

Giới thiệu Bạn Trai Xấu Xa

Bạn đang đọc truyện Bạn Trai Xấu Xa của tác giả mysweetlovelyday trên website đọc truyện online. Trong một ngõ hẻm, thuộc một khu phố khá yên tĩnh, ít người qua lại, nhà nhà đều tắt đèn đi ngủ, mọi người đều chìm trong giấc mộng, đột nhiên tiếng bước chân đuổi nhau chạy “bình bịch” khua trên nền xi măng đã phá vỡ đi sự yên tĩnh của khu phố. Một người đàn ông dong dong cao, mặc một bộ vét màu đen loạng choạng chạy ở đằng trước, tay ôm lấy ngang bụng, mỗi một bước chân chạy là một giọt máu rơi xuống nền xi măng (chưa có mô tả)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

12 giờ đêm.

Trong một ngõ hẻm, thuộc một khu phố khá yên tĩnh, ít người qua lại, nhà nhà đều tắt đèn đi ngủ, mọi người đều chìm trong giấc mộng, đột nhiên tiếng bước chân đuổi nhau chạy “bình bịch” khua trên nền xi măng đã phá vỡ đi sự yên tĩnh của khu phố.

Một người đàn ông dong dong cao, mặc một bộ vét màu đen loạng choạng chạy ở đằng trước, tay ôm lấy ngang bụng, mỗi một bước chân chạy là một giọt máu rơi xuống nền xi măng.

Đuổi theo đằng sau, là hai người đàn ông mặc áo choàng đen, tay lăm lăm hai con dao sáng loáng, mắt hung thần sát khí nhìn trừng trừng người đàn ông đang chạy ở đằng trước.

Đến một con hẻm không có ánh sáng của bóng đèn điện, người đàn ông chạy đằng trước, hơi thở hỗn hển đứt quãng, vết thương ở vùng bụng do dao đâm càng lúc càng chảy nhiều máu, mặt tái nhợt, môi mím chặt, mái tóc, quần áo tán loạn, dính бурот mồ hôi, tuy đã gần rơi vào tử địa nhưng đôi mắt vẫn kiên nghị và bình tĩnh ứng phó với hai kẻ địch ở phía sau. Nhận thấy, con hẻm này là lối thoát duy nhất cho mình, anh ta vội nấp sau một cái thùng rác cao đến ngang đầu, bốc mùi rác thải do để lâu.

Ngồi kẹt ở giữa hai cái thùng rác, một tay bịt chặt miệng để không phát ra tiếng thở hỗn hển, một tay ôm chặt lấy vết thương ở bụng, gối ép sát vào ngực, mắt dò xét và quan sát vào khoảng không trước mặt mình.

Chưa đầy một phút sau, hai người đàn ông cầm dao đuổi đến nơi.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Mau ra đây ! Định làm con rùa rút cổ hả ?” Một tên có đôi mắt như chim ưng nghiêng răng quát, mắt hấn cần thận dò xét xung quanh, tai vênh lên nghe động tĩnh phát ra dù là nhỏ nhất.

“Ra đây mau ! Nếu để bọn tao phải lục tung cả ngõ hẻm này để tìm mày, thì mày sẽ không nhận được cái chết êm ái đâu.” Tên còn lại đứng dựa lưng vào tên kia, rít giọng quát theo đồng bọn.

Ngồi kẹt giữa hai thùng rác, Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép nghĩ thầm: “Hừ ! Bọn giả nhân giả nghĩa, chết là hết, còn lựa chọn chết êm ái và chết đau đớn nữa sao. Đứng là nực cười !”

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Tao nói gì mày có nghe thấy không ?” Tên có đôi mắt chim ưng tiếp tục, “Chỉ cần mày ra đây, bọn tao hứa sẽ cho mày một cái chết thật êm ái, chắc mày cũng muốn biết ai là người đứng sau thuê bọn tao giết mày đúng không ?”

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, môi mím chặt, mắt máu quá nhiều khiến trí óc dần trở nên mơ hồ.

Miệng nói, mắt quan sát xung quanh, chân tay chúng bắt đầu tìm kiếm. Con hẻm quá tối, dơ tay nhắc chân đều không nhìn thấy gì, bọn chúng hơi rờn rợn, tuy không phải là những kẻ yếu bóng vía sợ ma, nhưng lúc này Hoàng Tuấn Kiệt là người núp trong bóng tối, còn bọn chúng là người ngoài sáng tránh sao khỏi bị đâm lên sau lưng.

Bước chân của bọn chúng càng lúc càng tiến tới gần hai thùng rác mà Hoàng Tuấn Kiệt đang núp, biết tình hình không ổn, Tuấn Kiệt cố gắng lấy lại sự tỉnh táo để suy nghĩ cách thoát ra khỏi đây.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Bọn tao biết mày đang trốn ở đâu, khôn hồn thì mau bước ra đây đi.”

Trái tim Hoàng Tuấn Kiệt đập thình thịch trong lồng ngực, vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc này dù là một người trầm ổn cũng không thoát khỏi sợ hãi.

Tay Hoàng Tuấn Kiệt sờ soạng dưới nền xi măng, một vật cứng cứng chạm nhẹ vào lòng bàn tay, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu, ngay lập tức Hoàng Tuấn Kiệt run run cầm lấy cục gạch vụn.

“Vèo !”, “Cạch” Hai âm thanh vang lên cùng một lúc.

Trong bóng tối, không khí căng thẳng và nguy hiểm đang rình rập tứ phía, hai tâm thanh kia giống như một viên sỏi đi lạc, khiến mặt nước phẳng lặng sủi lên vài con sóng lăn tăn.

Hai tên sát thủ đứng bất động, tập trung toàn bộ thính giác nghe ngóng xung quanh.

“Mày có nghe thấy gì không?” Tên có đôi mắt chim ưng thì thảo vào tai tên kia.

“Có. Còn mày?” Tên kia thì thảo đáp lại.

“Hình như có một người nào đó đã đá phải một viên sỏi.”

“Được hay là...?”

Hai tên kín đáo trao đổi với nhau, đôi mắt hòa lẫn với màn đêm thăm thẳm, cơn gió đêm mang theo hơi sương lạnh làm bay phần phàn hai chiếc áo choàng màu đen, trông bọn chúng giống như xứ thần của địa ngục lên trần gian để lấy mạng của con người.

Vốn tính đa nghi, chúng không bỏ đi ngay, mà còn đứng xác định một lúc lâu, khi không còn nghe thấy bất cứ một âm thanh nào khác, chúng mới bỏ đi.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi bất động giữa hai thùng rác, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nghe tiếng bước chân của chúng càng lúc càng xa, Hoàng Tuấn Kiệt không vội bước ra khỏi chỗ nấp ngay, mà còn ngồi thêm ở đó gần một tiếng nữa.

Bọn sát thủ tuy rằng đã bỏ đi, nhưng chúng vẫn còn lảng vảng ở xung quanh, chúng không dễ dàng bỏ qua cho con mồi như thế, cũng không tin là Hoàng Tuấn Kiệt thân mang vết thương chí mạng lại có thể chạy thoát ra khỏi đây.

Lục tung mấy con hẻm ở gần đó, cũng không tìm được Hoàng Tuấn Kiệt, tên có con mắt chim ưng quay lại nhìn phía sau.

“Tao nghĩ rằng bọn mình đã bị Hoàng Tuấn Kiệt lừa rồi.”

“Ý của mày là...?” Tên kia đoán ý của đồng bọn.

“Đúng thế, tao và mày đã bị mắc phải kế diệu hồ ly sơn của hắn.”

“Mau ! Chúng ta cần phải quay lại con hẻm đó.”

Miệng nói, chân chạy, hai tên cùng nhau quay lại tìm Hoàng Tuấn Kiệt.

Lúc bọn chúng quay lại đúng con hẻm mà Hoàng Tuấn Kiệt trốn, thì cũng vừa may, Tuấn Kiệt đã rời khỏi đó được một lúc.

Bị một dao đâm sâu vào bụng, mất máu quá nhiều, Hoàng Tuấn Kiệt cố gắng cắn răng nhin đau, một tay vẫn ôm chặt lấy vết thương, tay còn lại vừa chạy vừa cố gắng cời áo vét.

Máu nhuộm đỏ một bên áo sơ mi, thấm ướt chiếc áo vét màu đen mặc bên ngoài, không có gạc, Hoàng Tuấn Kiệt đành dùng tạm chiếc áo vét buộc ngang eo để cầm máu.

Da dẻ nhợt nhạt, môi tím tái, đầu óc xây xảm, sức chịu đựng càng lúc càng yếu dần, bóng đêm trước mặt đang dần nuốt chửng đi sự sống của Hoàng Tuấn Kiệt, mỗi một khắc trôi qua đi linh hồn càng dần rời xa khỏi thể xác. Con người dù có giỏi chịu đựng và có ý chí kiên định đến đâu cũng chỉ có giới hạn.

Công việc bề bộn, dạo này có nhiều vụ tan nạn giao thông, Bạch Thư Phàm đã ăn ngủ ở bệnh mất nửa tháng, cuộc sống của Thư Phàm ngoài khám chữa bệnh, và tham gia hỗ trợ các ca mổ cho giáo sư và bác sĩ trong bệnh viện, thì không còn quan tâm đến vấn đề gì khác.

Ngay từ khi còn nhỏ Thư Phàm đã muốn trở thành một bác sĩ giỏi, thích được cầm giao mổ và nghiên cứu thuốc chữa bệnh cho mọi người, quá đam mê và yêu thích công việc, nên mặc dù đã 24 tuổi, Thư Phàm vẫn chưa có một mối tình vắt vai, ngay cả bạn bè Thư Phàm cũng có rất ít.

Hơn 12 giờ đêm, hành lang bệnh viện trên lầu hai nơi diễn ra nhận bệnh nhân vào mổ vẫn đông nghẹt người, thân nhân bệnh nhân đứng ngồi nhấp nhòm trên những băng ghế nhựa trước cửa phòng mổ, khuôn mặt họ phẳng phất lo âu và mệt mỏi, bác sĩ và y tá cũng mệt mỏi không kém gì họ.

Giáo sư Trần tay cầm hồ sơ bệnh án, vừa đi vừa nói chuyện với hai bác sĩ ở bên cạnh. Bệnh viện vừa mới nhận một bệnh nhân nam bị tai nạn giao thông nên cần phải tiến hành mổ gấp.

Công tác ở bệnh viện Gia Lâm được hơn 20 năm, chủ nhiệm khoa nội, được nhiều thế hệ học trò ngưỡng mộ, được bác sĩ và y tá ở bệnh viện yêu mến, Giáo sư Trần là một người đàn ông hơn 50 tuổi, vóc dáng trung bình, khuôn mặt phúc hậu, trên mắt lúc nào cũng đeo một cặp kính dày cộm, da dẻ ngăm đen, mái tóc đã điểm sương.

Giáo sư Trần là người thầy hướng dẫn cho Thư Phàm, trong thời gian thực tập ở bệnh viện. Ông rất mến cô học trò ham học hỏi, và hết lòng vì bệnh nhân này.

“Em về nhà nghỉ ngơi đi ! Em đã làm việc liên tục ở bệnh viện hơn nửa tháng nay rồi.”

Bạch Thư Phàm mỉm cười đáp: “Em còn chịu đựng được, hơn nữa bệnh nhân ở bệnh viện còn cần em.”

“Nghe lời thầy về nhà nghỉ ngơi đi, em đã làm hết trách nhiệm và nghĩa vụ của mình rồi, công việc ở đây giao cho y tá và bác sĩ khác làm.”

“Em cảm ơn thầy, nhưng mà...”

Bác sĩ Trương xen vào: “Giáo sư Trần nói đúng đấy, em nên về nhà nghỉ ngơi đi. Nhìn khuôn mặt hốc hác và mệt mỏi của em kia, nếu em không đủ sức khỏe làm sao chăm sóc tốt cho bệnh nhân.”

Bác sĩ Trương năm nay hơn 40 tuổi, là bác sĩ cùng khoa với giáo sư Trần, trong công việc hai người là bạn tốt.

Dưới sức ép của hai người, cộng thêm cơ thể mệt mỏi, miệng lúc nào cũng ngáp ngủ, cuối cùng Thư Phàm đành phải nhượng bộ.

Một giờ kém năm phút, Thư Phàm lái xe máy về nhà.

Thư Phàm sống một mình trong một căn hộ cho thuê, gần vùng ngoại ô của thành phố, nơi đó khá yên tĩnh và vẫn còn giữ được vẻ hoang sơ của một vùng nông thôn. Với mức lương khá cao, Thư Phàm đủ sức thuê một căn hộ hơn một triệu một tháng, nhưng vốn là người không thích ồn ào náo nhiệt, thích yên tĩnh một mình và thích mày mò nghiên cứu chế tạo thuốc, Thư Phàm đã chọn một nơi cách xa bệnh viện Gia Lâm hơn sáu cây số, và mất hơn 20 phút đi xe máy.

Về đến nhà, Thư Phàm tắt máy, màn đêm yên tĩnh, xung quanh chỉ nghe thấy có tiếng gió thổi, tiếng lá cây kêu xào xạc trong gió, hương thơm ngát của mấy chậu hoa đặt trước sân nhà, và tiếng côn trùng kêu trong vườn.

Căn nhà mà Thư Phàm thuê thuộc kiểu căn nhà cấp bốn, có từ lâu đời, quanh vườn ngoài đặt mấy chậu cây cảnh, còn có chuối, bưởi, xoài, nhãn,..., hàng xóm xung quanh giờ này đều đã ngủ cả.

Thư Phàm giật mình nhìn một người đàn ông đang nằm sõng soài trước cổng nhà.

Nhờ ánh sáng đèn xe máy, Thư Phàm nhìn rõ anh ta đang mặc một chiếc quần tây đen, một bên áo sơ mi nhuộm đỏ máu, chiếc áo vét màu đen buộc ngang eo, nửa bên mặt bị mái tóc ướt nhẹp mồ hôi và sương đêm che khuất.

Trái tim Thư Phàm trùng xuống, con tim mệt mỏi và buồn ngủ đang hành hạ thể xác, lúc này cô chỉ muốn ngủ một giấc, không muốn cứu người, hay có liên quan gì đến ân oán chém giết của bọn xã hội đen.

Thư Phàm rất chán ghét bọn xã hội đen, chán ghét những kẻ sống ngoài vòng pháp luật, và không coi trọng tính mạng của con người, nếu có thể cô muốn mặc kệ chuyện sống chết của người đàn ông bị thương trầm trọng kia, nhưng lương tâm của một bác sĩ, của một con người không cho phép cô làm thế.

Thở hắt ra một hơi thật dài, dựng chân chống xe, Thư Phàm bước lại gần người đàn ông đang nằm bất tỉnh trên nền gạch lạnh lẽo.

“Này anh ! Này !” Thư Phàm gọi nhỏ, tay dừng lại giữa khoảng không. Thư Phàm đang phân vân không biết mình có nên chạm vào anh ta hay không ? Cô sợ nếu anh ta mà nổi điên lên, rồi giết chết mình luôn ở đây thì sao ?

Hoàng Tuấn Kiệt bị mất máu quá nhiều, lại chạy một quãng đường quá xa, đến lúc này mặc dù nghe thấy tiếng nói trong trẻo bên cạnh mình, cũng không đủ sức để mở mắt ra nhìn và đáp lại lời.

“Này ! Này, anh mau tỉnh lại đi !”

Không nghe thấy động tĩnh gì của người đàn ông xa lạ, Thư Phàm bạo dạn chạm vào vai anh ta. Làn da ẩm ướt và lạnh lẽo khiến cô rùng mình, anh ta tựa như một xác chết.

Là bác sĩ, Thư Phàm biết nếu không mau cứu chữa, anh ta sẽ chảy máu đến chết. Lương tâm bác sĩ trong cô trỗi dậy, bất chấp anh ta có phải là người xấu không, cô cũng phải tìm cách cứu chữa cho anh ta.

Lật Hoàng Tuấn Kiệt nằm ngửa trên nền gạch, Thư Phàm quan sát vết thương trên bụng của anh ta, máu đang rỉ qua lớp áo sơ mi màu trắng, da dẻ tái nhợt, đôi môi tím ngắt.

Thư Phàm cau mày, sờ vào mạch đập trên cổ tay anh ta, nhịp đập yếu ớt, hơi thở đứt quãng. Cũng may vết thương tuy sâu nhưng không chạm vào lục phủ ngũ tạng nên không mấy nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần được khử trùng, khâu lại vết thương và băng bó, anh ta sẽ thoát khỏi hiểm cảnh.

Thư Phàm định gọi điện đến bệnh viện để bác sĩ cứu chữa cho anh ta, nhưng không còn nhiều thời gian, anh ta cần phải được băng bó ngay bây giờ.

Đứng bật dậy, Thư Phàm vội mở cổng.

Quàng tay anh ta qua vai, lấy hết sức lực, Thư Phàm cố nâng anh ta đứng dậy. Bị một người đàn ông cao gần 1m8, nặng hơn 60 kí, dồn hết tất cả cơ thể lên đôi vai một người nhỏ bé cao 1m65, nặng 50 kí, lại đang mệt mỏi và buồn ngủ, Thư Phàm khổ sở vừa đi vừa lăm bắm nguyên rùa số kiếp không may

của mình, vừa tự trách mình không thể sống lạnh lùng không quan tâm đến chuyện sống chết của người khác.

Đi được gần vào sân, Thư Phàm loạng choạng suýt ngã, mặt lấm tấm mồ hôi, miệng nhả nhò kêu khỏ, thì thảo mắng: “Chết tiệt ! Tại sao anh không chọn một gia đình nào đó rồi ngã trước cổng nhà người ta, tại sao lại chọn ngã trước cổng nhà tôi để bây giờ tôi khổ sở và mệt mỏi thế này ?”

Vừa đi vừa rên rầm, mắt gần mười phút chặt vật, ngã đông ngã tây, cuối cùng Thư Phàm cũng diu được anh ta vào trong nhà.

Quá mệt, Thư Phàm buông anh ta ngã rầm xuống giường, bị động chạm vào vết thương, anh ta kêu lên thành tiếng, khuôn mặt tuần tú nhăn nhúm.

Thư Phàm phui phui tay, chẳng những không một chút hối hận vì khiến anh ta bị đau, cô còn oán hận mắng tiếp: “Bị đau cũng đáng, ai bảo không chọn một cuộc sống bình thường, lại thích trở thành một tên xã hội đen. Hừ ! Cũng may anh gặp được tôi, nếu không tính mạng của anh đã mất từ lâu rồi.”

Dắt xe vào sân, khóa xong cổng, Thư Phàm mới tính đến chuyện băng bó vết thương cho người đàn ông xa lạ đang nằm trên chiếc giường của mình.

Thích nghiên cứu thuốc chữa bệnh cho mọi người, Thư Phàm đã mua rất nhiều dược thảo, bông băng, thuốc sát trùng.... được cất giữ trong một căn phòng nằm ở bên mé trái của căn nhà.

Lôi ra một đồng dụng cụ, một chậu nước ấm, Thư Phàm cởi bỏ chiếc áo vét buộc ngang eo, dùng kéo cắt xoẹt chiếc áo sơ mi dính đầy máu của anh ta. Phuong chăm làm việc của Thư Phàm là nhanh và gọn, phải cứu chữa cho một phần tử xấu của xã hội, lại đứng lúc đang mệt mỏi và muốn đi ngủ, khiến Thư Phàm bực mình không ít.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó và nhọt nhọt vì đau của anh ta, Thư Phàm liền tiêm cho anh ta một liều thuốc mê. Chưa đầy một phút, anh ta nằm im như chết, mặc Thư Phàm muốn làm gì làm.

Mất gần một tiếng, Thư Phàm mới băng bó xong cho anh ta. Dọn dẹp xong tất cả mọi thứ, tay đầm lưng tay quệt mồ hôi trán, mắt lơ đãng, miệng ngáp dài, chân liêu xiêu quay trở về phòng ngủ.

Chiếc giường duy nhất trong nhà bị người đàn ông xa lạ đáng ghét chiếm mất, Thư Phàm vò đầu bứt tóc, miệng oán hận mắng anh ta một hồi.

Quá mệt mỏi và quá buồn ngủ, không còn chịu đựng hơn được nữa, Thư Phàm đổ phịch xuống giường, nằm úp xụp bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hơn 10 giờ sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao đến tận cây sào, không khí mát mẻ, gió vi vu thổi, những đám mây màu trắng đục lững lờ bay trên cao, khu vườn vắng vọng tiếng chim hót líu lo, khung cửa sổ quên đóng vào tối hôm qua đang hứng chiếu ánh sáng từ khu vườn sau nhà, mùi hoa hồng nhưng bay phảng phất trong gió.

Trên giường, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chìm trong giấc ngủ. Duyên số của con người thật kì lạ, mới hôm qua họ vẫn còn là hai người xa lạ, thuộc về hai thế giới khác nhau, nhưng giờ đây họ lại ngủ chung trên cùng một chiếc giường, chia sẻ với nhau một chiếc chăn, hơi thở cả hai cùng hòa quyện làm một.

Nặng nề, mí mắt hé mở dần dần, từ mờ ảo không nhìn rõ, chớp chớp mắt mấy cái, Hoàng Tuấn Kiệt nhìn vào khoảng không trước mặt.

Mùi hoa nhài thoang thoảng trong không khí, hơi ẩm lan tỏa khắp cơ thể, cho Hoàng Tuấn Kiệt cảm giác mình đang ở trên thiên đường.

Trí óc còn đang mờ mịt cố nhớ lại mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua, một bàn tay trắng muốt, mềm mại vắt ngang qua eo, động chạm vào vết thương khiến Hoàng Tuấn Kiệt nhăn mặt, miệng kêu lên nho nhỏ, trí óc đột nhiên thanh tỉnh.

Giật nảy mình, Hoàng Tuấn Kiệt kinh hoàng mở to mắt nhìn khuôn mặt cô gái đang ngủ ở bên cạnh mình.

Khiếp sợ, và bàng hoàng không dám tin là cảm giác của Hoàng Tuấn Kiệt lúc này.

Hắn rõ ràng nhớ là tối hôm qua bị hai sát thủ đâm bị thương vào bụng, bị đuổi giết, chạy khắp hang cùng ngõ hẻm, phải khó khăn vất vả lắm mới cắt đuôi được bọn chúng, sau đó ngất xỉu trước cổng một căn nhà có một giàn hoa tường xuân. Tại sao bây giờ hắn lại ngủ cùng với một cô gái ?

Hoàng Tuấn Kiệt cẩn thận quan sát và nhìn ngắm cô gái đang ngủ say bên cạnh.

Cô gái chừng hơn 20 tuổi, nước da trắng hồng, khuôn mặt trái xoan, mũi thanh tú, lông mày hình cánh phượng, đôi môi mỏng màu hồng nhạt, mái tóc

màu đen óng mượt dài đến ngang vai. Nhìn chung cô gái này khá xinh đẹp và dễ thương.

Tuy không dám khẳng định cô gái này là bạn hay thù, nhưng hẳn khẳng định cô gái này chính là người đã cứu hắn, tối hôm qua tuy không thể mở mắt ra để nhìn nhưng hương thơm mùi hoa nhài toát ra từ cơ thể cô gái, hắn vẫn còn nhớ rõ.

Đã ngủ đủ giấc, chép chép miệng, lông mi cong vút từ từ hé mở, mắt chớp chớp vài cái, hai tay vươn vai. Thư Phạm thỏa mãn duỗi dài cơ thể, tay dụi mắt, khi phát hiện hơi thở nóng hổi đang phả vào mặt mình, Thư Phạm dừng tất cả các động tác, mắt ngơ ngác nhìn người đàn ông lạ mặt đang chăm chú nhìn mình không chớp mắt.

Sáng nay, Thư Phạm mới có cơ hội nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông mà mình cứu vào tối hôm qua.

Khuôn mặt vì mất quá nhiều máu vẫn còn nhợt nhạt, đôi môi khô khốc, nhưng không che dấu được dáng vẻ anh tuấn, cương nghị toát ra từ trong hơi thở, ánh mắt, đôi môi mỏng hơi nhếch lên đầy vẻ cao ngạo và khinh mạn, tròng mắt màu đen giống như một xoáy nước khổng lồ muốn hút hết tất cả suy nghĩ và linh hồn của người đối diện, lông mày đen rậm, vầng trán cao và rộng thể hiện chí khí thông minh và quật cường, mái tóc bồng bênh quăn rũ.

Chỉ đánh giá sơ bộ, Thư Phạm đã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm toát ra từ cơ thể anh ta. Một người đàn ông như anh ta, tốt nhất là không nên đắc tội hay nên có mối quan hệ quá thân thiết hay gần gũi, nếu không sẽ gặp họa.

Cả hai cẩn thận quan sát và đánh giá đối phương, một lúc lâu sau, Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng hỏi: “Cô nhìn đủ rồi chứ?”

Thư Phạm giật mình vội thu lại ánh mắt chiêm ngưỡng của mình.

“Cô có thể cho tôi biết, hiện giờ tôi đang ở đâu được không?”

Thư Phạm lười biếng hất chần sang một bên, che miệng ngáp dài một cái, tay chống xuống giường chuẩn bị ngồi dậy.

Hoàng Tuấn Kiệt trừng mắt nhìn Thư Phạm: “Cô bị điếc hay là bị câm, mà tôi hỏi gì sao cô không trả lời?”

Thư Phạm tức điên người, uống công cứu một kẻ không biết ơn nghĩa, lại còn dám lên giọng mắng mỏ như tát nước vào mặt.

Ngồi dậy, chân nhảy xuống đất, chống hai vào sườn, Thư Phạm nhật nhéo bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Nếu tính mạng không còn đáng lo ngại nữa, thì anh đi được rồi.”

Phạm là những người mà Thư Phạm căm ghét, và không có hào cảm, Thư Phạm rất lười nói chuyện, ngay cả đầu khẩu và cái tay đôi cũng không muốn.

“Cô là ai, tại sao lại cứu tôi?” Hoàng Tuấn Kiệt tra vấn Thư Phạm, ơn cứu mạng hắn sẽ không quên, nhưng hắn vẫn muốn biết mục đích của Thư Phạm khi cứu hắn.

“Tôi là ai, anh không cần quan tâm, bây giờ anh có thể đi được rồi chứ?” Không thèm liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang ngồi dựa lưng vào chần song cửa sổ, Thư Phạm xoa bụng, những âm thanh “ọ ẹt” không ngừng phát ra.

Đói! Thư Phạm chạy thật nhanh vào bếp, hy vọng trong tủ lạnh vẫn còn thứ gì đó để bỏ bụng, hơn một ngày đã không ăn uống gì rồi.

Cuộc sống của Thư Phạm chỉ gói gọn trong công việc ở bệnh viện và nghiên cứu thuốc ở nhà, vốn rất lười nấu nướng, dọn dẹp và đi mua sắm, nên tất cả đồ đạc trong nhà đều do một tay cô em gái mỗi tuần đến chơi một lần mua cho.

Mở cửa tủ lạnh, Thư Phạm reo lên sung sướng khi thấy tủ lạnh đầy ắp thức ăn, hai nửa lại toàn món mà cô thích ăn.

Cô em gái đã nấu sẵn, nên Thư Phạm chỉ cần hâm nóng là có thể ăn được. Bật bếp gas, đổ thức ăn vào chảo, cầm đũa, Thư Phạm vừa xào đảo thức ăn vừa hát nho nhỏ, cô đã hoàn toàn quên mất người đàn ông mà mình cứu vào tối hôm qua.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt cúi xuống nhìn vết thương đã được băng bó cẩn thận, tuy vẫn còn đau nhức nhưng không còn chảy máu nữa, có thể cứu tính một người sắp vào quỷ môn quan trở về, chứng tỏ tay nghề của cô gái lạ mặt kia rất giỏi.

Cẩn rắng nhìn đau, Hoàng Tuấn Kiệt run run bước xuống giường, hơi lạnh ngấm vào lòng bàn chân khiến hắn khẽ rung mình một cái, mắt quan sát và đánh giá căn phòng.

Ngước mắt nhìn mái ngói đỏ tươi trên đỉnh đầu, hắn thở ra một hơi, đã lâu rồi hắn không còn được tận hưởng cảm giác bình yên và nhẹ nhàng khoan khoái thế này.

Căn phòng khá đơn sơ, ngoài một chiếc giường gỗ dùng để nằm, tủ quần áo, một bộ bàn ghế, thì không còn gì cả.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn chiếc áo vét màu đen dính máu vết ở trên ghế, hắn loạng choạng bước lại gần, tay run run cầm lấy chiếc áo.

Thò vào trong túi áo khoác, hắn thở phào nhẹ nhõm khi toàn bộ đồ đạc không mất thứ gì. Cầm điện thoại, bấm nút trên bàn phím, mấy giây sau đầu dây bên kia có tiếng trả lời.

“Chào... chào cậu chủ ! Có đúng là cậu chủ không ?” Tiếng nói trầm ấm, hơi run của một người đàn ông trung niên.

“Phải, là cháu đây.” Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng trả lời.

“May quá ! May mà cậu chủ không sao.” Người đàn ông trung niên khịt khịt mũi, giọng nói tắc nghẹn muốn khóc, “Cậu chủ hiện giờ đang ở đâu để tôi cho người đi đón.”

Hoàng Tuấn Kiệt lắng nghe tiếng hát trong veo, vui vẻ phát ra từ căn nhà bếp ở bên cạnh, khóe môi hần nhếch lên: “Cháu đang ở trong một căn nhà cấp bốn.”

“Đêm.đêm hôm qua không xảy ra chuyện gì chứ ?”

“Cháu bị đâm.”

“Cậu chủ bị đâm ?” Người đàn ông trung niên kích động kêu to, “Tình hình sức khỏe của cậu thế nào rồi ?”

“Đã được băng bó và được cứu sống.”

“Cậu được người ta cứu, là nam hay nữ, người đó chúng ta có quen biết không ?”

“Không.”

“Tốt rồi, người đó nhất định chúng ta phải trả ơn, điều quan trọng bây giờ là cậu chủ mau nói cậu chủ đang ở đâu, để tôi cho người đến đón và bảo vệ cậu chủ được an toàn.”

Tối hôm lo chạy loạn, Hoàng Tuấn Kiệt hoàn toàn không biết nơi mình đang đứng là ở đâu.

“Chú chờ cháu một chút, để cháu đi hỏi cô ấy.”

“Cô ấy ?”

“Người cứu mạng cháu vào tối hôm qua.” Hoàng Tuấn Kiệt đơn giản giải thích cho người đàn ông trung niên hiểu.

Lần theo tiếng hát, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn áp điện thoại vào tai, chân đều bước.

Nhìn cô gái mặc chiếc áo blouse trắng, mái tóc đen dài buông xõa ngang vai, vừa xào đảo thức ăn, vừa ca một bài hát với những ngôn từ kì lạ, khóe môi Hoàng Tuấn Kiệt nhếch lên càng lúc càng sâu.

Bước lại gần, đứng phía sau lưng Thư Phạm khoảng gần một mét, Hoàng Tuấn Kiệt lên tiếng hỏi: “Cô có thể cho tôi biết nơi đây là đâu được không ?”

Đang bận rộn xào đảo thức ăn, miệng ề a hát, trí óc hoàn toàn tập trung vào món ngon trước mặt, tiếng nói đột ngột vang lên phía sau lưng, khiến Thư Phạm giật bắn người.

“Vèo !” Miếng nem rán bị hát bông bay trên không trung.

Rất nhanh, tay cầm lấy chiếc đĩa trên bàn, Hoàng Tuấn Kiệt đón lấy miếng nem rán kia.

Thư Phạm từ từ ngừng mắt cầm phần, chuyển sang tròn xoe mắt kinh ngạc nhìn không chớp.

“Không sao rồi ! Cô có thể cho tôi biết địa chỉ căn nhà của cô được rồi chứ ?” Hoàng Tuấn Kiệt cười hỏi.

Thư Phạm nuốt nước bọt, mắt chuyển qua chuyển lại giữa chiếc đĩa hứng nem rán, đến khuôn mặt đẹp trai tươi cười của Hoàng Tuấn Kiệt.

Giật lấy đĩa nem rán, Thư Phạm bực mình đọc điện chỉ cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tại sao anh vẫn còn chưa đi ?” Thư Phạm chắt vẩn, tự dưng lòi ra một tên đáng ghét giống như tên điên khùng và xấu xa này, chẳng những hại cô cả đêm không ngủ, bây giờ còn bị dọa suýt đứng tim nữa.

“Lúc nữa, có xe đến đón tôi.”

Nói xong địa chỉ cho người đàn ông trung niên nghe, Hoàng Tuấn Kiệt cúp máy.

Đút điện thoại vào túi quần, mắt nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn, Hoàng Tuấn Kiệt tự nhiên ngồi xuống.

“Này, anh đang làm gì thế hả ?” Thư Phạm không dám tin là tên điên này dám tự tiện ngồi xuống ăn cơm cùng với mình, mà không thấy có một chút xấu hổ hay áy náy nào.

“Ăn com.”

Cầm lấy đĩa, gấp một ít thịt ba chỉ nướng, bỏ vào miệng, nhai và nuốt, Hoàng Tuấn Kiệt cầm cúi vào ăn, mà không thèm ngẩng đầu nhìn Thư Phàm đang tức tối trừng mắt nhìn mình như muốn đục thủng hơn năm cái lỗ trên người.

Mười đầu ngón tay cắm vào lòng bàn tay, môi mím chặt, Thư Phàm rất muốn xông lên giật lấy đôi đĩa trên tay Hoàng Tuấn Kiệt, dùng chân sút hất ra khỏi nhà.

“Phịch !” Thư Phàm tức tối ngồi đối diện với Hoàng Tuấn Kiệt, cầm lấy đĩa, thìa và một cái bát, cô bắt đầu tấn công các món ăn.

Quá đói, miệng nhồm nhoàm nhai thức ăn, tay không ngừng gấp, Thư Phàm ăn như hổ đói, mà chẳng thèm quan tâm đến hình tượng thực nữ của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt từ tốn ăn com, từ tốn gấp thức ăn, cử chỉ tao nhã, ra dáng phong thái của một đại gia, khác hoàn toàn với một cô gái thô lỗ, ăn uống cục mịch giống như Thư Phàm.

Món chả nem quá ngon, trên đĩa chỉ còn lại đứng một miếng, Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm cùng gấp một lúc.

“Mau buông ra !” Thư Phàm nghiêng răng hét, tay giữ chặt lấy đôi đĩa, quyết tâm sống chết cũng phải dành lấy miếng chả nem bằng được.

“Không buông !” Hoàng Tuấn Kiệt nheo mắt nhìn Thư Phàm, sống gần 30 năm, hần chưa từng gặp phải một cô gái thú vị có cá tính giống như Thư Phàm.

“Anh nên nhớ đây là thức ăn của tôi.”

“Điều đó thì có gì quan trọng.”

“Anh...”

“Reng ! Reng !” Trong khi hai người còn đang tranh giành thức ăn, tiếng chuông cổng đột ngột reo ồm ồm.

“Cô đi ra mở cổng đi, nhà cô có khách !”

“Anh đi đi !” Thư Phàm làm sao có thể dễ dàng buông tha mỹ vị trước mắt được.

Hoàng Tuấn Kiệt buông đĩa, hần đoán người đang bấm chuông cổng có thể là người do chú quản gia phái đến đón hần.

Thư Phàm nhanh chóng gấp miếng chả nem cho lên miệng, nhai nát rồi nuốt ngay lập tức, khuôn mặt vui vẻ vì đã không bị dành mất phần thức ăn của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn Thư Phàm, nhìn người con gái đang bận rộn ăn uống trước mặt, hần vẫn chưa đoán được thân phận thật sự của Thư Phàm, chưa khẳng định được là bạn hay là thù.

Rời khỏi nhà bếp, đứng trên vỉa hè, Hoàng Tuấn Kiệt mở điện thoại. Việc bị ám sát hụt vào tối hôm qua, đã cho hần nhiều bài học xương máu, dù đã có linh cảm việc này sẽ xảy ra nhưng thật không ngờ lại xảy ra nhanh như thế, hần biết bên cạnh mình nhất định có nội gián, việc hần cần làm nhất bây giờ là mau chóng tìm ra người đó là ai, và thanh trừ nội bộ.

Xác định được người đang bấm chuông cổng là người của phe mình, Hoàng Tuấn Kiệt đi ra mở cổng.

“Chào cậu chủ !” Một người thanh niên hơn 25 tuổi, mái tóc đen được chải gọn ra đằng sau, mặc bộ vét màu đen, khuôn mặt góc cạnh nam tính, kính cận chào Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt phát tay ngăm bảo đã hiểu.

“Cậu chủ !” Người đàn ông trung niên vội bước lại gần Hoàng Tuấn Kiệt, mắt ông lo sợ nhìn vết thương quần băng trắng trên bụng, “Tình hình sức khỏe của cậu thế nào rồi ?”

“Cháu không sao.” Hoàng Tuấn Kiệt cười đáp.

Mất máu khá nhiều khiến khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng khí thế của hần vẫn không giảm, mà ngược lại càng lúc càng tăng.

“Chúng ta đi bây giờ chứ ?” Người đàn ông trung niên thân thiết nắm lấy tay hần, mắt thương xót vẫn nhìn chằm chằm vào vết thương quần băng trên bụng, ông cảm hận và nguyên rủa kẻ nào to gan dám thuê sát thủ giết chết cậu chủ.

“Chưa được, cháu cần mời một người đi cùng.” Hoàng Tuấn Kiệt bí hiểm nói, khoe môi hần nhếch lên, mắt hần lạnh lẽo nhìn vào trong nhà.

Hai vệ sĩ trong trang phục màu đen, tài xế xe và ông quản gia, đi cùng với Hoàng Tuấn Kiệt đi vào trong nhà.

.....

Ăn cơm xong, Thư Phàm uể oải rửa chén bát, nước rửa chén quá trơn, chiếc đĩa xù tuột khỏi tay, rơi xuống sàn nhà.

“Choeng !” Âm thanh khô khốc vang lên phá vỡ đi bầu không khí yên tĩnh và căng thẳng xung quanh.

Hai vệ sĩ cẩn thận đi kèm hai bên Hoàng Tuấn Kiệt, mắt đảo dáo, đề phòng ngó nghiêng xung quanh, nhìn thái độ khấn trương của họ, khóe môi Hoàng Tuấn Kiệt lại nhếch lên, thật lòng hắn không mong Thư Phàm là một người xấu, đang định lợi dụng hắn để lấy một thứ gì đó.

“Cậu chủ !” Ông quản gia khẽ gọi.

“Không sao.” Hoàng Tuấn Kiệt trả lời, “Không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Năm người đàn ông đứng trước cửa bếp, che mắt đi ánh sáng chiếu từ bên ngoài vào phòng.

Úp nốt chiếc bát cuối cùng lên kệ, rửa sạch tay, Thư Phàm thỏa mãn xoa bụng. Ngủ được một giấc thật dài, lại được ăn một bữa thật ngon, hôm nay không phải đi làm, Thư Phàm có thể bắt tay vào nghiên cứu thuốc được rồi.

Vừa quay lại, Thư Phàm thất kinh nhìn năm người đàn ông đang đứng chắn trước cửa bếp. Lúc mới cứu Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã nghi ngờ hắn là một tên xã hội đen, nay thấy hắn xuất hiện cùng bốn người đàn ông, mà người nào cũng cũng mặc vét đen, dù Thư Phàm có không muốn tin cũng không được.

“Các người muốn gì ?” Thư Phàm mím môi, khuôn mặt lạnh lùng, không một chút sợ sệt hay e ngại.

“Tôi muốn mời cô đi cùng chúng tôi một chuyến.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, khuôn mặt băng lãnh của hắn phủ thêm một tầng sương mỏng.

“Không đi.” Thư Phàm bực mình, trừng mắt nhìn hắn, “Tôi còn rất nhiều việc phải làm, tôi không có thời gian rảnh để chơi với mấy người.”

Chinh lại vạt áo, Thư Phàm ung dung bước đến Hoàng Tuấn Kiệt, ngẩng cao đầu, miệng phun ra một câu: “Tránh đường !”

Bốn người đàn ông kinh ngạc nhìn Thư Phàm, cô gái nhỏ bé này gan thật to khi dám chống đối, nói tay đôi với cậu chủ của họ.

Hoàng Tuấn Kiệt ra hiệu cho hai vệ sĩ, mỗi người túm lấy một cánh tay của Thư Phàm.

“Buông ra !”, Thư Phàm cắn phẫn hết to, “Các người đang làm gì thế hả ? Tôi bảo buông tôi ra.”

“Thật là nhức đầu.” Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, quay sang bảo ông quản gia, “Chú có cách nào để cô ấy nói ít đi một chút được không ?”

Thư Phàm nuốt nước bọt, mắt hoảng hốt nhìn ông quản gia đang chậm chậm bước lại gần mình.

“Này, khoan... khoan đã...” Còn chưa kịp nói hết một câu, Thư Phàm đã thấy trước mặt mình tối xảm.

“Đáng chết, dám dùng thuốc mê với mình. Được lắm, tên chết tiệt kia, món nợ này tôi sẽ tính gấp đôi với anh.” Trước khi chìm vào giấc ngủ say, Thư Phàm nghĩ thầm trong đầu.

Thư Phàm ngủ say, được một vệ sĩ bế ra xe, ngồi bên cạnh, Hoàng Tuấn Kiệt chìm vào suy tư, bắt Thư Phàm đi theo mình vẫn không biết là họa hay là phúc, nhưng hắn không thể để Thư Phàm ở lại đây một mình. Thứ nhất hắn sợ nếu Thư Phàm không phải là người của phe kia, sẽ bị bọn họ giết người diệt khẩu. Thứ hai, nếu phải, Hoàng Tuấn Kiệt muốn khai thác thêm thông tin từ Thư Phàm, muốn biết kẻ nào đứng sau giật dây vụ ám sát này, muốn biết nguyên nhân vì sao vừa muốn đưa hắn vào tuyệt lộ, lại vừa muốn cứu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ba giờ chiều.

Hai chiếc xe ô tô màu đen, bóng loáng sang trọng, sau khi vượt qua một quãng đường dài hơn sáu cây số, đã dừng trước một cánh cổng sắt màu xanh dương, tường bao loan màu trắng bao xung quanh một trang viên rộng hơn một héc ta, từ bên ngoài có thể nhìn rõ những bồn hoa đầy đủ sắc màu, những chậu cây cảnh được đặt theo hàng, lối đi được rải sỏi.

Chưa đầy một phút, cánh cổng sắt tự động mở rộng sang hai bên, hai chiếc xe ô tô chậm chậm tiến vào trong sân.

Cao ốc Hoàng Thị gồm 15 tầng mặt trước và mặt sau phủ kính màu trắng, dưới ánh mặt trời trông sừng sững và uy nghiêm, cao ốc vừa là nơi Hoàng

Tuấn Kiệt dùng để làm việc, vừa là chỗ ở, bảo vệ ở đây rất nghiêm ngặt, để ra vào mỗi người đều phải có một tấm thẻ, và mật mã riêng, nhân viên an ninh đứng canh gác 24/24 giờ, sống trong tòa nhà này, Hoàng Tuấn Kiệt có nguy cơ bị ám sát rất nhỏ, nhưng một khi đi ra ngoài khó ai có thể đảm bảo là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Chiếc xe đầu tiên dừng lại, từ trên xe, hai vệ sĩ nhanh chóng bước xuống, một người mở cửa cho Hoàng Tuấn Kiệt, người còn lại bế Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn Thư Phàm.

“Đi thôi !” Hắn mệt mỏi lên tiếng, môi mím chặt, da dẻ nhợt nhạt, môi khô khốc, dù cố tỏ ra không có việc gì, nhưng bản thân hắn biết sự chịu đựng đã đến cực hạn rồi.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Hai vệ sĩ kính cẩn đáp.

Ông quản gia chăm sóc hắn từ nhỏ, mọi biểu hiện và tính cách của hắn, ông đã phần nào hiểu được, nhìn thấy hắn loạng choạng và run rẩy bước đi, ông rất muốn đỡ lấy hắn, muốn dìu hắn bước đi, nhưng ông không thể xâm phạm vào tính cách cao ngạo và luôn tỏ ra bình thản của hắn.

Ông quản gia đi bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, mắt lo sợ quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt hắn, tâm trạng căng thẳng, chỉ cần Hoàng Tuấn Kiệt có dấu hiệu ngã quỵ, ông sẽ nhanh chóng đỡ lấy hắn.

Nhân viên an ninh chào Hoàng Tuấn Kiệt, và bốn người đàn ông đi cùng.

Hoàng Tuấn Kiệt quá mệt mỏi, hắn không còn đủ hơi sức để trả lời, tay hắn chỉ hơi phất lên, ngụ ý đáp lại lời chào của nhân viên an ninh.

Tiền sảnh cao ốc Hoàng Thị rộng rãi và thoáng mát, sàn nhà lát đá hoa cương màu trắng, hai cây cột màu trắng tọa lạc giống như một cung điện thu nhỏ.

Đến thang máy, vệ sĩ đi bên cạnh bấm nút, năm giây sau, cánh cửa thang máy mở ra.

Hoàng Tuấn Kiệt đi vào đầu tiên, sau đó đến lượt ông quản gia, tài xế kiêm trợ lý, hai vệ sĩ đi sau cùng, Thư Phàm vẫn còn ngủ say trên tay anh vệ sĩ có khuôn mặt góc cạnh, nước da hơi ngăm đen.

Anh vệ sĩ lúc này bấm nút lên lầu 13, cánh cửa thang máy đóng lại, không gian eo hẹp, thang máy chuyển động khiến năm người hơi lắc lư.

Đến lầu 13, Hoàng Tuấn Kiệt là người ra sau cùng, anh vệ sĩ bế Thư Phàm là người đứng ngoài nhất, nên ra đầu tiên.

Cả một tầng 13 chỉ có một mình Hoàng Tuấn Kiệt cư ngụ, nơi đây khá yên tĩnh và vắng vẻ, ánh nắng mặt trời hắt qua khung cửa kính tạo nên những chùm sáng đầy đủ sắc màu, gió luôn vào hành lang khiến mọi người có cảm giác thoải mái và mát mẻ.

Hoàng Tuấn Kiệt cùng ông quản gia tiến đến gần cánh cửa gỗ màu gụ, giữa cửa phía bên tay trái, có một hộp điện tử, hiện lên một bàn phím đòi hỏi phải nhập mật mã mới được phép vào phòng.

Bàn tay trắng bệch, hơi run, ngăm đen bấm mười con số, sáu giây sau, cánh cửa từ từ mở ra, một âm thanh “cách” vang lên báo hiệu đã thành công mở được cửa.

“Bé cô ấy vào phòng đi !” Quay lại nhìn vệ sĩ đang bế Thư Phàm trên tay, Hoàng Tuấn Kiệt giục.

Anh vệ sĩ nhanh chóng làm theo lời Hoàng Tuấn Kiệt, ba người đàn ông nối tiếp đi vào phòng.

Căn phòng rộng hơn 40 mét vuông, tổng cộng có năm phòng, một phòng dùng để ngủ, một phòng khách, một gian bếp tuy ít nấu ăn nhưng Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chứa một gian để tủ lạnh, và những thứ linh tinh, một phòng dùng để làm việc, và phòng nằm ở gian cuối cùng dùng để tập thể dục thể thao.

Anh vệ sĩ đặt Thư Phàm nằm trên giường ngủ rộng gần hai mét, ga trải giường, chăn nệm, gối toàn bộ đều mang màu trắng, ngay cả rèm cửa và sơn tường cũng đồng màu.

.....

Ngồi trên ghế sa lông màu trắng, Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi dựa người ra sau ghế, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, đã mất một lượng máu khá nhiều, nên đầu óc xây xẩm, cơ thể mềm nhũn chỉ muốn nằm ngủ, và có nguy cơ đang bị sốt.

“Có cần gọi bác sĩ đến khám cho cậu chủ không ?” Anh tài xế kiêm trợ lý lo lắng nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Không cần.” Hoàng Tuấn Kiệt cự tuyệt, là người chứa ghét mùi thuốc và không khí bệnh viện, nên hắn không thích bác sĩ động chạm đến cơ thể mình, “Chuyện hôm nay tuyệt đối không được tiết lộ ra bên ngoài.”

“Cô gái kia...” Anh tài xế ngập ngừng.

Hoàng Tuấn Kiệt ngắt lời: “Không được phép nói. Chuyện này hãy coi như chưa từng xảy ra.”

Một lát sau, ông quản gia bưng nước uống cho bốn người đàn ông.

“Cậu chủ có dự tính gì chưa ?” Ông quản gia ngồi xuống bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu Hùng ! Cậu thay tôi điều tra tất cả các mối làm ăn của công ty trong thời gian gần đây, đồng thời cho người thăm dò động tĩnh của phe bên kia. Tôi khẳng định vụ ám sát lần này là do tập đoàn bên Vũ Thị làm.”

Tuấn Hùng – tên người trợ lý kiêm lái xe gật đầu đáp: “Tôi đã hiểu, anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng điều tra ra kết quả trong thời gian sớm nhất.”

“Không còn việc gì nữa, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, tôi cũng mệt rồi.”

“Vâng, anh nghỉ ngơi cho khỏe, chúng tôi về đây.”

Tuấn Hùng, cùng hai vệ sĩ đứng lên cáo từ ra về.

Ông quản gia tiễn họ ra đến tận cửa.

Hoàng Tuấn Kiệt loạng choạng đứng dậy, lúc này hắn còn cố giả vờ bình thần không sao nữa, tay run rẩy bấu chặt vào thành ghế, mười đầu ngón tay trắng bệch, môi run run, mắt tối xầm, đầu choáng váng vừa muốn nôn vừa muốn ngã khụy xuống sàn nhà, nhiệt độ trong cơ thể càng lúc càng tăng.

“Chết tiệt !” Hoàng Tuấn Kiệt chửi thầm.

“Cậu chủ !” Ông quản gia hét hoảng vội chạy lại đỡ lấy thân hình lao đảo của hắn, “Cậu hãy tôi lái xe đưa cậu vào bệnh viện.”

“Cháu sẽ nhanh chóng qua khỏi thôi, chú làm ơn dìu cháu vào phòng ngủ.”

Ông quản gia đau lòng, mắt ông đỏ hoe, ông thương hắn như con, nay thấy hắn gặp nguy hiểm, đau yếu, ông ước gì mà mình có thể thay hắn chịu đựng tất cả đau đớn và thay hắn hứng lấy mũi dao kia thì hay biết mấy.

Trên giường Thư Phàm vẫn say sưa trong giấc ngủ, đã lâu không được ngủ đủ giấc, cơ thể mệt mỏi, trí óc trì trệ, dù cấm hận hắn dám cho người hạ thuốc mê với mình, nhưng Thư Phàm vẫn phải cảm ơn hắn đã giúp mình tạm quên đi niềm đam mê công việc.

Ông quản gia bối rối không biết phải làm sao cho phải, nếu để cho Thư Phàm nằm ngủ trên giường, vậy cậu chủ biết ngủ ở đâu, còn nếu để cậu chủ ngủ trên giường, thì cô gái kia phải giải quyết thế nào ? Trong nhà này chỉ có độc một chiếc giường ngủ, không lẽ để cô gái kia ngủ ở trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Như hiểu được nỗi băn khoăn của ông quản gia, Hoàng Tuấn Kiệt nói: “Cứ để cô ấy ngủ ở đây đi, cháu nằm ở bên cạnh là được rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi xuống giường, ông quản gia ngậy người, mắt mấy giây ông mới luống cuống vội giúp cậu chủ vén chăn sang một bên.

Ông quản gia không dám ở lại lâu, mặc dù lo cho Hoàng Tuấn Kiệt nhưng hắn đang ngủ cùng với một cô gái lạ, biết rằng một kẻ bị chuốc thuốc mê ngủ mê mệt như chết, một người bị trọng thương sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng ông vẫn ngại ngùng.

Nhắm mắt lại, Hoàng Tuấn Kiệt nặng nề chìm vào giấc ngủ, cơn sốt hoành hành, vết thương ở vùng bụng nhức buốt, khiến hắn khó ngủ, miệng hắn thỉnh thoảng lại rên lên nho nhỏ, mồ hôi làm ướt đầm cơ thể.

.....

Ngủ một mạch đến hơn sáu giờ tối, miệng ngáp dài, chân tay duỗi theo hình chữ V, vuron ra hết cỡ, mắt chớp chớp nhắm mở mấy cái cho tỉnh táo, mũi hít lấy hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ căn phòng, hơi ấm chăn chiếu làm cho Thư Phàm thấy toàn thân thư sướng có cảm giác muốn bay lên chín tầng mây. Việc đầu tiên mà Thư Phàm khi tỉnh dậy muốn làm là tắm rửa sạch sẽ, sau đó ăn một bữa tối thật no, tiếp theo tìm sách để đọc, càng nghĩ Thư Phàm càng thấy mê mẩn và vui vẻ.

Hơi thở nặng nề và mệt nhọc của một người lạ bên cạnh, đã làm tan biến hết tất cả những ý nghĩ tốt đẹp mà Thư Phàm vừa mới vạch ra, quay sang nhìn tên đàn ông đáng ghét đang ngủ ở bên cạnh, chân Thư Phàm ngứa ngáy muốn đạp cho hắn vãi cú vào vết thương sâu hoắm ở vùng bụng.

“Hừ ! Tên chết tiệt, uống công tôi cứu anh, anh lại dám dùng cách đê tiện để giam lỏng tôi ở đây”, đang lăm bằm nguyên rửa, Thư Phàm đột nhiên ngồi bật dậy, mắt ngơ ngác ngó xung quanh, “đây là đâu nhỉ ?”

Nhảy xuống giường, trong bóng tối lơ mơ phản chiếu từ khung cửa kính, Thư Phàm bắt đầu quan sát và đánh giá căn phòng.

Phòng ngủ khá rộng rãi, đồ đạc nội thất sang trọng và đắt tiền, ngoài chiếc giường mà Thư Phàm ngủ từ chiều đến giờ, còn có một chiếc bàn gỗ trên bàn có một chiếc đèn ngủ có chụp đèn hình nón kê ở gần giường, giữa phòng đặt một chiếc bàn làm bằng kính và hai chiếc ghế da bọc vải màu trắng, trên bàn đặt một lọ hoa cắm chướng, tường treo nhiều bức tranh sơn dầu và phong cảnh khá đẹp mắt, là người không am hiểu nghệ thuật nên Thư Phàm không biết được giá trị của những bức tranh kia đáng giá bao nhiêu tiền.

Thư Phàm chậm chậm bước lại gần khung cửa kính ở phía đối diện, hai tay chạm vào tấm kính mát lạnh, nhìn khung cảnh hun hút phía dưới, răng và lập cập vào nhau, mắt tối rằm, miệng cắn phẫn hết to, “Tên bại hoại kia ! Sao anh dám nhốt tôi tại lầu cao chót vót thế này ?”

Sấn tay áo, hùng hổ chạy lại về phía chiếc giường mà Hoàng Tuấn Kiệt đang nằm, Thư Phàm cầm phần muốn đập hấn một trận.

“Dậy ! Dậy mau !”

Đang gặp ác mộng, miệng nói mớ, không ngừng kêu rên, tay khu loạn xạ, hấn giờ chẳng khác gì một đứa trẻ đang nhớ lại những kỉ niệm hãi hùng trong quá khứ.

“Chát !” Gọi mãi mà hấn không có dấu hiệu tỉnh lại, miệng hấn lại không ngừng tiếp tục kêu rên, Thư Phàm tức giận dơ tay tát cho hấn một cái.

Từ trong cơn ác mộng, Hoàng Tuấn Kiệt mở mắt nhìn kẻ vừa mới dám tát hấn một cái như trời giáng, nghiêng răng ken két, đôi mắt đục ngầu vì giận dữ, hấn gầm lên: “Cô muốn chết đúng không ?”

“Mau thả tôi ra !” Thư Phàm không sợ chết, bình tĩnh đối mặt với đôi mắt vì tức giận mà đỏ rực như lửa của hấn.

“Không đi đâu cả, khi nào tôi chưa điều tra xong, cô phải tiếp tục ở lại đây.”

“Anh bị điên hả ? Tôi cứu mạng anh, để anh đem nhốt tôi như tội phạm thế này hả, anh làm thế có quá đáng lắm không ?”

“Biết điều thì im đi, trước khi tôi ra tay đánh cô.”

“Cậu chủ, có chuyện gì không ?” Đang cúi húi dọn dẹp trong bếp, nghe tiếng hét thất thanh của Thư Phàm, ông quản gia vội quăng bỏ giẻ lau, chân chạy nhanh vào phòng ngủ.

“Không có việc gì, chủ đi ra ngoài đi.”

“Vâng, nếu có chuyện gì, cậu chủ cứ phân phó.” Ông quản gia kín đáo quan sát và đánh giá Thư Phàm đang phòng mồm tròn mép, nhìn trừng trừng cậu chủ.

Ông không dám tin là trên đời này vẫn còn tồn tại một cô gái dám đối đầu với cậu chủ.

Chờ ông quản gia đi ra khỏi phòng ngủ, Hoàng Tuấn Kiệt cắn răng nhin đau, tay chống xuống giường, ngồi nửa người dựa vào đầu giường, mặt rịn mồ hôi, miệng rên lên một tiếng vì chạm nhẹ vào vết thương.

“Anh nói đi ! Tại sao anh muốn nhốt tôi ở đây, tôi nhớ là tôi không làm chuyện gì có lỗi với anh cả, hơn nữa tôi còn là ân nhân của anh ?”

“Lý do vì sao thì cô không cần biết, cô chỉ cần ngoan ngoãn ở lại đây vài ngày là được rồi.”

“Tôi là một công dân tự do, được luật pháp bảo vệ, anh lấy quyền gì mà nhốt tôi ở đây ?”

“Luật pháp ?”, Hoàng Tuấn Kiệt cười nhạt, “Nếu cô quá tin vào luật pháp, có đôi lúc ngay cả tính mạng của mình cũng không giữ được.”

Hoàng Tuấn Kiệt chưa xót, khuôn mặt lộ vẻ thê lương, là người lớn lên trong một gia đình suốt ngày tranh đấu, cá lớn nuốt cá bé, ngay từ khi còn nhỏ phải sống trong một môi trường khắc nghiệt, hấn đã sớm không còn hiểu thế nào là tình người rồi.

Vết máu rỉ ra ngoài lớp băng gạc màu trắng quấn quanh vết thương, Thư Phàm liếc mắt nhìn, vốn căm ghét hấn, nên rất mong tên này gặp quả báo, nhưng thân là một bác sĩ, luôn lấy tiêu chí cứu người là phương châm sống, cô không thể thấy người khác bị thương, mà không lo cứu chữa và băng bó.

Thờ hất ra một hơi thật dài, Thư Phàm hỏi: “Nhà anh có thuốc trị thương, gạc, thuốc sát trùng và thuốc gây mê không ?”

“Cô hỏi để làm gì ?”

Giọng nói nhạt nhẽo và thờ ơ của Hoàng Tuấn Kiệt, đã chọc giận Thư Phàm.

“Đây là thái độ của một bệnh nhân, đối với bác sĩ từng cứu mạng của mình sao ?”

Thư Phàm chán nản không thèm chấp một kẻ luôn tự cao tự đại, mặc kệ sống chết của bản thân mình như Hoàng Tuấn Kiệt nữa, không moi được tin tức gì từ hấn, cô còn có thể hỏi ông quản gia.

.....

Thư Phàm gặp ông quản gia trước cửa phòng ngủ, ông sợ cậu chủ xảy ra chuyện, nên không dám bỏ đi xa.

“Chào chú !” Thư Phàm tươi cười, “Chú có thể cho cháu hỏi, trong nhà có hộp cứu thương không ?”

“Có.” Ông quản gia vui mừng vì Thư Phàm là một bác sĩ, tính cậu chủ luôn chỉ thích làm theo ý mình, nên không dễ dàng thuyết phục đến bệnh viện khám chữa bệnh.

“Chú có thể lấy ngay cho cháu được không ạ ?”

“Được chứ, cháu chờ chú một chút.” Ông quản gia vui còn không kịp, nên ngay sau khi Thư Phàm yêu cầu, ông đã đi lấy ngay lập tức.

Hộp cứu thương này là do ông mua cách đây mấy tháng, cậu chủ luôn bắt cần hay bị thương, lại không mấy khi để cho bác sĩ khám và băng bó, ông đã cẩn thận chuẩn bị một hộp cứu thương dự phòng trong nhà.

Thư Phàm đón lấy hộp cứu thương trên tay ông quản gia, ngồi xuống ghế sa lông màu trắng trong phòng khách, tay háo hức mở chốt khóa, mắt kiểm tra từng thứ có trong hộp.

Một lúc sau, Thư Phàm ngẩng đầu nhìn ông quản gia, mặt không được vui.

“Thiếu thứ gì đúng không cháu?” Ông quản gia tinh mắt nhận ra tâm trạng của Thư Phàm.

“Thiếu vài thứ cần thiết, nếu cháu mà có thể đi ra ngoài mua, hay quay về nhà lấy thì hay biết mấy.”, đang nói tự dưng một ý nghĩ chợt lóe trong đầu, Thư Phàm xoa hai tay vào nhà, miệng cười lấy lòng ông quản gia, “Chú có thể cho cháu đi ra ngoài được không?”

“Việc này...”

Trong khi ông quản gia còn ngập ngừng nửa muốn cho Thư Phàm đi ra ngoài mua dụng cụ y tế và thuốc để chữa bệnh cho cậu chủ, nửa lại sợ Thư Phàm một đi không trở lại, lúc đó ông không còn mặt mũi để gặp mặt cậu chủ nữa, một âm thanh khàn khàn đột ngột vang lên, “Không đi đâu cả.”

Đứng dựa nửa thân người không mặc áo vào tường, hai tay đút vào túi quần, mặc dù vết thương đang rỉ máu, khuôn mặt nhợt nhạt, hấn vẫn giữ được dáng vẻ ung dung và cao ngạo hàng ngày.

“Đồ điên!” Thư Phàm làm bầm trong miệng.

Đứng bật dậy, chạy lại gần hấn, ngẩng cao đầu, Thư Phàm gần từng chữ, “Tại sao?”

“Còn sao chẳng gì nữa, cô hiện giờ là khách của tôi.”

Thư Phàm dơ quả đấm lên cao, miệng không khách khi mắng xối xả vào mặt hấn, “Anh là tên xấu xa nhất mà tôi từng gặp, nguyên tội anh dám chụp thuốc mê tôi, sau đó mang tôi về nhốt ở đây đã đủ để anh bị liệt vào diện bắt cóc rồi.”

“Cô im đi!” Hoàng Tuấn Kiệt hét, do vận khí quá lớn, vết thương lại rỉ máu ra nhiều hơn, hấn nhăn mặt đau đớn.

Biết có nói gì với tên đầu gỗ này cũng bằng thừa, Thư Phàm quay lại nhìn ông quản gia đang đứng như trời chồng ở giữa nhà, “Chú có thể cho người mua đùm cháu vài thứ được không?”

“Được, được, cô cứ kê đơn đi.”

Ông quản gia vội đưa cho Thư Phàm một cuốn sổ và một cây bút.

Thư Phàm ngồi xồm trên nền gạch, tay hí hoáy viết.

Đứng nhìn Thư Phàm từ trên cao, Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào vòng xoáy hỗn loạn, nửa muốn tin tưởng Thư Phàm cứu chữa mình vì lòng tốt, nửa lại nghi ngờ, Thư Phàm đang âm mưu chuyện gì đó. Bình thường hấn luôn là người sáng suốt và suy nghĩ thấu đáo trong mọi chuyện, nhưng vào lúc này, hấn không đủ tỉnh táo để phán đoán.

Nhận lại cuốn sổ trên tay Thư Phàm, ông quản gia phân phó cho một anh vệ sĩ mua tất cả những gì mà Thư Phàm đã viết trong cuốn sổ.

Gần một tiếng sau, ông quản gia đưa cho Thư Phàm một túi đồ khá nặng.

Sau khi kiểm tra một hồi, thấy đúng là những thứ mà mình cần, Thư Phàm sung sướng nở một nụ cười.

Ngồi ở bên cạnh, Hoàng Tuấn Kiệt ngây người nhìn, càng lúc hấn càng không hiểu được Thư Phàm, lúc này còn giận dữ đùng đùng, vậy mà bây giờ có thể cười tươi chỉ vì mấy dụng cụ y tế và mấy vỉ thuốc tây, phải chăng ngoài nghiên cứu thuốc và những thứ liên quan đến y học, thì Thư Phàm không còn để tâm đến chuyện gì khác?

Đặt hộp cứu thương bên cạnh, Thư Phàm trầm giọng bảo Hoàng Tuấn Kiệt, “Anh ngồi xuống để tôi băng bó lại vết thương cho anh.”

“Không cần.” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng cự tuyệt, hấn không thích người khác động chạm vào vết thương trên cơ thể.

Thư Phàm nghiêng răng, “Tôi bảo anh ngồi xuống để tôi băng bó cho anh.”

“Tốt nhất là cô đừng làm ồn, nếu không tôi sẽ không khách sáo nữa đâu.” Hoàng Tuấn Kiệt bực mình khi luôn bị Thư Phàm nói lái nhai bên tai.

“Anh sợ tiêm và sợ uống thuốc chứ gì?” Thư Phàm nheo mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, khóe môi nhếch lên đầy vẻ giễu cợt.

“Cô dám...”

“Tôi nói có sai đâu, mà không dám, nếu anh sợ bị tiêm và sợ uống thuốc thì cứ nói ra, tôi sẽ tìm cách chữa trị cho anh.”

“Cô....”

Hoàng Tuấn Kiệt gồng mình vì tức, tay siết chặt vào nhau, lòng bàn tay ẩm ướt đổ mồ hôi, kể từ lúc gặp Thư Phạm, giới hạn chịu đựng càng lúc càng thấp, trước đây hẳn ít khi cho người khác thấy được tính cách thật của mình, thế mà nay, hẳn đang từng chút từng chút một bị một cô gái kì lạ này khiêu khích và phải nổi nóng.

“Cô biến đi, để tôi một mình.”

“Khi chưa băng bó được cho anh, tôi nhất định sẽ không rời khỏi đây.” Thư Phạm ương bướng đáp, ngữ khí kiên quyết không sòng.

“Cô muốn tôi đánh cô ?” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, mắt rực lửa nhìn Thư Phạm.

“Ý của anh là, anh có thể ra tay đánh một cô gái muốn chữa bệnh cho anh ?”

Hoàng Tuấn Kiệt dơ cao tay, hẳn đứng đối diện với Thư Phạm, từ từ hẳn cúi sát mặt Thư Phạm, mũi hẳn chạm vào mũi Thư Phạm, mắt hẳn nhìn thẳng vào mắt Thư Phạm, hơi thở nóng hổi phả vào gò má mịn màng trắng hồng của Thư Phạm.

“Đừng có đại mà thách thức tính kiên nhẫn của tôi !”

Thư Phạm đắc ý nở một nụ cười, chẳng những không sợ bị hẳn đánh cho một trận như từ thừa sống thiếu chết, hơn nữa còn cố tình khiêu khích nộ khí của hẳn.

“Tôi cũng đang muốn xem anh có thể chịu đựng được bao lâu.”

Trong khi Hoàng Tuấn Kiệt kinh ngạc, nhìn không chớp mắt, Thư Phạm nhanh chóng đưa bàn tay nhỏ nhắn bịt mũi hẳn.

Chưa đầy hay năm giây sau, hẳn loạn choạng, lao đảo đứng không vững, tay túm lấy vai Thư Phạm, miệng cắn phẫn hét: “Cô... cô vừa làm gì tôi ?”

Thư Phạm nhún vai: “Tôi chỉ trả lại anh chút lễ mọn thôi mà.”

“Phịch !” Hoàng Tuấn Kiệt ngã xuống đất, đã chuẩn bị từ trước, nên Thư Phạm ngay lập tức ôm lấy ngang eo hẳn.

Cố gắng diu hẳn nằm lên giường, tay quệt trán lấm tấm mồ hôi, miệng toé toét mỉm cười sung sướng.

“Hừ ! Anh cũng đã quá coi thường tôi rồi. Anh tưởng bao nhiêu năm chuyên tâm nghiên cứu thuốc, tôi lại không thể thắng được anh sao ?”

Ngoài cửa phòng ngủ, ông quản gia bồn chồn đi qua đi lại, ông rất lo cho tính mạng của cậu chủ, chỉ sợ nếu Thư Phạm không thể thuyết phục cậu chủ chịu thay băng, rửa vết thương và băng bó lại, sẽ có nguy cơ bị nhiễm trùng và chảy máu đến chết.

Thư Phạm nhanh chóng tiến hành thay băng, rửa sạch vết thương, mắt quan sát vết khâu trên vùng bụng bị đâm, tuy rằng mấy phương thuốc bí truyền vừa mới được nghiên cứu không chắc có thể nhanh chóng giúp hẳn hồi phục lại sức khỏe và khiến vết thương nhanh chóng liền sẹo, nhưng vẫn phải thử.

Hộp thuốc được mở bung ra, ngay cả túi thuốc vừa được mua cũng được Thư Phạm dùng để chữa bệnh cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Khi đã băng bó xong cho hẳn, trên khóe môi Thư Phạm nở một nụ cười gian trá, là người có oán tất trả, mặc kệ hẳn là người xấu hay người tốt, nhưng dám khi dễ và dám nhốt mình giống như một tên tội phạm, đã chọc giận Thư Phạm.

Trộn, và pha lẫn mấy loại thuốc với nhau, Thư Phạm đổ từng phần nhỏ vào miệng Hoàng Tuấn Kiệt.

“Ha ha ha ! Chờ xem, trong thời gian tôi bị nhốt ở đây, tôi sẽ làm gì để trả đũa anh.” Thư Phạm che miệng cười thầm.

Gần một tiếng sau, thu dọn hết mọi thứ gọn gàng, Thư Phạm mở cửa phòng ngủ.

“Cậu chủ thế nào rồi ?” Vừa thấy Thư Phạm, ông quản gia nôn nóng vội hỏi.

“Cháu đã thay băng cho anh ấy rồi, tạm thời anh ấy không sao, anh ấy đang ngủ.”

“May quá ! Cảm ơn cháu ! Nếu không có cháu, thì chú cũng không biết làm sao.”

“Chú không cần phải cảm ơn cháu, đây là trách nhiệm của một người thầy thuốc nên làm.” Thư Phạm mỉm cười, tính cách vốn hào sảng, hay thích giúp đỡ người khác, đặc biệt là những người tốt, tuy Hoàng Tuấn Kiệt là một tên đáng ghét, nhưng ông quản gia lại là một người hiểu chuyện, biết tôn trọng những người có ơn với mình.

“Cháu đi tắm rửa, rồi nghỉ ngơi đi, chú đã chuẩn bị cơm tối cho cháu rồi.”

Thư Phàm xoa bụng, miệng cười toe toét, “Cảm ơn chú.”

Không cần ông quản gia nhắc lại lần thứ hai, Thư Phàm chạy nhanh vào phòng tắm mà ông quản gia đã chỉ.

Ông quản gia mỉm cười, dù vẫn chưa xác định được Thư Phàm là người tốt hay người xấu, nhưng hiện tại ông đã bắt đầu có thiện cảm với cô gái.

Khi hình bóng Thư Phàm khuất sau cánh cửa phòng tắm, ông quản gia đi nhanh vào phòng ngủ, ông muốn tận mắt nhìn thấy cậu chủ yên ổn nằm ngủ trên giường.

Đúng như những gì mà Thư Phàm đã nói, Hoàng Phủ Kiệt đã được băng bó cẩn thận, khuôn mặt dù vẫn còn hơi tái nhưng trông đã đỡ hơn lúc ban chiều, với tình trạng này chẳng mấy chốc hẳn sẽ khỏe mạnh trở lại.

Cơ thể căng cứng dần thả lỏng, ông quản gia thở hắt ra một hơi, dù vẫn còn chưa yên tâm, nhưng ông đã bớt lo sợ hơn, ông nhận định Thư Phàm là một bác sĩ giỏi.

.....

Tắm rửa xong, không mang theo quần áo ở nhà, Thư Phàm đành mặc tạm quần áo của hắn.

“Hừ ! Tên chết tiệt, chờ tôi ra khỏi đây, tôi sẽ trả anh gấp đôi những gì mà anh gây ra cho tôi.” Vừa mặc chiếc áo sơ mi dài xuống đến ngang gối của hắn, Thư Phàm vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Trong lúc Thư Phàm tắm rửa, gọi đầu trong phòng tắm, ông quản gia đã dọn thức ăn lên bàn.

Thư Phàm chạy ủa vào như con sóc, mắt rực sáng nhìn những đĩa thức ăn thơm ngon trên bàn.

“Thơm quá !” Thư Phàm xà ngay xuống, tay cầm lấy đĩa.

Ông quản gia bật cười, từ lúc sống với cậu chủ, ông chưa từng gặp một cô gái nào có tính cách thú vị như Thư Phàm.

“Chắc cháu cũng đói rồi, ăn đi. Chú hy vọng thức ăn vừa miệng cháu.”

Miệng nhai nhồm nhoàm, Thư Phàm gật gù nói: “Ngon lắm ạ, cháu rất thích.”

Thư Phàm giống như một đứa trẻ nhỏ tham ăn, thấy thứ gì mà mình thích thì hai mắt rực sáng, miệng cười toe toét, vô chân vô tà, cuộc sống như thế thật đáng ngưỡng mộ.

Ngồi ở bên cạnh, ông quản gia thích thú nhìn Thư Phàm hăng say ăn uống, tay không ngừng gấp thức ăn.

Càng nhìn ông càng thấy Thư Phàm thuận mắt, không có một chút thủ đoạn tính toán, âm hiểm hại người, ông mong Thư Phàm đang thể hiện đúng bản chất của mình, mà không phải cố tình nguy trang để lừa gạt người khác.

Ăn xong, để ông quản gia dọn dẹp bàn ăn, và rửa chén bát, Thư Phàm háo hức đi khám phá khắp căn nhà.

Bốn căn phòng, đều được Thư Phàm xem xét qua, chỉ duy nhất có phòng làm việc của Hoàng Tuấn Kiệt là ông quản gia dặn không được phép vào. Thư Phàm hiểu, ai cũng có bí mật riêng tư không muốn cho người biết, nên chỉ liếc mắt nhìn cánh cửa gỗ màu gụ đóng im ỉm, mà không có hề tò mò muốn mở cửa bước vào trong.

.....

Ngủ gần như cả ngày, đã no giấc, nên buổi tối, Thư Phàm không muốn lên giường ngủ sớm, hàng ngày Thư Phàm đều lấy công việc khám chữa bệnh và nghiên cứu chế thuốc làm niềm vui, nay không có việc gì để làm cả, Thư Phàm thấy bức bối khó chịu trong người.

Ngồi trên ghế sofa màu trắng trong phòng khách, cầm remote, nhấn nút màu đỏ, Thư Phàm bật loạn xạ các kênh. Từ lâu không xem phim, đối với tin tức kinh tế và chính trị không có hứng thú, phim truyện lại càng không, Thư Phàm không biết mình nên xem phim gì.

Chán nản, Thư Phàm đành tắt ti vi.

“Sao cháu không xem tiếp phim đi ?” Đặt ly nước lọc và một đĩa trái cây xuống bàn, ông quản gia ân cần hỏi.

“Cháu không thích xem ti vi.”

“Bình thường cháu không xem ti vi sao ?”

“Dạ, không, phần lớn thời gian cháu ở bệnh viện, nếu được nghỉ cháu thích mày mò nghiên cứu.”

Ông quản gia vốn là người khôn ngoan, nếu có thể thay Hoàng Tuấn Kiệt khai thác thêm thông tin về đời tư và các mối quan hệ của Thư Phàm, ông làm

sao có thể bỏ qua và không tận dụng cơ hội có một không hai này.

“Nhà cháu có đông anh chị em không ?”

“Nhà cháu chỉ cho hai chị em thôi, cháu là chị cả, em gái cháu đang học đại học sư phạm năm thứ hai.”

“Bố cháu đang sống ở thành phố, hay ở một vùng quê nào đó ?”

“Cháu vốn sinh trưởng và lớn lên trong một gia đình làm nghề nông, nhà cháu có một nông trại trồng hoa màu và cây cỏ.”, Thư Phàm vui vẻ vừa ăn dưa lê, vừa kể chuyện gia đình mình cho ông quản gia nghe mà không hề biết, mình đang nằm trong diện tình nghi của chủ tớ nhà họ Hoàng, “Nếu có dịp, cháu sẽ mời chú về nhà cháu chơi, cháu tin rằng nhất định chú sẽ thích.”

Thư Phàm và ông quản gia nói chuyện đến hơn 10 giờ đêm mới ngừng, chỉ trong vòng hơn hai tiếng đồng hồ, ông quản gia hầu như đã nắm rõ lý lịch và các mối quan hệ của Thư Phàm. Nếu nói rằng, Thư Phàm là một cô gái thông minh thì cũng không đúng, mà ngốc nghếch cũng không phải. Thư Phàm chỉ thông minh trong công việc nghiên cứu y học, còn các mối quan hệ phức tạp và rắc rối của xã hội, thì lại ngu ngơ hết một đứa trẻ mới học hết cấp hai.

Thông qua ông quản gia, Thư Phàm mượn được một cuốn tiểu thuyết trinh thám chuyên điều tra các vụ án mạng rừng rợn.

Không muốn ngồi đọc sách trong phòng khách, Thư Phàm cầm sách về phòng ngủ và đọc ở trên giường.

Là một cô gái không sợ máu, cũng không tin có ma ở trên đời, một nhà khoa học mà tin quá vào tâm linh thì làm sao có thể nghiên cứu khoa học, nên đối với những gì đọc được ở trong sách, Thư Phàm không mấy tin.

Gần một giờ đêm, đọc được gần nửa cuốn sách, Thư Phàm mắt nhắm mắt mở, tay buông thõng, cuốn sách nằm gọn bên gối cạnh Hoàng Tuấn Kiệt.

Chui gọn vào trong chăn, một tay che miệng ngáp dài, một tay lẩn mò tìm công tắc đèn, “tạch” căn phòng chìm trong bóng tối, ánh sáng mờ ảo chiếu qua khung kính, soi rọi lên hai người đang ngủ say trên giường.

Hơi thở nhẹ nhẹ hòa quyện trong không khí, hai kẻ xa lạ vốn coi nhau là oan gia, dần dần lại xích lại gần nhau, và xóa bỏ đi khoảng cách giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sáu giờ sáng hôm sau, mặt trời vẫn còn nằm dưới ngọn tre, sương đêm vẫn còn đọng trên những ngọn cỏ, cành lá, và trên những nụ hoa trong vườn, gió nhẹ vi vu thổi, không khí tươi mát, ánh nắng tươi mới báo hiệu một ngày đẹp trời.

Trên giường đối diện với tấm kính phản chiếu ánh nắng mặt trời, tấm rèm màu trắng bay phất phơ trong gió, hai người vẫn ngủ ngon giấc, không biết từ lúc nào Thư Phàm đã tranh giành mất chiếc gối màu trắng của Hoàng Tuấn Kiệt, tay gác lên ngực hắn, chân gác lên đùi hắn, nhìn đáng ngủ của Thư Phàm không khác gì một con gấu túi đang ôm lấy một thân cây.

Bị chuột thuốc mê khá nặng, Hoàng Tuấn Kiệt chưa có lúc nào lại ngủ ngon như thế, không bị hành hạ bởi vết thương trên bụng, không phải nghĩ về công việc và tính toán đối sách với những mối quan hệ phức tạp, tinh thần đã yên ổn hơn nhiều, ngủ một mạch hơn 10 tiếng đồng hồ, mí mắt có hàng lông mi màu đen từ từ mở ra, chớp chớp vài cái cho tỉnh táo hẳn, mùi hoa nhài thoang thoảng bay trong không khí, nói cho hắn biết hiện giờ đang ngủ cùng với ai.

Nhìn người con gái đang ngủ đối mặt với mình, vô tư ôm mình như đang ôm một cái gối bông, Hoàng Tuấn Kiệt không biết nên mừng Thư Phàm là một cô gái ngốc không hiểu chuyện, hay là nên nghi ngờ mục đích thật sự của Thư Phàm khi tìm cách tiếp cận và quyến rũ hắn thế này.

Khi ngủ Thư Phàm trông thật dễ thương, đôi môi mọng màu hồng nhạt hơi hé mở, chiếc mũi thanh tú nhỏ nhắn, gò má mịn màng trắng hồng có làn da như em bé, hàng lông mi cong vút hình cánh phượng hơi rung nhẹ, lần đầu tiên Hoàng Tuấn Kiệt mới ngắm nhìn một cô gái ngủ đến thất thần thế này, trước đây hắn không cho phép con gái ngủ trên chiếc giường của hắn, cũng không muốn động chạm vào ai cả, hắn là một kẻ cao ngạo nên không muốn tìm hoan lạc, mua vui với những cô gái đã từng bị đàn ông sử dụng qua.

Kể từ lúc gặp Thư Phàm, bắt gặp cả hai đang ngủ chung trên một chiếc giường, ban đầu hắn bị sốc, nhưng hắn thích mùi hương hoa nhài trên cơ thể Thư Phàm, mùi hương đã mang lại sự khoan khoái cho hắn.

Đang ngủ, Thư Phàm xê dịch cơ thể gần Hoàng Tuấn Kiệt, hơi ẩm tỏa ra từ thân thể hắn cuốn hút Thư Phàm, đầu Thư Phàm dụi vào ngực hắn, tay trái ôm siết lấy ngang lưng hắn, miệng ngáp dài, mí mắt nặng nề mở ra, thần trí mơ hồ vì vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Hoàng Tuấn Kiệt đông cứng cả người, nhiệt độ trong cơ thể từ nóng bừng, chuyển sang băng giá, sau đó tăng dần lên cao, cuối cùng trở về nhiệt độ ban đầu.

Thư Phàm vô tư không nhận ra mình vừa mới khiến một kẻ quanh năm băng lãnh đột nhiên có phản ứng, mạch đập trong trái tim hẳn hơi nhanh hơn bình thường, các khớp cơ căng cứng như đang lâm vào trận đánh với kẻ thù.

Nằm ngửa ra giường, tay chân xoải rộng theo hình chữ V, Thư Phàm sung sướng nở một nụ cười tươi như hoa, được nghỉ một ngày, lại ngủ thật đã, tinh thần sáng nay tốt hơn mọi ngày nhiều.

Chống tay xuống giường, Thư Phàm ngồi dậy, lúc này mới liếc mắt nhìn kẻ ngủ cạnh mình suốt đêm hôm qua.

“Buổi sáng tốt lành.”

Hoàng Tuấn Kiệt tức học máu, sau khi gây ra một loạt chuyện chẳng những không biết hối cải, lại còn vô tư chúc hân một câu: “Buổi sáng tốt lành.”, hẳn có phải là một đứa trẻ lên ba, hay một tên đàn ông hơi bỉnh thường đầu mà có thể dễ dàng bỏ qua như thế được.

“Cô vừa nói gì?” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.” Thư Phàm tỉnh bơ nhắc lại, “Anh bị lãng tai đúng không?”

“Cô...”, Hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế nóng giận để không xông lên bóp chết Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt trừng mắt nhìn Thư Phàm, “Tối hôm qua cô đã chụp thuốc mê tôi?”

“Đúng thế.” Thư Phàm cười hi hi, không một chút sợ hãi, cũng không sợ hân đánh cho mình tàn phế.

Sức chịu đựng của con người có giới hạn, tức giận bị tích tụ cả buổi chiều hôm qua vẫn chưa được phát tiết, vừa mới sáng sớm lại bị Thư Phàm chọc tức, Hoàng Tuấn Kiệt đẩy ngã Thư Phàm xuống giường, thân người ngay lập tức ngồi trên bụng Thư Phàm.

“Buông tôi ra.”, Thư Phàm cắn phẫn hột, chân tay đầm đá lung tung, nếu không phải nể tình hân đang bị thương ở vùng bụng, Thư Phàm đã cho hân vài cú thật đau rồi.

“Nằm im!” Hoàng Tuấn Kiệt quát, “Từ lần sau, tôi cấm cô không được phép dờ trò với tôi, nếu không đừng trách tôi độc ác.”

“Sao anh không nói thẳng ra là anh sợ tiem và sợ uống thuốc?” Thư Phàm khiêu khích Hoàng Tuấn Kiệt, mặc dù nằm dưới thân người khác, tay chân bị bàn tay sắt thép của Hoàng Tuấn Kiệt giữ chặt, nhưng miệng lưỡi vẫn sắc như dao.

“Cô muốn chết chứ gì? Được thôi, tôi sẽ dạy cho cô một bài học, để cô biết sợ lần sau mà chừa đi.”

Nói là làm, tay Hoàng Tuấn Kiệt dơ lên thật cao, Thư Phàm chớp chớp mắt nhìn, đầu tính toán xem tốc độ mà tay hân đánh xuống mặt mình sẽ sinh ra bao nhiêu công suất, khỏe mỗi nhếch lên, cười hi hi.

Hoàng Tuấn Kiệt ngây người nhìn Thư Phàm, tay hân run run, cổ họng khô khốc, hân không thể xuống tay được, dù trong đầu bốc hỏa phừng phừng nhưng chỉ cần nghĩ đến một bên má của Thư Phàm sẽ bị sưng, khỏe mỗi chảy máu vì cái tát như trời giáng của mình, hân lại thấy không nỡ, cuối cùng hân đành phải hạ tay xuống.

Trong khi Hoàng Tuấn Kiệt còn chưa lấy lại được thần trí, Thư Phàm chống tay vào ngực hân, rồi nhanh chóng đẩy hân ngã rầm xuống giường, lần này người ngồi trên bụng hân là Thư Phàm.

Bị động chạm mạnh vào vết thương, Hoàng Tuấn Kiệt nhăn nhó bật ra một tiếng rên, mặt lấm tấm mồ hôi, môi mím chặt.

“Ngồi xuống!” Hoàng Tuấn Kiệt vừa đau, vừa tức đã quát ầm lên.

“Anh khỏi cần phải nhắc.” Thư Phàm tỉnh bơ đáp, “Nếu biết mình đang bị thương nặng thì nên biết cách tự chăm sóc chính bản thân mình đi.”

Thư Phàm chuyển ngồi dịch xuống, mặt Hoàng Tuấn Kiệt lập tức đỏ bừng, hân giờ mới chú ý đến chiếc áo sơ mi màu trắng của mình đang được Thư Phàm mặc trên người, chiếc áo dài đến ngang đầu gối Thư Phàm, nay vì Thư Phàm ngồi dạng chân ra hai bên đã để lộ cặp chân thon dài, trắng hồng, đáng ngồi nửa khêu gợi, nửa mê hoặc và ngây thơ như đang có tình khiêu khích sức chịu đựng của một người đàn ông, nếu Hoàng Tuấn Kiệt là một tên háo sắc, đảm bảo Thư Phàm sẽ bị ăn đến mặt tịnh.

“Xuống mau.” Mất mấy giây, Hoàng Tuấn Kiệt mới lấy lại được tự chủ, “Chết tiệt, mình bị làm sao thế này hả trời?” Vừa mới quát Thư Phàm xong, hân nghiêng răng nghiêng lợi lăm bằm trong miệng.

Không chờ Thư Phàm có đủ thời gian để trào xuống, Hoàng Tuấn Kiệt ngồi bật dậy, đẩy Thư Phàm ngã nghiêng người xuống giường, hân phóng nhanh xuống đất, chạy vào phòng tắm phía đối diện.

Nằm trên giường, Thư Phàm gãi đầu gãi tai, tay dơ nắm đấm lên cao, “Tên điên.”

Thư Phàm dù đã 24 tuổi, nhưng vẫn trong sáng như một tờ giấy trắng, chưa từng yêu, chưa từng nếm mùi vị của ái tình, cũng không thân cận và tiếp xúc

hiều với một chàng trai nên không hiểu là những gì mà mình vừa mới làm, giống hệt một yêu nữ đang muốn quyến rũ đàn ông.

.....

Quần áo đêm hôm qua, đã được ông quản gia cho người mang đi giặt, nên sáng nay sau khi đánh răng rửa mặt, Thư Phàm đã có thể mặc lại bộ quần áo của mình.

“Tôi muốn về nhà.” Ngồi trên bàn ăn đối diện với Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đưa ra yêu cầu của mình.

“Không đi đâu cả, khi tôi vẫn chưa điều tra xong cô sẽ phải ở lại đây.”

“Anh quá đáng vừa thôi, anh lấy quyền gì mà nhốt tôi ?” Thư Phàm cảm phần chất vấn hấn.

“Quyền gì, cô không cần biết, cũng đừng đại gì mà quan tâm. Tóm lại tôi bảo cô ở lại đây thì cô ngoan ngoãn ở lại đi.”

“Hôm nay, mẹ tôi và em gái đến chơi, tôi phải về.” Thư Phàm tức đến mức hét ầm lên, chỉ cần Hoàng Tuấn Kiệt còn ngoan cố không chịu thả người, thì dù có đánh nhau với hấn một trận, Thư Phàm cũng quyết làm.

Đang uống nước, Hoàng Tuấn Kiệt dừng lại, mắt nhìn Thư Phàm, “Cô nói mẹ và em gái ngày hôm nay sẽ đến thăm cô ?”

“Đúng”, vì cảm tức hấn, Thư Phàm chêm thêm một câu, “Cũng may lần này tại anh không bị điếc.”

“Cô...” Tay Hoàng Tuấn Kiệt bóp chặt lấy thân ly, nếu làm bằng nhựa, hay Mika thì đã bị bóp nát vụn rồi, “Cô gọi điện cho họ bảo hôm nay cô bận không có ở nhà.”

“Rầm” Thư Phàm đập mạnh tay xuống bàn, đứng bật dậy như lò xo, “Anh vừa phải thôi, anh có biết rằng phải khó khăn lắm mẹ tôi mới có thời gian rảnh rỗi lên thăm tôi không hả, còn nữa nếu em gái tôi không đến chẳng lẽ anh bắt tôi phải nhịn đói ? Tôi mặc kệ, anh là ai, lý do vì sao anh lại nhốt tôi ở đây, tôi yêu cầu anh thả tôi ngay lập tức, nếu không anh đừng hòng sống yên với tôi.”

Hoàng Tuấn Kiệt vuốt mặt, khuôn mặt tuấn tú vẫn vẻ khó coi, thờ cơ trên các khớp ngón tay giật giật, hấn phải cổ nuốt xuống phần nộ đang bốc cao ngùn ngụt trong đầu để không xông lên đánh Thư Phàm một trận như từ vì tội dám quát và mắng thẳng vào mặt hấn.

Ngồi ở bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, ông quản gia vuốt mồ hôi trán, ông thật lòng lo sợ thay cho tính mạng của Thư Phàm, trước đây không một cô gái nào dám to tiếng và lớn giọng la ó cậu chủ, thế mà nay Thư Phàm liên tiếp chọc tức và thách thức tính kiên nhẫn của cậu chủ.

“Rầm !” Lần này, người vỗ bàn là Hoàng Tuấn Kiệt, lực đạo quá mạnh khiến đĩa đựng thức ăn, thìa, chén tách kêu loảng xoảng, “Cô đừng tưởng tôi không ra tay đánh cô, thì cô được đăng chân lên đăng đầu.”

“Tôi nói có gì sai đâu, tôi là một công dân tự do, là người không vi phạm pháp luật, người thân của tôi đến chơi chẳng lẽ tôi không được phép đón họ, hơn nữa anh lấy quyền gì mà nhốt tôi ở đây, tôi không kiện anh tội bắt cóc là may cho anh lắm rồi, sao anh còn dám quát mắng và đe dọa tinh thần tôi nữa.” Thư Phàm xả ra một hồi, nói một hồi không ngừng nghỉ, mặc kệ Hoàng Tuấn Kiệt đáng sợ đến mức độ nào, Thư Phàm cũng phải nói cho hả dạ, và đòi lại công bằng cho mình.

Hoàng Tuấn Kiệt túm lấy cổ áo của Thư Phàm, chỉ bằng một tay hấn đã nhấc bổng Thư Phàm cách mặt đất hơn 10 centimet.

“Cô muốn chết ?” Hoàng Tuấn Kiệt phun ra từng chữ, mặt đặng đặng sát khí.

Thư Phàm đánh liên tiếp vào tay hấn, chân giãy dụa, bị hấn nắm cổ áo quá chặt khiến cổ họng cũng bị bóp nghẹt theo, không thể hít thở được bình thường, khuôn mặt dần trở nên tím tái, hơi thở khô khè như người bị xuyên.

“Buông...buông tay...”

“Cậu chủ !” Ông quản gia hốt hoảng đứng bật dậy, thấy tình hình không ổn ông vội nhảy vào can thiệp, “Cậu chủ mau buông cô ấy ra đi, cô ấy sắp không thở nổi rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt quan sát sắc mặt tím tái, nhợt nhạt của Thư Phàm, tự dưng hấn thấy đau lòng, lực đạo trên tay thả lỏng dần dần, cuối cùng đặt Thư Phàm xuống đất.

Thư Phàm ho sặc sụa, mặt từ nhợt nhạt và tím tái chuyển sang đỏ bừng, nước mắt ứa ra, tay không ngừng vuốt cổ, cố gắng hít lấy không khí trong lành mà mình vừa mới mất.

Một lúc sau, Thư Phàm mới cảm phần ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, “Đồ xấu xa ! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, hấn không muốn Thư Phàm căm ghét hấn, không quan tâm đến hấn, ý nghĩ vừa mới thoáng qua đầu đã khiến hấn giật mình hoảng sợ, từ lúc nào hấn lại quan tâm đến tình cảm của một cô gái dành cho mình, chẳng phải trước đây, hấn vẫn sống mà không cần biết người ta có thích, có yêu, có căm hận, và có muốn giết mình không ?

.....

Bữa cơm sáng coi như bị hỏng, ba người không ai còn tâm trạng để ăn uống.

Thư Phàm vẫn còn giận hằn tội dám quát mắng mình, dám khiến mình suýt bị nghẹt thở chết, nên không thèm nhìn mặt, nói chuyện hay quan tâm đến hân.

Ngồi trên sa lông trong phòng khách, vò đầu bứt tóc cố nghĩ ra cách để thoát ra khỏi đây, ngày hôm nay chẳng những không thể đi làm, mà ngay cả mẹ và em gái đến chơi cũng không thể về nhà chào hỏi họ, khiến Thư Phàm càng nghĩ càng tức, lò lửa cháy trong cơ thể càng lúc càng cao, nếu có thể Thư Phàm rất muốn thiêu chết Hoàng Tuấn Kiệt, đập nát tòa cao ốc Hoàng Thị này để về nhà.

“Không được, mình phải nghĩ ra cách để về nhà, từ lúc nào mà mình phải sống dưới mái nhà người khác, phải quan sát sắc mặt của người khác để sống.” Thư Phàm nghĩ, “Mình sinh ra là một người tự do, ngay cả cha mẹ mình cũng không thể quản được mình, huống gì một tên xa lạ như hân.”

Bộ óc thông minh của Thư Phàm bắt đầu hoạt động trở lại, ngồi im trên ghế sa lông, tâm trí hoàn toàn rơi vào tình lặng, mọi ưu phiền, bức bối đều bị dẹp sang một bên, lúc này ngoài những phản ứng hóa học, tên thuốc và công dụng của chúng thì không còn thứ gì khác.

Nghĩ ngợi một lúc, khuôn mặt Thư Phàm dần lấy lại được vẻ hoạt bát sinh động trước kia, đôi môi mỏng màu hồng nhạt nở một nụ cười tươi tắn, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, linh hoạt ngó nghiêng xung quanh.

.....

Dùng sức quá mức, tinh thần lại kích động và phấn nộ, khiến Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng mệt mỏi, uể oải muốn đi ngủ.

Nằm trên giường trong phòng ngủ, mí mắt hân nặng trĩu, nửa muốn mở mắt ra để làm việc, nửa lại muốn ngủ một giấc thật no say, hân không hề biết Thư Phàm đã hạ thuốc vào cốc nước lọc mà hân uống vào lúc này, chưa đầy một phút, Hoàng Tuấn Kiệt ngủ say như chết.

Đứng trước cửa phòng ngủ, Thư Phàm khẽ hé cánh cửa, mắt dò xét quan sát khuôn mặt say ngủ trên giường, sau khi xác định được hân không còn đáng ngại nữa, lúc này cơ thể căng cứng mới thả lỏng ra dần dần, nụ cười đã sớm nở lại trên môi, hai tay xoa vào nhau, nhón chân đi vào trong phòng.

Lúc ngủ, Hoàng Tuấn Kiệt trông thật hiền lành, và an tĩnh, khuôn mặt tuấn tú không còn cau có mắng người, đôi mắt đen sâu không còn khiến người khác run sợ, mà lại cho người khác cảm giác muốn nhìn ngắm và vuốt ve.

Tay Thư Phàm dơ lên, dù rất muốn trả đũa lại hân tội dám mắng và làm mình ghẹt thở suýt chết, nhưng sau khi nhìn khuôn mặt say ngủ của hân, Thư Phàm lại không xuống tay được.

Vén chăn sang một bên, mắt cẩn thận quan sát vết thương trên bụng được băng bó của hân, là một người giỏi chế thuốc, Thư Phàm nếu muốn hại chết Hoàng Tuấn Kiệt rất dễ, nhưng Thư Phàm không phải là một người xấu, lại không có gan giết người, phương châm sống cứu được càng nhiều bệnh nhân càng tốt đã ăn sâu vào máu Thư Phàm rồi.

Thay xong băng cho Hoàng Tuấn Kiệt, yên tâm khép cửa phòng ngủ, lúc này Thư Phàm mới tính đến chuyện làm sao có thể rời khỏi đây.

Chú quản gia đi ra ngoài mua vài thứ, hiện giờ không có nhà, ngoài cửa phòng đang có hai vệ sĩ cánh gác, muốn rời khỏi đây không phải là một việc dễ dàng và đơn giản, trước tiên phải mở được cửa, mật mã mười con số tự nhiên phải ghi ra bao nhiêu trang giấy và bấm bao nhiêu lần mới đúng, sau đó làm sao có thể đánh gục được hai vệ sĩ võ đầy mình đứng trước cửa, cuối cùng làm sao có thể vượt qua được hơn mười nhân viên an ninh canh gác 24/24 trong tòa nhà, càng tính toán Thư Phàm càng thấy nản.

Thư Phàm chạy đông chạy tây khắp căn nhà để tìm điện thoại bàn và điện thoại di động, nhưng tìm mãi cũng không thấy có.

“Quái lạ.”, Thư Phàm lẩm bẩm, “Sống ở một nơi giàu sang phú quý thế này, ít ra phải có điện thoại bàn hay di động cho người ta gọi một cú cho người thân chứ, tại sao lại không có đến lấy một cái?”

Mất gần một tiếng lục tung bốn căn phòng, Thư Phàm không tìm thấy bất cứ thứ gì có thể liên lạc được với thế giới bên ngoài, như thể Thư Phàm là một nàng công chúa bị nhốt trong một tòa lâu đài cổ không hiểu nền công nghệ là gì?

Tức điên người, Thư Phàm hùng hổ xông vào phòng ngủ, nắm chặt lấy cổ áo thun của Hoàng Tuấn Kiệt, miệng quát to, “Hoàng Tuấn Kiệt ! Dậy mau ! Dậy !”

Hoàng Tuấn Kiệt ngủ mê một như chết, liều thuốc mê mà Thư Phàm chuốc cho hân uống đâu có nê.

Hết lấc, rồi lại lay mà không có kết quả gì, chán nản ngồi phịch xuống giường, không có việc gì để làm, lại không thể rời khỏi đây, Thư Phàm ngao ngán thở dài, một môi nằm úp xụp bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trong giới kinh doanh không ai là không biết, đối thủ lâu năm, luôn rình mò và tìm cơ hội hạ gục tập đoàn Hoàng Thị, là tập đoàn Vũ Thị, cả hai đã đấu qua đấu lại hơn 10 năm nay, kéo dài từ đời ông sang đến con, rồi đến đời cháu, khi Hoàng Tuấn Kiệt tiếp nhận công việc làm ăn của gia đình cũng đã chuyển sang thế hệ thứ ba, phía bên tập đoàn Vũ Thị hiện nay do Vũ Gia Minh giữ chức Tổng giám đốc, tiếp nối truyền thống gia đình, Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt lại tiếp tục đấu đá và rình mò lẫn nhau, mối thù sâu đậm giữa hai gia đình không thể nói đôi ba câu là có thể hóa giải được, mà đôi khi còn phải dùng cả máu và nước mắt.

Tập đoàn Vũ Thị nằm cách tập đoàn Hoàng Thị mấy khu phố, là một tòa cao ốc cao hơn 10 tầng, có kiến trúc và cách thiết kế tương tự cao ốc của tập đoàn Hoàng Thị, đến đây có nhiều người còn lầm tưởng mình đang nhìn thấy tập đoàn Hoàng Thị, mà không phải là tập đoàn Vũ Thị, nguyên nhân vì sao hai tòa cao ốc lại giống nhau như thế rất khó giải thích, nhiều người cho rằng khi bắt đầu xây dựng, hai người đứng đầu lúc đó không hề có mối thâm thù huyết hải, nên muốn hai bên thắt chặt mối quan hệ đoàn kết, không ngờ mấy năm sau lại xảy ra chuyện, khiến cả hai trở mặt với nhau, và đấu đá cho đến tận bây giờ.

Hai giờ chiều, ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc, Vũ Gia Minh xoay xoay cây bút máy trên tay, ngồi nghe trợ lý báo cáo.

Vũ Gia Minh năm nay 29 tuổi, bằng tuổi với Hoàng Tuấn Kiệt, khi còn là một đứa trẻ hai người từng làm bạn thân, khuôn mặt thon dài, nước da trắng mịn như con gái, mái tóc nhuộm màu hạt dẻ, đôi môi mông có màu đỏ như son, mày ngài mắt phượng, cao gần 1m8, đáng vẻ bề ngoài của Vũ Gia Minh khiến cho nhiều người lầm lẫn là một nữ tử xinh đẹp và quyến rũ, vì điều này hắn gặp khá nhiều rắc rối trong các mối quan hệ xã giao với xã hội, nhưng kể từ lúc hắn bắt đầu hiểu và nhận thức được thực tế, hắn không còn cho phép người khác khi dễ nữa, giờ đây dù có tham luyến vẻ bề ngoài của hắn, cũng chỉ dám đứng ngắm nhìn từ xa, một khi động chạm vào hắn, thì người đó sẽ sống không bằng chết, hắn là một kẻ có tâm kế và thâm hiểm khó dò.

Vừa báo cáo, trợ lý Tân vừa thấy ớn lạnh dọc sống lưng khi bị đôi mắt sắc bén như dao chiếu thẳng vào người.

“Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chưa chết ?” Ngã người ra sau ghế, Vũ Gia Minh lười biếng hỏi.

“Vâng, thưa cậu chủ. Chiều tối hôm qua, chính mắt tôi trông thấy hắn được ba người đàn ông hộ tống vào tòa cao ốc Hoàng Thị, ngoài ra...”

“Thế nào ?” Vũ Gia Minh liếc mắt.

Chinh lại gọng kính, Trợ lý Tân nói tiếp, “Ngoài ra tôi còn thấy trên tay một vệ sĩ đang bế một cô gái ngủ say.”

“Có biết cô gái đó là ai không ?”

“Không biết, tuy nhiên hình như cô gái này rất quan trọng với Hoàng Tuấn Kiệt.”

“Tiếp tục điều tra cho tôi, tôi muốn biết cô gái đó là ai, có quan hệ gì với Hoàng Tuấn Kiệt.” Khóe môi nhếch lên, đôi mắt sắc như dao nhìn vào khoảng không trước mặt, “Tôi nội cho cậu phải nhanh chóng nộp cho tôi bản báo cáo trong ngày mai, nhớ không được chậm trễ, nếu không cậu chuẩn bị nhận lãnh hậu quả đi.” Khi nói đến mấy câu cuối, Vũ Gia Minh cố ý nhấn mạnh mức độ quan trọng cho trợ lý Tân nghe.

“Vâng, tôi đã hiểu.” Dùng khăn tay quệt mồ hôi trán, khẽ rùng mình một cái, trợ lý Tân thật sự rất sợ sếp của mình.

Làm việc cho Vũ Gia Minh được hai năm, trợ lý Tân vẫn không nắm được một chút suy nghĩ và ý tứ của hắn, một con rắn dù có khôn ngoan đến đâu cũng có ngày phải lòi ra cái đuôi của mình, còn Vũ Gia Minh lại giống như một con quỷ ẩn mình trong bóng tối, hắn không bao giờ để cho người nắm được điểm yếu, một người có tính cách giống như hắn thật đáng sợ.

“Nếu không còn gì để báo cáo nữa, thì cậu lui ra đi.”

“Vâng.” Trợ lý Tân ngay lập tức lên tiếng đáp ứng, mỗi lần phải vào đây báo cáo hay nộp văn kiện cho Vũ Gia Minh, giống như đang chuẩn bị nộp mạng, khiến trái tim nhỏ bé nhảy lên liên hồi, mồ hôi tuôn ra đầm đìa như suối, Vũ Gia Minh chẳng khác gì một con sư tử đang vờn mồi.

Ba bước biến thành bốn bước, trợ lý Tân đi gần như là chạy ra khỏi phòng Tổng giám đốc, khi cánh cửa phòng khép lại ở đằng sau, anh thở ra một hơi thật dài, cơ thể căng cứng dần thả lỏng, tay liền liếp lau mồ hôi trán.

“Hoàn hảo ! Vẫn còn sống.” Vỗ vỗ ngực mấy cái, vừa đi anh vừa lẩm bầm.

Trong phòng rơi vào tĩnh lặng, mùi hoa lải thoang thoang bay trong không khí, cánh cửa cách âm ngăn cánh tiếng ồn của thế giới bên ngoài với căn phòng.

Khi không còn ai làm phiền, Vũ Gia Minh gỡ bỏ bộ mặt nghiêm túc và lạnh lùng giả tạo, chân gác lên bàn, đầu dựa vào ghế, tay vát lên trán, mắt nhìn lên trần nhà.

Làm con người ai chẳng muốn được sống vui vẻ và hạnh phúc, được làm những gì mà mình thích, nhưng có mấy ai được như ý nguyện, sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, được sống trong nhung lụa, ăn sơn hào hải vị, được học trong những trường nổi tiếng, đi đâu cũng có tài xế đón rước, nước có người rót đến tận tay, không phải lao động chân tay mệt nhọc, lẽ ra hắn phải thấy mình may mắn mới đúng, tại sao lúc nào hắn cũng buồn chán và thấy không thỏa mãn với cuộc sống của chính mình, phải chăng hắn đang thiếu một cái gì đó ?

.....

Chiều nay được tan học sớm, Bạch Tú Linh dắt chiếc xe đạp điện Yamaha màu xanh dương ra cổng, đang là sinh viên năm hai nên bài vở không nhiều, cũng không lo mai sau ra trường không xin được việc, nên Tú Linh có thể vô tư vừa học vừa chơi, vừa tham gia sinh hoạt hội nhóm và công tác đoàn trong trường đại học sư phạm.

Bạch Tú Linh năm nay 20 tuổi, là em gái của Bạch Thư Phạm, cao 1m55, vóc dáng nhỏ bé, có khuôn mặt tựa búp bê barbie, mái tóc màu đen dày, dài đến ngang eo được tết thành hai bím đung đưa trước ngực, đôi mắt đen to, tròn xoe, nhiều người đã lầm tưởng Tú Linh là một nữ sinh đang học cấp ba, không phải là một sinh viên đang học đại học năm hai.

Tuy có khuôn mặt barbie, trông nhỏ nhắn dễ thương, nhưng tính cách lại trưởng thành trước tuổi, Tú Linh không giống như chị gái mình, ngoài biết làm việc công việc nhà, còn biết làm nhiều công việc khác.

Lúc này còn đang ngồi học trong lớp, Bà Huyền – mẹ ruột hai chị em, đã gọi điện xin lỗi do bận công việc nên phải mấy hôm nữa mới lên thăm được hai chị em, Tú Linh có dự định sau khi tan học sẽ lái xe đến nhà chị gái, giúp dọn dẹp nhà cửa, kiểm tra tủ lạnh xem còn bao nhiêu thức ăn, để lần sau còn biết mà mua.

Mỗi lần nghĩ đến chị gái mình, Tú Linh lại thở dài ngán ngán, lớn hơn bốn tuổi, đã đi làm, nhưng tính cách vẫn còn trẻ con, vẫn không thể tự chăm sóc bản thân mình, Tú Linh sợ rằng mai sau nếu chẳng may hai chị em sống cách nhau quá xa, thì làm sao hỗ trợ lẫn nhau đây.

“Tú Linh, cậu định về nhà luôn bây giờ, hay là muốn đi đâu đó ?” Tổ Nga – cô bạn ngồi cùng bàn thân thiết hỏi.

“Mình định đến thăm chị gái.”

“Hiểu rồi, nếu thế ngày mai gặp lại.”

“Ừ, chào cậu.” Tú Linh mỉm cười, tay vẫy vẫy chào cô bạn thân.

Mấy chàng sinh viên đứng ở gần đây si dại nhìn Tú Linh, họ nhìn không chớp mắt, khuôn mặt hơi ửng đỏ, trái tim đập thật nhanh, khối nam sinh và nữ sinh trong trường không ai là không biết đến tên Bạch Tú Linh, chẳng những có vẻ đẹp động lòng người, mà còn là một tài năng về ngành ngôn ngữ học.

Bỏ lại những trái tim ngẩn ngơ và si tình phía sau, Tú Linh lái xe rời khỏi trường.

Tháng tám, mùa thu đến, những chiếc lá vàng rơi rụng khắp sân trường, đường đi, nắng ấm, gió thổi mát rượi, khiến bao nhiêu bức bối và u uất trong người cũng gần như tan biến vào hư không, đứng trước vẻ đẹp của thiên nhiên, đã là người có tình, ai mà chẳng rung động, chẳng mê say, yêu cái đẹp vốn là bản tính tự nhiên của con người.

Hai bên đường rợp bóng cây, che khuất đi một góc của vỉa hè và lòng đường, vừa lái xe Tú Linh vừa lẩm nhẩm hát vu vơ trong miệng.

Đang đi, Tú Linh bóp kít phanh, chân chống xuống đất, chiếc xe đạp đứng khựng lại.

Phía trước một ông lão vừa mới bị quệt xe, ngã chổng vó xuống lòng đường, chiếc xe đạp nằm lăn sang một bên, người ông lão bị xây xát, chân tay bị thương nhẹ, hai tay ông đang cố ôm lấy một lẵng hoa rất to.

Thương người, và hay xen vào chuyện của người khác vốn là bản tính của chị em nhà họ Bạch, đạp chân chống xe, Tú Linh vội chạy đến đỡ lấy ông lão và giúp ông dựng chiếc xe đạp đang nằm chổng chơ bên cạnh.

“Ông không sao chứ ?”

“Cảm... cảm ơn cháu.” Ông lão cảm kích trước hành động nghĩa hiệp của Tú Linh.

“Dạ, không có gì.” Tú Linh tươi tắn nở một nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương tươi mát như gió xuân.

Chỉ một nụ cười, cũng đủ khiến trái tim của những người đàn ông đi qua đường nôn nao, bồi hồi, thấy luyến lưu và nhớ nhung.

Ông lão khập khiễng, được Tú Linh dìu lên vỉa hè.

Dựng hai chiếc xe đạp vào gốc cây, Tú Linh lại gần ông lão, “Ông có bị thương chỗ nào không, có cần cháu đưa ông vào bệnh viện để bác sĩ khám không ?”

“Cảm ơn cháu, nhưng không cần đâu, ông thấy trong người không sao, chân tay chỉ hơi bị xây xát chút thôi, về nhà ông bôi thuốc là được rồi.”

Nhìn mấy vết xước rướm máu trên hai cánh tay ông lão, Tú Linh thấy không đành lòng, “Ông ở đâu, để cháu đưa ông về nhà.”

Ông lão mỉm cười, đôi mắt già nua đánh giá và quan sát Tú Linh. “Cháu là học sinh cấp ba ?”

Tú Linh lắc đầu cười khỏ, lúc nào cũng bị người khác hiểu lầm là một nữ sinh cấp ba. “Dạ, không, cháu là sinh viên đại học năm hai.”

“Thật sao ?” Ông lão chớp mắt, ông kinh ngạc đánh giá và quan sát kĩ Tú Linh thêm lần nữa, Tú Linh trông trẻ măng như con nít nên ông nhầm cũng phải.

Khập khiễng bước lại gần xe đạp, mỗi bước chân đều gây nên đau đớn, nếu còn trẻ, mấy vết xước và cú ngã lúc này có là gì, nhưng ông đã hơn 60 tuổi rồi.

“Ông nói điện chỉ của nhà ông đi, để cháu đưa ông về nhà.” Nhìn ông lão khỏ sở bước đi, Tú Linh vội lên tiếng giục ông lão.

Cầm bó hoa trên tay, ông lão buồn bã, thờ dãi, “Nhà ông ở gần đây thôi, xem ra ông không thể đi giao bó hoa này cho người ta rồi.”

Tú Linh chăm chú nhìn bó hoa hồng rung được cắt tia khéo léo trên tay ông lão, một ý nghĩ chợt lóe, “Hay là, ông để cháu đi giao giúp cho ông, dù sao chiều nay, cháu cũng không phải làm gì cả.”

Ông lão ngẩng đầu nhìn Tú Linh, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, “Cháu muốn giúp ông đi giao hoa thật sao ?”

“Dạ.”

Sau khi đưa ông lão an toàn về cửa hàng hoa, Tú Linh cẩn thận ghi lại địa chỉ nơi cần giao bó hoa hồng nhưng vào một cuốn sổ mỏng, chào tạm biệt ông lão, Tú Linh để bó hoa vào lồng xe, rồi nhanh chóng lái xe đi.

.....

Mất gần 30 phút mới đến nơi, ánh nắng mặt trời kết hợp với sự mệt nhọc trên đường đi, khiến khuôn mặt Tú Linh lấm tấm mồ hôi, sau lưng áo ướt một mảng nhỏ.

Nhìn tòa nhà cao ốc hơn 10 tầng trước mặt, hai vệ sĩ đứng cánh gác giống như một vùng cấm địa bất khả xâm phạm, Tú Linh nuốt nước bọt.

“Trời ạ ! Có nhất thiết phải khủng bố giống như thế này không ?” Tay quệt mồ hôi trán, miệng oán thán, Tú Linh tưởng tập đoàn Vũ Thị cùng lắm chỉ giống những công ty bình thường, nhưng thật không ngờ lại to và rộng như thế này, đặc biệt kiểu canh gác như quân đội, khiến Tú Linh thấy ròn rợn.

Đứng trước cổng mất gần một phút để lấy tinh thần, Tú Linh mới có dũng khí bước vào trong.

Chưa kịp đặt chân vào cổng, một vệ sĩ đứng chắn đường đi không cho Tú Linh bước thêm bước nào nữa.

“Em vào đây làm gì ?”

Tú Linh dơ cao bó hoa hồng nhưng cho hai vệ sĩ xem, tươi cười nói, “Em đến đây giao hoa cho khách hàng.”

Hai vệ sĩ nhìn từ đầu xuống chân Tú Linh.

“Là cửa hàng nào phái em tới đây ?”

Tú Linh tuy hơi bất mãn vì cách hỏi chẳng khác gì đang hỏi cung tội phạm của hai anh vệ sĩ, nhưng bên ngoài vẫn ngoan ngoãn đáp, “Em là nhân viên giao hoa tạm thời của cửa hàng hoa Tường Vy.”

Hai vệ sĩ kín đáo trao đổi với nhau, sau một lúc thì thăm to nhỏ, họ mới cho phép Tú Linh đi vào.

Không thể mang xe đạp điện vào trong, Tú Linh đành nhờ hai vệ sĩ trông dùm, do có khuôn mặt barbie, lại ăn nói dễ thương khá ái, nên hai anh vệ sĩ gật đầu đồng ý.

Vượt qua một khoảng sân rộng hơn 50 mét vuông, đi qua những luống hoa, một đài phun nước đặt mấy bức tượng, mấy chậu cây cảnh cao quá ngang đầu, Tú Linh bước lên bậc thềm dẫn vào trong tiền sảnh.

Tập đoàn Vũ Thị chuyên kinh doanh và sản xuất xe ô tô, nhân viên có hơn 2,000 người, có tất cả hơn 100 chi nhánh lớn nhỏ, chưa bao gồm những công ty con nằm trên những khu vực khác nhau ở nước ngoài và trong nước.

Việc xuất hiện một cô bé mang một bó hoa hồng nhưng không mấy gây sự chú ý của mọi người, cách ăn mặc của Tú Linh lại có thiên hướng trẻ con, nên dễ khiến người khác lầm tưởng mình mới là một thiếu nữ 15, 16 tuổi.

Thò tay vào trong túi áo khoác màu hồng nhạt, Tú Linh vừa đi vừa đọc tên người cần nhận hoa, tầng lầu và số phòng mà người đó đang làm việc.

Do người đó đang làm việc ở lầu 13, Tú Linh phải đành phải sử dụng thang máy, bấm nút đi xuống, chờ mất gần năm phút cánh cửa thang máy mới mở ra, đây là tầng trệt nên khi thang máy xuống đến nơi, cũng không còn có mấy người.

Trải qua năm sáu lần dừng lại, cuối cùng Tú Linh cũng lên được tầng thứ 13, nhìn hành lang trống trơn, không có một bóng người, dài hun hút, được ánh mặt trời phản chiếu qua những tấm kính lắp ráp hai bên, Tú Linh càng lúc càng thấy sợ, hình như ông lão bán hoa đã đọc nhầm địa chỉ.

Tú Linh đã đoán đúng, người đáng lẽ nên được giao bó hoa hồng nhưng này là một cô gái đang làm việc tại phòng nhân sự thuộc lầu tám, tên Hà Tuyết

Lan, do một người đàn ông làm cùng phòng thâm thương trộm nhớ mua tặng, nhưng không hiểu do ông lão bị ngã xe, nên đầu óc lẫn lộn hay do người đàn ông kia đã ghi sai địa chỉ cho ông, khiến ông đã đọc nhầm thành lầu 13, phòng 108, cũng chính là phòng của Tổng giám đốc – Vũ Gia Minh.

Trên lầu 13, ngoài phòng của Tổng giám đốc, thì không còn phòng ban nào nữa.

Đứng thần thờ một lúc, Tú Linh quyết định phải cố gắng tiếp tục tiến bước, “Đã đến tận đây rồi thì không nên bỏ về dễ dàng như thế được, hơn nữa mình cũng không thể phụ lòng tin của ông lão.”

Ngó đông, ngó tây một hồi, cuối cùng Tú Linh dừng lại trước một căn phòng đánh số 108, đồng thời có một bảng nam chữ vàng đề tên: “Văn phòng Tổng giám đốc.”

Bình thường, cô thư kí sẽ ngăn không cho bất kì một người nào được phép làm việc Tổng giám đốc mà không có lịch hẹn từ trước, nhưng hiện giờ cô ta đang ở trong phòng, báo cáo lịch làm việc vào tuần tới cho Tổng giám đốc.

Hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí, Tú Linh đưa tay lên gõ cửa.

“Cộc, cộc.” Hai âm thanh vang lên cắt ngang lời của cô thư kí.

Tú Linh lại dơ tay lên gõ cửa tiếp, khi không thấy ai ra mở cửa.

“Cộc...cộc...cộc...”

Vũ Gia Minh ngồi thẳng người trên ghế, mặt lạnh như tiền, hấn ghét nhất bị người khác làm phiền đúng lúc tâm trạng bực bội và đang làm việc.

“Ra mở cửa đi.” Hấn lạnh lùng phản phó cô thư kí.

Cô thư kí hơn 30 tuổi, chỉnh lại gọng kính, toát mồ hôi ón lạnh, vội vã xoay người làm theo lời hấn, giống như trợ lý Tần, cô cũng rất sợ ông sếp lúc nào cũng lạnh lùng và vô cảm này, vừa đi cô vừa cầu mong mình sẽ không bị tai bay vạ gió vì kẻ đáng ghét không biết sống chết đang gõ cửa um xùm kia.

“Két !” Cánh cửa được hé mở ra một bên.

Cô thư kí tức giận, hùng hổ muốn trừng mắt nặng vài câu cho hả dạ, đã phải mở to mắt nhìn cô gái có vóc dáng nhỏ bé, khuôn mặt tựa búp bê barbie, đang ngược đời mắt to tròn đen láy nhìn mình.

Mấy mấy giây cô thư kí mới lấy lại được điềm tĩnh, “Chuyện gì ?”

“Chị là Tổng giám đốc đúng không ?” Tú Linh chớp chớp mắt hỏi, thanh âm trong trẻo dễ nghe.

Cô thư kí mềm lòng không nổi mắng Tú Linh, “Không phải, tôi chỉ là thư kí.”

“À.” Tú Linh mỉm cười, “Nếu thế chị có thể thay Tổng giám đốc nhận bó hoa hồng nhưng này đúng không ?”

“Hoa hồng nhưng ?” Lúc này cô thư kí mới chú ý đến bó hoa hồng nhưng đỏ rực trong tay cô gái, “Đây...đây là tặng cho Tổng giám đốc sao ?” Cô thư kí choáng váng không dám tin là cô gái nhỏ bé này lại có gan mang hoa đến tận đây để tặng cho Tổng giám đốc, dù có si tình cũng không cần phải liều mạng như thế chứ ?

“Vâng, có chuyện gì không đúng sao ?” Tú Linh vì không đoán được suy nghĩ trong đầu cô thư kí, nên vô tình càng khiến cô thư kí khẳng định đây là hoa do Tú Linh muốn tặng cho Vũ Gia Minh.

Tú Linh thấy trời đã về chiều, cũng không còn sớm nữa, nên nhanh chóng cầu xin cô thư kí, “Chị làm ơn nhận dùm em, để em còn đi về.”

“Việc này ?” Cô thư kí ngập ngừng, nếu phải là những cô gái khác, thế nào cô cũng không nể tình mà đuổi thẳng, nhưng Tú Linh lại là một cô gái dễ thương, ăn nói nhỏ nhẹ trong trẻo dễ nghe, khiến cô khó mà lên nói nặng lời được.

“Có chuyện gì thế ?” Thấy cô thư kí đứng trước nói chuyện với một cô gái mất gần hai phút cũng không chịu quay vào báo cáo tiếp, khiến Vũ Gia Minh phải đích thân ra mặt.

Cô thư kí giật mình hoảng sợ vội cung kính đứng gọn sang một bên, nhường đường cho sếp.

“Chuyện gì ?” Vũ Gia Minh trầm giọng, đôi mắt sắc bén muốn cứa vào da thịt người khác.

“Cô gái kia muốn tặng hoa cho sếp.” Nuốt nước bọt, cô thư kí không dám ngẩng mặt lên nhìn sếp, mồ hôi tuôn ra càng lúc càng nhiều.

“Tặng hoa ?” Vũ Gia Minh nhìn Tú Linh đang đứng ngơ ngác trước cửa, vừa mới nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, lại có nét ngây thơ, quỳn rũ của trẻ con, trái tim Vũ Gia Minh thoáng xao động.

“Cô muốn tặng hoa cho tôi ?” Vũ Gia Minh nhếch mép, hấn nhanh chóng khôi phục lại khuôn mặt băng lãnh, từ trước đến nay hấn luôn khinh thường những kẻ bám đuôi theo hấn vì vẻ bề ngoài và địa vị của mình, tuy rằng đối với Tú Linh có một chút xao động, nhưng cũng nhanh tan biến như hơi sương

bị phơi dưới nắng gắt.

“Anh là Tổng giám đốc ?” Tú Linh chăm chú nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt, dáng vẻ của anh ta vừa hoang dã lại vừa thần bí đầy cuốn hút, đôi mắt nhỏ dẹt giống hệt những tên ác ma mà Tú Linh thường nhìn thấy trong những truyện tranh của Nhật Bản, tự dưng Tú Linh thấy ớn lạnh và khiếp sợ.

“Chẳng lẽ cô lại không biết ?” Vũ Gia Minh trào phúng hỏi, hẳn không thích những người hay giả vờ, và đóng kịch trước mặt hắn.

“Tôi không biết anh, tôi chỉ là người thay ông lão mang hoa đến đây cho anh thôi.”

Câu trả lời ngoài dự đoán của Tú Linh, khiến cô thư kí ngẩn người, còn Vũ Gia Minh chớp mắt nhìn Tú Linh.

“Cô là người giao hoa ?”

“Đúng.”

Cầm lấy một tờ giấy, và một cây bút lấy từ trong túi sách, Tú Linh mỉm cười bảo Vũ Gia Minh, “Anh làm ơn nhận hoa và kí tên vào đây cho tôi.”

Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, hẳn hứng thú đánh giá và quan sát Tú Linh, nhìn hai bím tóc màu đen dày trước ngực, cách ăn mặc dễ thương như thiếu nữ 15, đột nhiên hắn thấy mình đã tìm được con mồi dễ đi săn.

Tú Linh khẽ rung mình một cái, vai hơi co lên, ngoài trời hiện giờ đang nóng hơn 30 độ C, nhưng không khí xung quanh đây chỉ còn có hơn 10 độ.

“Nếu muốn giao hoa cho khách, ít ra cô cũng phải vào phòng ngồi đã chứ ?”

Cô thư kí há hốc mồm vì kinh ngạc, tai ù đi, cô tưởng mình nghe nhầm, sao tự dưng sắp lại muốn mời cô gái kia vào văn phòng, chẳng phải trước đây, ngoại trừ nhân viên quan trọng, thì không ai được phép ra vào sao ?

“Thế nào, cô không muốn vào ?” Vũ Gia Minh kiên nhẫn hỏi, mắt hắn vẫn không rời khỏi khuôn mặt barbie của Tú Linh.

“Được rồi, vào thì vào.” Tú Linh nhún vai, thông thả cất bước đi vào trong phòng.

“Không còn việc gì nữa, cô có thể đi được rồi.” Vũ Gia Minh lờ mắt nhìn cô thư kí đang đứng như trời chồng ở giữa cửa.

Cô thư kí toát mồ hôi hột, ba chân bốn cẳng vội đi ra khỏi phòng như ma đuổi, tuy vui mừng vì có thể may mắn thoát được một kiếp nạn, nhưng lại lo lắng cho sự an toàn của cô gái nhỏ nhắn dễ thương kia.

Khác hẳn với không khí ồn ào, và sôi động ở bên ngoài, văn phòng Tổng giám đốc lại yên tĩnh một cách đáng sợ, nếu Bạch Tú Linh là một cô gái nhát gan thì đã chảy mồ hôi, chân tay hự xuyến, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực, và co giò bỏ chạy thật nhanh ra khỏi đây, nhưng vốn là cô gái có suy nghĩ đơn giản, lại tin rằng bên ngoài còn có cô thư kí, hơn nữa đường đường là Tổng giám đốc của tập đoàn Vũ Thị, chắc chắn người đàn ông xa lạ đang đứng trước mặt sẽ không làm gì mình.

Vũ Gia Minh nhìn từ đầu xuống chân Bạch Tú Linh, đôi mắt sắc bén của hắn hứng thú nhìn không chớp mắt.

“Cô năm nay bao nhiêu tuổi ?”

Người xưa vẫn thường khuyên để lấy lòng được một cô gái, tốt nhất là cứ khen cô ta trẻ đẹp, mà không nên hỏi cô ta bao nhiêu tuổi, chẳng lẽ Vũ Gia Minh lại không hiểu điều này ?

“Anh hỏi làm gì ?” Bạch Tú Linh không hề giận, liếc mắt nhìn Vũ Gia Minh một cái.

“Nhà cô nghèo quá sao, mà một cô gái mới đi học cấp ba đã phải đi giao hoa cho người ta rồi ?”

Bạch Tú Linh mỉm môi, tức giận trừng mắt nhìn tên đàn ông đang ngồi đặt mông lên chiếc bàn gỗ dài hơn một mét, hai tay khoanh trước ngực, mắt hứng thú quan sát mình như một con sư tử đang rình mồi.

“Nhà tôi nghèo hay giàu, không liên quan gì đến anh, bây giờ anh có thể nhận lấy bó hoa hồng nhung này, và kí tên vào đây để tôi ra về được rồi chứ ?” Đặt bó hoa hồng nhung xuống bàn, Bạch Tú Linh chìa một cuốn sổ và một cây bút trước mặt Vũ Gia Minh.

“Khi nào cô trả lời hết tất cả các câu hỏi của tôi, lúc đó tôi sẽ nhận bó hoa hồng nhung này và để cho cô ra về, còn nếu không cô ngồi đây chơi với tôi hết buổi chiều vậy.” Vừa nói Vũ Gia Minh vừa cười, giởng hết một tên vô lại đang bắt nạt một đứa bé con.

“Anh không muốn nhận bó hoa hồng nhung này ?” Bạch Tú Linh nhướn mi, thái độ bất bình và tức giận.

“Cô đã nghe điều kiện của tôi rồi đấy.”

Bạch Tú Linh mỉm cười, nụ cười thật đẹp, ngồi ở phía đối diện, Vũ Gia Minh ngây người, lòng thoáng xao động.

“Được thôi, nếu anh không muốn nhận, tôi cũng không ép. Nhớ cho kĩ, chính tay tôi giao hoa cho anh, nhưng vì anh từ chối, nên tôi đành phải ra về.”

Nói xong, Bạch Tú Linh cầm lấy bó hoa hồng nhưng đặt trên bàn gỗ, xốc gọn túi xách trên vai, chân thong thả bước đi.

“Khoan đã !” Mắt mấy giây, Vũ Gia Minh mới lấy lại được tinh thần, “Cô định bỏ đi, mà không cần biết tôi có muốn nhận bó hoa hồng nhưng kia không sao ?”

“Chẳng phải anh không muốn nhận là gì ? Tôi là người không thích ép người khác làm trái với mong muốn của bản thân.” Không quay đầu lại, Bạch Tú Linh vừa đi vừa nói.

Khỏe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, một khi đã dám trêu tức hấn, Bạch Tú Linh đừng hồng mà sống yên, muốn thoát ra khỏi đây trừ phi hấn cho phép, còn nếu không.nụ cười trên môi Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn Bạch Tú Linh.

Cầm remote trên bàn, Vũ Gia Minh bấm nút.

Ra đến cửa, Bạch Tú Linh cầm lấy tay nắm cửa, xoay xoay mấy vòng, cánh cửa đã bị Vũ Gia Minh dùng điều khiển từ xa đóng, dù có cố gắng hết sức Tú Linh cũng không thể mở được, hơn nữa cách cửa lại được cách âm tốt, trong phòng dù có xảy ra chuyện gì, muốn kêu gào người khác đến cứu, cũng không ai biết không ai hay, đây chính là lý do vì sao nhân viên cao cấp của công ty mỗi khi phải vào phòng Tổng giám đốc báo cáo, đều tìm đập chân run, mồ hôi chảy ròng ròng vì sợ, không may cho Tú Linh khi bị lọt vào mắt Vũ Gia Minh, nên mới bị hấn đùa bốn giống hệt một con mèo.

Hơn một phút trôi qua mà vẫn không mở được cửa, mồ hôi lấm tấm trên vầng trán nhỏ nhắn ưu tú, Tú Linh mím chặt môi, hai bàn tay đỏ ửng, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn, trái tim đập nhanh hơn bình thường, dù có là một kẻ ngốc cũng biết trong chuyện này nhất định có biến.

Vũ Gia Minh nhàn nhã vừa uống cà phê, vừa hứng thú quan sát Tú Linh loay hoay với khóa cửa, hấn đang chờ Tú Linh bỏ cuộc chịu thua, và cầu xin hấn mở cửa để ra ngoài.

Buông tay nắm cửa, đầu cúi thấp, tay quệt mồ hôi trên trán, thở hắt ra một hơi, Bạch Tú Linh quay lại nhìn Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh cười cười, nheo mắt nhìn Tú Linh, thoát trông bọn họ giống hệt hai người bạn đang chơi trò trốn tìm.

Tú Linh cảm hận trừng mắt nhìn Vũ Gia Minh, nếu mắt có thể dùng làm dao, Tú Linh đã chém sáu, bảy nhát trên người hấn, đặc biệt muốn rạch một đường thật dài trên khuôn mặt đẹp trai tuấn tú nhưng xấu xa hơn cả ác quỷ của hấn.

Vũ Gia Minh sờ mũi, nháy mắt với Tú Linh, hấn thừa hiểu trong đầu cô bé đang nghĩ gì, đã lâu rồi hấn không được chơi vui như ngày hôm nay, xem ra con mèo nhỏ nhắn dễ thương này không tệ một chút nào.

“Mở cửa !” Bạch Tú Linh nghiêng răng, hỏa khí bốc cao ngàn ngút.

Vũ Gia Minh nhún vai, “Cô vừa nói chuyện với tôi đấy sao ?”

“Trong phòng này ngoài tôi với anh thì còn ai khác nữa ?” Tú Linh cảm phần chừu xéo hấn.

“Tôi có tên, cô nói trống không như thế, tôi làm sao biết cô đang nói chuyện với ai.” Vũ Gia Minh giả vờ tốt bụng nhắc nhở Tú Linh.

“Không có hứng thú, dù anh tên là gì, tôi cũng không muốn biết.”

Quá mệt mỏi, gần cả ngày hôm nay vẫn chưa có gì bỏ vào bụng, lại phải đạp xe một quãng đường khá xa, bây giờ còn phải hao tổn cả sức lực và tinh thần để đấu đá với tên xấu xa kia, Bạch Tú Linh kiệt sức ngồi bệt xuống sàn nhà, đầu dựa vào cánh cửa gỗ, đôi mắt to tròn đen láy phủ một lớp hơi sương mỏng trông đáng thương như một con chó con.

Bó hoa hồng nhưng được đặt bên cạnh, chân duỗi dài, một tay che miệng ngáp dài, một tay xoa bụng đói đang kêu “ọt ẹt”.

“Nghĩ ngợi lấy sức một lúc đã, khi nào khỏe mình sẽ chiến đấu với tên kia tiếp”, vừa nhắm mắt lại Bạch Tú Linh vừa tính toán trong đầu, mỗi khi đói bụng hay quá mệt mỏi mà lại không có gì để ăn, Tú Linh thường chọn cách nhắm mắt ngủ một giấc cho tinh thần thoải mái và tạm quên đi cơn đói, điều này đã hình thành thói quen bao lâu nay.

Đang uống cà phê, Vũ Gia Minh dừng lại, mắt khó hiểu nhìn Tú Linh đang ngoẹo đầu sang một bên ngủ ngon lành, trái ngược với dự đoán rằng Tú Linh sẽ hét âm lên, sẽ la lối bắt hấn phải mở cửa bằng được, hay cầu xin hấn buông tha cho mình, đằng này Tú Linh tuy có tức giận nói vài câu, nhưng ngay sau đó lại lẩn ra ngủ như không có chuyện gì xảy ra, cũng chẳng thèm quan tâm hấn có phải là người xấu, và đang dự định làm gì mình không ?

Đặt ly cà phê xuống bàn, Vũ Gia Minh chậm chậm tiến về phía cửa, đến khi chạm vào chân Tú Linh, hấn dừng lại.

“Này ! Này !” Vũ Gia Minh cẩn thận gọi nhỏ, hấn muốn xác định Tú Linh đang ngủ giả vờ hay ngủ thật.

“Này ! Này !” Gọi thêm mấy lần nữa, mà không nghe thấy Tú Linh trả lời, cũng không mở mắt ra nhìn, hấn ngồi xổm trước mặt Tú Linh, tay chạm nhẹ vào gò má mịn màng trắng hồng như em bé của Tú Linh.

“Đã ngủ thật rồi sao ?” Vũ Gia Minh kinh ngạc, nói lầm bầm, mắt hứng thú đánh giá và quan sát khuôn mặt say ngủ, trông ngây thơ trong sáng, và đẹp tựa như thiên thần của Tú Linh.

Hai ngón tay di chuyển từ gò má, xuống đôi môi mỏng mềm mại đỏ như son, khẽ ấn nhẹ, tay hắn bắt giác run lên, là một người có tâm kế, có thù tất báo, từ trước đến nay có biết bao nhiêu người kể cả đàn ông lẫn đàn bà bị hắn đùa bỡn đến kêu cha gọi mẹ, phải sợ hãi lẫn trốn hắn như lẫn trốn một con sư tử, hắn chưa từng để ai chạy thoát khỏi, một khi đã rơi vào tay hắn, người đó sẽ phải chịu đựng tất cả các trò đùa của hắn cho đến khi nào hắn chơi chán thì thôi.

Chọc chọc mấy cái vài má Tú Linh, để xác định lại xem Tú Linh đã ngủ say thật hay chưa, không thấy Tú Linh có phản ứng gì, hơi thở đều đặn, lồng ngực nhấp nhô lên xuống, Vũ Gia Minh vui vẻ nở một nụ cười, hắn thích thú khoanh tay trên gối, ngồi chồm hòm nhìn Tú Linh say ngủ.

Hình ảnh buồn cười này của Vũ Gia Minh mà lọt vào mắt của nhân viên trong công ty, chắc chắn họ sẽ sùng sốt không dám tin, và cho rằng người đàn ông đang ngồi nghịch ngợm Tú Linh giống hệt một đứa trẻ con kia là một kẻ giả mạo Tổng giám đốc.

Tú Linh ngủ, hai tay buông thõng, chiếc túi xách đeo trên vai từ từ tuột quai xuống đến tận khuỷu tay.

Vũ Gia Minh chuyển ánh mắt sang chiếc túi xách xinh xắn hình vuông màu hồng nhạt bên cạnh, chiếc áo khoác đồng màu với chiếc túi xách khiến Vũ Gia Minh kết luận Tú Linh rất thích màu hồng.

Cầm tay Tú Linh, kéo nhẹ quai túi xách, Vũ Gia Minh tò mò kéo nhẹ khóa túi xách, hắn muốn tìm hiểu một chút thông tin liên quan đến Tú Linh, lần đầu tiên mới tìm được một cô gái khơi gợi hứng thú muốn đùa bỡn và khiến hắn xao động, hắn làm sao có thể bỏ qua.

Ngăn giữa đựng mấy cuốn sách, mấy cuốn vở, một hộp bút làm bằng sắt màu hồng nhạt, bàn tay Vũ Gia Minh lướt trên từng trang sách, đọc qua vài dòng, hắn chuyển sang đọc cuốn vở mà Tú Linh đã cẩn thận ghi chép, từng hàng chữ thẳng hàng, nắn nót nằm gọn trong dáy mắt Vũ Gia Minh.

Kéo khóa ngăn đầu tiên, hắn tìm được thẻ sinh viên, tên, ngày sinh tháng đẻ, giống như nhiều người khác khi gặp và tiếp xúc với Tú Linh, Vũ Gia Minh cũng kinh ngạc khi phát hiện ra Tú Linh hiện là sinh viên năm thứ hai, đang học tại trường đại học sinh phạm, tương lai sẽ trở thành một giáo viên ngoại ngữ.

Chưa đầy mười phút, hắn đã hầu như nắm được lý lịch của Tú Linh, biết Tú Linh tên thật là gì, đang học ở đâu, lớp nào, chỉ bằng từng này thông tin, Tú Linh đã chạy không thoát khỏi hắn, cuộc sống khổ ải của Tú Linh bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Trên chiếc giường gỗ màu trắng kê ở giữa phòng, tấm rèm cửa bay phất phơ trong gió, dưới lớp chăn, nệm màu trắng lộ ra một khuôn mặt có nước da hơi ngăm đen, đẹp trai nam tính vẫn còn say ngủ, mí mắt thỉnh thoảng run lên nhẹ nhẹ, vóc dáng cao lớn chiếm gần hết nửa bên giường có chiều rộng và chiều dài gần hai mét.

Dưới nền gạch men sáng bóng, chải một chiếc mền màu trắng, một cô gái nằm ngửa, đặt gáy lên một chiếc gối cao đồng màu với chiếc mền, mái tóc màu đen buông xõa trên nền gối trắng tinh, tay dơ cao cuốn sách hướng về phía ánh sáng mặt trời chiếu rọi qua lớp cửa kính, một chân gác lên gối, đang say sưa đọc sách.

Trên bàn kính đặt một đĩa trái cây, một ly nước cam, ông quản gia đã cẩn thận chuẩn bị cho Thư Phàm, phòng lúc đói bụng còn có thứ gì đó để lót dạ. Từ sáng đến giờ, thấy cậu chủ yên ổn ngủ trên giường, vết thương đang trong quá trình hồi phục, ông vừa yên tâm, vừa biết ơn Thư Phàm đã cứu chữa cho cậu chủ, từ lúc gặp mặt và nói chuyện với Thư Phàm, ông nhận định Thư Phàm không phải là người xấu, mà rất tốt bụng và dễ thương, ông luôn mong nhận định của mình là đúng, mong Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt không phải là kẻ thù, nếu không trên đời này không còn người nào có đủ khả năng khiến cậu chủ thay đổi quan điểm sống vô tình và không muốn yêu ai của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt bị thuốc mê, lại quá mệt mỏi nên ngủ say như chết, từ sáng đến giờ hắn đã ngủ được sáu tiếng đồng hồ.

Khẽ cựa mình, mí mắt nặng nề, vẫn còn ngái ngủ chậm chậm hé mở, niêng rên lên nho nhỏ khi bàn tay vô tình động chạm vào vết thương nơi vùng bụng đột nhiên Hoàng Tuấn Kiệt thanh tỉnh, đầu óc bắt đầu nhớ lại chuyện xảy ra vào sáng nay, nhớ đến đâu, hắn bực mình và tức giận đến đấy.

“Nữ nhân chết tiệt ! Dám thuốc mê mình lần thứ hai !” Nghiến răng nghiến lợi, mặt hầm hầm tức giận, lúc này Hoàng Tuấn Kiệt rất muốn dùng tay bóp cổ Thư Phàm.

Vén chăn sang một bên, một tay chống xuống giường, một tay ôm lấy bụng để cho bớt đau, hắn cố gắng ngồi dậy.

Chân vừa chạm xuống đất, hơi lạnh khiến hắn rùng mình, mắt mờ mịt nhìn vào khoảng không trước mặt, mắt máu quá nhiều nên da dẻ vẫn còn nhợt nhạt, người yếu ớt, tinh thần uể oải, với một người không thích uống thuốc, sợ tiêm, và rất ghét bác sĩ động chạm đến vết thương trên cơ thể mình, Hoàng Tuấn Kiệt sớm đã mất nửa cái mạng, may mà trong lúc nguy ngập hắn đã gặp được Thư Phàm.

Ánh sáng mặt trời phản chiếu qua tấm cửa kính khiến hần chói mắt, nhăn nhó làm hai hàng lông mày gần dính sát vào nhau, tay bóp chân, con đầu đầu lại tái phát.

Tầm mắt di chuyển, bắt gặp hình ảnh Thư Phàm nằm trên nền gạch men, vừa nghe nhạc, vừa đọc sách tiểu thuyết trinh thám, chân đung đưa nhịp nhàng, mắt chăm chú nhìn vào trang sách, điệu bộ thích thú, tâm trí hoàn toàn thư giãn và thoải mái, trông không giống một người bị bắt nhốt một chút nào, khiến con tức giận trong người Hoàng Tuấn Kiệt dâng lên hạ xuống như một chiếc thuyền đang nhấp nhô di chuyển trên mặt biển.

Chống tay xuống nệm, Hoàng Tuấn Kiệt đứng dậy, chậm chậm di chuyển đến bên cạnh Thư Phàm.

Bàn chân trần chạm nhẹ vào chiếc áo thun cộc tay dài đến ngang đùi chít eo màu xanh dương của Thư Phàm, mắt Hoàng Tuấn Kiệt vô thức nhìn cặp chân thon dài lộ ra dưới lớp quần jean màu trắng bó sát dài đến ngang gối của Thư Phàm, trong đầu Hoàng Tuấn Kiệt ẩn hiện hình ảnh quyến rũ và kêu gọi của Thư Phàm vào sáng nay, bắt gặp mặt hần hơi ửng đỏ, trái tim lỡ mất hai nhịp, con tức giận trong người xẹp xuống, lúc này hần còn hùng hổ muốn quát mắng Thư Phàm một trận, giờ hần lại không biết nói gì cả, mọi ngôn từ đều bay sạch ra khỏi đầu.

Đang đọc sách, cảm nhận được hơi thở của một người xa lạ đang đứng bên cạnh mình, Thư Phàm ngược mắt lên nhìn, tâm mắt di chuyển từ bàn chân trần, lên đến chiếc quần quần màu đen, di chuyển dần lên chiếc áo thun cổ lọ màu xám, lên chiếc cổ dài, chiếc cằm nam tính lún phún râu chưa cạo, đến đôi môi mỏng lúc nào cũng nhếch lên đầy kiêu ngạo và khinh mạn, tiếp lên chóp mũi cao giống người ngoại quốc, rồi đến đôi mắt đen sâu có tròng mắt đen tuyền như hạt nhãn, khi nhìn vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm bị cuốn hút, bị vây kín đến không thể thở được, suy nghĩ trong đầu hoàn toàn trống rỗng, mái tóc rối màu đen kết hợp với đôi mắt, hàng lông mày đen rậm, cùng bộ quần áo mặc trên người khiến hần trở nên huyền bí và nguy hiểm.

Cả hai im lặng nhìn nhau, đánh giá và quan sát đối phương, một lúc lâu sau, Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép hỏi: “Cô nhìn đủ rồi chứ ?”

Thư Phàm mỉm cười, gật đầu nói: “Nhìn đủ rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt vô tác, tức muốn điên lên, Thư Phàm luôn chọc giận hần, luôn khiêu khích sức chịu đựng của hần.

“Cô lại hạ thuốc mê tôi ?” Hoàng Tuấn Kiệt trừng mắt nhìn Thư Phàm, rít giọng chất vấn.

“Đúng.” Thư Phàm vô tư gật đầu thừa nhận, không hề sợ sẽ bị hần bóp chết ngay lập tức.

“Tôi đã từng cảnh cáo là không được phép dờ dẫm nữa.” Thanh âm đã cao hơn vài phần, Hoàng Tuấn Kiệt lúc này đã khôi phục lại dáng vẻ hùng hổ muốn giết người ban đầu.

Đặt cuốn sách xuống bên cạnh, Thư Phàm nheo mắt, mỉm cười với Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh là bệnh nhân của tôi, tôi làm thế chỉ vì muốn tốt cho anh thôi.”

“Từ lúc nào, tôi biến thành bệnh nhân của cô hả ?” Hoàng Tuấn Kiệt quát ầm lên, sức chịu đựng trong hần đã hoàn toàn bị phá vỡ.

“Tôi không cần biết anh có muốn tôi trở thành bác sĩ riêng của anh không, lúc nào mà anh còn tiếp tục nhốt tôi ở đây, tôi sẽ chữa bệnh cho anh, nếu không muốn, anh nên thả tôi ra đi.” Thư Phàm tỉnh bơ đón nhận ánh mắt đỏ rực như lửa của hần.

“Cô muốn chết ?” Cúi xuống, tay Hoàng Tuấn Kiệt túm lấy cổ áo thun của Thư Phàm, áo co giãn, dưới sức nặng thân thể của Thư Phàm, lại bị Hoàng Tuấn Kiệt thô lỗ túm chặt lôi lên, đã khiến cổ áo mở rộng, dù vô tình hay cố ý Hoàng Tuấn Kiệt đã nhìn thấy những thứ không nên nhìn.

Chỉ trong vòng có mấy giây, mặt Hoàng Tuấn Kiệt từ nhợt nhạt chuyển sang hơi đỏ ửng, dần dần biến thành đỏ bừng, mắt ngoác nhìn không chớp, người đông cứng, đứng chôn chân một chỗ.

Thư Phàm điên tiết quát, “Còn không mau buông tay ?”

Hoàng Tuấn Kiệt bừng tỉnh, tay vội buông cổ áo Thư Phàm ra như chạm phải lửa, ngay lập tức hần quay mặt nhìn sang hướng khác, mu bàn tay che miệng, trông hần lúng túng và luống cuống như một tên nhóc choai choai bị bắt gặp làm chuyện xấu.

Thư Phàm chỉnh lại cổ áo cho ngay ngắn. Khi ngẩng mặt lên thấy dáng vẻ ngại ngùng của hần, Thư Phàm không nhịn được cười, Hoàng Tuấn Kiệt tuy nóng tính và hay dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện, nhưng không phải là một người xấu, chỉ mới gặp phải một vài vấn đề tế nhị, đã đỏ mặt rồi.

Không nói thêm một lời nào, Hoàng Tuấn Kiệt hấp tấp đi nhanh vào phòng tắm phía đối diện, cuộc chiến giữa hai người kết thúc một cách đột ngột, không hề được dự báo trước.

Thư Phàm che miệng cười khúc khích, mắt giểu cợt nhìn theo hình bóng Hoàng Tuấn Kiệt khuất sau cánh cửa gỗ.

.....

Ngủ suốt sáu tiếng đồng hồ, không được ăn cơm trưa, Hoàng Tuấn Kiệt hơi đói, ông quản gia đã yêu cầu đầu bếp nấu bữa cơm chiều cho cậu chủ ăn.

Tuy không mấy đói bụng, bữa trưa đã ăn lưng lỉnh hai bát cơm, nhưng Thư Phàm vẫn ngồi ăn cơm cùng với Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi muốn về nhà.” Thư Phàm nhắc lại yêu cầu của mình.

“Không đi đâu cả.” Vừa nhai thức ăn, Hoàng Tuấn Kiệt vừa trả lời như đinh đóng cột.

“Tôi không phải là tội phạm của anh.”

Thư Phàm tức giận dùng đũa kẹp chặt lấy đôi đũa đang định gấp rau cải luộc của Hoàng Tuấn Kiệt.

Đứng ở bên cạnh, ông quản gia kín đáo che miệng cười thầm, sống với Hoàng Tuấn Kiệt hơn 20 năm, lần đầu tiên ông mới gặp được một cô gái không coi con tức giận có thể thiếu chết người của cậu chủ là gì, ông rất hứng thú muốn tiếp tục quan sát xem đến lúc nào cậu chủ sẽ hạ vũ khí đầu hàng, và cô gái kia có thể chinh phục được cậu chủ.

“Thả ra !” Hoàng Tuấn Kiệt gằn giọng, mắt trừng trừng nhìn Thư Phàm.

“Không thả !” Thư Phàm thách thức Hoàng Tuấn Kiệt, ngữ khí kiên định.

“Thả ra !” Hỏa khí trong người Hoàng Tuấn Kiệt càng lúc bốc càng cao.

“Không thả !” Thư Phàm vẫn một mực kẹp chặt lấy đôi đũa của Hoàng Tuấn Kiệt, một khắc cũng không chịu buông.

“Rầm !” Chiếc bàn gỗ bị Hoàng Tuấn Kiệt vỗ mạnh một cái, ly, đĩa, chén tách kêu loang xoang, hình ảnh này giống hệt sáng nay.

“Tôi đã bỏ qua cho cô nhiều rồi, nhưng cô lại không biết điều. Bây giờ cô đừng trách tôi đối xử độc ác với cô.” Đứng bật dậy, Hoàng Tuấn Kiệt vươn tay định túm lấy vai Thư Phàm.

Biết rằng chọc giận Hoàng Tuấn Kiệt sẽ không mang lại kết quả tốt, nhưng bản tính không sợ trời không sợ đất đã ăn sâu vào máu, Thư Phàm xoay người rời khỏi ghế, ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi nhà bếp.

Hoàng Tuấn Kiệt nổi gót đuổi theo sau, bám riết theo hình bóng nho nhỏ đang chạy đông chạy tây ở đằng trước.

Thư Phàm vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại về phía sau, lòng thầm kêu không ổn, vóc dáng cao lớn, thân cao gần 1m8, một sải chân của hắn cũng bằng mấy bước chân của Thư Phàm.

Chạy vòng ra từ nhà bếp, đến phòng khách, cuối cùng Thư Phàm quen đường chạy vọt vào phòng ngủ, đóng rầm cánh cửa gỗ, tiện tay khóa luôn lại, Thư Phàm thở hổn hển, tay quệt mồ hôi trán, trái tim đập gấp gấp trong lồng ngực.

“Mở cửa !” Đứng trước cửa phòng ngủ, tay liên tiếp đập cửa, Hoàng Tuấn Kiệt bạo phát quát âm lên.

“Không mở !” Thư Phàm bĩu môi đáp, hai tay sung sướng xoa vào nhau, vừa mới thoát được một kiếp nạn khiến tinh thần Thư Phàm thoải mái không ít.

“Hừ ! Tôi đâu có ngu, mở cửa cho anh, để anh đánh tôi à ?” Làm bằm trong miệng, Thư Phàm dứ dứ quả đấm, thị uy như thể Hoàng Tuấn Kiệt đang đứng trước mặt.

“Mở cửa ! Tôi nói gì cô nghe không ?” Hoàng Tuấn Kiệt đã bị Thư Phàm chọc cho nổi giận, vào lúc này hắn có thể thiếu rui cả một tòa nhà.

Thư Phàm nhảy nhay lổ tai, miệng nhăn nhó mắng, “Anh có thể nói nhỏ được không, nên nhớ tôi không có bị lãng tai.”

“Mở cửa !”, ngoài tiếng rống phẫn nộ của Hoàng Tuấn Kiệt, còn kèm theo tiếng đập cửa loảng xoảng.

Nhìn cánh cửa sắp sửa bị long ra khỏi bản lề, Thư Phàm nuốt nước bọt, vội tìm cách để ngăn không cho Hoàng Tuấn Kiệt phá cửa xông vào.

Nhanh chân chạy đến giữa phòng, khum người, vòng tay ôm lấy chiếc bàn làm bằng kính kê ở giữa nhà, Thư Phàm khệnh khạng bê chiếc bàn tiến dần đến cánh cửa gỗ.

“Rầm”, “Phành” Hai thanh âm vang lên cùng một lúc, chiếc cửa gỗ đáng thương bị đập bung sang một bên, va đập mạnh vào bờ tường.

Mặc dù đang bị thương, nhưng một khi con giận đã lên đến đỉnh điểm, Hoàng Tuấn Kiệt giống hệt một con sư tử điên sẵn sàng lao vào cắn giết con mồi.

Thư Phàm kinh hoàng nhìn Hoàng Tuấn Kiệt khoanh tay đứng ở giữa phòng, vóc dáng cao lớn, hỏa khí bốc ngùn ngụt tỏa ra từ cơ thể khiến Thư Phàm thấy khó thở, vô thức nuốt nước bọt, da đầu tê dại.

Hoàng Tuấn Kiệt neoh mắt nhìn Thư Phàm đang khur khur ôm lấy chiếc bàn kính, cơ thể nhỏ bé bị chiếc bàn nuốt chửng, hắn vừa thấy buồn cười, vừa tức giận muốn đánh Thư Phàm một trận như từ.

“Cô...” Lắc đầu chịu thua tính cách không biết sống chết của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt thương hại khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi vì phải giữ chặt lấy chiếc bàn kính nặng trên tay.

Thư Phàm đề phòng nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang tiến dần về phía mình, đầu kêu không ổn, theo phản xạ Thư Phàm đi giật lùi, sàn nhà tron bóng, lại đang bê nặng, Thư Phàm ngã chổng vó về phía sau, chiếc bàn kính đè lên bụng, va mạnh vào phần mềm, khiến Thư Phàm kêu thảm lên một tiếng, nước mắt ứa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm.

Hoàng Tuấn Kiệt sợ hãi, lòng đau như cắt, hần vội chạy lại nhấc bổng chiếc bàn kính ra khỏi bụng Thư Phàm, rồi nhanh chóng bế Thư Phàm, đặt lên giường.

Một tay quệt nước mắt, một tay xoa bụng, miệng không ngừng oán hận, trút lên đầu Hoàng Tuấn Kiệt, “Đồ xấu xa ! Vì anh nên tôi mới bị ngã đau như thế này. Hu hu hu ! Đau quá ! ”

Hoàng Tuấn Kiệt dờ khóc dờ cười, rõ ràng lỗi không phải là do hần, tại sao cô gái kì lạ này cứ một mực đổ tội cho hần, hơn nữa còn dám mắng như tát nước vào mặt hần ? Từ lúc nào, giá trị của hần lại giảm một cách không thương tiếc thế này ?

Hết khóc, rồi lại mắng mắng một lúc cho đến khi cơn đau chỉ còn âm ỉ, lúc này Thư Phàm mới ngừng.

Túm lấy cổ áo Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm không khách khí ngồi xổm trước mặt hần, chớp mũi gần như chạm vào mũi hần, miệng hét to, “Tôi muốn về nhà !”

Hoàng Tuấn Kiệt nhăn mặt, nếu là đàn bà, hần nhất định sẽ than thở, hỏi trời trách đất, tại sao lại bắt hần chịu đựng một cô gái không biết điều như Thư Phàm ?, Thế có Chúa là từ lúc mang Thư Phàm về đây, hần đã hết mức nhẫn nhịn, hết mức đề nén tính cách nóng nảy hơi một chút là có thể đánh người của mình, lẽ ra Thư Phàm phải hiểu mà ngoan ngoãn không quậy phá và chọc giận hần chứ ?

“Tôi nhắc lại lần chót là cô không được phép đi đâu cả.”

“Tại sao ?” Thư Phàm siết chặt cổ áo, vẫn mắt nhìn thẳng vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt.

Hơi thở thoang thoang mùi hoa nhài của Thư Phàm, khiến Hoàng Tuấn Kiệt bối rối, suy nghĩ hỗn loạn.

“Cô không cần phải biết, tóm lại cô ngoan ngoãn ở lại đây vài ngày là được.”

“Tôi không muốn, tôi còn có công việc, còn có gia đình, anh là ai mà cho mình cái quyền bắt nhốt tôi ?” Càng nói Thư Phàm càng nổi khùng, trán dí sát vào trán Hoàng Tuấn Kiệt, hình ảnh của cả hai lúc này hết sức ám muội.

Tiếng hét, tiếng đập phá cửa khiến ông quản gia lo sợ chạy vội theo, ông quản gia sợ nếu chẳng may Hoàng Tuấn Kiệt không kiểm soát được hành động của mình mà ra tay đánh Thư Phàm, ông còn xuất hiện kịp thời để can thiệp, sau một loạt sự việc mà ông chứng kiến, tuy được coi là đao to búa lớn, nhưng lại không có dấu hiệu đánh nhau, mà giống như hai người tình đang gây sự cãi nhau thì đúng hơn.

Ông quản gia thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn hai người đang ngồi ôm ấp trên giường, khoe môi nhếch lên, xoay người ông ý tứ rời khỏi phòng ngủ, ông biết lúc này họ đang cần không gian riêng tư để nói chuyện với nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt từ trước đến nay ít khi nào thân cận, ngồi ôm ấp một cô gái trên giường, cảm giác mà Thư Phàm mang lại cho hần càng lúc càng kì quái, hương thơm trên cơ thể, khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười, giọng nói, tất cả đều ảnh hưởng đến suy nghĩ của hần.

Không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, hần liền thô lỗ đẩy Thư Phàm ngã xuống giường.

“Cô đừng lảm nhảm nữa, tôi bảo cô ở lại đây thì ở đi.”

Thư Phàm chưa kịp phản ứng, hay lên tiếng phản kháng, hần đã nhanh chân rời khỏi phòng ngủ.

Dù rất muốn chạy lại túm lấy hần, cùng hần đối chất đến bao giờ hần cho thả mình ra thì thôi, nhưng ngặt nỗi bụng vẫn còn đau âm ỉ, khí lực không còn, nên Thư Phàm đành phải nằm bẹp ở trên giường.

“Chờ đây, tên xấu xa kia, khi nào tôi khỏe lại, tôi sẽ đấu với anh tiếp.” Dơ nắm đấm lên cao, Thư Phàm nói qua kẽ răng nghiến chặt.

.....

Hơn năm giờ chiều, Tuấn Hùng – tài xế kiêm trợ lý đến thăm Hoàng Tuấn Kiệt, đồng thời muốn báo cáo một vài thông tin mới thu được.

Thư Phàm bị Hoàng Tuấn Kiệt nhốt trong phòng ngủ, không thể làm loạn, cũng không có gan đập phá đồ đạc, cuối cùng Thư Phàm đành nằm trên giường đọc nốt cuốn truyện tiểu thuyết trinh thám.

Ngồi trên ghế sa lông màu trắng, Hoàng Tuấn Kiệt ngả người ra sau ghế, tay gác trên thành ghế, mắt nhìn lên trần nhà.

“Bên tập đoàn Vũ Thị có động tĩnh gì không ?” Nghe Tuấn Hùng báo cáo một hồi mà vẫn chưa đi vào trọng điểm, Hoàng Tuấn Kiệt không kiên nhẫn hỏi.

Tuấn Hùng biết Hoàng Tuấn Kiệt đang khó chịu, nên khôn ngoan không nói những thông tin ngoài lề nữa, “Không có động tĩnh gì cụ thể, Tổng giám đốc Vũ Gia Minh vừa mới kí kết hợp đồng với hai đối tác người nước ngoài. Dù vẫn chưa khẳng định được vụ án lần này có phải do Vũ Thị đứng đằng sau lưng giật dây không, nhưng đã nhận diện được hai sát thủ.”

Tuấn Hùng đưa cho Hoàng Tuấn Kiệt, hai bộ hồ sơ bao gồm cả ảnh và tài liệu có liên quan đến hai người đàn ông mặc áo choàng đen, dùng dao đâm

vào bụng hấn vào buổi tối hai hôm trước.

Hoàng Tuấn Kiệt tỉ mỉ đọc hết hai bộ hồ sơ dày hơn mười trang, thông tin dù không nhiều nhưng miêu tả rất rõ ràng, ghi lại từng chi tiết quan trọng.

“Bên phía cảnh sát, đã điều tra được tung tích của hai tên sát thủ này chưa ?” Đọc xong tài liệu, Hoàng Tuấn Kiệt đặt lên bàn gỗ.

“Vẫn chưa, họ đang trong quá trình điều tra.”

“Lúc nào bắt được hai tên đó, tôi muốn đích thân cậu đến sở cảnh sát một chuyến, ghi lại hết tất cả những thông tin mà hai tên đó cung cấp.”

“Tôi hiểu, tôi sẽ làm theo chỉ thị của anh.”, Tuấn Hùng ngập ngừng nói tiếp, “Từ bây giờ cho đến lúc bắt được hai tên đó, tôi nghĩ anh nên cẩn thận một chút, không nên đi đâu mà không có vệ sĩ đi theo cùng, bọn chúng sẽ còn tiếp tục thực hiện hành vi ám sát chừng nào chưa bị bắt, và biết đâu phe bên kia lại tiếp tục phái sát thủ đến giết anh thì sao.”

Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép cười nhạt, đôi mắt đen sâu ẩn hiện trong bóng đêm, “Tôi không phải là một con rùa rụt cổ, sống chết có số, tôi không tin là bọn chúng có thể giết được tôi.”

“Anh...” Tuấn Hùng thở dài, làm việc cho Hoàng Tuấn Kiệt hơn năm năm, tính cách cao ngạo, coi thường mạng sống của mình, khiến nhiều lúc những người thực lòng quan tâm đến Hoàng Tuấn Kiệt, phải sống trong thấp thòm lo âu và hoảng sợ.

Đưa cho Hoàng Tuấn Kiệt một xấp tài liệu khác, Tuấn Hùng nói: “Việc anh nhờ tôi điều tra lí lịch cá nhân của cô gái đã cứu mạng anh, đã có đây rồi.”

Trái tim Hoàng Tuấn Kiệt khẽ run lên, tâm trạng căng thẳng như đang gặp phải đại địch, mang Thư Phàm về đây nằm ngoài kế hoạch của hấn, cũng không phải là tác phong làm việc của hấn xưa nay.

Đúng ! Dù Thư Phàm không phải là người xấu, và có lòng tốt cứu hấn đi chẳng nữa, hấn cũng chỉ cần phải người bảo vệ, và cho Thư Phàm một số tiền lớn coi như là trả ơn, đâu cần phải mang về nhốt ở đây, hai nữa nếu Thư Phàm là một người xấu, thì lẽ ra hấn phải dùng cực hình tra tấn để bắt khai ra người chủ đứng đằng sau lưng giật dây rồi chứ, đâu có chuyện hàng ngày sống kề cận với nhau, ngủ chung một chiếc giường, mà không có một chút phòng bị nào.

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng thấy không ổn, hình như hấn đang mong chờ một điều gì đó mà bản thân hấn mơ hồ không nhận ra được.

“Cậu chủ !” Thấy Hoàng Tuấn Kiệt ngồi bất động trên ghế, dáng vẻ suy tư, không nhận xấp tài liệu do mình đưa, Tuấn Hùng gọi nhỏ.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt mãi tập trung vào suy nghĩ, nên không nghe thấy tiếng gọi nhỏ của Tuấn Hùng.

“Cậu chủ ! Cậu không sao chứ ?”

Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, ngược mắt nhìn Tuấn Hùng, bối rối cầm lấy xấp tài liệu trên tay Tuấn Hùng.

Xấp tài liệu rất nhẹ, nhưng khi vào tay, Hoàng Tuấn Kiệt lại thấy nặng tựa ngàn cân, tuy không phải lần đầu tiên đối diện với vấn đề sinh tử, và bị người khác phản bội, nhưng hấn không muốn Thư Phàm là một trong số đó, không muốn cả hai nằm trên hai bờ chiến tuyến, hấn không biết sẽ làm gì Thư Phàm, nếu Thư Phàm là kẻ thù của hấn.

Run run, thần kinh căng thẳng như dây đàn, khuôn mặt tuấn tú vẩn vọ khó coi, năm đầu ngón tay bóp nhàu một góc của xấp tài liệu.

Ngồi ở phía đối diện, Tuấn Hùng chăm chú nhìn từng biểu hiện nhỏ nhất của Hoàng Tuấn Kiệt, dù không thể xác định được chính xác, nhưng thái độ của sếp khác hoàn toàn với mọi khi.

Trang đầu tiên của xấp tài liệu lọt vào trong đáy mắt Hoàng Tuấn Kiệt, góc bên trái tờ giấy khổ A4 gián hình Thư Phàm, trong trang phục nữ sinh cấp ba, hình ảnh ngây thơ trong sáng, nụ cười không vương một chút bụi trần nào của Thư Phàm, khiến cơ thể căng cứng của Hoàng Tuấn Kiệt hoàn toàn thả lỏng, trái tim hấn đập bình ổn trong lồng ngực.

Lưu luyến nhìn hình ảnh của Thư Phàm một lúc, hấn mới dời tầm mắt xuống giữa trang giấy, tốc độ làm việc của Tuấn Hùng rất nhanh và chuẩn xác, nên chỉ trong vòng có hơn một ngày, gần như tất cả mối quan hệ, thông tin cá nhân, nơi làm việc của Thư Phàm đều được ghi rõ ràng trên ba tờ giấy khổ A4.

Chỉ đọc thông tin, lý lịch của một cô gái, Hoàng Tuấn Kiệt lại tưởng mình đang đọc tài liệu mật có liên quan đến tình hình chính trị và quân sự của quốc gia.

Xác định được những gì mà Tuấn Hùng điều tra được hoàn toàn trùng khớp với những gì mà ông quân gia đã nói lại, lúc này Hoàng Tuấn Kiệt mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, khuôn mặt dần lấy lại được sinh khí, bao nhiêu u uất và buồn phiền đều tan biến.

“Những thông tin này hoàn toàn chuẩn xác chứ ?” Hoàng Tuấn Kiệt cẩn thận xác minh lại.

“Hoàn toàn chuẩn xác, tôi đã tìm đến bệnh viện Gia Lâm để điều tra.”

“Tốt, không còn việc gì nữa, cậu có thể ra về được rồi.”

“Vâng, cậu chủ nghỉ ngơi cho khỏe, có gì sắp cho người gọi điện thông báo với tôi một tiếng.”

Ông quản gia tiễn Tuấn Hùng ra đến tận cửa.

Trong phòng khách, Hoàng Tuấn Kiệt lật lại mấy tờ giấy ghi thông tin chi tiết về Thư Phàm, không hiểu tại sao khi biết Thư Phàm chỉ là một bác sĩ làm việc trong một bệnh viện của thành phố, bố mẹ làm chủ một trang trại nằm cách xa thành phố khoảng gần 10 tiếng đi xe khách, có một cô em gái đang học sư phạm, hẳn lại thấy vui vẻ, có cảm giác ấm áp và ngọt ngào.

.....

“Đã xác minh được thân phận của Thư Phàm rồi chứ ?” Ông quản gia ngồi đối diện với Hoàng Tuấn Kiệt, mắt nhìn xấp tài liệu trên tay hắn.

“Đã xác minh được rồi.”

“Là phe mình, hay phe bên kia ?” Ông quản gia cười hỏi, nhìn khuôn mặt giãn nở vui vẻ của cậu chủ, ông tin nhất định Thư Phàm là người tốt.

“Còn chưa biết chắc.” Hoàng Tuấn Kiệt băng quơ nói.

Ông quản gia bật cười, “Nếu muốn cô ấy về phe mình, cũng đâu khó gì.”

Hoàng Tuấn Kiệt vuốt tóc, cười không đáp. Hẳn hiểu ông quản gia đang định nói gì, thực lòng hắn không có cảm giác chán ghét Thư Phàm, hàng ngày được cùng ăn, cùng ngủ, tuy hay cãi nhau, nhưng cuộc sống của hắn chưa có lúc nào lại náo nhiệt và tràn đầy sinh khí như thế, giờ hắn mới biết thêm được nhiều màu sắc của cuộc sống, mà trước đây hắn không hề cảm nhận được.

.....

Buổi tối, do ông quản gia gợi ý, Hoàng Tuấn Kiệt đã cho người mua một đồng hồ cho Thư Phàm.

Nhìn hơn chục bộ đồ đầy đủ màu sắc trước mặt, Thư Phàm tròn tròn mắt, “Anh mua làm gì ?”

Hoàng Tuấn Kiệt tức điên người, mua đồ cho chẳng những không được một câu cảm ơn, còn bị chất vấn như tội phạm, “Cô không thích ?”

“Anh không chịu thả tôi về ?” Câu hỏi hoàn toàn không ăn khớp với hoàn cảnh lúc này.

“Nếu cô không muốn mặc, thì cô đem quăng bỏ, hay làm gì tùy cô.” Hoàng Tuấn Kiệt bực bội, trừng mắt nhìn Thư Phàm.

Biết đứng ở đây, chỉ khiến cho bản thân mình thêm tức giận, Hoàng Tuấn Kiệt xoay người, đi nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Ngồi trên giường, nhìn hơn chục bộ quần áo đầy đủ các loại bày biện trước mặt, Thư Phàm không phải là không cảm kích, mà rất cảm động khi lần đầu tiên được một chàng trai mua đồ cho, nhưng có điều tính cách cao ngạo, nóng nảy của hắn, khiến Thư Phàm không thể mở miệng nói một tiếng cảm ơn hắn được.

“Những bộ quần áo này, có phù hợp với sở thích ăn mặc của cháu không ?” Vừa đi vào phòng, ông quản gia mỉm cười hỏi.

“Dạ, cháu rất thích.” Thư Phàm vui vẻ nói, chỉ cần không có mặt Hoàng Tuấn Kiệt ở đây, Thư Phàm sẽ quên sạch tức giận và bực bội trong người.

“Nếu cháu không thích, thì cứ nói ra, đừng ngại. Chú sẽ cho người đổi cho cháu những bộ quần áo khác.”

“Không cần đâu ạ, những bộ quần áo này là quá đẹp và phù hợp với cháu rồi.”

“Cháu đi tắm rửa đi, để còn ăn cơm tối, chắc cháu cũng đói rồi.”

“Vâng.” Lựa chọn đại một bộ quần áo, trong đồng hồ mà Hoàng Tuấn Kiệt vừa cho người mang vào, Thư Phàm chạy biến vào phòng tắm phía đối diện.

Ông quản gia mỉm cười, nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Thư Phàm khuất sau cánh cửa gỗ, kể từ lúc Thư Phàm đến đây sống, căn nhà lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười đùa, nói chuyện, đôi khi còn vang lên những âm thanh có thể khiến cho người khác phải giật mình hoảng hốt.

Đứng ngoài cửa phòng ngủ, Hoàng Tuấn Kiệt nghe trọn vẹn cuộc nói chuyện ngắn giữa ông quản gia và Thư Phàm, “Hừ ! Con nhóc chết tiệt, dám nói một đằng làm một nẻo. Cô hãy chờ đấy, cũng có ngày tôi sẽ cho cô biết tay.”

Trong phòng tắm, Thư Phàm hắt xì hơi mấy cái, mí mắt giật giật, miệng lẩm bầm, “Hình như có kẻ nào đó đang nguyên rửa mình thì phải.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tám giờ tối.

Trong một căn phòng xa hoa, rộng lớn, sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch màu trắng, có hai cây cột hình trụ sơn đồng màu, trên tường treo nhiều bức tranh sơn dầu và phong cảnh có giá trị về mặt thẩm mỹ và vật chất, một chiếc giường gỗ màu trắng kê ở giữa phòng, xung quanh buông rèm màu trắng sữa, gió thổi khiến rèm cửa bay phất phơ, thoạt trông giống như một phòng ngủ của một quốc vương thuộc một đất nước xa lạ nào đó.

Trên giường, dưới lớp chăn mềm, gối, ga trải giường màu trắng, một cô gái có khuôn mặt đẹp tựa búp bê barbie, mái tóc đen dày dài đến ngang eo xỏa tung trên nền gối trắng tinh, hàng lông mi cong hình cánh phượng thỉnh thoảng run lên nhẹ nhẹ, hơi thở phập phồng, đôi môi mông đỏ như son kẻ hẻ mở, mùi hương hoa hồng nhưng bay thoang thoang trong không khí, đôi bàn tay nhỏ nhắn, có những ngón tay búp măng trắng muốt nắm hờ, đặt trên trên mép chăn.

Trên hành lang dài hun hun, chìm trong ánh sáng trắng đục của bóng đèn điện, từ trên lầu hai nhìn xuống lầu một ở bên dưới, khoảng không gian rộng lớn ở giữa khiến Tú Linh xây xẩm, đầu choáng váng muốn ngã lộn từ trên không trung xuống dưới đất, đang vội vã chạy trốn nên không có thời gian bình tĩnh đứng ngắm và quan sát kiến trúc của căn nhà, tuy nhiên có thể nhìn thoáng qua thấy căn nhà được xây dựng theo hình cung, vòm mái được thiết kế theo lối kiến trúc của Châu Âu.

Không xác định được phương hướng, Tú Linh chỉ còn biết làm theo linh cảm của bản thân, chạy lòng vòng từ đầu này đến đầu kia, thờ hồn hèn vì mệt, trán lấm tấm mồ hôi, đêm mùa thu se lạnh nhưng vận động từ này đến giờ khiến bộ quần áo trên người ướt nhẹp mồ hôi, mái tóc dài tung bay trong gió, hình ảnh này cho người ta cảm giác trông thấy một mỹ nhân đang chạy trốn khỏi một con quỷ hảo sắc.

Mất gần hai phút, Tú Linh mới tìm được lối cầu thang để đi xuống lầu, không dám chần chờ, Tú Linh vội chạy nhanh xuống hơn mười bậc thang, vòng từ lầu một xuống tiền sảnh dẫn ra sân vườn, đứng ở giữa phòng khách dưới tầng trệt có thể trông thấy vòm mái tít trên cao, khung cảnh đẹp và sang trọng đến nỗi, Tú Linh tưởng nhầm rằng đây là một cung điện thu nhỏ của một hoàng tử, thuộc một vương quốc xa lạ nào đó.

Xốc gọn túi xách trên vai, đôi bàn chân nhỏ nhắn tiếp tục chạy ra sân vườn, đã được Vũ Gia Minh dẫn dò từ trước, Tú Linh chưa chạy được mấy bước đã bị hai vệ sĩ đứng chắn trước mặt.

Sự xuất hiện đột ngột của họ, giống như quỷ nhập thần khiến Tú Linh không kịp dừng lại cước bộ, miệng hét thảm lên một tiếng chói tai.

Bộ quần áo màu đen, đeo kính mát màu đen, mái tóc đen, hòa lẫn cùng màu đen của bóng đêm, dù là một người có tính thần cứng rắn cũng bị dọa cho nháy dưng, huống gì một cô gái đang trong trạng thái hoảng loạn, đang cố hết sức chạy trốn như Tú Linh.

Ngồi trong phòng ngủ, Vũ Gia Minh đứng bật dậy khi nghe thấy tiếng hét lãnh lốt của Tú Linh, tự dưng hắn thấy lo sợ vu vơ, sợ Tú Linh xảy ra chuyện, biết đâu Tú Linh vì quá hoảng sợ, lo chạy bán sống bán chết nên bị vấp ngã ở đâu thì sao ? Càng nghĩ hắn càng không yên tâm, không kịp hiểu tại sao mình lại lo lắng cho một cô gái chỉ quen có gần 10 tiếng đồng hồ, chân đã bước ra khỏi phòng ngủ.

Tú Linh lao người về phía trước rơi vào vòng tay của một vệ sĩ đứng ở bên trái, thân hình nhỏ bé bị nhấc bổng lên, eo bị siết chặt, Tú Linh giờ chẳng khác gì một con chó con đang bị chủ nhân ôm ngang người mang đi bán.

“Buông ra ! Buông ra ! Các anh định làm gì ?” Mất mấy giây bàng hoàng vì hoảng sợ, sau khi xác định được hai người đàn ông đứng chắn trước mặt mình không phải là ma quỷ, Tú Linh giãy dụa, chân tay đâm đá lung tung trong không khí, chiếc miệng nhỏ nhắn kêu ầm lên.

“Ông chủ dặn không được phép cho cô rời khỏi đây.” Anh vệ sĩ, mặt lạnh như tiền đáp.

“Tôi muốn đi về, tôi không phải là phạm nhân của ông chủ các anh.” Tú Linh tui thân xuống giọng van xin, mắt đỏ hoe.

“Thành thật xin lỗi, nhưng tôi không thể thả cho cô đi được, mệnh lệnh của chủ nhân khó có thể không tuân theo.”

“Anh...”, Thấy xuống nước van xin cũng không ăn thua, Tú Linh tức giận nói, “Chắc anh cũng biết tội bắt giữ người khác sẽ bị xử phạt và phải đi tù chứ ?”

Hai vệ sĩ mắt ngơ tai điếc, họ để mặc cho Tú Linh muốn nói gì thì nói, từ trước đến nay Vũ Gia Minh là một ông chủ lạnh lùng và đối xử rất nghiêm khắc với nhân viên, mỗi lần ra lệnh cho họ làm việc, hắn đều nói ngắn gọn, không vượt quá ba câu, dưới 50 từ, với một người có tính cách máu lạnh như thế, không chỉ nghĩ đến miếng cơm manh áo, mà họ còn sợ uy nghiêm của Vũ Gia Minh. Dù là kẻ mới làm cho hắn, hay làm được mấy năm, đều biết khi đã bị liệt vào diện kẻ thù của hắn, thì chỉ có con đường sống không bằng chết, đã biết như thế họ đâu dám làm trái lại mệnh lệnh của hắn.

Chưa đầy hai phút, từ trong tiền sảnh, Vũ Gia Minh nhanh chân đi ra sân vườn, càng gần đến đích, hắn đi chậm dần, dáng đi thông thả, khoan thai, một tay vuốt vào túi quần kaki màu xám đen, một tay buông thõng tự nhiên, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt đẹp tựa ma quỷ, cùng đôi mắt nhỏ dẹt, lông mày hình cánh phượng hòa cùng thứ ánh sáng mờ nhạt, khiến mọi người phải nín thở, ngược mắt nhìn hắn không chớp, tự bản thân hắn đã có sức quyến rũ chết người, không cần phải được tô điểm bằng thứ quần áo xa xỉ mặc trên người, hay địa vị cao quý của hắn.

Khi nghe thấy tiếng hét của Tú Linh, Vũ Gia Minh lo sợ và chạy nhanh xuống đây là thế, nhưng khi thấy Tú Linh không sao, và đang bị một vệ sĩ ôm ngang eo, hắn lại khôi phục dáng vẻ băng lãnh và nguy hiểm thường ngày, là một kẻ giỏi che dấu suy nghĩ và tình cảm của mình, hắn không thể để người khác tìm được điểm yếu và thấy được sơ hở của bản thân.

“Cậu chủ !” Hai vệ đồng thanh nói, ngữ khí hết sức cung kính.

Đang giây dựa, chân tay đầm đã lung tung, Tú Linh thầm kêu không ổn, mắt run sợ nhìn Vũ Gia Minh đang đứng cách xa mình gần một mét, vóc dáng cao lớn khe khuất một góc nhỏ của sân vườn, hình bóng đồ nghiêng trên nền đất rải sỏi.

Nuốt nước bọt mấy cái, mồ hôi tuôn ra đầm đìa, bí thế, không còn cách nào khác, Tú Linh sử dụng võ căn.

Anh vệ sĩ đáng thương, bị hàm răng nanh trắng bóng cắn phập vào tay, do bất ngờ không phòng bị, và không lường trước được Tú Linh sẽ sử dụng cách này, anh vệ sĩ nói lỏng tay, miệng kêu lên nhỏ nhỏ.

Lợi dụng sơ hở của anh vệ sĩ, và cơ hội để tẩu thoát có một không hai, Tú Linh ngay lập tức bồi thêm cho anh vệ sĩ một cú giẫm mạnh vào chân, rồi chạy biến đi như ma đuổi.

Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn xuyên thấu bóng đêm, bám riết theo hình bóng nho nhỏ đang chạy đằng trước.

Hai anh vệ sĩ định đuổi theo bắt lại Tú Linh, Vũ Gia Minh phát tay, lạnh lùng nói, “Không cần.”

Lời vừa dứt, thân hình hắn đã biến mất vào bóng đêm, tốc độ nhanh như gió, là một người chăm chỉ rèn luyện tập thể dục thể thao, thân hình lại cao gầy như gập đôi Tú Linh, sức khỏe dẻo dai như báo, chẳng mấy chốc cự li giữa Tú Linh và hắn càng lúc càng gần.

Tú Linh đã nhịn ăn cả ngày hôm nay, thần kinh căng thẳng, tinh thần hỗn loạn, đã làm suy kiệt hết tất cả sức lực, chạy được một đoạn ngắn, chân tay đã rệu rã, hơi thở đứt quãng và nặng nề, mồ hôi ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú, trong ánh sáng mờ nhạt, mái tóc đen dày dài đến ngang eo bay phất phơ trong gió, được ánh trăng đêm rằm phủ lên, tạo nên hình ảnh mỹ nhân trong câu truyện liêu trai của người xưa.

“Cô có thể dừng lại được rồi chứ ?” Nhân nhả duy trì khoảng cách không quá xa với Tú Linh, Vũ Gia Minh cười hỏi.

“A...a...a...” Cảm nhận được hơi thở nóng hổi của hắn ở đằng sau lưng, Tú Linh giật bắn người, kêu thét lên, sự xuất hiện vô thanh vô thức của hắn hại trái tim nhỏ bé gần như ngừng đập trong lồng ngực.

Nụ cười trên môi Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, mới đầu hắn chỉ định tìm một nô lệ để đùa giỡn mà thôi, nhưng thật không ngờ Tú Linh lại là cô gái thú vị như thế.

“Thế nào, cô muốn hai chúng ta cùng chạy tiếp, hay là dừng lại ở đây ?” Vũ Gia Minh tốt bụng nhắc nhở Tú Linh, chẳng những hắn có lòng tốt không ra tay tóm lấy Tú Linh, rồi trừng phạt một phen, mà hắn còn để cho Tú Linh có cơ hội được vận động thoải mái, được chạy đến lúc nào muốn ngừng thì thôi.

“Đồ xấu xa !”, Tú Linh nghiêng răng nghiêng lợi, tức muốn học máu, dù lựa chọn chạy hay không chạy, sớm muộn gì cũng bị hắn tóm được, đem nhốt trong nhà, đã biết không thể chạy thoát, thì tội tình gì tiếp tục tự hành hạ bản thân mình nữa.

Tú Linh ngừng lại, cúi gập người, hai tay chống gối, thờ hỏn hển, những giọt mồ hôi lăn dài trên gò má trắng mịn, khuôn mặt ảm ướt mồ hôi và sương đêm.

Vũ Gia Minh khoanh tay đứng sau lưng Tú Linh, nụ cười cửa miệng nửa giễu cợt nửa hàm ý muốn trêu đùa Tú Linh vẫn giữ nguyên trên môi, đôi mắt sắc bén đang quan sát và đánh giá từng biểu hiện nhỏ nhất của Tú Linh, hắn coi Tú Linh là một mẫu vật thí nghiệm để thử phản ứng hóa học.

Để cho Tú Linh điều hòa hơi thở và giãn gân cốt một lúc, hắn lên tiếng bảo, “Vào nhà đi thôi, đã khuya lắm rồi.”

Tú Linh đứng thẳng người, xốc gọn túi xách trên vai, không thèm quay lại nhìn hắn, chân tự động bước, hướng ra phía cánh cổng sắt cao cao đằng trước mặt.

“Cô muốn tôi phạt cô, thì cô mới học được cách nghe lời ?” Vũ Gia Minh thờ ra hơi thở nguy hiểm, khuôn mặt băng lãnh phủ một lớp hơi sương mỏng.

Tú Linh đang tức điên người, muốn tránh xa Vũ Gia Minh càng xa càng tốt, đâu có tâm trạng để đấu lý với hắn.

“Được lắm, nếu thế cô đừng trách tôi đối xử vô tình với cô.”

Chỉ bằng ba sải chân, vai Tú Linh bị nắm chặt, cơ thể nhỏ bé bị vác bổng lên vai Vũ Gia Minh, bàn tay cứng như sắt thép siết chặt lấy eo Tú Linh, khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú chẳng mấy chốc trở nên trắng bệch, nhăn nhó vì đau.

“Thả tôi xuống ! Tôi muốn đi về nhà ! Tôi không muốn ở lại đây.”, Tú Linh kinh hoàng, tay chân đầm đã loạn xạ vào người hắn, miệng la to.

Vô ích, dù Tú Linh có quỳ xuống cầu xin hắn buông tha cho mình, vào lúc này là hoàn toàn vô dụng, một khi đã chọc giận hắn thì đừng vọng tưởng hắn sẽ mềm lòng.

Hai vệ sĩ đứng nghiêm trong bóng tối, kính cẩn cúi chào hắn, mắt liếc nhìn Tú Linh đang bị vác như heo trên vai, chân tay đang đầm đã loạn xạ, miệng không ngừng la hét, tuy rằng họ có chút thương xót, nhưng tuyệt đối không dám mở miệng xin tha cho Tú Linh.

Vũ Gia Minh không chú ý đến hai vệ sĩ, không gật đầu đáp lại lời chào hỏi của họ, chân đều bước, những sải chân vững chãi và nam tính, mắt nhìn thẳng

vào đường đi trước mặt, đối với vật nhỏ nhắn đang dùng móng vuốt để mát xa lưng cho mình, hắn hoàn toàn không để tâm đến, cũng không phiền phải nghe tiếng la hét trong trèo và dễ nghe của Tú Linh.

Nếu Tú Linh biết được rằng, hành động tức giận, và thể hiện sự phẫn nộ của mình khi bị Vũ Gia Minh bắt nạt, chẳng những khiến bản thân mình nhanh chóng kiệt sức, còn khiến hắn được hưởng thụ cảm giác khoan khoái vì có thể bắt nạt được người khác, Tú Linh đã không ngu đến mức bỏ chạy bán sống bán chết, la hét đến khản cả cổ họng, tay chân đổ ỉng vì đụng phải cơ thể cứng như sắt thép của hắn.

Lên đến lầu hai, tiến về phía phòng ngủ, mở cửa, Tú Linh bị Vũ Gia Minh ném lên giường như một bao cát, dù giường được trải một lớp nệm gầy, nhưng cơ thể nhỏ bé vẫn ê ẩm vì đau.

Tiếng kêu rên vừa bật ra khỏi miệng, chưa kịp mắng được câu nào, Vũ Gia Minh đã nằm đè lên người Tú Linh.

“Anh...anh muốn làm gì?” Mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, Tú Linh lắp bắp, líu lười nói không nên lời.

“Cô nói thử xem?”, Vũ Gia Minh cười, nụ cười tựa ác ma đang chuẩn bị đoạt mạng người khác.

“Đừng...đừng đùa nữa, cũng đã khuya rồi, anh...anh nên về phòng ngủ đi.” Hai tay chống vào ngực hắn, Tú Linh cố tạo một khoảng cách an toàn.

Vũ Gia Minh cúi đầu nhìn hai bàn tay nhỏ bé, đang run rẩy, lạnh toát chống vào ngực mình, bỗng dưng hắn thấy tức giận, xét bản thân chẳng những có vẻ bề ngoài hơn người, mà ngay cả địa vị của hắn, khiến nhiều cô gái cầu cũng không được. Tại sao Tú Linh dám coi hắn là một tên xấu xa dễ tiện, luôn sợ hãi bỏ chạy và tìm đủ mọi cách né tránh?

Hóa khí bốc cao lên đến tận đỉnh đầu, Vũ Gia Minh chẳng cần biết đến cái gì gọi là lòng kiên nhẫn, phải có thời gian để cho Tú Linh chuẩn bị, và làm quen với vai trò làm tình nhân nữa, ngay lúc này hắn muốn chiếm lấy Tú Linh, muốn thuộc về hắn hoàn toàn.

Giữ chặt lấy hai tay Tú Linh trên đỉnh đầu, môi hắn áp lên đôi môi mỏng đỏ như son, mềm mại và ẩm ướt của Tú Linh, nhắm mắt lại hắn tận hưởng cảm giác hưng phấn, ngọt ngào và ấm áp mà Tú Linh mang lại cho hắn, tuy đây là một nụ hôn cưỡng ép, không hề có dư vị của tình yêu, nhưng vẫn khiến cho hắn lâng lâng muốn say.

Tú Linh tròn xoe mắt nhìn hắn, màu sắc trên khuôn mặt thay đổi liên tục, sống hai mươi năm chưa hôn ai lần nào, cũng chưa từng nếm mùi vị của ái tình, thế mà nay chẳng những vô cớ bị bắt làm tình nhân, còn bị cưỡng hôn.

Tú Linh đông cứng cả người, sợ tới mức động cũng không dám động, hơi thở ngưng đọng trong không khí, nụ hôn cuồng nhiệt, mang theo mùi vị của sự sở hữu, đã cướp hết tất cả không khí và sức lực phản kháng của Tú Linh.

Đến khi cảm nhận vật nhỏ bé nằm dưới thân, tái mét mặt, gần như ngất xỉu vì không có đường khí do quên không hô hấp, Vũ Gia Minh luyến tiếc rời đôi môi đỏ mọng, rời khỏi đầu lưỡi dính hương, mang vị ngọt của ong mật, và thơm mùi hoa hồng nhung của Tú Linh, tuy không uống rượu, nhưng Vũ Gia Minh đã say, say chúi chới choáng, thần trí mơ hồ.

Thương tiếc nhìn khuôn mặt nhỏ bé vì sợ hãi, trở nên nhợt nhạt mất sức sống, tay run run chặn những dòng nước mắt trong veo đang lăn dài trên gò má trắng mịn, bất chợt Vũ Gia Minh thấy lòng mình đau nhói, không đành lòng nhìn thấy Tú Minh khóc vì mình. Cúi xuống, ôm Tú Linh vào ngực, tay vỗ nhẹ nhàng vào lưng, miệng dịu dàng thì thầm, “Nín đi! Cô đừng khóc nữa.”

Tú Linh khóc thút thít trong vòng tay Vũ Gia Minh, càng nghe hắn nói, nước mắt càng tuôn ra như mưa, từ bé đến giờ có khi nào bị người khác bắt nạt, và ăn hiếp như Vũ Gia Minh.

“Này! Nếu cô mà không chịu nín, tôi bắt buộc phải hôn cô, và làm những chuyện mà cô không lường trước được đâu.” Vũ Gia Minh là người chỉ biết bắt nạt và tính kẻ hại người khác, có bao giờ chịu nhân nại đồ dành vô về và an ủi ai bao giờ đâu. Thấy Vũ Linh khóc thút thít mãi, mà không chịu nín, chẳng những không biết dỗ ngọt, hắn còn hung hăng buông lời đe dọa.

Nằm một lúc, bụng Tú Linh sôi sùng sục, con đói bắt đầu hành hạ, cả ngày không có gì bỏ bụng, lại vận động quá nhiều, giờ này thân thể cũng rệu rã muốn ngã quỵ.

Vũ Gia Minh cúi đầu nhìn Tú Linh, nhếch mép cười hỏi, “Cô đói rồi?”

Tú Linh đỏ mặt, gật đầu đáp, “Tôi đói rồi.”

Vũ Gia Minh ngồi dậy, chân đặt xuống sàn nhà, “Cô dậy tắm rửa đi, tôi sẽ bảo người làm trong nhà chuẩn bị đồ ăn cho cô.”

Tú Linh quá đói, không còn sức lực để đấu tiếp với Vũ Gia Minh, nên tạm thời bỏ qua cho hắn.

Không mang theo quần áo, lại không được phép ra về, Tú Linh chỉ còn cách mượn tạm quần áo của Vũ Gia Minh để mặc.

Nhìn chiếc áo sơ mi dài quá gối, rộng thùng thình trên thân thể nhỏ bé của Tú Linh, Vũ Gia Minh nghĩ người ngắm, dù trông rất buồn cười, luộm thuộm nhưng lại có sức hút mãnh liệt đối với hắn.

“Cậu chủ, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi.” Một cô giúp việc hơn 20 tuổi, cung kính báo Vũ Gia Minh.

Đang ngây người đứng ngắm Tú Linh xắn tay áo sơ mi, Vũ Gia Minh nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ băng lãnh hàng ngày.

“Tôi biết rồi, cô lui xuống đi.”

“Vâng, thưa cậu chủ.” Cô giúp việc liếc mắt nhìn Tú Linh, cô ta tò mò muốn nhìn xem cô gái mà cậu chủ đưa về nhà có hình dáng trông như thế nào.

Tú Linh đứng cúi đầu, tay bận rộn xắn tay áo sơ mi, mái tóc dày dài ngang eo rũ xuống che mắt khuôn mặt đẹp tựa búp bê barbie, nên cô giúp việc chỉ nhìn thoáng được thân hình nhỏ bé, và thon gọn của Tú Linh.

“Sao vẫn còn chưa đi ?” Vũ Gia Minh cau mày, không hài lòng với tính cách tò mò của cô giúp việc.

“Vâng...vâng...” Cô giúp việc sợ hãi, luống cuống ba chân bốn cẳng đi nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Thấy Tú Linh xắn mãi vẫn chưa xong được hai cánh tay áo dài, Vũ Gia Minh tiến đến gần.

“Rút cuộc, cô có biết xắn tay áo không ?”

Miệng nói, hai tay Vũ Gia Minh giúp Tú Linh xắn tay áo, Tú Linh ngẩng đầu định cãi lại, nhưng sau khi bắt gặp khuôn mặt đẹp trai đang chăm chú xắn tay áo cho mình, những lời định nói đã bị nuốt vào trong.

Chưa đầy một phút hai tay áo đã được xắn lên đến khuỷu tay.

“Đi thôi !” Vũ Gia Minh nắm lấy tay Tú Linh, kéo đi ra khỏi phòng ngủ.

Căn nhà rất rộng lớn, nhiều phòng ốc, trời lại quá tối, nếu không được Vũ Gia Minh dắt đi, Tú Minh sẽ không tìm được nhà bếp.

Nhà bếp rộng gần như gấp đôi căn nhà trọ mà Tú Linh đang thuê, sàn nhà sạch bóng, mùi thức ăn thơm phức lan tỏa trong không khí, Tú Linh xoa xoa bụng, ba bước biến thành bốn bước khi nhìn thấy một bàn đầy mỹ vị trước mắt.

Tự kéo ghế, ngồi xuống, cầm đũa, Tú Linh gấp một miếng cá thu sốt nước chanh, mùi cá béo ngậy, mềm mềm tan trong đầu lưỡi khiến con đói càng lúc càng tăng.

Không giống chị gái, một khi đã đói là ăn lấy ăn để, ăn như sợ bị người khác dành mất, Tú Linh là người biết thưởng thức mỹ vị của thế gian, nên dù có đói là cũng ăn uống từ tốn, nhai chậm, vừa ăn vừa cảm nhận mùi vị của thức ăn.

Ngồi ở phía đối diện, hai tay chống cằm, Vũ Gia Minh chăm chú nhìn Tú Linh ăn com, tầm mắt di chuyển từ bàn tay với những ngón tay búp măng, trắng muốt, lên dần đến chiếc miệng anh đào đang nhai nuốt thức ăn.

Hai chị giúp việc, đứng gần bếp gas, đôi mắt kín đáo quan sát và đánh giá Tú Linh. Họ ghen tị với may mắn của Tú Linh, Vũ Gia Minh hiếm khi mang một cô gái về nhà, đặc biệt ngồi bồi ăn com cùng thì lại càng không có.

“Cạch” Đặt ly nước lọc xuống bàn, lấy tay chùi mép, Tú Linh thỏa mãn nở một nụ cười sung sướng, tươi mát như gió xuân.

“Đã no rồi ?” Vũ Gia Minh nheo mắt nhìn, nụ cười nửa miệng trên khóe môi càng lúc càng sâu.

“No rồi.” Tú Linh ngoan ngoãn gật đầu, vẫn cười toe toét như một đứa trẻ con.

“Dọn dẹp đi.” Vũ Gia Minh đứng lên, lạnh lùng phân phó cho hai cô giúp việc.

“Vâng, thưa ông chủ.” Hai cô giúp việc không dám chậm chễ, nhanh chóng làm theo mệnh lệnh của hấn.

“Đề em giúp hai chị.” Tú Linh tự động xếp chén bát trên bàn. Từ trước đến nay, Tú Linh luôn tự làm mọi việc, thói quen đã khắc sâu vào xương tủy, nên không muốn người khác phải bận rộn vì mình.

“Không cần đâu, cô đi nghỉ đi.” Cô giúp việc có nước da hơi ngăm đen vội lên tiếng ngăn cản Tú Linh. Nói đùa, nếu để Tú Linh làm thay công việc dọn dẹp cho họ, chắc chắn họ sẽ bị Vũ Gia Minh đuổi ra khỏi đây.

“Đề cho họ làm, cô không có phận sự làm việc ở đây.” Vũ Gia Minh nắm tay, kéo Tú Linh đi theo mình.

“Đã ăn xong, tôi phải dọn dẹp chứ ?” Tú Linh vùng vằng, bất mãn vì bị Vũ Gia Minh thô bạo kéo đi theo.

“Cô muốn tôi tăng tiền phạt thêm một trăm triệu nữa ?” Vũ Gia Minh quay lại nhìn Tú Linh.

“Đừng...đừng...” Tú Linh không dám phản kháng lại mệnh lệnh của hấn nữa. Ba trăm triệu kia, Tú Linh đã không trả nổi, nếu bị phạt thêm một trăm triệu, với tình hình hiện nay, thì Tú Linh có dùng cả đời cũng chưa chắc trả hết.

.....

Ngồi sát vào bờ tường, tay ôm khư khư chiếc gối màu trắng, mắt đề phòng nhìn Vũ Gia Minh không rời, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực, Tú Linh cảm phần khi bị Vũ Gia Minh bắt phải ngủ cùng.

Nằm dài trên giường, một tay chống tai, một tay duỗi dài theo cơ thể, bờ ngực rộng, nam tính hé lộ ra dưới chiếc áo choàng tắm màu trắng, trông Vũ Gia Minh chẳng khác gì một tên yêu tinh đang tìm cách dụ dỗ con gái nhà lành phạm tội.

“Khuya rồi, sao cô không nằm xuống ngủ đi.” Vũ Gia Minh mỉm cười, nụ cười đẹp tựa ma quỷ.

“Đồ xấu xa !”, Tú Linh nghiêng răng, hoàn toàn không để sắc đẹp của hắn vào mắt, “Tôi yêu cầu anh cho tôi một căn phòng để ngủ.”

“Đây không phải là phòng ngủ thì là gì ? Cô không hài lòng ở điểm gì thì cứ nói ra, tôi sẽ bảo người làm trong nhà chuẩn bị cho cô.”

Biết tên xấu xa kia đang cố tình khiêu khích, chọc giận mình, Tú Linh trừng mắt, không thèm đối đáp với hắn.

Vũ Gia Minh chớp chớp mắt, cười vô tội như thể tất cả đều không phải do hắn cố ý tìm cách đùa bỡn Tú Linh. Che miệng ngáp ngủ, Vũ Gia Minh vẫy vẫy tay, “Ngủ đi thôi, đã khuya lắm rồi.”

“Hừ !” Tú Linh khinh thường nhìn hắn, không coi lời nói của hắn vào đâu.

Vũ Gia Minh cười, không trách Tú Linh. Nếu Tú Linh là một cô gái đều tham luyện diện mạo bề ngoài và địa vị của hắn giống như những cô gái khác, hắn đã không phải nhọc công tốn sức, tính kế để lừa Tú Linh vào bẫy.

Nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn, Vũ Gia Minh chìm vào giấc ngủ.

Ngồi một lúc lâu, nghe thấy tiếng thở nhịp nhàng của Vũ Gia Minh, Tú Linh chống hai tay xuống giường, cẩn thận bò đến bên cạnh Vũ Gia Minh.

Sau khi xác minh được Vũ Gia Minh đã hoàn toàn ngủ say, lúc này cơ thể căng cứng mới thả lỏng được một chút, tuy nhiên sự đề phòng thì không có lúc nào giảm.

Quá mệt mỏi, Tú Linh chỉ chống đỡ được một lúc, từ từ thân hình nhỏ bé nằm xuống giường, hai tay vẫn ôm chặt lấy chiếc gối màu trắng trong ngực, người co lại như con tôm.

Vũ Gia Minh mở mắt, khóe môi hắn nhếch lên, mắt hứng thú nhìn Tú Linh, tay chạm nhẹ vào mái tóc đen dày, mềm mượt dài đến ngang eo của Tú Linh.

“Nhóc con ! Cuối cùng cô cũng ngủ rồi.”

Kéo chăn đắp ngang người Tú Linh, tay nhẹ nhàng gỡ bỏ chiếc gối trong ngực, Vũ Gia Minh ôm Tú Linh vào lòng.

Gió làm bay phát phơ tấm rèm màu trắng, không khí mát mẻ, đêm khuya tĩnh lặng, trên giường hai người đã hoàn toàn ngủ say.

Nửa nằm, nửa ngồi ở bên cạnh, Vũ Gia Minh hứng thú nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ, trông ngây thơ và trong sáng của Bạch Tú Linh, bàn tay hắn di chuyển từ trán, dọc xuống sống mũi, đến đôi môi đang hé mở của Tú Linh, làn môi mềm mại, ấm áp khiến tay hắn lưu luyến không muốn rời đi, khẽ ấn nhẹ một cái, trái tim hắn bất giác run lên, lòng thoáng xao động, lần đầu tiên hắn có cảm giác với một cô gái.

Khi bắt gặp hình ảnh ngủ ngon của Tú Linh trong văn phòng Tổng giám đốc, hắn đã không thể gọi bảo vệ vác Tú Linh, tổng ra khỏi công ty, lúc đó hắn lại có ý muốn mang Tú Linh về nhà riêng, để cho Tú Linh ngủ trên chiếc giường của hắn, lí do vì sao hắn lại làm trái với nguyên tắc làm người của mình vẫn chưa tìm được ra câu trả lời, nhưng điều khiến hắn quan tâm là làm cách nào để trong một thời gian ngắn có thể đưa bốn và giữ Tú Linh ở bên cạnh mình, một khắc cũng không rời xa.

Tính toán và suy nghĩ mãi, cuối cùng bộ óc ranh ma, chuyên tính kế hại người, đã tìm ra được một cách nhất cử lưỡng tiện, với cách này, Vũ Gia Minh tin rằng, chẳng những có thể khiến Tú Linh không dám làm trái lại mệnh lệnh của hắn, mà còn phải trả nợ cho hắn dài dài.

Chớp chớp mắt vài cái, che miệng ngáp ngủ, chân tay duỗi dài, trí óc mơ hồ vẫn chưa thoát khỏi cơn buồn ngủ, Tú Linh xoa xoa bụng, miệng chép chép vài cái vì đói, việc đầu tiên mà Tú Linh muốn làm khi rời giường là xông thẳng vào bếp, nấu vài món ăn yêu thích, sau đó ăn thật no, rồi đi tắm cho mát.

Tú Linh hoàn toàn không nhớ gì đến chuyện xảy ra vào chiều nay, hơi ấm chăn chiếu đã khiến thần trí nửa tỉnh nửa say, mũi hít lấy hương thơm hoa nhài thoang thoảng bay trong không khí, Tú Linh sung sướng mỉm cười, chống tay xuống giường, tay vươn cao quá đỉnh đầu, vịn vịn sang hai bên cho giãn gân cốt.

Vũ Gia Minh nhìn không chớp mắt, khóe môi nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú phối hợp cùng nụ cười thâm sâu khó dò toát ra hơi thở nguy hiểm và huyền bí, hứng thú dành cho Tú Linh càng lúc càng nhiều, hình ảnh khi thức dậy của Tú Linh thật dễ thương, đáng yêu đến nỗi, hắn tưởng mình đang có một cô em gái nhỏ.

“Cô đã dậy rồi ?” Vũ Gia Minh dằng dặc khó sở lên tiếng.

Đang làm một động tác ngộ nghệ, buồn cười, đột nhiên tiếng nói thanh thúy bên cạnh, khiến Tú Linh dừng lại, mắt hoảng sợ quay sang nhìn.

Tú Linh tròn tròn mắt, chiếc miệng nhỏ nhắn há hốc, trí óc dần dần thanh tỉnh, hàng loạt kí ức ồ ạt tràn về, chẳng mấy chốc Tú Linh nhớ được người đàn

ông xấu xa đang chưng ra khuôn mặt nhăn nhó khổ sở, nằm bên cạnh mình là ai.

“Tại... tại sao anh lại ngủ ở đây?” Tú Linh lú lười, khó khăn bật ra được một câu.

“Tại sao tôi lại không thể ngủ được ở đây?” Vũ Gia Minh thừa hiểu lý do vì sao Tú Linh lại tức tối chất vấn hấn, nhưng hấn vẫn giả vờ không hiểu.

“Còn sao trắng gì nữa, anh có biết tội xông vào ngủ cùng với một cô gái, sẽ bị kiện tội quấy rối tình dục không?” Hạ tay xuống, Tú Linh chỉ thẳng vào mặt hấn, chiếc miệng nhỏ nhắn gằn từng tiếng.

“Cô cũng biết tội quấy rối tình dục, sẽ phải đi tù sao?” Đôi mắt sắc bén lóe sáng, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc lộ ra vẻ gian xảo.

“Hỏi thừa, anh có biết luật pháp không?”

“Tất cả đều là do cô nói đấy nhé, dù là con trai hay con gái bị quấy rối tình dục thì phạm tội giống như nhau đúng không?”

Tú Linh ngu ngơ không hiểu vì sao hấn lại nói thế, nhưng vẫn gật đầu xác nhận, “Đúng.”

“Tốt.” Vũ Gia Minh hồ hởi, liền hát gọn chần sang một bên.

Nửa trên người Vũ Gia Minh hoàn toàn không mặc quần áo, chiếc eo thon gọn giống hệt một kiều nữ, cơ bụng săn chắc do chăm chỉ tập luyện thể thao, da trắng hồng không một tí vết, từ cổ cho đến eo ẩn hiện những dấu hôn ngân xanh đỏ trông mê người, một người có thân hình gợi cảm, khuôn mặt đẹp trai như ma quỷ, giờ lại phơi bày ra cảnh xuân với những dấu vết yêu đương vụng trộm, khiến người khác không thể rời mắt, vừa thấy thương yêu muốn nâng niu che chở, lại vừa muốn xông lên cưởng bạo hấn.

Mặt Tú Linh thoáng chốc đỏ bừng như hơ phải lửa, chiếc miệng nhỏ xinh một lần nữa lại há hốc, đôi mắt to tròn đen láy nhìn như bị thôi miên, đầu óc rối tung, suy nghĩ hỗn loạn, cơ thể đông cứng.

“Chúa ơi!” Tú Linh rên thào, hoảng hốt lo sợ những dấu vết kia là do mình gây ra, “Không phải chứ, từ trước đến nay mình đâu có ý nghĩ là sẽ yêu ai đâu, hơn nữa mình làm sao đủ sức quấy rối một chàng trai cao to và khỏe mạnh giống như hấn.” Càng nghĩ, Tú Linh càng thấy tình hình không ổn.

Mặt Tú Linh từ đỏ bừng chuyển sang trắng xanh, cuối cùng là trắng nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, mắt mấy giây bàng hoàng mất tinh thần, Tú Linh xê dịch cơ thể, chống hai tay xuống giường, ba chân bốn cẳng muốn chuồn ra khỏi đây.

Vũ Gia Minh xa xâm mặt, không ngờ kế hoạch mà hấn tỉ mỉ vạch ra, tưởng rằng sau khi nhìn thấy những dấu vết mà hấn cố tình tạo ra để dụ Tú Linh vào bẫy, Tú Linh sẽ sung sướng và vui vẻ chấp nhận yêu cầu của hấn, và xà ngay vào vòng tay hấn, nhưng trái ngược hoàn toàn, Tú Linh chẳng những tái nhợt mặt vì hoảng sợ, mà còn bỏ chạy như bị ma đuổi, từ trước đến nay hấn luôn chán ghét người khác bám riết lấy hấn vì diện mạo bề ngoài và địa vị của hấn. Chẳng lẽ vì thế, nên ông trời mới phái một cô gái không thêm chú ý đến hấn, để trừng phạt tính cách kiêu ngạo và hay tính kế hại người của hấn?

Bàn chân nhỏ bé của Tú Linh, bị túm chặt, ngay lập tức Vũ Gia Minh nằm đè lên người Tú Linh.

“Buông ra! Anh đang làm gì thế hả?” Tú Linh đấm loạn xạ vào ngực hấn, miệng hét ầm lên.

Những cú đấm của Tú Linh chẳng bỏ mất xa cho hấn, nên Vũ Gia Minh để cho Tú Linh đấm thoải mái, thậm chí hấn còn khuyến khích, “Cô có thể đấm mạnh tay lên một chút nữa được không?”

“Anh...” Tú Linh nghiến răng, quát to, “Anh muốn gì?”

“Tôi muốn cô chịu trách nhiệm, cô không thể sau khi quấy rối tôi, cô vuột tay bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra được.”

“Chịu... chịu trách nhiệm?” Tú Linh lấp bắp, não bộ cố phân tích hàm ý của Vũ Gia Minh khi bắt mình chịu trách nhiệm là gì.

“Đúng thế, nếu cô không chịu trách nhiệm, tôi sẽ kiện cô ra tòa.”

Mặt Tú Linh trắng bệch, khuôn mặt nhỏ bé ướt đầm mồ hôi, “Từ... từ đã, từ khi nào tôi phải chịu trách nhiệm với anh, hơn... hơn nữa chuyện xảy ra từ lúc tôi ngủ đến giờ, tôi không nhớ gì cả.”

“Cô định trốn tội?” Vũ Gia Minh nguy hiểm nhìn Tú Linh, khuôn mặt hấn dí sát vào khuôn mặt vì sợ hãi mà tái nhợt của Tú Linh.

“Không... không phải, mà là tôi không nhớ được gì cả.” Tú Linh nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, đầu lằm rằm niệm chú cho mình nhanh chóng biến mất, hay đây chỉ là một con ác mộng không có thật.

“Chẳng phải cô đã nhìn thấy bằng chứng rồi còn gì?”

“Cái... cái này...” Tú Linh sợ hãi, ngôn từ lộn xộn, không biết phải phản biện như thế nào để chứng minh mình hoàn toàn trong sạch.

“Nếu cô không chịu bồi thường và chịu trách nhiệm, tôi sẽ đến nói chuyện với hiệu trưởng trường đại học nơi cô đang học, chưa hết tôi còn tìm gặp chị gái cô, bạn bè cô để nói cho họ biết những gì mà cô đã gây ra cho tôi.”

“Không được !” Tú Linh vội vã ngắt lời Vũ Gia Minh, thanh âm nhỏ xíu, “Anh...anh muốn tôi phải bồi thường thế nào ?”

Dù bên trong đang khoái trá muốn cười to, nhưng bên ngoài Vũ Gia Minh vẫn nghiêm giọng bảo Tú Linh, “Cô có biết là vì lòng tốt muốn cô được ngủ ngon giấc, nên tôi đã mang cô về nhà tôi không, tôi tưởng cô là một cô gái hiền lành nên mới không phòng bị gì, thật không ngờ trông cô nhỏ bé nhưng lại có sức mạnh lớn như thế, chẳng những cô lột áo của tôi, hôn tôi, cô còn để lại hàng loạt dấu vết trên thân thể tôi, cũng may vật lộn một lúc cô lẫn ra ngủ say, nên chúng ta mới không đi quá xa, nếu không tôi đã gọi cảnh sát gõ cửa cô vào đồn rồi.” Càng nói Vũ Gia Minh càng kích động, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ đáng thương và ủy khuất vì bị Tú Linh cường bạo, “Ban đầu khi xảy ra chuyện, tôi đã muốn tống cô vào tù, nhưng nghĩ kĩ lại cô chỉ mới xâm phạm một nửa thân thể tôi thôi, nên tôi tạm thời bỏ qua việc kiện cáo cô, nhưng bù lại cô phải bồi thường về mặt giá trị vật chất và tinh thần cho tôi.”

Tú Linh nghe như sét đánh ngang tai, tự xét bản thân thấy không thể so sánh được với Vũ Gia Minh về cả tài lẫn sắc, hơn nữa hần đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Vũ Thị giàu có, thì quan tâm làm gì đến một cô gái không có gì, gia cảnh tầm thường, chỉ duy nhất có được một khuôn mặt dễ thương và khả ái.

Càng nghiền ngẫm, Tú Linh thấy chuyện hần tính kể để đưa mình vào bẫy là hoàn toàn không có khả năng, mà quên mất rằng Vũ Gia Minh là một tên ác ma, chuyên tìm cách chọc phá người khác, một khi đã lọt vào tầm ngắm của hắn, thì dù có muốn chạy cũng không thoát.

“Thế nào, cô đồng ý với cách giải quyết của tôi chứ ?” Vũ Gia Minh cố ý hạ thấp giọng, giống như là bắt đắc dĩ mới phải làm thế, và giả vờ là mình có lòng tốt không muốn Tú Linh vướng vào vòng lao lý.

“Tôi...tôi phải trả cho anh bao nhiêu tiền ?” Tú Linh kêu khổ, thân thể lạnh băng, tất cả chi phí sinh hoạt một phần do chị gái cho tiền, một phần do bố mẹ gửi lên, còn đâu do bản thân đi làm thêm, nếu Vũ Gia Minh bắt phải trả một số tiền lớn, thì lấy đâu mà đền.

Liếc mắt nhìn Tú Linh, nụ cười thâm hiểm trên khóe môi Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, “Cô có biết ngoài làm Tổng giám đốc tập đoàn Vũ Thị, tôi còn là một người mẫu không ?”

“Không biết.”, Tú Linh lắc đầu như một cái máy, mặt mếu sấp khóc, “Hu hu hu ! Con phải trả hần bao nhiêu tiền đây hả trời ? Đúng là tai bay vạ gió !” Tú Linh than thầm.

Như không cần biết đến tâm trạng khổ sở của Tú Linh, Vũ Gia Minh tốt bụng tính toán chi phí cho Tú Linh nghe, “Một sơ diễn của tôi phải mấy chục triệu, chưa kể tôi còn đi chạy sô mấy nơi, mấy dấu hôn ngân này ít nhất phải mấy ngày mới hết, cô nói thử xem tôi đã mất bao nhiêu tiền vì không đi diễn được, hơn nữa tôi đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Vũ Thị, thân thể ngàn vàng, làm sao có thể để cho người khác cường bạo được.”

Tú Linh sợ tới mức, muốn khóc mà không khóc được, da dẻ tái nhợt như xác chết, người lạnh run.

“Tốt rồi, sau khi tính toán sơ sơ, nếu là người khác tôi vừa bắt họ phải đi tù vừa phải trả tôi mấy trăm triệu rồi, nhưng vì là cô nên tôi tính rẻ, cô chỉ cần trả tôi ba trăm triệu coi như bù vào số tiền mà tôi kiếm được khi đi biểu diễn thời trang trên sân catwalk, và bù vào một phần thiệt hại về mặt tinh thần cho tôi. Sau khi trả xong, tôi sẽ để cho cô đi, món nợ giữa tôi và cô coi như xỉ xóa.”

Ba...ba trăm triệu ! Mặt Tú Linh bây giờ không phải là tái nhợt nữa, mà màu sắc thay đổi liên tục như tắc kè hoa, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực.

“Còn nữa, tôi quên chưa nhắc cho cô biết, đừng tưởng khi nào ra khỏi đây thì cô sẽ chạy thoát, giấy tờ cá nhân của cô, tôi sẽ tạm giữ, khi nào cô trả nợ xong cho tôi, lúc đó tôi mới hoàn trả lại cho cô.”

“Ba...ba.. trăm triệu...” Tú Linh thì thào, lắp đi lắp lại như một kẻ mất trí.

Vũ Gia Minh tự dưng thấy thương hại Tú Linh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị dọa cho một trận kinh hách mà trở nên nhợt nhạt không có sức sống, hần không đành lòng, tuy nhiên nếu không làm thế, hần sẽ không có lý do biến Tú Linh thành thú cưng của mình, dù lúc này hơi tội cho Tú Linh thật, nhưng một khi đã trở thành người của hần rồi, hần sẽ bù đắp lại cho Tú Linh, tin tưởng vào kế hoạch của mình, Vũ Gia Minh không còn phân vân, do dự không dám quyết nữa.

“Cô có phản nản hay thắc mắc gì không ?”

Tú Linh ngược đôi mắt to tròn đen láy, gờ ềng ặc nước, trông tội nghiệp, đáng thương lên nhìn Vũ Gia Minh.

Khi bắt gặp đôi mắt Tú Linh nhìn mình đầy van xin, và cầu khẩn, Vũ Gia Minh bỗng thấy mình thật đáng ghét khi tính kế lừa dối và đưa Tú Linh vào bẫy.

“Anh...anh không thể giảm xuống một chút được sao ? Ba...ba trăm triệu thì nhiều quá.”

Vũ Gia Minh suýt bị đánh về bề ngoài đáng thương của Tú Linh làm cho siêu lòng, cũng may hần là người trải qua nhiều sóng gió, kinh nghiệm dày dặn, nên nhanh chóng khôi phục được dáng vẻ băng lãnh hàng ngày, “Không được ! Nếu cô còn tiếp tục kì kèo, tôi sẽ tăng thêm một trăm triệu nữa, chỉ cần cô nói một câu không, thì hai chúng ta tốt nhất nên gặp nhau ở tòa.”

“Làm...làm ơn đi, nhà...nhà tôi nghèo như thế, tôi làm sao có thể kiếm đủ ba trăm triệu trả cho anh trong một thời gian ngắn được.”

“Cô có thể trả dần dần, hay là...” Vũ Gia Minh khôn khéo bỏ dở câu nói, hần muốn Tú Linh vì tò mò, rơi vào đường cùng, sẽ bị cuốn sâu vào cái bẫy do hần tạo ra.

Tú Linh chăm chú nhìn hấn, hy vọng hấn chỉ cho mình một con đường sáng để đi.

Không đợi Tú Linh chờ lâu, Vũ Gia Minh nói tiếp, “Nhà tôi hiện giờ đang thiếu một người giúp việc, cô đừng lo công việc cũng không có gì nhiều, chỉ cần cô nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, đi chợ và làm vài việc vặt vặt, ngoài ra khi tôi đi ra ngoài, nếu cần tôi sẽ gọi cô đi cùng, mỗi tháng tôi sẽ trả cho cô ba triệu một tháng.”

Vũ Gia Minh kín đáo quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn, đang tính toán của Tú Linh, đây mới chỉ là kế dẫn dụ của hấn thôi, còn mục đích thật sự, hấn vẫn chưa nói ra, hấn phải để cho Tú Linh thấy khó mà lui, và tự nguyện rơi vào vòng tay hấn, mà không có một chút oán hận nào.

Vũ Gia Minh là một kẻ xảo hoạt, tuy rằng đã đẩy người ta xuống vực, nhưng trước khi người đó chết, hấn lại khôn ngoan chia tay ra khỏi người đó lên, biến người đó trở thành nô lệ của mình, cách sử dụng người như hấn, mới thật độc và cao thâm.

Tính toán một hồi, Tú Linh thấy không ổn, mỗi tháng phải làm một đồng công việc, phải mất hơn một năm mới trả hết được nợ, hơn nữa hấn còn bắt phải đi ra ngoài cùng với hấn, như thế thời gian đi học, thời gian tham gia công tác đoàn và hội nhóm không hề có, còn chị gái nữa, làm sao có thể giúp Thư Phàm đi chợ và nấu nướng.

“À, tôi quên không nhắc cô, số tiền ba trăm triệu mà cô nợ tôi, phải trả trong vòng một tháng, nếu kéo dài tôi sẽ tính lãi với cô.”

“Cái gì ?” Tú Linh kinh ngạc, “Anh đừng ăn hiếp người quá đáng, ba trăm triệu, một năm tôi cũng chưa chắc đã trả được, anh bắt tôi trả trong vòng một tháng đã muốn dùng dao xẻ thịt tôi rồi, nói gì đến việc anh bắt tôi phải trả lãi cho anh nữa.”

Vũ Gia Minh nhún vai, tỏ vẻ bất cần, “Tôi không quan tâm, cô có trả được hay không, nếu cô không muốn trả, cô có thể thuê luật sư kia mà.”

“Anh...” Tú Linh khóc không ra nước mắt, cảm phần nhìn Vũ Gia Minh trừng trừng, nếu mà có thể giết người Tú Linh đã giết chết hấn từ lâu rồi.

“Cô có đồng ý không ?”

“Không !” Tú Linh hét to, “Tôi đâu phải con cóc mà đồng ý với yêu cầu quá đáng của anh.”

“Thôi được rồi, chúng ta gặp nhau tại tòa đi.” Vũ Gia Minh giả vờ quân tử rời khỏi cơ thể Tú Linh, bước xuống giường, tiến đến chiếc điện thoại bàn, tay bấm số.

“Anh...anh định làm gì ?” Tú Linh linh cảm có chuyện không ổn, vội chạy theo hấn xuống giường.

“Tôi gọi điện cho luật sư.”

“Khoan đã !” Tú Linh nhanh tay nắm lấy ống nghe, “Anh...anh đừng làm thế.”

Vũ Gia Minh ai oán nhìn Tú Linh, “Chẳng phải cô nói không đồng ý với yêu cầu của tôi còn gì ?”

“Nhưng...nhưng mà tôi đâu ra số tiền ba trăm triệu trong vòng một tháng để trả cho anh ?”

“Tôi từng gọi ý là cô có thể trở thành người giúp việc trong nhà tôi ?”

“Vậy còn lãi, anh tính đi, tôi phải trả bao giờ mới hết ?” Tú Linh oán hận, vặn hỏi hấn.

“Cô thực sự không có tiền ?”

“Không có.”

“Cô có thể hỏi xin bố mẹ, chị gái, hay vay mượn bạn bè.”

“Họ không có nhiều tiền, và lại tôi cũng không thể cho họ biết tôi nợ tiền anh vì chuyện gì.” Tú Linh nói gần như hét, càng nói chuyện với Vũ Gia Minh, Tú Linh càng tức.

“Tên xấu xa này định chọc cho mình chết đây mà.”, Tú Linh nghĩ thầm.

“Nếu thế đành hết cách”, Vũ Gia Minh tiếp tục quay số.

“Tôi bảo là khoan đã.” Tú Linh luống cuống, ôm chặt lấy ống nghe điện thoại.

“Còn gì để bàn nữa, cô đã nói không có tiền rồi còn gì ?”

“Tôi...tôi sẽ cố...” Tú Linh lí nhí nói, thanh âm nhỏ xíu, nghe không có một chút tự tin nào.

Đứng dựa người vào thân bàn, khoanh tay trước ngực, Vũ Gia Minh cẩn thận đánh giá và nhìn ngấm từ trên xuống dưới Tú Linh.

Dưới sức nóng trong đôi mắt hấn, Tú Linh thấy gai cả người.

“Tôi có đề nghị thế này, không biết cô có hứng thú muốn nghe không?”

“Nói đi!”

Vũ Gia Minh nhếch mép, sự gian xảo và thâm hiểm thoáng ẩn hiện trên khóe môi, lóe sáng trong đáy mắt rồi nhanh chóng tan biến vào hư không.

“Nếu cô đồng ý với yêu cầu này của tôi, thì ngay lúc này tôi sẽ xóa toàn bộ số nợ cho cô, cũng không kiện cô ra tòa.”

Vuốt vuốt chớp mũi, khuôn mặt đẹp tựa ma quỷ của Vũ Gia Minh, hòa cùng với ánh sáng mờ nhạt trong phòng ngủ khiến Tú Linh rung mình ớn lạnh, trong một thoáng Tú Linh dường như đã thấy được ánh mắt gian trá và xảo quyết của hắn, chớp chớp mắt mấy cái, cẩn thận xác minh lại, sau khi không nhìn thấy được được sơ hở gì, Tú Linh cho rằng mình đã nhìn nhầm.

“Yêu cầu gì, thì anh mau nói nhanh đi.” Tú Linh nôn nóng giục hắn, lắng tai chờ nghe.

“Làm tình nhân của tôi trong vòng ba tháng.” Cuối cùng hắn cũng nói ra mục đích chính của mình, đi một vòng thật dài thật ra cũng chỉ vì muốn làm rối loạn nhân tâm của Tú Linh mà thôi.

Tú Linh đứng chôn chân một chỗ, mắt mờ mịt nhìn thẳng vào mắt hắn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, thêm một lần nữa lại bị Vũ Gia Minh dọa cho một trận sợ đến đông cứng cả người.

Tình... tình nhân? Hắn... hắn có nói đùa không? Làm... làm gì có chuyện vô lý như thế được?

Vũ Gia Minh tỉ mỉ quan sát từng biểu hiện, biến hóa trên khuôn mặt Tú Linh, hắn muốn đọc suy nghĩ trong đầu Tú Linh, muốn chờ nghe xem Tú Linh sẽ phản ứng như thế nào, sau khi nghe hắn đưa ra yêu cầu kia.

“Anh... anh muốn tôi làm tình nhân của anh?” Mắt gần một phút vượt qua cơn bạo chấn tinh thần, Tú Linh nhấn mạnh từng từ từng chữ.

“Đúng thế, cô đồng ý hay là không?”

“Tại sao lại là tôi, hơn nữa tôi vừa mới cường bạo anh?”

Vũ Gia Minh cười cười, điệu bộ vô lại, mặt dày nói, “Mặc dù tôi không thích con gái chủ động trong chuyện đó, nhưng đôi khi cũng phải thay đổi khẩu vị một chút.”

Tú Linh tức học máu, hàm răng nanh trắng bóng, nghiêng ken két, dơ cao quả đấm, “Đồ xấu xa!”

Tú Linh bộc phát tức giận đấm đá loạn xạ vào ngực và chân hắn, một cô gái cao 1m55, nhỏ thỏ làm sao có thể so bì một người đàn ông cao gần 1m8, thân người rắn chắc, cứng như sắt thép.

Đấm đá một lúc, bàn tay nhỏ bé của Tú Linh đỏ ửng, chẳng những đấm không đau được hắn, mà còn làm đau chính mình.

Hình ảnh của hai người lúc này hết sức buồn cười, cũng may trong phòng ngủ chỉ có hai người, nên không có ai trông thấy, nếu không họ đã nằm bò ra đất, cười lăn lộn.

Tú Linh thở hồng hộc, nhăn nhó kêu đau, hai tay không ngừng xoa vào nhau, chân nhảy lò cò.

Vũ Gia Minh đứng một chỗ, thích thú nhìn Tú Linh đang diễn hài cho mình xem.

“Cô đã đấm đá đủ rồi chứ?”

Tú Linh căm ghét không thèm trả lời Vũ Gia Minh, đôi mắt to tròn đen láy ngập đầy nước mắt.

Thở dài, Vũ Gia Minh kéo Tú Linh lại gần, chỉ bằng một bàn tay đã nhấc bổng Tú Linh lên cao rồi ném xuống giường.

“Cô ngồi im trên giường cho tôi, nên nhớ tôi đã nhân nhượng cô lắm rồi, nếu cô còn lộn xộn, đừng trách tôi không báo trước.”

Sau khi buông lời đe dọa, Vũ Gia Minh cầm một tờ giấy và một cây bút trên mặt bàn gỗ kê ở gần đầu giường.

“Cô đọc rồi kí tên vào đây.” Chia tờ giấy và cây bút trước mặt Tú Linh, Vũ Gia Minh lạnh lùng ra lệnh.

Tú Linh đón lấy, mắt chăm chú đọc, nội dung chỉ gói gọn trong ba câu xuống dòng, yêu cầu Tú Linh phải trả đủ số tiền trong vòng một tháng, nếu kéo dài chẳng những phải gánh nợ lẫn lãi xuất phát sinh hàng tháng, mà còn bị tịch thu tài sản của gia đình, hai nữa còn bị biến thành nô lệ của Vũ Gia Minh trong vòng ba năm.

Đọc đến đâu, mắt Tú Linh tối xầm đến đấy. Thế này thì quá lắm! Làm gì có chuyện phi lý như thế được?

Ngẩng phắt mặt lên nhìn Vũ Gia Minh, bóp nhàu nát tờ giấy, Tú Linh phun ra một câu, “Không kí.”

“Không sao, giờ cô có thể ra về, tôi sẽ gặp cô ở tòa vào ngày mai.”

Đứng bật dậy, đối diện với Vũ Gia Minh, Tú Linh hỏi, “Anh nhất định phải dồn người khác vào đường cùng thì anh mới hài lòng sao ?”

“Lúc cô cường bạo tôi, sao cô không suy xét đến hậu quả do mình gây ra ?”

Tú Linh cứng họng, không biết trả lời làm sao cho phải, mặc dù linh cảm mình không hề cường bạo hay quấy rối tình dục hấn, nhưng chứng cứ rành rành trên thân thể hấn, khiến Tú Linh không thể chối cãi.

“Vậy anh muốn tôi phải làm sao ?” Đã rơi vào tay sói, dù có muốn chạy, cũng chạy không được.

Vũ Gia Minh nâng cằm Tú Linh, cúi đầu, hơi thở nóng hổi phả lên gò má trắng mịn của Tú Linh, “Tôi đã nói rồi, chỉ cần cô đồng ý trở thành tình nhân của tôi trong vòng ba tháng, tôi sẽ xóa hết nợ cho cô, cũng không kiện cô ra tòa, điều này cả hai chúng ta đều có lợi, cô còn chần chờ và tính toán gì nữa ?”

“Anh..anh có thể để cho tôi về nhà suy nghĩ kĩ lại được không ?” Tinh thần hỗn loạn như chi rối, lúc này Tú Linh không thể suy nghĩ được thông suốt bất cứ chuyện gì.

“Không được, một là cô trả lời tôi ngay tại đây, hai là cô chuẩn bị trả tiền cho tôi trong vòng một tháng, hay gặp nhau tại tòa đi.” Vũ Gia Minh là người không sợ cái vạ nhất, mà sợ chỉ cái độc nhất, nếu chẳng may khi đi ra khỏi đây, Tú Linh tìm được người trả thay ba trăm triệu thì sao, một cô gái có vẻ đẹp ngây thơ động lòng người như thế này tìm đâu thấy, hơn nữa có mấy ai có thể khiến hấn xao xuyến, muốn chinh phục.

“Anh...anh...”

Vũ Gia Minh mặt lạnh như tiền, dù lòng nóng như lửa đốt, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình thản.

“Nếu tôi đồng ý trở thành tình nhân của anh, anh sẽ xóa toàn bộ nợ và không kiện tôi ra tòa ?”

“Đúng.”

Thấy Tú Linh đã bắt đầu dao động, Vũ Gia Minh khôn khéo nói tiếp, “Quyết định nhanh lên, tôi không có thời gian để đùa co với cô.”

Cắn môi, hít một hơi thật sâu, Tú Linh ngẩng cao đầu nói, “Tôi sẽ đồng ý làm tình nhân của anh, với điều kiện anh phải đồng ý với một vài yêu cầu của tôi.”

Vũ Gia Minh cau mày, tuy rằng điều này nằm ngoài dự đoán của hấn, nhưng chính điểm này khiến hứng thú của hấn dành cho Tú Linh càng lúc càng sâu, “Cô nói đi, tôi đang chờ nghe đây.”

“Tôi và anh là quan hệ tình nhân, không phải người yêu, nên anh không được phép can thiệp vào đời tư của tôi.” Khóe môi Tú Linh nhếch lên, dù là nạn nhân trong trò chơi, và là con mồi mà Vũ Gia Minh muốn săn, nhưng Tú Linh không phải là một cô gái ngốc nghếch, khờ khạo, không có một chút bản lĩnh nào. Để cho Vũ Gia Minh kịp thấm thía những lời mà mình vừa nói, Tú Linh thông thả nói tiếp, “Là tình nhân, anh không được tiếp xúc với bạn bè, người thân của tôi, không được cấm tôi có bạn trai, nói chung anh không được phép kiểm soát đời tư và các mối quan hệ của tôi, ngoài ra sau ba tháng, hai chúng ta sẽ đường ai nấy đi, anh không được đòi hỏi thêm gì tôi bất cứ điều gì nữa. Nếu anh đồng ý, thì hai chúng ta thành giao.”

Môi Vũ Gia Minh giật giật, nếu không phải vì lo giữ hình tượng, và phải đảm bảo Tú Linh sẽ lọt vào bẫy của mình, hấn đã vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, miệng khen ngợi Tú Linh mấy câu rồi, xem ra hấn đã tìm được đối thủ, từ bị động hóa thành chủ động, rất hay.

“Cô đã đòi hỏi tôi hơi nhiều, đối với một người đang nợ tôi ba trăm triệu như cô mà nói, thì cô đã được đăng chân lên đăng đầu rồi.”

Người Tú Linh run lên, tuy rằng trong lòng không ngừng kêu gào vì hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn quật cường nhìn thẳng vào mặt hấn, ngữ khí có chết cũng không sờn.

Vũ Gia Minh nghĩ thầm, “Hừ ! Nhóc con, hãy chờ đây ! Để xem tôi sẽ hành hạ và dày vò cô thế nào, dám đặt điều kiện với tôi hả ? Tôi sợ chưa làm tình nhân của tôi được ba tháng, cô đã phải bỏ của chạy lấy người rồi.”

Tuy trong đầu đang ác liệt nghĩ thầm Tú Linh, nhưng hấn không nói lộ ra bên ngoài.

“Không sao ! Dù những yêu cầu của cô hơi quá đáng, nhưng tôi có thể chấp nhận được. Vì cô đã đồng ý làm tình nhân của tôi, lúc này tôi cũng nên nói ra mấy yêu cầu của mình cho cô nghe đi nhĩ ?” Vũ Gia Minh mỉm cười, nụ cười khiến tóc Tú Linh dựng đứng vì hãi, nụ cười hấn có thể ví với ma quỷ đang nhe nanh múa vuốt, muốn nuốt gọn con mồi.

“Yêu...yêu cầu gì...?” Tú Linh nuốt nước bọt, chân vô thức lùi một bước.

Vũ Gia Minh nheo mắt nhìn, môi hấn khẽ nhếch lên, “Bắt đầu từ ngày mai cô phải dọn về đây sống, công việc nhà cô có thể không phải làm, nhưng nghĩa vụ vợ chồng cô phải thực hiện đầy đủ, ngoài ra tôi cũng yêu cầu cô không được xen vào các mối quan hệ riêng tư của tôi. Cô yên tâm sau ba tháng, tôi sẽ thả cho cô đi, mà không có bất cứ yêu cầu gì khác.”

Chưa có lúc nào, Tú Linh lại thấy hối hận như thế này, nhìn khuôn mặt tuấn tú, nụ cười nửa miệng của hấn, Tú Linh cho rằng mình đã bán linh hồn cho

quỷ, liếc mắt nhìn chiếc túi xách hình vuông, ý nghĩ muốn về nhà ngay lập tức vừa hình thành, tay đã cầm lấy chiếc túi, chân tự động bước ra cửa.

“Cô định đâu thế ?” Vũ Gia Minh lười biếng hỏi.

“Tôi...tôi muốn về nhà, cũng...cũng đã khuya lắm rồi.” Nuốt nước bọt cho cổ họng đỡ khô, tay quệt mồ hôi trán, không dám quay đầu lại nhìn, Tú Linh khó nhọc trả lời.

“Quay lại đây !”

Tú Linh chậm chậm quay lại, miệng cười méo xệch, mồ hôi tuôn ra như suối, “Anh...anh cho tôi về đi, tôi...tôi hiện giờ rất đói, hơn nữa tôi còn phải tắm rửa, học bài rồi đi ngủ.”

“Thế sao ?” Vũ Gia Minh cười, đôi mắt sắc bén của hắn nhìn thân hình đang run rẩy của Tú Linh.

Tú Linh giờ giống hết một con thỏ đang bị con sư tử rình rập, chuẩn bị dùng móng vuốt vồ mồi, xé xác, sau đó nhai nuốt vào bụng.

Tiến đến gần Tú Linh, tay luồn mái tóc đen dày, mượt óng ả của Tú Linh, mùi hương hoa hồng nhưng khiến hắn có cảm giác muốn say, “Nhà tôi có phòng tắm, có cơm cho cô ăn, có giường cho cô ngủ, đã khuya thế này, cô còn muốn đi đâu nữa ?”

Tú Linh run bắn cả người, vội vã tông cửa bỏ chạy, dù đã nhận lời làm tình nhân của hắn, nhưng đâu có nghĩa là Tú Linh đã chuẩn bị tinh thần để thực hiện nghĩa vụ với hắn đâu, ở cùng một phòng với hắn chẳng khác gì lấy mất một nửa cái mạng.

“Cô...”, Hành động đột ngột không báo trước của Tú Linh, khiến Vũ Gia Minh bất ngờ, tuy rằng rất muốn bắt giữ Tú Linh, nhưng hắn không đuổi theo, “Con mèo nhỏ, có giỏi thì cứ chạy đi.”

Tiến đến chiếc bàn gỗ đặt điện thoại, Vũ Gia Minh bấm số.

Chưa đầy mấy giây, đầu dây bên kia đã có tiếng trả lời.

“Không để cho cô gái đi cùng với tôi chiều nay, ra khỏi đây.”, Nói ngắn gọn mấy câu, Vũ Gia Minh lập tức cúp máy.

Vuốt phẳng tấm ga trải giường màu trắng, hắn nhàn nhã chờ mấy vệ sĩ gác cổng lối Tú Linh trở về phòng ngủ, trong bóng tối nụ cười của Vũ Gia Minh càng lúc càng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sáu giờ sáng hôm sau.

Vũ Gia Minh đã dậy từ lâu, mắt say sưa ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ trông ngây thơ, trong sáng, đẹp tựa thiên thần bên cạnh.

Tú Linh có tính cách hết một đứa trẻ con, chưa trải đời, cũng không hiểu được lòng người nông sâu. Nếu Tú Linh là một cô gái tham giàu, muốn đòi đòi bằng mọi giá giống như những cô gái khác, Vũ Gia Minh đã không tìm được nhiều niềm vui, và hứng thú trước nay chưa từng có.

Chóp chóp mắt, mũi cọ sát vào lớp vải mềm mại của chiếc áo choàng tắm màu trắng thơm mùi nước hoa, tay ôm siết lấy ngang ngực, chân trái gác lên đùi Vũ Gia Minh, Tú Linh hồn nhiên tương thân thể ấm áp bên cạnh là một chiếc gối ôm.

Tú Linh có thói quen, khi ngủ lúc nào cũng ôm một chiếc gối bông to dùng dài gần bằng thân người. Nửa tỉnh nửa mơ, Tú Linh hít lấy mùi nước hoa tỏa ra từ cơ thể Vũ Gia Minh, tuy rằng mùi hương khác hoàn toàn với mùi hoa hồng nhưng mà Tú Linh thích, nhưng lại cho Tú Linh cảm giác thật thoải mái và dễ chịu.

Được Tú Linh cọ qua cọ lại, hết một chú chó con đang xác định mùi của chủ nhân, môi Vũ Gia Minh co giật, khuôn mặt tuần tú vằn vẹo khó coi. Hành động ngây thơ, không hiểu chuyện của Tú Linh, đã khiến hắn đột nhiên có phản ứng, mà phản ứng này mãnh liệt đến nỗi, hắn muốn đè Tú Linh xuống, sau đó trừng phạt một phen.

“Chết tiệt !”, Vũ Gia Minh chửi thề, “Con nhóc này định thách thức sức chịu đựng của mình đây mà.”

Vũ Gia Minh từ trước đến nay chỉ quen tính kẻ hại người khác, chưa từng để bản thân mình phải chịu đựng bất cứ ỳ khuất nào, nay phải dơ vũ khí đầu hàng trước Tú Linh.

Cũng may Tú Linh đột nhiên dừng lại, mắt mở to nhìn Vũ Gia Minh.

“Anh...anh...”, Tú Linh trí óc mờ mịt, giấc ngủ sâu đã lấy mất đi sự thanh tỉnh.

“Chào buổi sáng !” Vũ Gia Minh dần dần thả lỏng cơ thể, mỉm cười gượng gạo, thanh âm khàn khàn.

“A..a...a.. !”, Tiếp theo một tiếng hét chói tai, xua tan đi không khí yên tĩnh và phẳng lặng của buổi sáng sớm. Tất cả người làm trong nhà, đều tạm dừng công việc, chăm chú lắng tai nghe xem tiếng hét thất thanh kia phát ra từ đâu.

Ngồi bật dậy như lò xo, thân hình nhỏ bé lui vào xó giường, mắt đề phòng nhìn Vũ Gia Minh, “Tại sao anh lại ngủ ở đây ?”

Vũ Gia Minh dờ khóc dờ cười, rõ ràng tối hôm qua cả hai còn tranh cãi với nhau trên giường ngủ, thế mà sáng nay Tú Linh lại hỏi hấn một câu khiến hấn tức chết.

“Tại sao tôi lại không thể ngủ được ở đây ? Cô không nhớ cô đang ở nhà tôi sao ?”

Tú Linh quén gọn tóc ra sau tai, liếm môi, mắt ngo ngác nhìn xung quanh. Nhờ ánh sáng ban ngày, Tú Linh đã nhìn rõ ràng được đồ đạc trong phòng.

Vũ Gia Minh bị cử chỉ vụng về của Tú Linh cuốn hút. Nếu một người bình thường quén mái tóc hơi rối, liếm môi, và ngo ngác nhìn xung quanh, hấn sẽ khinh bỉ mà cười nhạo kẻ đó là một con ngốc, nhưng Tú Linh lại hoàn toàn mang lại cho hấn cảm giác khác hẳn.

Sau khi nhớ lại toàn bộ mọi chuyện, cũng biết mình đang không ở trong căn phòng trọ, Tú Linh khó nhọc hỏi hấn, “Tôi...tôi hôm qua, giữa hai chúng ta không xảy ra chuyện gì chứ ?”

Tú Linh sờ dĩ hỏi thế, vì nhớ lại chuyện mình đã cưỡng bạo Vũ Gia Minh khi ngủ say.

Vũ Gia Minh hơi bất ngờ, nhưng vốn là kẻ giáo hoạt, đầu óc thông minh, nên nhanh chóng hiểu lí do vì sao, “Cô chỉ hôn hít, sờ soạng khắp người tôi, sau đó ôm tôi, rồi ngủ say.”

Vũ Gia Minh nói dối không chớp mắt, thậm chí khuôn mặt hấn còn thể hiện sự bất đắc dĩ, khi bị một cô gái dùng bạo lực quấy rối.

Mặt Tú Linh thoáng chốc đỏ bừng như gấc chín, hai tay ôm lấy đầu, không ngừng gào thét, rên thảm trong đầu.

Vũ Gia Minh khoái trá, cười thầm không ngớt, có thể khiến Tú Linh khổ sở và cảm thấy có lỗi với hấn, khiến hấn cao hứng, và sung sướng không ít.

.....

Ngồi đối diện với với Hoàng Tuấn Kiệt trong phòng khách, trên lầu 13, tòa cao ốc Hoàng Thị, Thư Phàm bực mình nói, “Tôi muốn về nhà.”

Hoàng Tuấn Kiệt sau khi đã xác định được thân phận thật sự của Thư Phàm, biết rằng cô không phải là kẻ thù của mình, cũng không biết gì về mối quan hệ làm ăn, ân oán giữa hai nhà Hoàng Thị và Vũ Thị, tâm trạng căng thẳng đã hoàn toàn thả lỏng.

“Ở lại đây, cô đâu phải làm gì, mà tại sao lúc nào cô cũng đòi về ?” Hoàng Tuấn Kiệt bực bội không kém gì Thư Phàm. Hấn giữ Thư Phàm ở đây, để bảo vệ sự an toàn cho cô, tại sao cô không hiểu, mà liên tục chất vấn và gây sự ?

“Tôi không phải là tội phạm của anh, tôi còn có công việc và gia đình cần quan tâm.” Càng nói, Thư Phàm càng kích động, “Anh có biết rằng, vì anh mà tôi không thể ở nhà đón tiếp em gái và mẹ tôi không hả ?”

“Cô có thể gọi điện cho họ, nói rằng cô đang bận việc nên không thể về nhà mấy hôm.”

“Không được.” Thư Phàm tức tối, “Tôi đã chịu đựng anh đủ rồi, nếu anh còn không chịu thả tôi ra, tôi sẽ đập phá hết tất cả đồ đạc trong nhà cho anh xem.”

“Cô..” Hoàng Tuấn Kiệt vò tóc, “Tôi giữ cô ở đây, chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

“Cảm ơn lòng tốt của anh.” Thư Phàm bĩu môi, “Nếu anh muốn tốt cho tôi, thì mau thả tôi ra và tránh xa tôi càng xa càng tốt.”

“Cô...cô..”, Hoàng Tuấn Kiệt nổi cáu, “Cô đúng là một kẻ không biết sống chết !”

“Còn anh là một tên độc đoán và xấu xa !”

Hai người to tiếng với nhau, không ai chịu nhường ai, kể từ gặp gỡ họ đã là một đôi oan gia.

“Rầm !” Hoàng Tuấn Kiệt nóng nảy đập bàn, “Cô dám chọc giận tôi, thì cô đừng hòng mà ra khỏi đây.”

“Rầm !”, Thư Phàm cũng không chịu kém, đứng bật dậy đối diện với Hoàng Tuấn Kiệt, “Anh thử nhắc lại câu vừa rồi xem ?”

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt hai quả đấm, khớp ngón tay kêu răng rắc, mắt rực lửa nhìn Thư Phàm, “Nữ nhân chết tiệt ! Cô đừng thách thức tôi !”

“Hừ !”, Một tay chống hông, một tay vuốt mái tóc mềm mượt dài đến ngang vai, Thư Phàm ung dung tiếp nhận đôi mắt rực lửa của Hoàng Tuấn Kiệt, “Thế nào, chỉ nói vài ba câu mà đã nổi điên lên rồi sao ? Sức chịu đựng của anh sao mà kém thế ?”

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt tức hộc máu, Thư Phàm đúng là oan gia của hắn.

Từ trong bếp đi ra phòng khách, bưng một khay đựng một đĩa trái cây, một ly nước cam vắt và một ly nước lọc, ông quản gia lắc đầu, cười chịu thua tính cách trẻ con của Thư Phàm và tính cách nóng như lửa của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Ăn trái cây và uống nước đi !” Đặt đĩa trái cây và hai ly nước xuống bàn, ông quản gia cười bảo cả hai.

Thư Phàm bối rối, ngồi xuống ghế sa lông, lễ phép nói, “Cảm ơn chú.”

Ông quản gia cười, không đáp. Càng ngày ông càng thích Thư Phàm, ông rất mong Thư Phàm chuyển về đây sống.

Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng, liếc mắt nhìn Thư Phàm, con giận trong hắn vẫn còn bốc cao như một cái lò lửa.

Thư Phàm vô tư ăn táo, nói chuyện vui vẻ với ông quản gia.

Ngồi ở phía đối diện, tay bóp chặt lấy thân ly thủy tinh, Hoàng Tuấn Kiệt lúc này rất muốn xông lên bóp chết Thư Phàm. Lần đầu tiên hắn mới phải chịu đựng một cô gái không biết sống chết, luôn chọc giận hóa khí trong người hắn.

Sau một hồi cãi cọ kịch liệt và gay gắt, cuối cùng Hoàng Tuấn Kiệt cũng phải để cho Thư Phàm được phép rời khỏi đây, nhưng với điều kiện là có vệ sĩ đi cùng.

Thư Phàm là một cô gái yêu tự do, thích làm chủ cuộc đời mình, làm sao có thể chấp nhận bị một người đàn ông cao to, mặc vét đen, đeo kính mát màu đen bám theo khắp nơi.

Ban đầu, Thư Phàm phản đối dữ dội, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt không phải là một người dễ thỏa hiệp, việc hắn cho phép Thư Phàm không phải tiếp tục chịu đựng cảnh bị nhốt trong nhà, đã là một sự nhân nhượng lớn rồi.

Hắn lạnh lùng tuyên bố, “Một là cô chấp nhận để vệ sĩ đi theo bảo vệ cô, hai là cô tiếp tục ở lại đây cho đến khi nào tôi bắt được kẻ ám sát tôi thì thôi.”

Thư Phàm biết hắn nói được, làm được, nên đành phải miễn cưỡng đồng ý với cách sắp xếp của hắn.

Tuy nhiên, Thư Phàm đâu phải là cô gái dễ dàng để người khác bài bố và sắp xếp cuộc sống của mình, có thể trong cuộc sống hàng ngày, nhất là vấn đề liên quan đến công việc tề gia nội trợ và mua sắm, Thư Phàm không hiểu biết nhiều, nhưng bộ óc được mệnh danh là thiên tài về ngành y học, đâu chỉ có hư danh.

Ông quản gia, cùng hai anh vệ sĩ hộ tống Thư Phàm xuống tận tầng hầm để xe của tòa nhà cao ốc Hoàng Thị.

“Cháu nhớ cẩn thận.” Ông quản gia ân cần dặn dò Thư Phàm.

“Dạ, cháu biết rồi. Cảm ơn chú.” Thư Phàm mỉm cười, lễ phép nói.

“Khi nào xong việc, nhớ trở về đây sớm, đừng đi lung tung ở bên ngoài.” Ông quản gia rất thích Thư Phàm đến sống cùng với mình và Hoàng Tuấn Kiệt, nên thiết tha mong mỏi Thư Phàm đáp ứng yêu cầu của mình.

Thư Phàm cũng rất quý ông quản gia, coi ông giống như người thân trong nhà. “Cháu hiểu, chú đừng lo cháu sẽ cẩn thận, khi nào xong việc cháu sẽ gọi điện cho chú.”

Anh vệ sĩ mở cửa giúp Thư Phàm.

Trước khi trèo lên xe, Thư Phàm mỉm cười, vẫy tay chào ông quản gia.

Ông quản gia đứng nhìn chiếc xe ô tô màu xám bạc trở Thư Phàm chậm chậm lái ra cổng, sau đó khuất sau chấn song sắt màu xanh dương.

Trên sân, dưới nắng vàng, những bông hoa đủ sắc màu đang khoe sắc, lung linh rực sáng, cành lá xanh mơn mơn đang bay phất phơ trong gió. Khung cảnh êm đềm, đẹp tựa trong mơ.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt trong trang phục quần tây đen, áo vét màu xám đen, mặc áo sơ mi kẻ sọc màu trắng không đeo cà vạt, thong thả bước đến gần ông quản gia, đi bên cạnh là Tuấn Hùng – trợ lý kiêm tài xế.

“Họ đã đi rồi ?” Phóng tầm mắt ra cổng, Hoàng Tuấn Kiệt băng quơ hỏi.

Ông quản gia quay lại nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

Sắc mặt vẫn còn hơi tái, râu ria đã được cạo sạch, mái tóc màu đen bóng bĩnh quăn rũ được chải gọn ra đằng sau, bộ quần áo màu đen đồng màu với nước da hơi ngăm đen khỏe mạnh, vóc dáng cao lớn, trông hấn phong độ và hấp dẫn như một bức tượng thần Hy Lạp

“Cô ấy vừa mới đi.” Ông quản gia thu hồi ánh mắt chiêm ngưỡng, miệng cười tủm tỉm.

Hoàng Tuấn Kiệt bối rối, bất giác đưa tay vuốt tóc.

“Chú ở nhà, cháu đi làm đây.”

“Sao phải vội như thế, cháu có thể yêu cầu nhân viên cao cấp ở công ty làm thay cháu kia mà ?”

“Cháu biết là thế, nhưng cháu không yên tâm.”

Tuấn Hùng mở cửa cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Ông quản gia hiểu tính cố chấp của hấn, một khi đã quyết định làm bất cứ chuyện gì, thì khó có ai có thể thay đổi được, họa chăng khi tâm trạng hấn vui vẻ, hấn mới chịu nhân nhượng một lần.

Tuấn Hùng đóng cửa xe, gật đầu chào ông quản gia, sau đó lái xe đi.

Ông quản gia thở dài, Tuấn Kiệt và Thư Phạm đều đã đi làm hết cả, ở nhà lúc này chỉ còn lại một mình ông.

.....

Trong phòng ngủ, tại nhà riêng của Vũ Gia Minh.

Bộ quần áo tối hôm qua đã được hai chị giúp việc giặt và sấy khô, Tú Linh sau khi dậy đánh răng rửa mặt, đã mặc lại bộ quần áo của mình, mỉm cười cảm kích nói câu cảm ơn hai chị giúp việc.

Khi đã nhìn rõ diện mạo và khuôn mặt trẻ con, đẹp như búp bê barbie của Tú Linh, hai chị giúp việc bắt đầu có thiện cảm với Tú Linh.

“Em và cậu chủ quen biết nhau lâu chưa ?” Chị giúp việc có nước da hơi ngăm đen tò mò hỏi Tú Linh.

Tú Linh đỏ mặt, ngượng ngùng không biết nên trả lời thế nào cho phải. Chuyện đáng xấu hổ đó, làm sao Tú Linh có thể nói cho hai chị giúp việc nghe.

“Cũng... cũng mới thôi...” Tú Linh lấp bắp, mắt bối rối nhìn vào khoảng không trước mặt, tay bận rộn chỉnh lại cổ áo sơ mi màu trắng.

Tú Linh rất muốn nhanh chóng có thể thoát khỏi căn nhà rộng lớn và sang trọng giống hệt cung điện này, đặc biệt có thể thoát khỏi ông chủ xấu xa như Vũ Gia Minh thì càng tốt.

“Cộc ! Cộc !” Tiếng gõ cửa đột vang lên, tiếp theo là một giọng nói hơi trầm của ông quản gia, “Cô Tú Linh ! Cậu chủ cho mời cô xuống nhà bếp ăn cơm sáng.”

Tú Linh giật thót, nhả mặt kêu khổ, “Dạ, cháu nghe rồi.”

Với lấy chiếc túi xách đặt trên ghế, Tú Linh quay sang, báo hai chị giúp việc, “Chúng ta đi thôi.”

Hai chị gật đầu, nới gót đi theo Tú Linh ra khỏi phòng ngủ.

.....

Trong nhà bếp.

Vũ Gia Minh ngồi trên ghế, vừa uống cà phê vừa đọc báo, dáng vẻ ung dung nhàn nhã, hết một vương tử.

Nghe tiếng bước chân khua trên nền gạch, người được mùi hoa hồng nhưng thoang thoang bay trong không khí, Vũ Gia Minh ngược mắt nhìn ra cửa, khóe môi nhếch lên, mắt thích thú nhìn thân hình nhỏ nhắn, dễ thương của Tú Linh.

Hai bím tóc đen đưa trước ngực theo từng bước chân, một tay giữ quai túi xách, một tay buông thõng tự nhiên, Tú Linh tiến đến bàn ăn.

Tự kéo ghế, Tú Linh ngồi đối diện với Vũ Gia Minh.

Ông quản gia rót rượu ra ly cho Vũ Gia Minh và Tú Linh.

“Sáng nay, cô có phải đi học không ?” Vũ Gia Minh cười, hỏi Tú Linh.

“Có.” Tú Linh đơn giản đáp, thanh âm trong trẻo dễ nghe.

Chờ ông quản gia chất xong ly rượu, Tú Linh mỉm cười, dễ thương nói, “Cảm ơn chú.”

Nụ cười tươi mát như gió xuân, không vương một chút bụi của Tú Linh, dù có là người khó tính, cũng phải siêu lòng.

Ông quản gia vốn là người ít nói, nghiêm túc trong công việc, tuy hài lòng với tính cách ngoan ngoãn và dễ thương của Tú Linh, ông cũng chỉ gật đầu, mà không nói gì cả.

Môi nhắm nháp ly rượu, mắt chăm chú nhìn Tú Linh, càng ngày Vũ Gia Minh càng có hứng thú với Tú Linh, càng phát hiện ra nhiều ưu điểm của Tú Linh.

Tú Linh cầm đũa, liếm mép, mắt rực sáng khi nhìn thấy món tôm hấp mà mình thích.

Gấp ngay lấy một con tôm to màu vàng ươm, một tay giữ, một tay bóc từng chiếc vỏ ra khỏi thân tôm, Tú Linh tập trung vào việc bóc vỏ tôm đến nỗi không hay ở phía đối diện, Vũ Gia Minh đã nhìn đến quên cả ăn uống.

Suốt bữa ăn sáng, Tú Linh vừa ăn vừa cười, vừa nghịch mấy con tôm, hoàn toàn giống một đứa trẻ con lần đầu tiên được đi dự tiệc cùng với người lớn.

Hai cô giúp việc che miệng cười khúc khích, ban đầu họ kinh ngạc chê cười sự ngớ ngẩn của Tú Linh, nhưng dần dần họ phải ngậy người nhìn không chớp mắt.

Ngay cả hai cô gái, cũng nhận ra được sức hút, và quyến rũ trong dáng vẻ hoàn toàn ngây thơ và trong sáng của Tú Linh, nói gì đến một kẻ lồi đời và từng trải như Vũ Gia Minh.

.....

Ăn xong bữa sáng, Tú Linh theo Vũ Gia Minh đi ra cổng căn biệt thự.

“Lên xe đi ! Để tôi chở cô đến trường học.”

Tú Linh vội xua tay, “Không cần đâu, tôi có thể tự đi học bằng xe đạp điện.”, Đang nói đột nhiên nhớ ra điều gì, Tú Linh ôm lấy đầu, kêu lên một tiếng “Xe đạp điện của tôi đâu rồi ?”

Vũ Gia Minh bật cười, “Cô nhớ lại xem, cô đã để xe đạp điện của mình ở đâu ?”

Tú Linh hấp tấp, chân chạy nhanh ra hướng cánh cổng sắt đang trước mặt.

Vũ Gia Minh vội túm lấy cánh tay Tú Linh, “Cô định đi đâu thế ?”

“Đi tìm chiếc xe đạp điện của tôi.”

“Cô phải nhớ để ở đâu, mới lấy lại được chứ ?”

“Chiều hôm qua, tôi đã nhờ hai anh gác cổng trông xe cho tôi.”

Chỉ nghe sơ qua, Vũ Gia Minh đã biết Tú Linh muốn nói gì, “Nếu thế cô lên xe đi, để tôi chở cô đến công ty lấy lại xe đạp điện của cô.”

Tú Linh lúng túng, rơi vào khó xử, tay vịn vẹo, “Liệu... liệu có làm phiền anh không ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn phụng phịu, trông đáng yêu đến nỗi, Vũ Gia Minh muốn biến thành một tên biến thái xông lên cắn, nuốt Tú Linh vào bụng.

“Không..không phiền.” Khó nhọc đè nén ước muốn mãnh liệt của mình xuống dưới, Vũ Gia Minh cố duy trì vẻ mặt bình thản.

“Nếu...nếu thì đành làm phiền anh vậy.”

Anh vội mở cửa cho Tú Linh và Vũ Gia Minh.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, tiến ra đường cái lớn.

Ngồi ở ghế sau, Tú Linh mở chốt xe, hai tay đặt trên thành xe, mắt hứng thú quan sát quang cảnh bên đường, miệng cười toe toét khi trông thấy một người mặc hình chuột túi Micky đang bị hai đứa trẻ con hét ồm ồm rồi vèo.

Môi Vũ Gia Minh co giật, đôi mắt ánh lên những tia nhìn nhu hòa, yêu thương, hần bất đắc dĩ cười khổ, Tú Linh chẳng những không có một chút xíu bị ảnh hưởng từ hần, mà ngược lại hần đang dần bị Tú Linh điều khiển cảm xúc và suy nghĩ của bản thân.

Trong đầu hần đang rung lên những hồi chuông cảnh báo, một khi đã lún sâu vào chuyện tình cảm nam nữ, hần sẽ không thể dứt ra được.

Chương 9

Nghỉ việc mất mấy ngày không xin phép, không gọi một cú điện thoại về nhà cho gia đình, không thông báo một tiếng cho cô em về sự biến mất của mình, dù có nóng lòng muốn được đi làm ngay, Thư Phạm cũng phải về nhà một chuyến, giải thích về sự vắng mặt đột ngột của mình cho mẹ và em gái hiểu, mong họ bỏ qua cho sự sơ suất của mình.

“Tất cả cũng tại tên chết tiệt kia hại mình !”, Ngồi trên xe ô tô, Thư Phạm không ngừng nguyên rủa Hoàng Tuấn Kiệt, “Hừ ! Lần sau đừng để rơi vào tay tôi, nếu không tôi sẽ làm cho anh sống không bằng chết.”

Ngồi sau tay lái, anh vệ sĩ nghe câu được câu mất, tuy nhiên cũng hiểu được Thư Phạm đang nguyên rủa ai. Tự dưng anh thấy thương hại cho sắp, khi gặp phải một cô gái ương bướng, không sợ chết như Thư Phạm.

“Cô Phạm ! Bây giờ chúng ta đi đâu đây ?” Đi cách xa tòa nhà Hoàng Thị được hơn mấy trăm mét, mà không nghe Thư Phạm nói ra điện chỉ cần đi, anh vệ sĩ bất buộc phải lên tiếng hỏi.

“Anh lái xe về nhà tôi.” Thư Phạm hạ giọng nói, dù đang tức muốn điên lên nhưng cũng không muốn trút lên đầu người vô tội, không có liên quan đến vấn đề của mình.

“Tôi đã hiểu.” Anh vệ sĩ bật đèn xi nhan, giảm tốc độ, sau đó rẽ phải.

Lúc bị Hoàng Tuấn Kiệt bắt đi, không mang theo điện thoại, hơn nữa trong nhà Hoàng Tuấn Kiệt cũng không tìm được thứ gì có thể liên lạc được với bên ngoài, nên Thư Phạm đành chịu thua.

Bây giờ đã được thoải mái hít thở khí trời, Thư Phạm sẽ tìm đủ mọi cách để thoát khỏi vòng kiểm soát của Hoàng Tuấn Kiệt, là người yêu tự do, làm sao có thể tiếp tục sống cảnh bị cầm tù như tội phạm trong mấy ngày vừa qua.

.....

Chiếc xe ô tô màu xám bạc của Vũ Gia Minh vừa mới đến cổng, hai anh vệ sĩ lập tức kính cẩn chào hỏi.

“Ông chủ !”

Ngồi trên xe ô tô, Vũ Gia Minh không có biểu hiện gì, khuôn mặt băng lãnh, lạnh giá như sương đêm.

“Hai vệ sĩ kia là người đã trông xe cho cô vào buổi chiều hôm qua ?” Quay sang nhìn Tú Linh, Vũ Gia Minh hỏi.

Tú Linh thò đầu ra ngoài, mắt chớp chớp, chăm chú nhìn hai vệ sĩ đang nghiêm trang đứng trước mặt, “Đúng, họ chính là người mà tôi đã nhờ trông hộ chiếc xe đạp điện, để đi vào trong giao hoa cho anh.”

Chờ tài xế mở cửa xe, Vũ Gia Minh bước xuống.

Tú Linh nhanh chân hơn, đã tự mở cửa xe, và bước xuống từ trước.

“Chào hai anh !”, Tú Linh mỉm cười, lịch sự nói, “Xin hỏi hai anh, chiếc xe đạp điện mà em nhờ hai anh trông dùm hiện giờ đang ở đâu ?”

Thấy Tú Linh đi cùng xe với sắp, hai anh vệ sĩ toát mồ hôi vì sợ, mắt họ kín đáo trao đổi với nhau.

“Hai anh không nhớ ra em là ai sao ? Em là người đã nhờ hai anh trông dùm cho em chiếc xe đạp điện Yamaha màu xanh dương.”

Hai anh vệ sĩ nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, khó nhọc không nói nên lời, “Chuyện...chuyện này...”

Vũ Gia Minh là người từng trải, lại quá thông minh, chỉ cần nhìn biểu hiện gian trá, hốt hoảng sợ tội của họ, cũng biết nhất định họ đã đem bán hoặc cất dấu chiếc xe của Tú Linh rồi.

“Hai cậu làm việc cho công ty Vũ Thị được bao lâu rồi ?”, Vũ Gia Minh mỉm cười hỏi, nụ cười lạnh tựa băng đá, khiến người khác không rét mà run.

“Ba...ba năm...” Anh vệ sĩ có nước da bánh mật lắp bắp trả lời, mồ hôi đầm đìa trên trán.

“Chắc cậu cũng hiểu tiêu chí để chọn một vệ sĩ cho công ty là phải thật thà, dũng cảm, không được tham của công.” Vũ Gia Minh thông thả nói, ngữ khí

không hồn không giận, hoàn toàn bình thản, giống như mặt biển thoạt nhìn trông phẳng lặng, nhưng ngầm sâu dưới lòng biển lại đang nổi sóng dữ, và đang phun trào núi lửa.

“Ông chủ !”, Anh vệ sĩ bên cạnh vội phân bua, “Thật tình chúng tôi không hiểu gì cả, chúng tôi không hề trông thấy chiếc xe đạp điện nào của cô ấy.”

Tú Linh há hốc mồm, mắt tròn xoe nhìn anh ta không chớp mắt. Nói theo cách của anh ta, chẳng khác gì chính Tú Linh là người đã bịa đặt ra tất cả, là kẻ bụng dạ hẹp hòi đi vu oan cho người tốt.

“Anh...anh...”, Tú Linh chỉ tay, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vì tức giận đã đỏ bừng như gấc chín, “Sao...sao anh có thể phui trơn chu như thế được ? Rõ ràng chiều hôm qua, em đã nhờ hai anh trông dùm chiếc xe đạp điện cho em.”

Khẽ liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng như băng đá của Vũ Gia Minh, người vệ sĩ lúc này yên tâm khi không thấy Vũ Gia Minh có dấu hiệu nổi giận, “Cô đừng nói linh tinh, hai chúng tôi đứng suốt cả ngày hôm qua ở đây mà có thấy chiếc xe đạp điện nào đâu.”

Tú Linh tức nghẹn họng, mắt trân trối nhìn hai vệ sĩ. Kiểu vừa ăn cướp, vừa la làng này, lần đầu tiên Tú Linh mới thấy. Tự xét bản thân, luôn sống chan hòa, vui vẻ, đối xử tốt với người xung quanh, chưa từng làm chuyện gì khuất tất, sống bình yên 20 năm nay. Sao tự dưng tất cả đều thay đổi, kể từ lúc gặp Vũ Gia Minh ?

“Hừ ! Dám múa rìu qua mắt thợ ! Hai tên vệ sĩ ngu ngốc này, không hiểu mình đang đấu với ai”, Khóe môi nhếch lên, khuôn mặt càng lúc càng lạnh, đôi mắt sắc bén tựa lưỡi kiếm mỏng đang đục khoét hết tất cả suy nghĩ trong đầu hai vệ sĩ.

“Một nhân viên khi không thành thực, dám lừa trên dối dưới, thì bị phải nhận hình phạt gì ?”, Quay sang nhìn trợ lý Tân đứng bên cạnh, Vũ Gia Minh trào phúng hỏi.

Chinh lại cặp kính, dùng khăn tay chấm mồ hôi trán, hắng giọng, trợ lý Tân trả lời, “Bị đuổi việc ngay lập tức, ngoài ra sẽ giao cho công an xử lý.”

“Tốt, cứ theo thế mà làm.” Phát tay ra hiệu cho hai vệ sĩ riêng, Vũ Gia Minh nắm tay kéo Tú Linh đang đứng ngơ ngác không hiểu gì, đi theo mình vào trong công ty.

“Khoan...khoan đã !” Đang đi, Tú Linh vội vàng gỡ tay hấn ra khỏi bàn tay nhỏ bé của mình.

“Có chuyện gì ?” Vũ Gia Minh cau mày, không hài lòng vì hành động chống đối của Tú Linh.

“Anh định làm gì họ ?” Tú Linh chỉ tay ra hướng cổng, nơi hai vệ sĩ riêng đang vận tay hai vệ sĩ gác cổng.

“Cô lo cho họ ?”

“Có thể họ mải lo làm nhiệm vụ, mà không chú ý đến chiếc xe đạp điện của tôi, rồi ai đó lấy mất thì sao ?”

Vũ Gia Minh không biết có nên mắng Tú Linh ngu ngốc không hiểu chuyện khi đi thương hại hai kẻ lấy trộm đồ của mình, hay nên khen Tú Linh có lòng thương người đây ?

“Cô có thể dùng đầu để suy nghĩ được không hả ?”, Vũ Gia Minh bực mình, lên giọng dẫn dụ Tú Linh, “Nếu họ là người trung thực, thì khi làm mất chiếc xe của cô do sơ ý, họ phải nhận tội và xin lỗi cô một câu chữ, nhưng đằng này họ lại chối bay chối biến, và đổ tội cho cô là vu khống cho họ.”

“Điều...điều này...” Tú Linh không thể phản biện lại lý lẽ sắc bén của Vũ Gia Minh, càng ngẫm nghĩ càng thấy Vũ Gia Minh nói đúng.

Vũ Gia Minh lại nắm tay Tú Linh kéo đi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ bừng, bất giác hấn thấy tức giận, cảm hận hai tên vệ sĩ gác cổng.

Tú Linh là thú cưng của hấn, chỉ có hấn mới có quyền bắt nạt và đùa giỡn, ngoài ra không ai được phép động vào.

.....

Về đến nhà, Thư Phàm tự mở cổng, rồi chạy nhanh vào nhà, miệng vui mừng gọi to, “Tú Linh ! Mẹ ! Con đã về rồi đây !”

Chạy vào phòng khách như con sóc, Thư Phàm hồi hộp chờ nghe giọng nói trong trẻo, dễ nghe của em gái, và có thể nhìn thấy khuôn mặt hiền lành của mẹ.

Căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ, ngoài tiếng gió thổi vi vu, tiếng cánh cửa kêu lách phành va vào bờ tường do trước khi đi quên chưa đóng, tiếng hít thở của Thư Phàm và anh vệ sĩ đứng ở phía sau thì không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Là một người không phải nhát gan, nhưng khi nhìn thấy bàn ghế bị đập gãy, đồ đạc bị phá hỏng, nằm hỗn độn, rải rác trên nền nhà, thì dù một người có thần kinh vững vàng đến đâu cũng phải chấn động, lo sợ vu vơ.

Thư Phàm đứng ngây như tượng, khuôn mặt tái nhợt, mắt mờ mịt nhìn khắp căn phòng đã biến thành một bãi chiến trường do bị người khác đập phá.

Thật lâu, Thư Phàm mới chầm chậm quay lại nhìn anh vệ sĩ.

“Họ...bọn họ..”, Ngón từ lộn xộn, trái tim gần như ngừng đập trong lồng ngực, Thư Phàm đang lo cho tính mạng của em gái và mẹ ruột.

“Cô yên tâm, để tôi đi xem xét xung quanh căn nhà.” Lời nói vừa dứt, anh vệ sĩ vừa cảnh giác, vừa lúng lúng tìm dấu vết trong từng căn phòng.

Thư Phàm vội vã đi theo anh vệ sĩ, bác loa lên miệng, Thư Phàm khản giọng gọi, “Mẹ ! Tú Linh ! Hai người đang ở đâu ?”

Lòng đau như cắt, nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt. Thư Phàm rất hối hận, chỉ vì tính hay thích xen vào chuyện của người khác, nên mới hại người thân vào vòng nguy hiểm.

Lúng lúng một hồi, anh vệ sĩ trấn an Tú Linh, “Chắc mẹ và em gái cô, không xảy ra chuyện gì đâu. Cô thử gọi điện cho họ xem ?”

Quẹt nước mắt, Thư Phàm vội gạt đầu nói, “Đúng, tôi phải nghĩ sớm ra mới phải. Có lẽ em gái và mẹ tôi không đến thăm tôi, và vẫn sống bình an.”

Thư Phàm tìm trong đồng hồ bị lục lọi dưới nền nhà, chiếc điện thoại đã bị giẫm nát.

Anh vệ sĩ chia chiếc điện thoại của mình trước mặt Thư Phàm, “Cô dùng tạm điện thoại của tôi đi.”

“Cảm..cảm ơn anh.”

Thư Phàm run run bấm số của Tú Linh, mỗi một giây một phút chờ đợi, dài như một thế kỉ.

Tú Linh đang ngồi trên ghế sa lông, trong văn phòng của Tổng giám đốc, nợ Vũ Gia Minh ba trăm triệu, giờ lại mất chiếc xe đạp điện hơn năm triệu, Tú Linh khóc không ra nước mắt, rầu rĩ không vui.

Ngồi ở phía đối diện, Vũ Gia Minh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người, giờ phảng phất nét u buồn, càng tăng thêm nét quyến rũ và mỹ nhân của Tú Linh.

Vũ Gia Minh không hề hối hận với những gì mà mình đã làm, ngược lại hắn còn thấy mừng vì mình đã làm thế. Nếu không tính kế đưa Tú Linh vào bẫy, làm sao hắn có thể biến Tú Linh thành thú cưng của mình.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Vũ Gia Minh và tâm trạng buồn phiền của Tú Linh.

“Chuông điện thoại của cô reo kìa !” Vũ Gia Minh nhắc nhở Tú Linh, khi thấy Tú Linh ngồi bất động, thất thần như mất hồn.

“À...”, Tú Linh giật mình, luống cuống kéo khóa túi xách, cầm lấy chiếc điện thoại màu đỏ hiệu Nokia trong ngăn thứ nhất.

Nhìn số điện thoại lạ trên màn hình, đầu tiên Tú Linh định không nghe, nhưng nghĩ thế nào lại bắt máy.

“A lô, xin hỏi ai đấy ?” Tú Linh rụt rè hỏi, thanh âm trong trẻo dễ nghe.

“Tú Linh có phải không ?”, Thư Phàm lo sợ, run giọng muốn xác nhận lại.

“Chị Thư Phàm ! Là chị...?” Tú Linh vui mừng, vì người gọi điện cho mình là Thư Phàm.

“Ừ, Em không sao chứ ? Mẹ đâu, có phải đang ở chỗ em không ?” Thư Phàm nói một hơi không ngừng nghỉ, như sợ Tú Linh sẽ đột ngột cúp máy, hay đây chỉ là giấc mơ không có thật.

“Ngày hôm qua chị không về nhà sao ?”

“Không, chị không về, em nói nhanh lên đi ?” Thư Phàm sốt ruột giục em gái.

“Chiều hôm qua, mẹ gọi điện cho em nói tạm thời mẹ bận nên phải mấy ngày nữa, mới lên thăm chị em mình được. ”

“Có nghĩa là, chiều hôm qua em và mẹ không hề đến nhà chị chơi ?” Thư Phàm thì thào, kích động gần như muốn hét to lên, vui sướng mỉm cười.

“Đúng thế, cả ngày hôm qua em bận, nên không đến nhà chị chơi được. Sao rồi, có phải chị đã hết thức ăn và cần em đi mua cho chị ?”

“Không cần.” Thư Phàm nóng nảy cắt ngang lời Tú Linh, “Đạo này chị rất bận, nên sẽ không ở nhà, vì vậy em không cần phải đến thăm chị, cũng không cần phải mua gì đâu.” Để đảm bảo an toàn cho Tú Linh, Thư Phàm đành phải nói dối.

“Chị lại bận công tác ở bệnh viện sao ?” Tú Linh lo lắng cho chị gái, thấy chị gái suốt ngày chỉ biết lao vào công việc mà không quan tâm gì đến sức khỏe, là một cô em gái thương chị và có trách nhiệm, làm sao có thể yên tâm được.

“Không sao đâu, chị sẽ tự học cách chăm lo cho bản thân mình. Em hiện giờ đang ở trường sư phạm đúng không ?” Biết em gái và mẹ không sao, gánh nặng và cảm giác tội lỗi, xen lẫn hối hận đã giảm được một nửa.

Liếc mắt nhìn Vũ Gia Minh, Tú Linh cúi đầu, lí nhí đáp bừa, “Vâng.”

“Tốt rồi, lúc nữa chị sẽ đến trường gặp em”

“Sao cơ ?” Tú Linh nhảy dựng lên, “Không... không được.”

“Tại sao ?” Thư Phàm nhăn mặt, tiếng hét thất thanh của cô em gái vang lên đột ngột khiến Thư Phàm trở tay không kịp, “Em không đang học trong lớp đúng không ?” Là một người thông minh, lại hiểu em gái, Thư Phàm dễ dàng đoán ra được Tú Linh đang nói dối mình.

“Ồ..dạ...” Tú Linh nhăn nhó kêu khổ, lòng thầm cầu nguyện chị gái sẽ không phát hiện ra những chuyện tày trời mà mình đã gây ra.

“Nói mau ! Hiện giờ em đang ở đâu ?” Thư Phàm gằn giọng, quyết tra hỏi đến tận cùng, tra hỏi cho đến khi nào cô em gái chịu nói thật thì thôi.

“Chị à, đừng nóng !” Tú Linh nịnh, “Lúc nữa em sẽ đến thăm chị.”

“Chị đã bảo là không cần em đến thăm chị. Em còn không chịu nói, em đang ở đâu ?”

Vũ Gia Minh thấy thương hại Tú Linh, vật nhỏ bé này đúng là quá thật thà, và quá ngây thơ, ngay cả nói dối cũng không biết cách.

Cầm lấy một tờ giấy, Vũ Gia Minh hí hoáy viết, sau đó dơ lên cao cho Tú Linh xem.

Tú Linh tròn xoe mắt nhìn, khuôn mặt giãn nở một nụ cười, mắt nhìn tờ giấy, miệng lẩm nhẩm đọc, “Em đang trên đường về nhà, nếu chị muốn gặp em, có thể đọc tên quán, rồi hai chị em mình hẹn nhau ở đó.”

Thư Phàm ngẫm nghĩ một chút, rồi đáp, “Được rồi, hai chị em mình hẹn gặp nhau ở nhà hàng Thiên Long đi, cũng đã lâu rồi hai chị em mình chưa đi ăn cùng với nhau.”

“Được rồi, em đồng ý, mấy giờ thì em đến đó ?”

“Mười một giờ.”

“Dạ, em đã biết.”

“Nhớ là không được đến thăm chị, chị không có ở nhà đâu.”

“Em nghe rồi mà chị hai, chị đâu cần phải nhắc lại nữa.”

Ngồi phịch xuống ghế sofa, quệt mồ hôi trán, chỉ đơn giản nói chuyện điện thoại với chị gái, Tú Linh lại tưởng mình vừa mới bị công an hỏi cung.

“Chị gái cô thật khó tính.” Vũ Gia Minh cười nói.

“Không được phép nói chị tôi khó tính, chị ấy là người dễ thương nhất trên đời.” Tú Linh bắt mắt, cự lại Vũ Gia Minh.

“Không tranh cãi với cô nữa.” Ngồi ngả người ra đằng ra ghế, Vũ Gia Minh nheo mắt nhìn Tú Linh, “Hai chị em cô hẹn nhau ăn cơm trưa ở nhà hàng Thiên Long ?”

“Chết rồi !” Tú Linh đứng bật dậy, vội cầm lấy chiếc túi xách lên theo, “Tôi phải đi, nếu để chị ấy mà chờ, chắc chị ấy sẽ giận tôi mất.”

“Cô vừa nói chị gái cô dễ thương.” Vũ Gia Minh lắc đầu, chịu thua tính cách bộp chộp và hấp tấp của Tú Linh.

“Cô sẽ giải thích với chị gái cô thế nào, khi cô ấy không thấy xe đạp điện của cô đâu ?”

Đang xăm xăm đi ra cửa, Tú Linh đứng khựng lại, “Tôi... tôi sẽ nói rằng tôi đã làm mất rồi.”

“Cô không sợ cô ấy giận sao ?” Vũ Gia Minh vuốt mũi, thích thú nhìn thân hình nhỏ nhắn khẽ rung mình một cái.

“Không phải là việc của anh !” Tú Linh tức điên người, quay phắt lại, trừng mắt nhìn hấn. Tất cả đều là do hấn hại, nếu có thể Tú Linh rất muốn đấm cho hấn mấy cú vào khuôn mặt tuấn tú đẹp trai nhưng lúc nào cũng tính kế hại người của hấn.

Vũ Gia Minh đứng dậy, chậm chậm tiến đến gần Tú Linh.

Tay vươn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Linh được đôi bàn tay nam tính với những ngón tay thon dài ôm gọn.

“Chỉ cần cô chịu hôn tôi một cái, tôi sẽ tính cách cho cô, thế nào ?” Cúi xuống, chóp mũi chạm vào chóp mũi Tú Linh, Vũ Gia Minh tà ác mỉm cười.

“Không, bao, giờ, có, chuyện, đó” Tú Linh gằn từng tiếng, ngữ khí chắc như đinh đóng cột.

“Haiz... Cô thật ương bướng !” Vũ Gia Minh giả vờ đáng thương kêu lên, răng cắn nhẹ vào môi Tú Linh.

“Buông tay !” Tú Linh đỏ mặt, giãy dụa muốn thoát ra.

Ban đầu Vũ Gia Minh chỉ muốn trêu đùa Tú Linh một chút, nhưng không ngờ khi chạm vào môi Tú Linh, hắn lại có ý nghĩ mãnh liệt là muốn hôn Tú Linh, cuối cùng từ một nụ hôn chạm môi, biến thành cuồng nhiệt như lửa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc, Hoàng Tuấn Kiệt mặc dù tay cầm tài liệu, mắt đọc, nhưng tâm trí thỉnh thoảng lại nghĩ về Thư Phạm, lo sợ cô xảy ra chuyện. Từ lúc gặp gỡ, cả hai đã trở thành oan gia, tuy rằng không có một chút ngọt ngào, nhưng chưa có lúc nào Hoàng Tuấn Kiệt lại thấy cuộc sống của mình tràn ngập sinh khí và sức sống như thế.

Đứng trước mặt, Tuấn Hùng báo cáo nội dung công việc trong mấy ngày Hoàng Tuấn Kiệt vắng mặt, không đến công ty.

“Mấy đối tác làm ăn của chúng ta, đã bị phía bên tập đoàn Vũ Thị cướp mất ?” Bóp nhàu nát một góc của xấp tài liệu, Hoàng Tuấn Kiệt tức giận hỏi.

Hơn 10 giờ trưa.

Vũ Gia Minh thần thần bí bí đích thân dẫn Tú Linh xuống tận gara để xe của tập đoàn Vũ Thị. Được hắn đối xử một cách trân trọng và ân cần thế này, Tú Linh có chút không quen và không thể thích ứng ngay được. Từ trước đến nay chưa từng yêu ai, cũng không tiếp xúc quá thân cận với một chàng trai, thế mà trong vòng chưa được hai ngày, đã bị biến thành tình nhân của một người đàn ông xa lạ, hoàn toàn không quen biết.

Cùng nhau sánh đôi đi trên tiền sảnh, trước con mắt ngưỡng mộ và ghen tị của mọi người xung quanh, Vũ Gia Minh cười hỏi, “Cô đang suy nghĩ gì thế ?”

Tú Linh ớn lạnh khi bắt gặp ánh mắt sát khí và không mấy thân thiện của nhân viên nữ trong công ty. Tú Linh ngờ ngác không hiểu, tại sao họ lại căm ghét và thù hận mình, trong khi mình chưa từng gây thù chuốc oán với họ.

“Tú Linh !”, Vũ Gia Minh bất mãn gọi nhỏ, khi thấy Tú Linh không thêm chú ý đến mình, mà chỉ lo ngó nghiêng xung quanh.

Vũ Gia Minh gia lực vào bàn tay đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tú Linh, ngay lập tức Tú Linh nhăn mặt, kêu đau.

“Anh...anh...”, Tú Linh cảm phần quay lại nhìn Vũ Gia Minh, môi mím chặt.

Vũ Gia Minh hài lòng, vì có thể lôi lại sự chú ý của Tú Linh vào mình.

“Sao thế ?”, Mặc dù thừa hiểu lý do vì sao, nhưng vẫn giả vờ hỏi.

Tú Linh tức giận cố gỡ tay hắn ra khỏi bàn tay bị bóp đến đỏ ửng của mình, “Đồ xấu xa ! Đồ không có lương tâm !”, Tú Linh dù căm hận Vũ Gia Minh đến phát điên, nhưng cũng không dám phát tiết lớn tiếng nặng nề trước mặt mọi người ở đây.

“Cô vừa nói gì ?” Vũ Gia Minh vẫn nghe được tiếng chừu rủa thâm hiểm của Tú Linh, mặc cho Tú Linh có không phát ra thành tiếng đi chăng nữa.

“Không...không có gì...”, Tú Linh sợ hãi vội chối biến, ngoan ngoãn không dám gỡ tay hắn ra khỏi tay mình nữa.

Vũ Gia Minh nhếch mép, đôi mắt sắc bén nhìn ngắm khuôn mặt vì sợ hãi mà trở nên tái nhợt của Tú Linh.

“Không cần phải sợ, tôi không có làm gì cô đâu.” Vũ Gia Minh tốt bụng nhắc nhở Tú Linh. Tuy ngoài miệng hắn nói thế, nhưng bên trong hắn đang cảnh cáo ngầm Tú Linh. “Hừ ! Nhóc con ! Cô cứ thử làm trái lại mệnh lệnh của tôi xem, lúc đó cô đừng có trách tôi độc ác.”

Tú Linh bắt giác rung mình, con ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Sống cùng một ác ma như Vũ Gia Minh, mệnh thọ sẽ giảm bớt.

Nhân viên nữ trong công ty, đứng tùm năm tùm bảy, vừa đi vừa quay lại nhìn cảnh Vũ Gia Minh nắm tay Tú Linh, cả hai cùng nhau vai sánh vai đi ra khỏi tiền sảnh công ty. Đây là sự kiện, trăm năm mới có một, nên họ làm sao có thể bỏ lỡ.

Tú Linh chỉ vừa mới xuất hiện, đã gây nên cơn sóng gào trong toàn thể nhân viên đang làm việc tại tập đoàn Vũ Thị. Giờ đây, họ tranh nhau muốn hỏi dò xem Tú Linh là ai, xuất thân thế nào, đang làm nghề gì, đang sống ở đâu, và quen biết Vũ Gia Minh trong hoàn cảnh nào, đặc biệt họ muốn biết mối quan hệ giữa hai người là gì ?

Tú Linh ngây thơ, không biết rằng mình đã trở thành đích ngắm của hơn 1,000 nhân viên nữ trong công ty, và những người phụ nữ ngoài xã hội lễ thương thâm trọng nhớ Vũ Gia Minh.

Còn Vũ Gia Minh tà ác, mặc dù hiểu, nhưng lại mang Tú Linh đi điều ở khắp nơi, mục đích chính của hắn, một là muốn ngấm nói cho mọi người biết Tú Linh là của hắn, ai cũng đừng hòng đụng vào. Hai là hắn muốn cho những người vẫn còn vọng tưởng vào tình cảm của hắn thì hãy quên đi, vì bây giờ hắn đã có Tú Linh rồi.

Một mũi tên có thể bắn trúng hai cái đích, thật là nhất cử lưỡng tiện. Hiện giờ hắn rất hài lòng với lựa chọn của mình.

.....

Đến gara, Vũ Gia Minh lôi Tú Minh nhanh chân đi theo mình, hình như tâm trạng hôm nay của hắn rất vui nên nụ cười mở rộng trên môi hắn.

Tú Linh mờ mịt nhìn hắn, đôi mắt tròn xoe nhìn không chớp, mặt thoáng ửng hồng, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực.

Đối với một chàng trai tuấn tú, có diện mạo bề ngoài bánh bao, phong độ hơn người, lại tài năng hiếm có, thì cô gái nào chẳng si mê, chẳng ngưỡng mộ và ước ao.

“Đã mang đến rồi chứ ?” Vũ Gia Minh hỏi một vệ sĩ đang cung kính đứng ở trước mặt.

“Thưa cậu chủ, đã mang đến rồi.”

“Mau mang ra đây cho cô ấy xem.” Vũ Gia Minh hồ hởi, háo hức chờ mong phản ứng của Tú Linh, khi trông thấy món quà mà hắn đã phân phó nhân viên trong công ty mua.

“Thứ gì thế ?” Tú Linh tò mò hỏi Vũ Gia Minh, đôi mắt to tròn đen láy hết ngó đông rồi lại ngó tây.

“Đừng nóng vội, cô sẽ nhanh chóng trông thấy nó thôi.” Vũ Gia Minh cười, nụ cười mang theo cưng chiều và yêu thương, khác hẳn nụ cười lạnh lùng và lãnh khốc hàng ngày.

Hai vệ sĩ, cùng trợ lý Tân đứng ở bên cạnh, nhìn Vũ Gia Minh đến thất thần, khi bắt gặp nụ cười thiên thần của hắn. Lần đầu tiên, sau bao nhiêu năm làm việc cho hắn, họ mới nhìn thấy được con người vô chân vô tà, không mang theo một chút tà ác nào của hắn.

Ba người kín đáo trao đổi ánh mắt, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt, họ đang cho rằng mình bị hoa mắt, nên mới nhìn nhầm, hoặc tưởng rằng vị sếp ác ma của họ bị trúng tà, nên mới tự nhiên biến chuyển thành thiện lương.

Khi chiếc xe đạp điện hiệu Yamaha, màu xanh dương, sang trọng, bóng lộn, vẫn còn mới cứng xuất hiện trong tầm mắt, Tú Linh kinh ngạc đến nỗi tròn mắt, chiếc miệng nhỏ xinh há hốc.

“Đây...đây là...” Tú Linh chỉ tay, miệng lắp bắp.

“Đúng, đây là tôi cố tình chuẩn bị cho cô.”, Vũ Gia Minh vui vẻ nói, hài lòng với thái độ ngạc nhiên của Tú Linh.

“Nhưng...nhưng mà...” Tú Linh nuốt nước bọt, gặp vấn đề khó khăn trong cách phát âm vì choáng váng không dám tin.

“Cô không thích ?” Vũ Gia Minh cau mày, toát ra hơi thở nguy hiểm, đáng vẻ cảnh cáo không cho phép Tú Linh mở miệng nói lời từ chối thiện ý của hắn.

“Không...không phải, mà là...”, Vặn vẹo tay, Tú Linh run run nói tiếp, “Tôi...tôi không dám nhận đâu, tôi không đủ tiền để trả cho anh.”

Trợ lý Tân cùng hai vệ sĩ nhìn Tú Linh chăm chăm. Từ trước đến nay, họ đã thay mặt Vũ Gia Minh tặng rất nhiều món quà xa giao cho các cô gái, họ chưa từng gặp cô gái nào lại ngây thơ và đơn thuần giống như Tú Linh. Lẽ ra khi được Vũ Gia Minh mua cho một chiếc xe đạp điện, hơn chục triệu thì Tú Linh phải vui vẻ mà nhận đi chứ, đằng này Tú Linh lại thấy khó xử, và run sợ không dám nhận, như thể món quà của Vũ Gia Minh có thể độc chết người.

Tú Linh ngốc nghếch không hiểu rằng, món quà này chỉ là một cái móng tay so với những món đồ giá trị gần mấy trăm triệu mà Vũ Gia Minh mua cho những cô gái khác.

Họ không biết nên mắng Tú Linh khờ khạo, không hiểu chuyện, hay nên cho rằng Tú Linh là người thanh cao, không thích nhận quà của người khác, khi không làm được việc gì cho họ ?

“Thế nào, cô không muốn nhận ?”, Vũ Gia Minh lạnh lùng hỏi, thanh âm trầm xuống, khuôn mặt tuấn tú phủ một lớp hơi sương mỏng.

Tú Linh sắc mặt trắng bệnh, đôi mắt to tròn đen láy ầng ậc nước, mười đầu ngón tay vịn, xoắn vào nhau.

Vũ Gia Minh tức giận cảnh cáo Tú Linh, “Nếu cô dám nói một câu từ chối, tôi sẽ tăng tiền phạt của cô lên 100 triệu, mỗi lần cô dám làm trái mệnh lệnh của tôi, tôi cũng sẽ tăng tiền phạt lên 100 triệu, cứ thế tôi sẽ tính cho cô, cho đến khi nào cô trả hết số nợ cho tôi thì thôi.”

“Anh...anh...”, Thanh âm trở nên khàn khàn, nức nở trong cổ họng. “Anh...anh đừng quá đáng ! Tiền..tiền tôi nợ anh, tôi đã nói là sẽ trả, nhưng... nhưng còn chiếc xe này, tôi...tôi làm sao có thể nhận, tôi...”

“Tặng thêm 100, hiện giờ cô nợ tôi 400 trăm triệu, chuẩn bị tinh thần mà làm thêm cho tôi nửa tháng nữa đi.”, Vũ Gia Minh cười, nụ cười tựa ác ma. Trong trò chơi này, dù Tú Linh có thông minh đến đâu, cũng không thể thắng được hắn, mà đôi khi còn thiệt hại nặng thêm.

“Anh...anh...”, Tú Linh tức đến nỗi run lấy bầy, mười đầu ngón tay trắng bệch, đôi môi đỏ mọng bị cắn đến sưng đỏ.

“Muốn tôi tặng thêm 100 triệu nữa không?”, Vũ Gia Minh nheo mắt, nụ cười nửa miệng vẫn giữ nguyên trên môi.

Hai vệ sĩ và trợ lý Tần đứng bên cạnh, nín thở theo dõi đối đáp qua lại của hai người, dù không hiểu cả hai đang nói về cái gì, nhưng họ vẫn biết cô gái nhỏ bé đáng yêu kia, đã bị sói bắt nhốt vào trong hang.

Cầm lấy chìa khóa xe đạp điện, Vũ Gia Minh đặt gọn vào lòng bàn tay Tú Linh, “Cô nhận lấy đi, đừng ương bướng và cố chấp nữa.”, Thương tiếc quẹt nhẹ vào đôi môi hơi sưng đỏ vì cắn của Tú Linh, Vũ Gia Minh dịu giọng nói, “Cô yên tâm tôi không cho không cô, mà cô phải làm việc cho tôi để đòi lấy chiếc xe này.”

Ba người đàn ông bị màn võ vẽ và an ủi của Vũ Gia Minh, khiến họ gần như nhảy dựng lên, vì tưởng mình đang gặp phải kẻ giả mạo Tổng giám đốc. Nếu tình trạng này mà còn tiếp diễn, sớm muộn gì họ cũng mắc phải chứng suy tim vì làm việc quá độ.

Tú Linh cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa màu xám bạc có gắn nơ trong lòng bàn tay, lòng rối bời, tâm trạng hỗn loạn không nghĩ ngợi được gì. Đã là người ai chẳng thích được tặng quà, nhưng tặng quà theo kiểu vừa ép vừa đe dọa, lại vừa dễ dàng vỗ về thế này, thì đây là đầu tiên mới có.

.....

Thư Phàm, cùng anh vệ sĩ hì hục dọn dẹp nhà cửa. Đồ nội thất trong nhà, không nhiều nên chỉ mất gần một tiếng đồng hồ, cả hai đã dọn dẹp xong hết mọi thứ, căn nhà lại trở nên ngăn nắp, gọn gàng, nhưng không còn thứ gì có thể dùng được.

Nhìn căn nhà trống huếch trống hoác, Thư Phàm nghiêng răng trèo trẹo, mắt rực lửa hận, tay siết chặt nắm đấm, “Hoàng Tuấn Kiệt ! Tôi và anh không đội trời chung, có anh nhất định sẽ không có tôi, còn có tôi thì nhất định sẽ không có anh.”

Anh vệ sĩ đứng sau lưng Thư Phàm, khoe môi co giật, da đầu tê dại. Thư Phàm là người phụ nữ đầu tiên, cho anh bốn chữ: “Cam bái hạ phong.”. Dám trêu tức cậu chủ, dám chọc giận cậu chủ, dám khiêu khích sức chịu đựng của cậu chủ, mà không sợ bị đánh, hay bị siết cổ chết, Thư Phàm là người phụ nữ duy nhất.

“Cô Phàm ! Cô định ở lại đây thật sao ?” Anh vệ sĩ sớm đã có lòng ngưỡng mộ Thư Phàm, nên quan tâm hỏi.

“Tôi không sống ở đây, thì sống ở đâu ?” Thư Phàm chán nản trả lời, mặc dù biết rằng sống ở đây sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trời sinh tính đã quật cường, Thư Phàm bất chấp tất cả.

“Theo tôi thấy, cô nên suy nghĩ lại lời đề nghị của cậu chủ đi.” Anh vệ sĩ cẩn thận, vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Thư Phàm.

“Đừng nhắc đến tên xấu xa đó trước mặt tôi, chỉ cần nghĩ đến hắn, là tôi lại tức điên lên.”

.....

Đi xe ô tô mất hơn 10 phút, cuối cùng Hoàng Tuấn Kiệt cũng đến nơi.

Không cần vệ sĩ mở cửa xe ô tô, Hoàng Tuấn Kiệt tự mở cửa xe, rồi nhanh chóng bước xuống. Hắn đang nôn nóng muốn trông thấy Thư Phàm, muốn biết Thư Phàm có được bình an không, tuy rằng có vệ sĩ bảo vệ ở bên cạnh, và vừa mới cãi nhau với Thư Phàm một trận, nhưng hắn vẫn không yên tâm.

Tiếng còi xe ô tô gây chú ý của hai người đang đứng trong phòng khách.

Anh vệ sĩ cảnh giác đi ra ngoài sân, mắt dè phòng nhìn người đàn ông mặc vét đen đang rào bước đi vào trong nhà. Sau khi xác định được người đó là ai, anh vệ sĩ kính cẩn lên tiếng, “Chào cậu chủ !”

Hoàng Tuấn Kiệt phát tay, mắt ngó nghiêng xung quanh, “Thư Phàm đâu ?”

“Cô ấy đang đứng ở trong nhà.”

“Cậu ở đây chờ tôi.”

“Vâng.”

Phân phó xong, Hoàng Tuấn Kiệt bước vào nhà. Nhìn đồ đạc trong phòng khách đã biến mất gần nửa, Hoàng Tuấn Kiệt có chút không đành lòng, và thấy có lỗi với Thư Phàm, tuy nhiên tận sâu thẳm trong lòng mình, hắn lại chờ mong có thể mang Thư Phàm đi, đến sống cùng với hắn trong căn hộ trên tầng thứ 13, tại tòa nhà Hoàng Thị.

“Anh đến đây làm gì?”, Từ trong phòng ngủ, Thư Phàm xán xỏ đi ra phòng khách, cao giọng quát Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt ngậy người nhìn người con gái thân dính toàn bụi bặm, khuôn mặt nhem nhuốc, mái tóc vương vãi chiếc lá xoan màu vàng nhạt. Thoạt

trông, giống hệt một con hề, nhưng khi nhìn kĩ lại hóa ra một thiếu nữ ngây thơ, hồn nhiên, năng động chăm chỉ làm công việc dọn dẹp nhà cửa, sức sống tràn ra từ ánh mắt, khuôn mặt, đến hơi thở mang đượm mùi nồng của đất, mùi hăng hắc của lá cây, và mùi hoa nhài toát ra từ cơ thể.

Thư Phàm bị Hoàng Tuấn Kiệt nhìn đến đỏ mặt, trái tim đập thành thịch trong lồng ngực, tình huống của cả hai giờ hết sức quái dị.

“Anh... anh nhìn gì mà nhìn kĩ thế ?” Thư Phàm bối rối, cổ gồng cao giọng chất vấn hấn.

“Cô đã dọn dẹp nhà suốt cả buổi sáng ?” Mắt vẫn nhìn Thư Phàm một khắc cũng không rời, Hoàng Tuấn Kiệt hạ giọng hỏi.

“Đứng. Anh hỏi làm gì ?” Thư Phàm vênh mặt, hai tay chống sườn, trông như một con gà mẹ đang cố bảo vệ đàn con phía sau.

Vươn dài tay, Hoàng Tuấn Kiệt kéo Thư Phàm lại gần.

“Này ! Này ! Anh định làm gì thế hả ?” Thư Phàm hốt hoảng, sợ hãi gầy dựa muốn chạy thoát khỏi vòng kiềm tỏa của hấn.

“Đứng im ! Tóc cô dính toàn lá cây đây này !”, Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng ra lệnh cho Thư Phàm, tay cẩn thận gỡ từng chiếc lá trên tóc Thư Phàm.

Thư Phàm cứng đờ người, hơi thở ngưng đọng trong không khí, tay chân lạnh toát, mắt hết nhắm rồi lại mở.

Tưởng rằng sắp bị Hoàng Tuấn Kiệt đánh cho một trận, thật không ngờ hấn chẳng những không ra tay đánh người, lại có lòng tốt gỡ lá cây trên tóc. Phải chăng tất cả chỉ là mơ, mà không có thật ?

Thư Phàm len lén véo nhẹ vào mu bàn tay.

“Ái ui !” Một tiếng kêu nhỏ phát ra từ chiếc miệng anh đào, có đôi môi mỏng màu hồng nhạt, hàm răng nanh trắng bóng.

“Sao thế ?” Nghe thấy tiếng kêu của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt cúi xuống hỏi, “Cô bị đau ở đâu à ?”

Thư Phàm đỏ bừng mặt, vội lẩm liếm, “Không... không có việc gì.”

“Nếu cô bị đau ở đâu, nói cho tôi biết, tôi sẽ gọi bác sĩ cho cô.”

Thư Phàm phì cười, bĩu môi nói, “Tôi chính là bác sĩ rồi, còn cần phải gọi ai nữa ?”

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn Thư Phàm đến xuất thần, khuôn mặt nhem nhuốc, những vết nhò màu đen quệt ngang từ sống mũi kéo dài đến mang tai, làm nổi bật nước da trắng mịn, cùng nụ cười trong sáng, vô tư, tạo nên một sức hút kì lạ đối với Hoàng Tuấn Kiệt. Trước giờ hấn không hiểu rung động là gì, nay hấn đã hiểu được rồi.

“Nụ cười của cô thật đẹp !”, Hoàng Tuấn Kiệt thành thật nói, mắt âu yếm nhìn Thư Phàm.

“Phụt !”, Khuôn mặt Thư Phàm đỏ rực như hơi phải lửa, không dám đứng ở đây nói chuyện lời thôi với hấn nữa, Thư Phàm bỏ chạy vào phòng ngủ, lấy một bộ quần áo đặt sẵn trên giường, rồi nhanh chóng phóng vào nhà tắm như một con lốc, trước ánh mắt sững sờ và kinh ngạc của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Vâng, thưa anh.” Mặc dù sợ uy nghiêm của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng thân làm trợ lý, Tuấn Hùng phải nói thật.

“Đề tiện ! Vũ Gia Minh dám dờ thủ đoạn với chúng ta !” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay bóp chặt. Nếu Vũ Gia Minh mà đang đứng trước mặt, thế nào cũng xảy ra cảnh đánh nhau đến máu chảy đầu rơi.

“Thiệt hại lần này là bao nhiêu ?” Có đề nén giận dừ xuống dưới, Hoàng Tuấn Kiệt ngược mắt nhìn Tuấn Hùng.

Tuấn Hùng lau mồ hôi trán, lấy một tờ giấy khổ A4, đặt trước mặt Hoàng Tuấn Kiệt.

“Có gì thì cậu cứ báo cáo bằng miệng, tôi không muốn đọc.” Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, không kiên nhẫn nói ra suy nghĩ của mình.

“Vâng, thưa anh.”, Khẽ liếc nhìn khuôn mặt vì tức giận, đã biến thành xám xịt của Hoàng Tuấn Kiệt, bất giác người Tuấn Hùng khẽ run lên, da đầu tê dại.

“Theo thống kê của phòng kế toán, lần này công ty chúng ta thiệt hại hơn chục tỷ đồng, ngoài ra...” Tuấn Hùng ngập ngừng không dám nói tiếp. Sắc mặt của Hoàng Tuấn Kiệt ngày càng kém, không hiểu cậu ta có nổi khùng lên, đánh mình một trận ở đây không, vuốt mồ hôi trán vì sợ, Tuấn Hùng than thầm trong lòng.

“Ngoài ra, thế nào ?” Hoàng Tuấn Kiệt băng lãnh hỏi, trái ngược hoàn toàn với thái độ giận dữ lúc nãy, giờ hấn hoàn toàn biến thành một kẻ máu lạnh, không có cảm giác.

“Ngoài ra...” Tuấn Hùng nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, hắng giọng rồi run run nói tiếp, “Ngoài ra có mấy đối tác kinh doanh lâu năm với chúng ta đã chuyển sang làm ăn với tập đoàn Vũ Thị.” Tuấn Hùng nói một hơi không nghỉ, sợ bản thân mình không có dũng khí để báo cáo tiếp nên mới phải nói nhanh như thế.

Hoàng Tuấn Kiệt cầm tờ giấy trên bàn, tỉ mỉ đọc từ trên xuống dưới, đọc một lần rồi lại một lần, đọc đến khi những con số kia nằm in sâu trong trí nhớ, lúc này hắn mới ngừng.

“Còn gì nữa không ?” Đặt tờ giấy xuống bàn, ngả người ra sau ghế, tay bóp thái dương, Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi hỏi.

“Phía bên công an đã điều tra ra được một chút manh mối của hai sát thủ đã đâm anh vào mấy buổi tối hôm trước.”

“Đã xác minh được chỗ ở, hay mối quan hệ của bọn chúng với tập đoàn Vũ Thị chưa ?”

“Chỗ ẩn trốn đã tìm ra được, nhưng vẫn chưa tìm được một chút thông tin gì có liên quan đến tập đoàn Vũ Thị.”

Nhắm mắt rồi lại mở mắt, Hoàng Tuấn Kiệt sắc bén nhìn Tuấn Hùng, “Cậu có cho là, Vũ Thị không có liên quan gì đến vụ ám sát kia không ?”

Chinh lại gong kính cận màu trắng, Tuấn Hùng xúc động đáp, “Tôi cũng không dám chắc, khi nào chờ bên phía công an bắt được hai tên kia mới xác định được.”

“Sợ rằng trước khi bị công an tóm, bọn chúng đã biến thành hai cái xác khô rồi.” Hoàng Tuấn Kiệt vuốt cằm, đôi mắt đen sâu lóe lên những tia sáng kì dị.

“Phải mấy thám tử giỏi đi điều tra rõ chuyện này cho tôi.” Đang nói, Hoàng Tuấn Kiệt nghĩ ra được điều gì đó, nên dặn dò tiếp, “Còn nữa phải đảm bảo hai sát thủ đó còn sống, không để phe bên kia giết người diệt khẩu.”

Tuấn Hùng kính nể nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, dù đang bị thương, công ty bị tổn thất một số tiền lớn, nhưng hắn vẫn bình tĩnh ứng phó với mọi chuyện.

“Thưa sếp, tôi sẽ làm đúng theo những gì mà sếp đã phân phó.”

Tiếng chuông điện thoại di động của Hoàng Tuấn Kiệt đột ngột vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Thò tay vào trong túi áo khoác, cầm lấy điện thoại màu xám trong túi, mắt nhìn tên người gọi hiện lên trên màn hình, Hoàng Tuấn Kiệt lập tức nghe máy khi biết người đang gọi cho mình là vệ sĩ được hắn cử đi bảo vệ Thư Phạm.

“Xảy ra chuyện gì ?” Dù cố đè nén âm thanh, nhưng giọng nói khàn trượng và lo sợ của hắn vẫn không thể che lấp.

“Thưa sếp, cách đây mấy hôm nhà cô Phạm bị đột nhập và bị đập phá.”

Hoàng Tuấn Kiệt xa xăm mắt, trầm trọng hỏi, “Thư Phạm không sao chứ ?”

“Cô ấy đang kích động, tâm trạng không được tốt lắm.”

“Chuyển điện thoại cho cô ấy, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Vâng, thưa sếp.”

.....

Thư Phạm đang dọn dẹp nhà cửa. Nhìn những đồ đạc thân yêu do chính tay em gái chọn cho, giờ biến thành phế thải, Thư Phạm tức muốn điên lên, vừa làm vừa không ngừng nguyên rủa Hoàng Tuấn Kiệt.

Dù có một kẻ khờ, cũng hiểu chuyện này hoàn toàn có liên quan đến hắn, nếu không tại sao trước đây cuộc sống của Thư Phạm rất bình yên, ngoài đi làm, về nhà vui đùa vào nghiền cứu thì không xảy ra chuyện gì nữa, nhưng ngay sau khi cứu hắn một mạng, nhà cửa đã biến thành một bãi chiến trường.

“Cô Phạm ! Ông chủ muốn nói chuyện với cô !” Anh vệ sĩ chìa điện thoại trước mặt Thư Phạm.

“Nói lại với hắn, là tôi không muốn nghe.” Thư Phạm bực mình nói. Tất cả đều là lỗi của hắn, nếu không phải tại hắn thì cô đâu phải sống trong thấp thòm lo âu thế này. Tính mạng của cô thì không nói làm gì, nhưng còn em gái và gia đình, cô biết làm gì để bảo vệ họ đây.

Chiếc điện thoại bật loa ngoài, nên Hoàng Tuấn Kiệt có thể nghe rõ câu trả lời đầy tức giận của Thư Phạm.

“Cậu chủ, cô ấy không muốn nhận cuộc gọi.” Anh vệ sĩ bất đắc dĩ nói lại cho hắn nghe.

“Bảo cô ấy nhận cuộc gọi, tôi không có nhiều thời gian.” Hoàng Tuấn Kiệt vừa tức giận, vừa lo lắng.

“Nữ nhân chết tiết kia ! Không hiểu mình lo lắng nhiều như thế nào sao, mà còn chọc giận mình thêm nữa.”, Hoàng Tuấn Kiệt mắng thầm, tay bóp chặt chiếc điện thoại.

“Cô Phạm, cô làm ơn nhận cuộc gọi đi !”, Biết rằng một khi chưa đạt được mục đích Hoàng Tuấn Kiệt sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, nên đành phải xuống nước cầu xin Thư Phạm.

“Không nghe !” Thư Phàm không ngẩng đầu lên nhìn anh vệ sĩ, tay chân bận rộn dọn dẹp nhà cửa.

“Thưa sếp...” Anh vệ sĩ khỏ sở, bị kẹt ở giữa, đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong.

“Cậu bảo cô ta rằng, nếu không chịu nghe máy, thì hãy chờ linh hậu quả đi.” Hoàng Tuấn Kiệt tức giận đến nổi xi khói ra hai lỗ tai, răng nghiến ken két.

Anh vệ sĩ rùng mình ớn lạnh, nổi da gà, vội kính cẩn trả lời, “Dạ, em sẽ nói cho cô ấy nghe ngay lập tức.”

“Cô Phàm !” Anh vệ sĩ đáng thương, khóc không ra nước mắt, đành phải đóng vai người truyền tin.

“Có chuyện gì ?” Thư Phàm vẫn cặm cụi dọn dẹp nhà cửa, quần áo dính đầy bụi bặm, khuôn mặt trái xoan lấm tấm mồ hôi.

“Cậu..cậu chủ nói.” Tự dung anh vệ sĩ thấy Thư Phàm thật đáng thương, cứu mạng cậu chủ chẳng những không nhận được một câu cảm ơn, còn bị nhốt như tù nhân, giờ đây còn phải đối diện với nguy cơ bị nguy hiểm đến tính mạng chẳng những của riêng cá nhân mình, mà còn liên lụy đến cả gia đình.

“Có gì thì anh cứ nói thẳng ra đi, đừng ấp úng mãi.”

Hít một hơi thật sâu, anh vệ sĩ dù không muốn, nhưng cũng đành phải nói ra, “Cậu chủ nói nếu cô không nghe điện thoại thì hãy chờ linh hậu quả đi.”

“Rắc !” Thanh củi gỗ bị bẻ làm đôi, Thư Phàm từ từ đứng lên, thân hình chậm chậm xoay lại nhìn anh vệ sĩ, “Hắn vừa nói gì ?”

“Cậu ấy bảo rằng nếu cô mà không nghe điện thoại thì hãy chờ nhận linh hậu quả đi.” Anh vệ sĩ lo sợ nhìn Thư Phàm, lúc này trông Thư Phàm giống như cái lò lửa sẵn sàng thiêu chết hết tất cả mọi người.

“Anh đưa điện thoại cho tôi !”, Thư Phàm chìa tay, cười nhìn anh vệ sĩ, nụ cười có thể nói là khủng bố nhất từ trước đến nay.

Anh vệ sĩ vội chuyển điện thoại cho Thư Phàm, thêm một lần nữa da gà lại nổi đầy người, nếu có thể anh ước mình không phải là vệ sĩ của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, hai người này còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

“Nghe nói anh cần nói chuyện với tôi ?” Thư Phàm nói chuyện rất mềm mỏng, mềm đến nỗi có thể nhấn chìm chết Hoàng Tuấn Kiệt.

Đứng ở bên cạnh, anh vệ sĩ rùng mình, hai tay xoa xoa vào nhau, gai ốc nổi nhiều quá, khiến anh thấy có chút lạnh.

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt ngo ngác, không hiểu vì sao giọng nói của Thư Phàm lại thay đổi 180 độ như thế, hắn đang tưởng mình nghe lầm.

“Cô không bị làm sao chứ ?” Mất mấy giây mới trấn tĩnh lại được tinh thần, Hoàng Tuấn Kiệt lo lắng hỏi.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm hét thật to, “Đồ xấu xa ! Đồ dê tiện ! Tốt nhất là anh rút cho xa, nếu để tôi mà nhìn thấy anh, tôi sẽ giết chết anh.” Lúc này, cơn giận trong Thư Phàm mới bộc phát, có bao nhiêu đều trút hết lên đầu Hoàng Tuấn Kiệt.

Tai Hoàng Tuấn Kiệt lùng bùng, hần lão đảo lù lại một bước, mặt nhẩn như khi ăn phải ớt. Hắn chưa từng thấy Thư Phàm lại nổi giận lôi đình như thế này.

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt thở dài, phần nào cũng hiểu được tâm trạng hoảng loạn và uất ức của Thư Phàm lúc này, nên hắn không trách, “Căn nhà đó, cô không cần phải dọn dẹp lại đâu. Từ nay trở đi, cô sẽ dọn đến sống cùng tôi trong căn hộ trên tầng thứ 13, tại tòa cao ốc Hoàng Thị. Khi nào chuyện này kết thúc, tôi sẽ mua cho cô một căn hộ khác để cô sinh sống.”

“Cảm ơn lòng tốt của anh.” Thư Phàm mĩa mai nói, “Nhưng mà tôi không cần, về sống với anh để anh nhốt tôi như tù nhân hả ? Nếu không muốn tôi bị nguy hiểm thì anh tốt nhất tránh xa tôi ra.”

Nói xong, Thư Phàm dùng dùng nổi giận, thô bạo cúp máy.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt trừng trừng nhìn chiếc điện thoại trên tay, miệng gằn từng tiếng, “Nữ nhân chết tiệt, lần này thì cô chết chắc rồi, dám ngang nhiên cúp máy khi tôi còn đang nói chuyện.”

Đút điện thoại vào túi quần, cầm áo vét vắt trên thành ghế, Hoàng Tuấn Kiệt bảo Tuấn Hùng, “Sáng nay có cuộc họp nào, thì chuyển hết vào buổi chiều cho tôi, giờ tôi có việc cần phải đi.”

Hiểu Hoàng Tuấn Kiệt xưa nay luôn làm việc tùy hứng, mặc dù không muốn, nhưng vẫn phải miễn cưỡng gật đầu đáp ứng, “Em sẽ dọn dò thư kí chuyển hai cuộc họp vào chiều nay cho anh.”

Mở cửa phòng cho Hoàng Tuấn Kiệt, Tuấn Hùng hỏi, “Anh có cần em đi cùng không ?”

“Không cần, cậu ở đây lo giải hết mấy công việc còn dang dở đi.”

“Vâng”

Hoàng Tuấn Kiệt bước vào thang máy, Tuấn Hùng bấm nút xuống tầng hầm để xe của công ty.

Từ lúc nói chuyện với Thư Phạm, trong đầu Hoàng Tuấn Kiệt ngoài hình bóng, giọng nói của Thư Phạm thì không còn thứ gì khác. Hắn không hiểu tại sao, chỉ sống chung có mấy ngày, mà Thư Phạm lại ảnh hưởng nhiều đến hắn như thế.

“Ring !” Cánh cửa thang máy mở ra. Mấy nhân viên đứng chờ trước cửa thang máy, mỉm cười, kính cẩn chào hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt gật đầu chào lại, mắt nhìn thẳng về phía trước, chân rảo bước trên nền gạch men sáng bóng.

Hắn bước đi, bỏ lại những ánh mắt ngẩn ngơ, thất thần ở phía sau. Nhân viên nữ trong công ty, luôn ước ao, ngưỡng mộ phong độ, và khí phách làm người của hắn.

Giữa trưa, nhân viên trong công ty đều bận rộn làm việc, không gian thoáng mát, rộng lớn, kiến trúc sang trọng, tôn nghiêm địa vị của tập đoàn Hoàng Thị trên thị trường sản xuất và chế tạo ô tô.

Ra đến bãi đỗ xe, Tuấn Hùng mở cửa xe cho hắn trèo lên. Sau khi nói mấy câu với người vệ sĩ ngồi sau tay lái, Tuấn Hùng mới yên tâm quay trở về văn phòng, tiếp tục hoàn thành mấy công việc còn dang dở.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tắm rửa xong, mặc quần áo, sấy khô tóc, cầm túi xách, Thư Phạm hấp tấp đi ra khỏi phòng ngủ.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng ngắm cảnh khu vườn sau nhà, qua khung cửa sổ trong phòng khách. Nghe tiếng bước chân, mùi hương hoa lải quen thuộc, Hoàng Tuấn Kiệt quay đầu lại nhìn.

Vừa mới tắm xong, nước làm ẩm ướt góc má trắng mịn, da dẻ ửng hồng, trông Thư Phạm tự nhiên, tươi mát như nắng xuân, cả cơ thể đều căng tràn sức sống và sinh khí.

“Cô định đi đâu ?” Mắt mấy giây nhìn đến xuất thần, Hoàng Tuấn Kiệt hắng giọng hỏi.

Đang tập trung vào suy nghĩ, Thư Phạm đứng khựng lại, quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, “Tại sao anh vẫn còn đứng ở đây ?”

“Tại sao tôi không thể đứng ở đây ?” Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, không hài lòng vì Thư Phạm luôn tìm cách xua đuổi mình đi. Dù không dựa vào địa vị là con trai cả trong gia tộc Hoàng Thị giàu có và quyền lực, thì xét về diện mạo bề ngoài hắn cũng được xét vào diện tuấn tú, đẹp trai. Tại sao người phụ nữ không biết sống chết này, luôn coi hắn là một kẻ dịch bệnh ?

“Nhà tôi không chấp chứa một người như anh, mời anh đi cho !” Thư Phạm vẫn còn tức giận chuyện vì hắn, nhà cửa bị phá nát, nên không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

“Cô định đi đâu ?” Biết Thư Phạm đang giận lấy mình, Hoàng Tuấn Kiệt không muốn tranh cãi thêm với Thư Phạm nữa.

“Tôi đi đâu là việc của tôi, anh không cần phải quan tâm.” Miệng nói, chân đi nhanh ra hướng cửa dẫn ra sân vườn.

Hoàng Tuấn Kiệt đi theo phía sau Thư Phạm, chỉ hai bước chân đã vượt lên đi ngang cùng.

“Anh, muốn, gì ?” Thư Phạm tức đến run người, quay phắt sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, gần từng từ từng chữ.

“Đi cùng với cô.” Hoàng Tuấn Kiệt đơn giản trả lời, tuy không thích Thư Phạm hơi một tí là tìm cách tranh cãi với mình, nhưng không hiểu tại sao Hoàng Tuấn Kiệt lại thích nhìn thấy đáng vẻ sinh động, đầy sắc thái biểu cảm của Thư Phạm mỗi lúc tức giận.

“Không cần, tôi có chân tôi tự đi được, hơn nữa tôi không phải là một đứa trẻ nít đi đâu cũng cần người khác phải bảo vệ.” Thư Phạm vẫn mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, ngữ khí tức giận, hoàn toàn không coi Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Thị vào đâu.

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt bị Thư Phạm chọc tức đến phát điên. Bình thường, hắn đã dạy cho kẻ không biết trời đất dám trêu tức hắn, một trận như tử ròi, nhưng vì người đó là Thư Phạm, nên hắn không thể xuống tay được. Chỉ cần nghĩ trên người Thư Phạm có bất cứ thương tích nào, lòng hắn lại đau tựa như vết thương ấy là của chính mình.

“Đã trưa rồi, để tôi đưa cô đi ăn.” Hoàng Tuấn Kiệt cố nén giận, hạ giọng bảo Thư Phạm, hy vọng Thư Phạm hiểu hắn đã chịu nhịn nhường lắm rồi, để không còn tiếp tục chống đối hắn nữa.

“Cảm ơn anh.” Trái ngược hoàn toàn với mong muốn của hắn, Thư Phàm vẫn chứng nào tật ấy, “Tôi đã có hẹn đi ăn cơm trưa với người khác, nên anh hãy đi ăn một mình đi.”

Thư Phàm đứng đờ đẫn đi ra cổng, không thèm liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đến lấy một cái.

“Đáng chết !” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đỏ bừng vì tức giận, “Cô dám trêu tức tôi hết lần này đến lần khác, tôi đã cố nhẫn nhịn, nhưng cô lại không biết điều, mà lại được đảng chân lân đảng đầu, đã vậy thì cô đừng có trách tôi ra tay nặng với cô.”

Hoàng Tuấn Kiệt bước nhanh theo sau Thư Phàm, cánh tay vươn dài, vai Thư Phàm bị túm chặt, chưa kịp kêu thét lên được một tiếng nào cả cơ thể đã được Hoàng Tuấn Kiệt nhấc bổng lên vai như heo.

“Thả tôi xuống ! Thả xuống !” Thư Phàm chân đá tay đấm, miệng la to, “Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh bị điên hả ? Còn không mau thả tôi xuống đi ?”

“Im miệng !” Hoàng Tuấn Kiệt còn quát to hơn cả Thư Phàm, “Cô mà còn tiếp tục lộn xộn nữa, tôi sẽ đánh vào mông cô.”

Thư Phàm vừa đỏ mặt vì xấu hổ, vừa căm hận hắn bá đạo không chịu nói lý lẽ, đã dùng bạo lực bắt người.

“Anh...anh là tên xấu xa ! Tên...tên...” Thư Phàm ngượng chín cả người, ngôn ngữ rối loạn, khi thấy hai người vệ sĩ đang nhìn mình chằm chằm.

“Mở cửa xe !” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng, ra lệnh cho hai người vệ sĩ.

Anh vệ sĩ được cử đến bảo vệ Thư Phàm, vội làm theo mệnh lệnh của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt ấn Thư Phàm vào xe, cánh cửa nhanh chóng bị đóng mạnh lại, nhốt Thư Phàm ở bên trong.

Thư Phàm điên tiết đập vào kính cửa xe, tay cố gắng mở chốt cửa xe, để đi ra ngoài.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa trèo lên xe, đã phân phó, “Lái xe đi !”

Anh vệ sĩ đi cùng với hắn, kính cẩn nói, “Vâng, thưa cậu chủ.”

Chốt cửa xe đã khóa chặt cánh cửa xe ô tô, dù Thư Phàm có cố hết sức cũng không thể mở ra được.

“Anh định mang tôi đi đâu đây ?” Thư Phàm trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, trong đầu có ước muốn mãnh liệt là có thể dùng nắm đấm đánh hắn bất tỉnh nhân sự.

“Đi ăn cơm trưa.” Hoàng Tuấn Kiệt bực mình đáp, khuôn mặt băng lãnh như nước đá.

“Tôi đã nói là tôi có hẹn ăn cơm trưa với người khác rồi.”

“Hủy bỏ đi.”

“Cái gì ?” Thư Phàm không còn chịu nổi nữa rồi. Thế này thì quá lắm ! Hoàng Tuấn Kiệt tự cho mình là ai, mà có quyền hò sai người khác ?

“Anh...” Thư Phàm vì tức quá, đến nỗi nghẹn họng không nói nổi nên lời, “Anh đừng quá đáng ! Tôi đi ăn với ai thì có liên quan gì đến anh. Tôi có phải là tội phạm của anh, hay nợ nần gì anh đâu, mà anh cấm tôi không được làm thứ này, không được phép gặp người kia. Nếu anh còn tiếp tục ngang ngược, không chịu nói lý lẽ, thì đừng có trách tôi.”

Sau khi buông một loạt lời đe dọa, không có một chút xiu xi nhẽ gì với Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm vênh mặt lên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, trông như một con cóc đang cố thi gan với một con gấu.

“Cô đã nói đủ rồi chứ ?” Hoàng Tuấn Kiệt trầm giọng hỏi, “Nếu nói đủ rồi, thì ngồi im đi. Tôi không muốn dùng băng dính quấn quanh miệng cô.”

“Anh...” Thư Phàm tức điên người, hơi thở nóng rực bốc lửa trong người thoát ra hai lỗ mũi nhỏ nhắn.

Không thể dùng miệng nói chuyện phải trái với một người chỉ biết làm theo sở thích của mình như Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm dùng chân đá mạnh vào cánh cửa xe ô tô, miệng hét anh vệ sĩ, “Mau mở cửa cho tôi đi ra ngoài ! Mau lên !”

Hoàng Tuấn Kiệt bóp thái dương, gồng mình vì tức. Hắn làm tắt cả mọi chuyện, cũng chỉ vì nghĩ đến sự an toàn của Thư Phàm. Tại sao Thư Phàm không chịu hiểu, mà luôn tìm cách chọc giận hắn, thử thách tính kiên nhẫn và chịu đựng của hắn ?

Hoàng Tuấn Kiệt ôm gọn Thư Phàm vào lòng, eo nhỏ nhắn bị vòng tay cứng như sắt thép kiềm chặt, “Cô ngồi im đi ! Đừng quậy phá nữa !”

“Nếu anh còn không chịu thả tôi ra, thì đừng hòng tôi chịu nghe lời anh.” Thư Phàm không xem mấy lời nói của Hoàng Tuấn Kiệt vào đâu, tuy rằng bị ôm đến không thở được, nhưng tay chân vẫn đấm đá loạn xạ, tựa như một con mèo nhỏ đang dùng móng vuốt để cào tằm thảm trải sàn nhà.

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt thở dài, chịu thua tính cách ương bướng và không biết sợ là gì của Thư Phàm, “Thôi được rồi, cô nói tên quán mà cô hẹn gặp

ăn com đi, tôi sẽ lái xe đưa cô đến đó.”

Đang giã dựa, và gào thét, Thư Phàm dừng tất cả các động tác, ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, “Anh theo tôi đến đó làm gì?”

“Ăn com.” Hoàng Tuấn Kiệt bắt đầu trả lời. Thật không hiểu, vì lý do gì mà hắn luôn bị chi phối bởi Thư Phàm, từ trước đến nay có khi nào hắn để bất cứ người phụ nữ nào lọt vào mắt.

Mặc dù không muốn, Hoàng Tuấn Kiệt đi theo mình đến quán ăn Thiên Long, gặp em gái. Nhưng hiểu tính cách không chịu nhân nhượng của hắn, Thư Phàm đành phải nói cho hắn biết.

.....

Tú Linh được một vệ sĩ hộ tống ra đến tận cổng công ty Vũ Thị. Ra đến nơi, anh vệ sĩ dựng chân trống xe đạp điện Yamaha màu xanh dương xuống nền xi măng, tay giao lại chìa khóa xe cho Tú Linh, miệng lịch sự nói, “Cô Tú Linh ! Chào cô !”

Nói xong, anh vệ sĩ xoay người, đi vào trong công ty, để một mình Tú Linh đứng ngơ ngác trước cổng.

Từ lúc bị Vũ Gia Minh ép buộc nhận chiếc xe đạp điện hơn chục triệu đồng, Tú Linh vẫn bàng hoàng chưa tỉnh mộng. Tú Linh không hiểu dụng ý của Vũ Gia Minh khi tặng cho mình món quà đắt tiền này.

Đối với một người cao ngạo, và có thù tất báo như Vũ Gia Minh, thì khi bị một cô gái cường bạo, lẽ ra hắn phải làm cho kẻ đó sống không bằng chết mới đúng chứ ? Đâu có lý gì, được cưng chiều, và được tặng quà như Tú Linh.

Hai vệ sĩ gác cổng, do dám ăn cắp chiếc xe đạp điện của Tú Linh, lại còn cả gan dám vu khống cho Tú Linh tội nói dối, Vũ Gia Minh chẳng những đuổi việc, còn gô cổ họ vào đồn cho công an giải quyết, cách làm người của Vũ Gia Minh vừa độc, lại vừa thâm, nên ai cũng sợ hắn. Giờ đứng canh gác cổng, là hai vệ sĩ khác.

Run run tra chìa khóa vào ổ, vặn chìa, Tú Linh ngồi lên yên xe, cầm tay lái, gạt chân trống xe, chiếc xe chậm chậm chạy trên đường phố, vóc dáng nhỏ nhắn hòa lẫn cùng dòng xe cộ đông đúc, ánh nắng chói chang phủ lên tóc, lên bộ quần áo mặc trên người.

.....

Nhà hàng Thiên Long nằm ở trung tâm của thành phố, diện tích khá rộng, mới được xây dựng cách đây năm năm, gồm hai tầng, chuyên phục vụ món ăn Tây.

Nằm trên một khu đất gần ven sông, trước cửa quán có một khoảng đất trống rộng mấy trăm mét vuông được rải sỏi, là nơi để phương tiện đi lại của thực khách.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đi xe ô tô, nên đến sớm hơn Tú Linh.

“Cô hẹn em gái cô ăn com ở đây ?” Đi sánh đôi cùng Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt quay sang hỏi.

“Đúng.” Thư Phàm vẫn còn giận Hoàng Tuấn Kiệt bá đạo, nên trả lời cộc lốc.

“Cô có thường xuyên đến đây ăn com không ?” Không chấp thái độ bất lịch sự của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt tiếp tục hỏi.

“Thỉnh thoảng.”

Hoàng Tuấn Kiệt không hỏi thêm câu gì nữa, mắt nhìn thẳng vào con đường đi trước mặt.

Sự xuất hiện của hai người gây không ít tò mò và chú ý của mọi người xung quanh. Trên thương trường, không ai là không biết tên tuổi của Hoàng Tuấn Kiệt. Việc hắn thường xuyên xuất hiện trên mặt báo, khiến ngay cả một người không hiểu gì về kinh doanh, cũng đã có lòng ngưỡng mộ thầm kín. Nay hắn xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mặt, ai mà chẳng kinh ngạc và hiếu kỳ, muốn nhìn ngắm và quan sát cho thật kỹ, muốn xác định xem người đàn ông có vóc dáng cao lớn, nước da hơi ngăm đen, đẹp như một bức tượng thần Hy Lạp kia, có đúng là Hoàng Tuấn Kiệt không.

Thư Phàm không quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh. Vừa bước vào cửa quán, Thư Phàm đã ngó đông ngó tây, cố kiếm tìm hình bóng của cô em gái. Điện thoại bị giấm nát, nên Thư Phàm gặp khó khăn trong việc liên lạc với Tú Linh.

Nữ nhân viên phục vụ trong quán, sáng mắt khi nhìn thấy Hoàng Tuấn Kiệt. Một cô gái trong trang phục áo màu trắng, váy màu hồng dài đến ngang gối, tuổi chừng hơn 20 vội bước lại gần, nụ cười nở trên môi, “Xin hỏi quý khách, muốn ngồi ở đâu ?”

Cô phục vụ chớp chớp mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, dù có là kẻ ngốc không hiểu thể thái nhân tình, cũng biết cô gái này đang tìm cách gây sự chú ý của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cô muốn ngồi ở đâu ?” Không để cô gái phục vụ vào mắt, Hoàng Tuấn Kiệt chăm chú nhìn khuôn mặt ửng hồng của Thư Phàm.

Thư Phàm ngược mắt nhìn lên lầu hai, “Tôi muốn ngồi trên kia.”

“Vậy thì chúng ta đi thôi.” Hoàng Tuấn Kiệt chiều theo ý muốn của Thư Phàm. Chỉ cần Thư Phàm không tìm cách bỏ trốn, và nỗi khủng la mắng hấn ở đây là được.

Cô phục vụ thất vọng, khi Hoàng Tuấn Kiệt không liếc mắt nhìn mình đến một cái, tuy nhiên cô ta vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, dịu dàng bảo cả hai, “Mời quý khách đi theo tôi !”

Lầu hai khá yên tĩnh, không có mấy người ngồi, bàn ghế đều được làm bằng mây tre màu vàng nhạt.

Lựa chọn một chiếc bàn gần giữa quán, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt ngồi đối diện với nhau.

Thư Phàm càng lúc càng không thể hiểu được Hoàng Tuấn Kiệt, tưởng hấn chỉ đưa mình đến đây, sau đó sẽ rời đi, nhưng thật không ngờ, hấn chẳng những theo cùng đi vào đây, hấn còn định ngồi ăn chung với hai chị em cô nữa. Này ! Đây là ý gì thế ?

“Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ?” Cô phục vụ lưu luyến nhìn Hoàng Tuấn Kiệt không rời mắt, lòng luôn cầu mong hấn nhìn mình một lần, nhưng chờ mãi vẫn không thấy hấn có phản ứng gì.

“Cô muốn dùng gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt lại hỏi Thư Phàm

“Cho tôi mượn điện thoại !” Thư Phàm chìa bàn tay nhỏ nhắn, trắng muốt trước mặt Hoàng Tuấn Kiệt.

Thò tay vào túi áo khoác, Hoàng Tuấn Kiệt tự nhiên đưa điện thoại cho Thư Phàm mượn, mà không cần hỏi lý do vì sao không dùng điện thoại của mình, hình như trong lòng hấn đã dân dụng tưng cho tính cách ương bướng và ngang ngược của Thư Phàm.

Thư Phàm cúi đầu, tay liên tiếp bấm số trên bàn phím, miệng cũng không nói một câu cảm ơn với Hoàng Tuấn Kiệt.

Cô phục vụ kinh ngạc mở to mắt, không hiểu mối quan hệ giữa Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt là gì, mà Thư Phàm có thể tự tung tự tác như thế.

.....

Tú Linh không phải lần đầu tiên đến nhà hàng Thiên Long ăn cơm cùng chị gái, nên đối với cách bày trí, và mùi vị thức ăn ở đây khá quen thuộc.

Gửi xe trước cửa quán, Tú Linh rút chìa khóa ra khỏi ổ. Đang xốc gọn quai túi xách trên vai, chân mới dậm bước, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Nhìn số điện thoại lạ hoắc trên màn hình, Tú Linh không đoán được người đang gọi điện cho mình là ai. Ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng Tú Linh bấm nút xanh trên màn hình.

“A lô !” Tú Linh rụt rè lên tiếng, “Xin hỏi ai đấy ?”

“Tú Linh ! Là chị đây ! Em đã đến chưa ?”

Tú Linh gãi đầu, không hiểu vì sao chị gái thay đổi số liên tục.

“Em đã đến rồi, hiện giờ em đang đứng dưới bãi đỗ xe trước cửa quán Thiên Long.”

“Em lên lầu hai nhé ! Chị đang ngồi chờ em ở trên đó.”

“Em biết rồi, em lên ngay đây.”

Nói xong, chờ Thư Phàm cúp máy, Tú Linh dứt điện thoại vào ngăn đầu tiên trong túi xách, chân đi nhanh vào cửa quán.

.....

Thư Phàm đưa trả Hoàng Tuấn Kiệt điện thoại.

Hoàng Tuấn Kiệt cầm lấy, dứt vào túi áo khoác, thái độ ôn hòa không trách Thư Phàm không biết lịch sự cảm ơn mình một câu khi mượn đồ của người khác.

“Em gái cô đã đến rồi ?”

“Đang đi lên đây.”

Thư Phàm ngồi thẳng người, nhìn chăm chú Hoàng Tuấn Kiệt, “Tại sao anh vẫn còn chưa đi ?”

Hoàng Tuấn Kiệt nhấm ly cà phê do cô phục vụ vừa bung lên, ung dung chất vấn lại Thư Phàm, “Tại sao tôi lại phải đi ?”

“Em gái tôi đang lên đây.” Thư Phàm tức xì khói. Tên diên này không hiểu mình đang khó chịu lắm hay sao, mà còn tiếp tục chai lì không chịu biến đi ?

Tú Linh đi lên lầu hai, nhìn ngược ngó xuôi, cố tìm hình bóng chị gái trong không gian rộng mấy trăm mét vuông, đầy bàn ghế, và hơn chục vị khách đang vừa ăn uống, vừa nói chuyện rôm rả với nhau.

Mấy quý ông mắt sáng rực khi nhìn thấy có một cô gái xinh xắn, dễ thương, có sắc đẹp động lòng người như Tú Linh.

“Chị Hai !” Tú Linh sung sướng cười tươi như hoa nở, gọi tên Thư Phàm, giọng trong trẻo dễ nghe.

Thư Phàm cùng Hoàng Tuấn Kiệt đều quay lại nhìn Tú Linh.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn lướt qua khuôn mặt đẹp tựa búp bê barbie của Tú Linh, hai chị em Thư Phàm có nhiều nét rất giống nhau, cả hai đều có nước da trắng hồng, chiếc mũi thanh tú, đôi mắt to tròn đen láy, mái tóc đen mượt, chiếc miệng nhỏ nhắn với đôi môi mỏng, răng nanh trắng bóng, vóc dáng nhỏ bé, thon gọn, trông dễ thương, ngập tràn sức sống thanh xuân tươi trẻ.

Tú Linh vốn có tính trẻ con, thấy chị gái là mừng như điên, nên không quan tâm bên cạnh chị gái còn có một người đàn ông lạ mặt, đang chiêm ngưỡng và nhìn ngắm hai chị em nhà họ Bạch.

Thư Phàm nhìn từ đầu xuống chân Tú Linh, thậm chí còn quay Tú Linh một vòng, để kiểm tra xem thân thể Tú Linh có bị thương hay sứt mẻ miếng thịt nào không.

Trước hành động khó hiểu của chị gái, Tú Linh đỏ mặt, cau mày hỏi nhỏ, “Chị đang làm gì thế ? Chị định biến em thành con hề ở đây hả ?”

Thư Phàm vẫn một mực muốn kiểm tra xem Tú Linh có bị thương ở đâu không, nên không quan tâm đến cảm giác xấu hổ của Tú Linh, khi bị chị gái coi là một món hàng hóa trước mặt mọi người xung quanh.

“Chị hai !” Tú Linh giận dỗi kêu lên, “Chị có dừng lại hành động kì cục của mình đi không ? Nếu chị mà còn tiếp tục, em sẽ bỏ về cho chị xem”

“Em không bị thương ở đâu chứ, mấy ngày nay em có gặp phải chuyện gì không ?”

“Em không có bị thương.” Đang nói, Tú Linh chợt dạ, mắt len lén nhìn chị gái, lòng thầm kêu không ổn. Nếu để Thư Phàm biết được sự thật, đảm bảo Vũ Gia Minh sẽ bị Thư Phàm xông vào tận nhà, đập cho hắn một trận đến bầm dập mặt mũi. Tính cách Thư Phàm từ trước đến nay vốn không biết sợ là gì, cũng nóng tính như lửa, chỉ cần người đó phạm lỗi, thì dù có là ai đi chăng nữa, cũng bị Thư Phàm dùng bạo lực, và cái đầu chứa toàn thuốc và các công thức hóa học, xử đẹp kẻ đó.

Xác minh được là em gái không bị thương tích ở đâu, đang sống rất khỏe mạnh và bình an, tâm trạng bất an của Thư Phàm thả lỏng dần dần.

Ngồi ở phía đối diện, Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép, đôi mắt đen sâu sắc bên nhìn từng đường nét, biểu cảm trên khuôn mặt Thư Phàm. Có thể Thư Phàm không quan tâm đến sống chết của bản thân mình, nhưng không thể không quan tâm đến sự an toàn của em gái và người thân trong gia đình. Xem ra cũng không khó để tìm được điểm yếu của Thư Phàm.

“Ngồi xuống đi !”, Thư Phàm kéo ghế.

Tú Linh mỉm cười, đang định nói lời cảm ơn chị gái, đã mở to mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Anh...anh là...”

Quay sang nhìn chị gái, tay chỉ vào mặt Hoàng Tuấn Kiệt, Tú Linh ngu ngơ hỏi, “Anh ta là ai ? Tại sao anh ta lại ngồi ở đây ?”

Hoàng Tuấn Kiệt suýt bị nước cà phê làm cho sặc chết. Chị em gái nhà họ Bạch, không chỉ giống nhau về ngoại hình, mà tính cách cũng không khác nhau bao nhiêu.

“Em không cần biết anh ta là ai, em cứ mặc kệ anh ta là được rồi.” Thư Phàm nhún vai, không thèm giới thiệu Hoàng Tuấn Kiệt với em gái, chẳng những thế còn coi hắn là một khúc gỗ mục không đáng để lưu tâm.

Cô phục vụ há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn Thư Phàm. Trên đời này người dám vũ nhục Hoàng Tuấn Kiệt, và không thèm để ý đến địa vị và diện mạo bề ngoài của hắn, thì Thư Phàm là người thứ nhất.

Hoàng Tuấn Kiệt tức hộc máu, ngay lúc này hắn có mong muốn mãnh liệt là có thể dùng tay bóp chết Thư Phàm.

“Thật quá quái ! Nữ nhân chết tiệt ! Tôi mà không trừng phạt cô, không dạy cô học cách tôn trọng tôi, thì tôi không mang tên Hoàng Tuấn Kiệt !” Hoàng Tuấn Kiệt thảm thê với lòng.

“Nhưng...nhưng mà...” Tú Linh thấy trong chuyện này có điều gì đó không đúng, nhưng là điều gì thì lại không thể đoán ra được. Từ trước đến nay, có khi nào chị gái mang một người đàn ông lạ mặt đi ăn cùng với hai chị em đâu.

“Chào em ! Tên anh là Hoàng Tuấn Kiệt, anh là bệnh nhân của chị gái em.” Hít một hơi thật sâu, để kiểm chế hỏa khí đang bốc cao lên đến tận đỉnh đầu, Hoàng Tuấn Kiệt cố nặn ra được một nụ cười gượng gạo, hạ giọng bắt chuyện với Tú Linh.

“À...” Chiếc miệng nhỏ xinh của Tú Linh cong lên, giãn nở một nụ cười vui vẻ, “Anh là bệnh nhân của chị gái em. Chắc anh quen chị gái em lâu rồi ?”

Hoàng Tuấn Kiệt rất thích tính cách dễ thương và ngoan ngoãn của Tú Linh, “Cũng không lâu lắm, anh và cô ấy chỉ vừa mới gặp nhau được gần một tuần.” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì giận của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt thích thú cười thầm, “Hừ ! Cô hãy chờ đấy, để xem cô có thể ngăn cản tôi tiếp cận gia đình cô không ?”

“Em tên là gì nhỉ ?” Đặt ly cà phê xuống bàn, Hoàng Tuấn Kiệt lịch sự, nhã nhặn hỏi Tú Linh.

“Em là Tú Linh.” Tú Linh hoàn toàn không biết mối quan hệ phức tạp giữa chị gái và Hoàng Tuấn Kiệt, nên thành thật trả lời Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tú Linh, cái tên rất đẹp, rất hợp với em.” Mặc dù miệng khen ngợi em gái, nhưng mắt lại chăm chú nhìn Thư Phàm.

“Cảm ơn anh.” Tú Linh cười, nghịch ngợm hộp diêm trên tay.

“Đã đói rồi, chúng ta gọi món ăn đi thôi.” Nhìn Thư Phàm rơi vào trầm tư, khuôn mặt được ánh sáng mặt trời bao phủ, từng sợi tóc lấp lánh như ánh trăng phản chiếu trên mặt nước vào đêm rằm, đôi mắt nhìn về xa xăm, đáng vẻ hoàn toàn bỏ quên thực tại, Hoàng Tuấn Kiệt tự nhiên thấy mắt mát và buồn vô cớ.

Ăn xong bữa trưa, Hoàng Tuấn Kiệt cùng chị em nhà họ Bạch đi ra khỏi cửa quán Thiên Long.

Đến bãi đỗ xe, Hoàng Tuấn Kiệt quay lại bảo hai chị em Thư Phàm, “Hai người lên xe đi, để tài xế chờ về nhà.”

“Không cần.” Thư Phàm nhanh chóng cự tuyệt, “Tôi đi xe nhờ xe đạp điện của em gái là được rồi.”

Từ lúc ngồi ăn cơm cùng với Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, thấy hai người họ không nói với nhau một câu, thái độ căng thẳng và thù nghịch, khiến Tú Linh khó hiểu. Nếu họ ghét nhau nhiều như thế, thì đi ăn cùng với nhau làm gì ?

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, bất mãn với hành vi chống đối của Thư Phàm, “Cô không có xe, thì lên đây tôi chờ về. Tại sao cô nhất định cứ phải làm phiền em gái mình ?”

Thư Phàm tức điên người, không thèm đối đáp qua lại với Hoàng Tuấn Kiệt thêm câu nào nữa, tay nhanh chóng lôi em gái về phía chiếc xe đạp điện Yamaha màu xanh dương ở phía đối diện.

“Chị Hai !” Tú Linh nuốt nước bọt, mắt cẩn thận quan sát và đánh giá khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng của Thư Phàm, “Anh Kiệt cũng chỉ muốn tốt cho chị thôi. Chị đừng giận anh ấy.”

“Em...” Thư Phàm nghiêng răng, “Nếu em còn bênh anh ta thêm một câu nào nữa, thì đừng gọi tên chị nữa.”

Tú Linh le lưỡi rụt cổ, tỏ vẻ sợ hãi trước tính cách nóng như lửa của chị gái. Không hiểu Hoàng Tuấn Kiệt đã làm việc gì đắc tội với chị gái, mà chị ấy lại tức giận đến thế, vừa đi vừa ngoái đầu quay lại nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, Tú Linh vừa lăm bắm trong miệng.

Đứng một chỗ, nhìn hai chị em nhà họ Bạch hăm hở lôi kéo nhau như hai đứa trẻ con đang cố đi nhanh để dành chỗ trong rạp hát, tâm trạng Hoàng Tuấn Kiệt nặng như đeo đá. Hắn đã cố nhẫn nhịn và bỏ qua nhiều lần cho Thư Phàm, nhưng càng ngày Thư Phàm càng không biết điều.

“Cậu chủ !” Anh vệ sĩ kính cẩn lên tiếng gọi nhỏ, anh muốn biết hắn định làm gì tiếp theo.

“Tiếp tục đi theo bảo vệ Thư Phàm.” Mắt nhìn hình bóng nhỏ nhắn của Thư Phàm không rời, Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng phân phó.

“Vâng, thưa cậu chủ.”

Anh vệ sĩ vội vàng bám theo hình bóng của hai chị em.

Anh vệ sĩ còn lại mở cửa xe ô tô màu đen bóng và sang trọng cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Lái xe về công ty !” Ngồi trên ghế xe phía sau, Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi dựa lưng ra sau ghế, nói cho vệ sĩ biết nơi mình muốn đi.

Chiếc xe ô tô từ từ lùi lại về phía sau, đến một khoảng gần 10 mét, đầu xe quay sang bên trái, rồi tiến dần ra đường cái lớn.

Bên ngoài nắng đã lên cao, con đường rải nhựa bóng rẫy, từng hàng cây cảnh lá thình thoảng kêu xào xạc do những cơn gió nhẹ thổi qua.

Mùa thu đến, khiến những chiếc lá vàng rơi rụng đầy trên sân trước cửa quán. Cảnh vật trước mặt, khiến cho người ta có cảm giác muốn say.

.....

Thư Phàm chăm chú nhìn chiếc xe đạp điện mới cồng trước mặt, chớp chớp mắt vài cái. Sau khi xác định được rằng mình không có bị hoa mắt, Thư Phàm quay lại nhìn em gái, tay chỉ vào chiếc xe đạp điện, “Em nói cho chị biết, chiếc xe đạp điện mới này từ đâu mà em có, còn nữa chiếc xe đạp điện cũ kia đâu rồi ?”

Tú Linh toát mồ hôi vì sợ, không ngờ chị gái lại tinh ý như thế.

“Sao em không trả lời chị ?” Thư Phàm gần giọng, việc em gái đổi xe cũ, mua xe mới không khiến Thư Phàm tức giận, nhưng dám ở sau lưng giấu giếm làm việc xấu, thì tuyệt đối không được.

“Chị Hai !” Tú Linh run giọng gọi, “Chị đừng hơi một chút là nổi khùng lên được không ? Em có làm chuyện gì phạm pháp đâu.”

“Chị biết là em không làm chuyện gì phạm pháp, vì em không có gan làm những việc đó. Nhưng mà, em nói thật đi, em lấy tiền đâu mà mua một chiếc xe đạp điện hơn chục triệu này ?”

Tú Linh giật nảy người, tròn xoe mắt nhìn chị gái. Thoạt mới nhìn chiếc xe đạp điện này, có ai biết nó giá trị hơn chục triệu đồng. Tại sao Thư Phàm chỉ cần nhìn thoáng qua là biết ?

“Em còn không nói mau !” Thư Phàm nghiêng răng, hỏa khí đã bốc cao lên đến tận đỉnh đầu. Từ sáng đến giờ phải chịu đựng biết bao nhiêu chuyện, bây giờ lại thêm cô em gái xưa nay vốn ngoan hiền, có chuyện gì cũng nói thật, tự dưng biến thành một người nói dối.

“Sao...sao chị lại biết chiếc xe này trị giá hơn mười triệu ?” Tú Linh thắc mắc hỏi Thư Phàm. Dù rất sợ tính cách nóng như lửa của chị gái, nhưng tò mò vốn là bản tính của con người, nên không cưỡng lại được.

Chỉ tay vào cangk xe, Thư Phàm cười nhạt, “Em đã nhìn thấy chưa ?”

Tú Linh nhìn theo hướng tay chỉ của Thư Phàm, đầu cúi xuống, bàn tay nhỏ bé vuốt nhẹ lên miếng tem màu xám bạc được gắn cẩn thận trên cangk xe.

“Nhìn đã đủ chưa ?” Thư Phàm tức muốn điên lên. Cô em gái ngốc nghếch này chẳng những nói dối cũng không biết đường mà nói, ngay cả làm chuyện xấu cũng không biết cách che giấu. Thư Phàm không biết nên khóc hay nên cười, “Còn không mau trả lời câu hỏi của chị ?”

Đã hiểu lý do vì sao chị gái mình biết được giá trị của chiếc xe đạp điện, Tú Linh vịn vẹo tay, nuốt nước bọt, cúi thấp đầu nói, “Chiếc...chiếc xe này là... là do...”

Thư Phàm siết chặt nắm đấm, cổ gồng nén giận, chờ nghe Tú Linh nói cho mình biết nguyên nhân tại sao.

“Em...em gửi người ta giữ dùm, nhưng...nhưng người ta không cẩn thận đánh mất, nên...nên mua đền cho em.” Tú Linh vốn không quen nói dối, nên chỉ nói được mấy câu thì ấp a ấp úng, mồ hôi lấm tấm trên trán, đầu cúi càng lúc càng thấp.

“Nói dối !” Thư Phàm quát âm lên, “Em đừng tưởng em nói thế mà chị tin. Dù người đó có tốt bụng đền xe cho đi chẳng nữa, thì cũng chỉ mua cho em một chiếc xe bằng với số tiền mà em đã mua chiếc xe đạp điện cũ kia thôi chứ ? Tại sao lại mua một chiếc gần như gấp ba số tiền lần trước ?”

Tú Linh cứng họng không biết phải nói như thế nào cho phải. Đối diện với người chị gái thông minh, chỉ cần quan sát sắc mặt của mình là có thể đoán được suy nghĩ trong đầu, thì dù có giỏi khua môi múa mép đi chẳng nữa, cũng không thể lừa được Thư Phàm.

Thư Phàm chìa tay trước mặt Tú Linh, “Đưa chìa khóa xe đạp điện đây !”

Tú Linh vội kéo khóa túi sách ngăn thứ nhất, lục tìm chìa khóa, rồi run run đặt chiếc chìa khóa có gắn nơ màu hồng nhạt vào tay Thư Phàm.

Thư Phàm dứt chìa khóa vào ổ, vặn chìa, trèo lên yên xe, miệng giục, “Lên xe !”

Tú Linh lú lú làm theo như một cái máy, trong lòng không ngừng gào thét. Cứ mỗi lần Thư Phàm không bộc phát tức giận ngay lập tức, thì y như rằng sóng cuộn cuộn đang chuẩn bị nhấn chìm chết cả một thành phố.

.....

Thư Phàm đưa cả hai em đến một công viên rộng gần một héc ta nằm trên quận ba. Công viên này thỉnh thoảng hai chị em vẫn rủ nhau ra đây chơi, mỗi khi Tú Linh học hành căng thẳng, hay tâm trạng Thư Phàm không được vui. Lúc này, Thư Phàm muốn tra hỏi cho ra tận gốc rễ của mọi chuyện nhưng lại ngại gây sự chú ý của đám đông.

Chọn một góc khuất, trên khu đất trồng nhiều cây to trong công viên, Thư Phàm dựng chân trồng xe, rút chìa khóa ra khỏi ổ khóa, mắt liếc nhìn khoảng đất mọc cỏ rậm rạp trước mặt.

“Ngồi xuống chỗ kia đi !” Thư Phàm chỉ tay, giục em gái đi theo mình.

Tú Linh cúi đầu, bước thấp bước cao đi theo chị gái, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò, đầu lúc nào cũng không ngừng suy nghĩ tìm cách thoát khỏi sự tra hỏi của chị gái.

Thư Phàm cời giày, làm ghế lót để ngồi, Tú Linh bắt chước làm theo.

Phóng tầm mắt ra xa, hàng cây nằm gọn trong đáy mắt, một lúc sau, Thư Phàm đột ngột lên tiếng phá vỡ đi sự im lặng giữa hai chị em, “Giờ thì em có thể nói cho chị biết được rồi chứ ?”

“Em.” Tú Linh giật mình, từ trong trạng thái vô thức trở về thực tại.

Quay sang nhìn em gái, Thư Phàm nghiêm khắc dẫn dắt, “Chị biết một cô gái có sắc đẹp động lòng người như em, sẽ có rất nhiều chàng trai muốn thân cận và làm quen, nhưng em phải biết không phải chàng trai nào cũng tốt bụng, và đến với mình vì thật lòng yêu thương, mà đôi khi họ chỉ muốn lợi dụng mình để đùa giỡn, sau khi chán chê rồi, họ lại quăng bỏ mình như một chiếc áo cũ, rách nát.”

“Chị Hai !” Tú Linh đỏ mắt, nghẹn ngào muốn khóc.

Thư Phàm nắm gọn lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tú Linh, dịu giọng khuyên bảo em gái, “Chị là chị gái của em. Trên đời này, nếu em không tin chị thì em còn tin được ai nữa. Vì thế, có chuyện gì thì em cứ nói thật cho chị biết, chị nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để giúp đỡ em.”

“Em...” Tú Linh sụt sịt, nửa muốn nói tất cả mọi chuyện cho Thư Phàm nghe, nửa lại không dám.

“Nếu em không nói, còn cô tình đầu giếm mọi chuyện với chị, chị sẽ giận em, sẽ không thèm nói chuyện và không quan tâm đến em nữa.”

“Đừng...” Tú Linh sợ hãi vội kêu lên, “Chị đừng làm thế. Từ trước đến nay chị là người thương em nhất, nếu chị không quan tâm đến em, thì ai sẽ quan tâm đến em đây.”

“Biết thế, sao em còn không chịu nói ra !”

“Chuyện... chuyện này...” Tú Linh rơi vào khó xử, ngôn ngữ lộn xộn, lòng rối như tơ vò.

“Thôi được rồi !” Thư Phàm giả vờ thờ dài, khuôn mặt buồn bã, “Em không muốn nói chứ gì ? Vậy thì quên đi, chị cũng không có hứng muốn nghe nữa.”

Thư Phàm đứng dậy, ngữ khí kiên định, “Từ bây giờ trở đi, chuyện của em không có liên quan đến chị. Coi như chị không biết gì cả, cũng chưa từng nhìn thấy gì cả.”

“Chị Hai !” Tú Linh cuống lên, vội nắm chặt lấy tay Thư Phàm, “Chị đừng giận em. Em nói là được chứ gì ?”

Thư Phàm mặc dù trong lòng vui vẻ không ít, vì có thể bức được cô em gái khai ra tất cả, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như băng, “Em không cần phải nói nữa, chị không muốn nghe.”

Thư Phàm xăm xăm bước đi, tay xách đôi giày.

Tú Linh cuống đến mức, ôm chặt lấy Thư Phàm, nhất quyết không để cho Thư Phàm đi. “Chị Thư Phàm ! Em...em xin lỗi ! Em sẽ nói hết cho chị nghe ! Chị...chị đừng giận em...”

Thư Phàm thờ dài, cô em ngọc ngà này đúng là không có gan làm chuyện xấu, mới có dọa nạt một chút xiu đã hạ vũ khí đầu hàng rồi.

“Nào nói nhanh đi ! Chị không có thời gian !” Thư Phàm tiếp tục giả vờ miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh Tú Linh, khuôn mặt lộ ra dáng vẻ thờ ơ không quan tâm.

Tú Linh mắt lên lên nhìn Thư Phàm, đầu cúi thật thấp, ấp úng kể cho Thư Phàm nghe chuyện hôm qua sau khi tan học vào buổi chiều, gặp được ông lão bán hoa bị ngã xe, đã tốt bụng giao hoa giúp cho ông ấy.

Thư Phàm chăm chú lắng nghe, thấy em gái có lòng tốt giúp người, hai nửa chỉ là một ông lão nghèo sở hữu một cửa hàng hoa, Thư Phàm đồng tình với em gái, nếu phải là cô lúc đó, cũng sẵn sàng giúp ông lão một tay.

Nhưng sau khi em gái nói phải giao hoa cho một người trong tập đoàn Vũ Thị, tự dưng Thư Phàm lại có linh cảm xấu.

Ban đầu Tú Linh còn vui vẻ kể về kiến trúc của tập đoàn Vũ Thị trông sang trọng và rộng lớn như thế nào, nhưng kể đến đoạn gặp Tổng giám đốc Vũ Gia Minh, thanh âm đã trở nên nhỏ xiu như muỗi kêu, đầu cúi thấp đến nỗi không thể nhìn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt vì sợ chị gái sẽ ra tay đánh người ở đây.

Càng nghe Thư Phàm càng siết chặt tay, mắt vẫn đỏ, đôi môi đỏ màu hồng nhạt bị cắn đến sưng đỏ, trong đầu đang mắng Vũ Gia Minh đê tiện, xấu xa bỉ ổi một cách ác liệt.

Chỉ có Tú Linh ngây thơ, ngọc ngà mới sập bẫy của con sói Vũ Gia Minh, còn Thư Phàm thì đừng hòng.

Thư Phàm tức em gái đến nỗi muốn thổ huyết, hai tay ôm đầu, muốn dùng tay bóp não Tú Linh ra xem làm bằng gì, mà khờ khạo và tin người một cách mù quáng đến mức có thể vô tư lăn ra ngủ trong căn phòng cách âm chỉ có hai người, lại đi tin vào lời nói dối bịa đặt rằng một cô gái trời gả không chặt ngủ đến sét đánh bên tai cũng không có phản ứng gì, lại có thể cường bạo một chàng trai khỏe mạnh, vóc dáng cao lớn, người cứng như sắt thép.

“Chúa ơi ! Con điên lên mất” Thư Phàm không ngừng vỗ đầu bứt tóc, miệng hét ầm lên.

Tú Linh bị Thư Phàm dọa cho nhảy dựng, vội vội vàng vàng chạy xa Thư Phàm mấy mét, để đề phòng Thư Phàm nổi điên đánh cho mình một trận như từ vị tội ngu ngốc và khờ khạo.

“Tất, cả, những, lời, mà, em, nói, đều, là, sự, thật, chứ?” Thư Phàm gần từng từ từng chữ, nghiêng răng kêu ken két, trông hết từ Hà Đông

Tú Linh ngoan ngoãn gật đầu, mắt đề phòng nhìn Thư Phàm một khắc cũng không rời, tinh thần lúc nào cũng trong trạng thái đề cao cảnh giác, như đang gặp phải cường địch.

“Bây giờ em nói cho chị biết điện chỉ nhà riêng và công ty nơi tên đề tiện đó đang làm việc.” Thư Phàm hằm hằm đi giày vào chân. Dù trời có đổ mưa to gió lớn, Thư Phàm cũng quyết phải đòi lại công bằng cho em gái.

Tú Linh lo sợ nói, “Theo...theo em thì hay là thôi đi! Em sợ rằng mọi chuyện xảy ra đúng theo như những gì mà anh ta nói.”

“Ngu ngốc!” Thư Phàm tức giận mắng to, “Em có hiểu mình đang nói gì không hả?”

Một tay chống hông, một tay chỉ vào mặt Tú Linh, Thư Phàm phần nộ giải thích cho một người có đầu óc tuy thông minh, nhưng lại ngờ nghệch không hiểu một chút nào về khoa học logic như Tú Linh nghe, “Em nghĩ thử xem, với sức lực của một cô gái nhỏ bé như em liệu có thể làm gì được anh ta. Em giống hết một con thỏ con, ôm phải một con gấu bự. Em không bị anh ta đè bẹp và giẫm nát là may cho em lắm rồi, làm gì có chuyện em có thể áp chế được anh ta.”

“Nhưng...nhưng mà...” Tú Linh vịn vẹo tay, mặt ửng đỏ, ấp úng nói, “Những...những dấu vết ấy đâu phải là giả...”

“Đồ ngốc!” Thêm một lần nữa, Thư Phàm lại mắng Tú Linh, “Anh ta là một kẻ trắng hoa thì thiếu gì cách để tạo ra những dấu vết ấy, nhờ đâu do một trong số những người tình của anh ta tạo ra thì sao.”

Tú Linh tròn tròn mắt, khuôn mặt cứng đờ, người đông cứng. “Đúng! Tại sao mình không nghĩ đến trường hợp này?” Càng nghiêng ngẫm lại lời giải thích của chị gái, Tú Linh càng thấy đúng và có lý.

“Em...em phải làm gì bây giờ?” Tú Linh khóc không ra nước mắt, bối rối gặm móng tay, rất muốn đập đầu vào thân cây để tự trừng phạt tính cách khờ khạo dễ tin người của mình.

“Còn làm gì được nữa?” Thư Phàm là người thẳng tính, rất căm ghét những kẻ luôn tính kế hại người khác, “Bây giờ hai chị em mình đến công ty nơi hắn đang làm việc để đòi lại công bằng.”

“Hừ! Dám chiếm tiện nghi của em gái tôi. Chờ đấy tên kia! Nhất định tôi sẽ xử đẹp anh, sẽ đánh cho anh một trận bầm dập.”

Nhìn khí thế hùng hổ của chị gái, Tú Linh lại càng tự trách bản thân mình hơn. Nếu cô thông minh và bình tĩnh suy nghĩ thấu đáo một chút, thì có lẽ chuyện rắc rối này đã không xảy ra, nhưng mọi chuyện đã xảy ra rồi, giờ có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hai giờ chiều, tại văn phòng Tổng giám đốc, tập đoàn Vũ Thị.

Vũ Gia Minh sau khi ăn xong cơm trưa tại văn phòng, do thư kí đặt ở một nhà hàng thuộc khách sạn năm sao nằm trên quận Nhất, chớp mắt hơn một tiếng đồng hồ, đã tiếp tục làm việc vào buổi chiều.

Trợ lý Tân đã nhận lệnh đi điều tra người phụ nữ mà Hoàng Tuấn Kiệt đưa về tòa cao ốc Hoàng Thị vào mấy hôm trước, đến chiều nay đã có kết quả để báo cáo lại cho Vũ Gia Minh nghe.

Vũ Gia Minh ngồi trên ghế, năm đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, đáng vẻ hoàn toàn không kiên nhẫn, chờ nghe Trợ lý Tân báo cáo.

Trợ lý Tân đứng trước mặt, tay lật dở tài liệu, vì luống cuống sợ hãi do nhìn thấy dáng vẻ của sếp, đã rơi lại càng thêm rồi.

“Cậu đã báo cáo được chưa?” Vũ Gia Minh nhìn Trợ lý Tân, khóe miệng nhếch lên.

“Thưa...thưa sếp, tôi...tôi...” Trợ lý Tân chỉnh lại gọng kính, thanh âm hơi run, trán lấm tấm mồ hôi, cố gắng nhanh chóng tìm xấp tài liệu có liên quan đến thông tin cô gái mà Vũ Gia Minh đang quan tâm.

Mất một lúc, Trợ lý Tân mới tìm thấy, “Thưa sếp, tài liệu đó đây.” Trợ lý Tân ngữ khí run rẩy, không có một chút ra dáng của một trợ lý Tổng giám đốc.

Vũ Gia Minh liếc mắt nhìn xấp tài liệu trước mặt, lạnh lùng ra lệnh, “Báo cáo!”

“Vâng, thưa sếp.”

Trợ lý Tân dùng khăn tay lau mồ hôi trán, hắng giọng nói, “Cô gái mà Hoàng Tuấn Kiệt mang về vào mấy buổi chiều hôm trước tên là Bạch Thư Phàm, là một bác sĩ đang làm việc Gia Long, năm nay 24 tuổi, từng được giới y học khen ngợi là một tài năng. Nghe nói buổi tối hôm đó, trên đường đi làm về đã cứu Hoàng Tuấn Kiệt một mạng, nên Hoàng Tuấn Kiệt mới cẩn thận mang cô gái đó về nhà mình, để bảo vệ an toàn cho cô gái đó. Ngoài ra...” Trợ lý quan sát sắc mặt băng lãnh của sếp, ngập ngừng nói tiếp, “Ngoài ra Bạch Thư Phàm chính là chị gái của Bạch Tú Linh.”

Vũ Gia Minh cầm xấp tài liệu dưới bàn lên, mắt đọc lướt qua trang giấy khổ A4 đầu tiên, cũng giống như những gì mà Tuấn Hùng đã điều tra được về Bạch Thư Phàm, trợ lý Tân cũng cung cấp đầy đủ tên họ, ngày sinh tháng đẻ, quê quán, nơi làm việc, thân nhân trong gia đình, thậm chí ngay cả ảnh của Thư Phàm cũng có.

Vũ Gia Minh dễ dàng nhận ra được nhiều nét giống nhau giữa hai chị em nhà họ Bạch. Càng đọc, hắn càng có hứng thú. Trái đất quả thật rất tròn ! Trong khi chị gái cứu Hoàng Tuấn Kiệt một mạng, được hắn khổ tâm tìm đủ mọi cách bảo vệ, thì cô em gái lại bị biến thành thú cưng của Vũ Gia Minh.

“Những thông tin mà cậu điều tra được, là hoàn toàn chính xác chứ ?” Mặc dù biết Trợ lý Tân sẽ không dám lừa mình, nhưng Vũ Gia Minh vẫn muốn xác minh lại.

“Thưa sếp, những thông tin này là hoàn toàn chính xác.” Trợ lý Tân nhìn Vũ Gia Minh, đáp như đinh đóng cột.

“Hiện giờ người phụ nữ đó vẫn đang sống tại nhà Hoàng Tuấn Kiệt chứ ?” Vũ Gia Minh thích thú đọc lại toàn bộ thông tin có liên quan đến Thư Phàm, đầu óc thông minh chuyên dùng để tính kế hại người của hắn lại bắt đầu hoạt động hết công suất.

“Tạm thời cô ấy vẫn sống tại nhà Hoàng Tuấn Kiệt.”

“Xem ra lần này Hoàng Tuấn Kiệt rất nghiêm túc. Hắn là một kẻ ít khi nào để đàn bà con gái xen vào cuộc sống riêng tư của mình. Nhưng một khi hắn đã chịu mang Bạch Thư Phàm về nhà, chứng tỏ cô gái này đã chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng hắn.” Vũ Gia Minh ngả người ra sau ghế, đôi mắt sắc bén lóe sáng như chim ưng đang đi săn mồi trong bóng đêm.

“Haizz...! Hoàng Tuấn Kiệt ơi là Hoàng Tuấn Kiệt !” Vũ Gia Minh giả vờ than thở, điệu bộ hết sức xấu xa và vô lại, “Lần này cậu đã để tôi nắm được cái đuôi của cậu rồi. Không hiểu khi tôi đùa giỡn được người con gái mà cậu thích, thì cậu sẽ có phản ứng như thế nào nhi ?”

Trợ lý Tân sồn gai ốc, toát mồ hôi hột vì ớn lạnh. Khuôn mặt tuấn tú có vẻ gian tà, cộng thêm nụ cười nhếch mép nửa miệng, chẳng khác gì ác ma tái sinh.

Trái tim nhỏ bé của anh trợ lý đập yếu ớt trong lồng ngực, mồ hôi mẹ mồ hôi con tuôn hết cả ra làm ướt đầm một mảng nhỏ sau lưng, khuôn mặt ươn nhẹp, tóc bết vào trán. Đang đứng trong văn phòng có máy lạnh, anh trợ lý lại có cảm giác mình đang phơi nắng giữa trưa hè oi bức.

Thu lại khuôn mặt xấu xa của mình, Vũ Gia Minh lạnh lùng nhìn Trợ lý Tân, “Cho người theo dõi nhất cử nhất động của Hoàng Tuấn Kiệt, đồng thời cũng cho người bám theo người con gái tên Bạch Thư Phàm. Tôi muốn biết tất cả các thói quen của cô ta, muốn biết cô ta đi làm lúc mấy giờ, sở thích của cô ta là gì, cô ta ghét gì nhất.”

Trợ lý Tân kinh ngạc nhìn Vũ Gia Minh, yêu cầu này của hắn phải nói là hết sức quái dị. Theo dõi một cô gái có liên quan đến Hoàng Tuấn Kiệt thì không có gì lạ, nhưng phải tìm hiểu sở thích và sở đoản của cô ta thì... Trợ lý Tân tự dưng thấy thương hại cho cô gái mang tên Bạch Thư Phàm, hiện giờ em gái đã bị Vũ Gia Minh lừa nhốt vào hang, nay cả chị gái, hắn cũng không chịu buông tha. Chẳng lẽ hắn định nhốt cả một gốc hoa hồng, mà không phải là một bông hoa ?

“Cậu đã nghe rõ tôi muốn nói gì rồi chứ ?”, Vũ Gia Minh cau mày hỏi Trợ lý Tân.

“Thưa sếp, tôi nghe rõ rồi.” Trợ lý Tân vội vàng kính cẩn lên tiếng, tự trách bản thân mình quá đa tâm, chỉ một chút xíu nữa thôi là đã bị Vũ Gia Minh tổng cổ ra khỏi đây rồi.

“Nghe được rồi là tốt.” Vũ Gia Minh cười nhạt, sắc giọng cảnh cáo anh trợ lý, “Từ lần sau cậu mà còn dám thả hồn đi hoang, khi tôi đang nói chuyện với cậu nữa, thì cậu đừng trách tôi đối xử vô tình với cậu.”

“Dạ, tôi hiểu. Mong sếp bỏ qua cho tôi lần này.” Trợ lý Tân cúi đầu, thành khẩn cầu xin Vũ Gia Minh.

“Cậu ra ngoài đi. Khi nào có việc gì cần, tôi sẽ gọi cho cậu sau.”

“Vâng.” Trợ lý Tân cứng ngắc xoay người, chân run run bước nhanh ra cánh cửa cách âm dày cộm phía trước mặt. Khi đã an toàn thoát khỏi căn phòng quanh năm lạnh lẽo và âm u bên trong, anh trợ lý vỗ vỗ ngực, vụng về quẹt mồ hôi trán, thở hắt ra một hơi thật dài. Mỗi lần phải vào văn phòng Tổng giám đốc báo cáo, chẳng khác gì lấy mất một nửa cái mạng nhỏ bé của anh.

.....

Ngồi một mình trong văn phòng Tổng giám đốc, Vũ Gia Minh chăm chú nhìn bức hình của Bạch Thư Phàm. So với cô em gái, Thư Phàm có dáng dấp của một người trưởng thành, đôi mắt quật cường thể hiện người có cá tính, không dễ dàng thỏa hiệp với mọi chuyện, và đặc biệt là không dễ để người khác điều khiển cuộc sống của mình.

Vũ Gia Minh đọc lại sơ yếu lý lịch của Thư Phàm. Nhìn những dòng ghi giải thưởng mà Thư Phàm đạt được, nụ cười trên môi hắn càng lúc càng sâu, hứng thú mà hắn dành cho hai chị em nhà họ Bạch càng lúc càng nhiều. Thư Phàm và Tú Linh đều khơi gợi tính cách muốn chơi đùa, muốn chọc phá của hắn.

Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt là kẻ thù không đội trời chung. Có thể trước kia hai người là bạn thân, nhưng mối thù gia tộc đã đẩy hai người vào thế đối nghịch. Giờ đây, mục tiêu chính của Vũ Gia Minh là có thể đánh bại Hoàng Tuấn Kiệt, dùng thủ đoạn để cho hắn nếm thử mùi thất bại, người đầu tiên Vũ Gia Minh muốn động vào không phải bản thân Hoàng Tuấn Kiệt, mà người đó chính là Bạch Thư Phàm.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Cậu hãy chờ đây !” Vũ Gia Minh nghiêng răng, cảm tức nguyên rủa Hoàng Tuấn Kiệt, “Hãy chống mắt mà xem tôi sẽ làm gì được cậu. Tôi sẽ sớm làm cho cậu hiểu là tốt nhất là đừng có chọc giận tôi. Một khi đã trở mặt với nhau, thì tôi sẽ làm đủ mọi cách để cậu hối hận với những gì mà cậu đã gây ra.”

Mở ngăn bàn, Vũ Gia Minh rút xấp tài liệu có liên quan đến thông tin của Thư Phàm vào trong, sau đó đóng sập lại.

Giờ đây chẳng những Tú Linh bị Vũ Gia Minh đùa giỡn, mà ngay cả chính Thư Phàm cũng không thoát móng vuốt sói của Vũ Gia Minh. Nhưng có một điều hắn không ngờ được là, Thư Phàm không phải một cô gái tầm thường, dễ tin người và khờ khạo như Tú Linh.

.....

Nhờ em gái đã từng đến tập đoàn Vũ Thị hai lần, Thư Phàm lái xe một mạch đến, mà không cần phải hỏi thăm đường, cũng không phải dừng lại ở bất cứ chỗ nào vì đi lạc.

Nhìn tòa cao ốc trước mặt, Thư Phàm kinh ngạc vì nó có kiến trúc giống hệt với tập đoàn Hoàng Thị.

“Đây là tập đoàn Vũ Thị ?” Thư Phàm quay lại hỏi em gái.

“Vâng.” Tú Linh lí nhí đáp, mặt cúi gằm, mười ngón tay đan siết vào nhau, điệu bộ khổ sở trông như một con cún con sắp sửa bị chủ nhân đem đi giết thịt.

“Lạ nhỉ ! Tại sao kiến trúc của tập đoàn Vũ Thị lại tương tự với kiến trúc của tập đoàn Hoàng Thị ?” Thư Phàm lầm bầm trong miệng, “Hay là hai tập đoàn đều do một công ty xây dựng thiết kế nên mới có kiến trúc tương tự nhau ?” Thư Phàm là một người thông minh, nhạy bén nên nhanh chóng phát hiện ra có nhiều điểm không thích hợp.

“Chị Hai !” Tú Linh rụt rè lên tiếng, “Chúng .. chúng ta đi về được không ? Em .. em sợ...”

“Sợ gì ?” Thư Phàm gần giọng, “Em sợ anh ta sẽ tiếp tục bắt nạt em chứ gì ?”

“Em...” Đầu Tú Linh cúi thấp đến mức, cơ hồ như cằm sắp chạm xuống cổ.

“Em có biết chính vì tính cách nhu nhược và tin người một cách mù quáng, nên em mới bị anh ta tính kế đưa vào bẫy không hả ?” Thư Phàm cao giọng dẫn dắt em gái, càng nói càng tức giận, “Nếu chúng ta không đòi lại công bằng cho mình. Chẳng lẽ em muốn bị oan uổng trả anh ta 400 trăm triệu, và chấp nhận trở thành thú cưng của anh ta, để anh ta thích đùa bỡn thể nào cũng được ?”

“Không...không phải...” Tú Linh mặt đỏ hoe, mũi nghèn nghẹn. Thật lòng Tú Linh rất sợ Vũ Gia Minh. Hắn là một kẻ thâm trầm khó đoán, lại thủ đoạn đầy mình, làm sao một cô gái nhát gan, có tính cách đôi khi hơi rụt rè và khờ khạo như Tú Linh có thể chịu đựng được một chàng trai giống như hắn. Đặc biệt sau khi nghe chị gái phân tích rõ trắng đen, Tú Linh lại càng căm ghét hắn bỉ ổi, thủ đoạn đê tiện.

“Nếu không muốn thì theo chị vào trong, nói rõ ràng mọi chuyện với hắn.” Thư Phàm bùng bùng khí thế phẫn nộ, xắn tay áo cao đến tận khuỷu tay, hăm hở thẳng tiến vào cánh cổng sắt trước mặt.

Tú Linh biết tính cách chị gái, luôn ghét cái ác như ghét đám côn trùng súc vật, lại nói được làm được, nên sẽ không bỏ cuộc trừ phi đã đạt được mục đích của mình.

Hai vệ sĩ gác cổng thấy Tú Linh, đã gặp Tú Linh vào sáng nay, lại thấy ông chủ coi trọng Tú Linh, nên không dám ngăn cản, chỉ gật đầu chào, rồi cho hai chị em nhà họ Bạch đi vào trong sân, mà không có bất cứ hành động gì hay tra hỏi câu nào.

Thư Phàm dù đang bốc hỏa lên đến tận đỉnh đầu, cũng phát hiện ra thái độ tuy ngoài mặt tỏ ra cung kính, nhưng ánh mắt lại xem thường Tú Linh của hai người vệ sĩ. Khóe môi Thư Phàm co giật, hận thù dành cho Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu.

“Thế này thì quá đáng lắm ! Tại sao hắn có thể biến cô em gái đáng yêu và dễ thương trở thành thú cưng của hắn, để cho mọi người trong công ty coi Tú Linh là một cô gái đào mỏ, không biết xấu hổ, dùng mỹ nhân kế để moi tiền và lợi dụng địa vị của hắn để tiến thân ?” Thư Phàm càng nghĩ càng tức, càng hận Vũ Gia Minh thấu xương, “Tên chết tiệt kia ! Hãy chờ đây ! Chờ xem tôi sẽ đâm vỡ mặt anh. Hừ ! Đừng tưởng ai cũng bị tính cách giả dối của anh lừa gạt.”

Giao xe cho một anh vệ sĩ gác cổng, Thư Phàm tìm cách xài xể anh ta cho bỏ ghét, “Phiền anh cất giữ chiếc xe đạp điện này cho hai chị em tôi.”

Tú Linh tròn xoe mắt nhìn chị gái, mặt ngơ ngác không hiểu vì sao chị gái phải làm phiền anh vệ sĩ gác cổng cất xe cho mình.

“Chị hai ! Chúng ta có thể gửi xe ở trong gara của công ty.”

“Im !” Thư Phàm trừng mắt nhìn em gái. “Tú Linh ngốc nghếch này có hiểu dụng ý của mình không hả ? Thật là tức chết, khi có một cô em gái đơn thuần như nó.” Thư Phàm hết than vãn rồi lại thờ dài.

“Chiếc xe đạp điện này, phiền anh cất dùm” Thư Phàm mỉm cười, nụ cười lạnh lùng, sắc bén, tựa như muốn rạch năm bảy nhát trên người anh vệ sĩ.

Anh vệ sĩ gác công chưa kịp lên tiếng phản bác, Thư Phàm đã kéo em gái đi nhanh vào trong tiền sảnh của công ty.

“Chị Hai !” Tú Linh đáng thương bị lôi đi như tội phạm, sợ hãi gọi nhỏ, “Sao chị lại bắt anh vệ sĩ trông dùm xe đạp điện cho hai chúng ta.”

“Em có im đi không hả ?” Thư Phàm vẫn mắt nhìn Tú Linh, “Chị cấm em không được nói một câu gì nữa. Lúc lên gặp tên chết tiết đó, mọi chuyện cứ để chị tự giải quyết. Em mà lên tiếng nói thêm câu gì ngu ngốc nữa, thì đừng có trách chị !” Thư Phàm phải lên tiếng cảnh cáo cô em gái vì biết, Tú Linh là một cô gái nhạy cảm, thương người, lại hay bị về mặt đáng thương giả tạo của người khác làm cho siêu lòng.

Sự xuất hiện của hai chị em Thư Phàm gây chú ý của nhân viên trong công ty, chỉ trong vòng chưa đầy một ngày, họ đã có cơ hội nhìn thấy Tú Linh hai lần.

Tiếng xì xầm, và bàn tán nổi lên. Nhân viên trong công ty vẫn chưa điều tra được một chút thông tin gì về Tú Linh, họ chỉ biết Tú Linh hiện giờ là thú cưng của Tổng giám đốc, là người giám đốc coi trọng. Tất cả đều đã truyền tai nhau tin tức, chỉ vì lỡ làm mất xe đạp, và vu khống Tú Linh nói dối, hai vệ sĩ gác cổng đã bị đuổi việc và bị gô cổ vào đồn công an.

Trong số những nhân viên nữ ở đây, mặc dù ghen tị, và căm ghét Tú Linh, nhưng không dám có hành vi chống đối hay tìm cách gây hại đến Tú Linh, họ đều bị tính cách thâm trầm, và lạnh lùng vô tình của Vũ Gia Minh làm cho sợ hãi và nhụt hết ý nghĩ bất lợi, đối với người con gái bên cạnh hắn.

Thư Phàm đứng trước thang máy, tay bấm mũi tên chỉ xuống dưới, đáng vẻ hùng hổ, khí thế hiên ngang lẫm liệt vẫn không đổi, mà càng lúc càng mãnh liệt, ngay lúc này Thư Phàm rất muốn đập vỡ mặt Vũ Gia Minh.

Mất gần hai phút, cánh cửa thang máy mới mở ra.

Thư Phàm kéo tay em gái đi vào trong, mấy nhân viên nữ trong tiền sảnh cùng hai nhân viên nam đi chung với hai chị em.

Thư Phàm bấm số tầng lầu thứ 13, sáu nhân viên trong trang phục công sở liếc mắt nhìn Tú Linh không rời, họ đánh giá từ chân đến đầu Tú Linh, rồi lại nhìn từ đầu xuống chân. Tú Linh hiện giờ chẳng khác gì món hàng cho họ nhìn ngắm, và xăm xoi.

Nhân viên nữ đương nhiên không thể thích Tú Linh được rồi, làm con gái ai chẳng muốn được trở thành người yêu của một người như Vũ Gia Minh. Còn nhân viên nam kín đáo suýt xoa thán trước vẻ đẹp ngày thơ, trong sáng, động lòng người của Tú Linh.

Thư Phàm tuy khiến nhiều chàng trai ngưỡng mộ, nhưng tính cách nóng như lửa, lại chẳng quan tâm gì chuyện tình yêu nam nữ, hơn nữa lại hay ra tay đánh người, nên mặc dù đàn ông có thích, cũng phải đứng từ xa mà chiêm ngưỡng, tuyệt đối không dám buông lời chọc ghẹo.

Khi lên đến lầu thứ 13, chỉ còn lại hai chị em Thư Phàm. Vũ Gia Minh đã có lệnh cấm không nhân viên bình thường nào được phép bén mảng lên lầu thứ 13, nên không một ai dám vi phạm, dù là người tò mò có lá gan lớn đến đâu, cũng bị vấn đề có liên quan đến cơm gạo tiền, và cuộc sống an ổn của mình mà suy xét.

Hành lang trên lầu thứ 13 dài hun hút, trần đầy ánh sáng của mặt trời phản chiếu qua những tấm kính được lắp xung quanh tòa cao ốc, tạo cho người khác cảm giác đang đứng giữa lưng chừng trời.

Rảo bước trên những viên gạch men sáng bóng, Tú Linh suy nghĩ vẩn vơ, lòng trăm mối tơ vò. Tú Linh rất sợ và lo lắng cho sự an toàn của chị gái. Sợ rằng chưa kịp làm gì được Vũ Gia Minh, đã bị hắn cho vệ sĩ đánh Thư Phàm một trận như từ vì tội dám vũ nhục hắn rồi.

“Chị hai !” Không nói cũng không được, Tú Linh đánh bạo lên tiếng, “Em... em nghĩ rằng...”

“Im !” Thư Phàm nóng nảy ngắt lời, “Chị đã bảo là không muốn nghe em nói thêm câu gì cả.”

“Nhưng mà...” Tú Linh khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sợ hãi và lo lắng đã trở nên trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi.

“Không nhưng nhị gì hết ! Đã đến tận đây rồi, chúng ta phải nói cho rõ ràng với hắn. Không thể để hắn muốn làm gì thì làm được.”

.....

Cô thư kí không phải vào văn phòng Tổng giám đốc báo cáo lịch làm việc cho Vũ Gia Minh, đang ngồi đánh văn bản, mắt tập trung nhìn vào màn hình máy tính.

Thư Phàm bước đến gần chiếc bàn dài, tay gõ nhẹ vào mặt gỗ, tạo nên mấy âm thanh “cộc...cộc” vui tai.

Cô thư kí dùng tay đẩy kính mắt gọn lên trên, ngẩng mặt nhìn hai chị em Thư Phàm.

“Tôi muốn gặp Tổng giám đốc Vũ Gia Minh !” Thư Phàm bình tĩnh đứng nói chuyện với cô thư kí.

Mối quan hệ thân thiết giữa Tú Linh và Tổng giám đốc đã đồn ảm cả công ty, thân làm thư kí của Vũ Gia Minh, lại chính là người được Vũ Gia Minh phân phó cho người đi mua xe đạp điện để tặng cho Tú Linh, nên cô thư kí biết rõ hơn ai hết.

“Cô chờ một chút, để tôi gọi điện hỏi thử ý kiến của Tổng giám đốc đã.” Cô thư kí biết đắc tội với Tú Linh chỉ bị thiệt vào thân, đã khôn ngoan tìm cách dò hỏi ý tứ của Tổng giám đốc trước, sau đó sẽ cho hai chị em Thư Phàm một câu trả lời thỏa đáng.

.....

Vũ Gia Minh đang ngồi trong văn phòng, đọc tài liệu liên quan đến báo cáo tài chính của công ty trong mấy tháng gần đây, tiếng chuông điện thoại bàn đột ngột vang lên, khiến hấn cau mày, tuy hơi bức bối vì bị cắt ngang, nhưng hấn vẫn nhắc ống nghe.

“Chuyện gì ?” Vũ Gia Minh cộc lốc hỏi, mỗi lần hấn chỉ dùng hai chữ, hơn mười từ để hỏi, thì y như rằng tâm trạng của hấn đang không vui.

Cô thư kí nuốt nước bọt, liếc mắt nhìn hai chị em Thư Phàm đang đứng trước mặt, “Thưa Tổng giám đốc, cô Tú Linh muốn gặp Tổng giám đốc.”

Vũ Gia Minh cau mày, đối với hành động viếng thăm đột ngột này của Tú Linh, hấn có chút không quen. Tú Linh theo những gì mà hấn biết, là một cô gái nhút nhát, tuyệt đối không thể tự đứng lên tận đây tìm hấn, chỉ vì nhớ hấn, hay muốn nhờ vả hấn điều gì đó.

“Được rồi ! Cho cô ấy vào đi !” Tuy không vui, nhưng hấn tò mò muốn biết thú cưng của hấn chủ động đến tìm hấn là vì nguyên nhân gì.

.....

Cô thư kí nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống bàn, ngược mắt báo hai chị em Thư Phàm, “Hai cô vào đi, Tổng giám đốc đã đồng ý gặp hai người.”

“Cảm ơn chị.”

Thư Phàm kéo em gái đi về hướng cửa, khoe môi Thư Phàm không nén được phần nộ và mỉa mai đã cong lên.

“Hừ ! Tổng giám đốc cho mời ! Thật là biết cách ăn nói !” Thư Phàm tức tối chỉ muốn đập tan cái công ty Vũ Thị này thành từng mảnh vụn.

“Cộc ! Cộc !” Thư Phàm đưa tay gõ cửa, dù rất muốn dùng chân đá mạnh cánh cửa để xông vào, nhưng vẫn phải cố nén để giữ phép lịch sự.

“Vào đi !” Một giọng nam hơi trầm, thanh thúy vọng ra từ trong căn phòng.

Thư Phàm cau mày, ngược mắt nhìn bảng điện tử trước mặt. Xem ra Vũ Gia Minh định tạo ấn tượng mạnh đối với nhân viên trong công ty, nên mới cho thiết kế một cánh cửa chẳng những cách âm tốt, mà còn trang bị hấn một bảng thiết bị điện tử có điều khiển từ xa, và thu giọng nói vào trong.

Tú Linh run bắn cả người, bước chân lảo đảo đi không vững. Dù không phải là lần đầu tiên bước vào căn phòng Tổng giám đốc, nhưng tâm trạng hoảng loạn lúc này, khác hoàn toàn với buổi chiều hôm qua và sáng nay.

Thư Phàm mặc dù thương hại em gái, nhưng vẫn nhất quyết nắm chặt tay Tú Linh, mở rộng cánh cửa, rồi lôi em gái đi theo vào trong.

Trái ngược với không khí nóng bức, và ồn ào ở bên ngoài, văn phòng Tổng giám đốc chẳng những mát lạnh, còn yên tĩnh và im lặng đến đáng sợ, căn phòng chìm trong thứ ánh sáng mờ đục của bóng đèn điện. Trong phòng có cửa sổ nhưng Vũ Gia Minh không mở, mà lại thích không khí nửa âm u, nửa ma quái này hơn. Hấn là một kẻ có tính khác người và quái dị.

Trong phòng ngoại trừ bộ bàn ghế dùng để ngồi được kê ở giữa phòng, trên bàn đặt một lọ hoa, một bộ ấm tách dùng để uống nước, gần cửa sổ kê một bàn gỗ dài gần hai mét là nơi Vũ Gia Minh ngồi làm việc, một tủ đựng hồ sơ và những tài liệu có liên quan đến công ty, một tủ kính trưng bày nhiều đồ gia công mỹ nghệ tinh xảo thì không còn thứ gì khác.

Nhìn lướt qua căn phòng một lượt, Thư Phàm ung dung từng bước tiến gần đến chiếc bàn mà Vũ Gia Minh đang ngồi.

Tú Linh vì sợ hãi, đã chọn đứng một chỗ rất xa, gần bộ sa lông màu trắng đặt ở giữa phòng.

Vũ Gia Minh đọc nốt dòng chữ trên trang giấy khổ A4, nghe thấy tiếng bước chân khua nhẹ trên nền gạch, gửi được mùi hoa nhài thoang thoảng bay trong không khí, khác hấn với mùi hoa hồng nhưng, lúc này hấn mới ngẩng đầu lên nhìn, tay đặt tài liệu xuống bàn.

Trên đôi này, có điều gì khiến Vũ Gia Minh hứng thú và muốn cười to vì sự may mắn của mình, thì chính là phút giây ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp hình ảnh người con gái mà hấn vừa mới đọc thông tin có liên quan đến xuất thân và gia thế. Hấn đang cố tìm đủ mọi cách để tiếp cận và làm quen với Thư Phàm, thật không ngờ Thư Phàm đã tìm đến tận cửa, lại còn xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mặt hấn, thế này bảo làm sao hấn không vui cho được.

Thư Phàm trông xinh đẹp và quyến rũ hơn trong ảnh nhiều, khuôn mặt trái xoan, sống mũi dọc dừa, đôi mắt bồ câu, đôi môi mỏng mím chặt, thể hiện là con người có cá tính và cao ngạo, mái tóc tơ mềm mượt dài đến ngang vai được buông xõa tự nhiên, trên người mặc một chiếc áo len cộc tay dài đến ngang đùi có chít eo, một chiếc quần jean màu trắng bó sát dài đến ngang bắp chân. Cách ăn mặc đơn giản, không phấn son, cũng không đeo bất cứ một đồ trang sức nào, nhưng lại thu hút ánh mắt nhìn của người đối diện.

Vũ Gia Minh thâm thúy đánh giá Thư Phàm, chỉ mới nhìn sơ qua, hắn đã biết Thư Phàm là một cô gái rất thú vị, ngang tàng như đàn ông.

Thư Phàm lừ mắt nhìn Vũ Gia Minh. Nhìn người con trai có nước da trắng hồng, khuôn mặt thon dài, đôi môi đỏ như son, đôi mắt hẹp, lông mày hình cánh phượng, mái tóc nhuộm màu vàng nhạt, đeo khuyên tai bạc màu trắng trước mặt, Thư Phàm chán ghét đến cực điểm, đồng thời ác cảm đối với hắn tăng lên ngàn ngüt.

“Đáng chết ! Dám dùng bàn mặt đẹp trai, eo là hơn cả một cô gái để đùa cợt cô em gái dễ thương và khờ khạo của mình. Chờ đấy tên xấu xa kia ! Tôi sẽ cho anh biết tay !” Thư Phàm nghiêng răng trêu trọc, mắt nổi lửa, khói xì ra hai lỗ tai và hai lỗ mũi.

“Anh là Vũ Gia Minh ?” Sau khi đã nhìn đủ, đánh giá đối thủ của mình, Thư Phàm cảm phần hỏi.

“Đúng, tôi là Vũ Gia Minh.” Vũ Gia Minh nheo mắt nhìn Thư Phàm, thích thú chờ xem kịch hay. Hắn đoán chín phần Thư Phàm đến đây tìm hắn, là có liên quan đến chuyện hắn lừa Tú Linh vào bẫy. Lúc sáng nghe sơ qua cuộc nói chuyện điện thoại của hai chị em, hắn đã phần nào hiểu được tính cách nóng nảy và thông minh nhạy bén của Thư Phàm.

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Cô là ai ? Giữa hai chúng ta có mối liên hệ gì đó hay sao ?” Dù thừa hiểu Thư Phàm là chị gái của Tú Linh, đồng thời cũng biết Thư Phàm là người của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng hắn vẫn thích để Thư Phàm tự giới thiệu tên cho hắn nghe hơn.

“Tôi là chị gái của Tú Linh.” Thư Phàm cười nhạt, mắt nhìn thẳng vào mắt Vũ Gia Minh, “Tôi muốn nói chuyện về số tiền mà em gái tôi đã nợ anh.”

“Từ từ đã nào.” Vũ Gia Minh cười, nụ cười tựa ác ma, “Ít ra trước khi nói chuyện đó, cô phải cho tôi biết tên của cô đã chứ.”

“Tên của tôi là gì không quan trọng, mà tôi cũng chẳng muốn nói cho anh biết.” Thư Phàm vẫn giữ nụ cười nhạt nhèo trên môi, “Tôi tới đây không phải để làm quen với anh, tôi tới để nói chuyện rõ ràng với anh.”

Vũ Gia Minh ngả người ra sau ghế, điệu bộ hoàn toàn thoải mái, nụ cười trên môi hắn càng lúc càng sâu, hứng thú của hắn dành cho Thư Phàm càng lúc càng tăng vọt. Không ngờ trên đời này, hắn còn tìm được hai người con gái, hoàn toàn không để địa vị, và dáng vẻ bề ngoài của hắn vào mắt.

“Thôi được rồi, nếu cô không muốn giới thiệu tên cho tôi biết cũng không sao.” Vũ Gia Minh giả vờ tốt bụng bỏ qua cho Thư Phàm, “Chúng ta nói chuyện chính đi vậy. Cô tới đây là để trả tiền cho tôi ?”

Thư Phàm chống hai tay xuống bàn, cảm tức mắt Vũ Gia Minh, “Đồ xấu xa ! Sao anh còn dám mở miệng ra để đòi tiền em gái tôi ? Anh không thấy đi lừa một đứa con nít như Tú Linh là quá dễ tiện sao ?”

Vũ Gia Minh xa xăm mặt, từ trước đến nay không một người nào dám chửi thẳng vào mặt hắn. Thế mà nay, Thư Phàm chẳng những nói năng bất lịch sự, còn chửi như tát nước vào mặt hắn.

“Cô có tin rằng tôi sẽ gọi điện cho vệ sĩ tổng cổ cô ra khỏi đây, và kiện cô tội vũ nhục tôi không ?”

“Nếu anh muốn làm thì cứ việc !” Thư Phàm kinh khinh, vênh mặt thách thức Vũ Gia Minh, “Nhưng trước khi tôi bị tổng cổ ra khỏi đây, tôi sẽ đâm cho anh vỡ mặt.”

Thư Phàm chỉ thẳng tay vào mặt Vũ Gia Minh, có bao nhiêu tức giận và phần nộ đều trút hết lên đầu hắn, “Anh là một kẻ dễ tiện, một kẻ xấu xa, đồ không có lương tâm. Em gái tôi là một đứa trẻ ngây thơ, không hiểu chuyện, nên mới dễ dàng bị anh lừa gạt. Hừ ! Anh tưởng rằng tôi sẽ tin vào những lời vu khống của anh sao ? Một kẻ thân cao gần một mét tám, sức khỏe dẻo dai như anh, hai nữa lại cao ngạo và coi thường người khác, làm sao có thể để cho một cô gái trời gả không biết, chân yếu tay mềm cường bạo. Tú Linh là em gái của tôi, là người sống cùng tôi 20 năm, tính cách của nó thế nào, chẳng lẽ tôi lại không biết, không hiểu. Tốt nhất là anh nên dừng trò chơi ở đây, và tránh xa em gái tôi ra, nếu không đừng trách tôi không nói trước. Tôi dù không có nhiều tiền của, và địa vị cao sang quyền quý như anh, nhưng tôi sẽ dùng toàn bộ sức lực của mình để chống lại anh.”

Vũ Gia Minh đứng bật dậy, lần đầu tiên trong đời, hắn bị một cô gái chỉ thẳng vào mặt, bị mắng chửi, bị coi là giẻ rách.

Đứng trước mặt Thư Phàm, Vũ Gia Minh xa xăm mặt, toà ra hơi thở nguy hiểm hết một con quỷ đang chuẩn bị hút mất linh hồn người khác, rồi mang xuống địa ngục.

“Cô muốn chết đứng không ?” Vũ Gia Minh gằn giọng, hai tay khoanh trước ngực, mắt trừng trừng nhìn Thư Phàm, “Cô có biết là những lời nói vừa rồi của cô, có thể đủ để cho cô đi tù mất mấy năm không hả ?”

Thư Phàm nhìn thẳng vào mắt Vũ Gia Minh, tuy thấp bé và nhỏ nhắn hơn, nhưng khí thế hiên ngang thì không giảm một chút nào, “Không biết.”

“Nếu cô muốn đi tù, thì tôi sẽ cho cô tội ngộ phạm.” Vũ Gia Minh đã bị Thư Phàm chọc cho nổi điên, nên hắn chẳng có tâm trạng để trêu đùa với Thư Phàm nữa.

“Có giỏi thì anh cứ kiện đi, tôi chờ. Đi tù mà có thể miễn chịu được một kẻ đáng ghét như anh, tôi thấy cũng đáng.” Thư Phàm cười khinh bỉ, mắt giễu cợt nhìn Vũ Gia Minh, dáng vẻ hoàn toàn không để Vũ Gia Minh vào mắt.

“Cò...” Vũ Gia Minh tức muốn điên lên, trước đây chưa từng có người nào có thể khiêu khích được tính cách nóng nảy được ẩn dấu sâu trong người hắn, nhưng kể từ lúc Thư Phàm xuất hiện, đã đánh bật đi tính cách già tạo mà hắn cố tạo dựng nên.

“Em gái cô đã kí vào tờ giấy nợ tôi 400 triệu, còn nữa cô ấy cũng đã thừa nhận chuyện mà mình đã gây ra. Bây giờ cô có muốn cứu vãn lại tình hình cũng không còn kịp nữa rồi. Biết điều thì cô nên xin lỗi tôi, và bồi thường danh dự cho tôi, còn nếu không tôi sẽ tống cô vào tù ngay lập tức.”

“Bụp !” Một quả đấm bay thẳng vào bụng Vũ Gia Minh, trong khi hắn bàng hoàng không dám tin, Thư Phàm bồi thêm cho hắn một cái tát vào mặt, “Chát !” Thư Phàm ra tay không nhẹ nên gò má mịn màng và trắng hồng của hắn in năm dấu ngón tay của Thư Phàm.

Tú Linh sợ đến mức hét lên một tiếng, tay chân luống cuống không biết phải làm gì cho phải.

“Xin lỗi, và bồi thường cho anh sao ? Hừ ! Nằm mơ đi ! Cái tát và quả đấm này là hình phạt tôi dành cho anh vì dám chiếm tiện nghi của em gái tôi.”

Vũ Gia Minh dùng mu bàn tay chùi mép, mắt hắn rực lửa nhìn Thư Phàm, tay hắn dơ lên cao. Là người có thù tất báo, hắn tuyệt đối không thể để người phụ nữ dám dơ tay tát vào mặt hắn sống yên ổn được. Bắt đầu kể từ hôm nay, Thư Phàm chính là mục tiêu để hắn xả giận, và phát tiết hận thù.

Túm chặt lấy tay Thư Phàm, dí sát mặt vào mặt Thư Phàm, Vũ Gia Minh gầm từng tiếng, “Cô muốn đòi lại công bằng cho em gái cô chứ gì ? Muốn thay em gái cô gánh chịu hậu quả chứ gì ? Được thôi, kể từ lúc này, cô sẽ thay cô ấy trả nợ cho tôi 400 triệu, cộng thêm số tiền mà cô phải bồi thường cho danh dự của tôi là hơn 800 trăm triệu. Từ trước đến nay, không kẻ nào dám vũ nhục tôi và đánh tôi, mà có thể sống yên ổn. Nếu không muốn đi tù, thì ngoan ngoãn trả tiền bồi thường hơn một nghìn hai trăm triệu cho tôi, và chịu khó làm nô lệ cho tôi đến khi nào tôi thấy chán thì thôi.” Thấy vẫn còn chưa đủ để xả giận, Vũ Gia Minh gia tăng lực vào bàn tay, rít giọng nói tiếp, “Ngoài ra nếu cô không muốn em gái cô biến thành tình nhân, làm ấm giường của tôi trong vòng hơn ba tháng, thì biết điều mà quý xuống cầu xin tôi buông tha cho cô ấy đi.”

Thư Phàm tròn tròn mắt nhìn Vũ Gia Minh, phải nói hắn là một tên xấu xa đê tiện, bỉ ổi và vô liêm sỉ nhất mà Thư Phàm từng gặp phải.

Cố gắng gỡ tay hắn ra khỏi khủy tay, Thư Phàm hét to, “Anh nằm mơ đi ! Tôi sẽ không trả anh một xu một cắc nào cả. Anh tưởng một mình anh mới là người chắc ? Chỉ đánh anh một cái tát và một quả đấm vào bụng, mà đã đòi tôi phải bồi thường cho anh hơn 800 trăm triệu ? Nực cười ! Trên đời này làm gì có chuyện phi lí như thế ? Anh tưởng rằng tôi sẽ sợ anh sao, anh muốn kiện thì cứ kiện đi, tôi nhất định sẽ theo anh đến cùng. Còn nữa !” Thư Phàm ngẩng phắt mặt lên nhìn Vũ Gia Minh, lời lẽ sắc bén tựa lưỡi dao mỏng, “Anh cứ thử động vào em gái tôi thử xem ?”

Vũ Gia Minh cười lạnh. Cô gái ngu ngốc này dám thách thức tính cách thâm hiểm của hắn. Được lắm, đã thế thì đừng có trách hắn độc ác.

Vũ Gia Minh buông tay Thư Phàm ra, hắn nhanh chóng bước về phía Tú Linh đang đứng.

Tú Linh hoảng hốt khi thấy hắn đang tiến về phía mình, cơ thể nhỏ bé run lên bần bật, mặt trắng bệch như tờ giấy, mắt đề phòng nhìn hắn như một con thú nhỏ đang bị một con sừ từ rình rập, chuẩn bị mang ra giết thịt.

Thư Phàm thấy tình hình không ổn, vội chạy theo Vũ Gia Minh.

Khi Vũ Gia Minh lôi giật Tú Linh vào lòng, cúi xuống định cưỡng hôn Tú Linh, mặc cho Tú Linh đáng thương giãy dụa, mắt ầng ậc nước chuẩn bị gào khóc vì sợ hãi đến cực độ, Thư Phàm vội lôi giật Tú Linh ra, miệng cắn phần hết to, “Tên xấu xa kia ! Anh định làm gì thế hả ?”

Sức lực của Thư Phàm làm sao so sánh được với Vũ Gia Minh, nên nhanh chóng bị hắn gạt sang một bên, “Còn làm gì được nữa, đương nhiên là hôn cô ấy rồi.” Vũ Gia Minh trào phúng trả lời.

Tú Linh nước mắt đầm đìa, mắt cầu cứu nhìn chị gái, tay chân đầm đã loạn xạ vào người Vũ Gia Minh, lấp bấp van xin hắn.

Vũ Gia Minh đang tức giận và phần nộ, hắn chẳng cần biết đến câu “Thương hương tiếc ngọc.” có nghĩa là gì, nếu không đạt được mục đích của mình, hắn tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Thư Phàm siết chặt nắm đấm, cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, lập tức dơ thẳng tay đấm vào mặt hắn.

Lần này, Vũ Gia Minh đã có phòng bị từ trước, hắn chẳng những tránh né được cú đấm của Thư Phàm, mà còn tiện tay nhắc bổng Thư Phàm lên cao, cơ thể nhỏ bé bị vòng tay cứng như sắt thép của hắn siết chặt đến không thở được.

“Buông tay !” Thư Phàm không ngừng gào thét, mặc dù đau đớn nhưng tuyệt đối không mở miệng van xin hắn tha thứ cho mình.

“Nhóc con ! Lần này cô chết chắc rồi ! Dám chọc giận tôi, dám coi thường tôi ?” Vũ Gia Minh càng nói càng tức, vòng tay lại gia tăng thêm sức ép, “Tôi sẽ bắt cô phải trả giá cho những gì mà cô đã gây ra cho tôi.”

Tú Linh thấy chị gái gặp nguy hiểm, tuy rằng sợ Vũ Gia Minh như sợ cọp, nhưng cũng bất chấp tất cả để xông lên giải cứu chị gái.

Vũ Gia Minh dễ dàng chế ngự hai chị em nhà họ Bạch, khiến họ mệt đến không thể thở được.

Nhìn hai cô gái thờ phỉ phò, bị ấn ngồi trên ghế sofa trước mặt mình, Vũ Gia Minh nhếch mép cười lạnh. Dù vẫn còn tức giận Thư Phàm dám mắng chửi như tát nước vào mặt mình, còn dám dơ tay đánh người, nhưng bù lại, hắn chưa lúc nào lại có hứng thú muốn đùa giỡn Thư Phàm như thế. Hắn muốn những ngày tháng sau này, sẽ hành hạ Thư Phàm sống không bằng chết.

Chương 13

Sáu giờ chiều, tại văn phòng Tổng giám đốc, tập đoàn Hoàng Thị.

Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chưa kết thúc công việc. Do buổi sáng bận đi ra ngoài ăn cơm cùng với hai chị em Thư Phàm, nên chuyển mấy cuộc họp vào buổi chiều, thành ra trong khi nhân viên trong công ty đã về gần hết, hắn vẫn còn cặm cụi ngồi đọc nốt mấy văn kiện cần phải ký ở trên bàn.

Bóp chán, mệt mỏi dựa người ra sau ghế, ngược mắt nhìn lên trần nhà, tâm trạng Hoàng Tuấn Kiệt giờ rối loạn như tơ vò. Từ trước đến nay, hắn không mấy khi quan tâm đến vấn đề nữ nhi tình trường, nhưng kể từ khi gặp Thư Phàm, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi. Thư Phàm chẳng những khiến hắn phải động tâm, phải thấp thỏm lo lắng đến sự an toàn của bản thân Thư Phàm, mà còn không ngừng nghĩ về hình bóng Thư Phàm, ngay cả khi hắn đang trong giờ làm việc.

Hắn không biết mình có yêu Thư Phàm không, nhưng sự rung động dành cho Thư Phàm là thật. Nhớ lại khuôn mặt nhem nhuốc, tràn đầy sức sống của Thư Phàm vào sáng nay, Hoàng Tuấn Kiệt lại nghĩ người nghĩ đến xuất thần.

Đã xác định được, mình đang dần hướng về Thư Phàm, hắn làm sao có thể để cho Thư Phàm gặp bất chắc, hay bị tổn thương vì mình.

Cầm bút, ấn ngồi, Hoàng Tuấn Kiệt kí tên mình dưới góc trái của tờ văn kiện do cô thư kí nộp cho lúc nãy.

Công việc chiều nay coi như đã hoàn thành xong được già nửa. Hắn định làm nốt rồi mới về, nhưng thân đang bị thương, sức khỏe vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, lúc này hắn cần về nhà nghỉ ngơi và thay băng.

Sờ vào vết thương vùng bụng được quấn băng cẩn thận, cảm giác ngọt ngào và ấm áp lại lan tỏa toàn thân. Là người chúa ghét không khí bệnh viện, không muốn uống thuốc, đặc biệt sợ tiêm, Hoàng Tuấn Kiệt làm sao có thể để bác sĩ động chạm vào vết thương trên thân thể mình, nhưng nếu người đó là Thư Phàm thì lại khác hoàn toàn.

Nghĩ đến Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt vội dứt tất cả tài liệu vào trong ngăn bàn, khóa lại, xoay người cầm áo vết vết trên thành ghế.

Đi ra giữa phòng, xỏ tay vào áo vết, Hoàng Tuấn Kiệt bước ra hướng cửa.

Trợ lý kiêm tài xế Tuấn Hùng đứng chờ Hoàng Tuấn Kiệt trước cửa phòng Tổng giám đốc.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt đã ra khỏi phòng, Tuấn Hùng kính cẩn, “Cậu chủ, giờ cậu chủ muốn đi đâu?”

“Từ chiều đến giờ, người vệ sĩ được cử đi bảo vệ Thư Phàm có gọi điện cho cậu không?” Hoàng Tuấn Kiệt không trả lời câu hỏi của Tuấn Hùng, mà lại quan tâm đến vấn đề khác.

“Thưa cậu chủ, từ chiều đến giờ không thấy cậu ta gọi một cú điện nào cho tôi cả. Có lẽ cô Thư Phàm vẫn bình an, nên cậu ấy mới không gọi điện.”

“Hy vọng là thế.” Hoàng Tuấn Kiệt lầm bầm.

Quay sang nhìn Tuấn Hùng, Hoàng Tuấn Kiệt nói, “Đi thôi, cậu lái xe chở tôi về nhà.”

“Vâng.” Tuấn Hùng nói gót đi theo Hoàng Tuấn Kiệt. Hình bóng cả hai người đổ nghiêng dài trên nền gạch men sáng bóng.

Gần bảy giờ tối, thành phố đã lên đèn, bảng điện tử treo trên phố đầy đủ sắc màu, nhấp nháy trông vui mắt. Xe cộ đông đúc lưu thông trên đường, cuộc sống chưa có lúc nào lại ồn ào và náo nhiệt như thế.

Bước vào thang máy, Tuấn Hùng bấm nút xuống tầng trệt nơi để xe của tập đoàn Hoàng Thị.

Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào trầm tư. Thật lòng hắn rất mong nhận được một cuộc gọi của người vệ sĩ được cử đi bảo vệ Thư Phàm, nhưng mặt khác hắn lại không muốn người vệ sĩ đó gọi điện cho hắn. Hắn sợ nhận được tin tức xấu, thông báo Thư Phàm đang bị thương, hay bị phe bên kia bắt đi. Là người từng vào sinh ra tử, đối diện với nguy hiểm không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa có lúc nào hắn lại lo sợ nhiều như thế này. Đối với bản thân mình, hắn chẳng quan tâm đến chuyện sống chết của cá nhân, nhưng Thư Phàm thì lại khác.

“Ring!” Cánh cửa thang máy mở ra, Hoàng Tuấn Kiệt giật mình thoát khỏi trạng thái thất thần vì tập trung vào suy nghĩ, chân tự động bước ra cửa thang máy.

Tuấn Hùng đi ngang bằng với Hoàng Tuấn Kiệt, giữ thái độ cung kính và trầm mặc không lên tiếng.

Đến bãi đỗ xe, anh vệ sĩ cúi đầu chào Hoàng Tuấn Kiệt và Tuấn Hùng.

Tuấn Hùng mở cửa xe cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Khi chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng và sang trọng đi xa dần ra đến cổng công ty Hoàng Thị, từ trong chỗ nấp sau cây cột bê tông dưới tầng hầm, một người đàn ông hơn 30 tuổi, mặc áo choàng đen, đeo kính mát màu đen bước ra. Đôi mắt chìm ung, đen kịt tựa bóng đêm nhìn theo hình bóng chiếc xe chở Hoàng Tuấn Kiệt và hai người đàn ông cho đến khi khuất khỏi tầm mắt.

.....

Bây giờ tối, tại nhà riêng của Vũ Gia Minh.

Thư Phàm và Tú Linh bị Vũ Gia Minh dùng bạo lực và thủ đoạn bắt nhốt tại nhà riêng. Giờ hai chị em biến thành hai vị khách bất đắc dĩ trong nhà hắn.

Ngồi trong phòng khách, trên ghế sofa, Vũ Gia Minh thích thú nhìn ngắm hai chị em nhà họ Bạch.

“Chỉ cần cô chịu ký vào tờ giấy ghi nợ và các điều khoản mà tôi yêu cầu trên bàn, tôi sẽ thả cho hai chị em cô đi.” Vũ Gia Minh cười tà ác, đôi mắt sắc bén của hắn mãnh liệt chiếu rọi vào Thư Phàm.

Tú Linh sắc mặt trắng bệch, thút thít khóc như một chú chó con đang bị chủ chuẩn bị đem đi bán, mười đầu ngón tay siết chặt vào nhau.

Thư Phàm lại có tâm trạng hoàn toàn ung dung thoải mái, không có một chút sợ sệt nào, thậm chí còn cao hứng thách thức Vũ Gia Minh, “Có giỏi thì anh cứ bắt nhốt chúng tôi đến lúc nào cũng được, tôi không ngại ở đây đập phá đồ đạc trong nhà anh, không ngại được nuôi không, mà không phải trả tiền.”

“Cô...” Vũ Gia Minh xa xầm mặt, tức giận đến nghẹn họng, mắt trừng trừng nhìn Thư Phàm trừng trừng. Hắn không ngờ được là trên đời này còn tồn tại một cô gái không biết sống chết như Thư Phàm.

“Cô nhất định không chịu ký?” Vũ Gia Minh nguy hiểm hỏi Thư Phàm, sức chịu đựng đã vượt quá giới hạn.

“Không, bao giờ.” Thư Phàm nói như đinh đóng cột, lời nói mạnh mẽ và sắc bén.

“Cô muốn tôi kiện cô ra tòa?” Vũ Gia Minh ngả người ra sau ghế, chân gác lên mặt bàn, dáng vẻ phong nhã đã biến thành một kẻ vô lại.

“Cứ tự nhiên. Anh đừng tưởng tôi sợ anh, nếu anh kiện, tôi sẽ đấu với anh đến cùng.” Thư Phàm cười khẩy, mắt giễu cợt nhìn Vũ Gia Minh, “Đồng thời tôi cũng thông báo cho toàn bộ người trên thế giới này biết, Tổng giám đốc của tập đoàn Vũ Thị là một tên tiểu nhân, xấu xa bỉ ổi, chuyên môn dùng kẻ để hại người, dùng quyền lực và tiền bạc để ép người khác phải làm việc xấu.”

“Cô...” Vũ Gia Minh tức hộc máu. Người con gái chết tiệt này, chẳng những không biết mình đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, đang ở trên địa bàn của hắn, lại còn dám mắng như tát nước vào mặt hắn.

Thế này thì quá lắm rồi! Nếu hắn không dạy cho Thư Phàm học cách tôn trọng, và hiểu rằng hắn không phải là người nên giầy vào, thì cục tức này hắn không nuốt trôi được.

“Tú Linh! Lại đây!” Vũ Gia Minh vẫy tay, dịu giọng gọi Tú Linh đến bên cạnh hắn, như thể Tú Linh là một con cún của hắn.

Tú Linh sợ hãi nắm chặt lấy tay chị gái, nước mắt làm ướt gò má nhợt nhạt, mắt dè phòng nhìn Vũ Gia Minh một khắc cũng không rời.

“Đề tiện!” Thư Phàm cầm phần chữ Vũ Gia Minh, “Anh ngoài cách xấu xa và bỉ ổi này ra, thì còn nghĩ được cách gì không?”

“Cô...” Thêm một lần nữa, Vũ Gia Minh lại tức đến nghẹn họng, không thể thốt nổi nên lời. Từ trước đến nay, hắn vẫn vốn được mệnh danh là một kẻ có lời lẽ sắc bén, có thể khiến người khác hộc máu mà chết chỉ bằng dăm ba câu nói, nhưng xem ra so với Thư Phàm, thì hắn vẫn còn kém xa.

“Tú Linh! Lại đây!” Vũ Gia Minh cố nuốt giận, tiếp tục chuyển mục tiêu sang Tú Linh nhỏ bé, đáng thương đang ngồi co rúm trên ghế sofa.

Thư Phàm cầm lấy ly nước lọc trên tay, mắt rực lửa hận nhìn Vũ Gia Minh, rít giọng cảnh cáo, “Nếu anh mà dám làm chuyện gì đó với em gái tôi, thì đừng trách tôi ra tay độc ác với anh. Mỗi người chỉ có một cái mạng thôi đúng không, anh muốn chết ngay lập tức chứ gì?”

Vũ Gia Minh tròn mắt nhìn Thư Phàm. Hắn thật không dám tin, là Thư Phàm có thể nói ra những câu nghe rung mình ớn lạnh, còn đồ chẳng khác gì bọn đầu đường xó chợ sống bằng nghề dao búa, chuyên đi đâm thuê chém mướn.

Tú Linh bị Vũ Gia Minh thô bạo lôi đứng dậy, đầu hắn ngay lập tức cúi xuống, đôi môi run run của Tú Linh bị đôi môi đỏ như son của Vũ Gia Minh chiếm lấy.

Tay nắm chân đá, Tú Linh đáng thương đã bị Vũ Gia Minh biến thành con rối để đùa giỡn, và trả thù chị gái vì tội dám trêu tức hắn.

Đứng bật dậy, Thư Phàm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đỏ bừng vì giận, lỗ tai và hai lỗ mũi xì ra khói trắng.

“Vũ Gia Minh!” Thư Phàm cầm phần hét to, giọng hét lạnh lốt gần như chọc thủng mái nhà, “Đồ xấu xa! Đồ đề tiện kia! Tôi sẽ giết chết anh!” Thư

Phạm hùng hồ xông lên, tay cầm lấy cái ly đựng đầy nước.

Đầu tiên Thư Phạm hất nước lọc vào người hắn, tiếp theo bắt chập mình có phải vào tù vì tội hành hung người khác không, Thư Phạm dơ cái ly lên cao nhắm thẳng vào đầu hắn mà đánh.

Hai vệ sĩ đứng chắn ở cửa vội vàng xông vào giữ chặt lấy hai cánh tay Thư Phạm, không để Thư Phạm được phép đánh bị thương Vũ Gia Minh.

Người làm trong nhà nghe tiếng hét của Thư Phạm, tất cả đều ngừng công việc đang làm dang dở, tai chăm chú lắng nghe xem tiếng hét kia xuất phát từ đâu.

Trong nhà cũng có vài người biết Tú Linh và Thư Phạm được giữ làm khách của Vũ Gia Minh tới nay, và đang ngồi trong phòng khách, nhưng vì sợ tính cách thâm hiểm của Vũ Gia Minh, không một ai dám bén mảng lại gần để rình coi diễn biến của câu chuyện.

Vũ Gia Minh hôn Tú Linh mục đích chính là muốn Thư Phạm hiểu giãy vào hắn thì sẽ không có kết quả tốt. Biết Thư Phạm thương em gái mình như thế, nên hắn mới lợi dụng điểm yếu này, để khiêu khích Thư Phạm.

Hắn rất khoái trá khi chứng kiến cảnh Thư Phạm bị hai vệ sĩ giữ chặt, chân không ngừng đá lung tung trong không khí, cả cơ thể đều bị nhấc bổng lên, miệng la hét như điên.

Tú Linh cứng đờ người, nước mắt tuôn ra như mưa. Cứ ngỡ tưởng rằng Vũ Gia Minh là một người con trai biết điều, biết lẽ phải, không bao giờ dùng những cách dễ tiện để ép người khác xa vào bấy, và biến người đó trở thành nô lệ của mình. Nhưng thật không ngờ, Vũ Gia Minh còn xấu xa và dễ tiện hơn tưởng tượng của Tú Linh nhiều.

Gồng mình vì tức, nghiến chặt răng vì hận, Tú Linh cắn phẫn nhìn Vũ Gia Minh trừng trừng, đôi mắt to tròn đen láy ngập đầy nước vào giờ phút này đã biến thành trống rỗng, vô hồn. Tú Linh khinh bỉ, căm ghét Vũ Gia Minh đến tận xương tủy.

Vốn là một cô gái tốt bụng, khờ khạo dễ tin người Tú Linh không bao giờ có ý nghĩ là sẽ căm hận ai đó, nhưng kể từ giờ phút này trở đi, Vũ Gia Minh là người đầu tiên liệt vào danh sách Tú Linh căm hận nhất, không muốn gặp nhất.

Siết chặt nắm đấm, ngẩng cao đầu, Tú Linh cười, nụ cười thê lương, cười ra nước mắt, nụ cười khiến người đối diện phải ngậm ngẫn, phải thần thờ mà ngẩn nhìn đến quên cả hiện tại xung quanh.

Vũ Gia Minh kinh ngạc nhìn Tú Linh, tự dưng hắn cảm thấy mất mát, cảm thấy lo sợ vu vơ, hình như hắn đã đánh mất đi một viên ngọc quý, mà hắn vừa mới tìm được.

“Vũ Gia Minh !”, Tú Linh gọi nhỏ, thanh âm run rẩy hơi khàn.

“.....” Vũ Gia Minh chăm chú nhìn Tú Linh, im lặng không đáp.

“Hóa ra tất cả đều là do anh tính kế để đưa tôi vào đây.” Tú Linh vẫn giữ nụ cười thê lương trên môi, nước mắt lăn dài trên má, lòng đau như cắt, “Thế mà tôi lại tưởng anh là một người tốt. Tôi đã quá ngu ngốc khi tin tưởng vào lời nói của anh, dễ dàng chấp nhận yêu cầu vô lý của anh. Còn bây giờ....”

Tú Linh nhếch mép, mắt quật cường nhìn Vũ Gia Minh, “Còn bây giờ giao dịch giữa hai chúng ta coi như bị hủy bỏ. Nếu có giờ anh cứ kiện tôi ra tòa, tôi thề rằng đi tù còn hơn trở thành tình nhân của anh.” Tú Linh túm lấy cổ áo của Vũ Gia Minh, miệng giận dữ mắng to, “Anh tưởng tôi là gì, là một cô gái lẳng lơ hay sao, mà anh dám coi tôi là một cô gái làm ấm giường cho anh trong ba tháng. Hừ ! Dù tôi có là một cô gái không coi trọng trinh tiết đi chăng nữa, thì người mà tôi ngủ cùng cũng tuyệt đối không phải là anh.”

Thư Phạm nghe em gái nói, đến quên cả phản kháng và giãy giụa, sững sờ nhìn em gái không chớp mắt. Thư Phạm luôn cho rằng Tú Linh là một cô gái ngây thơ, không hiểu chuyện, lại hơi nhất gan sẽ không bao giờ dám nói ra những lời lẽ sắc bén và thẳng thắn như thế.

Bỗng dưng Thư Phạm cảm thấy vui vẻ, thỏa mãn khi nhìn thấy khuôn mặt xám xịt của Vũ Gia Minh.

“Ha ha ha ! Nói rất hay !” Thư Phạm hoa chân múa tay, sung sướng cười toe toét.

Vũ Gia Minh trừng mắt nhìn Thư Phạm, lúc này hắn rất muốn xông lên dùng băng dính bịt kín miệng Thư Phạm lại, để không phát biểu ra những câu khiến hắn tức đến hộc máu nữa.

Hai anh vệ sĩ tuy rằng trong bụng đang cười thầm, nhưng bên ngoài vẫn nghiêm chỉnh đứng hai bên, giữ chặt lấy Thư Phạm, không cho manh động.

“Tú Linh !” Vũ Gia Minh nhìn vào mắt Tú Linh, hai tay giữ chặt lấy vai, “Em vừa nói gì thế, chẳng phải chúng ta đã có thỏa thuận rồi sao ?”

Tú Linh lạnh lùng gạt tay Vũ Gia Minh ra khỏi vai, “Tôi và anh giờ chẳng còn gì để nói với nhau cả.”

“Em đừng tưởng rằng em muốn cự tuyệt là được, tờ giấy ghi nợ kia, em đã kí tên rồi. Em nghĩ kĩ lại xem, trở thành tình nhân của anh, thì đâu có thiệt thòi gì cho em.”

Tú Linh khinh thường nhìn Vũ Gia Minh, mặt lạnh như tiền, cánh tay nhỏ nhắn, trắng muốt dơ lên.

“Bốp !” Một cái tay bay thẳng vào mặt Vũ Gia Minh, sắc mặt không đổi, Tú Linh nói tiếp, “Giờ thì anh có lý do để tổng tôi vào tù, và buông tha cho tôi được rồi chứ ?”

Đứng ở phía đối diện, Thư Phàm ngửa mặt lên trời, cao hứng cười thật to, “Ha ha ha ! Vũ Gia Minh ơi là Vũ Gia Minh ! Cái tát kia không đau một chút nào chứ ?”

Hai anh vệ sĩ dù có cố nín cười, cũng không nhịn được mà quay mặt nhìn nhau, kín đáo trao đổi ánh mắt.

“Cô....” Vũ Gia Minh hết chịu nổi nữa rồi. Bây giờ chẳng những không thể đối phó được Thư Phàm, ngược lại thủ cung của hắn tự dưng làm phản, không còn ngoan ngoãn nghe lời của hắn, thậm chí còn ra tay đánh người, tuyệt tình nói câu muốn đi tù còn hơn làm tình nhân của hắn.

Rút cuộc, hắn đã làm sai ở đâu ? Tại sao mọi chuyện lại biến chuyển theo chiều hướng bất lợi cho hắn thế này ?

.....

Người vệ sĩ được Hoàng Tuấn Kiệt cử đi ngầm bảo vệ Thư Phàm, đã bám theo hai chị em Thư Phàm suốt từ chiều đến giờ.

Từ lúc hai chị em đứng nói chuyện trong bãi đỗ xe trước cửa quán Thiên Long, đến khu rừng cây vắng người trong công viên, anh vệ sĩ đã loáng thoáng nghe được nội dung câu chuyện.

Khi hai chị em Thư Phàm chờ nhau đến tập đoàn Vũ Thị, anh vệ sĩ cũng lập tức đi theo sát gót.

Lẽ ra anh vệ sĩ định gọi điện thông báo tin tức này cho Hoàng Tuấn Kiệt biết, nhưng sợ khiến hắn phân tâm không thể làm việc, nên đành phải nhịn xuống, cố chờ thu thập được thêm tin tức, rồi mới dám báo cáo một lần.

Vũ Gia Minh là một kẻ xảo quyệt, biết Thư Phàm là người mà Hoàng Tuấn Kiệt coi trọng, nên khi bắt cóc Thư Phàm và Tú Linh, hắn đã khôn khéo phân tán sự chú ý của anh vệ sĩ bằng cách dùng thang máy riêng, và đi bằng một con đường khác xuống gara để xe, dưới tầng hầm của tập đoàn Vũ Thị.

Tuy nhiên anh vệ sĩ không phải là một kẻ khờ khạo, chờ mãi đến hơn sáu giờ tối, mà không thấy hai chị em Thư Phàm ra cổng, xe đạp điện được hai anh vệ sĩ gác cổng dựng ở bên cạnh, cũng không có ai ra lấy, anh vệ sĩ biết nhất định có biến, nên chú ý đến từng chiếc xe ô tô ra vào trước cổng công ty.

Đến hơn sáu giờ tối, chiếc xe màu xám bạc sang trọng và đắt tiền hiệu Hyundai - Tucson đi ra cổng, anh nhìn thấy Thư Phàm đang đập mạnh vào cửa kính xe ô tô, miệng không ngừng la hét. Tuy rằng không nghe được tiếng hét của Thư Phàm do cửa kính xe ô tô cách âm tốt, nhưng mà anh vệ sĩ cũng phần nào đoán được tâm trạng khi bị bắt nhốt của Thư Phàm lúc đó.

Do muốn biết Vũ Gia Minh muốn đưa hai chị em Thư Phàm đi đâu, anh vệ sĩ vội lái xe máy đuổi theo sau. Vượt qua mấy cái ngã tư, và vô số đèn giao thông, cuối cùng sau hơn 20 phút chạy gần như là đua xe trên đường phố, anh vệ sĩ đã kịp nhìn thấy chiếc xe ô tô màu xám bạc hiệu Hyundai – Tucson chậm chậm tiến vào một cánh cổng sắt, có tường bao xung quanh một trang viên rộng hơn một héc ta, bên hông tường bao loan màu trắng đề tên một dòng chữ màu đồng vàng nhạt: “Biệt Thự Vũ Gia”

Đã xác minh được Thư Phàm đang ở trong nhà Vũ Gia Minh, anh vệ sĩ vội vã gọi điện thoại cho Hoàng Tuấn Kiệt.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt đang trên đường về nhà, người ngã ra sau ghế, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt, âm thanh ồn ào và náo nhiệt của thành phố về đêm không ảnh hưởng đến hắn do kính xe được làm bằng kính cách âm.

Tâm trí lúc này tràn ngập hình bóng của Thư Phàm, từ giọng nói, cử chỉ, hành động, lời nói, sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt đều ảnh hưởng đến suy nghĩ của Hoàng Tuấn Kiệt. Dù là một kẻ khờ khạo đi chăng nữa, cũng nhận ra mình đã bắt đầu thích Thư Phàm.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo vang, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Nhận ra số của người vệ sĩ được cử đi bảo vệ Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt nhận cuộc gọi ngay lập tức.

“Cậu chủ !” Anh vệ sĩ đứng cách xa cánh cổng nhà Vũ Gia Minh một đoạn khá xa về bên phải, thân người đứng nấp sau một gốc cây to, run giọng nói, “Cô Thư Phàm đã bị Vũ Gia Minh bắt nhốt tại nhà riêng.”

“Cái gì !” Đang ngồi dựa ra sau ghế, Hoàng Tuấn Kiệt ngồi bật dậy, miệng quát to, “Tin tức có chính xác không ?”

“Hoàn toàn chính xác !” Anh vệ sĩ nghiêm giọng, khẳng định thông tin của mình vừa mới cung cấp là chính xác một trăm phần trăm, “Tôi hiện giờ đang đứng trước cổng nhà Vũ Gia Minh.”

“Được rồi !” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng chặt răng, tức giận đến toàn thân phát run, “Cậu đứng ở đấy chờ tôi, nhớ đừng để bị phát hiện. Tiếp tục theo dõi động tĩnh ở bên trong.”

“Vâng, thưa cậu chủ.” Anh vệ sĩ chờ Hoàng Tuấn Kiệt cúp máy, mới dám dứt điện thoại vào túi quần, mắt cảnh giác ngó nghiêng xung quanh.

“Nhanh lái xe đến nhà riêng của Vũ Gia.” Hoàng Tuấn Kiệt quát anh vệ sĩ, dánh vẻ nóng giận, cái kính hệt một tên bạo chúa muốn thiêu rụi hết tất cả

mọi thứ.

Ngồi bên cạnh, Tuấn Hùng đã loáng thoáng nghe được nội dung câu chuyện, “Cậu chủ ! Cô Phàm đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không ?”

“Vũ Gia Minh đã bắt nhốt cô ấy tại nhà riêng.” Hoàng Tuấn Kiệt cảm hận Vũ Gia Minh đê tiện và xấu xa, đến nỗi ngay lúc này hắn muốn giết chết Vũ Gia Minh, muốn băm thây hắn ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

“Tại sao Vũ Gia Minh lại muốn bắt nhốt Thư Phàm ? Chẳng lẽ...” Tuấn Hùng bỏ dở câu nói, mắt len lén nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang bạo phát tức giận ở bên cạnh.

“Hãy cầu nguyện là hắn không làm gì Thư Phàm, nếu không...” Hoàng Tuấn Kiệt rít giọng, mắt bốc hỏa, nghiêng răng trề trợn, tay siết thành nắm đấm, khớp ngón tay kêu răng rắc.

.....

Chưa đầy mười phút sau, Hoàng Tuấn Kiệt cùng Tuấn Hùng và một anh vệ sĩ đã đến trước cổng nhà Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh không phải là một kẻ đơn giản, trong nhà hắn lại có hơn mười người vệ sĩ võ trang đầy mình, muốn trực tiếp đòi người từ tay hắn, không phải dùng đôi ba câu nói là được, mà đôi khi phải dùng võ lực, thậm chí phải đổ cả máu.

Trên đường đến nhà Vũ Gia Minh, Tuấn Hùng đã gọi một cú điện thoại, lúc Hoàng Tuấn Kiệt bước xuống xe đã có hơn 10 vệ sĩ đứng chờ sẵn hắn ở trước cổng nhà Vũ Gia Minh. Nhìn họ mặc toàn vét đen, tóc đen, vóc dáng cao lớn, trông chẳng khác gì bọn xã hội đen ở Hồng Kông.

Người đi đường, lỡ đi ngang qua khu vực nhà riêng của Vũ Gia Minh, đã bị hình ảnh trước mắt dọa cho nhảy dựng, đứng tim, vừa đi vừa lo sợ ngoái đầu lại nhìn, chạy xe như bị ma đuổi. Có vài người hãi hức lại cho rằng đang được xem diễn viên Việt nam đóng phim.

Mặc dù nôn nóng muốn nhanh chóng vào cứu người, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt không phải là một kẻ lỗ mãng, làm việc không biết trước sau.

Người vệ sĩ được cử bảo vệ Thư Phàm, vội vàng rời khỏi chỗ nấp, đi đến bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt.

“Họ vẫn ở bên trong ?” Hoàng Tuấn Kiệt sắc mặt trầm trọng, khàn giọng hỏi anh vệ sĩ.

“Từ lúc tôi đứng ở đây, không thấy có bất cứ một chiếc xe ô tô nào đi ra ngoài. Cô Thư Phàm và Tú Linh vẫn còn ở trong đó.”

“Tú Linh ?” Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, “Tú Linh cũng bị bắt cùng Thư Phàm ?”

“Vâng.” Anh vệ sĩ kính cẩn trả lời.

“Họ bị bắt khi nào, ở đâu ?”

“Cô Thư Phàm và cô Tú Linh đã tìm đến tận công ty của tập đoàn Vũ Thị.”

“Cái gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt sùng sốt, “Tại sao cô ấy lại đến đó ?”

Anh vệ sĩ nói tóm tắt ngắn gọn cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe.

Dù không được rõ ràng, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt cũng hiểu được phần nào. Xem ra Vũ Gia Minh đúng là con cáo già, chuyên môn tính kế hại người.

“Bấm chuông cổng đi !” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng phân phó cho một người vệ sĩ đứng gần cổng sắt, khuôn mặt hắn băng lãnh tựa như sương đêm, phẳng lặng như gương, tất cả mọi phần nộ đều bị hắn dấu kín vào trong.

Anh vệ sĩ kia vội làm theo mệnh lệnh của hắn.

.....

Người làm trong nhà nghe tiếng chuông cổng kêu inh ỏi, đã nhanh chóng chạy ra cổng. Vũ Gia Minh là người ghét ồn ào, đặc biệt không thích khách đến nhà bấm chuông cổng, mà không có người làm nào ra mở cổng, hay hỏi xem người đó là ai. Nếu muốn sống yên ổn với hắn, tất nhiên phải biết hắn thích gì, ghét gì, để tránh chuốc họa vào thân.

Cô giúp việc có nước da hơi ngăm đen kinh hoàng nhìn hơn mười người đàn ông trong trang phục mặc vét màu đen trước mặt.

“Các...các anh là ?” Chị giúp việc lắp bắp, mặt cắt không còn một giọt máu, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.

“Mở cửa !” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng ra lệnh cho cô giúp việc.

“Nhưng...nhưng...” Cô giúp việc đi giật lùi, mắt hốt hoảng nhìn người đàn ông vóc dáng cao lớn, có nước da hơi ngăm đen, trông phong độ và quyền rũ như một bức tượng thần Hy Lạp đứng sau cánh cổng sắt, miệng run rẩy hỏi, “Anh...anh là ai...?”

“Tôi cho cô một phút để mở cửa. Nếu không tôi bắt buộc phải phá cửa để xông vào.” Hoàng Tuấn Kiệt sắc mặt càng lúc càng lạnh, cảm phần dành cho Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, ngay cả người làm trong nhà cũng có ý định làm khó hắn.

“Anh...anh có thể chờ tôi vào thông báo một tiếng với ông chủ được không?” Vừa dứt lời, chị giúp việc đột ngột xoay người bỏ chạy vào trong nhà.

“Phá cửa đi!” Hoàng Tuấn Kiệt không còn kiên nhẫn được nữa, phép lịch sự mà hắn diễn từ nãy đến giờ đã vượt quá sức chịu đựng.

“Vâng.” Một người vệ sĩ nhận lệnh, bấu vào song sắt, uyển chuyển trèo lên cao, rồi nhảy xuống đất như báo. Chỉ bằng vài thủ thuật nhỏ, khóa cổng đã tự động mở ra.

Hoàng Tuấn Kiệt dẫn đầu, sắc mặt trầm trọng, thẳng người đi vào trong sân vườn, đi bên cạnh là Tuấn Hùng, hơn mười vệ sĩ đi kèm Hoàng Tuấn Kiệt và Tuấn Hùng vào giữa, khí thế hùng hổ của bọn họ chẳng khác gì bọn xã hội đen đi thanh toán lẫn nhau.

Cô giúp việc quá sợ hãi, vội chạy vào phòng khách bẩm báo với Vũ Gia Minh.

“Ông...ông chủ!” Cô giúp việc lắp bắp, sắc mặt nhợt nhạt, tay chỉ hướng ra cánh cổng sắt ngoài sân vườn, “Ngoài...ngoài kia...!”

“Có chuyện gì?” Vũ Gia Minh đang tức tối vì bị Thư Phàm và Tú Linh chọc giận, giờ lại thêm cô giúp việc nói năng lộn xộn, khiến hắn quát ầm lên.

Cô giúp việc co rúm người, đã nói năng lộn xộn rồi giờ lại càng rối hơn, “Ngoài...ngoài kia...bọn...bọn...”

Cô giúp việc lập đi lập lại điệp khúc đó đến gần năm lần, Thư Phàm nhay nhay lỗ tai, mắt giễu cợt nhìn Vũ Gia Minh, khoe môi nhếch lên đầy vẻ thách thức.

“Biến!” Vũ Gia Minh bị Thư Phàm chọc cho nổi điên, bạo rống quát to đến rung chuyển cả ngôi nhà.

“Ai dè!” Thư Phàm cố tình đổ thêm dầu vào lửa, “Đâu cần phải quát to như thế, tôi và mọi người ở đây đâu có ai bị điếc đâu.”

“Cô...” Vũ Gia Minh giận run người, tay chỉ thẳng vào mặt Thư Phàm.

Thư Phàm dùng tay che miệng ngáp ngủ, cử chỉ khiêu khích, hoàn toàn không để Vũ Gia Minh vào mắt.

Lần đầu tiên Vũ Gia Minh mới hiểu tức đến học máu, tức đến nổi muốn xuất huyết não có nghĩa là gì. Một người phụ nữ không biết sống chết như Thư Phàm đúng là khắc tinh của hắn.

.....

Đám vệ sĩ đứng canh gác trong vườn, thấy có hơn mười người đàn ông lạ mặt, trong trang phục vét đen đột nhập vào tư gia nhà họ Vũ, đã nhanh chóng đứng bao vây lấy họ vào giữa, ngăn chặn không cho họ tiến thêm một bước nào nữa.

“Tránh ra!” Tuấn Hùng thay mặt Hoàng Tuấn Kiệt đứng lên phía trước nói chuyện phải trái với hơn mười vệ sĩ của Vũ Gia Minh.

“Xin hỏi các người là ai, vì sao tự dưng lại xông vào đây?” Một người vệ sĩ hơn 30 tuổi, lạnh lùng hỏi Tuấn Hùng.

“Bảo chủ nhân của các người thả hai cô gái ra, thì chúng tôi sẽ đi ngay lập tức.” Tuấn Hùng bình thản đối đáp lại câu hỏi của người vệ sĩ.

“Đó là chuyện của chủ nhân chúng tôi. Phiền các vị mau đi ra khỏi đây, Biệt thự của Vũ Gia không phải nơi các muốn người muốn đến là được.”

“Thế sao?” Hoàng Tuấn Kiệt cười nhạt, “Nếu tôi muốn xông vào đây làm khách thì sao?”

Hoàng Tuấn Kiệt tiến lên phía trước, người vệ sĩ kia ngay lập tức đứng chắn trước mặt Hoàng Tuấn Kiệt, “Mời anh ra khỏi đây!”

“Tránh đường!” Hoàng Tuấn Kiệt ngữ khí nghiêm lạnh, trừng mắt nhìn người vệ sĩ.

“Xin lỗi, nhưng tôi không thể để cho anh xông vào đây được. Chủ nhân tôi không cho phép người lạ vào nhà.” Anh vệ sĩ vẫn lạnh lùng đứng đối đáp với Hoàng Tuấn Kiệt.

“Giải quyết đi!” Hoàng Tuấn Kiệt phát tay ra hiệu cho 10 người vệ sĩ đứng phía sau.

Trong vòng chưa đầy một phút, hai bên xông vào đánh nhau loạn xạ.

Hoàng Tuấn Kiệt và Tuấn Hùng không tham gia vào cuộc chiến, hắn ung ung rảo bước đi vào trong tiền sảnh, nhìn hắn lúc này giống hệt một vị tướng quân.

Người vệ sĩ lúc nãy cố gắng ngăn cản không cho hắn đi vào trong, nhưng không thể đánh thắng được Tuấn Hùng.

Hoàng Tuấn Kiệt không cần ra tay, đã không mất chút lực, đi thẳng vào trong phòng khách.

.....

Tiếng đánh nhau ngoài vườn, tiếng la hét đã gây sự chú ý của bảy người ngồi trong phòng khách.

Trong khi Vũ Gia Minh cau mày nhìn ra sân vườn, ông quản gia và hai người vệ sĩ đi nhanh ra xem tình hình, cô giúp việc sợ hãi đến mức chạy nấp vào một chỗ, Thư Phàm lại ung dung ngồi xuống ghế sofa, bụng cốc nước lọc lên miệng, nhắm nháp dòng nước mát đang trôi xuống cổ họng. Nhìn Thư Phàm lúc này, Vũ Gia Minh rất muốn xông lên đánh bất tỉnh nhân sự.

Người duy nhất không quan tâm đến hiện tại là Tú Linh. Ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt đượm buồn, Tú Linh đã biến thành một mỹ nhân băng lãnh, thân mang đầy vết thương vô hình.

Hoàng Tuấn Kiệt bị hai vệ sĩ dùng võ ngăn cản, không cho tiến vào phòng khách.

Hoàng Tuấn Kiệt hừ lạnh, môi nhếch lên. Buổi tối hôm trước, nếu không phải do hắn bị người ta dùng ám khí có tẩm thuốc mê ra tay lên lút, thì đừng hòng động được vào người hắn.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Vũ Gia Minh kinh ngạc bật ra một tiếng kêu. Hắn không ngờ được là tin tức mà Hoàng Tuấn Kiệt nhận được lại nhanh như thế. Hắn chỉ vừa mới đưa hai chị em Thư Phàm về đây chưa được một tiếng đồng hồ, Hoàng Tuấn Kiệt đã tìm đến tận cửa rồi.

Đám hai vệ sĩ ngã liềng xiềng, Hoàng Tuấn Kiệt cầm phấn quát Vũ Gia Minh, “Thằng ranh kia ! Con không mau thả người !”

Vũ Gia Minh căm ghét nhất việc bị người khác chửi thẳng vào mặt. Hoàng Tuấn Kiệt mỗi lần gặp hắn, đều không khách khí, dùng miệng lưỡi để chê bai hắn, hạ nhục hắn.

Thư Phàm đứng bật dậy, mắt mở to, chớp chớp vài cái để nhìn cho rõ xem có đúng là Hoàng Tuấn Kiệt không ? Sau khi biết mình không có nhìn nhầm, Thư Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tay vào mặt Hoàng Tuấn Kiệt, quát còn to hơn cả Vũ Gia Minh, “Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh có bị điên không hả ? Đã bị thương nặng sao còn dám đánh nhau ?”

Hoàng Tuấn Kiệt lão đảo suýt ngã, hắn có lòng tốt đến tận đây cứu người, thế mà Thư Phàm chẳng những không biết điều nói một câu cảm ơn, ngược lại còn quát thẳng vào mặt hắn.

Vũ Gia Minh cười ha ha, hắn sung sướng khi biết không chỉ có một mình hắn mới bị Thư Phàm quát mắng, mà ngay cả Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm cũng không buông tha.

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt cố nén giận, nhanh chóng kéo Thư Phàm vào lòng, nhìn từ đầu xuống chân Thư Phàm, miệng lo lắng hỏi, “Cô không bị thương ở đâu chứ ?”

Thư Phàm ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, thấy hắn vì lo lắng cho sự an toàn của mình, đã vội vàng xông vào đây cứu người, thậm chí còn đánh nhau vì mình mà không quan tâm đến vết thương trên bụng, mắt Thư Phàm đỏ hoe, cảm giác ngọt ngào và ấm áp đang bùng cháy dữ dội trong lòng.

“Tôi không sao.” Thư Phàm bẽn lèn đáp, mặt hơi ửng đỏ.

“Này !” Vũ Gia Minh chường mắt nhìn cảnh âu yếm của hai người, “Hoàng Tuấn Kiệt ! Cậu có biết đây là nhà tôi không hả ? Tại sao cậu dám xông vào đây như một quân ăn cướp. Có tin là tôi sẽ gọi công an gõ cửa cả đám vào tù không ?” Vũ Gia Minh là một tên xấu xa, chuyên môn lợi dụng điểm yếu của người khác để đưa họ vào đường cùng, làm sao có thể bỏ qua cơ hội có một không hai này.

“Hừ !” Hoàng Tuấn Kiệt cẩn thận để Thư Phàm đứng ở phía sau, “Có giỏi thì cậu gọi công an ngay đi. Tôi cũng đang chờ mong có thể cùng cậu đối chất trước tòa tội danh bắt cóc người.”

Vũ Gia Minh ngồi xuống ghế sofa, chân gác lên mặt bàn, hắn lại khôi phục dáng vẻ vô lại của mình, “Tôi không hề có bắt cóc người, tôi mời họ đến đây làm khách.”

“Phải không ?” Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép, mắt khinh bỉ nhìn Vũ Gia Minh, “Nếu mời họ làm khách có cần bắt nhốt họ như tù nhân ở đây không ?”

“Đừng khua môi múa mép trước mặt tôi !” Vũ Gia Minh nóng nảy ngắt lời Hoàng Tuấn Kiệt, “Đã đến đây rồi, cậu cũng ở đây làm khách của tôi đi.” Vũ Gia Minh cười, neho mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, ngữ khí hoàn toàn uy hiếp.

“Muốn giữ được tôi, để xem cậu có bản lĩnh không đã ?” Hoàng Tuấn Kiệt không để nấy lời nói đe dọa của Vũ Gia Minh vào mắt, thậm chí hắn còn khinh thường Vũ Gia Minh, “Tốt nhất là cậu nên tránh xa Thư Phàm ra, nếu không đừng trách tôi độc ác.”

“Cậu không biết là...” Vũ Gia Minh cười cợt, nháy mắt với Thư Phàm, “Cô ấy đã đồng ý trở thành người tình của tôi rồi sao ?”

Người Hoàng Tuấn Kiệt run lên, hắn lập tức quay lại nhìn Thư Phàm đang đứng ở phía sau, “Những gì mà hắn nói có đúng không ?”

Thư Phàm khinh bỉ nhìn Vũ Gia Minh, mai mỉa nói, “Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng mà tôi không có cái phước ấy. Anh hãy giành may mắn này cho một cô gái khác đi.”

Thư Phàm kéo Tú Linh đứng lên, “Hai chị em mình đi thôi !”

“Khoan đã !” Vũ Gia Minh quát, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt lạnh băng của Tú Linh, “Cô đi được, nhưng Tú Linh phải ở lại.”

“Tại sao ?” Thư Phàm cảm phần hét to, tay chỉ thẳng vào mặt Vũ Gia Minh, “Anh đừng ăn hiếp người quá đáng, em gái tôi không phải là nô lệ của anh.”

Hoàng Tuấn Kiệt rất vui, vì Thư Phàm không hề nhận lời làm nhân tình của Vũ Gia Minh, hơn nữa hắn còn thấy Thư Phàm căm ghét Vũ Gia Minh thấu xương. Nội tình mối quan hệ dây mơ rễ má giữa Tú Linh và Vũ Gia Minh, hắn cũng biết ít nhiều, nên hiểu vì sao Thư Phàm lại tức giận như thế.

“Em gái cô nợ hắn bao nhiêu tiền ?” Hoàng Tuấn Kiệt hạ giọng hỏi Thư Phàm, hắn đau lòng khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì giận của Thư Phàm.

“Anh hỏi làm gì ?” Đang tức giận phùng phùng, Thư Phàm không hiểu vì sao hắn lại hỏi mình thế.

“Cô nói số tiền mà em gái cô nợ hắn đi, tôi sẽ trả thay cho cô.”

Thư Phàm ngây người, mắt mờ mịt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Hắn...hắn vừa nói gì cơ ? Trả...trả tiền thay ?”, Thư Phàm hoàn toàn chìm vào trong mộng mị, đầu óc lơ ngơ như một kẻ mất hồn.

“Nói đi, cô ấy nợ hắn bao nhiêu tiền ?”

“Bốn...bốn trăm triệu.” Thư Phàm đáp như một cái máy, mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai, nam tính của Hoàng Tuấn Kiệt không rời, lòng thầm mong đây không phải là mộng.

Hoàng Tuấn Kiệt ra hiệu cho Tuấn Hùng.

Vũ Gia Minh ngồi bất động trên ghế, khuôn mặt băng lãnh, thấy Tú Linh hoàn toàn không chú ý đến mình, cũng không thèm nhìn mình đến lấy một cái, hắn hiểu từ nay đừng trông Tú Linh còn tin tưởng và nghe lời hắn nữa. Tú Linh giờ chỉ còn lòng căm ghét và hận thù đối với hắn.

Hắn là một kẻ giàu có thì cần gì đến 400 trăm triệu nhỏ nhoi đó. Lúc có một viên ngọc quý không biết giữ gìn, giờ mất đi rồi, hắn lại thấy tiếc, muốn giữ chặt lại.

Tuấn Hùng thay mặt Hoàng Tuấn Kiệt, đứng ra giải quyết món nợ của Tú Linh.

“Ông Gia Minh ! Đây là tám séc 400 trăm triệu. Phiên ông nhận cho.” Tuấn Hùng đặt tờ séc trên mặt bàn.

Vũ Gia Minh không thèm liếc mắt nhìn tờ séc trên mặt bàn, mắt vẫn chăm chú nhìn hình bóng nhỏ bé của Tú Linh.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Cậu có thể mang Thư Phàm đi, nhưng Tú Linh phải ở lại. Số tiền này,tôi không cần, cậu bảo Tuấn Hùng cất lại đi.”

Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn Thư Phàm, nhật nhổe trả lời Vũ Gia Minh, “Cậu nhận hay không là tùy, tôi chẳng quan tâm. Nếu cậu muốn kiện cáo, tôi sẽ thuê luật sư cho hai chị em cô ấy. Còn nữa...” Hoàng Tuấn Kiệt kiên định bảo Vũ Gia Minh, “Người nhất định tôi phải mang đi, dù là Thư Phàm hay Tú Linh cũng phải theo tôi ra khỏi đây.”

“Đi thôi chị !” Tú Linh xoay người bước đi, bàn tay nhỏ bé nắm gọn trong lòng bàn tay Thư Phàm.

“Ừ.” Thư Phàm dịu dàng đáp, mỉm cười với Hoàng Tuấn Kiệt, rồi ung dung cùng em gái tiến ra tiền sảnh.

Vũ Gia Minh thấy mình đã thua hoàn toàn rồi, một khi tâm của Tú Linh đã chết, thì dù có dùng miệng lưỡi giáo hoạt đi chăng nữa, cũng chẳng có tác dụng gì.

Hơn 10 vệ sĩ của Hoàng Tuấn Kiệt xếp hàng hai bên dẹp lối cho hai chị em Thư Phàm đi. Hoàng Tuấn Kiệt đi sánh đôi cùng với họ.

Tuấn Hùng sau khi đặt tờ chi phiếu trên bàn, lẳng lặng bỏ đi, mà chẳng quan tâm Vũ Gia Minh có nhận hay là không nhận tờ chi phiếu kia.

Vũ Gia Minh ngồi đông cứng trên ghế sofa, mắt dõi theo hình bóng Tú Linh đi khuất dần ra sân vườn, rồi sau đó hoàn toàn chìm vào bóng đêm.

Ông quản gia định lên tiếng hỏi Vũ Gia Minh là có nên cho vệ sĩ ngăn cản họ không, nhưng sau khi nhìn khuôn mặt băng lãnh của hắn, lại thôi.

Căn biệt thự trở nên yên tĩnh, ngoài tiếng hít thở trầm ổn của Vũ Gia Minh, ông quản gia, hai vệ sĩ và tiếng lá cây kêu xào xạc trong gió thì không còn âm thanh nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Xe đạp điện hiện giờ vẫn còn được hai vệ sĩ gác cổng giữ, hai chị em Thư Phàm đành phải trèo lên xe ô tô của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi cùng Tuấn Hùng ở băng ghế đằng trước, Thư Phàm và Tú Linh ngồi ở băng ghế đằng sau.

Từ lúc bước lên xe, Tú Linh giữ thái độ trầm mặc, kiệm lời không lên tiếng nói chuyện.

Thư Phàm biết em gái đang buồn, nên dịu giọng an ủi, “Em đừng lo lắng. Chúng ta đã già tiền cho anh ta rồi, anh ta sẽ không tìm cách quấy rối em nữa đâu.”

“Em cũng hy vọng là thế.” Tú Linh hiểu chị gái đang lo lắng cho mình, nên dù đang buồn bã, cũng gắng gượng nở một nụ cười.

Thư Phàm siết chặt tay em gái, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Từ lần sau, gặp phải chuyện gì, em cũng không được phép hành động một cách hàm hồ mà không chịu suy nghĩ trước sau. Nếu không thể quyết, thì hãy gọi điện cho chị, chị sẽ đến ngay lập tức.”

“Em xin lỗi.” Tú Linh cúi thấp đầu, thanh âm nhỏ xíu.

“Mọi chuyện đã qua cả rồi, em đừng tự trách bản thân mình nữa.” Thư Phàm vỗ nhẹ vào mu bàn tay Tú Linh, mỉm cười nói, “Chỉ cần từ lần sau em chú ý không để chuyện tương tự này xảy ra lần nữa là được.”

“Vâng, em nhớ rồi.” Mắt Tú Linh đỏ hoe, cảm động muốn khóc. Trên đời này chỉ có một người đối xử tốt và thật lòng với Tú Linh, là chị gái Thư Phàm. Cũng may Thư Phàm là một người chị hết lòng vì em gái, lại thông minh mới cứu thoát Tú Linh ra khỏi móng vuốt của con sói Vũ Gia Minh. Nếu không khi bị hấn đũa bôn, bị hấn chơi chán chê, rồi mới phũ phàng vứt bỏ như một chiếc áo cũ, rách nát; trái tim ngây thơ, non nớt và thuần khiết của Tú Linh làm sao mà chịu đựng nổi.

Ngồi trên băng ghế đằng trước, Hoàng Tuấn Kiệt lắng nghe hai chị em Thư Phàm nói chuyện, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt Thư Phàm phản chiếu trong gương xe. Khi nghe tin Thư Phàm bị Vũ Gia Minh bắt nhốt tại tư gia, hấn đã lo sợ, cuống cuồng vội ra lệnh mau chóng lái xe ô tô đến cứu người, lúc đó trái tim hấn gần như ngừng đập, cũng may là Thư Phàm không sao. Nếu không, hấn đã đánh Vũ Gia Minh một trận bầm dập, và xử đẹp hấn ngay tại chỗ rồi.

Đi được một đoạn khá xa, Thư Phàm nhìn khung cảnh hai bên đường, mắt đọc bảng hiệu in điện chỉ con đường mà xe ô tô đang đi.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm gọi, “Anh định đưa hai chị em tôi đi đâu đây ?”

“Về nhà tôi.” Hoàng Tuấn Kiệt quay lại nhìn Thư Phàm, đơn giản trả lời.

“Không được.” Thư Phàm thẳng thắn cự tuyệt, “Anh mau đưa tôi về nhà trọ của em gái tôi.”

“Cô vẫn không hiểu hoàn cảnh nguy hiểm của bản thân mình sao ?” Hoàng Tuấn Kiệt nén giận, nhắc nhở cho Thư Phàm nhớ bây giờ sát thủ đang bám theo, tìm cơ hội để thủ tiêu. Có thể Thư Phàm không quan tâm đến chuyện sống chết của cá nhân, nhưng còn Tú Linh, Thư Phàm không thể không lo.

Thư Phàm định mở miệng cãi lại yêu cầu của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng thấy hấn nói có lý, lại thấy cô em gái đang trong trạng thái tinh thần hoảng loạn, nên không có ý kiến gì thêm nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt rất mừng, vì cuối cùng cô gái ương bướng và không biết sống chết như Thư Phàm đã chịu nhượng bộ. Để cho Thư Phàm sống ở bên ngoài, hấn rất lo. Nếu có thể nhốt Thư Phàm ở bên cạnh mình cả ngày lẫn đêm, cho đến khi nào bắt được hai tên sát thủ và tìm ra người chủ mưu đứng sau vụ ám sát kia, thì hấn mới yên tâm được. Hoàng Tuấn Kiệt bị ý nghĩ kì lạ này, dọa cho nhẩy dựng. Từ khi nào hấn lại có ý nghĩ kì lạ, là muốn giữ một cô gái suốt ngày ở bên cạnh mình, thậm chí ngay cả ban đêm cũng không buông tha.

“Chúa ơi ! Mình điên thật rồi !” Hoàng Tuấn Kiệt luồn tay vào tóc, vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo đầu óc. Hấn đang cho rằng bản thân mình vẫn còn chưa thoát khỏi trạng thái căng thẳng và lo sợ, nên mới có suy nghĩ trước nay chưa từng có ấy.

Ngồi bên cạnh, tuy đang tập trung vào lái xe, nhưng Tuấn Hùng thỉnh thoảng vẫn kín đáo quay sang, liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Nhìn hấn vò đầu bứt tóc, vuốt mặt như một nhà hiền triết không thể giải thích được một nguyên lý hết sức tự nhiên của con người rằng: “Một người con trai khi đã bắt đầu có tình cảm với một cô gái, thì sẽ nhớ về cô ấy, lo lắng cho sự an toàn của cô ấy, muốn giữ cô ấy ở bên cạnh mình một khắc cũng không muốn rời xa.”, Tuấn Hùng không nhịn được cười. Xem ra vị sắp nóng tính như lửa, không coi trọng chuyện nữ nhi tình trường, đã tìm được người con gái định mệnh của cuộc đời mình rồi.

.....

Con đường dẫn vào tòa cao ốc Hoàng Thị hoàn toàn không có một bóng người, cây cối hai bên đường chìm trong ánh sáng mờ ảo của bóng đèn điện. Nơi đây giống như một dinh thự của một nhân vật chính trị cấp cao, làm việc cho chính phủ.

Tú Linh lần đầu tiên đến đây, nên không thoát khỏi tò mò, mắt hiếu kì nhìn quang cảnh hai bên đường. Cảm nhận được không khí trang nghiêm nơi đây, Tú Linh hơi ổn lạnh, mắt lo sợ nhìn chị gái đang ung dung ngồi dựa người ra sau ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Thư Phàm là thế, lúc nào cũng bình thản, ít khi nào sợ sệt, chỉ khi nào gặp phải vấn đề gì đó khó giải quyết và liên quan đến sự an toàn tính mạng của người thân, mới trở nên yếu đuối và rơi lệ.

“Chị Thư Phàm!” Tú Linh gọi nhỏ, thì thào hỏi, “Chúng ta đang ở đâu đây?”

“Lúc nữa em sẽ biết thôi.” Thư Phàm không mở mắt, lười biếng đáp.

“Chị đã từng ở đây rồi sao?” Tú Linh tròn xoe mắt nhìn Thư Phàm, lúc này đã hoàn toàn biến thành một đứa trẻ con, không còn dáng vẻ của một thiếu nữ vừa mới thất tình nữa.

“Chị ở đây được mấy ngày.”

“Cái gì?” Tú Linh kinh ngạc bật thành một tiếng kêu nhỏ, “Chị...chị từng sống ở đây?”

“Ừ.” Thư Phàm che miệng ngáp ngủ, vô tư thừa nhận, mà không biết cô em gái đã bị câu trả lời của mình, khiến cho đầu óc trong sáng bắt đầu tưởng tượng ra những suy nghĩ đen tối, chỉ có người lớn mới nên có.

“Em lại đang suy nghĩ lung tung gì thế?” Hiểu em gái không ai bằng chị, nên Thư Phàm không cần nhìn biểu hiện trên khuôn mặt trắng nõn và thanh tú của Tú Linh, cũng biết Tú Linh đang nghĩ gì trong đầu.

“Chị...chị và anh Kiệt...không...không phải...?” Tú Linh đỏ mặt vì xấu hổ, ấp úng không dám nói tiếp.

“Vớ vẩn!” Thư Phàm lập tức cắt ngang lời của cô em gái, “Đừng có nói lung tung. Giữa chị và anh ta không có quan hệ gì cả.”

“Nhưng...nhưng mà...” Tú Linh thấy có gì đó không đúng. Nếu Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt không có quan hệ gì đặc biệt, tại sao lại sống cùng nhau?

Ngồi ở phía trước, Hoàng Tuấn Kiệt dờ khóc dờ cười. Hai chị em Thư Phàm đúng là rất biết cách chọc tức hắn. Nói chuyện thì ít ra cũng chừa cho hắn một chút mặt mũi chứ? Đằng này, Thư Phàm oang oang nói cho thiên hạ biết, trong mắt cô, hắn chẳng đáng một xu một cắc nào cả. Nếu có thể, hắn rất muốn xông lên đánh Thư Phàm một trận, hay bỏ não Thư Phàm ra xem ngoài các công thức hóa học, tên và công dụng của các loại thuốc, khả năng mổ và phẫu thuật thiên tài ra, thì còn thứ gì khác nữa không?

Tuấn Hùng cười tủm tỉm, dù đã cố nín nhịn, nhưng hai chị em Thư Phàm nói chuyện hài hước quá.

“Im!” Hoàng Tuấn Kiệt trừng mắt nhìn Tuấn Hùng, rít giọng cảnh cáo.

“Vâng, thưa sếp.” Tuấn Hùng mím môi, giả vờ ho lên một tiếng để che dấu khuôn mặt vì nén cười đã trở nên đỏ bừng của mình.

“Anh bị cảm cúm hả?” Thư Phàm chú ý đến tiếng ho của Tuấn Hùng, bệnh nghề nghiệp nổi lên, nên tốt bụng thăm hỏi Tuấn Hùng.

Tuấn Hùng suýt chút nữa là bị sặc chết, không ngờ từ giả vờ lại biến thành bệnh thật.

“Không, tôi không sao cả.” Tuấn Hùng vội vàng đáp, sợ chút nữa khi lên đến lầu thứ 13, Thư Phàm sẽ nhanh tay bắt mạch và kê cho một đồng thuốc bắt phải uống.

Hoàng Tuấn Kiệt khinh thường nhìn Tuấn Hùng, mắt hàm ý, “Cho chết! Cười cho lăm vào!”

.....

Đi xe mất hơn 20 phút, chiếc xe ô tô màu đen rẽ phải, đi thêm hơn 500 mét, dừng lại trước một cánh cổng sắt màu xanh dương.

Cánh cổng sắt tự động mở ra hai bên, ông quản gia đã được Tuấn Hùng gọi điện thông báo từ trước và kể sơ qua chuyện Thư Phàm bị Vũ Gia Minh bắt, nên đã sớm đứng chờ ở trước cổng.

“Chào chú!” Hạ cửa kính xe ô tô, thò đầu ra ngoài, Thư Phàm vui vẻ, mỉm cười chào hỏi ông quản gia.

“Chào cháu!” Ông quản gia vui vẻ chào lại Thư Phàm, thò phào nhẹ nhõm khi thấy Thư Phàm không sao.

“Tôi muốn xuống ở đây.” Thư Phàm bảo Tuấn Hùng.

Hoàng Tuấn Kiệt nói theo Thư Phàm, “Cậu dừng xe ở đây đi. Tôi sẽ xuống cùng với họ.”

Tuấn Hùng dừng xe, đang định bước xuống để mở cửa xe cho Hoàng Tuấn Kiệt và hai chị em Thư Phàm, ông quản gia đã giúp Tuấn Hùng làm việc đó.

Thư Phàm bấu lấy cánh tay ông quản gia, thân thiết giới thiệu Tú Linh cho ông biết, “Chú Phong! Đây là em gái cháu, tên là Tú Linh.”

Ông quản gia kín đáo đánh giá và quan sát từ đầu xuống chân Tú Linh.

“Chào chú !” Tú Linh bèn lên chào hỏi ông quản gia, giọng trong trẻo dễ nghe.

“Chào cháu !” Ông quản gia mỉm cười, ngay từ lần gặp đầu tiên ông đã thích cô gái có hai bím tóc đen dày trước ngực, khuôn mặt đẹp tựa búp bê barbie, tính cách ngoan ngoãn và dễ thương này. Ông thật lòng mong có thể thường xuyên được gặp và tiếp chuyện với hai chị em Thư Phàm.

“Chúng ta đi lên phòng thôi.”

Tú Linh vừa đi vừa hiếu kì ngó ngược ngó xuôi. Nhìn khoảng sân vườn rộng mấy trăm mét vuông, trồng đủ các loại hoa và các loại cây cảnh, lối đi được rải sỏi trước mặt, Tú Linh đã thích thú bật lên một tiếng kêu nho nhỏ trong cổ họng, khuôn mặt ửng hồng trông sinh động và hoạt bát hẳn lên.

Đi vào trong tiền sảnh của tòa cao ốc, Tú Linh còn kinh ngạc nhiều hơn nữa. Thấy kiến trúc của tập đoàn Vũ Thị gần giống với kiến trúc xây dựng của tập đoàn Hoàng Thị, Tú Linh lại tưởng mình vẫn còn ở tập đoàn Vũ Thị.

Tuấn Hùng bấm mũi tên chỉ xuống dưới, chưa đầy hai mươi giây sau, cánh cửa thang máy mở ra.

Năm người lần lượt bước vào trong, cùng với hai anh vệ sĩ.

Tú Linh càng lúc càng thấy bản thân mình rơi vào sương mù. Ban đầu Tú Linh tưởng Hoàng Tuấn Kiệt là bệnh nhân của chị gái, việc hai người đi ăn với nhau có thể là do Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt hẹn gặp vì lịch khám bệnh, nhưng ngay sau đó, Tú Linh thấy lời giải thích này không đúng hoàn toàn. Hoàng Tuấn Kiệt dù có giàu nứt đổ vỡ vách đi chăng nữa cũng không thể dễ dàng bỏ ra 400 trăm triệu trả tiền thay cho Thư Phàm, mà không có một chút chần chờ hay tính toán nào. Còn nữa, tại sao một người đàn ông phong độ và làm việc biết tính toán trước sau như Hoàng Tuấn Kiệt có thể lỗ mắng phá công, đánh người, xông hấn vào nhà Vũ Gia Minh để cứu hai chị em. Bây giờ còn tốt bụng mang hai chị em về đây sống nữa.

Càng nghĩ Tú Linh càng không hiểu gì cả. Hay là Hoàng Tuấn Kiệt là người thương thầm trộm nhớ chị gái, mà Thư Phàm cũng đã chấp nhận tình cảm của Hoàng Tuấn Kiệt ?

Tú Linh liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, cố xác minh xem suy đoán của mình có đúng không.

“Reng !” Tiếng chuông thang máy báo hiệu đã lên đến lầu thứ 13.

Tú Linh đã được xem kiến trúc của tập đoàn Vũ Thị, nên đối với tập đoàn Hoàng Thị có kiến trúc tương tự, Tú Linh chỉ ngạc nhiên ban đầu, còn sau đó đã không còn hứng thú nhìn ngắm nữa. Điều khiến Tú Linh phải mở to mắt nhìn và không hiểu lý do vì sao, Hoàng Tuấn Kiệt lại không mua một căn biệt thự để sống giống như Vũ Gia Minh, mà lại thích thích sống trong tòa cao ốc cao hơn 10 tầng này.

Thư Phàm cố ý đứng gần Hoàng Tuấn Kiệt, để nhìn xem mặt mã 10 con số mà hần đang bấm là gì.

Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép cười thầm, “Người phụ nữ ương bướng và tính khôn này, muốn nhìn để mai sau nếu chẳng may bị nhốt ở đây, có thể dùng mặt mã để trốn chứ gì ? Được thôi, muốn nhìn thì tôi cho cô nhìn, nhưng mà khi nào tôi muốn nhốt cô, tôi sẽ thay đổi.”

Tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Thư Phàm vốn là một cô gái thông minh, đã lằm nhằm trong miệng, và nhanh chóng ghi nhớ vào đầu.

Đứng ở bên cạnh, ông quản gia kín đáo che miệng cười tủm tỉm.

“Cậu chủ và Thư Phàm lại tìm cách đấu đá nhau nữa đây.” Ông quản gia lắc đầu chịu thua tính cách nóng như lửa, và không ai chịu nhường ai của hai người.

.....

Thư Phàm lôi em gái vào phòng ngủ của Hoàng Tuấn Kiệt, tự nhiên mở cửa tủ quần áo.

“Em thích bộ nào thì lấy đi.” Thư Phàm quay lại nhìn em gái, cười tươi nói.

Tú Linh tròn tròn mắt, hết ngó đông rồi lại ngó tây. Thấy chị gái tự nhiên bước vào phòng ngủ của Hoàng Tuấn Kiệt, sử dụng đồ đạc trong nhà hấn, như đang ở nhà mình, Tú Linh mờ mịt không hiểu gì cả.

“Chị Hai ! Thế này là thế nào ? Tại ...tại sao quần áo của chị lại treo ở trong tủ áo của Hoàng Tuấn Kiệt ?” Tú Linh không thể nén nhịn được tò mò nữa, nên đã lên tiếng hỏi chị gái.

“Chị sống tạm ở đây, nên đương nhiên phải có quần áo ở đây rồi.” Thư Phàm xăm xoi từng bộ quần áo, cố tìm một bộ phù hợp với vóc dáng nhỏ bé của cô em gái.

“Sống...sống ở đây ?” Tú Linh lắp bắp, “Chị sống ở đây từ bao giờ, tại sao em không biết gì cả. Em nhớ mấy hôm trước còn đi mua và nấu thứ ăn cho chị kia mà ?” Tú Linh vì quá sững sốt đã nói một hơi không ngừng nghỉ.

“Em đừng khẩn trương như thế. Mọi chuyện không giống như em nói đâu. Chị và anh ta chỉ là quan hệ thuần túy, không phải quan hệ kia đâu.”

“Em thử mấy bộ đồ này đi.” Thư Phàm lôi hai bộ đồ khá xinh xắn, chìa trước mắt Tú Linh.

“Chị còn không mau nói cho em biết lý do vì sao chị chuyển đến đây sống?” Tú Linh tiếp nhận hai bộ đồ trên tay chị gái, vẫn một mực muốn bức Thư Phàm giải thích cho mình hiểu.

“Em đi tắm đi ! Có gì trước lúc đi ngủ, chị sẽ kể cho em nghe.” Đẩy em gái vào phòng tắm phía đối diện, Thư Phàm giục Tú Linh.

Tú Linh mặc dù muốn nghe ngay bây giờ, nhưng thấy chị gái nói có lý nên đành phải ngoan ngoãn làm theo.

Sau khi đưa Hoàng Tuấn Kiệt, và hai chị em Thư Phàm an toàn lên lầu thứ 13, Tuấn Hùng cáo từ ra về.

Ông quản gia đã chuẩn bị sẵn cơm tối cho ba người, chỉ cần chờ họ tắm rửa xong là có thể ăn cơm. Ông quản gia rất vui vì Thư Phàm vẫn tiếp tục sống ở đây, hơn nữa còn mang cả em gái theo cùng. Dù mới chỉ gặp mặt, và nói chuyện đôi ba câu, nhưng ông quản gia rất thích tính cách dễ thương và ngoan ngoãn của Tú Linh.

Gần một tiếng sau, bốn người cùng nhau ngồi ăn cơm trong bếp.

Thư Phàm vui tính vừa ăn cơm vừa nói chuyện với ông quản gia, đã hoàn toàn quên mất chuyện không vui vào ngày hôm nay, thậm chí ngay cả tâm trạng bức bối và tức giận khi nhà cửa bị đập phá, em gái bị lừa kí vào tờ giấy ghi nợ 400 trăm triệu, bị Vũ Gia Minh biến thành tình nhân trong ba tháng, và bị hãm bắt nhốt cả hai chị em vào chiều nay, cũng hoàn toàn quên sạch. Lúc này Thư Phàm chỉ nhìn thấy thức ăn ngon miệng trước mặt, biết rằng cô em gái vẫn an toàn, khỏe mạnh đang ngồi ăn cơm bên cạnh mình.

Tú Linh ăn uống thò thè như mèo, vừa ăn cơm vừa liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, ông quản gia và Thư Phàm. Chưa được chị gái giải thích lý do vì sao lại chuyển đến sống cùng với Hoàng Tuấn Kiệt, Tú Linh không làm sao có thể dẹp bỏ được thắc mắc ra khỏi đầu, lúc nào cũng nghĩ đến vấn đề này đến bốn chôn trong dạ, ăn cơm cũng không thấy ngon miệng. Tuy biết rằng, chị gái là một cô gái thông minh, chỉ có niềm đam mê duy nhất là chữa bệnh cứu người và nghiên cứu thuốc, không thích yêu đương nhăng nhit, nhưng Tú Linh vẫn thấy lo lắng cho chị gái, sợ chị đi vào con đường không có lối thoát giống như mình.

Thư Phàm ăn uống thoải mái, vô tư cười nói, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng bồn chồn, lo lắng như đang ngồi trên đồng lửa của em gái.

Hoàng Tuấn Kiệt không nói gì trong suốt bữa ăn. Cảm giác được ăn cơm cùng với hai chị em Thư Phàm thật đặc biệt. Trước đây, hắn toàn ăn cơm một mình, có đôi khi ngồi ăn cơm cùng với ông quản gia. Công việc bận rộn, hắn ít khi nào chú ý đến cuộc sống xung quanh mình, cũng không có cảm giác cô đơn, hay thấy thiếu hụt thứ gì đó.

Cũng giống như Thư Phàm, hắn ngoài đam mê kinh doanh, một lòng một dạ muốn đưa tập đoàn của gia đình phát triển lớn mạnh, thì không còn quan tâm đến vấn đề gì khác.

Nhưng kể từ lúc gặp gỡ Thư Phàm, sống chung vài ngày với Thư Phàm thì lại khác. Giờ đây, hắn đã dần làm quen được với không khí ồn ào, lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười, tràn ngập không khí ấm áp của một gia đình. Dần dần, hắn lại thấy tham luyến với cảm giác này, không muốn mất đi.

Thói quen của con người thật đáng sợ, một khi đã ngấm sâu vào tận xương tủy, thì dù có phải hy sinh đi nhiều thứ vẫn nhất quyết giữ bằng được.

.....

Ăn xong cơm tối, Tú Linh nhanh nhẩu giúp ông quản gia dọn chén bát.

“Cháu đi nghỉ đi, việc này một mình chú làm là được rồi.” Ông quản gia mỉm cười, hiền từ nhìn Tú Linh.

“Dạ, không sao đâu ạ. Chú để cháu giúp một tay cho nhanh, công việc này cháu vẫn làm hàng ngày.” Tú Linh cười, nụ cười tươi như hoa nở.

Nhìn nụ cười tươi mát như gió xuân, không vương một chút bụi trần của Tú Linh, tự dưng ông quản gia thấy khó mà từ chối, “Thôi được rồi. Đành phải phiền cháu vậy.”

Tú Linh ngoan ngoãn gật đầu, cùng ông quản gia dọn dẹp bàn ăn, rửa chén bát, rồi úp lên kệ.

Thư Phàm lười biếng, che tay ngáp ngủ, đi ra ngoài phòng khách. Thư Phàm ghét nhất là làm công việc nhà, ghét rửa bát, ghét nấu cơm, không giống như cô em gái chăm chỉ và đảm đang.

Hoàng Tuấn Kiệt đi theo Thư Phàm ra phòng khách. Nhìn bộ dáng mệt mỏi và buồn ngủ của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ ? Lúc bị Vũ Gia Minh bắt, hắn có làm gì cô không?”

“Không, hắn không làm gì tôi cả.” Thư Phàm ngồi phịch xuống ghế sofa, tay cầm cốc nước lọc trên bàn, nâng lên miệng, nhấp từng ngụm nhỏ.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi đối diện với Thư Phàm: “Cô có thể giải thích cho tôi hiểu, lý do vì sao em gái cô có thể quen biết Vũ Gia Minh, hơn nữa còn nợ hắn 400 triệu?”

Nghe Hoàng Tuấn Kiệt nhắc đến Vũ Gia Minh, Thư Phàm lại tức điên người, mắt bốc hỏa: “Anh đừng nhắc đến tên chết tiệt đó trước mặt tôi. Mỗi lần nghĩ đến hắn, tôi lại hận không thể đánh cho hắn một trận như từ.”

Không hiểu lý do vì sao, nghe Thư Phàm tức giận mắng Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt lại thấy vui vẻ và an tâm.

“Tôi không tin là hần thiếu 400 trăm triệu, mới tìm đủ mọi cách đưa em gái cô vào bẫy.” Hoàng Tuấn Kiệt là bạn bao lâu nay với Vũ Gia Minh, lại thường xuyên đấu đá qua lại với hần, nên phần nào có thể hiểu được tính cách thâm hiểm và cao ngạo của hần.

“Tất nhiên rồi, hần thì thiếu gì tiền.” Thư Phàm mĩa mai nói, “Hần làm thế, chỉ cốt muốn biến em gái tôi thành tình nhân của hần thôi.”

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi ngả người ra sau ghế, mặt mỉm cười, khẽ rên lên một tiếng do trong lúc đánh nhau đã khiến vết thương bị chảy máu.

Thư Phàm đang uống nước lọc, nghe thấy tiếng rên của hần, đồng thời thấy hần nhắm mắt nhủ mảy, vội đứng lên, rồi chuyển sang ngồi bên cạnh hần.

Tay Thư Phàm ngay lập tức vén áo của hần lên, mà không để ý đến sắc mặt hết đỏ rồi lại xanh của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Chết tiệt ! Vết thương lại bị rách toạc ra rồi !” Thư Phàm quát Hoàng Tuấn Kiệt, “Đã bị thương như thế này, sao anh vẫn còn lao đầu vào đánh nhau hả ?”

Nếu có thể Hoàng Tuấn Kiệt rất muốn bóp chết Thư Phàm. Hần bắt chập mình đang bị thương, xông vào đánh nhau, chẳng phải vì nôn nóng muốn cứu Thư Phàm sao ? Thư Phàm lẽ ra nên nhờ an ủi hần, nên cảm ơn hần một câu mới phải chứ ? Tại sao lại to tiếng quát mắng hần, như thể hần đã phạm phải lỗi gì đó nặng lắm không bằng ?

Tuy nhiên hiếm khi được Thư Phàm quan tâm đến tình hình sức khỏe của mình thế này, cảm giác ngọt ngào và ấm áp đã che lấp đi cảm giác bức bối và tức giận trong lòng.

Thư Phàm quan sát vết thương trên bụng hần. Nhìn máu rỉ ra lớp băng màu trắng, lòng Thư Phàm đau như cắt. Không dám chần chờ thêm nữa, Thư Phàm nhanh chân đi vào phòng ngủ, lục tìm hộp thuốc đặt trên tủ kính kê ở gần tủ quần áo.

“Cởi áo ra !” Thư Phàm ra lệnh cho hần, thanh âm hơi run.

Hoàng Tuấn Kiệt khẽ mỉm cười, làm theo lời của Thư Phàm.

Thư Phàm cẩn thận tháo từng lớp băng, là bác sĩ, không phải lần đầu tiên Thư Phàm thấy máu, cũng không phải lần đầu tiên cứu chữa cho một người bị thương nhưng mà khi nhìn thấy vết thương đang chảy máu trên bụng của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm lại thấy đau lòng, thấy thương hại cho hần.

Thái độ của Thư Phàm đã hoàn toàn biến chuyển, giờ đây không còn cảm giác chán ghét dành cho Hoàng Tuấn Kiệt nữa, cũng không muốn dùng thuốc mê để khiến cho hần ngủ mê một nửa, mà đã bắt đầu thấy lo lắng cho hần, quan tâm đến an toàn của hần.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi im trên ghế, cơ thể cứng đờ, hơi thở ngưng đọng đang lững lờ bay trong không khí, trái tim đập gấp gấp trong lồng ngực, mặt hơi ửng đỏ. Hình ảnh gần gũi của hai người lúc này hết sức ám muội, tuy không phải là lần đầu tiên thân cận, nhưng cảm giác cả hai dành cho nhau đã hoàn toàn chuyển sang một giai đoạn mới.

Rửa xong chén bát, ông quản gia và Tú Linh đi ra phòng khách. Vừa mới bước đến cửa phòng, cả hai khựng lại khi chứng kiến cảnh Thư Phàm đang tập trung rửa vết thương, bôi thuốc và quấn băng cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Lúc này, Tú Linh mới biết những lời mà Hoàng Tuấn Kiệt nói vào trưa nay không phải là giả. Hần đúng là đang bị thương, mà bị thương rất nặng. Có lẽ Thư Phàm chỉ đơn giản là bác sĩ của Hoàng Tuấn Kiệt, và tình cảm của hai người vẫn chưa phát triển đến mức độ sống chung như vợ chồng hờ.

Tâm trạng bồn chồn và căng thẳng của Tú Linh thả lỏng dần dần.

Ông quản gia chăm chú nhìn hình ảnh của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm không rời. Thấy cậu chủ ngoan ngoãn để cho Thư Phàm băng bó cho mình, mà không lên tiếng phản đối, hay câu gắt quát mắng như mấy hôm trước, ông rất vui.

Khi băng bó xong cho Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm nghiêm giọng: “Từ nay anh phải hứa với tôi là không được đánh nhau nữa, không được làm bất cứ hành động nóng giận nào có ảnh hưởng đến vết thương. Nếu không đừng trách tôi không cảnh báo trước.”

Giọng nói hùng hổ và đe dọa giống hệt cơn đò của Thư Phàm khiến Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, tuy không mấy hài lòng vì Thư Phàm dám lên giọng dạy đời hần, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào và vui vẻ.

Ông quản gia kín đáo che miệng cười thầm, còn Tú Linh tròn xoe mắt nhìn Thư Phàm.

“Biết rồi, cô không cần phải nhắc.” Hoàng Tuấn Kiệt cố che dấu cảm giác không mấy tự nhiên của mình, bằng cách tỏ ra lạnh lùng, tay cầm lấy chiếc áo thun màu xám trên bàn.

Thư Phàm đóng hộp đựng thuốc, trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Đây là thái độ của một bệnh nhân dành cho bác sĩ của mình sao ?” Thư Phàm rất bất mãn, vì Hoàng Tuấn Kiệt dám lạnh lùng đáp lại lời căn dặn của mình.

“Cô còn muốn thế nào nữa, chẳng phải tôi đã chấp nhận yêu cầu của cô rồi còn gì ?” Mặc xong áo thun vào người, Hoàng Tuấn Kiệt chất vát lại Thư Phàm.

“Không giống nhau.” Thư Phàm quyết bảo vệ lí lẽ của mình đến cùng, “Dù anh không có phản đối, nhưng nói như anh chẳng khác gì chống đối lại lời căn

dận của tôi.”

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt vuốt tóc, thờ dãi chịu thua tính cách ương bướng của Thư Phàm, “Tôi xin lỗi, được chưa ?”

“Biết lỗi là tốt.” Thư Phàm sung sướng, cười toe toét, hai tay xoa vào nhau.

Tú Linh trợn mắt há mồm, dụi mắt vài lần, tưởng rằng mình đang nhìn lầm.

Đây...đây là hình ảnh của cô chị gái nóng tính như lửa, hay cáu gắt vô cớ, và hay mắng như tát nước vào mặt người khác ?

Tại sao chỉ khi nào ở bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm mới biến thành một đứa trẻ con, cố tranh thắng thua bằng được ?

Càng nghĩ Tú Linh càng nghi ngờ, mối quan hệ của hai người này không chỉ đơn giản là bệnh nhân và bác sĩ, mà đã phát triển thành tình yêu nam nữ mất rồi.

Ông quản gia là người nhạy bén, đã dễ dàng nhận ra tình cảm của cậu chủ dành cho Thư Phàm. Nếu không phải là thích, thì Hoàng Tuấn Kiệt tuyệt đối không mang Thư Phàm về đây, không để cho Thư Phàm muốn làm gì thì làm, đặc biệt nhường nhịn tính cách ương bướng và không chịu thua của Thư Phàm thì lại càng không.

.....

11 giờ tối, tại biệt thự Vũ Gia.

Vũ Gia Minh nửa nằm nửa ngồi trên giường ngủ, dưới lưng kê cao vài chiếc gối, trên tay cầm CMND (Chứng minh nhân dân) và thẻ sinh viên của Tú Linh. Là một người có tính cẩn thận, trước khi làm việc gì cũng tính toán đường đi nước bước một cách chặt chẽ, không để cho con mồi của mình chạy thoát, hẳn đã giữ lại giấy tờ quan trọng của Tú Linh.

Mất CMND và thẻ sinh viên, bắt buộc Tú Linh phải liên lạc với hắn để lấy lại. Dù Tú Linh có chạy đằng trời, cũng không thoát khỏi tay hắn.

“Nhóc con ! Cô hãy chờ đấy ! Cô tưởng rằng chỉ như thế này là xong hả ?” Vũ Gia Minh nghiêng răng nghiêng lợi, bực mình đến phát điên “Hừ ! Một khi tôi đã nhắm trúng vào thứ gì, thì tuyệt đối không để thứ đó tuột khỏi tầm tay.”

Bóp chặt CMND và thẻ sinh viên của Tú Linh, Vũ Gia Minh rít giọng: “Cô giỏi lắm, dám tát vào mặt tôi, dám tuyên bố thà rằng đi tù cũng không muốn làm tình nhân của tôi ? Được thôi, đã thế tôi sẽ không nương tay với cô nữa, tôi sẽ hành hạ cô cho bỏ ghét.”

Vì mất đi món đồ chơi yêu quý của mình, Vũ Gia Minh đã hoàn toàn biến thành một tên xấu xa, vô lại, tức giận đến mức không thể ngủ được.

.....

Từ lúc Tú Linh theo Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt rời khỏi biệt thự Vũ Gia, phía bên Vũ Gia Minh đã cử người bám theo.

Người vệ sĩ đó đã phóng xe máy rượt theo mấy chiếc xe ô tô màu xám đen của tập đoàn Hoàng Thị, anh ta chú ý đặc biệt đến chiếc xe đi đầu tiên chở Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm và Tú Linh.

Được lệnh của Vũ Gia Minh, anh ta phải điều tra cho ra nơi ở của hai chị em Thư Phàm, muốn biết Hoàng Tuấn Kiệt định đưa hai chị em Thư Phàm đi đâu.

Đi lòng vòng qua mấy cái ngã tư, vượt qua năm, sáu trụ đèn giao thông, mất hơn 20 phút theo dõi, cuối cùng anh ta cũng biết Hoàng Tuấn Kiệt đưa hai chị em Thư Phàm đến tòa cao ốc Hoàng Thị.

Anh vệ sĩ cẩn thận đỗ xe ở một chỗ cách cổng ra vào của tòa cao ốc Hoàng Thị một đoạn khá xa, mắt quan sát xung quanh. Đứng chờ một lúc lâu sau đến gần một tiếng đồng hồ, mà không thấy có bất cứ một chiếc xe ô tô nào đi ra, lúc này anh vệ sĩ mới dám gọi điện, báo cáo thông tin vừa mới thu thập được cho Vũ Gia Minh.

.....

Nằm trên giường lăn qua lăn lại, Vũ Gia Minh hết lần này đến lần khác rửa trong miệng, lại chăm chú nhìn tấm hình 3x4 của Tú Linh được dán trên thẻ sinh viên và CMND. Đối với một cô nhân tình như Tú Linh mà nói, việc Vũ Gia Minh quan tâm quá mức và quá để ý đến suy nghĩ và cảm giác của Tú Linh dành cho mình, không phải là một hành động bình thường, nên có.

Có thể Vũ Gia Minh là một kẻ cao ngạo, không thích bị người khác dành mắt đồ chơi, cũng không muốn thú cưng làm phản và không tuân theo mệnh lệnh của mình, khiến hắn căm tức và muốn dành lại bằng được, nhưng Tú Linh không phải là đồ chơi, cũng chẳng phải là thú cưng của hắn, mà hình như trong lòng hắn còn có một cảm giác khác, cảm giác này còn mơ hồ nên hắn vẫn chưa nhận ra được.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên giữa đêm khuya, đã xóa tan đi không gian rộng lớn, tĩnh lặng trong căn phòng.

Do Vũ Gia Minh dặn dò là phải gọi điện thông báo cho hắn ngay lập tức khi biết được chỗ ở của Tú Linh, nên anh vệ sĩ không dám chần chừ, đã làm theo lời của hắn, dù bây giờ đã hơn 11 giờ đêm.

“Chuyện gì ?” Mặc dù thừa hiểu người vệ sĩ được cử đi theo dõi Tú Linh và Thư Phàm, gọi điện cho mình vì lý do gì, và lòng đang nôn nóng muốn biết chỗ ở của Tú Linh và Thư Phàm, nhưng ngoài mặt hắn vẫn lạnh lùng hỏi anh vệ sĩ.

Anh vệ sĩ kính cẩn, run sợ đáp: “Thưa cậu chủ ! Tôi đã tìm được chỗ ở của cô Tú Linh và cô Thư Phàm rồi.”

“Nói đi !” Vũ Gia Minh thoải mái dựa nửa thân người lên đầu giường, tay vuốt tóc, khoe môi nhếch lên.

“Hiện giờ họ đang ở trong tòa cao ốc Hoàng Thị.” Anh vệ sĩ trả lời, giọng nói gần như là thì thào, như sợ bị người khác phát hiện ra tung tích của mình.

“Cái gì !” Vũ Gia Minh nghiêng rặng, mặt lạnh như tiền, “Tin tức có chính xác không ?”

Anh vệ sĩ run bắn cả người, vừa đói vừa mệt, mồ hôi tuôn ra đầm đìa: “Thưa cậu chủ, Thông tin này hoàn toàn chính xác, chính mắt tôi trông thấy họ bước xuống xe, hơn nữa tôi đã đứng ở đây được hơn một tiếng rồi, mà họ vẫn chưa có ra. ”

“Được rồi ! Cậu làm việc tốt lắm, gọi người khác đến hỗ trợ đi.”

“Cảm ơn cậu chủ.” Anh vệ sĩ cảm động vì được Vũ Gia Minh khen ngợi tinh thần làm việc hết trách nhiệm của mình.

Vũ Gia Minh cúp máy, tức tối ném chiếc điện thoại bàn không dây xuống đuôi giường.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Tôi mà không đánh gục được cậu, tôi không phải là người.” Siết chặt nắm đấm, mắt rực lửa, Vũ Gia Minh phát thệ với lòng.

“Hừ ! Đã có Thư Phàm rồi thì thôi đi, sao còn dám đụng chạm đến Tú Linh - thú cưng của tôi nữa.” Vũ Gia Minh càng nói kích động, càng bực phát tức giận, mà đâu hay mình đang biến thành một đứa trẻ nít, đi ghen tị với may mắn của người khác.

Đứng trước cửa phòng ngủ của Vũ Gia Minh, trong ánh sáng mờ ảo của bóng đèn điện, trên hành lang dài hun hút không có một bóng người, ông quản gia thờ dãi.

Làm việc cho Vũ Gia Minh hơn 20 năm, lại là người chăm sóc cho hắn từ nhỏ, ông quản gia hiểu rõ tính cách thâm trầm của hắn. Trong con mắt của mọi người xung quanh, Vũ Gia Minh là một tên xấu xa, bỉ ổi, đê tiện, vô lương tâm, chuyên đi tính kế hại người, nhưng chỉ khi nào sống cùng với hắn, tiếp xúc đủ lâu, mới hiểu hắn không hẳn là một người xấu, mà đôi khi hắn rất dễ chịu, trẻ con và đáng yêu. Chẳng qua do từ bé, thiếu thốn tình cảm của gia đình, sống trong môi trường đấu đá lẫn nhau, để bảo vệ mình hắn mới biến thành người như hiện tại.

Lúc Vũ Gia Minh mang Tú Linh về nhà, ông đã hy vọng cô bé có thể thay đổi được quan điểm sống sai lầm của hắn, có thể cho hắn có một chút lòng tin vào tình cảm của con người. Nhưng thật không ngờ, mọi chuyện đã biến chuyển theo chiều hướng xấu.

Ông không trách Tú Linh đã nói câu tuyệt giao với Vũ Gia Minh, mà ngược lại ông thông cảm với Tú Linh, thậm chí còn thương hại cho cô bé. Bị Vũ Gia Minh tính kế đưa vào bẫy, bị lừa dối, lại còn bắt cóc cả chị gái, bảo làm sao một cô gái hiền lành, dễ thương như Tú Linh không nổi điên lên tát Vũ Gia Minh, và mắng hắn vài câu.

Trời trở lạnh, đứng trước cửa phòng Vũ Gia Minh một lúc, ông quản gia quay về phòng ngủ.

Nằm trên giường, Vũ Gia Minh không tài nào ngủ được, đầu óc chuyên môn dùng để tính kế hại người của hắn lại bắt đầu hoạt động hết công suất.

Một lúc lâu sau, Vũ Gia Minh đột nhiên mỉm cười, nụ cười tựa ác ma. Trong bóng đêm, nụ cười của hắn có thể khiến trẻ con khóc thét, người yếu tim ngất xỉu, còn người khỏe mạnh phải rùng mình ớn lạnh.

.....

12 giờ đêm, trong phòng ngủ trên lầu 13, tòa cao ốc Hoàng Thị.

Hoàng Tuấn Kiệt đã nhường lại giường ngủ của mình cho chị em Thư Phàm, còn hắn ngủ trong phòng làm việc.

Thư Phàm đã giữ lời hứa, kể sở qua cho em gái nghe nguyên nhân vì sao mình quen biết Hoàng Tuấn Kiệt, và lý do mình phải dọn về đây sống.

Tú Linh kinh ngạc nằm nghe, miệng há hốc, mắt tròn xoe. Thật không ngờ, câu chuyện của chị gái lại li kì, mạo hiểm và hấp dẫn giống hệt một câu truyện trinh thám, mà Tú Linh vẫn thường được đọc trong sách và xem trên tivi.

Thư Phàm vừa bực mình, vừa buồn cười trước tính tò mò, hiếu kì của Tú Linh, “Em thôi đi được không ? Chuyện này thì có gì hay đâu, mà em xuýt xoa mãi ?”

“Sao lại không hay ?” Tú Linh phản đối, mắt mơ màng, “Câu chuyện của chị thật giống cảnh anh hùng gặp mỹ nhân trong phim kiếm hiệp. Nếu có thể em cũng ước được gặp một chàng trai tốt bụng, hào hiệp và có nghĩa khí giống như anh Kiệt.”

“Phụt !” Thư Phàm phì cười, đưa tay gõ nhẹ vào đầu em gái, “Em có thể bớt mơ mộng đi có được không ? Đây là đời sống hiện thực, không phải là mấy nhân vật anh hùng trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung hay Cổ Long. Em có biết là khi nhìn thấy Hoàng Tuấn Kiệt toàn thân đầy máu, nằm ngất xỉu trước công nhà trọ, chị đã tưởng hắn là một tên xã hội đen, bị đồng bọn thanh toán không hả ?”

Nghĩ đến hình ảnh đó của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm cho đến giờ vẫn còn cảm thấy buồn cười, và không dám tin một người như hắn lại là Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Thị.

“Thật sao ?” Tú Linh ngược đôi mắt to tròn đen láy lên nhìn chị gái, hai tay ôm lấy ngang người, chân gác lên đùi Thư Phàm.

“Thật. Em nghĩ thử xem, lúc đó Hoàng Tuấn Kiệt toàn thân đầy máu, quần áo nhàu nát, xộc xệch, khuôn mặt tái nhợt, lại nằm bất tỉnh nhân sự. Một người bình thường khi trông thấy hắn trong hình ảnh đó, cũng đã bị dọa cho nhảy dựng, và hét to, nói gì đến một người yếu tim. Cũng may chị không phải là một kẻ yếu bóng vía, nếu không Hoàng Tuấn Kiệt đã toi mạng rồi.”

“Chị gái !” Tú Linh bất mãn với cách nói chuyện tuyệt tình của chị gái, “Anh Kiệt là người tốt, sao chị cứ châm chọc anh ấy mãi ?”

“Em thích Hoàng Tuấn Kiệt ?” Thư Phàm cúi xuống nhìn em gái, run giọng hỏi. Nếu Tú Linh thích Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm sẽ không phản đối, nhưng bất giác Thư Phàm thấy buồn bã và mất mát.

“Thích.” Tú Linh cười đáp.

Không để Thư Phàm đứng tim và thấy đau lòng, Tú Linh nói tiếp “Nhưng không phải là tình yêu nam nữ, mà chỉ đơn thuần là tình cảm của một người em gái dành cho anh trai thôi.”

Thư Phàm thờ phào nhẹ nhõm, ôm lấy em gái vào lòng. Là người chị thương em gái, coi niềm vui, nụ cười trên môi em gái là niềm vui sống của mình, Thư Phàm sẽ nhường mọi thứ tốt đẹp của mình cho em gái. Từ trước đến nay, Thư Phàm luôn tìm đủ mọi cách bảo vệ em gái khỏi nguy hiểm và không cho phép bất cứ kẻ nào gây tổn thương đến em gái. Nhưng chưa từng nghĩ đến một ngày, nếu chẳng may hai chị em cùng yêu chung một chàng trai, thì biết phải làm thế nào, nên nhường cho em gái hay là không nên nhường ?

Thư Phàm lắc đầu cười khổ, nghĩ thầm: “Từ lúc nào mình lại biến thành một người đa sầu đa cảm thế này ?”

Tú Linh nói chuyện với chị gái một lúc, đã chìm vào giấc ngủ sâu, khuôn mặt khi ngủ trông ngây thơ, trong sáng, và đẹp tựa như một thiên thần.

Thư Phàm nhìn ngắm em gái ngủ, nụ cười bất giác nở trên môi, "Chỉ cần em gái có thể sống bình yên và vui vẻ, thì trên đời này còn có thứ gì đáng phải lo ngại nữa."

.....

Nằm trên giường đơn trong phòng làm việc, chiếc đèn bàn chiếu rọi một góc của căn phòng, tay cầm cuốn sách, mắt chăm chú nhìn những dòng chữ in thẳng hàng trên trang giấy, đầu óc Hoàng Tuấn Kiệt thỉnh thoảng lại đi hoang.

Từng hình ảnh của Thư Phàm tái hiện trong đầu, khóe môi Hoàng Tuấn Kiệt không tự chủ đã cong lên, tay sờ vào lớp băng quấn quanh trên bụng.

Hoàng Tuấn Kiệt đoán, có lẽ hai chị em Thư Phàm vào giờ này đã ngủ rồi. Nhớ lại khuôn mặt của Thư Phàm khi ngủ say, mặt Hoàng Tuấn Kiệt nóng bừng, trái tim đập nhịp nhàng trong lồng ngực.

“Đây là cảm giác khi nhớ về một con gái trước khi ngủ ?” Hoàng Tuấn Kiệt chuyển bàn tay lên trái tim, lơ mơ, thì thào tự hỏi chính mình hệt một đứa trẻ ham học hỏi.

“Cộc ! Cộc !” Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, mắt nhìn ra hướng cửa.

“Mời vào !” Hoàng Tuấn Kiệt nói vọng ra, tưởng ông quản gia tìm mình nói chuyện.

Đang ngủ bỗng nhiên có chuyện cần nói với Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã không ngại đêm khuya, gõ cửa phòng làm việc.

Xoay tay nắm cửa, Thư Phàm rảo bước đi vào trong phòng.

Mùi hương hoa lài quen thuộc bay thoang thoang trong không khí, tiếng dế bông màu trắng khua nhẹ trên nền gạch men, khiến cơ thể Hoàng Tuấn Kiệt căng cứng, ngẩng mặt lên nhìn Thư Phàm.

“Cô....” Hoàng Tuấn Kiệt bỏ dở câu nói, chăm chú nhìn Thư Phàm, như sợ tất cả đều chỉ là mơ. Tại sao hắn chỉ vừa mới nhắc đến tên Thư Phàm, Thư Phàm đã xuất hiện trước mặt hắn rồi ?

Trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng, chiếc váy ngủ màu trắng dài đến ngang gối, tôn lên đường cong gợi cảm và nữ tính của Thư Phàm, mái tóc tơ mềm mại màu đen, hòa cùng làn da trắng mịn và màu trắng của chiếc váy ngủ, cùng với ánh sáng của căn phòng, tạo cho Hoàng Tuấn Kiệt cảm giác muốn say, muốn tan chảy.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn Thư Phàm đến xuất thần, cổ họng khô khốc, người nóng rực. Nếu hắn là một tên háo sắc, thì có lẽ Thư Phàm đã không bình yên đứng ở đây, mà đã bị hắn đè xuống và ăn sạch sẽ rồi.

“Minh đã điên thật rồi ! Tại sao có thể nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ đó chứ ?” Hoàng Tuấn Kiệt cố gắng giữ tự chủ, khó nhọc rời ánh mắt ra khỏi thân hình quyến rũ và gọi cảm của Thư Phàm. Chưa có lúc nào Hoàng Tuấn Kiệt thấy khó chịu và khổ sở như lúc này.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm không hiểu được nỗi khổ của hắn, đã vô tư ngồi xuống bên cạnh hắn, mắt còn ngó nghiêng nhìn tên cuốn sách mà hắn đang cầm trên tay.

“Có...có chuyện gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt lúng túng, không dám nhìn vào mắt Thư Phàm, dáng vẻ giống hệt một thằng nhóc choai choai vừa mới trưởng thành, sợ bị người lớn phát hiện ra mình đang làm việc xấu.

“Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Thư Phàm nắm tay Hoàng Tuấn Kiệt, khiến hắn vội buông cuốn sách như bị điện giật, cả cơ thể hắn căng cứng, nằm cứng ngắc trên giường, ngay cả động cũng không dám động.

Mùi hương hoa lài, hòa lẫn mùi vị nữ tính và quyến rũ của Thư Phàm đang từng chút từng chút một lấy mất hết đi lý trí và sự tỉnh táo của hắn.

Thư Phàm cúi đầu, đọc vài dòng trên trang sách.

“Anh cũng thích văn học sao ?”

“Thích.” Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng trả lời, lòng tham thẳm không ổn, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ bình tĩnh.

“Tôi tưởng anh ngoài sách kinh tế thì không còn đọc sách gì khác ?”

“Tôi cũng có những sở thích khác, đâu chỉ có hứng thú với mỗi kinh doanh.”

Thư Phàm gật đầu, đồng ý với câu trả lời của Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh nói đúng, ngay cả một người thích y học như tôi, thỉnh thoảng cũng thích đọc truyện trinh thám.”

Nhờ nói chuyện với Thư Phàm về sở thích đọc sách của mình, cơ thể căng cứng dần thả lỏng. Hoàng Tuấn Kiệt rất muốn hiểu thêm về Thư Phàm, nên tận dụng không gian riêng tư này để hỏi Thư Phàm.

Nói chuyện một lúc, Thư Phàm quay trở về mục đích chính của cuộc viếng thăm vào giờ khuya khoắt thế này.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh nói cho tôi biết, lý do vì sao mà nhà tôi bị đập phá ? Có phải nguyên nhân là do anh đúng không ?” Thư Phàm nghiêm túc hỏi Hoàng Tuấn Kiệt, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt bối rối vuốt tóc, thấy tiếc nuối vì không còn tiếp tục nói chuyện vui vẻ với nhau như lúc nãy nữa.

“Đúng !” Hoàng Tuấn Kiệt thẳng thắn thừa nhận. Thư Phàm là một cô gái thông minh nhạy bén, dù có muốn dấu cũng dấu không được.

“Những người đó muốn giết anh, vì tôi cứu anh nên họ cũng muốn giết chết tôi để giết khẩu ?” Thư Phàm trầm giọng, khuôn mặt lạnh lùng không có một chút biểu cảm.

“Cô đừng lo ! Tôi sẽ cho người bảo vệ cô. Tôi không để có bất cứ chuyện gì xảy ra với cô đâu.” Hoàng Tuấn Kiệt ngồi dậy, vội trấn an Thư Phàm. Hắn không muốn Thư Phàm chán ghét hắn.

“Tôi có một yêu cầu.” Thư Phàm hạ giọng. Thật lòng, Thư Phàm cũng không trách hắn, hay hận thù gì hắn. Chẳng ai muốn bị người khác đuổi giết, muốn sống trong nguy hiểm. Dù không hiểu nguyên nhân vì sao hắn bị người ta thuê sát thủ truy sát, nhưng mà Thư Phàm tin rằng Hoàng Tuấn Kiệt không phải là một người xấu.

“Cô nói đi.” Hoàng Tuấn Kiệt bắt an nhìn Thư Phàm, cầu mong Thư Phàm không nói ra những câu nói tuyệt tình như: Muốn hắn biến cho thật xa, hay không muốn có liên quan gì đến hắn.

“Tôi muốn anh cho người bảo vệ em gái tôi.”

“Được.” Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của Thư Phàm, chỉ cần Thư Phàm không trách mắng hắn, không đòi bỏ đi, thì dù yêu cầu là gì, hắn cũng đáp ứng.

“Còn nữa, số tiền mà tôi nợ anh, tôi nhất định sẽ trả.”

“Không cần.” Hoàng Tuấn Kiệt buột miệng nói, không cần phải suy nghĩ đến lấy một giây. Tuy không phải là một kẻ phung phí, tiêu tiền như rác, nhưng có thể đảm bảo được an toàn của Thư Phàm, thì không đáng là gì cả.

“Tại sao, anh lại nói là không cần ? Anh nên nhớ anh đã trả hộ tôi 400 triệu ?” Thư Phàm ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Trong bóng tối, đôi mắt Thư Phàm rực sáng, tràn đầy nhu tình.

Hoàng Tuấn Kiệt bị lạc vào trong đáy mắt Thư Phàm.

“Tôi nói không cần là không cần, cô có thể coi đó là một món quà mà tôi muốn tặng cho cô.”

“400 triệu không phải là một món quà.” Thư Phàm cao giọng, cãi lại Hoàng Tuấn Kiệt, “Dù anh coi đó là một món quà, tôi cũng không dám nhận.”

“Cô....” Hoàng Tuấn Kiệt buồn bã hỏi Thư Phàm, “Cô căm ghét tôi nên mới không muốn nhận chứ gì?”

“Anh có bị điên không hả?” Thư Phàm to tiếng mắng Hoàng Tuấn Kiệt, “400 triệu là một số tiền đầu phải nhỏ. Đối với một bác sĩ nhỏ bé như tôi, phải làm việc rất lâu mới có được số tiền đó.”

“Nếu cô không muốn nhận, thì coi như tôi cho cô vay vậy.” Hoàng Tuấn Kiệt dù không muốn, và hơi phật lòng vì Thư Phàm cự tuyệt thiện ý của mình, nhưng để tránh Thư Phàm bùng bùng tức giận bỏ đi, hắn đành phải miễn cưỡng thuận theo yêu cầu của Thư Phàm.

“Anh biết thế là tốt.” Thư Phàm vui vẻ, nở một nụ cười.

Hoàng Tuấn Kiệt ngẩng người nhìn Thư Phàm, nhìn nụ cười hồn nhiên, trong sáng, tươi như hoa nở của Thư Phàm, tự dưng hắn có một ước muốn mãnh liệt là có thể hôn Thư Phàm.

Đôi mắt màu hồng nhạt khép hờ, cuốn hút ánh mắt nhìn của Hoàng Tuấn Kiệt, đầu Hoàng Tuấn Kiệt cúi gần xuống, khi gần chạm đến môi Thư Phàm, đột nhiên Thư Phàm đứng bật dậy.

“Đã khuya rồi, anh đi ngủ đi!” Thư Phàm không biết rằng, mình vừa mới phá tan đi giấc mơ được hôn của Hoàng Tuấn Kiệt.

Vẫy vẫy tay chào Hoàng Tuấn Kiệt, cười rộ lên, Thư Phàm tung tăng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Hoàng Tuấn Kiệt nằm vật ra giường, tay gác lên trái, trán tim vẫn còn đập gấp gấp trong lồng ngực, trong đầu ngập tràn hình bóng của Thư Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sáu giờ sáng, mặt trời vẫn còn chưa lên đến đầu ngọn cây, không khí chìm ngập trong sương sớm, tươi mát, gió nhẹ thổi bay những chiếc lá vàng trên sân. Nắng vàng chiếu rọi qua khung cửa kính, phản chiếu vào phòng.

Dưới sân vườn, hoa lá, cây cỏ vui đón nắng sớm, nhân công đang tưới nước cho từng bồn hoa, chậu cây cảnh. Bên ngoài, mọi người đang tất bật chuẩn bị cho một ngày làm việc mới.

Trên giường, hai chị em Thư Phàm vẫn còn say ngủ. Tú Linh ôm chặt lấy chị gái, đầu gối lên vai, chân gác lên đùi, tay vắt ngang qua eo. Nhìn khuôn mặt say ngủ trong sáng, đẹp như thiên thần của hai chị em, thế giới này bỗng chốc trở nên bình yên, cuộc sống thật tươi đẹp, rực rỡ sức thanh xuân.

Chóp chóp mắt vài cái, Tú Linh mở mắt. Cảm nhận được hơi ấm, ngửi được mùi hoa nhài trên cơ thể chị gái, Tú Linh ngược mắt nhìn khuôn mặt vẫn còn say ngủ của chị gái. Tự dưng Tú Linh thấy thật ấm áp và an toàn. Dù đang sống trong nhà người lạ, nhưng chỉ cần có chị gái ở bên cạnh, thì Tú Linh không còn lo sợ gì cả.

Tú Linh dụi đầu vào ngực chị gái, mũi hít lấy mùi hương hoa nhài tỏa ra từ cơ thể, tay ôm siết lấy eo Thư Phàm.

Đang ngủ ngon, cảm thấy nhồn nhột do vài sợi tóc của Tú Linh chọc vào lỗ mũi, Thư Phàm lâu bầu trong miệng, tay ngoay ngoay lỗ mũi.

Tú Linh phì cười, tỉnh trẻ con trời dậy. Tay Tú Linh chọc vào nách Thư Phàm, quyết tâm gọi bằng được con heo lười hay ngủ nướng, và lười không bao giờ chịu nấu cơm sáng dậy bằng được.

“Tú Linh!” Thư Phàm cau tiết quát nhỏ, “Đề yên cho chị ngủ.”

“Chị hai! Đã sáng bánh mắt rồi, chị còn muốn ngủ tiếp nữa sao?”

“Sáng thì mặc kệ sáng, để cho chị ngủ thêm một lúc nữa.”

“Chị có muốn đi làm không?”

Nghe Tú Linh nhắc đến hai cụm từ “đi làm”, Thư Phàm lập tức mở mắt, ngồi bật dậy như lò xo.

Có nhiều khi Tú Linh không hiểu vì sao Thư Phàm có thể đam mê công việc như thế. Mọi người luôn hào hứng khi nhặt được nhiều tiền, khi được ăn ngon, hay bỗng dưng trở thành tỉ phú. Còn Thư Phàm lại chẳng để những thứ đó vào mắt, thứ duy nhất mà Thư Phàm có hứng thú là làm việc ở bệnh viện, nghiên cứu thuốc và chữa bệnh cho mọi người.

Thư Phàm chạy nhanh vào phòng tắm phía đối diện, đánh răng rửa mặt chải đầu chỉ trong vòng có mấy phút, tốc độ còn nhanh hơn cả điện xẹt. Hôm nay không vướng bận gì, em gái đã được Hoàng Tuấn Kiệt cho người bảo vệ, nên Thư Phàm có thể yên tâm đi làm được rồi.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt đã dậy được một lúc, đang ngồi uống cà phê trên ghế sofa trong phòng khách.

Ông quản gia đang lúi húi chuẩn bị bữa cơm sáng cho Hoàng Tuấn Kiệt và hai chị em Thư Phàm ăn.

Tú Linh sau khi làm vệ sinh buổi sáng, đã chạy nhanh ra phòng khách.

“Chào anh !” Gặp Hoàng Tuấn Kiệt, Tú Linh dừng cước bộ, lịch sự chào hỏi.

“Chào em !” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, chào lại Tú Linh.

Không có chuyện gì để nói với Hoàng Tuấn Kiệt, Tú Linh rào bước vào nhà bếp.

Tú Linh có thói quen dậy sớm nấu cơm sáng, ăn no xong mới đi học. Tuy đang sống trong nhà Hoàng Tuấn Kiệt, không cần phải làm công việc nhà, nhưng thói quen khó bỏ.

“Chào chú !” Thấy ông quản gia đang xào đảo thức ăn, Tú Linh nhanh nhẩu bước lại gần.

Ông quản gia quay lại nhìn Tú Linh, cười hỏi: “Cháu đã dậy rồi đấy à ?”

“Vâng !” Tú Linh lễ phép đáp, mắt nhìn ông quản gia nấu thức ăn, “Chú có cần cháu giúp việc gì không ạ ?”

“Cháu giúp chú dọn chén bát lên bàn vậy.” Biết tính Tú Linh là một cô gái chăm chỉ, đảm đang, thích làm công việc nhà, nên ông quản gia dễ tính phân phó công việc cho Tú Linh.

“Dạ.” Tú Linh cười tươi, kiễng chân mở cửa kệ tủ đựng chén bát.

Thư Phàm mặc quần áo gọn gàng, tóc buộc túm đằng sau gáy, tay cầm túi xách, từ phòng ngủ đi ra phòng khách.

Đang đọc báo, Hoàng Tuấn Kiệt ngược mắt nhìn Thư Phàm từ đầu xuống chân.

“Cô định đi đâu mà sớm thế ?”

“Tôi đi làm.” Thư Phàm hăm hở, khí thế hào hùng muốn nhanh chóng được bay ngay đến bệnh viện để làm việc.

Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu chịu thua tính cách có một không hai của Thư Phàm.

“Trước khi cô đi làm, cũng phải ăn cơm sáng đã chứ ?”

“Không cần, tôi không cảm thấy đói.” Thư Phàm xăm xăm đi ra hướng cửa, hoàn toàn không thèm quan tâm đến khuôn mặt không vui của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt gọi to, “Nếu cô muốn đi làm, thì hãy cơm sáng rồi mới được đi. Còn nếu không, cô ngoan ngoãn ở nhà hết ngày hôm nay đi.”

Thư Phàm tức giận quay phắt lại, tay chỉ thẳng vào mặt Hoàng Tuấn Kiệt, “Tên chết tiệt kia ! Tôi đã nhân nhượng cho anh lắm rồi, anh lại còn không biết điều. Mấy ngày vừa qua, tôi bị anh nhốt như tù nhân, khiến tôi không đi đâu được, nghỉ làm ở bệnh viện cũng không xin phép. Bây giờ sao anh còn dám ngăn cản tôi ?”

Tiếng cãi cọ của hai người, gây sự chú ý của Tú Linh và ông quản gia.

“Chú Phong ! Chị cháu và anh Kiệt lại cãi nhau về vấn đề gì thế ?” Đặt đĩa thức ăn xuống bàn, Tú Linh tò mò hỏi ông quản gia.

“Cháu đừng để ý.” Ông quản gia thấu hiểu, bảo Tú Linh, “Họ là một đôi oan gia, một ngày mà không cãi nhau mấy lần thì họ không chịu được.”

Tú Linh bật cười: “Xem ra chú rất hiểu chị cháu và anh Kiệt.”

Ông quản gia cười không đáp, tay tiếp tục đồ thức ăn ra đĩa.

Tú Linh biết tính nóng nảy của chị gái mình, nên cũng không chạy ra xem cảnh hai người mất to trừng mắt nhỏ, mặt đỏ bừng vì cãi nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt tức điên người, càng đối đáp với Thư Phàm lại càng chuốc thêm bực mình vào người. Để kết thúc cuộc chiến, Hoàng Tuấn Kiệt tiến nhanh đến chỗ Thư Phàm đang đứng, tay nắm lấy tay Thư Phàm, rồi lôi vào bếp theo mình.

“Buông tay !” Thư Phàm cố gắng hất bàn tay cứng như gọng kìm ra khỏi bàn tay trái, chân vừa đi vừa đá vào bắp chân Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cô muốn tôi đánh cô không ?” Hoàng Tuấn Kiệt trầm giọng quát Thư Phàm, mắt bốc hỏa.

“Có giỏi thì anh đánh đi ?” Thư Phàm không sợ chết, đã thách thức hỏa khí đang dần vượt quá sức chịu đựng trong người Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt dơ tay lên rồi lại hạ xuống. Thật lòng, hắn rất muốn đánh Thư Phàm một trận, muốn dạy cho Thư Phàm một bài học, nhưng chỉ cần nghĩ Thư Phàm sẽ bị đánh đau vì mình, hắn lại không có dũng khí ra tay đánh người.

“Sao thế, sao anh không đánh đi ?” Thư Phàm chống hai tay vào hông, vênh mặt lên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, dáng vẻ đầy khiêu khích, không biết sợ là gì.

“Chị Hai !” Tú Linh vội chạy lại bầu lấy cánh tay Thư Phàm, “Chị đừng làm quá lên có được không ? Anh Kiệt bảo chị ăn cơm sáng, cũng chỉ vì muốn tốt cho sức khỏe của chị thôi.”

Tú Linh nhìn Hoàng Tuấn Kiệt bằng ánh mắt xin lỗi: “Anh Kiệt mong anh bỏ qua cho chị gái em. Tính chị em từ trước đến nay vẫn nóng như lửa.”

“Anh biết, em không cần phải cảm thấy áy náy với anh. Không có chuyện gì đâu.”

Hoàng Tuấn Kiệt cố nén giận, trừng mắt nhìn Thư Phàm: “Còn không mau đi vào ăn cơm đi !”

Thư Phàm căm tức, đứng đững đi vào trong nhà bếp.

Tú Linh len lén, liếc mắt nhìn khuôn mặt vì giận đã trở nên xám xịt của Hoàng Tuấn Kiệt.

Tú Linh thấy chị gái thật không biết điều. Hoàng Tuấn Kiệt là người tốt, tuy rằng Thư Phàm vì cứu Hoàng Tuấn Kiệt một mạng, nên mới bị liên lụy đến tính mạng, nhưng mà chẳng phải hắn đã cho người bảo vệ Thư Phàm khắp mọi nơi còn gì, hơn nữa hắn còn không nề hà đưa Thư Phàm về đây sống, vì nghĩ cho Thư Phàm, ngay cả cô em gái, Hoàng Tuấn Kiệt cũng cứu và tìm cách che chở. Không hiểu Thư Phàm còn không hài lòng ở điểm gì nữa ?

Tú Linh ngồi bên cạnh ông quản gia, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt ngồi một bên. Đây là Tú Linh có ý sắp xếp, để cho hai người hòa giải với nhau. Tú Linh thực lòng rất mong chị gái và Hoàng Tuấn Kiệt có thể trở thành một đôi. Trên đời này người có thể chiều chuộng được tính cách nóng như lửa và ương bướng không chịu thua ai của Thư Phàm, chỉ có một mình Hoàng Tuấn Kiệt.

“Ăn đi cháu !” Ông quản gia gấp thức ăn cho hai chị em Thư Phàm.

Tú Linh ăn uống như mèo, lí nhí nói, “Cảm ơn chú.”

Ông quản gia cười không đáp, mắt ông quan sát và đánh giá biểu hiện trên khuôn mặt của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm. Xem ra hai người này đang định chiến tranh nóng lạnh với nhau.

Thư Phàm vì giận Hoàng Tuấn Kiệt, vai vẫn còn đeo túi xách, tay siết chặt lấy đôi đũa, như muốn bóp nát thành cám.

Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu thờ dãi, hắn không tài nào hiểu được tính cách khác người của Thư Phàm. Rõ ràng những việc mà hắn làm đều là muốn tốt cho Thư Phàm. Tại sao Thư Phàm chẳng những không cảm động một chút nào, ngược lại càng ngày càng căm ghét hắn nhiều hơn ?

“Đàn bà đúng thật là khó chiều !”, Vừa ăn cơm Hoàng Tuấn Kiệt vừa than thầm.

Thư Phàm bưng bát cơm, đũa chọc xuống đáy bát, nhìn giống hệt một tiểu cô nương đang giận dỗi.

Ông quản gia cố nín cười, neho mắt nhìn Thư Phàm, sau đó chuyển ánh mắt thích thú sang khuôn mặt bất đắc dĩ của Hoàng Tuấn Kiệt. Từ trước đến nay, không có một người nào có thể chiều chuộng được tính cách nóng như lửa của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng mà khi gặp phải Thư Phàm, thì chính Hoàng Tuấn Kiệt lại là người phải nhượng bộ, phải nhún nhường bỏ qua.

“Chị hai !” Tú Linh nhắc nhở, cảm thấy gương mặt thay cho chị gái.

“Trời ạ ! Đây đâu phải là nhà riêng của chúng ta đâu, mà chị gái lại giận dỗi, còn làm cao nữa chứ ?” Tú Linh thật muốn đào ngay một cái lỗ để chui xuống, muốn cầm lấy túi xách, rồi nhanh chân chạy ra khỏi đây, để khỏi phải xấu mặt với hai người đàn ông.

Thư Phàm không lý gì đến em gái, tay tiếp tục dùng đũa chọc chọc xuống bát cơm.

Hoàng Tuấn Kiệt phải hít sâu mấy lần để không bộc phát đập bàn như mấy hôm trước. Hoàng Tuấn Kiệt không muốn dọa Tú Linh khóc thét vì sợ hãi. Người con gái chết tiệt này, thật không biết nề mặt hắn một chút nào.

“Cô ta định chọc cho mình tức chết, thì cô ta mới hài lòng đây mà !” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng rằng, uống ngay một ngụm rượu để hạ hỏa đang bốc cao lên đến tận đỉnh đầu.

“Cạch !” Thư Phàm đặt mạnh bát com xuống bàn, đứng bật dậy như lò xo.

Hoàng Tuấn Kiệt không đứng lên theo Thư Phàm, không liếc mắt nhìn Thư Phàm, miệng lạnh lùng phun ra một câu: “Không ăn com, không đi đâu cả.”

“Anh...” Thư Phàm tức giận đến phát run, hằm hằm đi ra khỏi nhà bếp.

“Chị Hai !” Tú Linh gọi nhỏ, đứng dậy định đi theo Thư Phàm

“Em ngồi xuống ăn com đi !” Hoàng Tuấn Kiệt dịu giọng, “Cô ấy sẽ quay lại ngay thôi.”

Ông quản gia kín đáo che miệng cười thầm. Ông hiểu ẩn ý trong câu nói của Hoàng Tuấn Kiệt là gì. Cửa ra vào nhà Hoàng Tuấn Kiệt, muốn mở được phải dùng mật mã. Chiều tối hôm qua, tuy rằng Thư Phàm có xem, và ghi nhớ được, nhưng ngay sau đó Hoàng Tuấn Kiệt đã thay đổi bằng một mật mã hoàn toàn mới, lúc này dù Thư Phàm có thông minh đến đâu cũng không thể mò ra được. Thế mới biết, để đối phó với những cô gái ương bướng và không biết nghe lời như Thư Phàm, đôi khi phải dùng trí tuệ.

.....

Thư Phàm tiến nhanh về cánh cửa dẫn ra hành lang tầng thứ 13, xốc gọn túi xách trên vai, mắt rực sáng nhìn bảng điện tử trước mặt.

“Hừ ! Chờ đấy Hoàng Tuấn Kiệt ! Để xem anh có thể nhốt được tôi không ?”

Nói là làm, Thư Phàm bấm ngay 10 con số mà tối hôm qua Hoàng Tuấn Kiệt đã bấm

Đáp lại vẻ mặt mong chờ và háo hức của Thư Phàm là một sự im lặng đến đáng sợ. Cánh cửa vẫn đóng im ỉm, trên màn hình hiện lên một dòng chữ: “Invalid password”, thậm chí còn lịch sự vang lên một tiếng bíp chói tai.

Thư Phàm giận đến thổ huyết, hoa chân múa tay, mím môi măm mọ lại bấm thêm một lần nữa.

Thư Phàm đã thử rất nhiều lần, bấm rất nhiều con số khác nhau, nhưng chẳng có tác dụng gì cả, màn hình liên tiếp hiện lên dòng chữ: “Invalid password” và những tiếng bíp chói tai.

Quẹt mồ hôi trán, cúi đầu, thở hắt ra một hơi, tay bấu chặt vào bảng điện tử gắn chặt vào bờ tường cạnh cánh cửa, Thư Phàm biết mình đã thua rồi.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Tôi giết chết anh !” Vai run run, Thư Phàm nghiêng rằng nghiêng lọi, mặt đỏ bừng vì cáu.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng dựa lưng vào bờ tường, hai tay đút vào túi quần, một chân co lên, dáng vẻ ung dung, nhàn nhả đứng xem Thư Phàm diễn hài cho hân xem. Hân rất thích thú khi có thể dồn được Thư Phàm vào đường cùng.

Quay phắt lại, thấy Hoàng Tuấn Kiệt đứng sau lưng mình từ bao giờ, hân nửa hân còn nở một nụ cười đáng ghét ở trên môi, Thư Phàm quát to: “Còn không mau mở cửa cho tôi đi !”

Hoàng Tuấn Kiệt thờ ơ đáp: “Muốn đi ra khỏi đây cũng không khó, trừ phi cô vào ăn com sáng.”

“Anh...” Thư Phàm thờ phỉ phò, lỗ mũi và lỗ tai xì ra khói trắng: “Anh là một tên xấu xa, dám dờ thủ đoạn với tôi.”

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, không vui bảo Thư Phàm: “Tôi muốn cô ăn com sáng, để có sức mà làm việc, thì có gì là sai. Tại sao cô năm lần bảy lượt đều tìm cách chống đối lại yêu cầu của tôi ?”

Thư Phàm ghen hợm, không biết dùng từ ngữ gì để cãi lý với hân. Đúng ! Hân chẳng những không có sai, mà Thư Phàm còn phải cảm ơn hân nữa mới đúng.

“Vào ăn com đi ! Thức ăn nguội hết cả rồi.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, dịu dàng giục Thư Phàm

Thư Phàm đang tức giận phùng phùng, bị nụ cười của hân làm cho tan biến hết tất cả tức giận và phản kháng, ngoan ngoãn đi theo hân vào trong bếp.

Tú Linh ló đầu ra khỏi cánh cửa bếp, dòm xem Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đứng đối đáp với nhau, thấy hai người nhanh chóng biến yên sóng lặng đã vội vã quay trở về bàn ăn.

Ông quản gia cố nén cười nhiều đến mức, mặt đỏ bừng, ho sặc sụa.

“Bọn trẻ thật vui tính, xem ra từ nay về sau mình lại có nhiều trò hay để xem rồi.” Ông quản gia nghĩ thầm, cao hứng nở một nụ cười vui vẻ.

Tú Linh không đoán được suy nghĩ trong đầu ông quản gia, nhìn ông ho sặc sụa, đã nhanh trí đưa cho ông quản gia một cốc nước lọc: “Chú uống nước đi cho thuận khí. ”

“Cảm ơn cháu !” Ông quản gia đón lấy cốc nước lọc trên tay Tú Linh.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt quay trở về chỗ ngồi, ông quản gia đem cho Thư Phàm một bát com khác.

Nheo mắt nhìn Thư Phàm, ông quản gia mỉm cười, “Ăn đi cháu.”

“Vâng.” Thư Phàm đỏ bừng mặt vì xấu hổ, bưng bát com lên miệng, và một miếng, cúi đầu nhai nuốt.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn điệu bộ ăn com của Thư Phàm, không nhịn được cười, đã cười thành tiếng.

Thư Phàm quay sang trừng mắt cảnh cáo Hoàng Tuấn Kiệt, chân ngay lập tức dẩy xéo lên bàn chân hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt nhăn mặt vì đau, cắn răng không dám kêu lên một tiếng.

Thư Phàm thỏa mãn cười toe toét, le lưỡi trêu chọc Hoàng Tuấn Kiệt. Tâm trạng thoải mái, thì tinh thần ăn uống cũng tăng theo. Thư Phàm vui vẻ đánh chén, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt xám xịt của Hoàng Tuấn Kiệt ở bên cạnh.

Ông quản gia là người thâm thúy nhất ở trong nhà, từ đầu bữa đến cuối bữa, ông dành thời gian quan sát Thư Phàm, Tú Linh và Hoàng Tuấn Kiệt. Cuộc sống chưa có lúc nào lại trở nên sinh động, và tràn ngập sắc màu như thế.

Trong nhà bếp, tại biệt thự Vũ Gia.

Vũ Gia Minh đang ngồi ăn com sáng. Bàn ăn rộng lớn, thức ăn đầy bàn, nhưng chỉ có một mình hắn ngồi ăn. Thói quen ăn sáng đã hình thành hơn 20 năm nay, thậm chí hắn cũng đã làm quen được với việc phải ăn một mình, hắn còn mừng vì không bị ai quấy rầy trong bữa ăn và không một ai dám làm phiền cuộc sống riêng tư của hắn, nhưng kể từ lúc gặp Tú Linh thì lại khác.

Tú Linh đã dạy cho hắn hiểu, sống một mình thì buồn bã và cô đơn như thế nào, ăn com một mình thì buồn chán ra làm sao. Ngồi ăn com sáng thế này, tự dưng hắn nhớ đến Tú Linh, nhớ đến hình bóng nho nhỏ dễ thương và đáng yêu, tay mân mê, nghịch ngợm mấy con tôm, mắt chăm chú nhìn, miệng cười tươi, đáng về hoàn toàn trẻ con.

Vừa ăn vừa nghĩ đến xuất thần, Vũ Gia Minh sáng nay hoàn toàn biến thành một con người khác hẳn. Chỉ trải qua có một đêm, quan điểm sống của hắn đã dần thay đổi, hắn không còn sống quá tuyệt tình giống như trước, đồng thời ý nghĩ muốn chiếm lại Tú Linh càng mãnh liệt. Hắn thật sự rất thích có một thú cưng ngoan ngoãn, dễ thương và biết nghe lời giống như Tú Linh. Bây giờ mặc dù Tú Linh đã căm ghét hắn và không còn nghe lời hắn nữa, nhưng hắn tin rằng, hắn nhất định sẽ khiến Tú Linh trở nên ngoan ngoãn và biết nghe lời giống như trước.

Đặt ly rượu xuống bàn, Vũ Gia Minh bảo ông quản gia đang đứng ở bên cạnh: “Mấy ngày nữa, cháu phải đi ra nước ngoài công tác. Mọi công việc trong nhà phiền chú.”

“Cậu chủ định đi khi nào thì về ?” Ông quản gia quan tâm hỏi.

“Cháu cũng không biết nữa. Nếu xong sớm thì cháu về sớm, còn nếu không chắc phải hơn một tuần.” Vũ Gia Minh nhếch mép cười lạnh, đôi mắt sắc bén lóe sáng tựa một ác ma đang chuẩn bị đem ai đó ra giết thịt.

Ông quản gia quan sát sắc mặt của Vũ Gia Minh, tự dưng ông thấy rùng mình ớn lạnh.

“Cậu chủ đã cho người chuẩn bị hành lý chưa ?”

“Cháu không cần mang gì nhiều, nên đã phân phó người làm trong nhà chuẩn bị rồi.”

Ông quản gia thở dài: “Cậu chủ mà đi, căn nhà này sẽ trở nên rất vắng vẻ.”

Vũ Gia Minh cười đáp: “Chú đừng buồn, cháu đi rồi cháu sẽ sớm trở về thôi.”

“Dự án lần này rất quan trọng đúng không ?”

“Đúng, rất quan trọng.” Nụ cười trên khóe môi Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, hứng thú ăn com càng lúc càng tăng, tin tưởng vào kế hoạch của mình nhất định sẽ thành công, hắn không còn ngồi ừ dột và sầu não buồn chán không muốn ăn gì nữa.

Đứng ở bên cạnh, ông quản gia thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Vũ Gia Minh. Chăm sóc hắn từ nhỏ đến khi trưởng thành, sống với hắn hơn 20 năm, ông đã phân nào hiểu được tính cách thâm trầm và hay tính kế hại người của hắn. Ông tin chắc lần này, hắn lại đang âm mưu đưa ai đó vào bẫy của mình.

Hai cô giúp việc đứng gần ở bếp gas, nín thở không dám phát ra tiếng động, cũng không dám ho he nhúc nhích, sợ Vũ Gia Minh phật lòng, và nổi giận mắng cho một trận, sợ hắn trút hết phần nộ lên đầu.

Căn nhà rộng lớn, có hơn 10 người, nhưng lại yên tĩnh đến nỗi giống hệt một căn biệt thự bị bỏ hoang. Ngoài tiếng hít thở, tiếng lá cây kêu xào xạc trong gió thì không còn một âm thanh nào khác.

Sống ở trong nhà Vũ Gia Minh, người làm trong nhà ít nào dám cãi nhau trước mặt Vũ Gia Minh, ngay cả nói chuyện và cười đùa với nhau cũng phải dè

chùng. Ông quản gia tuy không bị Vũ Gia Minh quát mắng bao giờ, nhưng ông là người âm trầm, ít nói, thành ra nếu Vũ Gia Minh không lên tiếng hỏi, thì thỉnh thoảng mới nghe thấy giọng nói của ông quản gia.

.....

Ăn xong bữa sáng, Hoàng Tuấn Kiệt, hai chị em Thư Phàm, ông quản gia cùng hai vệ sĩ đi thang máy xuống tầng trệt để xe của tòa cao ốc Hoàng Thị.

Tâm trạng của Thư Phàm rất vui, phấn khích muốn nhanh chóng được đến bệnh viện để làm việc. mấy ngày ở nhà chơi, không có việc gì, khiến tay chân buồn bực, đầu óc trì trệ, không linh hoạt.

Nhìn khí thế bùng bùng của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt chỉ còn nước thở dài và than thầm.

Tú Linh che miệng cười thầm, sống chung cùng với Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt chẳng những có thể nhìn thấy một bộ mặt mới, hoàn toàn khác của chị gái, hơn nữa còn được cười thoải mái. Trong lòng Tú Linh, đã dần coi Hoàng Tuấn Kiệt là người thân trong gia đình.

Lúc cánh cửa thang máy mở ra, Thư Phàm là người đầu tiên đặt chân trên nền gạch men dưới tầng trệt.

Hoàng Tuấn Kiệt vội vàng đi theo sau Thư Phàm, tay nắm lấy tay Thư Phàm, lo lắng nhắc nhở Thư Phàm: “Tôi biết cô là một người đam mê công việc. Nhưng mà cô có thể chú ý đến an toàn của bản thân mình được không? Bây giờ cô không an toàn, cô đi đâu làm gì cũng nên chú ý đến xung quanh một chút. Đừng có hành động một cách hồ đồ, và có thái độ không sợ chết như thế này nữa.”

Thư Phàm cau mày, không hài lòng trước mấy câu dận dò giống ông cụ non của Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh có thể thôi đi được không? Tôi không phải là một đứa trẻ con, tôi khắc tự biết chăm lo cho mình. Còn nữa anh đã hứa là sẽ cho người bảo vệ em gái tôi, thì phải giữ lời.”

“Cô yên tâm, tôi sẽ cho người bảo vệ an toàn cho em gái cô.”

“Thế là được rồi. Chỉ cần em gái tôi được an toàn, thì tôi không còn lo lắng gì nữa.”

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt bực mình: “Chẳng những tính mạng của em gái cô phải được bảo đảm, mà ngay cả cô cũng nên tự chăm lo cho chính mình.”

“Tôi hiểu.” Thư Phàm mỉm cười, vỗ nhẹ vào mu bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt, giống như đang trấn an một đứa trẻ con: “Tôi sẽ chú ý. Bây giờ chúng ta đi được rồi chứ?”

Hoàng Tuấn Kiệt còn định nói thêm vài câu nữa, nhưng thấy đáng vẻ nóng muốn được nhanh chóng đi làm của Thư Phàm, đành phải nuốt tất cả vào trong.

“Đi thôi!” Hoàng Tuấn Kiệt phân phó cho hai vệ sĩ đứng ở bên cạnh.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Họ nhanh chóng nhận lệnh của Hoàng Tuấn Kiệt.

Tuấn Hùng đã đến đây được một lúc, thấy mọi người xuống, đã mỉm cười chào Hoàng Tuấn Kiệt, ông quản gia và hai chị em Thư Phàm.

Tú Linh cười, lịch sự chào lại: “Chào anh!”

Thư Phàm mỉm cười tươi chào Tuấn Hùng, tự mở cửa xe ô tô rồi trèo lên.

Hoàng Tuấn Kiệt tuy hơi bực mình, và phật lòng, nhưng cũng đành phải nén nhịn.

“Nhớ phải bảo vệ Thư Phàm và Tú Linh thật cẩn thận. Nếu để họ xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho hai cậu.” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng, ra lệnh cho hai người vệ sĩ, có vóc dáng cao lớn, mặc vest đen, đang kính cẩn đứng ở bên cạnh.

“Thưa cậu chủ, chúng tôi đã hiểu.” Họ nói ngắn gọn, sau đó mỗi người tự động lui xuống, biến mất không còn dấu vết. Là người bảo vệ từ phía sau, tránh tò mò của mọi người xung quanh, nên họ phải ẩn thân, và phải cải trang.

Ăn mặc toàn màu đen giống như họ, lại suốt ngày kè kè đi bên cạnh Thư Phàm và Tú Linh, chẳng khác gì một tên xã hội đen đang canh chừng chủ nhân của mình. Thư Phàm là người nóng tính, lại yêu thích tự do, làm sao chịu đựng được cảnh đi đâu và làm gì cũng có một đuôi bám theo cả ngày, chính vì hiểu điều này nên họ mới phải thay đổi.

“Chào chú! Cháu đi đây!” Thư Phàm hạ cửa kính xe ô tô, mỉm cười, vẫy tay chào ông quản gia.

“Cháu nhớ phải cẩn thận.” Ông quản gia cẩn thận, nhắc nhở Thư Phàm.

“Dạ, cháu nhớ rồi.” Thư Phàm ngoan ngoãn, gật đầu đáp.

“Chào chú!” Tú Linh cũng lên tiếng chào ông quản gia.

“Ừ, cháu đi đi.” Ông quản gia cười vui vẻ, nheo mắt nhìn Tú Linh.

Tú Linh được Tuấn Hùng mở cửa xe ô tô.

Hai chị em Thư Phàm ngồi ở băng ghế đằng sau, Hoàng Tuấn Kiệt và Tuấn Hùng ngồi ở băng ghế đằng trước.

Hôm nay Hoàng Tuấn Kiệt có nhã hứng muốn đưa Thư Phàm đi làm, đưa Tú Linh đến trường đại học sư phạm.

Đối với hành động ân cần này của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm không để ý tới, trong đầu Thư Phàm lúc này chỉ có một mong muốn duy nhất là có thể nhanh nhanh phóng xe đến bệnh viện để làm việc.

Tú Linh chưa có lúc nào lại thấy hồi hộp và bồn chồn như thế. Được Hoàng Tuấn Kiệt cho người bảo vệ đã khiến Tú Linh cảm động lắm rồi, nay còn được hân hạnh thân đưa đi học, Tú Linh thật không biết phải cảm ơn hân như thế nào cho phải.

Mười đầu ngón tay soán vào nhau, mắt bối rối nhìn chiếc túi xách đặt trong lòng, đầu cúi thấp, Tú Linh đang không ngừng than thở: “Trời ạ ! Lúc nữa đến trường, nếu để bọn bạn trong lớp biết được mình đi xe ô tô đi học, bọn họ sẽ trêu chọc mình, sẽ tra vấn mình về nguồn gốc của chiếc xe ô tô và hỏi tại sao mình có thể quen biết được một người giàu có như Hoàng Tuấn Kiệt.”

Trái ngược với tâm trạng căng thẳng và bồn chồn của Tú Linh, Thư Phàm hoàn toàn thoải mái, mở chốt xe ô tô, mắt thích thú nhìn quang cảnh bên đường, môi cười vui vẻ vì hôm nay đã được đi làm.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn ngắm khuôn mặt rạng rỡ, và tràn đầy sức sống của Thư Phàm qua chiếc gương xe.

“Người con gái chết tiết, này thật biết cách chọc giận mình. Trong khi mình lo lắng cho sự an toàn của cô ta, cô ta lại hoàn toàn không hiểu một chút gì.” Hoàng Tuấn Kiệt tức giận, nểng thẳm Thư Phàm.

Ngồi bên cạnh, Tuấn Hùng kín đáo sắc mặt hết xanh rồi lại đỏ của sếp. Tuấn Hùng thích thú cười thầm, khi thấy sếp khổ sở, dụng tâm muốn chăm lo cho một cô gái, nhưng cô ấy lại thờ ơ, không hiểu được nỗi khổ trong lòng sếp. Nếu có thể, Tuấn Hùng rất muốn cười to vì sung sướng. Hiếm khi mới có thể trông thấy một bộ mặt khác của Hoàng Tuấn Kiệt, nên Tuấn Hùng làm sao có thể không cao hứng.

.....

Bệnh viện Gia Long cách trường đại học sư phạm mấy phút đi xe, lại nằm trên cùng một con đường, nên thỉnh thoảng Thư Phàm có thể lái xe đến trường đại học sư phạm, rủ em gái đi ăn cơm trưa.

Chiếc xe ô tô màu xám đen vừa mới dừng lại trước cổng bệnh viện Gia Long, Thư Phàm đã nhanh chóng mở cửa xe, rồi bước xuống.

Thư Phàm cười tươi như hoa, xóc gọn túi xách trên vai, mắt rực sáng nhìn vào trong sân bệnh viện.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn khuôn mặt tràn đầy sinh khí, nụ cười tươi rói của Thư Phàm, bất giác Hoàng Tuấn Kiệt thấy không thể bộc phát tức giận. Mỗi người đều có niềm đam mê của riêng mình, có thể làm được công việc mà mình yêu thích, đó là một niềm vui khó có thể nói thành lời.

Thấy Thư Phàm vui vẻ, Hoàng Tuấn Kiệt cũng thấy vui trong lòng. Người con gái ương bướng và không biết sống chết này, tuy có đôi lúc khiến hân tức chết, nhưng đã mang lại cho hân những cảm giác trước nay chưa từng có.

Tự mở cửa xe, Hoàng Tuấn Kiệt bước xuống, đứng sánh đôi với Thư Phàm.

“Cô nhớ cẩn thận !” Hoàng Tuấn Kiệt căn dặn Thư Phàm, giọng nói tràn đầy quan tâm và nhu tình.

“Tôi hiểu, hiểu rồi.” Thư Phàm gật đầu như một cái máy, mắt vẫn nhìn vào trong cổng bệnh viện.

Tuấn Hùng đưa cho Hoàng Tuấn Kiệt một túi bóng xốp màu trắng, in hình logo một hãng điện thoại di động.

“Đưa cho cô ấy đi !” Hoàng Tuấn Kiệt không cầm lấy túi bóng xốp, mà yêu cầu Tuấn Hùng trực tiếp đưa cho Thư Phàm.

Thư Phàm tò mò cúi xuống nhìn túi bóng xốp trên tay Tuấn Hùng: “Thứ gì đây ?”

“Nghe nói điện thoại của cô đã bị gỉm nát, nên tôi đã bảo Tuấn Hùng mua cho cô một chiếc điện thoại di động khác.” Hoàng Tuấn Kiệt trả lời thay cho Tuấn Hùng, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Thư Phàm.

“Không cần đâu.” Thư Phàm từ chối: “Tự tôi có thể mua cho mình một chiếc điện thoại khác.”

“Tôi biết cô có thể mua.” Hoàng Tuấn Kiệt cố nén giận, trầm giọng nói tiếp: “Nhưng mà tôi đã mua rồi, thì cô hãy nhận đi.”

“Điều này...” Thư Phàm thấy khó xử. Không phải Thư Phàm không cảm động trước hành động quan tâm và chăm sóc của hân, nhưng vốn quen sống độc lập, không thích nhờ vả người khác, hai nửa lại không thích nhận quà của người khác nếu không làm được gì cho họ.

“Cầm lấy đi.” Hoàng Tuấn Kiệt ngay lập tức dúi quai túi bóng xốp vào tay Thư Phàm: “Cô không muốn chúng ta biến thành diễn viên cho mọi người xung quanh ở đây xem chứ ?”

Lúc này Thư Phàm mới giật mình, mắt ngó nghiêng xung quanh.

Hoàng Tuấn Kiệt phì cười, trước hành động ngớ ngẩn của Thư Phàm, bao nhiêu bức bối đều tan biến.

“Cô sử dụng chiếc điện thoại này đi. Cô cũng muốn có điện thoại để liên lạc với Tú Linh đúng không ?” Hoàng Tuấn Kiệt dịu giọng, khuyên bảo Thư Phàm

Thư Phàm mờ mịt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, miệng ấp úng không biết nên nói như thế nào cho phải.

.....

Chiếc xe chờ Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm và Tú Linh vừa mới đi ra khỏi cổng tòa cao ốc Hoàng Thị, một chiếc xe máy phân khối lớn màu xám đen lập tức bám theo.

Người vệ sĩ tối hôm qua được lệnh của Vũ Gia Minh, đã theo dõi nhất cử nhất động của Tú Linh và Thư Phàm. Anh ta đã đứng ở đây suốt từ lúc năm giờ sáng, cho đến tận hơn bảy giờ sáng, mục đích chính là muốn xác định xem sáng nay Hoàng Tuấn Kiệt sẽ đưa hai chị em Thư Phàm đi đâu, sau đó báo cáo lại cho Vũ Gia Minh.

Người vệ sĩ đi theo Hoàng Tuấn Kiệt đến tận cổng bệnh viện Gia Long. Trong lúc chờ đợi Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm và Tuấn Hùng đứng nói chuyện với nhau, anh ta đã cẩn thận đậu xe trên vỉa hè, cách xa cổng bệnh viện Gia Long một đoạn, lôi điện thoại ra khỏi túi áo khoác, bấm số của Vũ Gia Minh.

.....

Hoàn thành xong bữa sáng, để cho người làm trong nhà dọn dẹp bàn ăn và rửa chén bát, Vũ Gia Minh lên lầu hai, mở cửa phòng ngủ.

Tập đoàn Vũ Thị, mới mở thêm một chi nhánh bên Hồng Kông, thân là Tổng giám đốc, Vũ Gia Minh phải đích thân bay sang Hồng Kông, đi khảo sát thị trường, nắm rõ tình hình kinh doanh và kí kết hợp tác làm ăn với một đối tác lớn bên đó.

Mở cửa tủ quần áo, lôi một bộ vét màu trắng, áo sơ mi đồng màu, Vũ Gia Minh thay bỏ bộ quần áo mặc ở nhà.

Đứng trước gương, chỉnh lại cổ áo sơ mi, đóng cúc áo, đeo đồng hồ vào cổ tay, xỏ tay vào áo vét màu trắng, Vũ Gia Minh nở một nụ cười, đôi mắt rực sáng như ngọn đuốc ma chơi trong đêm đen.

Va ly đặt sẵn ở giữa phòng, chỉ cần Vũ Gia Minh ra lệnh một tiếng, sẽ có người mang tận ra xe cho hắn.

“Reng ! Reng !” Tiếng chuông điện thoại đặt trên bàn vang lên.

Vũ Gia Minh bước lại gần, tay cầm chiếc điện thoại, mắt nhìn số hiện trên màn hình. Khi biết được ai đang gọi cho mình, khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên.

“Nói đi !” Vũ Gia Minh thích thú chờ nghe vệ sĩ nói lại cho hắn nghe thông tin có liên quan đến Thư Phàm và Tú Linh.

“Thưa cậu chủ !” Anh vệ sĩ kính cẩn lên tiếng, mắt chăm chú nhìn hình ảnh của Hoàng Tuấn Kiệt, Tuấn Hùng và Thư Phàm, một khắc cũng không rời, như sợ họ sẽ đi mất, “Tôi hiện giờ đang đứng trước cổng bệnh viện Gia Long.”

Bàn tay vuốt tóc của Vũ Gia Minh dừng lại, hắn nguy hiểm hỏi: “Cậu đến đó làm gì ?”

“Hôm nay đích thân Hoàng Tuấn Kiệt đưa cô Thư Phàm đi làm và cô Tú Linh đi học.”

“Tiếp tục theo dõi họ cho tôi. Có động tĩnh gì thì báo ngay cho tôi biết.” Vũ Gia Minh nghiêng răng nghiêng lợi, tức đến điên người.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Anh vệ sĩ run giọng đáp, cơ thể lạnh toát, dù đứng cách xa Vũ Gia Minh mấy cây số nhưng vẫn cảm nhận được hàn băng tỏa ra từ cơ thể hắn.

Vũ gia Minh cúp máy, tay bóp chặt điện thoại, mắt vằn đỏ.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Được lắm, dám dờ dò với thú cưng của tôi. Hừ ! Để xem tôi làm sao trả thù cậu ?” Vũ Gia Minh hầm hầm giận dữ, mặt đỏ bừng, trông chẳng khác gì một tên côn đồ.

Đứng ở ngoài cửa phòng ngủ của Vũ Gia Minh, ông quản gia lắc đầu thờ dài. Xem ra cậu chủ lại chuẩn bị tính kế để hại người rồi đây.

“Người đâu !” Vũ Gia Minh quát.

Ngay lập tức, một anh vệ sĩ đi nhanh vào phòng: “Cậu chủ có gì phân phó ?”

“Mang hành lý ra xe !” Vũ Gia Minh lạnh lùng ra lệnh. Dù hắn đang tức muốn điên lên, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ vẻ bình thản, và vô tình của mình.

“Vâng.” Anh vệ sĩ nhấc bổng va ly hành lý của Vũ Gia Minh, rào bước đi ra khỏi phòng ngủ.

Vũ Gia Minh mở ngăn bàn, cầm lấy CMND và thẻ sinh viên của Tú Linh.

“Nhóc con ! Lần này thì cô chết chắc rồi.” Vũ Gia Minh rít giọng, tay bóp chặt lấy CMND và tấm thẻ sinh viên, hắn coi đây là hai vật thể thân thể hắn phát tiết tức giận.

Ra đến cổng, đã có một chiếc xe ô tô màu xám bạc chờ sẵn.

“Chào sếp !” Trợ lý Tân miệng lịch sự chào hỏi, tay mở cửa xe ô tô cho Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh phát tay, trèo lên xe ô tô.

“Lái xe đến trường đại học sư phạm !” Ngồi ngả người ra sau ghế, Vũ Gia Minh lạnh lùng nói ra địa chỉ nơi mình cần đến.

“Tôi hiểu.” Mặc dù không hiểu lý do vì sao, Vũ Gia Minh không bảo mình đưa hắn ra sân bay, nhưng Trợ lý Tân vẫn làm theo lời hắn.

.....

Trước khi bước lên xe, Hoàng Tuấn Kiệt đưa cho Thư Phạm một tờ giấy ghi số điện thoại di động, số điện thoại bàn ở công ty, và số điện thoại bàn ở nhà: “Nếu cô xảy ra chuyện gì, hay có yêu cầu gì có thể gọi điện theo ba số này.”

“Cô đi vào trong đi. Nhớ phải cẩn thận.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, nụ cười ấm áp và ngọt ngào: “Tôi đưa em gái cô đi học, sau đó còn phải tới công ty làm việc.”

Không để cho Thư Phạm kịp nói lời nào, Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng bước lên xe.

Tú Linh mỉm cười, vẫy tay chào chị gái, sau đó cùng Hoàng Tuấn Kiệt rời đi.

Thư Phạm ngây người, nhìn theo hình bóng chiếc xe ô tô màu xám, hòa cùng dòng xe cộ đông đúc đang lưu thông trên đường.

Nắng đã lên cao, con đường ngập trong màu vàng của nắng, màu vàng của lá cây, gió thổi hiu hiu đã xua tan đi cái nóng, xua tan đi bức bối của con người.

Sáu phút sau, cổng trường đại học sư phạm xuất hiện trong tầm mắt.

Càng đến gần cổng trường, tâm trạng bất an và hồi hộp của Tú Linh càng lúc càng tăng. Không hiểu lý do vì sao lại thấy lạnh toát cơ thể, và linh cảm hôm nay mình không nên đi học, mà nên ở nhà.

“Cô Tú Linh ! Đã đến nơi rồi !” Tất máy xe ô tô, Tuấn Hùng quay lại, mỉm cười bảo Tú Linh.

“Ồ...ạ...” Tú Linh giật mình, ngẩng mặt nhìn Tuấn Hùng, tay vội mở cửa xe.

Sự xuất hiện của một chiếc xe ô tô sang trọng trước cổng trường đại học sư phạm, đã gây sự chú ý và hiếu kỳ của mấy chục sinh viên đang đứng gần đây. Đặc biệt, họ còn kinh ngạc hơn, khi nhìn thấy Tú Linh bước xuống từ xe ô tô.

Tú Linh là một sinh viên chẳng những nổi tiếng vì có sắc đẹp động lòng người, lại giỏi nhất trong khoa ngoại ngữ, thường xuyên tham gia các cuộc thi lớn nhỏ do trường tổ chức, nên không ai là không biết, nhất là sinh viên nam.

Nay thấy Tú Linh tự dưng được một người đàn ông thành đạt, phong độ, đẹp trai và quyền rũ đưa đón, họ vừa tức vừa ghen tị.

Hoàng Tuấn Kiệt hạ kính xe ô tô, miệng dặn dò Tú Linh: “Em nhớ phải cẩn thận, đặc biệt không nên tiếp xúc với người lạ.”

Hoàng Tuấn Kiệt xuất phát từ lòng tốt, và nghĩ thay cho Thư Phạm, nên mới ân cần dặn dò Tú Linh như thế. Cũng may Tú Linh biết Hoàng Tuấn Kiệt đang có tình cảm với chị gái, nếu không mấy câu nói này của hắn có thể khiến một cô gái hiểu lầm là hắn đang ghen và có tình ý với người ta.

“Dạ, em nhớ rồi.” Tú Linh bẽn lẽn đáp, mặt hơi ửng đỏ.

Đưa cho Tú Linh một tấm danh thiếp, Hoàng Tuấn Kiệt cười trấn an: “Em đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu. Đây là số điện thoại của anh, có gì em có thể gọi cho anh theo số này.”

“Em cảm ơn anh.” Tú Linh run run đón lấy tấm danh thiếp trên tay Hoàng Tuấn Kiệt.

“Được rồi. Em vào lớp học đi.” Hoàng Tuấn Kiệt dịu giọng, phát tay ra hiệu cho Tuấn Hùng lái xe đi.

Hình bóng chiếc xe ô tô màu xám vừa mới đi được một đoạn khá xa, cô bạn thân Tố Nga ngay lập tức bấu lấy cánh tay Tú Linh.

“Cậu nói cho mình biết, người đàn ông đó là ai ?” Tố Nga háo hức chờ mong Tú Linh kể cho mình nghe về mối quan hệ với người đàn ông phong độ và quyền rũ kia.

“Cậu đừng hỏi nhiều. Mình không có gì để nói với cậu cả.” Tú Linh mệt mỏi, dơ tay đầu hàng trước tính cách hiếu kì của cô bạn thân.

“Thôi mà, làm ơn nói cho mình biết đi.” Tổ Nga mè nheo, nhất quyết bắt Tú Linh nói cho mình nghe bằng được.

“Đừng hỏi mình nữa, mình đã nói không có gì để kể cho cậu nghe rồi.”

Để tránh trở thành mục tiêu trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, Tú Linh rào bước nhanh vào sân trường.

“Tú Linh !” Tổ Nga lèo đèo đi theo sau, miệng liên tục nài nỉ Tú Linh: “Làm ơn nói đi mà, nói đi !”

Tú Linh bịt hai tai lại, mặt nhăn nhó kêu khổ: “Biết ngay là họ sẽ không để cho mình yên mà.”

.....

Chiếc xe ô tô màu xám bạc của Vũ Gia Minh đi lướt qua chiếc xe ô tô màu xám đen của Hoàng Tuấn Kiệt ở ngã tư đường, cách Trường đại học sư phạm mấy trăm mét.

Vũ Gia Minh đang tập trung vào suy nghĩ nên không chú ý đến, hai nửa hai chiếc xe đi lướt qua nhau chỉ trong tích tắc, kính xe của Hoàng Tuấn Kiệt lại có màu đen.

Trợ lý Tân đậu sát xe vào vỉa hè, cách cổng trường đại học mấy mét.

“Cậu đi mời Tú Linh ra đây, nói rằng tôi có món đồ muốn trả cho cô ấy.”

Trợ lý Tân vâng mệnh, mở cửa xe, rồi nhanh chóng tiến vào sân trường đại học sư phạm.

Tú Linh đang học trên lầu hai, phòng 2A, khoa ngoại ngữ. Nghỉ học cả ngày hôm qua, Tú Linh nuối tiếc vì bỏ lỡ mất tiết học yêu thích của mình.

Tú Linh vừa bước vào lớp, đã hỏi mượn cô bạn thân Tổ Nga cuốn vở ghi chép lại lời thầy giáo giảng bài vào ngày hôm qua.

Tổ Nga ngồi bên cạnh Tú Linh, miệng liên tục hỏi dồn, bắt Tú Linh phải giải đáp thắc mắc và hiếu kì trong lòng mình.

“Cậu có thôi đi không hả ?” Đang chép bài, Tú Linh bực bội quát nhỏ: “ Cậu không thấy mình đang vội hay sao ?”

“Cậu nói đi ! Chỉ cần mình cậu nói cho mình biết, mình sẽ chép bài cho cậu.” Tổ Nga dụ dỗ, hai tay xoa vào nhau, miệng cười hi hi.

“Không cần !” Tú Linh không để khuôn mặt cún con của Tổ Nga làm cho siêu lòng, “Mình có tay mình tự chép bài được.”

“Cậu...” Tổ Nga xụ mặt, không vui vì cô bạn thân kín bưng không chịu tiết lộ tin tức.

Trợ lý Tân không biết phòng 2A ở chỗ nào, đành phải hỏi một sinh viên nữ đang đứng ở trên sân trường: “Em làm ơn nói cho anh biết phòng 2A, khoa ngoại ngữ nằm ở đâu được không ?”

Cô sinh viên khá xinh xắn, dễ thương, mỉm cười đáp: “Anh đi lên lầu hai ở dãy nhà trước mặt, rẽ phải là sẽ thấy.”

“Cảm ơn em.” Trợ lý Tân mỉm cười.

“Không có gì.” Cô sinh viên khoe chiếc răng khểnh duyên dáng của mình.

Trợ lý Tân đi theo lời hướng dẫn của cô sinh viên, leo lên hơn 10 bậc cầu thang, rẽ phải, mất đọc từng số phòng treo ở trước cửa lớp.

Đến một căn phòng đề tên 2A, Trợ lý Tân dừng lại.

“Cô Tú Linh !” Đứng ngoài cửa lớp, Trợ lý Tân lịch sự gọi tên Tú Linh.

Đang chăm chú chép bài, Tú Linh giật mình ngẩng đầu, mắt nhìn ra cửa lớp.

Nhìn thấy trợ lý Tân tự dưng xuất hiện trước cửa lớp học, Tú Linh giật nảy người, mặt cắt không còn một giọt máu, nỗi sợ hãi và bất an trong lòng càng lúc càng tăng.

Tú Linh lúc này rất muốn mình trở thành một người vô hình, ước mình đừng lên lớp vội, mà tạm trốn ở đâu đó thì hay biết mấy.

“Cô Tú Linh !” Trợ lý Tân tiếp tục gọi tên Tú Linh, “Cậu chủ nói có món đồ cần trả cho cô.”

Tất cả sinh viên trong lớp đều mở to mắt nhìn Trợ lý Tân, họ đều tò mò muốn biết mối quan hệ giữa Tú Linh và người đàn ông cao lớn, mặc vét đen, đang đứng trước cửa lớp kia là gì.

Tổ Nga nhìn Trợ lý Tân không chớp mắt, mặt hơi ửng đỏ, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Có thể nói đây là kiểu tình yêu sét đánh.

Tú Linh hiểu món đồ mà Vũ Gia Minh muốn trả cho mình là gì, mặc dù muốn lấy lại, nhưng sau chuyện xảy ra vào chiều và tối hôm qua, Tú Linh không có can đảm gặp lại hắn.

Trợ lý Tân đi vào trong lớp, tiến đến gần chiếc bàn mà Tú Linh và Tổ Nga đang ngồi.

“Cô Tú Linh ! Phiên cô nhanh lên cho ! Cậu chủ còn phải bay sang Hồng Kông, phải gần nửa tháng nữa mới trở về.”

Tú Linh siết chặt cây bút bi trong tay, khớp ngón tay cứng ngắc, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi.

“Hắn...hắn phải bay sang Hồng Kông, hơn...hơn một tuần nữa mới về ?” Tú Linh lẩm bẩm nhắc lại câu nói ấy mấy lần.

“Cô Tú Linh !” Trợ lý Tân sốt ruột gọi nhỏ. Nếu không mời được Tú Linh theo ra ngoài, lại làm trễ mất chuyến bay, Vũ Gia Minh sẽ trách tội, đằng nào thì Trợ lý Tân cũng chạy không thoát khỏi trách nhiệm.

Hơn 20 sinh viên trong lớp, đều ngừng nói chuyện, ngừng làm việc riêng để lắng tai nghe, trong đầu họ đang hiện lên những dấu chấm hỏi to đùng, muốn Tú Linh và người đàn ông lạ mặt kia giải đáp.

“Tú Linh !” Tổ Nga huých nhẹ vào sườn Tú Linh, mắt chăm chú nhìn Trợ lý Tân, môi bên lên nở một nụ cười: “Cậu nói gì đi chứ ?”

“Tại...tại sao anh ấy không nhờ anh chuyển đồ cho tôi ?” Tú Linh nêu ra thắc mắc của mình. Càng nghĩ Tú Linh càng thấy trong chuyện này nhất định có gian trá.

“Đây là việc riêng của sếp nên tôi không tiện xen vào.” Trợ lý Tân nghiêm túc trả lời, lòng thầm mong Tú Linh nhanh chóng chấp nhận yêu cầu của Vũ Gia Minh.

“Nhưng...nhưng mà...” Tú Linh ấp úng, dù linh cảm trong chuyện này nhất định có biến, nhưng lại không đủ tự tin và tinh táo để phân tích.

“Cô Tú Linh ! Làm ơn nhanh lên cho, sắp muộn giờ bay sang Hồng Kông rồi.”

“Tôi...” Tú Linh đáng thương không có được dũng khí hùng hổ quát mắng, và đuổi thẳng người khác ra khỏi cửa như chị gái. Thấy Trợ lý Tân sắc mặt trầm trọng, Tú Linh đã bắt đầu dao động

.....

Theo Trợ lý Tân rời khỏi lớp, đi xuống sân trường, lòng Tú Linh rối như tơ vò, đầu cúi xuống thật thấp, chân đá mấy chiếc lá khô nằm trên sân gạch.

Tú Linh biết mình khờ dại, khi chấp nhận lời mời gặp mặt của hắn, nhưng lại không đủ dũng khí nói ra câu từ chối. Mỗi lần không có chị gái ở bên cạnh, Tú Linh lại biến thành một cô gái dễ tin người, dễ xúc động và hay siêu lòng.

Ngồi trên xe ô tô, Vũ Gia Minh hết ngồi thẳng người lại ngã người ra sau ghế, mắt lên liên tục nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay. Mỗi một giây một phút trôi qua đi, hỏa khí trong người hắn lại bốc cao lên một chút. Trong đầu hắn đang ác liệt mắng thăm Trợ lý Tân làm việc không có năng lực, mắng Tú Linh dám cãi lại yêu cầu của hắn. Nếu không phải vì để ý đến sĩ diện của mình, hắn đã xông vào lớp 2A trên lầu hai, để lôi Tú Linh lên xe và dạy cho Tú Linh một bài học rồi.

“Chết tiệt ! Họ làm gì mà lâu thế ?” Vũ Gia Minh tức giận đến nổi chửi thành tiếng.

Tú Linh cùng Trợ lý Tân vừa bước chân ra khỏi cánh cổng sắt màu xanh dương, Vũ Gia Minh lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình thản và lạnh lùng của mình, khỏe mới hắn bắt gác cong lên, mắt chăm chú nhìn hình ảnh dễ thương và xinh đẹp của Tú Linh không rời.

Sáng nay Tú Linh mặc một chiếc váy màu hồng nhạt bằng ren dài đến ngang gối có chít eo, mái tóc mềm mượt đen dài được tết thành hai bím, thả dài trước ngực, đính đầu cài một chiếc bờm làm bằng vải có gắn một chiếc nơ nhỏ màu xanh dương, cách ăn mặc của Tú Linh chẳng khác gì một con búp bê, giống một nàng công chúa nhỏ trong truyện cổ tích.

Vũ Gia Minh ngắm đến ngây người, bao nhiêu bức bối và tức giận đều tan biến. Hắn thấy thật đáng khi phải ngồi chờ Tú Linh một lúc lâu như thế này.

Tú Linh rụt rè bước thấp bước cao theo Trợ lý Tân, tiến dần đến chiếc xe ô tô màu xám bạc đậu ở ven đường, đầu vẫn cúi thấp, tâm trạng càng lúc càng rối, càng nghĩ càng thấy lo sợ vu vơ.

“Cô Tú Linh !” Mở cửa xe ô tô, Trợ lý Tân lịch sự lên tiếng.

Tú Linh kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Trợ lý Tân, tầm mắt di chuyển dần sang Vũ Gia Minh đẹp trai và quyến rũ tựa như một tên ác ma đang ngồi trên ghế xe ô tô.

“Cô Tú Linh ! Mời cô lên xe !”

Tú Linh đi giật lùi, nhìn khuôn mặt lạnh tựa như băng, đôi mắt sắc bén đang sáng rực chiếu rọi vào mình, như thể chuẩn bị xông lên cắn nuốt mình vào

bụng của Vũ Gia Minh, Tú Linh đột nhiên xoay người, co giò bỏ chạy thật nhanh.

Hành động bộc phát, đột ngột không báo trước của Tú Linh, khiến Vũ Gia Minh tức đến hộc máu.

“Còn không mau đuổi theo !” Vũ Gia Minh quát Trợ lý Tân, và anh vệ sĩ.

Không dám chậm chễ, Trợ lý Tân cùng anh vệ sĩ nói gót đuổi theo Tú Linh. Chẳng mấy chốc Tú Linh đáng thương bị hai người đàn ông cao to chặn mất đường đi.

Tú Linh thở hổn hển, mặt hết trắng rồi lại xanh, mắt đề phòng nhìn hai người đàn ông.

“Hai...hai anh...định...định làm gì...?” Tú Linh ngôn ngữ lộn xộn, sợ tới mức suýt chút nữa là ngã khụy xuống đất.

“Bạch Tú Linh !” Vũ Gia Minh xuống xe, đứng dựa nửa người vào thân xe ô tô, lên giọng cảnh cáo và đe dọa, “Nếu cô không muốn mấy giấy tờ quan trọng của mình bị làm mờ cho ngọn lửa, thì ngoan ngoãn lên xe đi.”

Tú Linh mím môi, chầm chậm quay lại nhìn Vũ Gia Minh.

“Đồ...đồ...” Tú Linh lắp bắp, mãi cũng không biết phải chửi hần như thế nào cho đúng.

Vũ Gia Minh phì cười. Xem ra thú cưng của hần thật không biết cách mắng mỏ người khác. Hần thờ phào nhẹ nhõm vì Tú Linh không có tính cách nóng như lửa giồng Thư Phạm. Nếu không, hần đã tức chết rồi.

“Lên xe đi !” Vũ Gia Minh lạnh lùng ra lệnh, hần không muốn chơi đùa cùng Tú Linh nữa, thời gian đang càng lúc càng trôi nhanh. Dù hần là một người có tính trêu chọc người khác, hần cũng không quên mình còn phải bay sang Hồng Kông để theo dõi tiến độ kinh doanh và kí kết hợp đồng.

“Không...không lên...” Tú Linh cự tuyệt, lắc đầu nguầy nguậy.

“Cô...” Vũ Gia Minh hừ một tiếng, chỉ bằng mấy sải chân, hần đã tiến đến gần Tú Linh.

Tú Linh sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng đã bị anh vệ sĩ và Trợ lý Tân đứng chắn trước mặt nên hết đường lui.

Vũ Gia Minh lôi Tú Linh ngã vào lòng, tay lập tức ôm siết lấy chiếc eo nhỏ bé của Tú Linh.

“Nhóc con ! Cô dám cãi lại mệnh lệnh của tôi. Cô nên nhớ hiện giờ cô vẫn là nhân tình của tôi, tờ séc 400 triệu kia tôi đã xé nát rồi. Đừng tưởng có Hoàng Tuấn Kiệt ở đằng sau hỗ trợ thì cô nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô.”

Tú Linh giãy dụa, tay đâm chân đá loạn xạ vào người hần, miệng hét to: “Buông ra ! Tôi không đi đâu cả !”

Vũ Gia Minh cười nhạt: “Cô tưởng cô không muốn thì tôi sẽ đồng ý sao ?”

Nhắc bổng Tú Linh lên, trước mặt bao nhiêu người, Vũ Gia Minh hôn Tú Linh. Bao nhiêu ngôn từ mà Tú Minh muốn nói đều bị Vũ Gia Minh nuốt hết. Đôi môi mọng màu đỏ như son của hần bá đạo càn quét khắp miệng Tú Linh, cướp đi hô hấp, cướp đi hết tất cả mọi phản kháng, khiến đầu óc Tú Linh trở nên trống rỗng, người mềm nhũn nằm trong lòng hần.

Mọi người đứng xung quanh trợn mắt há mồm. Có người cho rằng đang được xem diễn viên điện ảnh của Việt nam đóng phim, có người lắc đầu chịu thua bọn trẻ bây giờ thể hiện tình yêu quá lộ liễu, có người mong muốn và thêm khát được một chàng trai giống như bạch mã hoàng tử hôn và bắt cóc, muốn được thay thế địa vị của Tú Linh, riêng bọn con trai lại nguyên rủa Vũ Gia Minh quá kiêu ngạo và ghen tị với may mắn của hần, khi có được một cô người yêu dễ thương và xinh đẹp động lòng người.

Vũ Gia Minh là kẻ xưa nay chỉ biết quan tâm đến lợi ích của mình đâu có thèm để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Vác Tú Linh trên vai, mặc kệ Tú Linh giãy dụa, đâm đá loạn xạ, miệng la hét, Vũ Gia Minh ấn Tú Linh ngồi trên ghế xe, thô bạo đóng sập cửa và ra lệnh cho Trợ lý Tân lái xe đi ngay lập tức.

Trợ lý Tân bị màn biểu diễn của sếp khiến cho ngây ngẩn cả người. Từ trước đến nay, có bao giờ hần đối xử quá đặc biệt và ân cần với một cô gái như thế.

Tổ Nga đứng hóa đá trước cổng trường, miệng lắp bắp, thì thào lặp lại một điệp khúc: “Không thể tin được !” đến hơn 20 lần.

Mặc dù chiếc xe ô tô màu xám bạc đã đi được một đoạn xa, khuất dần sau ngã tư, nhưng mọi người xung quanh vẫn còn bàng hoàng chưa tỉnh mộng. Cả nam chính lẫn nữ chính đều là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, hơn nữa lại diễn quá mức sinh động.

“Hay quá ! Còn hay hơn cả diễn viên Đài Loan diễn trên ti vi !” Có người vì quá kích động đã buột mồm, hoa chân múa tay, ca ngợi hết lời.

“Đúng là hay thật !” Mấy người khác mơ màng, tiếp nối.

“Rất hay ! Khi nào bộ phim này được trình chiếu nhất định chúng ta phải xem. Mà bộ phim này tên là gì ấy nhỉ, còn nữa nam chính và nữ chính kia tên là

gì mọi người có biết không ?”

Vũ Gia Minh mà biết được mọi người ở đây coi hắn là một diễn viên điện ảnh, có lẽ hắn sẽ bạo phát rống lên, tìm đủ mọi cách để cho mấy người này phải vào tù vì tội dám nhạo báng hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Người vệ sĩ được cử đi bảo vệ Tú Linh đã ẩn thân trong bóng tối, che dấu thân phận của mình bằng cách cải trang, và hòa lẫn vào dòng người ngược xuôi trên đường.

Lúc Tú Linh bước xuống xe ô tô, đi vào trong sân trường, người vệ sĩ cũng đi theo cùng vào.

Ăn mặc giống như một người bình thường, vóc dáng cao lớn, và khá bảnh bao khiến nhiều cô sinh viên phải ngược mắt ngắm nhìn, thậm chí có người còn lầm tưởng anh vệ sĩ là sinh viên trong trường.

Khi Tú Linh theo chân Trợ lý Tân ra cổng trường sư phạm để gặp Vũ Gia Minh, anh vệ sĩ cẩn thận đi cách xa họ một đoạn, đội mũ lưỡi trai che lấp đi nửa khuôn mặt.

Đứng nép sau một gốc cây, anh vệ sĩ chăm chú quan sát từng diễn biến hành động của Vũ Gia Minh, Tú Linh, Trợ lý Tân và người vệ sĩ riêng của Vũ Gia Minh.

Anh vệ sĩ định xông lên ngăn cản không cho phép Vũ Gia Minh vô cớ bắt người ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, nhưng được sự dăn dò của Hoàng Tuấn Kiệt là tuyệt đối không được phép để Tú Linh chịu bất cứ thương tổn gì, nên đành phải cố nhẫn nhịn.

Ngay sau khi chiếc xe ô tô màu xám bạc của Vũ Gia Minh rời khỏi cổng trường đại học sư phạm, anh vệ sĩ lập tức phóng xe máy đuổi theo.

.....

Ngồi trên xe ô tô, Tú Linh không ngừng la hét, tay đập mạnh vào cửa kính xe ô tô, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng.

Vũ Gia Minh cau mày, không hài lòng vì thái độ cứng đầu làm phản và chống đối lại mệnh lệnh của mình.

“Bạch Tú Linh !” Vũ Gia Minh quát: “Cô có ngồi im không ?”

“Dừng xe !” Tú Linh hét to, hai tay vỗ vào cánh cửa xe ô tô, “Mau dừng xe lại !”

Vũ Gia Minh bực mình, ngay lập tức lới Tú Linh ngồi lên lòng, tay ôm ngang người Tú Linh.

“Cô đừng gào thét nữa !” Vũ Gia Minh dịu giọng, dụ dỗ Tú Linh, “Tôi sẽ không thả cho cô xuống đâu.”

Tú Linh cắn phẫn, trừng mắt nhìn Vũ Gia Minh: “Thả tôi xuống ngay lập tức ! Tôi không muốn đi cùng với anh. Tôi và anh bây giờ không còn quan hệ gì cả.”

“Im ngay !” Vũ Gia Minh tức tối, rống to: “Cô không được phép nói là hai chúng ta không còn quan hệ gì cả. Cô vẫn còn là nhân tình của tôi.”

“Buồn cười !” Tú Linh nghiêng răng, tay siết chặt thành hình nắm đấm: “Chiều tối hôm qua, tôi đã nói rõ ràng rằng giao dịch giữa hai chúng ta đã bị hủy bỏ. Dù anh không nhận số tiền 400 triệu mà anh Kiệt trả cho anh, cũng không sao. Tôi chấp nhận để anh kiện tôi ra tòa, chấp nhận tù mấy tháng, còn hơn nhận lời làm nhân tình của anh.”

Bình thường Tú Linh tuyệt đối không dám nói ra những lời thẳng thắn và tuyệt tình như thế. Nhưng Vũ Gia Minh hết lần này đến lần khác đem Tú Linh ra để đùa giỡn, không thèm quan tâm đến cảm nhận và suy nghĩ của Tú Linh.

“Bạch, Tú, Linh !” Vũ Gia Minh gằn từng từ từng chữ, hỏa khí đã bốc cao lên đến tận đỉnh đầu, “Cô càng chống đối, tôi càng muốn giữ cô bằng được. Hừ ! Đừng tưởng bây giờ cô được Hoàng Tuấn Kiệt chống đỡ và hỗ trợ ở sau lưng, thì cô cho rằng có thể thoát khỏi sự kiểm soát của tôi. Một khi tôi đã chọn trúng cô làm nhân tình của tôi, thì khi nào tôi cảm thấy chán, tôi sẽ để cho cô đi, còn nếu không cô hãy ngoan ngoãn nghe lời của tôi đi.”

“Anh...” Tú Linh chết lặng, mắt trân trối nhìn Vũ Gia Minh. Trên đời này Tú Linh chưa từng gặp phải một tên nào mặt dày, xấu xa và vô liêm sỉ giống như Vũ Gia Minh. Thật không ngờ những câu nói không có một chút tình người nào như thế, mà hắn cũng có thể vô tư nói ra miệng được.

“Thế này thì quá lắm ! Dù mình không phải là một thiên kim tiểu thư, một công chúa lá ngọc cành vàng, nhưng mình là người, là một công dân tự do, có quyền sống bình đẳng giống như ai. Tại sao hắn dám vũ nhục mình, dám coi mình là một món đồ chơi của hắn ?” Càng nghĩ Tú Linh càng tức, càng căm hận Vũ Gia Minh.

Ngồi thọt lồm trong lòng Vũ Gia Minh, cơ thể nhỏ bé khẽ run lên, mười đầu ngón tay cứng đờ, môi mím chặt, đôi mắt đen láy to tròn long lanh nước, Tú Linh hít một hơi thật dài, hai bàn tay từ từ đưa lên.

Cổ áo Vũ Gia Minh bị túm gọn trong lòng bàn tay nhỏ bé của Tú Linh.

“Vũ Gia Minh ! Anh nghe cho rõ đây !” Tú Linh nhấn mạnh từng tiếng, “Tôi không phải là một con rối của anh, cũng không phải là nhân tình của anh. Đối với tôi, anh là một tên xấu xa, một kẻ kiêu ngạo không hiểu lý lẽ, không tôn trọng người khác. Tốt nhất là anh nên thả cho tôi xuống, nếu không tôi sẽ không để cho anh sống yên.”

Trợ lý Tân thích thú cười thầm, khoe miệng khẽ cong lên. Từ khi trở thành trở thành trợ lý riêng của Vũ Gia Minh, Trợ lý Tân chỉ nghe Vũ Gia Minh mắng chửi người khác, chưa từng nghe người khác quát thẳng vào mặt hắn bao giờ. Nay Trợ lý Tân mới được mở rộng tầm mắt, xem ra hai chị em Tú Linh quả thật là rất gan dạ và khác người.

Vũ Gia Minh gia lực đạo vào tay, Tú Linh nhăn nhó, buột miệng kêu lên một tiếng vì đau.

“Cô giỏi lắm ! Dám thách thức tính kiên nhẫn của tôi.” Vũ Gia Minh tức tối, trầm giọng cảnh cáo Tú Linh, “Cô đừng tưởng tôi không ra tay đánh cô, thì cô muốn nói thế nào thì nói. Cô có tin là ngay bây giờ tôi sẽ trừng phạt cô không ?”

“Anh...Đồ...đồ xấu xa !” Vốn là một cô gái hơi nhút nhát, khờ khạo, và dễ siêu lòng, Tú Linh ít khi nào mở miệng mắng người khác, nên những ngôn từ mà Tú Linh dùng quá vắn vẻ, chẳng có một chút xiu sát thương nào cả.

Vũ Gia Minh nheo mắt nhìn Tú Linh: “Cô muốn mắng chửi gì, thì cứ nói hết ra đi. Nói hết đi, để tôi trừng phạt cô một thể.” Vũ Gia Minh cố tình khiêu khích Tú Linh, vì hắn thừa hiểu Tú Linh chỉ có thể nói đôi ba câu ấy là hết.

Từ bé đến giờ Tú Linh chưa từng gặp phải một tên nào có tính cách vô sỉ giống như Vũ Gia Minh, người ta nói con giun xéo mãi cũng đến lúc quặn, Tú Linh bực phát tức giận, mồm môi măm mỗ, dơ bàn tay nhỏ nhắn lên.

Vũ Gia Minh nắm chặt lấy cô tay Tú Linh, rít giọng quát: “Cô dám dơ tay đánh tôi ?”

Tú Linh cố giăng tay ra khỏi gọng kìm của Vũ Gia Minh: “Buông tay !”

“Cô phải xin lỗi tôi ngay lập tức !” Vũ Gia Minh lạnh lùng ra lệnh, mặt lạnh như băng.

“Tại sao tôi phải xin lỗi anh ?” Tú Linh tủi thân chất vấn Vũ Gia Minh, “Tôi đâu có làm sai việc gì. Anh nên nhớ người bắt cóc tôi lên xe là anh, người ép tôi phải đi cùng anh cũng chính là anh.”

“Cô giỏi lắm, càng ngày cô càng học được cách cãi lại mệnh lệnh tôi rồi đấy.” Vũ Gia Minh trào phúng khen ngợi Tú Linh, lúc này hắn có một mong muốn mãnh liệt là có thể hạo hạo trừng phạt Tú Linh một phen. Nếu Tú Linh biết được trong đầu hắn đang suy nghĩ gì, thì có lẽ Tú Linh đã khóc thét vì sợ hãi, sau đó ngất xỉu vì không chịu đựng được.

“Cô không muốn làm nhân tình của tôi, cũng không muốn đi cùng tôi ?” Vũ Gia Minh đột nhiên nở một nụ cười, nụ cười tựa một tên ác ma đang chuẩn bị hút hồn người đối diện, sau đó đưa người đó xuống địa ngục cùng với mình.

Tú Linh mở to mắt nhìn Vũ Gia Minh, ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Thà rằng Vũ Gia Minh quát mắng, còn không đáng sợ bằng lúc trông thấy nụ cười như không cười của hắn.

“Đúng...đúng...” Tú Linh lắp bắp, mắt dè phòng nhìn Vũ Gia Minh, trong đầu không ngừng cầu nguyện.

Vũ Gia Minh dùng chân đá vào một nút bấm ở thành xe bên phải.

“Cạch !” Cửa kính xe ngăn cách giữa băng ghế trước và băng ghế sau được hạ xuống.

Tú Linh giật nảy người, màu sắc trên khuôn mặt thay đổi liên tục, mắt kính hoàng quay lại nhìn cửa xe kính ở đằng sau lưng.

“Cái...cái kia...” Tú Linh run run chỉ tay, không hiểu vì sao Vũ Gia Minh lại hạ kính xe.

Khoe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, mắt rực sáng nhìn Tú Linh.

“Chúng ta có nhiều chuyện riêng tư cần nói với nhau, nên không thể để cho người ngoài nghe.” Vũ Gia Minh khàn giọng trả lời, đôi mắt sắc bén của hắn mãnh liệt nhìn ngắm Tú Linh từ trên xuống dưới.

Tú Linh co rúm ngồi trong lòng Vũ Gia Minh, trông Tú Linh chẳng khác gì một con thỏ đang chuẩn bị dăng vào miệng con sói Vũ Gia Minh.

“Bạch Tú Linh !” Vũ Gia Minh gọi nhỏ, đầu cúi thấp xuống.

Tú Linh ngẩng mặt, ngược mắt nhìn Vũ Gia Minh. Khi thấy đôi môi mỏng đỏ như son của hắn sắp chạm vào môi mình, Tú Linh trợn tròn mắt, cổ họng khô khốc, trái tim gần như ngừng đập, ngồi cứng ngắc trên đùi Vũ Gia Minh, sợ đến mức ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Hai tay Vũ Gia Minh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người của Tú Linh, đầu lưỡi lướt trên môi, luồn vào miệng, quét nhẹ vào hàm răng nanh trắng bóng, khuấy đảo đầu lưỡi đỉnh hương có vị ngọt của ong mật, mùi thơm của hoa.

Tú Linh nửa mơ nửa tỉnh, mắt vẫn mở to nhìn Vũ Gia Minh không chớp. Nụ hôn của Vũ Gia Minh đã khiến Tú Linh có cảm giác mình đang bay lên, lúc lại thấy mình bị nhấn chìm xuống nước.

Từ từ bàn tay Vũ Gia Minh thâm nhập vào trong váy của Tú Linh, vuốt nhẹ từ bắp chân lên đùi. Nụ hôn ướt át, nóng bỏng chuyển dần từ môi đến mang tai, răng Vũ Gia Minh cắn nhẹ vào vành tai.

Người Tú Linh từ lạnh toát, biến thành nóng như lò lửa. Bằng khả năng điều luyện và dày dặn kinh nghiệm trong tình trường của mình, Vũ Gia Minh đã khiến thần trí Tú Linh trở nên mơ hồ, nhanh chóng có phản ứng với sự đụng chạm của hắn.

Nụ cười tà ác trên môi Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, hắn khoái trá cười thâm vì có thể thành công chế phục được con mèo nhỏ, chịu ngoan ngoãn để cho hắn sử dụng móng vuốt của mình.

Một tác rồi lại một tác, Vũ Gia Minh càng được nước lấn tới, tay hắn chuyển dần lên đến ngang eo Tú Linh, môi hắn chạm nhẹ vào cổ. Trong khi Tú Linh chưa kịp phản ứng lại hành động vô si của hắn, răng hắn đã cắn vào làn da trắng mịn và mỏng manh trên cổ của Tú Linh, mấy vết cắn đã để lại mấy dấu răng thể hiện chủ quyền của hắn đối với thân thể Tú Linh.

Tú Linh kinh hoàng thoát khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, mặt đỏ như gấc chín, tay siết chặt, mắt căm phẫn nhìn Vũ Gia Minh.

Vừa then vừa giận, cục tức trong người vo lại thành một khối thuốc nổ, Tú Linh dồn tất cả vào bàn tay phải, nhanh như chớp dơ lên.

“Bốp !” Quả đấm của Tú Linh bay thẳng vào má trái của Vũ Gia Minh, nụ cười ác ma trên môi hắn tắt ngấm. Tú Linh đấm rất chuẩn xác, dùng toàn lực, tuy rằng không thể so sánh được với một người đàn ông khỏe mạnh nhưng cũng khiến Vũ Gia Minh ê ẩm một bên hàm.

Cũng may cửa ngăn giữa băng ghế trước và băng ghế sau đã được hạ xuống nên Trơ lý Tân và anh vệ sĩ không nhìn và nghe thấy được gì. Nếu không, họ đã phải trợn mắt há mồm, cười khoái trá trong lòng vì có người đã thay họ dạy cho Vũ Gia Minh một bài học vì tội khinh người và coi người khác là đồ chơi của mình.

“Cô...” Vũ Gia Minh tức đến phát run, nghiêng răng nghiêng lộn, mặt đỏ gay vì cău.

Tú Linh luống cuống tìm cách rời khỏi lòng hắn, mắt ngó nghiêng xung quanh tìm chỗ nấp.

Vừa mới loạng choạng đứng dậy, Vũ Gia Minh đã chồm lên như một con báo săn mồi. Đẩy ngã Tú Linh xuống sàn xe, Vũ Gia Minh nằm đè lên.

“Bạch Tú Linh ! Tất cả đều là do cô tự chuốc lấy. Nếu xảy ra chuyện gì thì cô cũng đừng có trách tôi đối xử tàn nhẫn và vô tình với cô.” Vũ Gia Minh phát tiết tức giận bằng cách cắn mạnh vào môi Tú Linh, hai tay giữ chặt lấy tay Tú Linh trên đỉnh đầu.

Tú Linh lảng tránh nụ hôn của Vũ Gia Minh, mặt hết quay sang trái lại sang phải, co chân đạp vào người hắn, miệng la hét không ngừng, mắt long lanh lệ.

Vũ Gia Minh giờ giống hệt một con sói nổi điên, hoàn toàn quên mất câu: “Thương hương tiếc ngọc”, lúc này hắn để cho giận dữ và phần nộ trong người điều khiển suy nghĩ và hành động của chính mình.

Lúc chiếc váy tuột khỏi vai, cũng là lúc Tú Linh rơi lệ, nỗi đau trong lòng đang khoét sâu vào tận xương tủy, cắn hận và chán ghét Vũ Gia Minh càng lúc càng tăng.

Khi nỗi sợ hãi kiểm soát toàn bộ cơ thể, thần kinh vượt quá sức chịu đựng, Tú Linh nhỏ bé, đáng thương đã ngất xỉu, mềm nhũn nằm trên sàn nhà, hơi thở thoi thóp, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực, mặt trắng bệch giống hệt một người sắp chết.

Khi cơn giận trôi qua đi, Vũ Gia Minh vò đầu bứt tóc, vội bế Tú Linh lên.

“Bạch Tú Linh !” Tay run run chạm vào mũi Tú Linh, mắt đục ngầu, lòng đau như cắt, Vũ Gia Minh hỏi hận mãi không thôi. Hắn biết hắn sai rồi, lẽ ra hắn không nên hành động một cách hàm hồ và thô bạo như thế mới phải. Tú Linh không giống như những cô gái háms tiền và lẳng lơ khác. Lần trước gây tổn thương, hắn vẫn chưa kịp giảng hòa, thế mà nay hắn lại tiếp tục đục khoét thêm vào nỗi đau trong lòng Tú Linh. Có lẽ Tú Linh sẽ không bao giờ còn để ý đến hắn nữa.

Ôm chặt Tú Linh vào lòng, đau xót nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tú Linh, đáng vẻ Vũ Gia Minh trông lồi thối lếch thếch, không còn trông

phong độ và gọn gàng giống như lúc mới ra khỏi nhà. Bây giờ hẳn mới nhận ra khi làm đầu người con gái mà mình thích, cũng làm đau chính bản thân mình.

.....

Bệnh viện Gia Long được xây dựng cách đây hơn 10 năm, gồm sáu tầng, có hơn 100 bác sĩ và y tá, trang thiết bị hiện đại, là bệnh viện nổi tiếng của thành phố.

Đã là sinh viên y khoa, ai cũng ước mơ khi ra trường có thể làm việc tại bệnh viện Gia Long, làm việc ở đây chẳng những lương cao, tương lai đảm bảo, mà còn có thể phát huy hết khả năng của mình, được cử đi học ở nước ngoài để nâng cao tay nghề.

Thư Phàm là một sinh viên ưu tú, đoạt nhiều bằng khen và giải thưởng, nên chưa rời khỏi ghế nhà trường, đã được nhận vào làm tại bệnh viện Gia Long.

Giáo sư Trần là người thầy hướng dẫn cho Thư Phàm hơn một năm nay, ông rất quý cô học trò ham hỏi học hỏi và chăm ngoan. Kể từ lúc vào làm việc tại bệnh viện Gia Long, Thư Phàm không xin nghỉ phép một ngày nào, nhưng đã gần một tuần mà không thấy Thư Phàm đi làm, cũng không thấy gọi điện đến xin nghỉ ốm hay bận việc gia đình, giáo sư Trần và mấy bác sĩ trong khoa nội cảm thấy khó hiểu và thắc mắc tại sao Thư Phàm lại đột nhiên biến mất một cách kì lạ như thế.

Thư Phàm vừa bước chân vào tiền sảnh, hai y tá làm việc trong khoa nội vội vàng chạy lại gần, thân thiết bắt lấy tay Thư Phàm.

“Thư Phàm ! Em đã đi đâu mấy ngày hôm nay ?” Một cô y tá hơn 30 tuổi, mỉm cười hỏi.

“Em bận việc đột xuất.” Thư Phàm lấp liếm, không muốn nói cho cô y tá biết chuyện xảy ra vào buổi tối mấy ngày hôm trước.

“Bận việc riêng ?” Cô y tá hơn 20 tuổi nhắc lại câu trả lời của Thư Phàm, “Lạ thật ! Trước đây mình chưa thấy cậu nghỉ việc ở nhà bao giờ.”

“Trước khác, nay khác. Mấy hôm nay ở bệnh viện có xảy ra chuyện gì không ?” Thư Phàm đơn giản nói, cố gắng hướng sự chú ý của hai cô y tá sang một vấn đề khác.

“Mấy ngày hôm nay, bệnh viện chúng ta đã nhận hơn 100 bệnh nhân.” Cô y tá trẻ hơn thông báo tình hình bệnh viện cho Thư Phàm biết.

“Xem ra mùa này có rất nhiều người bị ốm đau.”

Thư Phàm cùng hai cô y tá đi lên lầu hai, rẽ phải, vượt qua bốn gian phòng, gian phòng cuối cùng là khoa nội nơi Thư Phàm cùng hai cô y tá đang công tác.

Buổi sáng là thời điểm bệnh nhân cùng thân nhân đến khám chữa bệnh, nên khá ồn ào và náo nhiệt. Người đi qua đi lại trên hành lang bệnh viện đông như mắc cửi. Mọi người đủ mọi loại lứa tuổi, già có, trẻ có, ăn mặc trong những bộ quần áo đầy đủ màu sắc, kích cỡ, điểm vào khung cảnh đó là những chiếc áo blouse màu trắng của bác sĩ, những chiếc áo cánh của y tá.

Thư Phàm mở cửa, chân rảo bước vào trong, lòng hồi hộp không biết giáo sư Trần sẽ nói gì với mình. Thư Phàm rất mong, giáo sư Trần không giận việc mình dám biến mất hơn bốn ngày mà không thông báo trước một tiếng, cũng không gọi điện thoại xin phép.

Giáo sư Trần đang ngồi trên ghế, mắt chăm chú đọc cuốn sổ bệnh án, mái tóc điểm sương rủ xuống che khuất đi vầng trán rộng hơi hói. Nhìn giáo sư trông đạo mạo, giông ghet một nhà hiền triết, thấu hiểu hết nhân tình thế thái.

“Giáo sư !” Thư Phàm rụt rè lên tiếng.

Giáo sư Trần ngẩng mặt, ngược mắt nhìn Thư Phàm đang đứng ở giữa phòng.

“Thư Phàm ! Cuối cùng thì em cũng đã chịu xuất đầu lộ diện !” Giáo sư Trần cười, hài hước bảo Thư Phàm.

“Em xin lỗi.” Thư Phàm cười hì hì, hai tay xoa xoa vào nhau, điệu bộ hết một đứa trẻ con phạm lỗi, đang tìm cách lấy lòng người lớn.

“Thầy sẽ không hỏi mấy ngày vừa qua em đã đi đâu và làm gì, nhưng mà việc em nghỉ không xin phép, cũng không gọi điện thông báo cho thầy, khiến thầy rất không hài lòng.” Giáo sư Trần nghiêm khắc, trừng mắt nhìn Thư Phàm.

“Dạ, em biết lỗi rồi. Lần sau em sẽ không nghỉ việc một cách vô phép như thế nữa.” Thư Phàm vội vàng lên tiếng xin lỗi, đồng thời không quên hứa hẹn cho giáo sư Trần yên tâm.

“Lúc nữa, em theo thầy đi khám bệnh cho bệnh nhân.” Giáo sư Trần hiểu tính cô học trò nghịch ngợm và quậy như quỷ sứ, đã dễ dàng bỏ qua cho lỗi lầm của Thư Phàm.

“Vâng.” Thư Phàm dạ dan, cười tươi như hoa nở, nhanh tay gỡ túi xách ra khỏi vai.

Mỗi bác sĩ đều có một ngăn đựng đồ riêng, Thư Phàm là bác sĩ làm việc trong bệnh viện nên cũng không ngoại lệ.

Đút túi xách vào trong học tủ, đóng khóa, mặc áo blouse vào người, Thư Phàm đã sẵn sàng cho một ngày làm việc.

.....

Chiếc xe ô tô màu xám từ từ tiến vào cổng công ty Hoàng Thị, nhân viên gác cổng kính cẩn cúi đầu chào Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt hoàn toàn không để ý đến hiện tại xung quanh, trong đầu đang ngập tràn hình bóng của Thư Phàm, đang lo lắng cho sự an toàn của Thư Phàm, lo sợ khi không có hân ở bên cạnh, Thư Phàm sẽ gặp phải chuyện bất trắc không may.

Là người từ trước đến nay không coi trọng chuyện sống chết của bản thân, cũng không để nguy hiểm vào mắt, nhưng kể từ khi quen biết Thư Phàm, hân lại trở nên lẩn thẩn, hay lo sợ vu vơ, có đôi lúc hân còn ước giá mà mình không phải là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hoàng Thị thì hay biết mấy.

Nếu không phải, hân sẽ không liên lụy đến sự an nguy của Thư Phàm. Nhưng mà nếu hân không phải là Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Thị, không bị người ta đuổi giết, không ngất xỉu trước cổng nhà trọ của Thư Phàm, thì hân đâu có được gặp Thư Phàm. Xem ra mọi chuyện trên đời này đều có cái giá của nó.

Tuấn Hùng lái xe vào tầng hầm để xe của tập đoàn Hoàng Thị.

Tắt máy xe, bước xuống, Tuấn Hùng mở cửa cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu chủ !” Tuấn Hùng gọi nhỏ, lịch sự nhắc nhở “Đã đến nơi rồi.”

Đang suy nghĩ đến xuất thân, Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, vội bước xuống xe.

Tuấn Hùng đóng cửa xe, cùng Hoàng Tuấn Kiệt tiến đến cửa thang máy.

Bám mũi tên chỉ xuống dưới, Tuấn Hùng quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang chìm vào suy tư ở bên cạnh.

“Cậu chủ có cho rằng Vũ Gia Minh sẽ chấp nhận đồng ý xóa nợ cho cô Tú Linh không ?”

Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép, cười lạnh: “Tôi nghĩ là không. Một kẻ cao ngạo như hân, làm sao có thể chấp nhận bị người khác dành mất đồ chơi của mình, hơn nữa chúng ta còn ngang nhiên mang người đi trước mặt hân.”

“Nếu thế thì cô Tú Linh sẽ nguy hiểm mất, ngay cả cô Thư Phàm cũng không an toàn.” Tuấn Hùng lo lắng thay cho sự an toàn của Tú Linh và Thư Phàm.

“Chính vì hiểu điều này nên tôi mới cử người đi theo, ngầm bảo vệ họ từ xa.” Hoàng Tuấn Kiệt búi rối vuốt tóc, nổi bất an và lo lắng trong lòng càng lúc càng tăng.

“Cậu chủ !” Tuấn Hùng liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, lựa lời nói, “Cậu đừng lo lắng quá, hai chị em Thư Phàm sẽ không sao đâu.”

“Rìng !” Cánh cửa thang máy mở ra, Tuấn Hùng và Hoàng Tuấn Kiệt bước vào trong.

“Tôi cũng hy vọng họ được bình an vô sự. Nếu Vũ Gia Minh dám dờ dẫm, tôi sẽ không tha cho cậu ta, sẽ bắt cậu ta trả giá gấp đôi cho những gì mà cậu ta đã gây ra.” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng, trầm giọng tuyên thệ với lòng.

Đứng ở bên cạnh, Tuấn Hùng nhìn mình ớn lạnh, nuốt nước bọt, tay vã ngược. Tuấn Hùng thấy mình may mắn vì không phải là kẻ thù của Hoàng Tuấn Kiệt, nếu không hân đã bầm thây ra hàng trăm hàng nghìn mảnh rồi.

.....

Chiếc xe ô tô màu xám bạc bon bon trên đường, chở Vũ Gia Minh, Tú Linh, Trợ lý Tân cùng người vệ sĩ riêng ra sân bay.

Tú Linh ngủ mê mệt trên ghế xe, đầu gác lên đùi Vũ Gia Minh. Tú Linh ngất xỉu, tuy rằng Vũ Gia Minh đau lòng và thấy có lỗi với Tú Linh, nhưng đồng thời lại giúp cho kế hoạch của hân dễ dàng thực hiện hơn.

Bình thường khi đi công tác, Vũ Gia Minh không bao giờ mang theo bạn gái, hay người tình, nhưng lần này lại khác. Hân muốn trong thời gian đi khảo sát tình hình kinh doanh và kí kết hợp đồng với đối tác, hân sẽ giữ Tú Linh ở bên cạnh, cùng Tú Linh trải qua những giờ phút vui vẻ, muốn dẫn Tú Linh đi chơi khắp nơi.

Đối với việc mình quan tâm quá mức đến Tú Linh, Vũ Gia Minh cho đến giờ vẫn chưa lý giải được nguyên nhân vì sao, nhưng hân đã biết làm theo tiếng nói của con tim mình, làm theo ước muốn của bản thân.

“Bíp ! Bíp !” Hai tiếng chuông vang lên cùng một lúc.

Vũ Gia Minh cau mày, dùng chân ấn nút dưới thành xe ô tô.

“Xoạch !” Cánh cửa ngăn cách băng ghế trước và băng ghế sau được kéo gọn lên trên.

“Có chuyện gì ?” Vũ Gia Minh lạnh lùng hỏi.

Trợ lý Tân quay lại nhìn Vũ Gia Minh, mắt nhìn lướt qua khuôn mặt say ngủ của Tú Linh.

“Hừ !” Vũ Gia Minh trừng mắt cảnh cáo Trợ lý Tân, hẳn không cho phép Trợ lý Tân nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ trông ngây thơ, trong sáng, xinh đẹp động lòng người của Tú Linh.

Trợ lý Tân hốt hoảng vội thu lại ánh mắt của mình, tự trách bản thân mình sơ suất đã quên mất tính cách bá đạo và không biết đến lý lẽ của Vũ Gia Minh.

“Có chuyện gì thì nói đi !” Vũ Gia Minh tức tối, nhắc nhở Trợ lý Tân.

“Cậu chủ ! Xe của chúng ta đang bị theo dõi.” Trợ lý Tân dùng khăn tay lau mồ hôi trán, run giọng thông báo tin tức cho Vũ Gia Minh nghe.

“Là nam hay nữ ?” Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, mắt lóe sáng, tinh thần đột nhiên phấn chấn hẳn lên.

“Là một người đàn ông mặc quần jean bạc màu, áo khoác bò đã bám theo chúng ta từ lúc rời khỏi trường đại học sư phạm đến tận bây giờ.”

“Tìm cách cắt đuôi, đồng thời cũng tìm hiểu xem người đàn ông đó đang làm việc cho ai.” Vũ Gia Minh vuốt mũi, nở một nụ cười.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Trợ lý Tân rùng mình ớn lạnh khi trông thấy nụ cười có thể giết chết người của Vũ Gia Minh.

.....

Người vệ sĩ đã bám theo chiếc ô tô màu xám bạc đang chạy bon bon đằng trước được hơn 20 phút.

Do tâm trạng bồn chồn, sợ bị bỏ lại phía sau và mất dấu vết, anh vệ sĩ đã chủ quan không biết rằng hành động lộ liễu, tiếp cận quá gần chiếc xe ô tô màu xám bạc đã khiến Trợ lý Tân và người vệ sĩ riêng của Vũ Gia Minh nghi ngờ.

Nếu là một người bình thường sẽ không phát hiện ra được nguy hiểm và đang bị người khác theo dõi, nhưng một khi đã làm việc cho Vũ Gia Minh, thì không thể là một người bình thường.

Chiếc xe ô tô phía trước đột nhiên tăng tốc, luôn lách, vượt qua mấy chiếc xe ô tô đang đi cùng chiều.

Anh vệ sĩ vội tăng ga, bám theo sát nút.

Nhìn gương chiếu hậu, Vũ Gia Minh có thể nhìn rõ hình ảnh của người thanh niên mặc quần jean bạc màu, áo khoác bò, đi xe máy phân khối lớn ở phía sau.

Nụ cười trên môi Vũ Gia Minh càng lúc càng trở nên đáng sợ, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú vào gương xe, tay chống cằm, dáng vẻ ung dung nhàn nhã, hoàn toàn khác hẳn tâm trạng khẩn trương và đề cao cảnh giác của hai người ngồi trên băng ghế đằng trước.

Vuốt tóc Tú Linh, cúi đầu xuống, Vũ Gia Minh hôn nhẹ lên má, phả hơi nóng vào tai Tú Linh: “Tôi đoán người thanh niên đang bám theo xe ô tô của tôi kia, là người mà Hoàng Tuấn Kiệt cử đi theo bảo vệ cô.”

“Ha ha ha !” Vũ Gia Minh cười như điên, ghen tuông và thù hận bùng phát, tay hắn siết nhẹ vào tay Tú Linh, “Tôi sẽ dạy cho hắn một bài học. Hừ ! Dám mơ tưởng là có thể ngăn cản được tôi tiếp cận cô ?”

Trợ lý Tân và anh vệ sĩ kín đáo trao đổi ánh mắt, cả hai lắc đầu thờ dài, đồng thời cầu nguyện là có thể tìm cách cắt đuôi người vệ sĩ đang theo dõi ở phía sau, nếu không số phận của họ sẽ giống như cá nằm trên thớt, mặc cho Vũ Gia Minh băm chém.

Càng nghĩ họ càng thấy ớn lạnh, vội nghiêm túc vâng mệnh làm theo yêu cầu của Vũ Gia Minh.

Đến một ngã tư, chiếc xe ô tô màu xám bạc rẽ phải, anh vệ sĩ vẫn bám theo không rời.

Con đường này khá vắng vẻ, ít người qua lại, hàng cây hai bên đường cao chưa quá ngang đầu, bồn hoa được trồng ở giữa đường phân thành hai chiều rõ rệt.

Chiếc xe ô tô màu xám bạc đi chậm dần, người vệ sĩ đi ở phía sau cách khoảng hơn 500 trăm mét. Thấy chiếc xe ô tô đằng trước giảm tốc độ, anh vệ sĩ cũng giảm theo.

Tình trạng vừa đi vừa bò ra đường này kéo dài khoảng năm phút, đột nhiên có hơn 10 chiếc xe ô tô phân khối lớn không biết từ đâu, ùn ùn kéo tới, vây lấy người vệ sĩ được Hoàng Tuấn Kiệt cử đi bảo vệ Tú Linh vào giữa, cục diện đã hoàn toàn thay đổi. Bây giờ anh vệ sĩ không còn tiếp tục lén lút theo dõi Vũ Gia Minh được nữa, mà đã bị Vũ Gia Minh phát hiện.

Vũ Gia Minh nhếch mép cười nhạt, phát tay phân phó: “Đi thôi !”

“Vâng !” Trợ lý Tân toát mồ hôi hột vì cách làm việc nhanh gọn và khôn khéo của Vũ Gia Minh.

Người vệ sĩ kia sẽ bị Vũ Gia Minh cho người tạm giữ làm khách trong một căn nhà ở ngoại ô mấy ngày. Dù cho Hoàng Tuấn Kiệt có biết được việc Tú Linh bị Vũ Gia Minh bắt cóc đi chẳng nữa, cũng không thể nhanh chóng tìm ra được nơi mà Tú Linh và Vũ Gia Minh đang ở. Xem ra trong trận chiến này, Vũ Gia Minh vẫn thông minh và biết sử dụng mưu kế hơn Hoàng Tuấn Kiệt.

Dùng chân bấm nút trên thành xe, Vũ Gia Minh thỏa mãn nở một nụ cười vui vẻ, cúi xuống hôn nhẹ lên môi Tú Linh.

“Nhóc con ! Để xem khi không còn Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt ở bên cạnh, cô có thể chống cự được tôi bao lâu ?” Vũ Gia Minh tà ác thì thào, thích thú ngắm người ngồi ngắm Tú Linh say ngủ.

Người vệ sĩ được cử đi bảo vệ Tú Linh đã ẩn thân trong bóng tối, che dấu thân phận của mình bằng cách cải trang, và hòa lẫn vào dòng người ngược xuôi trên đường.

Lúc Tú Linh bước xuống xe ô tô, đi vào trong sân trường, người vệ sĩ cũng đi theo cùng vào.

Ăn mặc giống như một người bình thường, vóc dáng cao lớn, và khá bảnh bao khiến nhiều cô sinh viên phải ngược mắt ngắm nhìn, thậm chí có người còn lầm tưởng anh vệ sĩ là sinh viên trong trường.

Khi Tú Linh theo chân Trợ lý Tân ra cổng trường sư phạm để gặp Vũ Gia Minh, anh vệ sĩ cẩn thận đi cách xa họ một đoạn, đôi mắt lướt trai che lấp đi nửa khuôn mặt.

Đứng nép sau một gốc cây, anh vệ sĩ chăm chú quan sát từng diễn biến hành động của Vũ Gia Minh, Tú Linh, Trợ lý Tân và người vệ sĩ riêng của Vũ Gia Minh.

Anh vệ sĩ định xông lên ngăn cản không cho phép Vũ Gia Minh vô cớ bắt người ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, nhưng được sự dăn dò của Hoàng Tuấn Kiệt là tuyệt đối không được phép để Tú Linh chịu bất cứ thương tổn gì, nên đành phải cố nhẫn nhịn.

Ngay sau khi chiếc xe ô tô màu xám bạc của Vũ Gia Minh rời khỏi cổng trường đại học sư phạm, anh vệ sĩ lập tức phóng xe máy đuổi theo.

.....

Ngồi trên xe ô tô, Tú Linh không ngừng la hét, tay đập mạnh vào cửa kính xe ô tô, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng.

Vũ Gia Minh cau mày, không hài lòng vì thú cưng dám làm phản và chống đối lại mệnh lệnh của mình.

“Bạch Tú Linh !” Vũ Gia Minh quát: “Cô có ngồi im không ?”

“Dừng xe !” Tú Linh hét to, hai tay vỗ vào cánh cửa xe ô tô, “Mau dừng xe lại !”

Vũ Gia Minh bực mình, ngay lập tức lời Tú Linh ngồi lên lòng, tay ôm ngang người Tú Linh.

“Cô đừng gào thét nữa !” Vũ Gia Minh dịu giọng, dụ dỗ Tú Linh, “Tôi sẽ không thả cho cô xuống đâu.”

Tú Linh cắn phẫn, trừng mắt nhìn Vũ Gia Minh: “Thả tôi xuống ngay lập tức ! Tôi không muốn đi cùng với anh. Tôi và anh bây giờ không còn quan hệ gì cả.”

“Im ngay !” Vũ Gia Minh tức tối, rống to: “Cô không được phép nói là hai chúng ta không còn quan hệ gì cả. Cô vẫn còn là nhân tình của tôi.”

“Buồn cười !” Tú Linh nghiêng răng, tay siết chặt thành hình nắm đấm: “Chiều tối hôm qua, tôi đã nói rõ ràng rằng giao dịch giữa hai chúng ta đã bị hủy bỏ. Dù anh không nhận số tiền 400 triệu mà anh Kiệt trả cho anh, cũng không sao. Tôi chấp nhận để anh kiện tôi ra tòa, chấp nhận tù mấy tháng, còn hơn nhận lời làm nhân tình của anh.”

Bình thường Tú Linh tuyệt đối không dám nói ra những lời thẳng thắn và tuyệt tình như thế. Nhưng Vũ Gia Minh hết lần này đến lần khác đem Tú Linh ra để đùa giỡn, không thèm quan tâm đến cảm nhận và suy nghĩ của Tú Linh.

“Bạch, Tú, Linh !” Vũ Gia Minh gằn từng từ từng chữ, hỏa khí đã bốc cao lên đến tận đỉnh đầu, “Cô càng chống đối, tôi càng muốn giữ cô bằng được. Hừ ! Đừng tưởng bây giờ cô được Hoàng Tuấn Kiệt chống đỡ và hỗ trợ ở sau lưng, thì cô cho rằng có thể thoát khỏi sự kiểm soát của tôi. Một khi tôi đã chọn trỏ cô làm nhân tình của tôi, thì khi nào tôi cảm thấy chán, tôi sẽ để cho cô đi, còn nếu không cô hãy ngoan ngoãn nghe lời của tôi đi.”

“Anh...” Tú Linh chết lặng, mắt trân trối nhìn Vũ Gia Minh. Trên đời này Tú Linh chưa từng gặp phải một tên nào mặt dày, xấu xa và vô liêm sỉ giống như Vũ Gia Minh. Thật không ngờ những câu nói không có một chút tình người nào như thế, mà hắn cũng có thể vô tư nói ra miệng được.

“Thế này thì quá lắm ! Dù mình không phải là một thiên kim tiểu thư, một công chúa lá ngọc cành vàng, nhưng mình là người, là một công dân tự do, có quyền sống bình đẳng giống như ai. Tại sao hần dám vũ nhục mình, dám coi mình là một món đồ chơi của hần ?” Càng nghĩ Tú Linh càng tức, càng căm hận Vũ Gia Minh.

Ngồi thọt lồm trong lòng Vũ Gia Minh, cơ thể nhỏ bé khẽ run lên, mười đầu ngón tay cứng đờ, môi mím chặt, đôi mắt đen láy to tròn long lanh nước, Tú Linh hít một hơi thật dài, hai bàn tay từ từ đưa lên.

Cổ áo Vũ Gia Minh bị túm gọn trong lòng bàn tay nhỏ bé của Tú Linh.

“Vũ Gia Minh ! Anh nghe cho rõ đây !” Tú Linh nhấn mạnh từng tiếng, “Tôi không phải là một con rối của anh, cũng không phải là nhân tình của anh. Đối với tôi, anh là một tên xấu xa, một kẻ kiêu ngạo không hiểu lý lẽ, không tôn trọng người khác. Tốt nhất là anh nên thả cho tôi xuống, nếu không tôi sẽ không để cho anh sống yên.”

Trợ lý Tân thích thú cười thầm, khoe miệng khẽ cong lên. Từ khi trở thành trở thành trợ lý riêng của Vũ Gia Minh, Trợ lý Tân chỉ nghe Vũ Gia Minh mắng chửi người khác, chưa từng nghe người khác quát thẳng vào mặt hần bao giờ. Nay Trợ lý Tân mới được mở rộng tầm mắt, xem ra hai chị em Tú Linh quả thật là rất gan dạ và khác người.

Vũ Gia Minh gia lực đạo vào tay, Tú Linh nhăn nhó, buột miệng kêu lên một tiếng vì đau.

“Cô giỏi lắm ! Dám thách thức tính kiên nhẫn của tôi.” Vũ Gia Minh tức tối, trầm giọng cảnh cáo Tú Linh, “Cô đừng tưởng tôi không ra tay đánh cô, thì cô muốn nói thế nào thì nói. Cô có tin là ngay bây giờ tôi sẽ trừng phạt cô không ?”

“Anh...Đồ...đồ xấu xa !” Vốn là một cô gái hơi nhút nhát, khờ khạo, và dễ siêu lòng, Tú Linh ít khi nào mở miệng mắng người khác, nên những ngôn từ mà Tú Linh dùng quả vẫn vể, chẳng có một chút xù sát thương nào cả.

Vũ Gia Minh nheo mắt nhìn Tú Linh: “Cô muốn mắng chửi gì, thì cứ nói hết ra đi. Nói hết đi, để tôi trừng phạt cô một thể.” Vũ Gia Minh cố tình khiêu khích Tú Linh, vì hần thừa hiểu Tú Linh chỉ có thể nói đôi ba câu ấy là hết.

Từ bé đến giờ Tú Linh chưa từng gặp phải một tên nào có tính cách vô sỉ giống như Vũ Gia Minh, người ta nói con giun xéo mãi cũng đến lúc đứt, Tú Linh bực phát tức giận, môi mím mẫm mỗ, dơ bàn tay nhỏ nhắn lên.

Vũ Gia Minh nắm chặt lấy cô tay Tú Linh, rít giọng quát: “Cô dám dơ tay đánh tôi ?”

Tú Linh cố giăng tay ra khỏi gọng kìm của Vũ Gia Minh: “Buông tay !”

“Cô phải xin lỗi tôi ngay lập tức !” Vũ Gia Minh lạnh lùng ra lệnh, mặt lạnh như băng.

“Tại sao tôi phải xin lỗi anh ?” Tú Linh tủi thân chất vấn Vũ Gia Minh, “Tôi đâu có làm sai việc gì. Anh nên nhớ người bắt cóc tôi lên xe là anh, người ép tôi phải đi cùng anh cũng chính là anh.”

“Cô giỏi lắm, càng ngày cô càng học được cách cãi lại mệnh lệnh tôi rồi đấy.” Vũ Gia Minh trào phúng khen ngợi Tú Linh, lúc này hần có một mong muốn mãnh liệt là có thể hảo hảo trừng phạt Tú Linh một phen. Nếu Tú Linh biết được trong đầu hần đang suy nghĩ gì, thì có lẽ Tú Linh đã khóc thét vì sợ hãi, sau đó ngất xỉu vì không chịu đựng được.

“Cô không muốn làm nhân tình của tôi, cũng không muốn đi cùng tôi ?” Vũ Gia Minh đột nhiên nở một nụ cười, nụ cười tựa một tên ác ma đang chuẩn bị hút hồn người đối diện, sau đó đưa người đổ xuống địa ngục cùng với mình.

Tú Linh mở to mắt nhìn Vũ Gia Minh, ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Thà rằng Vũ Gia Minh quát mắng, còn không đáng sợ bằng lúc trông thấy nụ cười như không cười của hần.

“Đứng...đứng...” Tú Linh lắp bắp, mắt dè phòng nhìn Vũ Gia Minh, trong đầu không ngừng cầu nguyện.

Vũ Gia Minh dùng chân đá vào một nút bấm ở thành xe bên phải.

“Cạch !” Cửa kính xe ngăn cách giữa băng ghế trước và băng ghế sau được hạ xuống.

Tú Linh giật nảy người, màu sắc trên khuôn mặt thay đổi liên tục, mắt kính hoàng quay lại nhìn cửa xe kính ở đằng sau lưng.

“Cái...cái kia...” Tú Linh run run chỉ tay, không hiểu vì sao Vũ Gia Minh lại hạ kính xe.

Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, mắt rực sáng nhìn Tú Linh.

“Chúng ta có nhiều chuyện riêng tư cần nói với nhau, nên không thể để cho người ngoài nghe.” Vũ Gia Minh khàn giọng trả lời, đôi mắt sắc bén của hần mãnh liệt nhìn ngắm Tú Linh từ trên xuống dưới.

Tú Linh co rúm ngồi trong lòng Vũ Gia Minh, trông Tú Linh chẳng khác gì một con thỏ đang chuẩn bị dăng vào miệng con sói Vũ Gia Minh.

“Bạch Tú Linh !” Vũ Gia Minh gọi nhỏ, đầu cúi thấp xuống.

Tú Linh ngẩng mặt, ngược mắt nhìn Vũ Gia Minh. Khi thấy đôi môi mỏng đỏ như son của hắn sắp chạm vào môi mình, Tú Linh tròn tròn mắt, cổ họng khô khốc, trái tim gần như ngừng đập, ngồi cứng ngắc trên đùi Vũ Gia Minh, sợ đến mức ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Hai tay Vũ Gia Minh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người của Tú Linh, đầu lưỡi lướt trên môi, luồn vào miệng, quét nhẹ vào hàm răng nanh trắng bóng, khuấy đảo đầu lưỡi đình hương có vị ngọt của ong mật, mùi thơm của hoa.

Tú Linh nửa mơ nửa tỉnh, mắt vẫn mở to nhìn Vũ Gia Minh không chớp. Nụ hôn của Vũ Gia Minh đã khiến Tú Linh có cảm giác mình đang bay lên, lúc lại thấy mình bị nhấn chìm xuống nước.

Từ từ bàn tay Vũ Gia Minh thâm nhập vào trong váy của Tú Linh, vuốt nhẹ từ bắp chân lên đùi. Nụ hôn ướt át, nóng bỏng chuyển dần từ môi đến mang tai, răng Vũ Gia Minh cắn nhẹ vào vành tai.

Người Tú Linh từ lạnh toát, biến thành nóng như lò lửa. Bằng khả năng điều luyện và dày dặn kinh nghiệm trong tình trường của mình, Vũ Gia Minh đã khiến thần trí Tú Linh trở nên mơ hồ, nhanh chóng có phản ứng với sự đụng chạm của hắn.

Nụ cười tà ác trên môi Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, hắn khoái trá cười thầm vì có thể thành công chế phục được con mèo nhỏ, chịu ngoan ngoãn để cho hắn sử dụng móng vuốt của mình.

Một tác rồi lại một tác, Vũ Gia Minh càng được nước lấn tới, tay hắn chuyển dần lên đến ngang eo Tú Linh, môi hắn chạm nhẹ vào cổ. Trong khi Tú Linh chưa kịp phản ứng lại hành động vô si của hắn, răng hắn đã cắn vào làn da trắng mịn và mỏng manh trên cổ của Tú Linh, mấy vết cắn đã để lại mấy dấu răng thể hiện chủ quyền của hắn đối với thân thể Tú Linh.

Tú Linh kinh hoàng thoát khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, mặt đỏ như gấc chín, tay siết chặt, mắt căm phẫn nhìn Vũ Gia Minh.

Vừa then vừa giận, cục tức trong người vo lại thành một khối thuốc nổ, Tú Linh dồn tất cả vào bàn tay phải, nhanh như chớp dơ lên.

“Bốp !” Quả đấm của Tú Linh bay thẳng vào má trái của Vũ Gia Minh, nụ cười ác ma trên môi hắn tắt ngấm. Tú Linh đấm rất chuẩn xác, dùng toàn lực, tuy rằng không thể so sánh được với một người đàn ông khỏe mạnh nhưng cũng khiến Vũ Gia Minh ê ẩm một bên hàm.

Cũng may cửa ngăn giữa băng ghế trước và băng ghế sau đã được hạ xuống nên Trọng Lý Tân và anh vệ sĩ không nhìn và nghe thấy được gì. Nếu không, họ đã phải tròn mắt há mồm, cười khoái trá trong lòng vì có người đã thay họ dạy cho Vũ Gia Minh một bài học vì tội khinh người và coi người khác là đồ chơi của mình.

“Cô...” Vũ Gia Minh tức đến phát run, nghiêng răng nghiêng lộn, mặt đỏ gay vì căm.

Tú Linh luống cuống tìm cách rời khỏi lòng hắn, mắt ngó nghiêng xung quanh tìm chỗ nấp.

Vừa mới loạng choạng đứng dậy, Vũ Gia Minh đã chồm lên như một con báo săn mồi. Đẩy ngã Tú Linh xuống sàn xe, Vũ Gia Minh nằm đè lên.

“Bạch Tú Linh ! Tất cả đều là do cô tự chuốc lấy. Nếu xảy ra chuyện gì thì cô cũng đừng có trách tôi đối xử tàn nhẫn và vô tình với cô.” Vũ Gia Minh phát tiết tức giận bằng cách cắn mạnh vào môi Tú Linh, hai tay giữ chặt lấy tay Tú Linh trên đỉnh đầu.

Tú Linh lảng tránh nụ hôn của Vũ Gia Minh, mặt hết quay sang trái lại sang phải, co chân đạp vào người hắn, miệng la hét không ngừng, mắt long lanh lệ.

Vũ Gia Minh giờ giống hết một con sói nổi điên, hoàn toàn quên mất câu: “Thương hương tiếc ngọc”, lúc này hắn để cho giận dữ và phần nộ trong người điều khiển suy nghĩ và hành động của chính mình.

Lúc chiếc váy tuột khỏi vai, cũng là lúc Tú Linh rơi lệ, nỗi đau trong lòng đang khoét sâu vào tận xương tủy, căm hận và chán ghét Vũ Gia Minh càng lúc càng tăng.

Khi nỗi sợ hãi kiểm soát toàn bộ cơ thể, thần kinh vượt quá sức chịu đựng, Tú Linh nhỏ bé, đáng thương đã ngất xỉu, mềm nhũn nằm trên sàn nhà, hơi thở thoi thóp, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực, mặt trắng bệch giống hết một người sắp chết.

Khi cơn giận trôi qua đi, Vũ Gia Minh vò đầu bứt tóc, vội bế Tú Linh lên.

“Bạch Tú Linh !” Tay run run chạm vào mũi Tú Linh, mắt đục ngầu, lòng đau như cắt, Vũ Gia Minh hối hận mãi không thôi. Hắn biết hắn sai rồi, lẽ ra hắn không nên hành động một cách hăm dọa và thô bạo như thế mới phải. Tú Linh không giống như những cô gái hám tiền và lẳng lơ khác. Lần trước gây tổn thương, hắn vẫn chưa kịp giảng hòa, thế mà nay hắn lại tiếp tục đục khoét thêm vào nỗi đau trong lòng Tú Linh. Có lẽ Tú Linh sẽ không bao giờ còn để ý đến hắn nữa.

Ôm chặt Tú Linh vào lòng, đau xót nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tú Linh, đáng vẻ Vũ Gia Minh trông lồi thối lếch thếch, không còn trông phong độ và gọn gàng giống như lúc mới ra khỏi nhà. Bây giờ hắn mới nhận ra khi làm đau người con gái mà mình thích, cũng làm đau chính bản thân mình.

.....

Bệnh viện Gia Long được xây dựng cách đây hơn 10 năm, gồm sáu tầng, có hơn 100 bác sĩ và y tá, trang thiết bị hiện đại, là bệnh viện nổi tiếng của thành phố.

Đã là sinh viên y khoa, ai cũng ước mơ khi ra trường có thể làm việc tại bệnh viện Gia Long, làm việc ở đây chẳng những lương cao, tương lai đảm bảo, mà còn có thể phát huy hết khả năng của mình, được cử đi học ở nước ngoài để nâng cao tay nghề.

Thư Phàm là một sinh viên ưu tú, đoạt nhiều bằng khen và giải thưởng, nên chưa rời khỏi ghế nhà trường, đã được nhận vào làm tại bệnh viện Gia Long.

Giáo sư Trần là người thầy hướng dẫn cho Thư Phàm hơn một năm nay, ông rất quý cô học trò ham hỏi học hỏi và chăm ngoan. Kể từ lúc vào làm việc tại bệnh viện Gia Long, Thư Phàm không xin nghỉ phép một ngày nào, nhưng đã gần một tuần mà không thấy Thư Phàm đi làm, cũng không thấy gọi điện đến xin nghỉ ốm hay bận việc gia đình, giáo sư Trần và mấy bác sĩ trong khoa nội cảm thấy khó hiểu và thắc mắc tại sao Thư Phàm lại đột nhiên biến mất một cách kì lạ như thế.

Thư Phàm vừa bước chân vào tiền sảnh, hai y tá làm việc trong khoa nội vội vàng chạy lại gần, thân thiết bắt lấy tay Thư Phàm.

“Thư Phàm ! Em đã đi đâu mấy ngày hôm nay ?” Một cô y tá hơn 30 tuổi, mỉm cười hỏi.

“Em bận việc đột xuất.” Thư Phàm lắp liếm, không muốn nói cho cô y tá biết chuyện xảy ra vào buổi tối mấy ngày hôm trước.

“Bận việc riêng ?” Cô y tá hơn 20 tuổi nhắc lại câu trả lời của Thư Phàm, “Lạ thật ! Trước đây mình chưa thấy cậu nghỉ việc ở nhà bao giờ.”

“Trước khác, nay khác. Mấy hôm nay ở bệnh viện có xảy ra chuyện gì không ?” Thư Phàm đơn giản nói, cố gắng hướng sự chú ý của hai cô y tá sang một vấn đề khác.

“Mấy ngày hôm nay, bệnh viện chúng ta đã nhận hơn 100 bệnh nhân.” Cô y tá trẻ hơn thông báo tình hình bệnh viện cho Thư Phàm biết.

“Xem ra mùa này có rất nhiều người bị ốm đau.”

Thư Phàm cùng hai cô y tá đi lên lầu hai, rẽ phải, vượt qua bốn gian phòng, gian phòng cuối cùng là khoa nội nơi Thư Phàm cùng hai cô y tá đang công tác.

Buổi sáng là thời điểm bệnh nhân cùng thân nhân đến khám chữa bệnh, nên khá ồn ào và náo nhiệt. Người đi qua đi lại trên hành lang bệnh viện đông như mắc cửi. Mọi người đủ mọi loại lứa tuổi, già có, trẻ có, ăn mặc trong những bộ quần áo đầy đủ màu sắc, kích cỡ, đi vào khung cảnh đó là những chiếc áo blouse màu trắng của bác sĩ, những chiếc áo cánh của y tá.

Thư Phàm mở cửa, chân rảo bước vào trong, lòng hồi hộp không biết giáo sư Trần sẽ nói gì với mình. Thư Phàm rất mong, giáo sư Trần không giận việc mình dẫm biển mất hơn bốn ngày mà không thông báo trước một tiếng, cũng không gọi điện thoại xin phép.

Giáo sư Trần đang ngồi trên ghế, mắt chăm chú đọc cuốn sổ bệnh án, mái tóc điểm sương rủ xuống che khuất đi vầng trán rộng hơi hói. Nhìn giáo sư trông đạo mạo, giống hệt một nhà hiền triết, thấu hiểu hết nhân tình thế thái.

“Giáo sư !” Thư Phàm rụt rè lên tiếng.

Giáo sư Trần ngẩng mặt, ngược mắt nhìn Thư Phàm đang đứng ở giữa phòng.

“Thư Phàm ! Cuối cùng thì em cũng đã chịu xuất đầu lộ diện !” Giáo sư Trần cười, hài hước bảo Thư Phàm.

“Em xin lỗi.” Thư Phàm cười hì hì, hai tay xoa xoa vào nhau, điệu bộ hết một đứa trẻ con phạm lỗi, đang tìm cách lấy lòng người lớn.

“Thầy sẽ không hỏi mấy ngày vừa qua em đã đi đâu và làm gì, nhưng mà việc em nghỉ không xin phép, cũng không gọi điện thông báo cho thầy, khiến thầy rất không hài lòng.” Giáo sư Trần nghiêm khắc, trừng mắt nhìn Thư Phàm.

“Dạ, em biết lỗi rồi. Lần sau em sẽ không nghỉ việc một cách vô phép như thế nữa.” Thư Phàm vội vàng lên tiếng xin lỗi, đồng thời không quên hứa hẹn cho giáo sư Trần yên tâm.

“Lúc nữa, em theo thầy đi khám bệnh cho bệnh nhân.” Giáo sư Trần hiểu tính cô học trò nghịch ngợm và quậy như quỷ sứ, đã dễ dàng bỏ qua cho lỗi lầm của Thư Phàm.

“Vâng.” Thư Phàm dạ dạn, cười tươi như hoa nở, nhanh tay gỡ túi xách ra khỏi vai.

Mỗi bác sĩ đều có một ngăn đựng đồ riêng, Thư Phàm là bác sĩ làm việc trong bệnh viện nên cũng không ngoại lệ.

Đút túi xách vào trong hộc tủ, đóng khóa, mặc áo blouse vào người, Thư Phàm đã sẵn sàng cho một ngày làm việc.

.....

Chiếc xe ô tô màu xám từ từ tiến vào cổng công ty Hoàng Thị, nhân viên gác cổng kính cẩn cúi đầu chào Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt hoàn toàn không để ý đến hiện tại xung quanh, trong đầu đang ngập tràn hình bóng của Thư Phàm, đang lo lắng cho sự an toàn của Thư Phàm, lo sợ khi không có hân ở bên cạnh, Thư Phàm sẽ gặp phải chuyện bất trắc không may.

Là người từ trước đến nay không coi trọng chuyện sống chết của bản thân, cũng không để nguy hiểm vào mắt, nhưng kể từ khi quen biết Thư Phàm, hân lại trở nên lẩn thẩn, hay lo sợ vu vơ, có đôi lúc hân còn ước giá mà mình không phải là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hoàng Thị thì hay biết mấy.

Nếu không phải, hân sẽ không liên lụy đến sự an nguy của Thư Phàm. Nhưng mà nếu hân không phải là Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Thị, không bị người ta đũa gọt, không ngất xỉu trước cổng nhà trọ của Thư Phàm, thì hân đâu có được gặp Thư Phàm. Xem ra mọi chuyện trên đời này đều có cái giá của nó.

Tuấn Hùng lái xe vào tầng hầm để xe của tập đoàn Hoàng Thị.

Tắt máy xe, bước xuống, Tuấn Hùng mở cửa cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu chủ !” Tuấn Hùng gọi nhỏ, lịch sự nhắc nhở “Đã đến nơi rồi.”

Đang suy nghĩ đến xuất thân, Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, vội bước xuống xe.

Tuấn Hùng đóng cửa xe, cùng Hoàng Tuấn Kiệt tiến đến cửa thang máy.

Bấm mũi tên chỉ xuống dưới, Tuấn Hùng quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang chìm vào suy tư ở bên cạnh.

“Cậu chủ có cho rằng Vũ Gia Minh sẽ chấp nhận đồng ý xóa nợ cho cô Tú Linh không ?”

Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép, cười lạnh: “Tôi nghĩ là không. Một kẻ cao ngạo như hân, làm sao có thể chấp nhận bị người khác dành mất đồ chơi của mình, hơn nữa chúng ta còn ngang nhiên mang người đi trước mặt hân.”

“Nếu thế thì cô Tú Linh sẽ nguy hiểm mất, ngay cả cô Thư Phàm cũng không an toàn.” Tuấn Hùng lo lắng thay cho sự an toàn của Tú Linh và Thư Phàm.

“Chính vì hiểu điều này nên tôi mới cử người đi theo, ngầm bảo vệ họ từ xa.” Hoàng Tuấn Kiệt búi rối vuốt tóc, nổi bất an và lo lắng trong lòng càng lúc càng tăng.

“Cậu chủ !” Tuấn Hùng liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, lựa lời nói, “Cậu đừng lo lắng quá, hai chị em Thư Phàm sẽ không sao đâu.”

“Rìng !” Cánh cửa thang máy mở ra, Tuấn Hùng và Hoàng Tuấn Kiệt bước vào trong.

“Tôi cũng hy vọng họ được bình an vô sự. Nếu Vũ Gia Minh dám dở trò, tôi sẽ không tha cho cậu ta, sẽ bắt cậu ta trả giá gấp đôi cho những gì mà cậu ta đã gây ra.” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng, trầm giọng tuyên thệ với lòng.

Đứng ở bên cạnh, Tuấn Hùng rùng mình ớn lạnh, nuốt nước bọt, tay vỗ ngực. Tuấn Hùng thấy mình may mắn vì không phải là kẻ thù của Hoàng Tuấn Kiệt, nếu không hân đã bấm thấy ra hàng trăm hàng nghìn mảnh rồi.

.....

Chiếc xe ô tô màu xám bạc bon bon trên đường, chờ Vũ Gia Minh, Tú Linh, Trợ lý Tân cùng người vệ sĩ riêng ra sân bay.

Tú Linh ngủ mê mệt trên ghế xe, đầu gác lên đùi Vũ Gia Minh. Tú Linh ngất xỉu, tuy rằng Vũ Gia Minh đau lòng và thấy có lỗi với Tú Linh, nhưng đồng thời lại giúp cho kế hoạch của hân dễ dàng thực hiện hơn.

Bình thường khi đi công tác, Vũ Gia Minh không bao giờ mang theo bạn gái, hay người tình, nhưng lần này lại khác. Hân muốn trong thời gian đi khảo sát tình hình kinh doanh và kí kết hợp đồng với đối tác, hân sẽ giữ Tú Linh ở bên cạnh, cùng Tú Linh trải qua những giờ phút vui vẻ, muốn dẫn Tú Linh đi chơi khắp nơi.

Đối với việc mình quan tâm quá mức đến Tú Linh, Vũ Gia Minh cho đến giờ vẫn chưa lý giải được nguyên nhân vì sao, nhưng hân đã biết làm theo tiếng nói của con tim mình, làm theo ước muốn của bản thân.

“Bíp ! Bíp !” Hai tiếng chuông vang lên cùng một lúc.

Vũ Gia Minh cau mày, dùng chân ấn nút dưới thành xe ô tô.

“Xoạch !” Cánh cửa ngăn cách băng ghế trước và băng ghế sau được kéo gọn lên trên.

“Có chuyện gì ?” Vũ Gia Minh lạnh lùng hỏi.

Trợ lý Tân quay lại nhìn Vũ Gia Minh, mắt nhìn lướt qua khuôn mặt say ngủ của Tú Linh.

“Hừ !” Vũ Gia Minh tròng mắt cảnh cáo Trợ lý Tân, hẳn không cho phép Trợ lý Tân nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ trông ngây thơ, trong sáng, xinh đẹp động lòng người của Tú Linh.

Trợ lý Tân hốt hoảng vội thu lại ánh mắt của mình, tự trách bản thân mình sơ suất đã quên mất tính cách bá đạo và không biết đến lý lẽ của Vũ Gia Minh.

“Có chuyện gì thì nói đi !” Vũ Gia Minh tức tối, nhắc nhở Trợ lý Tân.

“Cậu chủ ! Xe của chúng ta đang bị theo dõi.” Trợ lý Tân dùng khăn tay lau mồ hôi trán, run giọng thông báo tin tức cho Vũ Gia Minh nghe.

“Là nam hay nữ ?” Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, mắt lóe sáng, tinh thần đột nhiên phấn chấn hẳn lên.

“Là một người đàn ông mặc quần jean bạc màu, áo khoác bò đã bám theo chúng ta từ lúc rời khỏi trường đại học sư phạm đến tận bây giờ.”

“Tìm cách cắt đuôi, đồng thời cũng tìm hiểu xem người đàn ông đó đang làm việc cho ai.” Vũ Gia Minh vuốt mũi, nở một nụ cười.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Trợ lý Tân rùng mình ớn lạnh khi trông thấy nụ cười có thể giết chết người của Vũ Gia Minh.

.....

Người vệ sĩ đã bám theo chiếc ô tô màu xám bạc đang chạy bon bon đằng trước được hơn 20 phút.

Do tâm trạng bồn chồn, sợ bị bỏ lại phía sau và mất dấu vết, anh vệ sĩ đã chủ quan không biết rằng hành động lộ liễu, tiếp cận quá gần chiếc xe ô tô màu xám bạc đã khiến Trợ lý Tân và người vệ sĩ riêng của Vũ Gia Minh nghi ngờ.

Nếu là một người bình thường sẽ không phát hiện ra được nguy hiểm và đang bị người khác theo dõi, nhưng một khi đã làm việc cho Vũ Gia Minh, thì không thể là một người bình thường.

Chiếc xe ô tô phía trước đột nhiên tăng tốc, luồn lách, vượt qua mấy chiếc xe ô tô đang đi cùng chiều.

Anh vệ sĩ vội tăng ga, bám theo sát nút.

Nhìn gương chiếu hậu, Vũ Gia Minh có thể nhìn rõ hình ảnh của người thanh niên mặc quần jean bạc màu, áo khoác bò, đi xe máy phân khối lớn ở phía sau.

Nụ cười trên môi Vũ Gia Minh càng lúc càng trở nên đáng sợ, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú vào gương xe, tay chống cằm, dáng vẻ ung dung nhàn nhã, hoàn toàn khác hẳn tâm trạng khẩn trương và đề cao cảnh giác của hai người ngồi trên băng ghế đằng trước.

Vuốt tóc Tú Linh, cúi đầu xuống, Vũ Gia Minh hôn nhẹ lên má, phả hơi nóng vào tai Tú Linh: “Tôi đoán người thanh niên đang bám theo xe ô tô của tôi kia, là người mà Hoàng Tuấn Kiệt cử đi theo bảo vệ cô.”

“Ha ha ha !” Vũ Gia Minh cười như điên, ghen tuông và thù hận bùng phát, tay hắn siết nhẹ vào tay Tú Linh, “Tôi sẽ dạy cho hắn một bài học. Hừ ! Dám mơ tưởng là có thể ngăn cản được tôi tiếp cận cô ?”

Trợ lý Tân và anh vệ sĩ kín đáo trao đổi ánh mắt, cả hai lắc đầu thờ dãi, đồng thời cầu nguyện là có thể tìm cách cắt được đuôi người vệ sĩ đang theo dõi ở phía sau, nếu không số phận của họ sẽ giống như cá nằm trên thớt, mặc cho Vũ Gia Minh băm chém.

Càng nghĩ họ càng thấy ớn lạnh, vội nghiêm túc vâng mệnh làm theo yêu cầu của Vũ Gia Minh.

Đến một ngã tư, chiếc xe ô tô màu xám bạc rẽ phải, anh vệ sĩ vẫn bám theo không rời.

Con đường này khá vắng vẻ, ít người qua lại, hàng cây hai bên đường cao chưa quá ngang đầu, bồn hoa được trồng ở giữa đường phân thành hai chiều rõ rệt.

Chiếc xe ô tô màu xám bạc đi chậm dần, người vệ sĩ đi ở phía sau cách khoảng hơn 500 trăm mét. Thấy chiếc xe ô tô đằng trước giảm tốc độ, anh vệ sĩ cũng giảm theo.

Tình trạng vừa đi vừa bò ra đường này kéo dài khoảng năm phút, đột nhiên có hơn 10 chiếc xe ô tô phân khối lớn không biết từ đâu, ùn ùn kéo tới, vây lấy người vệ sĩ được Hoàng Tuấn Kiệt cử đi bảo vệ Tú Linh vào giữa, cục diện đã hoàn toàn thay đổi. Bây giờ anh vệ sĩ không còn tiếp tục lên lút theo dõi Vũ Gia Minh được nữa, mà đã bị Vũ Gia Minh phát hiện.

Vũ Gia Minh nhếch mép cười nhạt, phát tay phân phó: “Đi thôi !”

“Vâng !” Trợ lý Tân toát mồ hôi hột vì cách làm việc nhanh gọn và khôn khéo của Vũ Gia Minh.

Người vệ sĩ kia sẽ bị Vũ Gia Minh cho người tạm giữ làm khách trong một căn nhà ở ngoại ô mấy ngày. Dù cho Hoàng Tuấn Kiệt có biết được việc Tú Linh bị Vũ Gia Minh bắt cóc đi chẳng nữa, cũng không thể nhanh chóng tìm ra được nơi mà Tú Linh và Vũ Gia Minh đang ở. Xem ra trong trận chiến này, Vũ Gia Minh vẫn thông minh và biết sử dụng mưu kế hơn Hoàng Tuấn Kiệt.

Dùng chân bấm nút trên thành xe, Vũ Gia Minh thỏa mãn nở một nụ cười vui vẻ, cúi xuống hôn nhẹ lên môi Tú Linh.

“Nhóc con ! Để xem khi không còn Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt ở bên cạnh, cô có thể chống cự được tôi bao lâu ? ” Vũ Gia Minh tà ác thì thào, thích thú ngáy người ngồi ngắm Tú Linh say ngủ.

9 giờ sáng tại bệnh viện Gia Long.

Được đi làm, được thỏa nguyện ước mơ của mình, Thư Phàm hoàn toàn gạt bỏ hết mọi vướng mắc ra khỏi đầu, cũng quên hết những bức bối và tức giận mà mình phải chịu đựng trong hơn bốn ngày vừa qua.

Thư Phàm theo chân giáo sư Trần đi khám bệnh trên lầu hai, thay ông hỏi han tình hình bệnh tật của bệnh nhân, trò chuyện và ghi tiến triển hồi phục của họ vào sổ bệnh án.

Khi làm việc, Thư Phàm biến thành một người khác hẳn, thái độ hoàn toàn nghiêm túc, hoàn toàn tập trung, cả người tỏa ra khí chất cao quý của một lương y như từ mẫu.

Khám bệnh xong cho bệnh nhân ở phòng 14A ở lầu hai, Thư Phàm cùng giáo sư Trần và mấy sinh viên thực tập rời khỏi phòng.

“Giáo sư ! Vết mổ trên bụng của ông Hoàng đang trong quá trình hồi phục một cách nhanh chóng, có lẽ một tuần nữa ông ấy có thể xuất viện được rồi.” Thư Phàm mỉm cười, vui vẻ nói.

“Đúng, với tình trạng này ông ấy sẽ sớm bình phục.” Giáo sư Trần đồng ý với dự đoán của Thư Phàm.

Thư Phàm vuốt mũi, thỏa mãn nở một nụ cười tươi như hoa nở. Mỗi lần thấy một bệnh nhân có thể nhanh chóng bình phục sức khỏe và có thể xin giấy xuất viện về nhà, Thư Phàm lại vui mừng như thể họ chính là người thân của mình.

“Giáo sư ! Sáng nay thầy có ca mổ nào không ? ” Một sinh viên nam đeo kính cận dày cộm, hơn 20 tuổi, vừa chỉnh gọng kính vừa hỏi giáo sư Trần.

“Sáng nay thầy không có ca mổ nào cả. Thế nào, em muốn được xem sao ? ” Giáo sư Trần mỉm cười, hiền từ nhìn cậu sinh viên qua cặp kính cận màu trắng.

“Vâng.” Cậu sinh viên nam bối rối gãi đầu, nở một nụ cười.

“Nếu em muốn xem, thầy có thể xin giúp cho em.”

“Cảm ơn thầy.”

Thư Phàm, giáo sư Trần cùng năm sinh viên thực tập đi khám hết bốn phòng bệnh, vừa đi họ vừa nói chuyện với nhau, bàn luận về tình hình bệnh tật, quá trình hồi phục của bệnh nhân, và tên các loại thuốc.

9 giờ sáng không chỉ có khoa ngoại mới đông bệnh nhân đến khám bệnh, mà khoa nội cũng đông không kém. Trước cửa khoa nội, chật cứng bệnh nhân và thân nhân đứng, ngồi trên những băng ghế.

Khám xong từng phòng cho bệnh nhân, Thư Phàm quay trở về khoa nội, phụ giúp bác sĩ trong khoa khám bệnh cho bệnh nhân trước cửa.

Phòng khám rộng hơn 50 mét vuông, ngăn thành bốn phòng nhỏ, mỗi phòng cách nhau một tấm rèm che màu trắng, kê một bộ bàn ghế, một chiếc giường đơn màu trắng.

Thư Phàm ngồi trên ghế, đeo ống nghe, đo huyết áp và nhịp tim của bệnh nhân, hỏi triệu chứng bệnh của họ, sau đó ghi vào một cuốn sổ bệnh án. Nếu tình hình bệnh tật cần phải làm một vài xét nghiệm, Thư Phàm sẽ ghi giấy xét nghiệm cho họ.

Làm bác sĩ không phải là một công việc nhàn nhã, mà rất mệt mỏi và vất vả. Tuy nhiên một khi đã đam mê, thì lại có cảm giác hoàn toàn khác.

Khám bệnh xong cho một bà cụ hơn 60 tuổi, Thư Phàm báo một cô y tá đang đứng ở bên cạnh: “Thu Hồng ! Cậu đưa bà cụ đến phòng nội soi !”

Cô y tá tên Thu Hồng cầm lấy tờ giấy xét nghiệm mà Thư Phàm vừa mới viết, tay đỡ lấy bà cụ: “Mời bà đi theo cháu !”

Bà cụ đứng dậy, đi theo Thu Hồng.

“Mời bệnh nhân tiếp theo !” Thư Phàm lật dở cuốn sổ bệnh án, ngẩng mặt nhìn người đàn ông hơn 40 tuổi đang ngồi trước mặt.

“Chủ cảm thấy trong người thế nào ?”

Người đàn ông lạ mặt kể sơ qua triệu chứng bệnh của mình cho Thư Phàm nghe. Thư Phàm vừa nghe vừa ghi vào cuốn sổ, chỉ bằng mấy câu kể đơn giản của người đàn ông trung niên, Thư Phàm đã biết ông ta bị bệnh gì.

.....

10 giờ sáng, tại văn phòng Tổng giám đốc, tập đoàn Hoàng Thị.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi trong văn phòng, khủy tay chống bàn, chăm chú lắng nghe Tuấn Hùng báo cáo.

“Cậu chủ ! Theo tin tức mà tôi mới nhận được thì sáng nay Vũ Gia Minh sẽ bay sang Hồng Kông khảo sát tình hình kinh doanh của một chi nhánh bên đó, đồng thời sẽ kí một hợp đồng với một đối tác làm ăn lớn.”

“Chính là tập đoàn Đào Thị ?” Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép, lạnh lùng hỏi.

“Vâng, chính là tập đoàn Đào Thị. Nghe nói lần trước Vũ Gia Minh có gặp mặt chủ tịch Đào một lần.” Tuấn Hùng kinh cẩn trả lời.

“Trị giá của buổi kí kết hợp đồng này bao nhiêu ?”

“Nghe nói là hơn chục tỷ.”

“Hừ !” Hoàng Tuấn Kiệt tức tối, cau mày, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt. “Xem ra Vũ Gia Minh đang đánh cuộc với vận may làm ăn của mình.”

“Ý của sếp là vụ làm ăn lần này Vũ Gia Minh có thể mất trắng ?” Tuấn Hùng kinh ngạc nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, chờ nghe hắn nói cho mình biết nguyên nhân vì sao hắn lại nói thế.

“Không phải là thua, mà hoàn toàn có thể thắng. Bởi vì...” Hoàng Tuấn Kiệt bỏ dở câu nói, khóe môi nhếch lên, cười nhạt một tiếng.

Tuấn Hùng như lạc vào sương mù, kiểu ăn nói lấp lửng của Hoàng Tuấn Kiệt khơi dậy tính tò mò của Tuấn Hùng.

“Cậu chủ ! Làm ơn nói nhanh đi ! Chắc cậu đã biết trong chuyện này nhất định có biến.”

Hoàng Tuấn Kiệt ngả người ra sau ghế, tay đặt trên bụng, nheo mắt nhìn Tuấn Hùng.

“Chủ tịch Đào có một cô con gái tên là Đào Tuyết Viên đúng không ?” Hoàng Tuấn Kiệt không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tuấn Hùng, ngược lại muốn Tuấn Hùng tự hiểu lấy qua câu nói mang tính gợi ý của mình.

“À...” Tuấn Hùng mỉm cười, nhanh chóng hiểu Hoàng Tuấn Kiệt muốn nói gì, “Ý của anh là chủ tịch Đào đang muốn chọn Vũ Gia Minh làm con rể.”

Hoàng Tuấn Kiệt cười, không đáp.

“Nhưng có một điều, tôi không hiểu. Vũ Gia Minh là một kẻ tự cao tự đại, làm sao có thể chấp nhận một cuộc hôn nhân do hai bên gia đình sắp xếp ?”

“Tất nhiên là hắn không chấp nhận. Có điều...” Hoàng Tuấn Kiệt lại cười, nụ cười thâm thúy.

“Có điều thế nào ?” Tuấn Hùng nôn nóng, muốn Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng nói ra mả về sau.

“Có điều Vũ Gia Minh dù có muốn từ chối cũng không được. Đào Thị là một tập đoàn lớn, vượt qua cả Vũ Thị. Nếu muốn mở rộng kinh doanh, bắt buộc phải hợp tác làm ăn với Đào Thị.”

“Nói theo ý của cậu chủ, chẳng khác gì lần này Vũ Gia Minh đã hoàn toàn chịu bó tay để cho người khác dắt mũi.” Tuấn Hùng xoa cằm, thích thú khi tưởng tượng ra khuôn mặt xám xịt của Vũ Gia Minh.

“Chưa hẳn.” Hoàng Tuấn Kiệt lại chơi trò đổ chữ với Tuấn Hùng.

“Cậu chủ !” Tuấn Hùng nhấn nhó khổ sở.

Hoàng Tuấn Kiệt gõ tay xuống mặt bàn, dáng vẻ hết sức bình thản, ung dung hệt một vương tử.

“Vũ Gia Minh là một con cáo già, là một kẻ háo thắng. Hắn cũng giống như tôi, đều đam mê kinh doanh, muốn đưa tập đoàn của gia đình mình phát triển lớn mạnh và có thể vươn ra thế giới. Tuy hắn không muốn bị người khác sắp xếp cuộc đời mình, nhưng hắn cũng là con người, cũng có điểm yếu giống như những người khác, chỉ cần nắm được điểm yếu của hắn thì có thể điều khiển được hắn.”

“Điểm yếu ?” Tuấn Hùng mờ mịt, nhắc lại câu nói của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Chắc cậu cũng đã nghe sơ qua về xuất thân của hấn ?” Hoàng Tuấn Kiệt ngược mắt nhìn Tuấn Hùng, khuôn mặt tự dưng buồn hẩn.

Thật lòng, Hoàng Tuấn Kiệt cũng không muốn trở thành kẻ thù của Vũ Gia Minh, không muốn đầu đá qua lại với hấn, nhưng hoàn cảnh, tình thế bắt buộc, đã đẩy hai người từ bạn thân trở thành hai kẻ đối đầu, đứng trên hai bờ chiến tuyến.

“Nghe nói mẹ hấn là một cô gái làng chơi, có sắc đẹp động lòng người.”

Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào im lặng, miên man nhớ lại quá khứ của mình và Vũ Gia Minh.

Tuấn Hùng thờ dãi, tự dưng thấy thương hại cho cả Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt. Mọi nhìn ai cũng cho rằng, họ là những kẻ may mắn khi được sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có đầy quyền lực, nhưng có biết đâu rằng để đạt được địa vị như ngày hôm nay, họ đã phải hy sinh đi nhiều thứ, có khi phải đổi bằng máu và nước mắt của mình.

.....

Tổ Nga ngồi chờ Tú Linh suốt từ đầu tiết học cho đến tận lúc ra chơi, cũng không thấy Tú Linh quay lại, đã sốt ruột đi qua đi lại trên hành lang, thậm chí còn chạy cả ra cổng, cố tìm hình bóng nhỏ bé của Tú Linh giữa dòng người đi qua đi lại.

Làm bạn với nhau gần hai năm kể từ lúc bắt đầu học đại học sư phạm năm nhất, Tổ Nga biết Tú Linh là một cô gái ngoan hiền, dễ thương, vui tính, sống chan hòa và thân ái với bạn bè, đi học đầy đủ, chăm chỉ chép bài, không mấy khi nghỉ học, và đặc biệt không bao giờ bỏ dở ngang buổi học để đi chơi.

Linh cảm trong chuyện này nhất định có điều gì đó không ổn, lại chứng kiến màn bắt người quá mức sống động, khiến người khác vừa hồi hộp lo sợ lại vừa phấn khích muốn hét ầm lên vào buổi sáng, Tổ Nga không còn chần chờ thêm được nữa.

Thư Phàm thường xuyên đến trường đại học sư phạm rủ em gái đi ăn cơm trưa, nên Tổ Nga quen thân với Thư Phàm, cả hai trao đổi số điện thoại di động với nhau, thường xuyên gọi điện trò chuyện. Tổ Nga coi Thư Phàm là chị gái của mình.

Nay Tú Linh bị bắt đi đâu không rõ, là bạn thân, lại coi chị em Thư Phàm là người thân trong gia đình, Tổ Nga không thể không lo cho sự an toàn của Tú Linh.

Tổ Nga run run lôi điện thoại trong túi quần ra, tay bấm số điện thoại di động của Thư Phàm, lòng cầu mong là Thư Phàm không tắt nguồn, hay đang bận không thể nhận cuộc gọi của mình.

.....

10 giờ 45 phút sáng, tại bệnh viện Gia Long.

Thư Phàm xếp gọn chồng hồ sơ bệnh án của bệnh nhân trên bàn, quệt mồ hôi trán. Mặc dù hơi mệt nhưng nụ cười tươi rói vẫn nở trên môi, Thư Phàm xoa bụng, cơn đói đang hành hạ dạ dày, lúc này Thư Phàm muốn tìm thứ gì đó ăn để lót dạ.

“Thư Phàm ! Em đi nghỉ ngơi đi, em đã làm việc suốt từ sáng đến giờ rồi.” Bác sĩ Phương, hơn 30 tuổi, tốt bụng nhắc nhở Thư Phàm.

“Vâng, cảm ơn chị.” Thư Phàm tươi cười, hạ giọng nói lời cảm ơn bác sĩ Phương.

“Mấy ngày vừa qua, em đi đâu, mà hôm nay mới thấy em đi làm ?” Bác sĩ Phương điền thông tin vào một tờ giấy đặt trên mặt bàn.

“Em bận việc cá nhân.” Thư Phàm cười khỏ, không ngờ sự biến mất của mình lại có nhiều người hỏi thăm và quan tâm đến như thế. Được mọi người chú ý đến sự biến mất của mình, Thư Phàm rất vui, nhưng sự quan tâm quá mức và bị đặt cho vô số những câu hỏi, giống như hỏi cung khiến Thư Phàm bức mình không ít.

“Em nghỉ việc để đi chơi với người yêu đúng không ?” Bác sĩ Phương nheo mắt, trêu Thư Phàm.

“Chị...” Thư Phàm lắc đầu chịu thua, không muốn đối đáp lại sự trêu chọc của bác sĩ Phương.

“Sao thế, chị đã nói đúng rồi phải không ?” Bác sĩ Phương vừa cười vừa nháy mắt với Thư Phàm.

Thư Phàm mím môi, tròng mắt nhìn bác sĩ Phương.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của bác sĩ Phương và Thư Phàm.

Sáng nay Hoàng Tuấn Kiệt đã đưa cho Thư Phàm một chiếc điện thoại Apple iPhone 4 White - 32GB trị giá gần 20 triệu đồng. Lúc cầm chiếc điện thoại màu xám bạc trên tay, Thư Phàm gần như tắt thở, nghiêng rằng nghiêng lợi mắ Hoàng Tuấn Kiệt khoa trương tặng cho mình một chiếc điện thoại quá đắt tiền. Lẽ ra khi được tặng một món quà có giá trị như thế, Thư Phàm phải vui mới đúng, nhưng đằng này Thư Phàm chẳng những tức giận mắ Hoàng Tuấn Kiệt, hơn nữa còn muốn đánh hấn một trận nhừ tử. Nếu nói Thư Phàm ngu ngốc và không biết điều cũng không có gì sai.

Chiếc điện thoại cũ tuy bị gỉm nát, nhưng sim vẫn không bị ảnh hưởng gì. Trong sim lưu giữ nhiều số điện thoại của bạn bè và người thân, nên Thư Phàm tiếp tục dùng số cũ.

Nhìn số điện thoại của Tổ Nga hiện lên trên màn hình, tâm trạng bức bối của Thư Phàm dần thả lỏng.

“Chào em gái !” Thư Phàm hít một hơi thật sâu, điều hòa hơi thở, để không bộc phát tức giận mất oan người vô tội.

“Chị Thư Phàm ! Tú Linh có đến bệnh viện tìm chị không ?” Tổ Nga run giọng hỏi nhỏ.

Thư Phàm cau mày, mặt biến sắc: “Tú Linh không phải đang học cùng với em ở trường đại học sao ?”

“Sáng nay bạn ấy có đến lớp, nhưng ngay sau đó đã đi rồi.”

“Em bảo sao ?” Thư Phàm đứng bật dậy, miệng kích động nói to, “ Tú Linh đã đi rồi ? Nó đi đâu, đi với ai ?”

“Em cũng không biết nữa.” Tổ Nga mắt đỏ hoe, khịt khịt kể cho Thư Phàm nghe, “Sáng nay bạn ấy được một người đàn ông đi ô tô màu xám đưa đi học, em gặp bạn ấy ở cổng trường, sau đó cùng bạn ấy đi lên lớp. Khi bạn ấy cùng em ngồi chép bài trong lớp, có một người đàn ông tự xưng là Trợ lý Tân mời bạn ấy đi ra cổng gặp một người đàn ông tên là Vũ gì đó. Em vì tò mò nên đã đi theo bạn ấy đi ra cổng trường. Em thấy bạn ấy đến gần một chiếc xe ô tô màu xám bạc, không hiểu bạn ấy nhìn thấy gì đã đột nhiên bỏ chạy, người đàn ông trên xe ngay lập tức quát Trợ lý Tân và một người đàn ông mặc vét đen, có vóc dáng cao to vây lấy bạn ấy vào giữa.”

Tổ Nga dừng lại, thở lấy hơi, rồi lại tiếp tục: “Còn nữa, em nghe loáng thoáng người đàn ông họ Vũ kia đe dọa nếu Tú Linh không lên xe sẽ bị anh ta đốt giấy tờ quan trọng gì đó, Tú Linh không nghe lời đã bị anh ta hôn trước mặt mọi người và vác lên xe đi mất rồi.”

Thư Phàm càng nghe càng tức điên lên, hận thù đối với Vũ Gia Minh càng lúc càng tăng. Chỉ cần nghe sơ qua họ của người đàn ông lạ mặt đi xe ô tô màu xám bạc, Thư Phàm đã đoán được người đàn ông dám cả gan bắt cóc em gái mình trước mặt mọi người là ai.

“Vũ Gia Minh ! Nếu anh dám làm gì em gái tôi, thì đừng trách tôi độc ác !” Thư Phàm nghiến răng nghiến lợi, bạo phát rống lên, hoàn toàn mất đi tôn nghiêm của một vị lương y như từ mẫu.

Bác sĩ Phương ngồi ở bên cạnh giật nảy người, mắt lo sợ nhìn Thư Phàm, không hiểu vì sao đột nhiên Thư Phàm lại nổi điên lên như thế.

“Chị Thư Phàm !” Tổ Nga cũng bị tiếng quát to của Thư Phàm dọa cho nhảy dựng, “Tú Linh không phải đã bị người ta bắt cóc đi rồi chứ ?”

“Không có việc gì !” Thư Phàm mặc dù trong lòng rối như tơ vò, muốn hét ầm lên, nhưng vẫn phải cố nín nhịn để trấn an Tổ Nga, “Bài vở của Tú Linh, phiền em chép cho nó. Lúc đi theo Trợ lý Tân ra cổng trường gặp người đàn ông họ Vũ, Tú Linh có mang theo túi xách không ?”

“Dạ, không. Ngay cả điện thoại Tú Linh cũng không mang theo.”

“Được rồi, tạm thời chị nhờ em giữ hộ Tú Linh túi xách, khi nào nó về, nó sẽ lấy lại sau.”

“Chị Thư Phàm ! Chị có chắc là Tú Linh không bị người đàn ông lạ mặt kia bắt đi không ?”

“Anh ta dám !” Thư Phàm tức giận lại muốn quát ầm lên.

“Chị Thư Phàm !” Nghe giọng quát của Thư Phàm, Tổ Nga vừa lo sợ cho bạn thân vừa bị Thư Phàm dọa cho sợ khiếp vía.

“Mọi việc nhờ cả vào em. Bây giờ chị phải cúp máy đây. Có chuyện gì chị sẽ liên lạc với em sau.”

“Vâng, chị cứ yên tâm. Em sẽ chép bài cho Tú Linh đầy đủ và giữ tạm túi xách cho bạn ấy. Có tin tức gì của bạn ấy, chị nhớ phải gọi điện thông báo ngay cho em, nếu không em sẽ chết vì lo lắng mất.”

“Ừ, chị nhớ rồi. Chào em !”

Thư Phàm cúp máy, mặt hầm hầm giận dữ, cơn đói hoàn toàn tan biến, lúc này Thư Phàm có một mong muốn mãnh liệt là có thể đâm vỡ mặt Vũ Gia Minh, băm thây hắn ra thành nghìn mảnh mới hả được cơn giận và căm hận trong lòng.

“Chị Phương ! Chị làm ơn nói lại với giáo sư Trần là em bận việc riêng, nên chiều nay em xin phép nghỉ.”

“Người thân trong gia đình em gặp phải chuyện gì sao ?” Bác sĩ Phương loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của Thư Phàm, cũng biết Thư Phàm có một cô em gái tên Tú Linh đang học đại học sư phạm, nên mới đoán như thế.

“Vâng, em gái em có chuyện nên em phải đi ngay.”

“Nếu thế em đi đi, để chị xin phép nghỉ hộ em với giáo sư Trần.”

“Cảm ơn chị !” Thư Phàm nhanh chóng mở cửa tủ, lấy túi xách, vắt áo blouse trên mắc áo, chân rảo bước ra khỏi phòng khám bệnh của khoa nội.

Thư Phàm đi gần như là chạy trên hành lang lầu hai, chạy nhanh xuống cầu thang dẫn xuống lầu một, đi vội quá đến nỗi suýt va vào vào mấy bệnh nhân đang đi lên lầu.

Ra đến cổng bệnh viện, Thư Phàm vẫy tay gọi một chiếc xe tắc xi màu trắng.

Trước cổng bệnh viện lúc nào cũng có nhiều tắc xi đậu, chờ để chờ bệnh nhân và thân nhân đến khám bệnh, nên Thư Phàm không gặp khó khăn trong việc bắt một chiếc xe tắc xi.

“Đưa tôi đến công ty Hoàng Thị !” Thư Phàm hối thúc, giục anh tài xế.

Anh tài xế gật đầu coi như đã hiểu, vội khởi động xe, rồi lái đi.

Ngồi trên xe, Thư Phàm thò vào trong túi áo khoác, lấy tờ giấy ghi ba số điện thoại mà sáng nay Hoàng Tuấn Kiệt đã đưa.

Thư Phàm bấm số điện thoại di động của Hoàng Tuấn Kiệt. Em gái gặp nạn, người đầu tiên mà Thư Phàm muốn nhờ giúp đỡ là Hoàng Tuấn Kiệt.

Bấm xong, Thư Phàm bấm nút xanh trên màn hình, lòng thấp thỏm chờ mong Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng nhận cuộc gọi của mình.

.....

Tạm hoàn thành xong công việc của buổi sáng, Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi, uể oải ngồi trên ghế, trong văn phòng Tổng giám đốc. Khi không có việc gì để làm, Hoàng Tuấn Kiệt lại nghĩ về Thư Phàm.

Vừa mới nghĩ đến Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt ngay lập tức muốn gọi điện mời Thư Phàm đi ăn cơm trưa.

Nghĩ đến đây, khóe môi Hoàng Tuấn Kiệt bất giác cong lên, một nụ cười ấm áp và hạnh phúc nở trên môi.

Khuôn mặt hơi tái đã ửng hồng, khi nghĩ về hình ảnh quyến rũ và gọi cảm của Thư Phàm vào tối hôm qua. Hoàng Tuấn Kiệt đang tự hỏi: “Không biết khi được hôn cô ấy thì có cảm giác như thế nào nhỉ ?”

Cầm điện thoại di động đặt trên mặt bàn gỗ, Hoàng Tuấn Kiệt ngả người ra sau ghế, tay bấm số của Thư Phàm.

Chưa kịp bấm nút xanh trên màn hình, chuông điện thoại đột ngột reo lên.

Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, mắt ngơ ngác nhìn số điện thoại của Thư Phàm hiện lên trên màn hình, hơn nữa Thư Phàm còn là người chủ động gọi trước cho hắn. Đây đây không phải là hắn đang mơ đấy chứ ? Sao lần nào hắn nghĩ đến Thư Phàm, thì Thư Phàm đều xuất hiện đúng lúc trước mặt hắn ?

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm trầm giọng, gọi đầy đủ tên họ của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt kinh ngạc, giọng nói trong trẻo và tràn đầy sức sống này là của Thư Phàm, không thể sai được.

“Anh đang ở đâu ?” Thư Phàm nôn nóng muốn biết địa chỉ nơi hắn đang ngồi, Thư Phàm không muốn đến tận công ty mà không gặp được hắn.

“Tôi đang ở công ty, còn cô ?” Hoàng Tuấn Kiệt vui vẻ trả lời, hoàn toàn không biết Thư Phàm đang hàm hàm tức giận, và có thể thiêu chết người.

“Anh ở đâu thì ở nguyên vị trí ấy. Tôi đang trên đường đến công ty tìm anh.”

Không để cho Hoàng Tuấn Kiệt có cơ hội nói thêm câu nào, Thư Phàm đã thô bạo cúp máy.

“Phiền anh phóng nhanh lên cho. Hiện giờ tôi đang rất vội.” Mặc dù anh tài xế đã phóng hơn 50 km/giờ, Thư Phàm vẫn chê là chậm.

Anh tài xế không nhịn được tò mò và hiếu kì đã quay xuống, liếc mắt nhìn Thư Phàm. Anh tài xế tưởng một khi đã là con gái thì ai cũng thích được đi chậm rãi và sợ tốc độ cao ?

“Nhanh lên !” Thư Phàm lại hối thúc.

“Em yên tâm, anh đang phóng hết tốc lực đây.” Mặc dù không muốn phóng nhanh vượt ẩu, sợ bị công an bắt phạt, nhưng cũng đành phải làm theo lời của Thư Phàm.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi đông cứng trên ghế, mắt chăm chú nhìn số điện thoại trên màn hình điện thoại. Cho đến tận lúc này Hoàng Tuấn Kiệt vẫn không dám tin là Thư Phàm đã chủ động gọi điện thoại cho mình, hơn nữa còn đang trên đường đến đây.

“Minh có bị mất trí không nhỉ ?” Hoàng Tuấn Kiệt thì thào, ngờ ngẩn nở một nụ cười như một kẻ mất hồn.

Nhân viên nữ trong công ty mà nhìn thấy hình ảnh si dại này của Tổng giám đốc, họ sẽ kêu thét lên, và nhảy xô vào cứu xé hắn. Cũng may là không ai trông thấy hắn, nếu không trái tim của họ lại không thể hoạt động được như bình thường.

“Cộc ! Cộc !” Tiếng gõ cửa vang lên.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn đang chìm đắm vào trong mộng mị, nên không chú ý đến hiện tại xung quanh.

“Cộc ! Cộc !” Tiếng gõ cửa vang lên cùng với giọng nói của hơi trầm của Tuấn Hùng, “Cậu chủ !”

Lúc này Hoàng Tuấn Kiệt mới giật mình ngẩng đầu, mắt nhìn ra hướng cửa.

“Vào đi !”

Tuấn Hùng mở cửa, chân rào bước vào trong phòng.

“Cậu chủ ! Đã trưa rồi, anh không định đi ăn sao ?” Tuấn Hùng mỉm cười, hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu đói rồi, thì đi ăn đi. Tôi còn phải chờ Thư Phàm.” Hoàng Tuấn Kiệt không dấu được vui mừng, đã cười thành tiếng.

“Thư Phàm ? Cô ấy đến đây sao ?” Tuấn Hùng kinh ngạc, mở to mắt nhìn Tuấn Kiệt.

“Ừ, lúc nãy cô ấy gọi cho tôi, nói rằng cô ấy đang trên đường đến đây.”

Tuấn Hùng cười, tay xoa mũi, nheo mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Nếu thế tôi không làm phiền sếp nữa, tôi đi ăn cơm trưa đây.”

“Ừ, cậu đi đi.”

Tuấn Hùng xoay người, bước ra cửa. Trước khi đóng cửa phòng, đã quay lại nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, trên môi nở một nụ cười khó hiểu. Nhìn sếp háo hức chờ mong Thư Phàm đến từng phút từng giây, Tuấn Hùng hiểu trong lòng Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã có một vị trí nhất định, mà vị trí này không một cô gái nào có thể thay thế được.

.....

Đi xe tắc xi mất hơn 20 phút, mới đến cổng công ty Hoàng Thị.

Trả tiền cho anh tài xế xong, tự mở cửa xe, Thư Phàm bước nhanh xuống.

Hai người vệ sĩ canh gác cổng, thấy Thư Phàm là một người lạ mặt, đột nhiên xuất hiện trước cổng công ty, hơn nữa lại hùng hổ như muốn đến đây tìm ai đó để đánh nhau, cả hai vội chặn Thư Phàm lại.

“Các anh muốn gì ?” Thư Phàm nghiêng răng, tức giận hỏi.

“Phiền cô cho chúng tôi biết cô đến đây làm gì, hơn nữa cô có quen biết ai đang làm việc ở trong này không ?”

“Tôi là bạn của Tổng giám đốc Hoàng Tuấn Kiệt.” Thư Phàm không muốn mất thời gian cãi nhau lời thôi với hai anh vệ sĩ gác cổng, nên đơn giản nói cho họ biết về mối quan hệ của mình với Hoàng Tuấn Kiệt.

“Các cô gái khi đến đây, ai cũng nói mình là người quen của Tổng giám đốc, nhưng tất cả đều là giả.” Người vệ sĩ nhỏ gầy phủ nhận lại lời nói của Thư Phàm. Làm việc ở đây hơn ba năm, từng chứng kiến nhiều cô gái đến đây gây rối, muốn tiếp cận và làm quen với Hoàng Tuấn Kiệt, nên anh ta ngay lập tức liệt Thư Phàm vào danh sách đen.

“Anh...” Thư Phàm tức muốn hộc máu. Là một cô gái thẳng tính, ghét nhất việc bị người khác coi là một cô gái hám của, lẳng lơ và đào mỏ. Thư Phàm làm sao có thể chấp nhận việc bị người khác sỉ nhục trước mặt người khác.

Thư Phàm điên tiết quát hai anh vệ sĩ gác cổng: “Tôi không cần biết các anh đã đuổi bao nhiêu cô gái ra khỏi đây, vì tôi dám giả mạo là người quen của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng tôi không phải là một trong số đó.”

“Xin lỗi, dù cô có nói gì cũng vô dụng thôi. Tổng giám đốc đã có lệnh là không cho phép bất cứ một cô gái lạ mặt nào được phép bước vào công ty, nếu không có thể nhân viên.”

Thư Phàm tức đến nổi, chửi Hoàng Tuấn Kiệt thành tiếng: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Đồ xấu xa ! Đồ đê tiện ! Anh mà không nhanh ra đây gặp tôi, để tôi phải xông vào tận trong văn phòng của anh thì anh đừng trách tôi độc ác.”

Hai người vệ sĩ gác cổng trợn mắt há mồm, không dám tin là trên đời này còn tồn tại một cô gái đến tận cổng công ty mắng mỏ sếp của họ, mà không sợ Hoàng Tuấn Kiệt tống vào tù vì tội dám sỉ nhục hắn.

Vừa lúc đó Tuấn Hùng đi từ trong sân công ty ra cổng, thấy Thư Phàm đang hoa chân múa tay, miệng không ngừng mắng Hoàng Tuấn Kiệt, môi Tuấn Hùng co giật, rất muốn cười thật to nhưng mà cố nín.

“Xem ra hôm nay sắp lại gặp hạn rồi !” Tuấn Hùng che miệng cười thầm, mắt kín đáo nhìn Thư Phàm từ đầu xuống chân.

“Cô Phàm !” Tuấn Hùng háng giọng, lên tiếng gọi tên Thư Phàm.

Đang phùng phùng tức giận, Thư Phàm quay sang nhìn Tuấn Hùng đang tươi cười, bước đến gần mình.

“Sếp đang chờ cô ở trên lầu sáu.”

Hai người vệ sĩ gác cổng vội chào hỏi Tuấn Hùng.

Tuấn Hùng gật đầu chào lại, mắt nhìn Thư Phàm, miệng lịch sự nói: “Để tôi dẫn cô đi.”

Thư Phàm trừng mắt nhìn hai người vệ sĩ gác cổng, sau đó đi theo Tuấn Hùng vào trong tiền sảnh.

Hai người vệ sĩ ngơ ngác nhìn nhau, họ bất ngờ vì Thư Phàm thực sự là người quen của Hoàng Tuấn Kiệt, không phải là đang nói lừa họ. Tự dưng họ thấy lo sợ vu vơ, sợ Thư Phàm nói xấu họ với Hoàng Tuấn Kiệt. Nếu điều này xảy ra, họ sẽ không thể tiếp tục làm việc ở đây.

Công ty Hoàng Thị nhỏ hơn tòa cao ốc Hoàng Thị, nhưng lối kiến trúc vẫn tương tự nhau, có thể nói đây là một mô hình thu nhỏ của tòa cao ốc.

Bấm nút lên tầng sáu, Tuấn Hùng mỉm cười, hỏi Thư Phàm: “Sáng nay, cô làm việc vui chứ ?”

“Không vui một chút nào.” Thư Phàm bực bội trả lời Tuấn Hùng.

Hiểu tình nóng nảy của Thư Phàm, Tuấn Hùng không chấp, mà lại tiếp tục hỏi tiếp: “Tú Linh không đến đây cùng với cô sao ?”

“Nó bị Vũ Gia Minh bắt cóc rồi.” Thư Phàm căm giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái gì !” Tuấn Hùng kêu lên một tiếng, nụ cười trên môi tắt ngấm, mắt nhìn Thư Phàm, “Những điều mà cô nói có đúng không ? Tại sao người vệ sĩ được Hoàng Tuấn Kiệt cử đi bảo vệ Tú Linh không thông báo gì cả ?”

“Điều này tôi làm sao mà biết.” Thư Phàm cao giọng, càng nói càng kích động, “Tôi đang làm việc, thì Tổ Nga gọi điện cho tôi, nói cho biết là ngay sau khi Hoàng Tuấn Kiệt đưa Tú Linh đến trường đại học sư phạm, Vũ Gia Minh đã tìm đến và bắt cóc con bé đi.”

“Rìng !” Cánh cửa thang máy mở ra.

Thư Phàm và Tuấn Hùng sánh đôi đi trên hành lang của lầu sáu. Hành lang dài hun hút, không có một bóng người, không có một tiếng động, ngoài tiếng giày khua cồm cộp trên gạch, tiếng hít thở của hai người thì không còn âm thanh nào khác.

Sắc mặt của Tuấn Hùng và Thư Phàm đều trầm trọng như nhau, cả hai đều đang lo lắng cho Tú Linh, xem ra bữa trưa hôm nay, họ không thể ăn được nữa rồi.

Khi cánh cửa văn phòng Tổng giám đốc mở ra, Hoàng Tuấn Kiệt xuất hiện trong tầm mắt. Trong khi Hoàng Tuấn Kiệt chưa kịp mở miệng nói được câu gì, Thư Phàm đã túm ngay cổ áo của hắn, mắng phủ đầu hắn.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh là tên gian trá nhất mà tôi từng gặp ! Tối hôm qua, anh đã hứa là sẽ cho người bảo vệ em gái tôi. Thế mà, sáng nay Tú Linh đã bị Vũ Gia Minh bắt đi. Anh nói đi, anh bảo tôi làm sao có thể tin tưởng anh được đây.”

Hoàng Tuấn Kiệt đông cứng cả người, trên đời này hắn không sợ chết, cũng không sợ nguy hiểm, nhưng lại sợ Thư Phàm không tin tưởng và khinh ghét hắn.

“Những điều mà cô ấy nói hoàn toàn là sự thật chứ ?” Không dám đối diện với khuôn mặt đỏ bừng vì giận và đôi mắt căm hận của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt quay sang hỏi Tuấn Hùng.

“Lúc này đi thang máy, cô ấy đã nói sơ qua chuyện xảy ra sáng nay cho tôi nghe. Nếu đúng như những gì mà cô ấy kể, thì Tú Linh đã bị Vũ Gia Minh bắt đi rồi.”

“Gọi điện ngay cho người vệ sĩ sáng nay được cử đi bảo vệ Tú Linh cho tôi. Tôi muốn nói chuyện với cậu ta.” Hoàng Tuấn Kiệt tức điên người, hắn hận nhất là việc nhân viên dưới quyền dám làm trái lại mệnh lệnh của hắn, dám không hoàn thành nhiệm vụ mà hắn giao.

Tuấn Hùng mở điện thoại di động, tay bấm số của người vệ sĩ sáng nay.

.....

Trong một căn nhà gỗ, nằm trong rừng cao su, đã cũ kĩ và ẩm mốc, người vệ sĩ bị đánh bất tỉnh nhân sự, chân tay bị trói, bị nhét giẻ vào mồm, quần áo dính đầy đất cát, trông thảm hại và đáng thương như một con chuột cống bị nhúng vào nước sôi.

Vũ Gia Minh là một tên xảo quyệt, thâm trầm, lại ích kỉ, có thù tất báo, nên rất ghét người khác xen vào chuyện riêng tư của hắn. Tuy anh vệ sĩ không phải là kẻ chủ mưu trong chuyện này, nhưng dám len lút theo dõi hắn, và dám tìm cách để ngăn chặn không cho phép hắn mang Tú Linh đi, khiến hắn tức giận ra lệnh cho thuộc hạ đánh anh vệ sĩ một trận nhừ tử.

Tiếng chuông điện thoại trong túi quần anh vệ sĩ reo vang, gây sự chú ý của hai người đàn ông đang đứng gác ngoài cửa.

“Vào nghe xem, ai đang gọi điện thoại cho nó đi !” Tên kia ra lệnh cho đồng bọn.

Người đàn ông mặc vét đen, vóc dáng cao lớn đi vào trong phòng, khom người, lục tìm điện thoại trong túi quần anh vệ sĩ.

Nhìn số điện thoại hiện tên: “Trợ lý Tuấn Hùng” trên màn hình, người đàn ông mặc vét đen nháy mắt ra hiệu cho người đàn ông kia.

Người đàn ông kia hiểu ý vội bước vào phòng, mắt nhìn tên người đang gọi trên màn hình điện thoại.

“Đúng như những gì mà sếp dự đoán. Hai chúng ta nên làm gì bây giờ ?” Người đàn ông kia thì thào với người đàn ông mặc vét đen.

“Còn làm gì được nữa, đương nhiên là chuyển cuộc gọi cho sếp rồi.”

“Ý của mày là ...?” Người đàn ông mặc vét đen cười thâm hiểm.

“Mày gọi điện cho sếp đi, để tao nói đôi lời với người ta.” Người đàn ông kia cười thâm hiểm đáp lại nụ cười thâm hiểm của người đàn ông mặc vét đen. Họ rất giống một cặp bài trùng.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đượm mồ hôi, đỏ bừng vì giận và vì phải đi một đoạn đường khá xa của Thư Phàm, đặc biệt càng đau lòng hơn khi thấy Thư Phàm buồn bã và lo lắng cho cô em gái đến thất thần cả người.

“Cô ngồi xuống đây đi !” Hoàng Tuấn Kiệt ấn Thư Phàm ngồi xuống ghế sofa, chốt cho Thư Phàm một cốc nước, “Cô uống đi cho đỡ khát.”

Thư Phàm đón lấy ly nước lọc trên tay Hoàng Tuấn Kiệt, cho lên miệng rồi uống một ngụm.

Hoàng Tuấn Kiệt ân cần ngồi bên cạnh Thư Phàm, mắt dịu dàng nhìn Thư Phàm.

Tuấn Hùng chờ mãi mới thấy bên kia bắt máy, nhưng người nhận cuộc gọi không phải là giọng nói của anh vệ sĩ mà là của một người đàn ông khác.

“Anh là Trợ lý Tuấn Hùng ?” Người đàn ông kia trầm giọng hỏi.

Tuấn Hùng cau mày, cố xác định xem người đang nói chuyện với mình có quen biết với mình không: “Đúng, tôi là trợ lý Tuấn Hùng. Còn anh là ai ?”

“Tôi là ai, anh không cần phải biết. Anh chỉ cần biết rằng, người vệ sĩ mà các anh cử đi bảo vệ cô Tú Linh đang ở trong tay chúng tôi.”

Tuấn Hùng liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt chỉ cần nhìn sơ qua sắc mặt trầm trọng của Tuấn Hùng, cũng đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Các anh muốn gì ?” Tuấn Hùng trầm tĩnh, hoàn toàn không để lộ ra bất an trong lòng mình.

“Chúng tôi không muốn gì cả. Chỉ muốn nhắn với các người rằng, không nên động chạm đến chuyện riêng tư của chủ nhân chúng tôi.”

“Vũ Gia Minh bảo các người nhắn lại với tôi như thế ?” Tuấn Hùng cười nhạt. Ban đầu Tuấn Hùng còn tưởng người dõ dạc sau lưng là một nhân vật huyền bí nào đó, không ngờ người đó lại là Vũ Gia Minh. Xem ra Hoàng Tuấn Kiệt đã đánh giá thấp khả năng của Vũ Gia Minh, nên mới để cho hắn có cơ hội bắt cóc Tú Linh, mặc dù đã cẩn thận cử người bảo vệ Tú Linh.

“Bảo với Hoàng Tuấn Kiệt rằng nếu có gì thắc mắc thì có thể gọi điện cho chủ nhân của chúng tôi.”

Nói xong, người đàn ông kia khoai trá bật ra một tràng cười thật dài, chối tai, rồi đột ngột cúp máy.

“Người vệ sĩ đó đã bị Vũ Gia Minh cho người bắt nhốt ?” Hoàng Tuấn Kiệt điềm tĩnh hỏi, hoàn toàn không có dáng vẻ của một người thua cuộc và thất bại.

“Đúng thế. Nghe người bắt nhốt người vệ sĩ nói, nếu cậu chủ có gì thắc mắc thì có thể gọi điện cho Vũ Gia Minh để hỏi.”

“Hừ ! Tôi chẳng có thắc mắc gì cần hỏi cậu ta cả. Dù cậu ta không nói cho tôi biết cậu ta đang nhốt Tú Linh ở đâu, tôi cũng có thể đoán được.”

Thư Phàm đặt mạnh ly nước lọc xuống bàn, ngay lập tức túm lấy cổ áo Hoàng Tuấn Kiệt, miệng quát to: “Anh còn không mau nói cho tôi biết hiện giờ Vũ Gia Minh đang mang Tú Linh đi đâu.”

“Hong Kông. Cô có muốn cùng tôi đi Hong Kông một chuyến không ?” Hoàng Tuấn Kiệt cười hỏi, không thèm quan tâm đến vẻ mặt vì bất ngờ, đã trở nên hoạt kê của Tuấn Hùng ở bên cạnh.

Thư phàm mở to mắt, há hốc mồm nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Đi....đi sang Hong Kông ?”

“Đúng.” Hoàng Tuấn Kiệt cười đáp, hài lòng nhìn khuôn mặt kinh ngạc, trông thật dễ thương và đáng yêu của Thư Phàm.

“Anh...anh không bị điên chứ ? Anh...anh đâu cần phải bỏ công việc, theo tôi sang tận Hong Kông để mang em gái về ?”

“Tôi không hề bị điên.” Hoàng Tuấn Kiệt bức bối, rất muốn đánh Thư Phàm một trận. Tại sao người con gái không biết xấu hổ này luôn không hiểu được dụng ý của hắn, mà luôn nói ra những câu khiến hắn tức chết.

“Tuấn Hùng ! Bảo cô thư kí ngay lập tức đặt mua hai vé cho tôi và Thư Phàm bay sang Hong Kông vào chiều nay.”

Tuấn Hùng hét mở rồi lại khép miệng, định ngăn cản ý định điên rồ của sếp, nhưng sau khi bị sếp mãnh liệt trừng mắt, đã vội vâng mệnh rời khỏi phòng, đi tìm cô thư kí để phân phó công việc do sếp giao.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ngồi trên máy bay riêng, Vũ Gia Minh tay chống cằm, mắt nhìn ra bên ngoài qua lớp cửa kính, tâm trí rơi vào suy tư, đầu không ngừng tính toán.

Tú Linh vẫn còn ngủ say, gối đầu lên đùi Vũ Gia Minh, khuôn mặt trẻ con, thanh tú, xinh đẹp động lòng người được ánh sáng phản chiếu qua lớp cửa kính vào khoang máy bay tạo nên một khung cảnh nửa mơ, nửa thực khiến cho người ta say.

Hai bím tóc đen dày thả dài trước ngực, khi ngủ trông Tú Linh thật yên bình và đáng yêu đến nỗi Vũ Gia Minh nhìn ngắm đến ngây ngất cả người. Từ trước đến nay, hắn ít khi nào chú ý và quan tâm đến một cô gái nào như thế.

Vượt nhẹ gò má mịn màng và trắng hồng của Tú Linh, Vũ Gia Minh mỉm cười: “Nhóc con ! Chúng ta sắp đến Hong Kông rồi. Hy vọng khi sang đến bên đó, cô sẽ không làm loạn và không tìm cách bỏ trốn. Nếu không tôi sẽ trừng phạt cô thật nặng.”

Đang nói tự dưng Vũ Gia Minh thấy lo sợ vu vơ, sợ Tú Linh không biết xấu hổ, bất chấp nguy hiểm tìm đủ mọi cách thoát khỏi sự kiểm soát của mình. Lúc đó, nếu chẳng may hắn không để mắt đến, Tú Linh vượt ra khỏi tầm mắt của hắn, thì hắn biết phải làm sao. Càng nghĩ Vũ Gia Minh càng thấy sợ. Hong Kông là một đất nước rộng lớn, hoàn toàn xa lạ đối với Tú Linh. Nếu Tú Linh bị lạc, hay bị kẻ xấu bắt cóc, hắn làm sao có thể sống yên ổn trong nửa cuộc đời còn lại.

Siết chặt tay Tú Linh, Vũ Gia Minh vội vàng trầm giọng gọi Trợ lý Tân: “Trợ lý Tân ! Mau vào đây, tôi có việc cần cậu làm !”

Ngồi trong phòng lái, nghe tiếng gọi của Vũ Gia Minh, Trợ lý Tân ngay lập tức đứng lên, rào bước nhanh vào khoang sau của máy bay.

“Cậu chủ có gì phân phó ?” Trợ lý Tân đứng trước mặt Vũ Gia Minh, tầm mắt không dám nhìn lướt qua khuôn mặt say ngủ của Tú Linh, sáng nay khi ngồi trên xe ô tô đã nhận được một bài học, nên không dám vi phạm nữa.

“Khi nào xuống đến sân bay bên Hong Kông, cậu cử người đi theo sau bảo vệ Tú Linh, tuyệt đối không để cho cô ấy xảy ra bất cứ chuyện gì. Nếu không, cậu chuẩn bị tinh thần mà lĩnh hậu quả đi.” Vũ Gia Minh lạnh lùng ra lệnh, trầm giọng cảnh cáo và đe dọa Trợ lý Tân.

Trợ lý Tân toát mồ hôi hột vì sợ, chỉnh lại gọng kính, dùng khăn tay màu trắng lau mồ hôi trán, run giọng đáp: “Thưa cậu chủ, tôi đã hiểu rồi.”

“Không còn chuyện gì khác. Cậu đi đi.”

“Vâng.” Trợ lý Tân đi như ma đuối ra khỏi khoang sau của máy bay, tiến nhanh đến phòng lái, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực, lòng thầm cầu nguyện trong những ngày còn làm việc ở Hồng Kông, Tú Linh sẽ bình yên vô sự, nếu không Trợ lý Tân có nguy cơ sống không bằng chết.

Vũ Gia Minh là một kẻ thâm trầm và nguy hiểm, lại thủ đoạn đầy người. Hắn có hàng trăm hàng nghìn cách để trả thù và hành hạ người khác. Những cách mà hắn nghĩ ra, người bình thường tuyệt đối không thể tưởng tượng ra được.

Làm việc cho Vũ Gia Minh hơn bốn năm, nên Trợ lý Tân đã phần nào hiểu được tính cách của hắn.

Ngồi xuống ghế trong buồng lái, Trợ lý Tân mở điện thoại, bấm số, áp vào tai, chờ nghe máy.

Một lúc sau, đầu dây bên kia có tiếng trả lời: “Chào cậu !”

“Hoàng Long ! Cậu hiện giờ vẫn còn ở bên Hồng Kông chứ ?” Trợ lý Tân khôi phục lại dáng vẻ điềm tĩnh của mình.

“Tôi hiện giờ đang ở Hồng Kông.” Người thanh niên tên Hoàng Long cười hỏi: “Thế nào, cậu có việc gì muốn nhờ tôi sao ?”

“Sếp đang trên đường đến Hồng Kông, nên có việc tôi muốn nhờ cậu.”

“Việc sếp sang bên này khảo sát thị trường và kí kết hợp đồng tôi đã biết, mà sếp muốn bảo tôi làm là việc gì thế ?”

“Khi nào xuống sân bay, cậu cử hai vệ sĩ bảo vệ một cô gái đi cùng với sếp.” Trợ lý Tân vuốt mồ hôi trán, nhanh gọn nói ra mục đích chính của cuộc gọi.

“Bảo vệ một cô gái ? Cô gái này là đối tác làm ăn của sếp hả ?” Hoàng Long tò mò hỏi Trợ lý Tân.

“Đó không phải là việc của cậu. Chỉ cần cậu làm đúng theo những gì mà sếp yêu cầu là được rồi.” Trợ lý Tân ngắt lời Hoàng Long, không muốn nói lời thôi về chuyện riêng tư của Vũ Gia Minh. Nếu để Vũ Gia Minh biết được, Trợ lý Tân không biết mình sẽ bị Vũ Gia Minh trừng phạt nghiêm khắc đến mức độ nào nữa. Chỉ cần nghĩ đến đây, Trợ lý Tân đã thấy rùng mình ớn lạnh.

“Được rồi, cậu yên tâm, mình sẽ làm theo lời dặn dò của cậu.” Hoàng Long cười, đáp ứng yêu cầu của Trợ lý Tân.

“Cảm ơn cậu. Khi nào sang đến nơi, nếu rảnh rồi mình sẽ mời cậu đi uống rượu.”

“Ha ha ha ! Mình chờ, hiem khi nào cậu có nhã hứng như thế.” Hoàng Long cười sang sảng trong máy.

“Thăng quý !” Trợ lý Tân phì cười, mắng Hoàng Long một câu, sau đó cúp máy.

“Sếp lại giao việc cho anh làm ?” Ngồi ở đằng sau, người vệ sĩ riêng của Vũ Gia Minh hỏi Trợ lý Tân.

“Ừ. Sếp muốn tôi cho người bảo vệ an toàn cho cô Tú Linh.” Trợ lý Tân ngao ngán nói, tay dứt điện thoại vào túi áo khoác.

“Sếp có vẻ rất coi trọng cô Tú Linh ?” Người vệ sĩ riêng thì thào, mắt liếc nhìn ra cánh cửa dẫn ra khoang sau của máy bay.

“Có lẽ vậy.” Trợ lý Tân mỉm cười, không muốn nói gì thêm.

.....

Vũ Gia Minh vuốt tóc Tú Linh, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Tú Linh, môi nở một nụ cười. Khi tay hắn lần mò xuống cổ Tú Linh, bị đôi môi hồng hơi cong màu đỏ như son của Tú Linh cuốn hút, đột nhiên những ý nghĩ đen tối hiện lên ở ạt trong đầu Vũ Gia Minh, ngay lúc này hắn rất muốn hôn Tú Linh, muốn cắn nuốt, muốn ăn Tú Linh vào bụng.

Đầu Vũ Gia Minh cúi thấp dần, môi hắn chạm vào môi Tú Linh, tay hắn trượt xuống dưới.

Tú Linh từ trong mộng mị, choàng tỉnh, mở to mắt nhìn khuôn mặt Vũ Gia Minh phóng đại trước mặt mình.

Vũ Gia Minh không ngờ Tú Linh lại tỉnh đúng lúc vào này, hắn luống cuống ngồi thẳng dậy, ngượng ngùng cười hỏi: “Cô đã tỉnh rồi ?”

Tú Linh chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn Vũ Gia Minh, đầu óc vẫn chưa lấy lại được sự tỉnh táo. Tú Linh cho rằng cơn ác mộng kia vẫn còn kéo dài cho đến tận lúc này.

“Cô không bị làm sao chứ ? Sao tôi hỏi cô mà cô không chịu nói gì cả ?” Vũ Gia Minh lo lắng đặt tay vào trán Tú Linh, kiểm tra xem Tú Linh có bị nóng sốt không ?

Sự động chạm của Vũ Gia Minh khiến Tú Linh hoàn toàn tỉnh táo, ngồi bật dậy, tay chỉ vào mặt Vũ Gia Minh, miệng la lên: “Anh...anh..”

Vũ Gia Minh cau mày, không hài lòng khi thái độ coi mình là một con quỷ chuyên đi hút máu người.

“Cô không cần phải hét to lên như thế. Tôi không bị điếc.”

Tú Linh hốt hoảng nhìn quanh máy bay rộng hơn 10 mét vuông, kê một chiếc giường đơn màu trắng khá cao, một băng ghế sofa dài đồng màu trải nệm. Nhìn lướt qua vòm trời xanh biếc, và những đám mây lững lờ trôi qua khung cửa sổ, Tú Linh run bắn cả người, sắc mặt trắng bệch, run run hỏi Vũ Gia Minh: “Tôi...tôi đang ở đâu đây?”

Vũ Gia Minh thương hại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, dễ thương vì sợ hãi đã trở nên trắng bệch của Tú Linh: “Cô đang ở trên máy bay.”

“Trên...trên...máy bay.” Tú Linh mờ mịt, lăm lăm nhắc lại câu trả lời của Vũ Gia Minh, “Tại sao tôi lại đang ở trên máy bay? Tôi nhớ là mình không muốn đi đâu cả.”

“Cô sẽ theo tôi sang Hồng Kông.” Vũ Gia Minh dơ tay, định kéo Tú Linh vào lòng.

Tú Linh sợ hãi vội tránh thoát khỏi bàn tay của hắn, mắt đề phòng nhìn Vũ Gia Minh một khắc cũng không rời. Tú Linh sợ hắn, còn hơn sợ cốp.

“Tôi... muốn... đi về. Tôi.... không... muốn đi đâu cả.” Tú Linh sợ đến mức, nước mắt tuôn ra như mưa, nói năng lộn xộn.

“Cô.....” Vũ Gia Minh luồn tay vào tóc, thấy bất lực với chính mình khi không thể dụ dỗ được một tiểu cô nương ngoan ngoãn nghe theo lời của mình, “Sang Hồng Kông, tôi sẽ dẫn cô đi chơi, sẽ mua nhiều quà cho cô.”

Cách nói chuyện của Vũ Gia Minh chẳng khác gì đang tìm cách dỗ nín một đứa trẻ con không hiểu chuyện, bằng cách hứa hẹn cho nó đi chơi và mua quà cho nó.

Nếu Thư Phàm mà nghe được những lời nói này của Vũ Gia Minh, thì thế nào Thư Phàm cũng đã tặng cho hắn một cú đấm vào mặt rồi. Từ trước đến nay, Thư Phàm ghét nhất những tên đàn ông mặt dày vô liêm sỉ giống như Vũ Gia Minh.

Tú Linh lại có tính cách hoàn toàn trái ngược với Thư Phàm. Tuy không phải là một cô gái ham của, tham giàu, nhìn thấy đàn ông có vẻ bề ngoài đẹp trai và nam tính, có địa vị giàu có và quyền lực, đã sáng mắt, bất chấp tất cả để lao đầu vào. Nhưng Tú Linh là một cô gái có tính cách dễ thương và đáng yêu như trẻ con, thích được người khác nói năng nhỏ nhẹ, thích được yêu thương và vỗ về an ủi.

Vũ Gia Minh tà ác cười thâm, thấy Tú Linh ngồi ngây trên ghế, thút thút khóc, không còn tiếp tục gào thét, và trốn tránh hắn nữa, đã lợi dụng cơ hội có một không hai này để thực hiện âm mưu của mình.

Vũ Gia Minh nhanh chóng ôm lấy Tú Linh vào lòng, đặt Tú Linh ngồi lên đùi, dùng khăn tay lau nước mắt trên má, dịu giọng nói: “Cô đừng khóc nữa! Chuyện xảy ra sáng nay coi như tôi xin lỗi cô.”

Nghe Vũ Gia Minh nhắc đến chuyện sáng nay bị hắn suýt chút nữa cưỡng bạo, Tú Linh đông cứng cả người, quên cả khóc, ngẩng mặt nhìn Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh thâm trách bản thân mình ngu muội khi đại dốt nhắc lại chuyện liên quan đến sáng nay, lẽ ra hắn nên nói tránh đi mới phải.

“Khi sang đến Hồng Kông, cô muốn đi chơi ở đâu, để tôi dẫn cô đi?” Vũ Gia Minh khôn khéo phân tán sự chú ý của Tú Linh.

“Tôi...tôi...không muốn đi chơi ở đâu cả.” Tú Linh sụt sịt, tay quệt nước mắt trên má, đáng thương nói ra mong muốn của mình: “Tôi muốn về với chị gái, về với anh Kiệt.”

“Im ngay!” Vũ Gia Minh quát to, ghen tuông và hận thù bùng phát, Hắn không thích Tú Linh nhắc đến tên Hoàng Tuấn Kiệt trước mặt hắn.

“Cô sẽ không đi đâu cả, tôi đi đâu thì cô phải đi theo đấy. Còn nữa, từ lần sau tôi cấm cô không được nhắc tên Hoàng Tuấn Kiệt trước mặt tôi. Hừ! Nếu cô mà dám vi phạm, tôi chẳng những tăng tiền phạt cô lên 100 triệu, mà còn trừng phạt cô thật nặng tay.” Vũ Gia Minh biến thành một tên bạo chúa ghen tuông, mà không biết rằng mình đang ngày càng hành động một cách quá mức, mất bình tĩnh đến không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình.

“Anh....anh...” Tú Linh lắp bắp, cảm phần trừng mắt nhìn Vũ Gia Minh, “Anh đừng quá đáng! Tôi đã nói tôi không còn là nô lệ của anh nữa, cũng không muốn có liên quan gì đến anh. Tại sao anh không thể buông tha cho tôi?”

“Cô muốn tôi trừng phạt cô ngay bây giờ?” Vũ Gia Minh nguy hiểm nhìn Tú Linh, khuôn mặt lạnh tựa băng đá.

Tú Linh lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt to tròn ầng ậc nước, tay giữ chặt lấy thân váy, cuống cuống tìm cách thoát khỏi vòng tay cứng như sắt thép của Vũ Gia Minh.

“Ngồi im!” Vũ Gia Minh khàn giọng quát.

Tú Linh ngây thơ không biết rằng khi đang ngồi trong lòng một người đàn ông, thì tốt nhất không nên cựa quậy, nếu không sẽ khiến người đàn ông nổi lên thú tính muốn cưỡng bạo mình.

“Chết tiệt! Cô ta có biết mình phải nhẫn nhịn nhiều lắm không, mà cô ta còn ngu ngốc khơi dậy ham muốn trong lòng mình nữa.” Vũ Gia

Mình nghĩ rằng nghĩ lợi, vừa phải cố nhẫn nhịn, vừa tức giận đến mức đỏ bừng cả mặt, hơi thở bấn loạn, mắt sáng rực nhìn Tú Linh.

Tú Linh chẳng những không nghe lời Vũ Gia Minh, còn giầy dụa nhiều hơn cả lúc này. Tú Linh đã hiểu lầm ý tứ của hắn, cho rằng hắn quát mình ngồi im vì bắt ép mình phải nghe lời hắn, mà có biết đâu rằng hắn đang khổ sở vì chuyện khác.

“Chết tiệt ! Tất cả đều là do cô tự chuốc lấy !” Vũ Gia Minh chửi thành tiếng, lập tức nâng đầu Tú Linh lên, chiếm lấy môi Tú Linh, vừa cuồng nhiệt hôn Tú Linh cho thỏa mong muốn của mình, vừa ôn nhu, dịu dàng dụ dỗ Tú Linh đáp lại nụ hôn của mình, vừa đánh thức bản năng của một người phụ nữ đã trưởng thành đang ngủ yên trong cơ thể Tú Linh.

Bên ngoài nắng đã lên cao, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi. Phía dưới, trên từng con đường, góc phố đang tập nập người qua kẻ lại. Mưa thu đến khiến khung cảnh ngập trong màu vàng của lá, màu vàng của hoa cúc, màu vàng nhạt của nắng. Cuộc sống tràn ngập tươi vui, rực rỡ sắc màu.

.....

12 giờ 45 phút, tại văn phòng Tổng giám đốc, công ty Hoàng Thị.

Chờ Thư Phàm lấy lại tinh thần, và có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện. Lúc này, Hoàng Tuấn Kiệt mới nhẹ giọng nói: “Cô yên tâm đi, em gái cô sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Tôi và Vũ Gia Minh làm bạn bao nhiêu lâu nay, nên tôi có thể phần nào hiểu được tính cách của hắn. Một khi hắn đã coi trọng Tú Linh, hắn tuyệt đối sẽ không làm hại đến Tú Linh.”

“Tôi hy vọng, mọi chuyện sẽ diễn ra đúng như những gì mà anh nói. Nếu không, dù có phải đi tù, tôi cũng phải đâm vỡ mặt Vũ Gia Minh, và băm vằm hắn ra hàng trăm hàm nghìn mảnh.” Thư Phàm siết chặt tay, cắn phần rít giọng.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, hài lòng khi thấy Thư Phàm ngoài lòng căm ghét và hận thù đối với Vũ Gia Minh, thì không còn tình cảm nào khác.

“Cô cũng đã đói rồi ! Chúng ta đến một nhà hàng nào đó rồi ăn cơm.” Hoàng Tuấn Kiệt dịu dàng bảo Thư Phàm, cầu mong Thư Phàm không nổi khùng lên và từ chối yêu cầu của mình.

“Tôi không đói.” Thư Phàm tuy không nổi cáu, quát to Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng lại ỉu xiu, không muốn đi ăn cơm trưa.

“Nếu không ăn cơm trưa, cô làm sao đủ sức cùng tôi bay sang Hồng Kông tìm em gái. Nếu cô muốn đưa được em gái về Việt nam, cô phải có đủ sức khỏe để chiến đấu chứ ?” Hoàng Tuấn Kiệt khôn khéo tìm cách dụ dỗ Thư Phàm nghe lời mình.

Sống với Thư Phàm mấy ngày, trải qua vô số lần tranh cãi, Hoàng Tuấn Kiệt đã rút ra được một bài học là khi nào muốn Thư Phàm nghe theo lời mình, thì tốt nhất là không nên ra lệnh, mà nên dịu dàng khuyên bảo. Thư Phàm không sợ cứng, nhưng lại dễ siêu lòng khi người khác mềm mỏng nói chuyện với mình.

“Nhưng mà...” Thư Phàm ngập ngừng, không biết nói làm sao cho phải.

“Nghe lời tôi đi, tôi muốn cô đi ăn cơm trưa cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, che dấu đi dụng ý muốn thân cận của mình vào trong.

Thư Phàm mờ mịt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, hoàn toàn không đoán được suy nghĩ trong đầu hắn.

“Thôi được rồi, chúng ta đi ăn thôi.” Thư Phàm đứng lên, tay cầm lấy túi xách trên bàn.

Hoàng Tuấn Kiệt vội đứng lên theo Thư Phàm, sung sướng cười tươi, nheo mắt nhìn Thư Phàm hết một người đàn ông galang, lịch sự đang hộ tống một quý bà.

Hoàng Tuấn Kiệt cùng Thư Phàm sánh đôi đi ra khỏi phòng Tổng giám đốc. Buổi trưa trên hành lang lầu sáu không có một bóng người, ngay cả cô thư kí cũng không thấy mặt, hình như cô ta đang bận thực hiện nhiệm vụ mà Hoàng Tuấn Kiệt vừa mới giao phó.

Đứng chờ trước cửa thang máy, Hoàng Tuấn Kiệt quay sang nhìn Thư Phàm, ánh mắt tràn ngập quan tâm và nhu tình: “Trông cô có vẻ mệt mỏi ! Cô đã làm việc suốt từ sáng đến hơn 10 giờ trưa ?”

Thư Phàm gật đầu đáp: “Đúng. Đạo này có nhiều người bị ốm đau, nên công việc ở bệnh viện hơi nhiều.”

“Cô làm việc gì cũng nên chú ý đến sức khỏe của mình một chút, đừng chỉ có biết đến làm việc.”

“Cảm ơn anh.” Thư Phàm ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, nụ cười chứa chan ân tình và cảm động trước những câu nói của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt ngáy người, chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp, thanh thú, cùng nụ cười quyến rũ của Thư Phàm. Trái tim Hoàng Tuấn Kiệt bất giác run lên, mặt hơi ửng đỏ, lòng rung động.

“Rìng !” Cánh cửa thang máy xịch mở, đưa Hoàng Tuấn Kiệt trở về thực tại, hắn giật mình thu lại ánh mắt và khuôn mặt ngớ ngẩn của

mình.

Cùng Thư Phàm bước vào thang máy, Hoàng Tuấn Kiệt thỉnh thoảng lại len lén, liếc mắt nhìn Thư Phàm, trông Hoàng Tuấn Kiệt lúc này chẳng khác gì một tên nhóc choai choai đang tìm cách tán tỉnh người con gái mà mình thích.

Thư Phàm chìm vào suy tư, không hề biết rằng đứng bên cạnh, Hoàng Tuấn Kiệt đang dần bị thần ái tình bắn trúng.

Xuống đến tầng hầm để xe của tập đoàn Hoàng Thị, Hoàng Tuấn Kiệt mở cửa xe cho Thư Phàm.

Thư Phàm không khách sáo trèo lên xe ngay lập tức, thậm chí còn không nói câu cảm ơn Hoàng Tuấn Kiệt.

Nếu nhân viên trong công ty mà nhìn thấy cảnh này, họ sẽ cho rằng mình bị hoa mắt chóng mặt nên mới nhìn nhầm. Hoàng Tuấn Kiệt tuy không phải là một kẻ kiêu ngạo và coi khinh người khác giống như Vũ Gia Minh, nhưng hẳn ít khi nào chịu mở cửa xe cho người khác. Trên đời này người khiến hắn phải đích thân hạ mình làm như thế, chỉ có hai người, một là mẹ hắn và hai là bà ngoại, ngoài ra thì không còn ai khác. Thư Phàm là người thứ ba có vinh dự này.

Chiếc xe ô tô màu xám tiến dần ra cổng, sau đó bon bon chạy trên đường phố tấp nập người qua kẻ lại. Trưa mùa thu khá oi bức, nắng đổ chang chang trên nền xi măng, mọi người đi ra đường, ai cũng trùm kín đầu trong những chiếc nón bảo hiểm đầy đủ sắc màu khi đi xe máy, đội những chiếc mũ vải mềm khi đi xe đạp.

Thư Phàm ngồi ngả người ra sau ghế, tay đặt lên trán, nhắm mắt dưỡng thần, dáng vẻ ưu tư và mệt mỏi. Tuy Thư Phàm không nói ra miệng, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt vẫn phần nào hiểu được tâm trạng bồn chồn và lo lắng của Thư Phàm bây giờ.

Vừa lái xe vừa nhìn ngắm khuôn mặt khép hờ mắt của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào trầm tư.

Khi nghe tin em gái Thư Phàm bị bắt cóc, hắn đã lo lắng và suy nghĩ thay cho Thư Phàm, thậm chí hắn còn đề nghị Thư Phàm cùng mình bay sang Hồng Kông tìm Tú Linh mà không cần suy nghĩ đến lấy một giây, cũng không để tâm đến công việc kinh doanh của công ty đang rơi vào khó khăn.

Từ bao giờ hắn đã để chuyện của Thư Phàm vượt trên tất cả các mối quan tâm khác? Chẳng phải từ trước đến nay ngoài kinh doanh thì hắn không còn để ý đến chuyện gì khác, đặc biệt dính đến vấn đề tình cảm nam nữ thì lại càng không?

Hoàng Tuấn Kiệt không kìm nén được lại liếc mắt nhìn ngắm hình ảnh của Thư Phàm qua gương xe. Tuy rằng vẫn còn chưa lý giải được hành động bộc phát của chính mình, nhưng hắn tuyệt không hối hận với quyết định của mình, mà ngược lại hắn còn mừng vì có thể giúp được Thư Phàm, cùng Thư Phàm gánh vác mọi chuyện, chia sẻ một phần nào đó khó khăn và vất vả với trách nhiệm làm chị của Thư Phàm.

.....

Nhà hàng Khánh Châu nằm trên quận ba của thành phố, được xây dựng cách đây hơn năm năm, gồm hai tầng, rộng hơn 1,000 mét vuông, do một người đàn ông hơn 50 tuổi làm chủ, chuyên phục vụ các món ăn Tây cho thực khách.

Hoàng Tuấn Kiệt thỉnh thoảng đến nhà Khánh Châu ăn cơm, nên đối với cách bài trí, tài nấu nướng của đầu bếp khá quen thuộc. Vì muốn Thư Phàm được thưởng thức những món ăn ngon, muốn Thư Phàm tạm quên đi nỗi lo lắng trong lòng, Hoàng Tuấn Kiệt đã đặc biệt đưa Thư Phàm đến đây.

Đậu xe ở ven đường, gần một khu đất trống trước cửa quán, tắt máy xe, Hoàng Tuấn Kiệt quay sang nhìn Thư Phàm.

Nhắm mắt dưỡng thần một lúc, Thư Phàm muốn đầu óc được thư giãn một chút, nhưng không ngờ tiếng nhạc du dương phát ra từ băng cát xet trên đầu xe, không khí mát mẻ do máy lạnh, đã ru hồn Thư Phàm vào giấc ngủ say.

Hoàng Tuấn Kiệt ngây người ngồi ngắm Thư Phàm, phì cười khi thấy Thư Phàm đã vô tư lăn ra ngủ, dáng vẻ hoàn toàn thoải mái, thư giãn khác hẳn thái độ hùng hổ, giận dữ muốn đánh người vào lúc này. Hoàng Tuấn Kiệt không biết phải dùng từ gì cho chính xác để diễn tả tính cách có một không hai của Thư Phàm.

“Gọi hay là không gọi Thư Phàm dậy?” Hoàng Tuấn Kiệt tự hỏi chính mình. Thật lòng hắn muốn Thư Phàm được nghỉ ngơi, được ngủ ngon, nhưng lại lo Thư Phàm nhện đói, có hại cho sức khỏe.

Cuối cùng sau nhiều đắn đo và phân vân, Hoàng Tuấn Kiệt quyết định không gọi Thư Phàm dậy, khởi động máy, lái xe đến một con đường vắng vẻ, rợp bóng mát.

Con đường này trước đây mỗi lần tinh thần căng thẳng, mệt mỏi, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn thường lái xe đến, đậu xe sát vào lề đường, đi dạo bộ trên vỉa hè cho tâm hồn thư thái.

Thói quen và bí mật này, hắn không hề chia sẻ với ai, cũng không muốn người khác bước vào khu vườn mà hắn đã đóng kín cửa bao nhiêu lâu nay. Nhưng kể từ khi gặp Thư Phàm, hắn đã tự nguyện mở khóa cửa, và mời Thư Phàm bước vào trong.

Hơn năm phút sau, Hoàng Tuấn Kiệt lái xe đến nơi, đậu xe vào chỗ quen thuộc, tắt máy xe, ngả ghế ra phía sau, hạ kính xe ô tô để cho gió mát lùa vào trong xe, Hoàng Tuấn Kiệt dựa nửa thân người vào ghế, quay sang ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Thư Phàm.

Chưa có lúc nào Hoàng Tuấn Kiệt lại thấy tâm hồn mình thanh thoi và thư giãn đến thế. Bao nhiêu lo toan, bao nhiêu bực bội và u uất tích tụ trong người hơn 20 năm qua gần như tan biến.

Nhắm mắt lại, Hoàng Tuấn Kiệt hít một hơi thật sâu, mùi hoa nhài thoang thoảng bay trong không khí khiến Hoàng Tuấn Kiệt có cảm giác lâng lâng muốn bay.

.....

1 giờ 20 phút chiều, sân bay Quốc tế Hồng Kông.

Máy bay vừa hạ cánh, Tú Linh bị Vũ Gia Minh nắm chặt tay kéo ra cửa. Tú Linh vùng vằng không muốn đi theo hắn, nhưng không còn cách nào khác. Đây là Hồng Kông, không phải Việt nam, Tú Linh là một cô gái hơi nhút nhát, làm sao dám chạy nhảy lung tung trước một đất nước xa lạ, không quen biết một ai.

Vũ Gia Minh hài lòng, khi thấy Tú Linh không còn chống đối, và cố giằng tay ra khỏi tay hắn nữa.

“Đi thôi !” Vũ Gia Minh mỉm cười, dịu giọng giục Tú Linh.

Tú Linh hồi hộp, bước thấp bước cao đi theo Vũ Gia Minh, mắt ngó nghiêng xung quanh.

Mặt trời nắng gắt, không khí hầm hập nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn, gò má trắng mịn của Tú Linh ửng hồng, trông xinh đẹp và quyến rũ động lòng người.

Vũ Gia Minh quay lại nhìn Tú Linh, tự dưng tức giận khi bắt gặp ánh mắt chiêm ngưỡng của mấy hành khách nam vừa mới bước xuống máy bay.

Vũ Gia Minh kéo Tú Linh đứng sát vào người, cởi ngay áo khoác choàng lên đầu Tú Linh cho khỏi nắng, và ngăn chặn ánh mắt của mấy hành khách nam.

Tú Linh kinh ngạc mở to mắt nhìn Vũ Gia Minh, không hiểu vì lý do gì giữa trời nóng như đổ lửa thế này, hắn lại trùm nguyên một chiếc áo vét lên đầu mình.

“Cái này !” Tú Linh nắm lấy áo vét, định gỡ xuống.

“Không được lôi xuống !” Vũ Gia Minh trầm giọng cảnh cáo.

Tú Linh xụ mặt, tức giận Vũ Gia Minh luôn ra lệnh cho mình.

“Trời đang nắng, cô khoác áo vét lên đầu cho khỏi say nắng.” Vũ Gia Minh thấy khuôn mặt không vui Tú Linh, đã khôn khéo tìm ngay được một lý do hết sức thỏa đáng.

Tú Linh ngây thơ tưởng thật, đã không còn cự nự nữa, vừa bước theo Vũ Gia Minh rời khỏi sân bay, mắt hiếu kỳ và tò mò ngó nghiêng xung quanh, được Vũ Gia Minh nắm tay dắt đi chẳng khác gì một đứa trẻ con.

Trợ lý Tân cùng anh vệ sĩ kín đáo che miệng cười thầm, họ thừa hiểu dụng ý của Vũ Gia Minh khi bắt Tú Linh phải đội chiếc áo vét của hắn trên đầu trông ngộ ngộ dễ thương, nhưng vì sợ uy nghiêm của hắn nên không dám cười thành tiếng.

Vũ Gia Minh tà ác nở một nụ cười, neho mắt nhìn Tú Linh, hoan hỉ vui sướng khi có thể điều khiển được Tú Linh. Lúc này, trông đáng vẻ của hắn chẳng khác gì một tên vô lại chuyên môn đi bắt nạt và dụ dỗ trẻ em làm việc xấu.

Sân bay quốc tế Hồng Kông là một trong những sân bay lớn nhất châu Á và thế giới, là cửa ngõ vào đông Á và Đông Nam Á. Sân bay được xây trên một hòn đảo nhân tạo lớn, qua việc san lấp nổi liền hai đảo là Chek Lap Kok và Lam Châu.

Sân bay này có tổng cộng 70 cửa lên máy bay, với 63 cửa ra máy bay. Trong đó có 5 cửa có thể sử dụng Airbus A380. Singapore Airlines A380 hiện đang hoạt động từ Singapore đến Hồng Kông và sử dụng những cửa trên.

Đi vào sân ga, Vũ Gia Minh siết chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tú Linh, một tác cũng không rời. Hắn sợ để lạc mất Tú Linh, sợ rằng Tú Linh có thể bị người khác bắt mất. Hắn luôn đề phòng người khác, mà đầu hay hành động của hắn cũng không khác bọn bắt cóc người một cách trắng trợn và vô lại bao nhiêu.

Tú Linh chưa bao giờ được nhìn thấy sân bay nào sang trọng, với các trang thiết bị hiện đại, phòng ốc rộng lớn và thoáng mát giống như sân bay quốc tế Hồng Kông, nên đã thích thú ngắm nhìn, ngó ngược ngó xuôi, môi nở một nụ cười, đã hoàn toàn quên mất con sói Vũ Gia Minh đang thích thú cười thầm, vừa đi vừa neho mắt nhìn mình, trong đầu đang tính kế làm sao có thể nhanh chóng ăn nuốt mình vào bụng.

Trợ lý Tân, cùng người vệ sĩ riêng lo khuôn vác hành lý của Vũ Gia Minh. Tú Linh bị Vũ Gia Minh bắt cóc đưa sang đây, nên không có hành lý.

Từng tốp người đi qua đi lại, lên xuống, đứng ngồi rải rác trên những băng ghế trải nệm, kéo lên hành lý trên sân ga, vỗ vai cười đùa với nhau, mừng mừng tủi tủi vì có thể gặp mặt người thân, hay buồn bã tiễn người thân lên máy bay. Tất cả hình ảnh đó đều lọt vào đầy mắt Tú Linh, tai lắng nghe mọi âm thanh ồn ào và náo nhiệt của mọi người xung quanh.

Ra đến cổng sân bay, đã có bốn chiếc xe ô tô màu đen đậu chờ sẵn.

Ngay khi thấy nhân viên dưới quyền, Vũ Gia Minh đã khôi phục dáng vẻ băng lãnh và vô tình của mình.

Vũ Gia Minh vừa xuất hiện, mấy người đàn ông mặc vét đen, vóc dáng cao lớn đồng đều cúi đầu, kính cẩn chào Vũ Gia Minh.

Hoàng Long – người bạn thân của Trợ lý Tân tiến lên phía trước, mỉm cười chào Vũ Gia Minh: “Chào sếp ! Đã lâu rồi không gặp !”

Vũ Gia Minh hừ lạnh, trừng mắt nhìn Hoàng Long.

Hoàng Long là một trong số ít người không sợ uy quyền của Vũ Gia Minh, thậm chí có đôi khi còn trêu ghẹo Vũ Gia Minh. Là người lớn lên với Vũ Gia Minh từ nhỏ, nên Hoàng Long biết rõ quá khứ và tính cách của Vũ Gia Minh.

“Đã cử người lo bảo vệ cho Tú Linh chưa ?” Vũ Gia Minh không lí gì đến khuôn mặt tươi cười của Hoàng Long, quay sang hỏi Trợ lý Tân ở bên cạnh.

“Thưa cậu chủ, mọi việc tôi đều đã gọi điện thông báo với Hoàng Long rồi.” Trợ lý Tân run sợ trả lời Vũ Gia Minh, cảm tức trừng mắt nhìn Hoàng Long tự dưng lôi mình ra làm bia đỡ đạn.

Hoàng Long cười cợt, nhún vai tỏ vẻ không hiểu.

“Tốt nhất là các cậu nên làm ăn cho cẩn thận. Nếu không...” Vũ Gia Minh bỏ dở câu nói, sắc mặt trầm xuống, lừ mắt nhìn khắp một lượt. Hắn muốn nhân viên dưới quyền tự hiểu lấy.

Hoàng Long vuốt mũi, cười hì hì, hoàn toàn không bị lời đe dọa của Vũ Gia Minh dọa cho mất tinh thần hay sợ hãi giống như những người khác.

Trợ lý Tân tuy là người nhạy bén, thông minh, làm việc chu toàn, nhưng trái tim nhỏ bé, nên không có sức đề kháng với mỗi câu nói lạnh lùng, vô tình và khuôn mặt tuy đẹp trai, nhưng lại có lực sát thương lớn của Vũ Gia Minh.

Tú Linh kinh hoàng nhìn sáu người đàn ông mặc toàn vét đen đứng trước mặt, quá sợ hãi Tú Linh đứng núp sau lưng Vũ Gia Minh, lấy hắn làm lá chắn che khuất đi tầm mắt của sáu người đàn ông.

Vũ Gia Minh hài lòng, khoái trá cười thầm trong bụng. Hắn rất vui vì Tú Linh đã biết sợ, và không để cho người khác nhìn ngấm mình, mà lại tin tưởng hắn, muốn hắn che chở cho mình.

Tâm trạng và tinh thần hắn đột nhiên phấn chấn hẳn lên, sự bức bối và tức giận trong người cũng vơi đi được phân nửa.

Từ xa một chiếc xe hơi màu đen tiến lại gần, đậu sát vào lề đường, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi từ trên xe bước xuống.

“Cậu Minh !” Người đàn ông trung niên lễ độ gọi tên Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh cau mày nhìn người đàn ông trung niên, khóe môi nhếch lên, đôi mắt ánh lên những tia nhìn quái dị, từ cơ thể hắn toát ra mùi nguy hiểm.

“Ông Lâm !” Vũ Gia Minh cười, nụ cười nửa miệng.

“Chào mừng cậu đến Hồng Kông !” Người đàn ông tên Lâm mỉm cười, chìa tay phải trước mặt Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh liếc mắt nhìn bàn tay già nua hơi nhăn nheo của ông Lâm, hờ hững nắm lấy tay ông Lâm rồi buông ra ngay lập tức như sợ bàn tay ông Lâm sẽ truyền nhiễm vi khuẩn sang tay mình.

Ông Lâm là người từng trải, sắc bén đã nhận ra được thái độ hờ hờ và vô tình của Vũ Gia Minh. Tuy hơi phật lòng và không vui, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản.

“Chủ tịch Đào có lời mời cậu đến tư gia dùng cơm.”

Vũ Gia Minh liếc mắt nhìn Tú Linh đang run sợ đứng ở đằng sau lưng, miệng khôn khéo từ chối: “Cảm ơn lời mời của chủ tịch Đào, nhưng e rằng tôi không thể nhận lời dùng cơm với chủ tịch Đào hôm nay được. Tôi mới sang Hồng Kông nên có nhiều việc cần phải chuẩn bị và sắp xếp.”

Ông Lâm để ý đến hình ảnh một cô gái thập thò đứng sau lưng Vũ Gia Minh. Tuy chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng khuôn mặt xinh đẹp tựa búp bê barbie, mặc một chiếc váy màu hồng nhạt có chút eo, trên đỉnh đầu cài một chiếc bôm làm bằng vải gắn một chiếc nơ nhỏ màu xanh dương, hai bím tóc đen dày thả trước ngực, đã gây ấn tượng mạnh đối với ông Lâm. Cô gái này chẳng những có sắc đẹp động lòng người, lại

ngây thơ, trong sáng khác hoàn toàn những cô gái tuy xinh đẹp mặn mà nhưng lại sắc sảo, đầy thủ đoạn.

Vũ Gia Minh che dấu cảm giác chán ghét và tức giận muốn giết người của mình trong đáy mắt, khóe môi nhếch lên càng lúc càng sâu, khuôn mặt trầm lạnh. Hắn không muốn người khác nhìn ngắm Tú Linh, đặc biệt tính kế để hại Tú Linh thì lại càng không được phép. Tú Linh là thứ cưng của hắn, chỉ có hắn mới được phép đùa giỡn và bắt nạt Tú Linh.

Vũ Gia Minh phát tay ra hiệu cho Trợ lý Tân.

Trợ lý Tân hiểu ý Vũ Gia Minh muốn lên xe, đã nhanh chóng mở cửa xe cho Vũ Gia Minh và Tú Linh.

“Phiền ông gửi lời chào của tôi đến chủ tịch Đào. Nhắn lại với chủ tịch Đào là sáng ngày mai tôi sẽ ghé thăm ông ấy.”

Nói xong, không thèm để ý đến sắc mặt xám xịt, không vui của ông Lâm, Vũ Gia Minh kéo áo vét che gần kín khuôn Tú Linh, nắm tay kéo Tú Linh ngồi lên xe.

Trợ lý Tân cẩn thận đóng nhẹ cánh cửa xe ô tô, tránh gây ra những lỗi lầm có thể khiến Vũ Gia Minh nổi điên, ra lệnh trừng phạt mình một trận.

“Lái xe đi !” Vũ Gia Minh phân phó cho Trợ lý Tân.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Trợ lý Tân khởi động xe, lùi lại, quay đầu xe sang bên phải, rồi nhanh chóng lái đi. Đã từng công tác ở Hồng Kông gần hai năm, nên đối với đường đi ở đây, Trợ lý Tân khá quen thuộc.

Tú Linh run sợ ngồi trên ghế xe, tay run run nắm chặt lấy tay Vũ Gia Minh. Bây giờ không phải Vũ Gia Minh sợ Tú Linh chạy mất, mà chính Tú Linh lại sợ Vũ Gia Minh sẽ bỏ rơi mình ở đây.

Vũ Gia Minh mỉm cười, vỗ nhẹ vào mu bàn tay Tú Linh, dịu dàng trấn an tâm trạng đang hoảng loạn của Tú Linh: “Cô đừng sợ, đã có tôi ở đây rồi.”

Dáng vẻ hốt hoảng và lo sợ của Tú Linh, khiến Vũ Gia Minh vừa thương hại, vừa thấy Tú Linh đáng yêu và dễ thương đến không chịu nổi. Cái mũi thanh tú, đôi môi mỏng đỏ như son chu ra như một đứa trẻ con đang giận dỗi, đôi mắt to tròn đen láy ầng ậc nước, khuôn mặt phẳng phất u buồn trông xinh đẹp động lòng người, khiến người đối diện vừa muốn thương yêu nâng niu che chở, lại vừa muốn xông lên cắn nuốt vào bụng, muốn che dấu chỉ cho riêng một mình mình nhìn ngắm và sở hữu. Không hiểu vì sao mỗi lần trông thấy Tú Linh trong dáng vẻ này, Vũ Gia Minh lại không thể điều khiển được suy nghĩ của mình.

.....

Đứng cạnh xe ô tô màu đen đậu sát lề đường trước cổng sân bay, Hoàng Long gãi mũi, neho mắt nhìn chiếc xe ô tô màu đen đang chạy bon bon về phía trước. Làm bạn với Vũ Gia Minh hơn 10 năm, chưa lần nào Hoàng Long thấy Vũ Gia Minh lại tỏ ra nóng nảy và không kiên nhẫn như bây giờ. Hành động hấp tấp vội vàng, cư xử một cách thiếu thận trọng với ông Lâm – trợ lý của chủ tịch Đào, không phải là phong cách làm việc của Vũ Gia Minh.

Hoàng Long đoán tất cả đều có liên quan đến cô gái dễ thương đứng ở đằng sau lưng Vũ Gia Minh.

“Cậu Hoàng Long ! Cậu có biết cô gái đi cùng cậu Minh là ai không ?” Ông Lâm quay sang nhìn Hoàng Long, tò mò lên tiếng hỏi.

“Tôi không biết. Đây là lần đầu tiên, tôi gặp cô ấy.” Hoàng Long mỉm cười, giải đáp thắc mắc của ông Lâm. Tuy là người có tính cách vui vẻ, hay trêu chọc người khác, nhưng Hoàng Long cũng biết nặng nhẹ, tuyệt đối không bao giờ nói cho người khác biết chuyện riêng tư của Vũ Gia Minh, một khi hắn không muốn.

“Cậu không biết cô ấy là ai sao ? Tôi tưởng cậu biết ?” Ông Lâm nghi ngờ Hoàng Long đang nói dối.

“Ông tin hay không là tùy, nhưng thật sự tôi chỉ vừa mới gặp cô ấy.” Hoàng Long nghiêm túc nói, thu hồi nụ cười trên môi.

Ông Lâm mặc dù vẫn còn thắc mắc muốn hỏi, nhưng đành nuốt tất cả vào trong. Nhiệm vụ lần này của ông là mời bằng được Vũ Gia Minh về tư gia nhà họ Đào dùng cơm, nhằm thắt chặt mối quan hệ giữa tập đoàn Vũ Thị và Đào Thị.

Tuy tập đoàn Đào Thị giàu có và hùng mạnh hơn tập đoàn Vũ Thị nhiều, nhưng Đào Tuyết Viên – con gái của chủ tịch Đào vừa mới gặp Vũ Gia Minh đã yêu. Cô ta muốn ông Đào tạo cơ hội để cô ta thân cận với Vũ Gia Minh, nhằm lấy lòng Vũ Gia Minh và khiến hắn yêu mình. Hợp tác làm ăn lần này giữa hai tập đoàn cũng là do cô ta yêu cầu ông Đào.

Vũ Gia Minh đâu phải là một người ngu ngốc, nên hắn đương nhiên hiểu được dụng ý của Đào Tuyết Viên, là người đam mê kinh doanh, muốn đưa tập đoàn của gia đình mình phát triển lớn mạnh, hắn đã khôn khéo nửa hững hờ nửa nhiệt tình đối với sự săn đón của Đào Tuyết Viên theo kiểu: “lập lòe đánh lăm con đen”.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 18

3 giờ chiều, trên đường Bùi Thiện Thanh, Quận ba.

Hoàng Tuấn Kiệt muốn đưa Thư Phàm đi ăn cơm trưa, nhưng vì quá mệt, Thư Phàm đã ngủ quên trên xe. Vì không muốn Thư Phàm bị mất giấc ngủ và được nghỉ ngơi, Hoàng Tuấn Kiệt đã không đánh thức Thư Phàm dậy, mà đã đưa Thư Phàm đến đây.

Nhắm mắt dưỡng thần, cơ thể thả lỏng, đầu óc hoàn toàn bị mùi hương hoa nhài của Thư Phàm khiến cho thư thái, và có cảm giác lâng lâng muốn say, Hoàng Tuấn Kiệt ngủ quên lúc nào không biết.

Mọi người đi qua con đường Bùi Thiện Thanh vừa đi vừa ngoái đầu nhìn một chiếc xe ô tô màu xám đậu sát vào lề đường, họ tò mò không hiểu chủ nhân của chiếc xe vì sao đỗ ở đây hơn một tiếng mà chưa chịu lái đi ? Có người cho rằng xe bị hỏng, nên mới đậu ở đây.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm giờ đang bị người khác theo dõi, tìm cách giết hại. Việc đậu xe trên một con đường vắng vẻ, cây cối rậm rạp như thế này rất nguy hiểm. Cũng may Tuấn Hùng đã cẩn thận phái mấy vệ sĩ đi theo sau và đậu xe cách xa họ một đoạn khoảng hơn 200 mét. Nên mặc dù Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt ngủ quên trên xe, cũng không sợ bị người khác chụp thuốc mê bắt đi mà không thể ứng cứu kịp thời.

Đang ngủ say, đột nhiên điện thoại trong túi áo vét reo vang, khiến Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt giật mình tỉnh giấc.

Thư Phàm chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Đầu óc Thư Phàm vẫn còn bị cơn ngái ngủ chiếm giữ, nên chưa đủ tỉnh táo để xác định được chỗ mà mình đang ngồi.

Hoàng Tuấn Kiệt quay sang nhìn Thư Phàm, mỉm cười hỏi: “Cô đã dậy rồi ?”

Thư Phàm vội ngồi thẳng dậy, mắt ngơ ngác nhìn xung quanh: “Hai chúng ta đang ở đâu đây ? Tại sao anh lại đưa tôi đến một nơi vắng vẻ thế này ?”

Nếu có thể Hoàng Tuấn Kiệt rất muốn đánh Thư Phàm bất tỉnh nhân sự, hay tốt nhất làm Thư Phàm quên đi cách nói chuyện có thể khiến người khác tức chết của mình.

“Tôi định đưa cô đến nhà hàng Khánh Châu để ăn cơm, nhưng vì cô ngủ say quá nên tôi đưa cô đến con đường Bùi Thiện Thanh này.” Hoàng Tuấn Kiệt cố nén giận, đơn giản giải thích cho Thư Phàm hiểu.

Thư Phàm gãi đầu, đỏ mặt, xấu hổ nói: “Xin lỗi anh, tôi không cố ý.”

Hoàng Tuấn Kiệt ngậy người nhìn Thư Phàm. Khuôn mặt đỏ bừng, cử chỉ bối rối gãi đầu của Thư Phàm trông thật dễ thương, bây giờ dù Hoàng Tuấn Kiệt có muốn mở miệng mắng Thư Phàm không biết tốt xấu cũng không thể. Một khi đã thích ai đó, thì cũng thích luôn cả tính xấu của người đó.

“Không sao, cô đừng áy náy. Dù sao thì tôi cũng ngủ quên giống như cô.”

“Điện thoại của anh ?” Thư Phàm cười, nhắc nhở Hoàng Tuấn Kiệt nên nghe điện thoại, chuông điện thoại đã reo được một lúc rồi.

“À...” Hoàng Tuấn Kiệt lúng túng, thò tay vào túi áo khoác, lôi điện thoại ra khỏi túi, mắt đọc tên người đang gọi điện cho mình trên màn hình.

“Tuấn Hùng ! Có chuyện gì không ?” Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn Thư Phàm, lạnh lùng hỏi Tuấn Hùng.

“Cậu chủ ! Bây giờ cậu đang ở đâu, sắp đến giờ bay sang Hồng Kông rồi ?” Tuấn Hùng đi qua đi lại trước cổng công ty Hoàng Thị, sốt ruột trông ngóng Hoàng Tuấn Kiệt nhanh trở về.

“Mấy giờ thì máy bay cất cánh ?” Mặc dù đang trong trạng thái khẩn trương, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt vẫn điềm tĩnh nói chuyện với Tuấn Hùng.

“Chuyến bay sang Hồng Kông cất cánh lúc 4 giờ 15 phút chiều.” Tuấn Hùng xem đồng hồ, miệng trả lời Hoàng Tuấn Kiệt.

“Được rồi ! Cậu về tòa cao ốc Hoàng Thị, lấy mấy giấy tờ quan trọng cho tôi, hẹn gặp cậu ở sân bay lúc 3 giờ 45 phút.”

“Vâng, thưa cậu chủ.” Tuấn Hùng chờ Hoàng Tuấn Kiệt cúp máy, mới dứt điện thoại vào túi quần.

Không dám chậm trễ, thời gian đang trôi đi từng phút từng giây, Tuấn Hùng nhanh chóng trèo lên xe, phóng đến tòa cao ốc Hoàng Thị tìm gặp ông quản gia, nhờ ông lấy giấy tờ quan trọng của Hoàng Tuấn Kiệt cho mình.

Thư Phàm quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, không hiểu hỏi: “Hai chúng ta cứ thế này mà đi sao ? Tôi tưởng chúng ta cần phải mang theo hành lý ?”

“Không cần !” Hoàng Tuấn Kiệt cười đáp, “Nếu giải quyết nhanh xong mọi chuyện, chúng ta sẽ sớm trở về. Còn nếu không, tôi sẽ mua quần áo cho cô ở bên đó.”

Hoàng Tuấn Kiệt đơn giản nói, mà không để ý đến sắc mặt hết đỏ rồi lại xanh của Thư Phàm.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm nghiêng rặng, bức mình quát to: “Tôi biết anh là người giàu có nên không quan tâm đến chuyện mua một vài bộ quần áo, nhưng có nhất thiết phải lãng phí như thế không ?”

Hoàng Tuấn Kiệt khởi động máy, chậm chậm lái xe đi.

“Cô đang giúp tôi chi tiêu tiết kiệm sao ?” Hoàng Tuấn Kiệt vui vẻ, nháy mắt trêu Thư Phàm.

“Anh....” Thư Phàm đỏ bừng mặt vì xấu hổ, trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, “Anh đừng ăn nói lung tung. Ai giúp anh chi tiêu tiết kiệm ? Tôi chỉ đang nói đúng sự thật thôi.”

“Cô đừng tính toán chi li như thế. On cứu mạng của cô, tôi có dùng cả đời cũng không trả được. Số tiền nhỏ nhoi dùng để mua quần áo thì có đáng là gì.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, chân thành nói ra suy nghĩ của mình.

Thư Phàm tự dưng thấy buồn lòng. Dù biết rằng những gì mà Hoàng Tuấn Kiệt nói đều hoàn toàn là sự thật, nhưng Thư Phàm vẫn mong việc hân quan tâm và lo lắng đến mình không phải xuất phát từ lòng biết ơn, mà xuất phát từ tình cảm thật trong lòng hân.

“Cô sao thế ? Tôi đã nói gì sai đúng không ?” Hoàng Tuấn Kiệt cẩn thận dò xét biểu hiện trên khuôn mặt Thư Phàm, rất sợ Thư Phàm căm ghét mình.

“Không, anh không nói gì sai cả.” Thư Phàm gương nở một nụ cười, khuôn mặt trầm buồn. Trước đây khi chưa gặp Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm chỉ có một niềm đam mê duy nhất là công việc, nhưng hiện giờ tất cả đều đang dần thay đổi. Theo từng ngày, Hoàng Tuấn Kiệt đã dần ảnh hưởng đến suy nghĩ và tình cảm của Thư Phàm.

Để xua tan bớt đi không khí căng thẳng và không vui trên xe, Thư Phàm chuyển sang đề tài mà cả hai đang quan tâm: “Anh có cho rằng Vũ Gia Minh thực sự mang em gái tôi sang Hồng Kông không ?”

“Sao lại không ?” Mắt nhìn vào con đường phía trước mặt, Hoàng Tuấn Kiệt trả lời Thư Phàm, “Vũ Gia Minh nếu không muốn mang Tú Linh sang Hồng Kông cùng với mình, tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian bảo tài xế lái xe đến trường đại học sư phạm tìm Tú Linh.”

Thư Phàm thấy Hoàng Tuấn Kiệt nói có lý: “Theo anh thì lý do vì sao Vũ Gia Minh lại muốn mang em gái tôi sang Hồng Kông ? Tuy rằng hân muốn trêu đùa em gái tôi, nhưng công việc làm ăn của công ty đầu phải là một trò đùa.”

Hoàng Tuấn Kiệt cười, âu yếm nhìn Thư Phàm: “Cô không hiểu hay cố tình không chịu hiểu ?”

Thư Phàm ngơ ngác nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, hoàn toàn không đoán được ẩn ý của hân.

Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu thở dài, chịu thua tính cách khờ khạo của Thư Phàm. Hân đã nói rõ ràng như thế mà Thư Phàm vẫn không đoán ra được. Hoàng Tuấn Kiệt ước giá mà trong những chuyện khác Thư Phàm cũng khờ khạo như thế này thì hay biết mấy.

“Một khi đã thích ai đó, thì sẽ muốn giữ người ấy ở bên cạnh đúng không ?” Không để Thư Phàm phải tự làm khổ chính mình, vì không thể tìm được câu trả lời, Hoàng Tuấn Kiệt từ tốn nói cho Thư Phàm nghe: “Có thể Tú Linh không giúp gì được Vũ Gia Minh trong công việc kinh doanh, nhưng bù lại có thể khiến cho hân tìm lại được những kỉ ức ngày xưa khi còn bé thơ mà hân đã đánh mất.”

“Kỉ ức ngày xưa ?” Thư Phàm kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Tôi thật sự không hiểu một chút gì cả. Tuy Tú Linh là một cô gái dễ thương, có tính cách trẻ con, ngoan hiền, nhưng nó có quen biết Vũ Gia Minh khi hân còn bé đâu ?”

Hoàng Tuấn Kiệt hít thật sâu, cố gắng kìm nén bức bối để không xông lên bổ não Thư Phàm ra làm đôi. Rõ ràng là một thiên tài trong lĩnh vực y học, tại sao trong chuyện tình yêu giữa nam và nữ lại ngu ngốc như thế ? Tú Linh đầu nhất thiết phải quen biết với Vũ Gia Minh từ khi hân còn bé, chỉ cần khi gặp được Tú Linh, tìm thấy được những cảm giác mà trước nay chưa từng ai có thể mang lại cho hân, bù đắp lại những chỗ thiếu hụt trong lòng hân, thì chính là người mà hân cần, hân muốn giữ lại ở bên mình.

Chiếc xe đang trên đường đi ra sân bay, phía sau có mấy chiếc xe máy bám theo không rời. Mấy người vệ sĩ phải đảm bảo an toàn cho Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm cho đến khi họ lên máy bay. Khi nào sang đến bên Hồng Kông sẽ do một nhóm vệ sĩ khác bảo vệ họ.

Thư Phàm len lén nhìn khuôn mặt tức giận hân hân của Hoàng Tuấn Kiệt, càng nghĩ Thư Phàm càng ngu ngơ không hiểu gì cả. Thư Phàm nhớ là từ lúc đi ăn cơm với hân đến giờ chưa từng gây ra hành động gì quá khích. Tại sao đột nhiên Hoàng Tuấn Kiệt lại nổi giận, và không thèm nói chuyện với mình nữa ?

“Hoàng Tuấn Kiệt ?” Thư Phàm gọi nhỏ, lo lắng nhìn khuôn mặt lạnh băng của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cô muốn nói gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt quay sang nhìn Thư Phàm, trầm giọng hỏi.

“Anh có thể cắt bỏ khuôn mặt lạnh như băng đó đi được không ? Tôi không phải là nhân viên, cũng không phải là tội phạm của anh.” Thư Phàm bất mãn, nói ra mong muốn của mình.

“Phải, cô không phải là gì của tôi cả. Tôi xin lỗi cô, được chưa ?” Hoàng Tuấn Kiệt giận lẫy, nói theo kiểu nước đôi.

Thư Phàm tròn tròn mắt, bĩu môi, phồng mồm, cao giọng bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh thật quá đáng, tôi đã cố nén nhịn để nói chuyện với anh, thế mà anh còn không biết điều. Sao anh dám ăn nói nước đôi với tôi hả ?” Thư Phàm là thế ít khi nào chịu thua người khác, mặc dù đã làm sai nhưng vẫn một mực cho rằng mình làm đúng và bắt người khác phải xin lỗi.

Hoàng Tuấn Kiệt dừng xe ở ven đường, tay đặt trên vô lăng, đầu cúi thấp xuống, hết hít vào rồi lại thở ra.

Thư Phàm hùng hổ còn muốn nói ra một tràng nữa, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi và tức giận của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm biết điều đã nuốt hết tất cả vào trong.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm gọi nhỏ, giọng biết lỗi, mắt dè chừng nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt im lặng không đáp, đầu vẫn cúi thấp, bàn tay bóp chặt vô lăng tay lái như muốn bóp nát thành cám.

Thư Phàm mở cửa xe ô tô.

“Rầm !” Cánh cửa xe ô tô ngay lập tức bị Thư Phàm đóng lại.

Hoàng Tuấn Kiệt hoảng hốt ngẩng đầu, vội mở cửa xe đi theo Thư Phàm.

“Cô định làm gì thế ? Tại sao không chịu ngồi yên trên xe, mà xuống đây làm gì ? Cô không muốn bay sang Hồng Kông tìm em gái sao ?” Hoàng Tuấn Kiệt sợ Thư Phàm nổi khùng, đừng đừng bỏ đi, gấp gáp đến nỗi đặt cho Thư Phàm một loạt câu hỏi.

Thư Phàm nhếch mép, đôi mắt to tròn buồn rầu nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, mặt xị xuống, trông Thư Phàm lúc này chẳng khác gì một con chó con đang bị chủ mắng oan.

Hoàng Tuấn Kiệt đau lòng nhìn Thư Phàm, mấp máy môi, trong lòng có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại không thể thốt ra khỏi miệng.

“Anh....anh là một tên xấu xa !” Thư Phàm sứt sứt, lấy tay quệt nước mắt. Dù không biết có khóc hay không, nhưng cử chỉ, điệu bộ thì giống hệt một tiểu cô nương đang giận dỗi.

“Xin lỗi, cô đừng khóc nữa !” Hoàng Tuấn Kiệt kinh hoàng vội vàng xuống nước cầu xin Thư Phàm, mà đâu hay Thư Phàm đang khoai trá cười thâm, trong đầu đang ác liệt mắng Hoàng Tuấn Kiệt dám cao giọng quát mắng, và không thêm quan tâm đến mình.

Hành động của Thư Phàm chẳng khác gì một đứa trẻ con, chỉ vì muốn Hoàng Tuấn Kiệt nhận lỗi và chú ý đến mình, đã giả vờ khóc lóc, giả vờ diễn vai một tiểu cô nương đáng thương bị bắt nạt cho Hoàng Tuấn Kiệt xem.

“Khi nào gặp được Tú Linh, mình nhất định phải học vài chiêu của nó mới được.” Thư Phàm vừa đưa tay quệt mắt, vừa nghĩ thâm trong đầu.

Hoàng Tuấn Kiệt thận trọng tiến đến gần Thư Phàm, nín thở theo dõi biểu hiện trên khuôn mặt Thư Phàm. Hoàng Tuấn Kiệt lúc này chỉ sợ Thư Phàm sẽ bỏ chạy, băng ngang sang đường qua dòng xe cộ đông đúc ở đây. Nếu điều này xảy ra, hẳn không dám tưởng tượng đến hậu quả nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt tự trách bản thân mình ngu ngốc khi đi chọc giận Thư Phàm, trách mình quá cố chấp khi bắt Thư Phàm phải nhanh chóng hiểu rõ được tình cảm trong lòng mình, lẽ ra nên để cho Thư Phàm có thời gian để làm quen và thích ứng dần dần mới phải. Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng tự trách bản thân mình, càng không ngừng ăn năn hối hận.

Nước mắt Thư Phàm tuôn ra mưa, miệng oa oa khóc, Thư Phàm càng diễn càng nhập tâm, trông càng đáng thương càng tội nghiệp.

Mọi người đi đường bị tiếng khóc của Thư Phàm khiến cho động tâm, chăm chú lắng tai nghe, hình ảnh xinh đẹp, vừa khóc vừa lấy tay quệt mắt của Thư Phàm đã thành công lấy được lòng thương hại và đồng cảm của mọi người. Có mấy người đi đường đã xuống xe, tiến lại gần Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt dờ khóc dờ cười, mặt nhăn nhó khổ sở. Mặc dù không muốn làm tâm điểm chú ý của mọi người xung quanh, nhưng không còn kịp nữa rồi.

Thư Phàm được mấy chàng thanh niên bao vây vào giữa, miệng an ủi hỏi han: “Này cô bé ! Sao em lại khóc?”

“Em đã gặp phải chuyện gì đúng không ?”

Mỗi người một câu, họ tranh nhau hỏi Thư Phàm.

Thư Phàm tuy không có được sắc đẹp động lòng người, trông ngây thơ thánh thiện như em gái. Nhưng khuôn mặt trái xoan, làn da trắng hồng, cộng với đôi mắt to tròn trong trẻo, thông minh, linh hoạt, cùng mái tóc tơ mềm mượt dài ngang vai, khiến cho những chàng thanh niên phải nhìn bằng con mắt ngưỡng mộ và si dại.

Hoàng Tuấn Kiệt tức điên người, vừa ghen tuông, vừa căm hận bọn đàn ông dám mơ tưởng đến người phụ nữ của hắn. Ngay lập tức Hoàng Tuấn Kiệt nắm lấy tay Thư Phàm, kéo Thư Phàm đi về phía chiếc xe ô tô màu xám đen sát lề đường.

“Này anh ! Ai cho phép anh bắt người đi như thế ?”

Chàng thanh niên hơn 20 tuổi, không hiểu đời, vì muốn lấy lòng Thư Phàm đã chất vấn Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt quay lại nhìn, mặt lạnh như tiền, nhếch mép hỏi cậu ta: “Cậu có điều gì muốn nói sao ?”

“Anh là gì của cô ấy mà dám lôi cô ấy đi ?”

Hoàng Tuấn Kiệt khinh thường không buồn trả lời người thanh niên, tiếp tục lôi Thư Phàm đi.

“Này anh !” Người thanh niên vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục bám theo Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm.

Thư Phàm thích thú che miệng cười thầm, cố che dấu niềm vui sướng vào trong đôi mắt long lanh lệ và khuôn mặt đầm đìa nước mắt của mình. Nhìn Thư Phàm trông bộ dạng này ai chẳng thương, chẳng muốn bảo vệ.

Trong mắt của mọi người đứng ở gần, Hoàng Tuấn Kiệt đã bị biến thành một tên xấu xa, chuyên môn đi bắt nạt con gái nhà lành.

Thư Phàm hề hề khóc, hề hề dùng tay quệt nước mắt, nhu thuận để cho Hoàng Tuấn Kiệt lôi đi.

“Này cậu ! Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng đối xử thô bạo với vợ mình như thế ?” Một bác gái hơn 40 tuổi, vì bất nhẫn đã đứng ra khuyên can Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt muốn nổi điên lên, không hiểu vì lý do gì mà mọi người xung quanh lại thích xen vào chuyện riêng tư của hắn như thế ?

“Bác....bác gái kia vừa nói cái gì ? Vợ của cậu ?” Hoàng Tuấn Kiệt đầu óc mờ mịt, chân nọ đá chân kia, chỉ một câu nói của bác gái lạ mặt kia đã đủ khiến cho thần trí nửa mơ nửa tỉnh.

“Vợ vẫn ! Ai là vợ của hắn !” Thư Phàm tức tối nghĩ thầm. Mặc dù bên trong bùng nổ giận dữ, nhưng bên ngoài lại giả vờ yếu đuối sợ sệt, cúi đầu bước đi theo Hoàng Tuấn Kiệt.

“Đừng đấy ! Có chuyện gì thì từ từ mà nói với nhau, chuyện đâu còn có đó, vợ chồng cãi nhau nắng mưa là chuyện thường tình.” Một người đàn ông hơn 50 tuổi tốt bụng, góp vui.

“Đúng ! Vợ chồng trẻ nào mà chả thế !” Một bác lớn tuổi khác đồng tình theo.

Người thanh niên lúc này nghe mọi người nói, anh ta giật mình khi lầm tưởng Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt là vợ chồng, giống mọi người xung quanh.

Mọi người quan tâm quá mức đã vây lấy Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt vào giữa, mỗi người góp một câu chẳng khác gì một cái chợ.

Thư Phàm kinh ngạc, không ngờ rằng tài diễn xuất của mình có thể cảm động và khiến cho người nhiều người bị lừa như thế.

“Mình mà đi làm diễn viên điện ảnh, chắc chắn sẽ nhanh chóng trở thành một minh tinh.” Thư Phàm cao hứng nghĩ thầm, hoa chân múa tay rất muốn cười to, nhưng khi thể hiện ra bên ngoài lại là những tiếng khóc thật to, nước mắt tuôn ra như mưa.

“Đừng khóc ! Đừng khóc !” Bác gái lúc này vội vã về Thư Phàm, trừng mắt quát Hoàng Tuấn Kiệt: “Còn không mau xin lỗi vợ mình đi !”

Hoàng Tuấn Kiệt dù là một Tổng giám đốc có thể khiến nhân viên dưới quyền làm việc trong công ty Hoàng Thị rét run vì sợ, nhưng đối với mấy người phụ nữ trung niên từng trải qua giai đoạn làm vợ khổ sở, thì lại không đáng sợ một chút nào cả, ngược lại họ còn căm tức những người đàn ông có bề ngoài ăn mặc bánh bao, đẹp trai, quyến rũ, nhưng lại là kẻ bạc tình.

Nỗi oan ức của Hoàng Tuấn Kiệt có thể thấu lên đến tận trời xanh, sánh ngang với nỗi oan của Thị Kính, hắn rất muốn hét to lên rằng hắn không phải là chồng của Thư Phàm, cũng không phải là một kẻ xấu xa như họ lầm tưởng, nhưng hắn hiểu một khi hét lên hay quát mọi người đây, họ lại càng cho rằng hắn là một người xấu.

“Kìa cháu ! Mau xin lỗi vợ của mình đi !” Ông lão hơn 70 tuổi bình tĩnh hơn mọi người xung quanh, ôn hòa khuyên bảo Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt căm tức trừng mắt nhìn mọi người xung quanh, không nói cũng không được, Hoàng Tuấn Kiệt hít một hơi thật sâu, thở ra,

quay sang nhìn Thư Phàm, không tình nguyện làm theo lời khuyên của ông lão.

“Tôi xin lỗi.”

Thư Phàm ngẩng mặt, đáng thương nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, háp háp mũi, chớp chớp mắt, hai giọt lệ long lanh trong suốt rơi xuống má.

Mọi người xung quanh nhất là mấy bác gái và mấy chàng thanh niên còn trẻ, thấy Thư Phàm sao mà đáng yêu và ngoan hiền như thế. Trong khi mấy bác già ước mình có một người con dâu như Thư Phàm, mấy chàng thanh niên lại thích có được một cô vợ chẳng những xinh đẹp, còn nhu mì và dễ thương, khác hẳn những cô gái đánh đá và hung dữ hiện nay.

Nếu họ mà biết được tính cách thật của Thư Phàm, họ đã bỏ của chạy lấy người rồi. Người tội nghiệp và bị mắng oan uổng nhất ở đây là Hoàng Tuấn Kiệt. Hẳn chẳng những bị mọi người xung quanh vu cho là người xấu, còn chính hắn một trận, bắt hắn phải xin lỗi Thư Phàm.

Sau khi đã chơi đùa đủ, Thư Phàm mới dịu dàng lên tiếng: “Chúng ta đi thôi !”.

“Cháu hãy bỏ qua cho chồng của cháu ! Cậu ta cũng đã biết lỗi rồi !” Một bác gái thương hại số phận không may của Thư Phàm khi lấy phải một tên đàn ông xấu xa và bạc tình, đã dịu dàng an ủi.

“Dạ...” Thư Phàm cúi đầu, chấm chấm nước mắt, lí nhí đáp.

Hoàng Tuấn Kiệt tức đến hộc máu, phần nộ bóp mạnh tay Thư Phàm, quyết tâm nhanh chóng lôi Thư Phàm lên xe.

Thư Phàm rất muốn cười to, cười khoái trá nhưng vẫn phải cố nín, vì phải nín nhịn cười từ này đến giờ, khuôn mặt Thư Phàm đã chuyển màu liên tục, nhờ vậy đã thành công lấy được cảm tình của mọi người xung quanh.

Mọi người tiếp tục bám theo Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đến gần chiếc xe ô tô màu xám mới dừng lại.

“Anh Kiệt ! Em muốn lái xe !” Thư Phàm dụi dụi mắt, bẽn lẽn cúi đầu, tay mân mê vạt áo, nũng nịu cầu xin Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt ngây ngẩn cả người, bị hình ảnh dễ thương và đáng yêu, bị giọng nói như rót mật vào tai của Thư Phàm khiến cho linh hồn bay lên đến chín tầng mây.

“Anh Kiệt !” Thư Phàm ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, mắt chớp chớp.

Người ta thường nói một cô gái khi đã có tình muốn câu dẫn đàn ông, biết cách sử dụng lợi thế của mình, thì dù người đàn ông đó có là đá cũng có thể làm cho tan chảy, huống gì Hoàng Tuấn Kiệt đang có tình cảm với Thư Phàm.

Mấy chàng thanh niên đứng gần ở đây không thoát khỏi sức cuốn hút và quyến rũ của Thư Phàm đã đỏ bừng mặt, tim đập chân run.

“Anh Kiệt ! Làm ơn đồng ý đi mà !” Thư Phàm tiếp tục dùng giọng nói có thể khiến Hoàng Tuấn Kiệt say chúi choáng, say điên đảo.

“Ừ...” Hoàng Tuấn Kiệt nói như một cái máy, mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ như một đoá hoa phù dung, điểm khuyết thêm một nụ cười tươi như hoa nở của Thư Phàm không rời. Cả thế giới xung quanh Hoàng Tuấn Kiệt giờ chỉ còn một mình Thư Phàm.

Ngay sau khi nhận được câu đồng ý của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm lập tức mở cửa xe ô tô, ngồi sau tay lái.

“Anh Kiệt ! Chúng ta phải đi rồi !” Ngồi trên ghế xe, tươi cười như hoa, Thư Phàm vẫy vẫy tay, dịu dàng gọi Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, tự mở cửa xe, rồi trèo lên.

Thư Phàm vặn chìa khóa xe ô tô, khởi động máy, lái xe đi.

Mọi người xung quanh vẫn còn đứng túm tụm lại một chỗ thì nhau bàn luận về Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm. Có người mừng vì hai vợ chồng Thư Phàm đã làm lành với nhau, có người lo lắng cho hạnh phúc của Thư Phàm, có người không tin là Hoàng Tuấn Kiệt sẽ thay đổi được tính cách trăng hoa và hay bắt nạt vợ của mình. Mỗi người một câu nhưng nhìn chung trong mắt họ, Hoàng Tuấn Kiệt là một người xấu, còn Thư Phàm là một người tốt, đáng thương bị người xấu chèn ép và đối xử thô bạo.

.....

Trên đường ra sân bay, Thư Phàm bấm nút hạ nóc xe ô tô, kéo cần gạt số, đạp phanh, tăng tốc, chiếc xe ô tô màu xám phóng xe như bay ở trên đường, tốc độ có thể sánh ngang với một tay đua xếp hạng thứ 50 trên thế giới.

Hoàng Tuấn Kiệt trợn mắt há mồm, bao nhiêu tình cảm ngọt ngào và âu yếm bay đi đâu hết cả, giờ đây hắn chỉ có một mong ước mãnh liệt là có thể đánh bắt tình nhân sự Thư Phàm, trói gô cổ Thư Phàm ngồi một chỗ để Thư Phàm không còn chạy loạn và quậy phá nữa.

“Dừng xe !” Hoàng Tuấn Kiệt bạo rống quát ầm lên, thanh âm có thể ví với bom B52 có sức công phá cả một thành phố.

Thư Phàm mím môi mím mở, chẳng những không nghe theo lời của hắn, mà còn đạp cần gạt, tăng tốc lên một số nữa.

Chiếc xe ô tô hét lách sang phải lại luồn sang trái, vượt qua mấy chiếc xe ô tô khác. Trên đường quốc lộ, rộng rãi, tốc độ có thể vượt hơn 50 km/h, nên Thư Phàm có thể phát huy khả năng phóng nhanh vượt ẩu của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt bấu chặt lấy khóa móc dây an toàn, mặt xám ngoét như tro tàn, trái tim đập nhanh đến mức gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. Là người đã từng vào sinh ra tử, nhưng chưa từng phải trải qua tình huống để một cô gái ngồi sau tay lái, phóng xe như bay trên đường, hơn nữa cô ấy còn chẳng biết sợ, coi chuyện sống chết chỉ là một trò đùa.

“Bạch Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt lại bạo rống, quát to, “Dừng xe lại !”

Tiếng quát to của Hoàng Tuấn Kiệt khiến tất cả mọi người đang di chuyển trên đường đều giật mình, liếc mắt nhìn.

“Đồ điên !”

“Đồ thần kinh !”

“Bị khủng hay sao mà quát to như thế hả ?”

“Có muốn chết không ?”

Bao nhiêu những ngôn từ “tốt đẹp” và “lịch sự” được mọi người xung quanh “ưu ái” dành tặng cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Im mồm !” Hoàng Tuấn Kiệt tức đến nổi phẫn nộ rống to, quát lại mọi người xung quanh.

“Thằng điên !”

“Đúng là đồ thần kinh !”

“Thôi chấp làm gì người điên.” Có người tốt bụng khuyên bảo mấy người đang không ngừng chửi rủa Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm không nhịn được cười đã cười ngặt nghẽo, cười ra nước mắt, phóng xe càng lúc càng nhanh.

“Bạch Thư Phàm ! Dừng xe !” Hoàng Tuấn Kiệt tiếp tục rống lên, rống đến khàn cả họng, mặt càng lúc càng xám xịt.

Thư Phàm một tay quẹt nước mắt làm ướt khóe mi do lúc này cười nhiều quá đã lờ văng ra, miệng cười hì hì bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh ngồi im đi ! Để tôi lái một lần thì có thiệt thời gì cho anh đâu ?”

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt quát ồm lên, “Cô muốn chết hay sao mà phóng xe nhanh như thế hả ?”

“Đâu có, tôi đâu có vi phạm tốc độ do nhà nước quy định đâu.” Thư Phàm chối biến, viện cớ mình đang tuân theo đúng luật lệ giao thông.

“Bạch Thư Phàm ! Cô mà không dừng xe, thì đừng trách tôi độc ác !” Hoàng Tuấn Kiệt hết chịu nổi nữa rồi, nghiến răng trèo treo, mắt rục rủa nhìn Thư Phàm.

“Anh...” Thư Phàm sứt sứt, mắt long lanh lệ, “Sao...sao anh lại quát tôi...tôi...”

Vừa mới dứt lời, nước mắt Thư Phàm lại tuôn ra như suối.

Hoàng Tuấn Kiệt luống cuống, hốt hoảng vội nắm ngay lấy tay lái, hạ giọng dỗ dành Thư Phàm: “Nín đi ! Đừng khóc nữa, tôi để cho cô lái xe là được chứ gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt rất sợ Thư Phàm đứng đưng bỏ xuống xe, sau đó bị một đám người vây vào giữa như lúc này, nên đành phải chiều chuộng theo mong muốn của Thư Phàm.

Cả ai cùng nhau cầm lấy vô lăng khiến cho đầu xe hết ngoằn sang trái lại sang phải.

“Két !” Chiếc xe loạng choạng suýt chút nữa tông vào một chiếc xe tải.

“Đồ điên ! Đi như thế hả ?” Người phụ lái ngồi bên mé tay phải thò đầu ra khỏi cửa xe, to mồm mắng chửi Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm.

Mấy người đi theo sau bảo vệ Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm từ xa đã phải tròn tròn mắt, mồm há to đến mức có thể nuốt lọt một quả trứng vịt. Làm việc cho Hoàng Tuấn Kiệt hơn bốn năm, họ chưa từng thấy sếp để cho một cô gái lên xe ô tô riêng, hơn nữa để cho cô ấy ngồi sau tay lái lại càng không, thế mà nay tất cả đều đã thay đổi.

Trong vòng chưa đầy một tiếng đồng hồ Hoàng Tuấn Kiệt đã nghe không biết bao nhiêu câu mắng chửi của mọi người xung quanh, tất cả đều là do Thư Phàm ban cho hắn.

Mặc dù tức đến nỗi muốn dừng xe lại, muốn tổng tất cả bọn người hỗn láo kia vào tù nhưng đành phải cố nuốt hết tất cả vào trong.

Thư Phàm ngẩng mặt chớp chớp mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, hỏi Hoàng Tuấn Kiệt với giọng chờ mong: “Thật chứ ? Có thật là anh sẽ để cho

tôi tiếp tục lái xe chứ ?”

Hoàng Tuấn Kiệt dù hối hận muốn chết, nhưng đã chót hứa rồi, thì không thể nuốt lời, tuy nhiên hắn vẫn lựa lời khuyên bảo Thư Phàm: “Lái xe với tốc độ cao rất nguy hiểm, cô chịu khó lùi về sau đi.”

“Anh...” Nước mắt Thư Phàm lại tuôn như mưa, môi run run, nghẹn ngào nói: “Anh là kẻ dối trá ! Tôi...tôi không bao giờ còn tin tưởng anh nữa.”

Kiểu ăn nói giống như thể Hoàng Tuấn Kiệt là một kẻ phụ tình, đã thành công khiến Hoàng Tuấn Kiệt phải vò đầu bứt tóc, nhăn nhó khổ sở, luống cuống vội phân trần: “Cô đừng hiểu lầm, không phải tôi không muốn cho cô lái xe, mà là cô thấy đấy chúng ta đang đi trên đường quốc lộ, xe phân khối lớn nhất nhiều, nhớ đâu xảy ra chuyện gì thì sao ?”

Thư Phàm đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn, dùng khăn lau nước mắt, nước mũi, quay mặt đi không thèm nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt than trời kêu đất. Hắn không hiểu hắn đã làm sai ở đâu mà gặp phải một cô gái không biết lý lẽ, không biết tốt xấu, thậm chí còn không biết sống chết như Thư Phàm. Tại sao hắn có thể dung túng cho Thư Phàm làm nhiều việc nguy hiểm ? Càng nghĩ hắn càng thấy sợ, càng giận chính bản thân mình. Cũng may lúc này khi Thư Phàm lái xe, phóng nhanh vượt ẩu không xảy ra việc gì, nếu không hắn sẽ hối hận cả đời.

Quay sang nhìn khuôn mặt giận hờn của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt tự nhủ: “Thôi thì cứ để cho cô ấy giận đi vậy, khi nào đến sân bay mình sẽ tìm cách xoa dịu cô ấy sau.”

Từ lúc Hoàng Tuấn Kiệt giành lại quyền lái xe, không còn tình trạng phóng nhanh vượt ẩu, luôn lách giống như những tay đua xe nữa, tiếng quát, tiếng mắng chửi của mọi người cũng không còn.

Nghịch ngợm một hồi, Thư Phàm cũng hết hứng thú không muốn đua nghịch tiếp nữa, khoanh tay trên thành xe, mắt nhìn ra hai bên đường, khóe môi Thư Phàm nhếch lên.

Là một cô gái ương bướng, không sợ chết, ngay cả bị dìm dao vào cổ cũng chưa chắc Thư Phàm đã rơi lệ, và hốt hoảng, thì làm sao mấy câu quát to của Hoàng Tuấn Kiệt có thể khiến Thư Phàm khóc được. Thật ra bí mật rất đơn giản, khăn tay của Thư Phàm đã thấm một ít ớt cay, chỉ chấm nhẹ vào mắt đã đủ để tuôn nước hết nước mắt nước mũi, nói gì đến việc Thư Phàm lỡ tay thấm nhiều hơn mức bình thường.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt vừa lái xe vừa vò đầu bứt tóc, mắt len lén nhìn mình, mặt mũi nhăn nhó khổ sở, quần áo xộc xệch, thiếu não cố nghĩ cách để giảng hòa và xoa dịu tức giận trong lòng mình, Thư Phàm che miệng cười tủm tỉm suốt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

4 giờ chiều, sân bay Tân Sơn Nhất.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm vừa đi vừa dừng lại trên đường, gây ra những chuyện dở khóc dở cười, rợn tóc gáy có thể nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, Hoàng Tuấn Kiệt đã được ném trái đủ mọi hi, ái, nộ của cuộc sống.

Đứng cạnh xe ô tô màu xanh dương trong cổng sân bay, Tuấn Hùng hết ngó ra cổng chờ Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đến, lại bồn chồn và nôn nóng nhìn đồng hồ trên cổ tay. Mỗi một giây một phút trôi qua, Tuấn Hùng thấy mình như đang ngồi trên đồng lửa.

“Chỉ còn 15 phút nữa là phải bay rồi, mà tại sao họ vẫn chưa thấy đến ?” Tuấn Hùng sốt ruột đi qua đi lại gần chiếc xe ô tô màu xanh dương, vừa tự hỏi chính mình.

Nhận lệnh của Hoàng Tuấn Kiệt, Tuấn Hùng đã phóng xe hết tốc lực về tòa cao ốc Hoàng Thị nhờ ông quản gia lấy giấy tờ của Hoàng Tuấn Kiệt cho mình, sau đó nhanh chóng lái xe đến sân bay. Trên đường đến đây, Tuấn Hùng luôn lo sợ Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đã đến trước, sợ họ phải chờ mình, nhưng Tuấn Hùng đã lo quá xa, hai người bọn họ chẳng những chưa đến, mà gần đến giờ bay cũng chưa thấy mặt mũi đâu cả.

“Không phải họ đã xảy ra chuyện gì rồi chứ ?” Tuấn Hùng tự dưng thấy lo sợ vu vơ, vội lôi điện thoại trong túi quần, bấm số của Hoàng Tuấn Kiệt.

Vừa lúc đó, chiếc xe ô tô màu xám chậm chậm tiến vào cổng, Tuấn Hùng vui mừng, vội bước lại gần chiếc xe.

Hoàng Tuấn Kiệt tắt máy, tháo dây an toàn.

Tuấn Hùng giúp Hoàng Tuấn Kiệt mở cửa xe ô tô, sau đó vòng sang bên kia mở cửa xe cho Thư Phàm.

Thư Phàm không nói một câu gì cả, hằm hằm xốc gọn túi xách trên vai, rào bước đi vào trong tiền sảnh sân bay.

Tuấn Hùng hết nhìn Hoàng Tuấn Kiệt lại nhìn hình bóng nho nhỏ của Thư Phàm đang đi ở phía trước.

“Cậu chủ ! Đã xảy ra chuyện gì thế ? Tôi thấy hình như cô Phàm đang giận cậu chủ.” Tuấn Hùng tò mò, hỏi nhỏ Hoàng Tuấn Kiệt.

“Trên đường đi chúng tôi đã cãi nhau.” Hoàng Tuấn Kiệt luồn tay vào tóc, mệt mỏi và thiếu ngủ trả lời Tuấn Hùng.

Tuấn Hùng kín đáo che miệng cười thầm, neho mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Trông bộ dạng quần áo xộc xệch, tóc tai rối bù, mặt nhăn mày nhí này của Hoàng Tuấn Kiệt thật buồn cười và hiếm thấy. Tuấn Hùng từ khi làm việc cho Hoàng Tuấn Kiệt chưa bao giờ thấy hần mắt đi phong độ của mình, dù trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nhưng chỉ vì một cô gái đã thành công biến hần thành một người đàn ông làm việc gì cũng phải coi trước ngó sau, sợ cô ấy giận và không thêm chú ý đến mình. Xem ra Hoàng Tuấn Kiệt đã gặp được khắc tinh của cuộc đời mình.

Hoàng Tuấn Kiệt cùng Tuấn Hùng theo Thư Phàm đi vào trong tiền sảnh của sân bay.

Hơn bốn giờ chiều có rất đông người đến sân bay, cảnh xô lấn chen chúc trong một khoảng sân ga tuy rộng nhưng cũng không đủ cho hơn mấy nghìn người đi qua đi lại, tay bắt mặt mừng chào đón người thân và bạn bè trở về, hay đến tiễn họ lên máy bay. Tiếng nói chuyện, cười đùa, đủ mọi loại ngôn ngữ, giọng điệu khiến nơi đây lúc nào cũng ồn ào và náo nhiệt suốt ngày đêm.

Đến khu vực dành cho hành khách bay sang Hồng Kông, Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt và Tuấn Hùng dừng lại.

Tuấn Hùng đưa cho Hoàng Tuấn Kiệt một cặp táp hình vuông làm bằng da màu đen tuyền, bên trong chứa đựng mấy giấy tờ quan trọng mà hần đã dặn Tuấn Hùng lái xe về tòa cao ốc Hoàng Thị để lấy.

“Cậu chủ ! Cậu kiểm tra lại xem có thiếu thứ gì không ?”

Hoàng Tuấn Kiệt mở cặp táp, tay nhanh chóng lật sơ qua, mắt chăm chú nhìn. Một lát sau, ngẩng đầu nhìn Tuấn Hùng, Hoàng Tuấn Kiệt nói: “Đủ rồi ! Không thiếu thứ gì cả.”

“Cậu chủ ! Khi nào sang bên ấy cậu và cô Thư Phàm phải cẩn thận. Hồng Kông là vùng đất của tội phạm, không giống như Việt nam.”

“Tôi đã biết. Cảm ơn cậu.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, thân thiết vỗ nhẹ vào vai Tuấn Hùng.

Tuấn Hùng mặc dù chỉ là Trợ lý của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng cả hai đã gắn bó với nhau gần 10 năm nay, tình cảm của họ có thể ví như bạn bè và anh em kết nghĩa.

“Cô Thư Phàm ! Vết thương của cậu chủ phiền cô chăm sóc cho anh ấy. Mong cô ngăn chặn không để cho anh ấy dính vào nguy hiểm.” Tuấn Hùng cẩn thận nhờ vả Thư Phàm. Kể từ lúc gặp gỡ và tiếp xúc với Thư Phàm, quan sát chuyển biến của Hoàng Tuấn Kiệt trong mấy ngày gần đây, Tuấn Hùng hiểu người duy nhất có thể điều khiển được Hoàng Tuấn Kiệt chỉ có một mình Thư Phàm.

Thư Phàm liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, gật đầu bảo Tuấn Hùng: “Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho vết thương của anh ấy.”

Hoàng Tuấn Kiệt vui vẻ, thở ra một hơi nhẹ nhõm, và hài lòng khi nghe được mấy câu nói của Thư Phàm. Từ lúc giành lại tay lái trên đường quốc lộ, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn băn khoăn nghĩ đủ mọi cách để làm lành và giảng hòa với Thư Phàm, mà vẫn chưa có cơ hội. Nay thấy Thư Phàm đã bỏ qua cho mình, hần làm sao có thể không cao hứng và vui sướng như điên.

Thư Phàm nghiêng rặng, tròng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt khi thấy hần nở một nụ cười đáng ghét trên môi: “Nếu mà anh ấy không chịu nghe lời, tôi sẽ đánh anh ấy một trận.”

Thái độ hung hỏ và mím môi mắ mỏ, giống một tiểu côn đồ của Thư Phàm, khiến Hoàng Tuấn Kiệt ngao ngán lắc đầu thờ dài, còn Tuấn Hùng cười thầm, thích thú neho mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang nhăn nhó khổ sở đứng ở bên cạnh.

Tiếng loa phóng thanh đột ngột vang lên thông báo chuyển bay sang Hồng Kông chuẩn bị cất cánh, yêu cầu hành khách chú ý và nhanh chóng làm thủ tục để lên máy bay.

“Thôi tôi đi đây ! Trong thời gian tôi đi vắng, mọi việc ở công ty nhờ cả vào cậu.” Hoàng Tuấn Kiệt tay sách cặp táp, tin tưởng giao phó lại công việc của mình cho Tuấn Hùng.

“Vâng, cậu chủ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức mình.” Tuấn Hùng cảm động, chân thành hứa hẹn.

“Cô Thư Phàm ! Cậu chủ phiền cô chăm sóc !” Tuấn Hùng cẩn thận dặn dò Thư Phàm thêm một lần nữa.

“Anh ấy là bệnh nhân của tôi, đương nhiên tôi phải chăm sóc tốt cho sức khỏe của anh ấy rồi.” Thư Phàm mỉm cười, vẫy tay chào Tuấn Hùng.

Hoàng Tuấn Kiệt ngây người, si dại nhìn Thư Phàm. Những lời nói vừa rồi của Thư Phàm cùng với nụ cười tươi như hoa nở trên môi, khiến trái tim Hoàng Tuấn Kiệt đập rộn ràng trong lồng ngực, cảm giác ngọt ngào và ấm áp lan tỏa toàn thân. Bao nhiêu bức bối và tức giận đều tan biến. Mỗi lần trông thấy Thư Phàm tươi cười, khuôn mặt bừng lên sức sống, Hoàng Tuấn Kiệt lại quên hết tất cả những lỗi lầm mà Thư Phàm đã gây ra.

Tuấn Hùng đứng trên sân ga, nhìn theo hình bóng nhỏ bé của Thư Phàm sánh đôi với hình bóng dong dỏng cao của Hoàng Tuấn Kiệt cho đến khi khuất sau cánh cửa kính dẫn lên máy bay. Tâm tư Tuấn Hùng lúc này rất phức tạp, vừa lo lắng đến an toàn của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, vừa cầu mong chuyến đi lần này có thể khiến hai người nhận ra được tình cảm thật trong lòng mình, và nhanh chóng có được một cái kết hạnh phúc.

Hoàng Tuấn Kiệt là một người có tuổi thơ khổ cực và bất hạnh, đã phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới có được địa vị như ngày hôm nay. Tuy bề ngoài luôn tỏ ra bình thản và lạnh lùng, nhưng bên trong lại có một trái tim nhiệt tình, muốn được người khác yêu thương và quan tâm đến mình.

Thư Phàm là một cô gái trong sáng, hồn nhiên, được nuôi dưỡng và lớn lên trong một gia đình đầm ấm và hạnh phúc. Từ nhỏ đến lớn không phải trải qua chuyện gì quá biến động, là người có nhiệt huyết, có tấm lòng bao dung và tốt bụng, muốn trở thành một bác sĩ giỏi để cứu chữa cho nhiều người. Hy vọng Thư Phàm có thể dùng ngọn lửa nhiệt tình và đam mê trong lòng mình, để sửa ấm trái tim luôn đóng kín của Hoàng Tuấn Kiệt.

.....

Ngồi trên máy bay trong khoang hạng nhất, Thư Phàm bắt Hoàng Tuấn Kiệt phải nhường ghế ngồi gần cửa sổ cho mình, đồng thời bắt hắn không được phép lên tiếng nếu như Thư Phàm tâm trạng không vui và không muốn nói chuyện.

Hoàng Tuấn Kiệt khổ sở, không ngờ Thư Phàm lại ra một yêu cầu hết sức oái oăm như thế. Hắn đã nhịn trên cả đoạn đường đến sân bay, có biết bao nhiêu điều muốn nói với Thư Phàm, thế mà Thư Phàm lại cấm không cho phép hắn mở miệng, như thế chẳng phải đang làm khó hắn là gì ?

Hoàng Tuấn Kiệt luồn tay vào tóc, vuốt mặt, cau mày, tâm trạng không vui. Thư Phàm càng ngày càng quá đáng, càng được nước lấn tới. Hắn đã bỏ qua cho rất nhiều lần, nhưng Thư Phàm chẳng những không biết điều, lại còn tiếp tục lấn lướt hắn, coi hắn chẳng khác gì một người hầu để hò sai và yêu cầu này nọ.

Thế này thì quá đáng lắm rồi ! Hắn nhất định phải dạy cho Thư Phàm một bài học, để Thư Phàm biết mà chừa đi. Nếu không, hắn sẽ bị Thư Phàm bắt nạt dài dài.

“Bạch Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt trầm giọng, gọi Thư Phàm.

Thư Phàm đang thả hồn ra ngoài khung cửa kính, đang say sưa ngắm mây trời trong xanh, tận hưởng không gian yên tĩnh, tiếng nhạc du dương. Tiếng quát nhỏ của Hoàng Tuấn Kiệt đã phá vỡ đi cảm hứng muốn ngắm cảnh của Thư Phàm.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm nghiêng răng, vênh mặt, trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, “Anh muốn gì ? Tôi đã nói là tôi không muốn nói chuyện với anh ?”

“Bạch Thư Phàm ! Cô đừng quá đáng !” Hoàng Tuấn Kiệt nén giận, trừng mắt nhìn Thư Phàm, “Tôi đã nhường nhịn cô rất nhiều lần, cô phải biết điều một chút chứ ?”

“Anh muốn tôi xin lỗi anh chứ gì ?” Thư Phàm bĩu môi, không coi mấy lời nói đầy tức giận và phẫn nộ của Hoàng Tuấn Kiệt vào đâu cả.

“Nếu anh muốn tôi xin lỗi anh thì anh đã làm tương rồi. Tôi sẽ không bao giờ xin lỗi anh.” Khi nói đến mấy câu cuối, Thư Phàm cố tình nhấn mạnh cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe.

Hoàng Tuấn Kiệt tức muốn điên lên, siết chặt nắm đấm, khớp xương ngón tay kêu răng rắc. Nếu có thể Hoàng Tuấn Kiệt rất muốn dùng băng dính quấn quanh miệng Thư Phàm, hay tốt nhất khiến cho Thư Phàm ngủ một giấc thật dài đến khi nào máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Hồng Kông thì thôi.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Sao anh không nói nữa đi ? Có phải anh sợ tôi rồi đúng không ?” Thư Phàm vuốt mũi, cười cợt, neho mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Im đi !” Hoàng Tuấn Kiệt quát nhỏ, “Nếu cô còn cố tình chọc giận tôi, tôi sẽ trừng phạt cô.” Tuy rằng mạnh miệng, nhưng những giọng nói của Hoàng Tuấn Kiệt lại chẳng có một chút khí thế nào cả.

Thư Phàm tiếp tục gãi mũi, đôi mắt to tròn tình ranh, nghịch ngợm lóe sáng.

Hai tay xoa vào nhau, miệng cười hì hì hết sức gian tà và lẳng lơ, mắt chớp chớp nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

Chỉ trong có vài giây, Thư Phàm đã biến thành một tiểu yêu tinh.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa mới mở miệng định nói thêm câu gì đó, đã bị hình ảnh nửa giống yêu tinh nửa giống sắc nữ của Thư Phàm, khiến cho

nghe ngóng, mắt trần trời nhìn Thư Phàm không chớp, đầu mù mờ không hiểu tiếp theo Thư Phàm định gây ra trò quỷ gì nữa.

Mấy người đi cùng khoang hạng nhất cùng Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đều tò mò nhìn cả hai, tai lắng nghe cả hai đối đáp và tranh cãi với nhau.

Mấy quý ông ăn mặc lịch lãm, trông sang trọng và quý phái ngáy ngẩn nhìn Thư Phàm. Dù chỉ là cái nhìn thoáng qua, nhưng phải nói nếu Thư Phàm là một người yêu tiền và ham giàu, chịu bỏ công sức ra để quyến rũ mấy quý ông nhiều tiền lắm của, thì không một ai chạy thoát.

Chỉ tiếc một điều, Thư Phàm không phải là một người ham của cải vật chất, cũng không muốn trở thành vợ hờ của tất cả đàn ông. Người duy nhất mà Thư Phàm muốn quyến rũ và đùa giỡn là Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm rời khỏi chỗ ngồi, tiến đến gần chiếc ghế của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt mờ mịt nhìn Thư Phàm, ngờ ngác dõi theo từng bước chân của Thư Phàm, thần trí nửa mơ nửa tỉnh, mùi hương hoa nhài thoang thoảng bay trong không khí khiến cho Hoàng Tuấn Kiệt có cảm giác lâng lâng muốn say. Tuy rằng vẫn chưa uống một ngụm rượu, nhưng khuôn mặt hắn đã hơi ửng đỏ, suy nghĩ hỗn loạn, ngáy ngẩn nhìn người con gái mặc một bộ đồ màu trắng trước mặt, tưởng rằng cô ấy là tiên nữ.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm gọi nhỏ, giọng nói giống như rót mật vào tai Hoàng Tuấn Kiệt.

Bất giác người Hoàng Tuấn Kiệt run lên, mấp máy môi muốn nói nhưng sớm đã bị Thư Phàm dùng tay chặn lên môi: “Xuyt ! Anh đừng nói gì cả. Những gì mà anh định nói với em, em đều hiểu cả rồi.”

Thư Phàm ngồi lên đùi Hoàng Tuấn Kiệt, tay vòng qua cổ Hoàng Tuấn Kiệt, mặt buồn rầu, mắt ai oán nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh đừng trách em nữa, em biết em sai rồi.”

“..... ?” Hoàng Tuấn Kiệt đông cứng cả người, hơi thở thơm mùi hoa nhài của Thư Phàm phả vào mũi, giọng nói nũng nịu ngọt ngào rót vào tai. Lúc này Hoàng Tuấn Kiệt chẳng khác gì một quý ông đã bị yêu tinh hút hết hồn phách.

“Anh Kiệt ! Anh sẽ không giận em chứ ?” Thư Phàm cúi đầu, thỏ thẻ hỏi Hoàng Tuấn Kiệt. Một lát sau, Thư Phàm ngẩng mặt lên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, nước mắt đã rơi xuống má.

Mấy quý ông đi cùng khoang hạng nhất thấy thương hại cho Thư Phàm, họ đang thầm trách Hoàng Tuấn Kiệt không biết điều. Được người đẹp dễ thương và ngoan hiền, dịu dàng xin lỗi, lại ngồi trong lòng thế kia, thì phải nhanh chóng nói vài lời an ủi và vỗ về đi chứ ? Có người còn trách Hoàng Tuấn Kiệt làm xấu mặt phong độ, đức tính galang, lịch sự của phái mạnh dành cho phái nữ.

“Anh Kiệt !” Thư Phàm cúi đầu, hai giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi xuống quần Hoàng Tuấn Kiệt.

“Anh.....” Hoàng Tuấn Kiệt không phải không muốn nói một câu gì đó, mà ngôn từ sớm đã bay sạch ra khỏi đầu rồi. Là người đã từng vào sinh ra tử, từng trải qua nhiều, gặp biết bao nhiêu tình huống, nhưng có bao giờ được người con gái mà mình thích chủ động ngồi trên đùi, vòng tay qua cổ, khóc lóc, bẽn lẽn, dịu dàng và nhỏ nhẹ nói như rót mật vào tai đâu.

“Ha ha ha ! Hoàng Tuấn Kiệt, anh thấy tài diễn xuất của tôi thế nào ?” Thư Phàm khoái trá cười thâm, trong đầu đang ác liệt mắng Hoàng Tuấn Kiệt : “Hừ ! Đừng tưởng là tôi đang tỏ ra ăn năn hối lỗi với anh.”

Tuy rằng Thư Phàm nghĩ như thế, nhưng hành động đóng kịch này lại trái ngược hoàn toàn với cách nghĩ của Thư Phàm. Thật ra Thư Phàm đang làm theo bản năng của mình, muốn được Hoàng Tuấn Kiệt chú ý đến mình, và hơn nữa đang dùng hết lợi thế của mình để quyến rũ Hoàng Tuấn Kiệt.

Lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, Hoàng Tuấn Kiệt ngập ngừng nửa muốn ôm Thư Phàm vào lòng nửa lại không dám, mắt vẫn ngờ ngác nhìn Thư Phàm như một kẻ mất trí.

Thư Phàm mỉm cười, cười thật tươi, cười thật đẹp, nụ cười khoe ra hai lúm đồng tiền trên gò má mịn màng và trắng hồng.

Hoàng Tuấn Kiệt ngáy ngẩn cả người, trái tim đập càng lúc càng nhanh, nhiệt độ trong cơ thể tăng lên ngàn ngút.

Thư Phàm cúi đầu, chạm nhẹ trán vào vầng trán rộng, thông minh và nam tính của Hoàng Tuấn Kiệt, chiếc mũi thanh tú cọ nhẹ vào chóp mũi hơi cao giống người nước ngoài của Hoàng Tuấn Kiệt, miệng thì thầm gọi nhỏ: “Anh Kiệt !”

Linh hồn Hoàng Tuấn Kiệt đã bay lên chín tầng mây, lần đầu tiên trong đời Hoàng Tuấn Kiệt mới biết cảm giác rung động mãnh liệt là gì. Vào giây phút này ngoài hình bóng, tiếng nói, giọng cười, mùi hương của Thư Phàm, tâm trí Hoàng Tuấn Kiệt hoàn toàn không còn thứ gì khác.

Lúc đầu Thư Phàm chỉ muốn chọc phá Hoàng Tuấn Kiệt cho vui, nhưng sự tiếp xúc gần gũi, có thể cảm nhận được hơi thở nam tính, thơm mùi nước hoa của Hoàng Tuấn Kiệt đã khiến Thư Phàm bối rối, ngượng ngùng, trong lòng tự dưng có một mong muốn mãnh liệt là có thể chạm nhẹ vào đôi môi mỏng quyến rũ của hắn.

Khi lí trí đã rời xa khỏi cơ thể, khi con tim dẫn dắt suy nghĩ, thôi thúc hành động theo bản năng, Thư Phàm nhắm mắt lại, môi chạm nhẹ vào

môi Hoàng Tuấn Kiệt.

Sự động chạm khiến cho cả hai đồng cứng cả người, một luồng điện chạy dọc cơ thể, hơi thở hỗn loạn, trái tim đập nhanh đến nỗi có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào, nhiệt độ cơ thể của hai giao thoa và chuyển sang cho nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt ôm siết lấy eo Thư Phàm, ngấu ngấm hôn Thư Phàm cho thỏa ước mong bao ngày qua.

Thư Phàm kinh hoàng mở to mắt, hốt hoảng muốn đẩy Hoàng Tuấn Kiệt ra nhưng mà đã không còn kịp nữa. Người châm ngòi thuốc nổ trong cơ thể Hoàng Tuấn Kiệt là Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt làm sao có thể để cho Thư Phàm chạy thoát, mà phải bắt Thư Phàm phải chịu trách nhiệm.

Diễn biến bất ngờ, không dự đoán trước của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, khiến cho tất cả các quý ông trong khoang hạng nhất mở to mắt nhìn, miệng xuýt xoa thì thào, ước ao giá mà có một cô gái xinh đẹp và quyến rũ như Thư Phàm ngồi bên cạnh mình thì tốt biết mấy.

Hai cô nhân viên tiếp viên hàng không trong trang phục áo jacket dài tay màu xanh, váy dài đến ngang gối, mang thức ăn và nước uống cho hành khách trong khoang hạng nhất, đã phải đỏ bừng mặt, ngượng ngùng, mắt len lén nhìn cảnh Thư Phàm ngồi trên đùi Hoàng Tuấn Kiệt, tay vòng qua cổ hắn, cả hai hôn nhau đến quên trời quên đất.

Dù bây giờ những cảnh như thế này không hiếm, nhưng mà thấy hai người bọn họ cuồng nhiệt như lửa, ôm siết lấy nhau một khắc cũng không rời, khiến cho hai cô gái ngưỡng mộ và khát khao có được một mối tình nồng nhiệt và đam mê giống như Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt.

.....

Ngồi trong khoang hạng hai, một người đàn ông mặc một chiếc áo giả da hơi bạc màu, đội một chiếc mũ lưỡi trai che kín đi nửa khuôn mặt, đôi mắt chìm ung, khuôn mặt dữ tợn, lạnh băng đượm mùi sát khí đã bám theo Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm khắp nơi.

Mục đích chính của người đàn ông bí ẩn này là tìm cơ hội để thủ tiêu Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm. Hắn ta đã theo dõi từ lúc nhận được tin Hoàng Tuấn Kiệt chẳng những không bị đâm chết, mà còn được một cô gái lạ mặt cứu một mạng.

Qua điều tra, hắn ta sớm điều tra được nơi ở của Thư Phàm. Ngay buổi tối hôm sau khi Thư Phàm theo Hoàng Tuấn Kiệt đến sống tại tòa cao ốc Hoàng Thị, hắn ta đã rình rập, đột nhập vào nhà Thư Phàm, đập phá đồ đạc, lục tìm những manh mối có thể giúp cho hắn ta tìm được chỗ làm việc, các mối quan hệ của Thư Phàm.

Khi đã biết được Thư Phàm là một bác sĩ đang làm việc tại một bệnh viện lớn của thành phố tên là Gia Long, đồng thời cũng biết Thư Phàm đang sống cùng với Hoàng Tuấn Kiệt, hắn ta đã không tiếc bỏ công sức bám theo hai người ở khắp nơi.

Trưa nay lúc Hoàng Tuấn Kiệt đậu xe trên con đường vắng vẻ, ít người qua lại, cây cối rậm rạp, hai bên đường có những khoảng đất trống, mọc đầy cỏ dại cao đến ngang người, hắn ta đã muốn ra tay ngay lúc đó khi phát hiện ra Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm chẳng những ngủ quên mà còn hạ cửa kính xe.

Lúc hắn ta định ra tay, đã phải từ bỏ kế hoạch của mình khi thấy có mấy người đàn ông mặc vét đen, vóc dáng cao lớn giả vờ đi qua đi lại gần xe ô tô của Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn ta nhận ra mấy người đàn ông kia là vệ sĩ riêng của Hoàng Tuấn Kiệt, họ luôn ngằm bảo vệ Hoàng Tuấn Kiệt từ phía sau. Vì Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm ngủ say, nên họ mới xuất đầu lộ diện, đi qua đi lại để bảo vệ an toàn cho hai người.

Trên đường đi lúc Thư Phàm cùng Hoàng Tuấn Kiệt vì cãi nhau bị một đám người vây quanh, hắn ta định lên lút dùng dao đâm Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng mấy vệ sĩ của Hoàng Tuấn Kiệt đứng ngay ở bên cạnh, họ cảnh giác không cho phép người khác tiến quá gần Hoàng Tuấn Kiệt, nên hắn ta lại mất đi cơ hội thứ hai.

Đến khi Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm lái xe trên đường quốc lộ ra sân bay, hắn muốn dùng xe máy để gây tai nạn cho hai người, nhưng tài lái xe của hắn ta không thể nào sánh ngang bằng được với cách lái xe đi lượn lách, hết ngoằn sang trái lại sang phải, hơn nữa Thư Phàm còn phóng xe nhanh chẳng khác gì một tay đua siêu hạng, lần thứ ba hắn lại mất đi cơ hội có một không hai này.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm lên máy bay, hắn ta cũng đi cùng. Hắn ta hy vọng khi sang đến Hồng Kông, hắn có thể thủ tiêu hai người ở bên đó.

Người đứng trong bóng tối thuê hắn ta giết chết Hoàng Tuấn Kiệt, đã cho hắn ta rất nhiều tiền, với số tiền này hắn ta có thể mua vé máy bay theo Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt sang Hồng Kông.

Ngồi cách người đàn ông bí ẩn năm hàng ghế, hai người đàn ông mặc quần jean màu xám rách gối, áo phông mặc đằng trong áo cánh không cài cúc mặc bên ngoài, kín đáo nhìn vào khoang hạng nhất, họ là hai vệ sĩ được Tuấn Hùng bí mật sắp xếp đi theo Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm để bảo vệ an toàn cho họ khi cả hai đang ngồi trên máy bay. Khi nào hạ cánh, sẽ có một nhóm vệ sĩ khác phối hợp với họ.

.....

Trên sân ga, sân bay Tân Sơn Nhất.

Một người đàn ông mặc vét đen, vóc dáng dong dỏng cao, hơn 20 tuổi, nước da ngăm đen, mái tóc màu đen hơn rỏi, ngược mắt nhìn bằng

điện từ thông báo các chuyến bay sắp đi và vừa mới cất cánh, anh ta cẩn thận xác minh lại thông tin có liên quan đến chuyến bay đi Hồng Kông.

Anh ta là vệ sĩ của Vũ Gia Minh, nhận lệnh phải bám theo Hoàng Tuấn Kiệt ngay sau khi người vệ sĩ mà Hoàng Tuấn Kiệt cử đi theo bảo vệ Tú Linh, bị Vũ Gia Minh cho một nhóm vệ sĩ đánh bất tỉnh và nhốt tại một căn nhà gỗ, mục nát trong rừng gần cao su, ở vùng ngoại ô, cách thành phố hơn hai tiếng đi xe.

Vũ Gia Minh muốn anh ta phải báo cáo lại nhất cử nhất động của Hoàng Tuấn Kiệt cho hắn biết. Là một người thâm trầm, thông minh và nhạy bén, hắn có thể dễ dàng đoán ra nhất định Hoàng Tuấn Kiệt sẽ không để cho hắn dễ dàng mang Tú Linh sang Hồng Kông như thế. Mặc dù đoán trước được rằng Hoàng Tuấn Kiệt sẽ làm tất cả vì Thư Phàm, thậm chí bỏ dở cả công việc để bay sang Hồng Kông tìm hắn, nhưng mà hắn vẫn thích được làm chủ trò chơi hơn, vẫn thích đùa giỡn Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm một trận, muốn hai người nếm mùi khổ sở vì tội dám ngăn cản hắn tiếp cận và giữ chặt Tú Linh ở bên cạnh mình.

Sau khi đã tận mắt chứng kiến Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm lên máy bay, xác minh được chuyến bay đi Hồng Kông thật sự đã cất cánh, lúc này, anh ta mới dám gọi điện báo cáo với Trợ lý Tân.

.....

4 giờ 50 phút, tại Khách sạn Hong Kong SkyCity Marriott, Đảo Lạn Đầu, Hồng Kông.

Trước khi sang Hồng Kông công tác, Vũ Gia Minh đã cho người sắp xếp ổn thỏa chỗ ăn chỗ ở, phương tiện đi lại, thậm chí hắn còn mua được một biệt thự ở đây để ở mỗi khi phải sang Hồng Kông công tác, nhưng lần này mang Tú Linh đi cùng, muốn Tú Linh được ngắm những cảnh đẹp nổi tiếng của thành phố Lạn Đầu, nhất là công viên giải trí Disneyland, Vũ Gia Minh đã thuê một căn phòng trong khách sạn năm sao Hong Kong SkyCity Marriott.

Đối với một cô nhân tình như Tú Linh, làm thế này, Vũ Gia Minh đã quá mức coi trọng, dùng những cách thức đặc biệt để đối đãi. Dần dần, Vũ Gia Minh không chỉ đơn giản coi Tú Linh là thú cưng của mình, mà còn hơn thế nữa.

Từ lúc bước vào căn phòng trong khách sạn trên lầu sáu, Tú Linh mắt đề phòng nhìn Vũ Gia Minh như đề phòng một con sói đang chuẩn bị ăn thịt mình, lúc nào cũng duy trì khoảng cách hơn ba mét đối với Vũ Gia Minh, chỉ cần hắn tiến đến gần là run sợ chạy ra xa.

Vũ Gia Minh vừa bực mình vừa buồn cười, không hiểu vì lý do gì lúc còn ngồi trên xe ô tô và theo hắn đi vào trong khách sạn, Tú Linh còn nắm tay hắn, một khắc cũng không rời, thế mà khi lên đến đây, Tú Linh lại hoảng sợ, mắt đề phòng nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vì sợ.

Hắn thừa nhận mình không phải là một người tốt, nhưng mà kể từ lúc mang Tú Linh sang đây, hắn đã cố nén nhịn không làm chuyện gì tổn thương đến Tú Linh. Tại sao Tú Linh không chịu hiểu, còn tiếp tục đề phòng hắn, căm ghét hắn, coi hắn là một tên ôn dịch ?

“Tú Linh !” Vũ Gia Minh cố nén giận, hạ giọng gọi nhỏ, “Đừng sợ, tôi không làm gì cô đâu.”

Tú Linh nhìn khuôn mặt đẹp trai, cùng nụ cười xấu xa tựa như ác ma của Vũ Gia Minh, nỗi sợ hãi trong lòng không những không giảm đi, mà còn tăng lên ngàn ngút.

Vỗ nhẹ xuống ga trải giường màu trắng, Vũ Gia Minh dụ dỗ Tú Linh: “Cô đã chạy nhảy và đứng suốt từ này đến giờ chắc cũng mỏi chân rồi, mau đến đây ngồi xuống đi.”

Tú Linh liếc mắt nhìn chiếc giường trải nệm màu trắng rộng gần hai mét trong phòng, lại liếc mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai có nụ cười xấu xa như ác ma của Vũ Gia Minh. Bất giác Tú Linh đã giật lùi, nơm nớp lo sợ nhìn Vũ Gia Minh, hai tay ôm chặt lấy chiếc gối bông màu trắng trước ngực, lắc đầu nguầy nguậy tỏ ý là mình không mệt, không mỏi chân, không muốn ngồi cùng một chỗ với Vũ Gia Minh.

“Nhóc con ! Cô hãy chờ đây, chờ xem tôi sẽ xử cô thế nào ? Hừ ! Dám cãi lời mệnh lệnh của tôi, dám coi tôi là một tên ôn dịch ?” Vũ Gia Minh nghiêng răng ghìến lợi, hỏa khí bốc cao ngùn ngụt trong đầu, chỉ muốn nhanh chóng xông lên bắt lấy Tú Linh, trừng phạt Tú Linh một trận thật nặng, nếu có thể ăn nuốt được Tú Linh vào bụng thì càng tốt.

Mặc dù trong đầu đang có những ý nghĩ hết sức đen tối, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa, dịu giọng bảo Tú Linh: “Cô đừng đứng cách xa tôi như thế có được không ? Tôi đã hứa tôi sẽ không làm gì cô, thì cô phải tin tôi chứ ? Hay là tôi thử cho cô nghe nhé ?”

Vũ Gia giả vờ nhăn nhó khổ sở, dơ bàn tay phải lên cao, mắt chăm chú theo dõi biểu hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Linh, miệng rộng rạc nói: “Tôi – Vũ Gia Minh thề rằng nếu tôi có bất cứ hành động gì xâm phạm đến cô Bạch Tú Linh, sẽ để cho cô Bạch Tú Linh có quyền muốn làm gì thì làm.” Mấy câu cuối Vũ Gia Minh cố ý hạ giọng, nháy mắt với Tú Linh, bộ dạng giống hệt một tên vô lại, không đứng đắn.

Tú Linh mở to mắt nhìn Vũ Gia Minh. Từ bé đến giờ Tú Linh vốn là một cô gái dễ tin người, luôn tin rằng chỉ cần người khác dơ tay lên thề thốt, thì nhất định sẽ thực hiện đúng những gì mà mình nói.

Cơ thể căng cứng của Tú Linh thả lỏng dần dần, tinh thần đề cao cảnh giác cùng với đi được một nửa.

“Có..có thật là nếu anh xâm...xâm phạm tôi thì tôi sẽ có quyền xử phạt anh ?” Tú Linh ngập thơ, đáp ứng hỏi Vũ Gia Minh.

“Thật !” Vũ Gia Minh khoái trá cười thâm trong bụng, “Tôi sẽ để cho cô tha hồ muốn làm gì tôi cũng được, nếu tôi không giữ được lời hứa của mình.” Để tạo lòng tin của Tú Linh, Vũ Gia Minh không ngần ngại ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nhắc lại lời thề của mình cho Tú Linh nghe.

“Nhưng mà nhờ đâu anh lật lọng, không chịu làm theo lời hứa của mình thì sao ?” Mặc dù Tú Linh đã dần siêu lòng, nhưng vẫn chưa tin hẳn.

“Nhóc con ! Cô cũng được lắm !” Vũ Gia Minh mắng thâm Tú Linh.

“Nếu cô không tin tôi, chúng ta có thể làm một tờ giấy cam kết, cùng nhau kí tên và đóng dấu. Thế nào, cô đồng ý chứ ?”

Tú Linh suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: “Tôi đồng ý.”

Vũ Gia Minh chẳng khác gì một tên xấu xa, đang đi lừa một đứa trẻ con rơi vào bẫy của mình.

Xé một tờ giấy, Vũ Gia Minh vừa hí hoáy viết, vừa cố nén cười đến run cả vai, khuôn mặt đỏ bừng, tay bịt chặt miệng. Nếu Tú Linh biết được trong đầu Vũ Gia Minh đang nghĩ gì vào lúc này, đảm bảo Tú Linh sẽ tông cửa bỏ chạy và tránh xa hắn càng xa càng tốt.

Tú Linh thận trọng tiến gần đến Vũ Gia Minh, vừa đi vừa dừng lại nghe ngóng động tĩnh, vừa để ý xem Vũ Gia Minh có bất thành linh đứng bật dậy và tóm lấy mình không.

Vũ Gia Minh mặc dù đang cúi đầu, tay đang viết trên tờ giấy, nhưng mắt vẫn kín đáo quan sát Tú Linh. Thật ra, nếu Vũ Gia Minh muốn bắt Tú Linh, muốn cưỡng bạo Tú Linh, thì hắn đã làm từ lâu rồi, nhưng hắn không muốn sử dụng cách dễ tiện đó, hắn muốn Tú Linh chấp nhận hắn và tình nguyện trở thành người phụ nữ của hắn khi đã sẵn sàng.

Tú Linh thấy Vũ Gia Minh không có biểu hiện gì đáng nghi ngại, dần dần nói lỏng đề phòng đối với Vũ Gia Minh, chân chậm chạp tiến đến gần, rụt rè ngồi trên mép giường cách xa Vũ Gia Minh gần một mét.

Vũ Gia Minh cười thâm, không ngẩng đầu lên nhìn Tú Linh, giả vờ coi như không để ý đến sự tồn tại của Tú Linh, chăm chú ghi trên tờ giấy.

Một lát sau, Vũ Gia Minh chuyển tờ giấy qua cho Tú Linh xem, nội dung không khác những gì mà cả hai đã thỏa thuận lúc này.

Tú Linh cầm lấy bút, nắn nót kí tên mình dưới góc trái của tờ giấy.

“Xong rồi !” Tú Linh vui vẻ nói, “Anh nhớ phải thực hiện đúng những gì mà anh đã ghi trong này, nếu không tôi sẽ xử phạt anh.”

Nhìn Tú Linh cười rộ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tươi mát, tràn đầy sức sống, đôi mắt to tròn đen láy lung linh giống như những ánh sao trên trời, Vũ Gia Minh thấy bụng tâm của mình thật đáng. Nếu có thể tiếp tục được nhìn thấy nụ cười giống như gió xuân của Tú Linh, thì dù có phải làm nhiều hơn thế này nữa, hắn cũng làm, huống gì chỉ là một tờ giấy, với vài dòng chữ trẻ con.

“Được rồi ! Cô chắc cũng đã đói và mệt rồi, cô đi tắm đi, lúc nữa hai chúng ta còn phải đi ăn cơm tối nữa !”

Tú Linh nghe lời, đứng lên. Chỉ cần Vũ Gia Minh hứa không làm gì quá đáng với mình, Tú Linh sẽ không còn đề phòng hắn, và không chống đối lại hắn nữa.

Hình bóng Tú Linh vừa mới khuất sau cánh cửa phòng tắm, chuông điện thoại của Vũ Gia Minh reo vang.

Người đang gọi cho hắn là Trợ lý Tân

“Nói đi !” Vũ Gia Minh liếc mắt nhìn cánh cửa phòng tắm vừa mới khép lại, nhót thân hình nhỏ nhắn và quyến rũ của Tú Linh ở bên trong, miệng lạnh lùng giục Trợ lý Tân.

“Thưa cậu chủ ! Người vệ sĩ mà cậu bảo tôi cử đi theo dõi Hoàng Tuấn Kiệt, lúc này vừa mới gọi điện thông báo cho tôi một tin.” Trợ lý Tân run giọng, hồi hộp chờ nghe phản ứng của Vũ Gia Minh.

“Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đã lên máy bay rồi đúng không ?” Vũ Gia Minh mỉm cười, nụ cười khiến người khác rùng mình ớn lạnh.

“Hóa ra cậu chủ đã đoán trước hết cả rồi.” Trợ lý Tân thất vọng vì không thể khiến Vũ Gia Minh ngạc nhiên, tuy nhiên lại khâm phục trí tuệ của hắn.

“Họ đã lên máy bay lúc mấy giờ ?”

“4 giờ 15 phút chiều.”

“Tốt lắm. Bây giờ cậu ngay lập tức cử một người vệ sĩ trực sẵn ở sân bay quốc tế Hồng Kông. Khi nào họ hạ cánh, phải bí mật bám theo, tìm hiểu xem họ đi những đâu, làm những gì, sau đó báo lại cho tôi biết.”

“Vâng, thưa cậu chủ.”

Vũ Gia Minh cúp máy, một tay khoanh trước ngực, một tay chống cằm, đứng giữa phòng, dáng vẻ rơi vào suy tư, đầu óc bắt đầu tính toán đường đi nước bước một cách cẩn thận và chặt chẽ.

Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh là bạn thân từ nhỏ, lớn lên lại đấu đá qua lại, nên họ hiểu rõ tính cách của đối phương, có thể đoán trước được người kia định làm gì. Trước đây, vì công việc làm ăn kinh doanh của gia đình, họ từ bạn thân trở thành địch thủ, nay vì hai chị em Thư Phạm, họ lại tiếp tục đấu trí với nhau. Xem ra cuộc chiến giữa họ còn phải tiếp tục dài dài.

“Á...á.....á.....!” Đột nhiên trong phòng tắm vọng ra tiếng hét lãnh lút và hoảng loạn của Tú Linh.

Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, đôi mắt sắc bén bắn ra một tia xẹt đầy gian tà và xấu xa rồi nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vút điện thoại đi động lên giường, Vũ Gia Minh phóng nhanh đến cánh cửa phòng tắm, tay gõ liên tục lên cánh cửa, miệng hét hoảng hốt to: “Tú Linh ! Cô không sao chứ ?”

“Chu..uột.....chuột.....!” Tú Linh mặt mũi tái nhợt, mái tóc ướt nhẹp, ngồi bệt xuống sàn nhà, hai tay ôm chặt lấy chiếc áo choàng tắm màu trắng, người run bần bật.

Vũ Gia Minh đá mạnh vào cánh cửa.

“Rầm !”, “Phành !” Hai âm thanh liên tiếp vang lên cùng một lúc do Vũ Gia Minh thô bạo đá bay cánh cửa, khiến nó va đập mạnh vào bờ tường.

Tú Linh đang trong trạng thái hoảng loạn, tự dưng thấy có người phá cửa xông vào, hơn nữa hai âm thanh kia giống hệt cảnh khủng bố đến bất con tin, Tú Linh sợ tới mức trái tim gần như ngừng đập, suýt ngất xỉu nằm mềm nhũn trên sàn nhà, nước mắt nước mũi tuôn như mưa, sắc mặt nhợt nhạt.

Vũ Gia Minh đau lòng nhìn cảnh Tú Linh ngồi bệt xuống sàn nhà, mái tóc đen dày mềm mượt dài đến ngang eo ướt nhẹp nước, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầy nước mắt, tay ôm chặt lấy chiếc áo choàng tắm trước ngực.

Không kịp suy nghĩ gì, Vũ Gia Minh vội bế Tú Linh lên, nhanh chân đi ra phòng ngủ, đặt Tú Linh ngồi trên giường.

“Chu..ột...chuột...!” Tú Linh lăm bắm, thì thào lặp đi lặp lại câu ấy trong miệng đến mấy lần.

“Đừng sợ ! Có tôi ở đây rồi !” Vũ Gia Minh ôm lấy cơ thể nhỏ bé lạnh toát, đang run rẩy của Tú Linh vào lòng, tay vỗ nhẹ vào lưng, miệng không ngừng vỗ về an ủi.

Tú Linh vùi mặt vào ngực Vũ Gia Minh, sợ hãi khóc đến khàn cả giọng, nước mắt nước mũi tèm lem.

Vũ Gia Minh thở dài, lòng đau như cắt, cố gắng ôm chặt lấy Tú Linh vào trong lồng ngực rộng rãi và ấm áp của mình, dùng giọng nói dịu dàng và ngọt ngào để xoa tan đi nỗi sợ hãi mà Tú Linh vừa mới gặp phải.

Mất một lúc lâu, Tú Linh mới lấy lại được bình tĩnh, ngồi thẳng người, dùng tay quệt nước mắt.

“Cô cảm thấy trong người thế nào ?” Vũ Gia Minh quan tâm hỏi, mắt âu yếm nhìn Tú Linh.

“Tôi...tôi thấy khá hơn rồi.” Tú Linh sụt sịt, run giọng đáp.

“Cô có cần tôi gọi bác sĩ cho cô không ?”

“Không cần, tôi không cần bác sĩ.” Tú Linh lắc đầu nguây nguẩy, ngẩng mặt, đáng thương nhìn Vũ Gia Minh.

Nhìn Tú Linh trong bộ dạng yếu đuối, khóc đỏ cả mắt, chớp mũi thanh tú hồng hồng, đôi môi mỏng màu đỏ như son chu ra, mái tóc ướt nhẹp đang rỏ nước xuống cổ, lẫn dài xuống....

Vũ Gia Minh đông cứng cả người, hơi thở dồn dập, mắt ngáy dại nhìn Tú Linh không chớp mắt, trái tim có hàng trăm hàng nghìn con nai con đang chạy loạn, mặt đỏ bừng.

“Trời ạ ! Người định thử thách sức chịu đựng của con hay sao, mà bắt con phải nhìn thấy hình ảnh quyến rũ, gợi cảm có sức công phá mạnh mẽ đối với con, khi cô ấy không mặc quần áo thế này ?” Vũ Gia Minh nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, đau khổ nguyện rửa ông Trời, khi bắt hẳn phải chịu đựng cảnh có mỹ nhân ở bên cạnh, nhưng không được phép động vào, bắt hẳn phải tiếp tục nhìn, phải thực hiện lời hứa không được xâm phạm vào Tú Linh. Chưa có lúc nào Vũ Gia Minh lại thấy khổ sở, muốn quát ầm lên, và muốn đập phá hết mọi thứ như lúc này.

Hình ảnh hiện giờ mà Vũ Gia Minh nhìn thấy là hình ảnh bán khỏa thân của Tú Linh. Do lúc gội đầu và tắm rửa xong, Tú Linh vội lấy chiếc áo choàng tắm ở trên mắc áo, nhưng không biết vì lý do gì một con chuột làm bằng thú nhồi bông màu xám đen trông giống như thật rơi từ trên áo choàng tắm xuống dưới nền nhà.

Tú Linh là một cô gái hơi nhát gan, rất sợ chuột. Thoạt nhìn con chuột làm bằng thú nhồi bông kia quá giống nên Tú Linh thần hồn át thần

tính đã hết âm lên, mà không phân biệt được đâu là giả đâu là thật.

Tú Linh ngây thơ, hoàn toàn không biết mình đang phô bày nửa thân thể của một người phụ nữ đã trưởng thành cho Vũ Gia Minh xem. Không chỉ có thế, Tú Linh còn chớp chớp mắt nhìn Vũ Gia Minh, đáy mắt long lanh lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn từ tái nhợt đã dần lấy lại được sinh khí, mái tóc màu đen tuyền phủ trên nền da trắng hồng càng khiến Tú Linh trở nên quyến rũ, kêu gọi, rung động lòng người.

Vũ Gia Minh là một người có kinh nghiệm tình trường dày dặn, từng chung chạ với nhiều cô gái, nhưng chưa từng có người nào khiến hắn ngấm nhìn đến mất hồn, mất si dại, phải cố gắng nhẫn nhịn, cố gắng kìm nén mong muốn mãnh liệt là có thể chiếm đoạt Tú Linh ngay lập tức.

Tám mắt của Vũ Gia Minh không tự chủ đã di chuyển dần xuống dưới theo giọt nước đang chảy từ má xuống cổ dọc theo quai xanh, lần dần xuống...

“Phụt !” Một Vũ Gia Minh đỏ bừng như hơi phải lửa, nhiệt độ trong cơ thể bốc cao lên đến tận đỉnh đầu, đang thiêu đốt hết tất cả các tế bào, đốt cháy suy nghĩ của Vũ Gia Minh.

Lỗ mũi Vũ Gia Minh chảy ra hai dòng máu đỏ, đôi mắt mờ mịt phủ hơi sương, mặt dại ra trông chẳng khác gì một tên ngố.

“Anh....anh chảy máu !” Tú Linh sợ hãi kêu lên, vội vàng nhòem dậy định lấy hộp khăn giấy đặt trên bàn kính kê ở giữa phòng, để chặn máu cam cho Vũ Gia Minh.

Tú Linh đứng dậy, chiếc áo choàng tắm tuột khỏi tay, rơi xuống chân. Bây giờ Vũ Gia Minh có thể trọn vẹn ngắm nhìn thân hình vẻ nữ của Tú Linh.

Mắt Vũ Gia Minh tròn tròn, máu cam ồ ạt chảy ra, mặt đỏ rực như hóa thân. Vũ Gia Minh là một chàng trai có diện mạo bề ngoài xinh đẹp và quyến rũ còn hơn cả một nữ tử, lúc này hắn đã biến thành một quả táo chín mọng, chỉ đáng tiếc là mũi hắn lại đang chảy máu cam, nếu không người khác đã xông lên cường bạo hắn, ăn hắn vào bụng rồi.

Tú Linh nhảy xuống đất, không mặc quần áo, cứ thế chạy đến chiếc bàn kê ở giữa phòng.

Vũ Gia Minh càng nhìn, máu cam càng lúc càng chảy ra nhiều, đầu choáng váng xây xẩm, nằm vật ra giường.

“Chúa ơi ! Con phát điên lên mất !” Vũ Gia Minh than trời kêu đất, giờ hắn mới hiểu là đôi khi có được một cô người yêu trẻ con, ngây thơ, không hiểu chuyện, còn đáng sợ hơn có một cô người yêu sắc sảo và khôn khéo nhiều.

Tú Linh tuy không có ý định quyến rũ hắn, câu dẫn hắn, muốn hắn xa vào bấy, nhưng lại khiến hắn động tâm, hắn có tình cảm, càng lúc càng mãnh liệt. Chỉ vì muốn có được trái tim của Tú Linh, mà giờ đây hắn phải sống khổ sở và tự hành hạ chính mình như thế này đây.

Tú Linh cầm lấy hộp khăn giấy, ngay lập tức phóng lên giường, đút ngay vào mũi Vũ Gia Minh, miệng ân cần hỏi han: “Anh không sao chứ ? Có cần tôi gọi bác sĩ cho anh không ?”

Vũ Gia Minh không dám mở mắt nhìn Tú Linh, miệng yếu ớt trả lời: “Cô....cô có thể mặc quần áo vào được không ?”

Tú Linh vội cúi xuống nhìn cơ thể mình.

“A.....a.....a....!” Chỉ sau một giây, tiếng hét lạnh lốt của Tú Linh lại vang lên.

Vội vứt bỏ hộp khăn giấy trên giường, tay vội lấy chiếc áo choàng tắm, Tú Linh phóng nhanh vào phòng tắm với tốc độ điện xẹt.

“Rầm !” Cánh cửa phòng tắm bị thô bạo đóng lại.

Lúc này Vũ Gia Minh mới dám mở mắt, tay đặt lên trán, mặt xám ngoét vì mất nhiều máu, hai lỗ mũi của hắn vẫn còn ứ đọng hai chiếc khăn giấy. Trông bộ dạng Vũ Gia Minh bây giờ có thể nói là thảm hại và thiếu não chưa từng thấy. Giờ hắn mới thấm thía được rằng làm người tốt không dễ một chút nào. Hắn ước giá mà hắn cứ cường bạo Tú Linh thì hay biết mấy, nếu hắn làm thế, hắn đã không phải khổ sở như bây giờ, cũng không mất mặt đến nỗi chảy máu cam đầm đìa.

Càng ghì Vũ Gia Minh càng tự trách bản thân mình, càng tự nguyện rửa chính mình ngu ngốc, tự dưng lại giả vờ đóng vai một người tốt. Nếu việc này còn xảy ra thêm một lần nữa, hắn sẽ không đảm bảo được là hắn còn tiếp tục chịu đựng được hơn nữa.

Tú Linh vội vàng vàng mặc áo choàng tắm, sắc mặt thay đổi liên tục, xấu hổ đến mức muốn đập đầu vào tường để tự sát.

Quá run, Tú Linh phải khò khăn lắm mới buộc được sợi dây quanh eo, ngồi bệt xuống sàn nhà, vò đầu bứt tóc, Tú Linh không ngừng kêu khổ, không ngừng lầm bầm cầu: “Con chết mất ! chết mất !” đến mấy trăm lần.

Bên ngoài, mặt trời đang dần lặn xuống biển, ánh sáng ban ngày đang nhường lại màu đen của màn đêm, đường phố đã lên đèn, các cửa hiệu tập nập người ra người vào, cuộc sống ồn ào và đông vui.

Trong căn phòng khách sạn trên lầu sáu, một người nằm im trên giường, một người ngồi bất động trong phòng tắm, cả hai đang trốn tránh lẫn nhau, chưa ai đủ dũng khí để đối mặt với tình huống tế nhị và nhạy cảm lúc này.

Chương 20

Sau nụ hôn cuồng nhiệt và mãnh liệt, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào mắt nhau, ngồi trên ghế của mình, thỉnh thoảng cả hai lại len lén nhìn nhau. Có nhiều lúc không may bắt gặp ánh mắt của đối phương, đã đỏ bừng mặt, giả vờ ngo lơ, và ngay lập tức quay mặt đi.

Thư Phàm từ xưa đến nay là một cô gái ương bướng, gan dạ, không sợ chết, gặp phải những tình huống nhạy cảm và tế nhị cũng chưa chắc đã đỏ mặt, thế mà nay chỉ bằng một nụ hôn với Hoàng Tuấn Kiệt đã khiến Thư Phàm ngượng chín cả người, bối rối và lúng túng không biết phải làm thế nào để đối mặt với Hoàng Tuấn Kiệt, ngay cả nghĩ ra cách để đùa giỡn Hoàng Tuấn Kiệt tiếp cũng không có.

Hoàng Tuấn Kiệt cũng không khá hơn Thư Phàm bao nhiêu. Cả đời hắn đã từng vào sinh ra tử, từng trải qua những hoàn cảnh ghệt thở, ngàn cân treo sợi tóc, nhưng cảm giác từ nụ hôn của Thư Phàm mang lại cho hắn mãnh liệt đến nỗi, mặc dù đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, trái tim hắn vẫn chưa lấy lại được nhịp đập bình thường, nhiệt độ trong người vẫn tăng cao, môi vẫn cảm nhận được đôi môi mềm mại, quyến rũ và nóng ấm của Thư Phàm, mùi hương hoa nhài tỏa ra từ cơ thể Thư Phàm vẫn còn lưu giữ xung quanh. Người hắn vẫn còn cảm giác lâng lâng muốn say, muốn bay lên mây, vẫn chưa thoát ra khỏi trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Thư Phàm ngồi đông cứng trên ghế, mười đầu ngón tay xoắn vào nhau, đầu cúi thấp, mặt hơi ửng đỏ, suy nghĩ hỗn loạn, trông giống hệt một tiểu cô nương đang thẹn thùng.

“Hoàng Tuấn Kiệt chết tiệt ! Vì anh mà tôi khổ sở như thế này đây.” Thư Phàm tức giận mắng thăm Hoàng Tuấn Kiệt. Mặc dù người châm ngòi trước là Thư Phàm, nhưng vốn là một cô gái ương bướng, không bao giờ chịu nhận sai, nên Thư Phàm đổ hết tội lỗi lên đầu Hoàng Tuấn Kiệt.

“Hừ ! Nhất định tôi phải tìm cách chinh anh một trận nên thân. Dám chiếm tiện nghi của tôi ?” Càng nghĩ Thư Phàm càng tức, càng muốn xông lên đánh Hoàng Tuấn Kiệt, bắt hắn phải bồi thường cho nụ hôn đầu của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn Thư Phàm, mấp máy môi muốn bắt chuyện với Thư Phàm, muốn xua tan đi không khí ngượng ngập và căng thẳng của cả hai, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào để không chọc giận Thư Phàm, khiến Thư Phàm nổi cáu và quát mắng mình.

Hoàng Tuấn Kiệt đã hoàn toàn mất hết phong độ của một Tổng giám đốc quyền lực đầy mình, có thể khiến nhân viên dưới quyền rét run vì sợ, mà đã biến thành một người đàn ông luôn lo trước ngó sau, luôn phải cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình, thậm chí còn phải chú ý đến sắc mặt và biểu hiện của Thư Phàm để lựa lời khi nói chuyện, tránh xảy ra xích mích và bất hòa.

Đột nhiên Hoàng Tuấn Kiệt nghĩ đến bữa trưa nay cả hai đã không ăn gì. Sợ Thư Phàm bị đói, Hoàng Tuấn Kiệt bầm nát, gọi một cô tiếp viên hàng không.

Chưa đầy một phút, một cô tiếp viên cao gần 1m7 trong trang phục áo jacket màu xanh dương, váy đồng màu dài đến ngang gối, uyển chuyển tiến lại gần ghế ngồi của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Xin hỏi quý khách cần gì ?” Cô tiếp viên lịch sự, mỉm cười hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi muốn gọi hai suất thức ăn.”

“Vâng, phiền quý khách đọc tên các món ăn mà mình muốn gọi.” Cô tiếp viên cầm bút, mở một cuốn sổ có bìa làm bằng da màu đen.

Hoàng Tuấn Kiệt quay sang nhìn Thư Phàm, dù vẫn còn hơi ngại và không được tự nhiên, nhưng lúc này không lên tiếng hỏi cũng không được.

“Thư Phàm ! Cô muốn ăn gì thì nói đi !”

Đang chìm vào suy tư, Thư Phàm giật mình khi nghe thấy tiếng nói trầm ấm và hơi khàn của Hoàng Tuấn Kiệt ở bên cạnh.

“Anh muốn nói gì ?”

“Tôi đang gọi thức ăn, nhưng không biết cô muốn ăn gì, nên muốn cô tự nói tên các món ăn mà cô thích.”

Tầm mắt Thư Phàm chuyển sang cô tiếp viên đang đứng ở giữa hai chiếc ghế.

“Tôi muốn ăn gà rán, xà lách, mì ý, và uống rượu vang đỏ !” Thư Phàm xoa hai tay vào nhau, miệng cười tươi, nhiệt tình gọi một loạt món

ăn.

Hoàng Tuấn Kiệt hài lòng mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Thư Phàm đã chịu cười, đã lấy lại được tâm trạng vui vẻ và hoạt bát.

Cô tiếp viên ghi tên các món ăn và đồ uống mà Thư Phàm vừa yêu cầu, sau đó quay sang hỏi Hoàng Tuấn Kiệt: “Còn anh, anh muốn gọi gì?”

“Mang cho tôi một suất tôm hùm, gà rán, mì sốt bò, và một chai rượu vang của Pháp.” Đang nói Hoàng Tuấn Kiệt dừng lại, liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi như hoa vì sắp được ăn của Thư Phàm, “Ngoài ra mang cho tôi thêm một suất tráng miệng.”

Cô tiếp viên hàng không cùng Thư Phàm tròn xoe mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Họ không hiểu lý do gì mà Hoàng Tuấn Kiệt lại gọi nhiều món ăn như thế. Biết rằng đàn ông thường ăn nhiều hơn đàn bà, và không cần phải kiêng nhem, nhưng có cần gọi liền một lúc cả suất ăn chính và suất ăn tráng miệng không?

Mặc dù ngạc nhiên nhưng cô tiếp viên vẫn tươi cười nói: “Cảm ơn quý khách đã gọi món. Phiền quý khách chờ trong giây lát, chúng tôi sẽ nhanh chóng mang thức ăn cho quý khách.”

Cô tiếp viên vừa mới đi khuất ra khoang sau, Thư Phàm tò mò hỏi Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh đói lắm hay sao mà gọi nhiều thức ăn như thế?”

“Tôi nghĩ rằng cô còn đói hơn cả tôi.” Hoàng Tuấn Kiệt hờn giận nhìn Thư Phàm. Rõ ràng làm việc gì hắn cũng nghĩ thay và lo lắng cho Thư Phàm. Tại sao ngay cả một chút Thư Phàm cũng không hiểu được tâm ý của hắn? Chẳng lẽ hắn cứ phải nói toẹt ra hết mọi thứ, thì Thư Phàm mới chịu hiểu?

“Anh nói cũng đúng, gần cả một ngày hôm nay tôi chỉ ăn được có hai lưng bát cơm.” Thư Phàm xoa bụng, mặt nhăn nhó khổ sở.

Khuôn mặt trông hoạt kê của Thư Phàm, khiến Hoàng Tuấn Kiệt phì cười, bao nhiêu tức giận đều tan biến. Biểu hiện của Thư Phàm đáng yêu đến nỗi, dù hắn có muốn giận cũng không giận được lâu. Thư Phàm giống như một cô gái nhỏ mang tính cách ngang tàng của một thằng con trai, tuy rằng hơi nghịch ngợm và quậy phá, nhưng lại khiến người ta yêu nhiều hơn là ghét.

“Mấy tiếng nữa thì hai chúng ta đến Hồng Kông?”

“Khoảng hơn một tiếng nữa.” Hoàng Tuấn Kiệt chiều chuộng, mỉm cười trả lời Thư Phàm.

“Anh từng bay sang Hồng Kông lần nào chưa?”

“Thường xuyên.” Hoàng Tuấn Kiệt ngả người ra sau ghế, nói chuyện với Thư Phàm về công việc khiến tâm trạng hắn thoải mái, “Tập đoàn Hoàng Thị có mấy chi nhánh ở bên Hồng Kông.”

Thư Phàm chu môi, gãi mũi, chớp mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Xem ra tập đoàn Vũ Thị và tập đoàn Hoàng Thị cạnh tranh rất gay gắt. Anh và Vũ Gia Minh rất xứng đáng là đối thủ của nhau.”

Lời nhận xét hài hước của Thư Phàm, khiến Hoàng Tuấn Kiệt bật cười: “Cô nói đúng, gia đình tôi và gia đình Vũ Gia Minh đã đấu đá qua lại hơn 20 năm nay rồi. Trước đây, khi còn là một cậu bé, tôi và Vũ Gia Minh từng là bạn thân của nhau. Nhưng đến khi trưởng thành, phải thay người lớn tiếp nhận công việc làm ăn của gia đình, chúng tôi không còn thân thiết với nhau giống như trước.”

“Chắc anh buồn lắm, khi mất đi một người bạn thân.” Thư Phàm nheo mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, cười nói tiếp: “Nhưng tôi thiết nghĩ, có được một đối thủ cũng không khác gì có một người bạn thân. Vì để chiến thắng đối thủ của mình, bắt buộc phải hiểu được người đó đang nghĩ gì, muốn làm gì tiếp theo.”

Hoàng Tuấn Kiệt vuốt tóc, thoải mái cười thành tiếng: “Cô nói đúng. Dù chúng tôi bây giờ mỗi lần gặp nhau, đều dùng những lời lẽ sắc nhọn để châm chọc nhau, nhưng chúng tôi thực sự hiểu nhau, hiểu người kia đang nghĩ gì, sắp sửa tính kế gì để hại mình.”

Hoàng Tuấn Kiệt triết lý: “Cuộc sống đôi khi phải có biến động mới có sắc màu và sinh khí đúng không?”

Thư Phàm ngậy người nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, mặt đỏ bừng. Thư Phàm thấy nụ cười trên môi Hoàng Tuấn Kiệt sao mà quyến rũ, khuôn mặt hắn khi tươi cười sao mà đẹp trai và hút hồn đến thế! Bất giác Thư Phàm dùng tay quệt nhẹ lên môi, nhớ lại nụ hôn cuồng nhiệt như lửa lúc này.

Bất gặp khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt long lanh và ướt át phủ một lớp sương mỏng của Thư Phàm, đang tươi cười, Hoàng Tuấn Kiệt đông cứng cả người, tự dưng thấy bối rối và ngượng ngùng theo Thư Phàm.

Cũng may ngay lúc đó hai cô tiếp viên hàng không đẩy xe thức ăn cho hai người.

Cẩn thận đặt phần ăn lên bàn gỗ kê trước mặt Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, hai cô tiếp viên lịch sự, mỉm cười nói: “Mời quý khách dùng bữa! Chúc quý khách ngon miệng!”

“Cảm ơn!” Thư Phàm cười tươi, tay cầm đũa, mắt rực sáng nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn.

Hoàng Tuấn Kiệt thích thú nhìn ngắm khuôn mặt sinh động và tràn đầy sức sống của Thư Phàm. Mỗi lần người thấy mùi thức ăn thơm ngon, trông thấy những món ăn bắt mắt được trình bày tinh xảo trên đĩa, Thư Phàm giống hệt một chú cún con đang thèm thuồng, không ngừng vẫy đuôi khi thấy một khúc xương.

“Ăn đi !” Hoàng Tuấn Kiệt ân cần, âu yếm nhìn Thư Phàm.

Không cần Hoàng Tuấn Kiệt nhắc lại lần thứ hai, Thư Phàm bắt đầu đánh chén thức ăn.

Mấy quý ông ngồi cùng khoang hạng nhất đã há hốc mồm, tròn xoe mắt trước cách ăn giống như hổ đói của Thư Phàm. Nếu lúc này Thư Phàm cho họ thấy hình ảnh thực nữ của mình, thì lúc này lại khiến họ phải khiếp sợ, tự hỏi mình có đang bị hoa mắt chóng mặt, nên mới nhìn nhầm không.

Hoàng Tuấn Kiệt đã quen nhìn thấy hình ảnh ăn uống hết sức phàm tục của Thư Phàm, nên không có một chút dị nghị nào, mà ngược lại còn thấy cách ăn uống này của Thư Phàm rất đáng yêu và dễ thương. Hoàng Tuấn Kiệt đã sống hơn 20 năm trong môi trường tranh đấu, cả lớn nuốt cả bé, người lừa người, dùng mưu hại nhau. Hắn đã chán cảnh sống như thế lắm rồi, hắn thích được sống vô tư và vui vẻ như Thư Phàm, muốn được bộc lộ con người thật của mình mà không cần phải giấu diếm, cũng không cần phải giả vờ đóng kịch là mình không sao khi bị tổn thương hay đau đớn.

Cầm ly rượu, Thư Phàm dơ lên cao, miệng hô nhỏ: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Chúc sức khỏe !”

Hoàng Tuấn Kiệt chưa kịp phản ứng hay nói gì, Thư Phàm đã đưa ly rượu lên môi và uống ngay một ngụm.

Mấy quý ông ngồi cùng khoang hạng nhất lại trợn mắt há mồm, nhìn Thư Phàm không chớp mắt. Tính cách hào sảng và phóng khoáng của Thư Phàm khiến họ động tâm, lòng thầm mong có thể gặp và làm quen được với một cô gái có tính cách và diện mạo bề ngoài giống như Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt phì cười, dùng mu bàn tay che miệng, vai hơi run. Người con gái mà hắn thích đúng là có tính cách rất khác người. Lúc này còn thẹn thùng, nũng nịu ngồi trong lòng hắn, dịu dàng nói chuyện như rót mật vào tai hắn, khóc lóc rơi lệ khiến hắn thương tâm, thậm chí còn chủ động câu dẫn và quyến rũ hắn, bây giờ lại biến thành một cô gái ngang tàng, ăn to nói lớn.

Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu ngao ngán, hắn không biết phải dùng từ gì để diễn tả chính xác tính cách của Thư Phàm nữa.

Thư Phàm không chỉ uống một ly rượu, mà uống một lúc đến năm, sáu ly. Lần đầu tiên mới có thời gian rảnh rỗi đi chơi, hơn nữa còn được ngồi khoang hạng nhất, được thưởng thức những món ăn ngon, rượu tuyệt hảo, nên Thư Phàm không cần phải kiêng nhem.

“Thư Phàm ! Cô uống ít thôi, nếu không sẽ say đấy !” Hoàng Tuấn Kiệt vội vàng khuyên bảo Thư Phàm. Hắn không muốn Thư Phàm say, do uống quá nhiều rượu. Rượu vang tuy rằng không khiến người khác say ngay, nhưng chỉ cần hai tiếng sau người đó sẽ say chúi chổng, thần trí lơ mơ.

“Không sao ! Tôi sẽ không say đâu mà anh lo !” Thư Phàm không hề nói ngoa. Trước kia khi còn là một sinh viên đại học, ngoài thời gian vui đùa vào sách vở, đến bệnh viện để thực tập, Thư Phàm thường xuyên đi uống rượu với bạn bè. Là sinh viên, người nào chẳng quậy phá và nghịch ngợm, có cơ hội bắt bí người khác làm sao họ có thể bỏ qua, mỗi lần bị mấy người bạn trong cùng lớp chúc rượu, Thư Phàm đều tiếp nhận, đến lúc họ bị say phải nằm bò ra bàn, Thư Phàm mới hơi xây xẩm, trên tay vẫn còn cầm ly rượu, tiếp tục chiến đấu.

“Thư Phàm ! Cô nên nghe lời tôi đi.” Hoàng Tuấn Kiệt hạ giọng, dịu dàng khuyên bảo Thư Phàm. “Tôi không có ý định là sẽ ngăn cấm không cho phép cô uống rượu, mà uống nhiều không tốt cho sức khỏe, hơn nữa hai chúng ta còn đang ở trên máy bay.”

Thư Phàm thấy Hoàng Tuấn Kiệt nói có lý, đã không còn tiếp tục uống rượu nữa.

“Tôi sẽ không uống nữa, được chưa ?” Thư Phàm giận lẫy, hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Được rồi, cô ăn đi !” Hoàng Tuấn Kiệt hài lòng, gật đầu giục Thư Phàm.

Cách chiều chuộng của Hoàng Tuấn Kiệt, chẳng khác gì một ông chồng đang cưng chiều một cô vợ nhỏ.

Mấy quý ông ngồi trong khoang hạng nhất quan sát Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm từ lúc họ lên máy bay cho đến tận lúc này, đã hiểu làm mối quan hệ giữa hai người, cho rằng hai người ngoài quan hệ giữa nhân viên với cấp trên còn là tình nhân. Họ lầm tưởng Thư Phàm là thư kí của Hoàng Tuấn Kiệt, vì lúc này họ lơ đãng thoáng nghe cả hai nói chuyện về công việc.

Sáu giờ tối, tại nhà hàng trong khách sạn Hong Kong SkyCity Marriott, Đảo Lạn Đầu.

Tú Linh và Vũ Gia Minh ngồi đối diện với nhau, trên một chiếc bàn kê ở giữa nhà hàng.

Nhà hàng rộng hơn 1,000 mét vuông, nền và trần nhà có màu cánh cam, trên trần nhà treo nhiều đèn chùm màu trắng trong suốt, bàn tròn làm bằng gỗ, đặt năm chiếc ghế xung quanh, khăn trải bàn màu trắng sữa. Tông màu, kết hợp cùng lối kiến trúc sang trọng, không gian rộng lớn, khiến cho thực khách có cảm giác choáng ngợp, ấm cúng và tôn nghiêm, thể hiện mình là người giàu có và quý phái.

Từ lúc xảy ra tình huống đáng xấu hổ, nhạy cảm và hết sức tế nhị, Tú Linh đã trốn trong phòng tắm rất lâu, ngồi bệt xuống nền nhà, đầu dựa

vào cánh cửa gỗ, miệng thì thảo luận lắm, nói ra những câu vô nghĩa, đến ngớ ngẩn cả người. Còn Vũ Gia Minh nằm vật trên giường, vừa dứt khăn giấy vào mũi để cầm máu, vừa vò đầu bứt tóc tự nguyện trừng mình, tự chịu mình ngu dại. Hai người duy trì tình trạng tự hành hạ và dày vò bản thân mình đến hơn một tiếng mới kết thúc.

Vũ Gia Minh là người đầu tiên lấy lại tự chủ, gõ cửa phòng tắm, giục Tú Linh nhanh thay đồ, theo mình xuống nhà hàng trong khách sạn để ăn cơm tối.

Tối nay, Tú Linh mặc một chiếc váy màu trắng chít eo, hở cổ và hở vai, mái tóc đen dày được tết thành hai bím thả dài trước ngực, do đi vội nên Tú Linh đã quên chiếc bờm làm bằng vải có gắn một chiếc nơ nhỏ màu xanh dương trên giường, trong phòng ngủ trên lầu sáu. Cách ăn mặc của Tú Linh tuy đơn giản nhưng khuôn mặt xinh đẹp tựa như búp bê barbie, khiến Tú Linh trong mắt mọi người đang ngồi xung quanh, chẳng khác gì một cô công chúa nhỏ của một vương quốc trong một câu chuyện cổ tích.

Vũ Gia Minh lịch sự và hào hoa trong trang phục quần kaki màu trắng, áo jacket cùng màu. Nhìn hần, người khác có cảm giác đang trông thấy một vương tử một đất nước xa lạ nào đó.

Kim đồng và ngọc nữ ngồi sánh đôi với nhau, trong nhà hàng sang trọng và quyền quý này, đã tạo nên khung cảnh lãng mạn và nên thơ.

“Ăn đi chứ ?” Vũ Gia Minh nháy nháp một ngụm rượu, mắt chăm chú nhìn Tú Linh.

Tú Linh bẽn lẽn cúi đầu, ngượng ngùng không dám nhìn vào mắt Vũ Gia Minh. Xảy ra chuyện đáng xấu hổ vừa rồi, Tú Linh không có dũng khí đối diện với hần, cũng không thể mở miệng nói chuyện với hần, ngay cả việc phải ở cùng với hần một chỗ, cùng ngồi ăn một bàn, Tú Linh cũng thấy ngại và sợ hãi.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, mau ăn đi, thức ăn sắp nguội hết cả rồi kìa !” Vũ Gia Minh mỉm cười, hần thật không có cách nào để trách mắng Tú Linh. Tuy rằng hần vẫn còn tức, vẫn còn bực mình vì Tú Linh đã dày vò hần, đã khiến hần phải dè dặt vọng của mình, nhưng để lấy được trái tim của Tú Linh, hần đành phải cố gắng nhẫn nhịn và cho Tú Linh thời gian để thích ứng.

Tú Linh run run dùng dao cắt nhỏ miếng thịt bò trên đĩa. Tâm trạng căng thẳng, tinh thần hoảng loạn, khiến Tú Linh cắt mãi cũng không thể chia nhỏ được miếng thịt bò.

Vũ Gia Minh thở dài, đặt ly rượu xuống bàn, cầm lấy con dao nhỏ gác trên thành đĩa thịt bò. Hần thành thực cắt nhỏ miếng thịt bò ra làm hai, dùng đũa xiên vào miếng thịt bò, chìa trước mặt Tú Linh.

“Há miệng ra !” Vũ Gia Minh ân cần, hạ giọng bảo Tú Linh.

Tú Linh tròn xoe mắt nhìn Vũ Gia Minh, mặt đỏ bừng, không hiểu hần định làm gì.

“Há miệng ra nào, cô muốn ăn thịt bò chứ ?” Vũ Gia Minh mỉm cười, chiều chuộng hỏi Tú Linh.

Tú Linh chớp chớp mắt, hết nhìn khuôn mặt tươi cười đẹp trai của Vũ Gia Minh, lại cụp mắt nhìn chiếc đĩa xiên thịt bò trước mặt.

“Tú Linh ! Cô muốn há miệng ra để tôi bón cho cô ăn, hay là.....” Vũ Gia Minh xấu xa và vô sỉ nói tiếp: “Hay là cô muốn tôi dùng miệng bón thức ăn cho cô ?”

Mặt Tú Linh đỏ bừng như gấc chín, mắt căm phẫn nhìn Vũ Gia Minh: “Không cần ! Tôi tự ăn được !”

“Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng nói chuyện với tôi rồi !” Vũ Gia Minh nháy mắt, thích thú nhìn ngắm khuôn mặt đỏ bừng như gấc chín của Tú Linh.

“Mở miệng ra nào ! Tôi đã mỏi tay lắm rồi !” Vũ Gia Minh mặc kệ Tú Linh có nguyện ý để cho mình bón hay không, hần vẫn một mực muốn làm theo ý mình.

“Tôi...tôi đã nói là tôi không cần !” Tú Linh bối rối, ấp úng nói ra suy nghĩ của mình.

“Cô muốn tôi dùng miệng bón cho cô ?” Vũ Gia Minh nguy hiểm hỏi Tú Linh, hần đang rất chờ mong có thể dùng cách này để hôn Tú Linh. Khuôn mặt đỏ bừng, cử chỉ then thừng của Tú Linh đáng yêu và dễ thương đến nỗi hần muốn cắn mạnh vào má, muốn nuốt Tú Linh vào bụng, muốn giữ chặt lấy, muốn nhốt Tú Linh ở một chỗ thật kín, chỉ để cho một mình hần được quyền ngắm nhìn và sở hữu. Càng ngày ý nghĩ muốn được chiếm hữu Tú Linh càng trở nên mạnh mẽ và cấp thiết.

Vũ Gia Minh chồm người về phía trước, giả vờ chuẩn bị dứt miếng thịt bò vào miệng, sau đó nhai nát, tiếp theo chuyển vào miệng Tú Linh.

Tú Linh hốt hoảng vội xua tay, kêu lên nho nhỏ: “Tôi ăn ! Tôi ăn ! Xin anh đừng làm thế !”

“Cô biết nghe lời như thế là tốt ! Từ lần sau tôi sẽ không nhắc lại lần thứ hai nữa đâu.” Vũ Gia Minh ngồi xuống ghế, lên giọng cảnh cáo Tú Linh, tay dứt miếng thịt bò vào chiếc miệng nhỏ nhắn của Tú Linh.

Tú Linh không tình nguyện há miệng, nhắm mắt nhai miếng thịt bò.

Vũ Gia Minh phì cười, mu bàn tay phải che miệng, mắt thích thú nhìn ngắm Tú Linh. Nhận ra cảm giác được bón cho thú cưng ăn rất thú vị và vui sướng, Vũ Gia Minh chờ Tú Linh nuốt miếng thịt bò xuống cổ họng, tay tiếp tục xiên ngay một miếng thịt bò khác, ép Tú Linh phải mở miệng và ăn thức ăn do mình bón.

Tú Linh khổ sở, dĩ cũng không được mà ở cũng không xong, phải ngoan ngoãn đóng vai một tiểu cô nương, để cho người tình galang và lịch sự Vũ Gia Minh chiều chuộng và chăm sóc.

Hình ảnh âu âu yếm yếm của hai người lọt vào máy ảnh của một người đàn ông hơn 30 tuổi, vóc dáng gầy nhỏ, da ngăm đen, mái tóc màu đen sơ cứng hơi rối, khuôn mặt góc cạnh, mặc áo khoác màu xám, quần jean bạc màu rách gối.

Anh ta đã ngồi ở đây được một lúc khá lâu, chụp được hơn 20 bức ảnh của Vũ Gia Minh và Tú Linh, đặc biệt góc độ nào anh ta cũng lấy Tú Linh làm chủ đạo, muốn hình ảnh của Tú Linh phải được thể hiện một cách rõ nét và sống động như thật.

Anh ta được thuê theo dõi Vũ Gia Minh và Tú Linh, đặc biệt là Tú Linh. Người thuê anh ta muốn biết Tú Linh có hình dáng như thế nào, có mối quan hệ gì với Vũ Gia Minh. Chính vì điều này, người thuê anh ta không tiếc trả cho anh ta một số tiền rất lớn, để anh ta có thể tự do ra vào ở đây, mà không khiến người khác nghi ngờ anh ta là nội gián.

Đứng trước cửa nhà hàng trong khách sạn, một người đàn ông trong trang phục vét đen đứng gác từ nãy đến giờ, mắt chăm chú nhìn Vũ Gia Minh và Tú Linh, nhiệm vụ chính của anh ta là bảo vệ an toàn cho hai người. Biết rằng khi đang ngồi ăn cùng với mọi người thuê phòng trong khách sạn, sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng để đề phòng bất trắc, anh ta không dám lơ là trách nhiệm và nghĩa vụ của mình.

Tú Linh ngây thơ và hồn nhiên không biết gì cả, không biết rằng một khi đã dính vào Vũ Gia Minh, sẽ không tránh khỏi nguy hiểm, sẽ bị người muốn thân cận với hắn hại.

Vũ Gia Minh chiều chuộng bón thức ăn cho Tú Linh, dùng khăn tay lau miệng cho Tú Linh. Cử chỉ galang của Vũ Gia Minh khiến cho mấy cô gái ngồi ở gần ăn ước ao, ngưỡng mộ và ghen tị với may mắn của Tú Linh. Họ cũng đang thầm ước mong có được một người tình lãng mạn, biết chăm sóc cho người mình yêu giống như Vũ Gia Minh.

Mấy quý ông ngồi ở gần đấy lại ghen tị với may mắn của Vũ Gia Minh, họ thích có được một cô người yêu nhỏ bé, đáng yêu, dễ thương và xinh đẹp động lòng người giống như Tú Linh.

“Cô gái kia trông thật dễ thương, nhìn cô ấy giống như một cô công chúa nhỏ ấy.” Một cô gái mặc váy màu xanh dương thì thào nói chuyện với một cô bạn ngồi bên cạnh.

“Ừ, cô ấy trông thật đáng yêu. Giá mà mình cũng có được mái tóc giống như cô ấy.” Cô bạn liếc mắt nhìn Tú Linh, đáp lại câu nói của cô gái kia.

“Chàng trai đang bón thức ăn cho cô ấy trông thật bảnh bao và tuấn tú.”

“Câu nói đúng. Anh ta có phải là diễn viên điện ảnh không nhỉ?”

Hai cô gái vô tư bàn luận với nhau, mà không hay những lời nói của họ đều lọt vào tai Vũ Gia Minh.

Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, đôi mắt sắc bén xẹt ra một tia sáng có thể đóng băng người khác trong vòng chưa đầy năm giây.

Vũ Gia Minh dùng đĩa cuộn mỳ ý, dơ lên định dứt tiếp cho Tú Linh ăn.

Tú Linh lắc đầu nguầy nguậy, tỏ vẻ đã no và không muốn ăn tiếp nữa.

“Cô đã ăn no rồi sao?” Vũ Gia Minh mỉm cười, dịu dàng hỏi Tú Linh.

“Tôi no rồi.” Tú Linh gật đầu đáp.

“Nhưng cô chỉ ăn được một chút, ăn thêm một ít nữa đi.” Vũ Gia Minh liếc nhìn cơ thể nhỏ bé và hơi gầy gò của Tú Linh. Hắn muốn vỗ béo cho Tú Linh, muốn Tú Linh tăng thêm vài kí nữa.

“Không, tôi không thể ăn tiếp được nữa. Tôi đã no rồi.” Tú Linh khổ sở nhăn nhó, nhìn hắn bằng đôi mắt cầu xin.

Nhìn đôi mắt cún con của Tú Linh, Vũ Gia Minh đành buông vũ khí đầu hàng. Hắn không muốn Tú Linh khóc lóc và rơi lệ ở đây.

“Được rồi, tôi không ép cô ăn nữa.”

Tú Linh sung sướng, nở một nụ cười tươi như hoa: “Cảm ơn anh.”

Vũ Gia Minh ngậy người ngắm Tú Linh, bất giác đưa tay vuốt tóc, mặt hơi ửng đỏ.

Bối rối Vũ Gia Minh cầm một cốc nước lọc, đưa cho Tú Linh: “Cô uống nước đi!”

Tú Linh đón lấy, cho lên miệng rồi uống một ngụm.

Cả bữa tối, Vũ Gia Minh chỉ ăn được vài thìa, còn đâu phần lớn thời gian hắn dành để bón cho Tú Linh, chăm sóc từng li từng tí một. Lần đầu tiên trong đời hắn mới cảm nhận được không khí ấm cúng và ấm áp của một gia đình nhỏ.

Uống nước xong, Tú Linh đặt ly nước lọc xuống bàn.

“Vũ Gia Minh ! Sao anh không ăn gì đi ?” Tú Linh chu môi, chớp mắt nhìn Vũ Gia Minh.

“Phụt !” Mặt Vũ Gia Minh đỏ bừng như hơi phải lửa, trái tim đập gấp gấp trong lồng ngực, mũi hắn sắp có nguy cơ lại bị chảy máu cam. Đầu óc đen tối của hắn đang nhớ đến thân hình vệ nữ của Tú Linh vào chiều tối nay.

“Anh Minh ! Anh không sao chứ ?” Thấy Vũ Gia Minh tự dưng đỏ bừng mặt, bịt chặt miệng, Tú Linh lo sợ, tưởng hắn bị sốt.

“Tôi...tôi không sao !” Vũ Gia Minh lúng túng, yếu ớt trả lời, lòng thầm cầu mong Tú Linh nhanh chóng chấp nhận hắn, để hắn ăn nuốt Tú Linh vào bụng cho thỏa lòng khát khao và mong ước đang mãnh liệt bùng cháy trong lòng. Nếu không, hắn sẽ chết vì phải chống chọi với căn bệnh chảy máu mũi, và cố dồn nén dục vọng của mình.

“Không được ! Minh không thể chịu đựng hơn được nữa ! Nhất định mình phải nghĩ cách để cô ấy nhanh chóng trở thành người phụ nữ của mình.” Vũ Gia Minh xấu xa, bắt đầu vận dụng trí óc chuyên môn tính kế hại người của mình để lừa gạt Tú Linh xa vào bẫy.

Tú Linh ngây thơ, đáng thương không hiểu chuyện, không đoán được trong đầu Vũ Gia Minh đang nghĩ gì, đã tốt bụng chồm người đứng lên, tay chạm nhẹ vào trán Vũ Gia Minh để kiểm tra nhiệt độ.

Sờ trán mình rồi lại sờ trán Vũ Gia Minh, Tú Linh nói lảm bảm trong miệng: “Lạ nhỉ người anh ấy đầu có nóng, tại sao lại đỏ mặt ?”

Sự động chạm của Tú Linh khiến Vũ Gia Minh đông cứng cả người, một luồng điện chạy dọc cơ thể. Hắn thấy tiếc nuối khi Tú Linh không còn đặt tay lên trán hắn nữa. Vũ Gia Minh cảm động trước hành động ngây thơ và trẻ con của Tú Linh.

Thân là Tổng giám đốc của Tập đoàn Vũ Thị, có rất nhiều người muốn tiếp cận, làm quen, dùng đủ mọi cách để lấy lòng hắn, nhưng chưa một ai thành công làm cho hắn cảm động và siêu lòng, ngoại trừ Tú Linh.

Mấy cô gái và mấy quý ông ngồi gần ở đây chăm chú nhìn cả hai. Họ nhìn hai người bằng con mắt chiêm ngưỡng và ước ao. Trong mắt họ, Vũ Gia Minh và Tú Linh là một cặp đôi hạnh phúc, đang trong thời kỳ mật ngọt yêu đương.

Tú Linh ngồi xuống ghế, lo lắng nhìn Vũ Gia Minh: “Anh có cần gọi bác sĩ không ?”

“Không cần đâu. Tôi thấy trong người rất khỏe.” Vũ Gia Minh cười, dịu dàng trấn an Tú Linh.

“Nhưng mà....” Tú Linh mặc dù nghe hắn nói là mình không sao, nhưng vẫn lo lắng cho hắn.

Vũ Gia Minh vỗ nhẹ vào mu bàn tay Tú Linh, cảm thấy có lỗi khi khiến Tú Linh phải lo lắng cho mình. Tuy nhiên hiếm khi thấy thú cưng quan tâm và hỏi han đến mình, hắn phải tận dụng cơ hội này để bắt Tú Linh phải nghe lời hắn, chịu để hắn thân cận.

Vũ Gia Minh khoái trá cười thầm, sung sướng muốn hoa chân múa tay, nhưng bên ngoài lại tỏ ra mệt mỏi, mặt nhăn mày nhíu.

“Sao thế ? Anh bị đau ở đâu à ?” Tú Linh cuống quýt, hốt hoảng khi thấy sắc mặt hắn đột nhiên xấu đi.

“Cơ thể tôi tuy không ốm đau, nhưng rất mệt mỏi. Có lẽ do vừa mới đi máy bay, lại chảy hơi nhiều máu cam nên mới thế.” Vũ Gia Minh giả vờ đáng thương nói, tay xoa xoa vào bụng, nhìn Tú Linh bằng đôi mắt của một con sói được che giấu bằng đôi mắt cừu non của mình.

Tú Linh không nghĩ ngợi gì nhiều, vội gấp ngay một miếng thịt hun khói đút vào miệng Vũ Gia Minh. Tú Linh cho rằng lúc này được Vũ Gia Minh chăm sóc, bón cho mình ăn, thì cũng đã đến lúc mình nên chăm sóc lại cho hắn, mà đâu hay đây là kế hoạch của hắn.

Vũ Gia Minh há miệng thật to, miệng nhai, mắt âu yếm nhìn Tú Linh. Trong lòng hắn càng lúc càng muốn cười thật to, nhưng bên ngoài lại càng tỏ ra đáng thương để lấy lòng thương hại của Tú Linh.

Vũ Gia Minh vừa nhai thức ăn, tay vừa chỉ vào đĩa bát tét đặt ở giữa bàn: “Tôi muốn ăn thứ kia.”

Tú Linh vội vàng làm theo lời hắn. Chẳng những gấp thức ăn cho hắn ăn, Tú Linh còn bắt chước, dùng khăn tay lau miệng cho hắn.

Mọi người xung quanh lại được một phen trợn mắt há mồm, quên cả ăn, quên cả uống, quên làm việc riêng để nhìn hai người.

Vũ Gia Minh thoải mái ngồi một chỗ, tay chỉ hết món ăn này đến món ăn kia, bắt Tú Linh phải gấp, phải đút cho mình ăn, thậm chí hắn còn cố ý vương thức ăn ra miệng để Tú Linh phải dùng khăn tay chùi cho hắn. Tuy rằng hành động của hết sức trẻ con và buồn cười, nhưng hình ảnh của hai người khiến cho mọi người xung quanh lại thấy ngọt ngào và hạnh phúc.

Dù không biết tương lai mai sau, Vũ Gia Minh và Tú Linh có thể đến được với nhau không, nhưng cảm giác mà cả hai dành cho nhau càng

ngày càng mãnh liệt, sợi dây vô hình thắt chặt giữa họ ngày càng hiện ra rõ ràng.

Bây giờ tới, sân bay quốc tế Hồng Kông.

Máy bay hạ cánh, Thư Phàm theo Hoàng Tuấn Kiệt đi trên sân bay. Thư Phàm là một cô gái nghịch ngợm, táo tợn lại không sợ bất cứ một thứ gì, mặc dù đây là một đất nước xa lạ, không quen biết bất kì một ai, nhưng Thư Phàm chẳng những không sợ còn cảm thấy thích thú, chạy đông chạy tây, ngo ngược ngo xuôi cho thỏa tính tò mò và hiếu kì của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt dở khóc dở cười, vừa bực mình vừa buồn cười trước tính cách có một không hai của Thư Phàm. Trong khi hắn luôn lo lắng cho sự an toàn của Thư Phàm, luôn sợ Thư Phàm xảy ra chuyện, bị đi lạc hay bị ai đó bắt cóc, thậm chí sợ rằng còn bị người ta bắt đi sau đó giết người diệt khẩu, Thư Phàm lại vô tư chạy nhảy lung, một chút cũng không thêm quan tâm đến hoàn cảnh nguy hiểm của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt không biết nên làm gì với Thư Phàm, nên đánh Thư Phàm một trận, hay là nên lựa lời dụ dỗ Thư Phàm ngồi ngoan một chỗ, không nên hơi một chút là biến mất khỏi tầm mắt của hắn, khiến hắn lo sợ cuồng cuồng lại phải đi tìm.

“Bạch Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt bất lực, nén giận gọi nhỏ: “Cô có thể đừng chạy nhảy lung tung nữa có được không ? Đây là Hồng Kông , không phải là Việt nam.”

Thư Phàm càu nhàu, xụ mặt bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Tôi biết rồi, anh không cần phải nhắc.”

“Cô cũng biết hai chúng ta đang bị sát thủ bám theo. Nếu cô thoát khỏi tầm mắt của tôi, chẳng may đi lạc và bị người xấu bắt đi thì sao ?” Hoàng Tuấn Kiệt không nhịn được lo lắng thay cho sự an toàn của Thư Phàm, đã cố gắng đè nén tức giận, để khuyên bảo Thư Phàm.

“Anh đừng tự hù dọa chính mình nữa có được không ?” Thư Phàm bất mãn, bừa bãi cãi lý lại Hoàng Tuấn Kiệt: “Tuy đây là Hồng Kông, không phải là Việt nam, và ở đây thường xuyên có cảnh đánh nhau, bắt người của bọn xã hội đen, nhưng giữa một sân bay đông người thế này, thì làm sao có thể xảy ra chuyện gì được.”

“Cô...” Hoàng Tuấn Kiệt tức điên lên, lúc này dù hắn có muốn kìm nén tức giận cũng không được. Thư Phàm là một cô gái có thể khiến người khác tức chết vì tính cách ương bướng và không biết nghe lời của mình.

“Tóm lại, không cần biết là cô có muốn hay không. Cô không được phép rời khỏi tầm mắt của tôi và đặc biệt đừng có chạy nhảy lung tung nữa.” Hoàng Tuấn Kiệt vò đầu bứt tóc, bực dọc cao giọng ra lệnh cho Thư Phàm.

Thư Phàm mở miệng định đấu lý tiếp với Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt xám xịt, nhăn nhó khổ sở của hắn, Thư Phàm đành nuốt hết tất cả vào trong. Dù là một cô gái có tính cách ngang tàng như dân ông, nhưng Thư Phàm không phải là một cô gái không hiểu lý lẽ, không nhận ra được ai yêu mình thật lòng.

“Tôi biết rồi, anh đừng nổi cáu nữa. Tôi sẽ nắm tay anh, cùng đi với anh là được chứ gì ?” Thư Phàm cười lấy lòng Hoàng Tuấn Kiệt, tay ngay lập tức nắm chặt lấy tay hắn, tung tăng bước đi như một đứa trẻ con đang nắm tay một người lớn.

Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại và trắng muốt của Thư Phàm đang nắm gọn trong tay mình. Bây giờ dù hắn có muốn nổi giận cũng không thể, nụ cười của Thư Phàm đã làm tan biến hết cả, hơn nữa Thư Phàm còn chủ động nắm tay hắn, tin tưởng giao phó an toàn của mình cho hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt ngơ ngẩn nở một nụ cười, siết nhẹ lấy tay Thư Phàm, cùng nhau tiến đến cánh cửa màu xám dẫn vào sân ga trong sân bay.

Người Thư Phàm khẽ run lên, ngáng mặt, len lén liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, bẽn lẽn và ngượng ngùng nở một nụ cười, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp hơi ửng đỏ, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Cảm giác được nắm tay một chàng trai mà mình đang thích thật đặc biệt. Từ trước đến nay Thư Phàm chưa từng trải qua những giây phút lãng mạn và ấm áp thế này.

Đi vào trong sân ga, có năm người đàn ông mặc vét đen, vóc dáng dong dỏng cao, đứng sau lưng một người đàn ông trung niên mặc áo vét màu xám dơ một tấm biển đề tên của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu Kiệt ! Chào mừng cậu đến Hồng Kông !” Người đàn ông trung niên vui mừng chào đón Hoàng Tuấn Kiệt, giọng ông ta hơi trầm.

Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên, hơi cau mày vì thấy có mấy người đàn ông mặc vét đen đứng đằng sau lưng người đàn ông trung niên.

“Chào chú Hoàng ! Lâu rồi mới gặp !” Hoàng Tuấn Kiệt lịch sự chào hỏi, nắm tay Thư Phàm, tiến đến gần người đàn ông trung niên đang đứng cùng năm người đàn ông mặc vét đen.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt không mang theo hành lý, người đàn ông trung niên - tên Hoàng hỏi: “Cậu Kiệt ! Cậu có mang theo hành lý không, để tôi cho người mang giúp lên xe ?”

“Lần này tôi sang đây chỉ để nghỉ ngơi, nên không mang theo hành lý.” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng trả lời câu hỏi của ông Hoàng.

“Nếu thế mời cậu ra xe, tôi đã chuẩn bị sẵn xe ô tô chờ đón cậu trước cổng sân bay rồi.” Ông Hoàng lịch sự, lên tiếng mời Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tại sao ông biết tôi sang Hồng Kông lúc mấy giờ, để đến đây đón tôi?” Hoàng Tuấn Kiệt nghi ngờ, chất vấn ông Hoàng, đôi mắt đen sâu dò xét từng biến hóa nhỏ nhất trên khuôn mặt đã xuất hiện vài nếp nhăn dưới đuôi mắt của ông Hoàng.

“Cậu Kiệt ! Cậu đừng nghi ngờ thiện ý của ông chủ. Ông ấy chỉ muốn mời cậu về nhà ở chơi mấy hôm thôi. Dù sao đã lâu rồi hai cha con cậu chưa gặp mặt nhau.”

Đứng ở bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm kinh ngạc mở to mắt, chăm chú lắng nghe.

“Thật không thể tin được !” Thư Phàm lâm bầm, nghĩ thầm trong đầu: “Tại sao người đàn ông trung niên tên Hoàng kia lại muốn mời Hoàng Tuấn Kiệt về nhà riêng của ai đó, mà người đó lại có thể là cha của Hoàng Tuấn Kiệt ? Chẳng lẽ cha mẹ của Hoàng Tuấn Kiệt đang sống ở bên Hồng Kông ?” Càng nghĩ Thư Phàm càng thấy mù mờ không hiểu gì cả.

“Cảm ơn thiện ý của ông, nhưng rất tiếc, tôi không muốn làm phiền đến ông ấy. Tôi sang đây vì việc riêng, không phải vì công việc, nên không muốn gặp ông ấy.”

Nói xong, Hoàng Tuấn Kiệt nắm chặt tay Thư Phàm, lời đi theo mình, bỏ lại sau lưng ông Hoàng và năm người vệ sĩ trong trang phục vét đen.

“Cậu Kiệt !” Ông Hoàng gọi vói theo, hạ giọng khuyên bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Tốt xấu gì cậu cũng nên đến chào ông chủ một lần, ông ấy dù sao cũng là cha ruột của cậu, hơn nữa ông ấy lại đang bị bệnh nặng.”

Đang đi Hoàng Tuấn Kiệt đứng khựng lại, hít một hơi thật sâu, thở ra, rồi chậm chậm quay lại nhìn ông Hoàng.

“Tôi không biết những lời mà ông nói có đúng không, nhưng mà ông ta ốm đau hay không thì có liên quan gì đến tôi. Nếu ông ta có lương tâm đã không đẩy mẹ tôi vào tình cảnh sống không bằng chết.” Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép cười nhạt, cảm phân rít giọng.

Thư Phàm ngơ ngác, ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, cảm nhận được nỗi đau sâu sắc trong lòng hắn qua cơ thể hơi run, giọng khàn khàn, qua đôi mắt đục ngầu vì hận. Tự dưng, Thư Phàm thấy thương hại cho hắn, thấy hắn thật đáng thương.

“Anh Kiệt !” Thư Phàm hạ giọng, dịu dàng gọi tên Hoàng Tuấn Kiệt, ôm gọn bàn tay nam tính hơi run của hắn trong đôi bàn tay nhỏ nhắn và xinh xắn của mình.

Hoàng Tuấn Kiệt cúi xuống nhìn Thư Phàm, bắt gặp đôi mắt lo lắng và quan tâm của Thư Phàm, nỗi đau, bất an và lo sợ trong lòng Hoàng Tuấn Kiệt giảm được một nửa.

“Cô đừng lo, không có chuyện gì đâu.” Hoàng Tuấn Kiệt vỗ về, trấn an Thư Phàm.

“Tôi biết.” Thư Phàm mỉm cười, bảo Hoàng Tuấn Kiệt : “Anh hãy tự lo cho anh đi.”

“Ừ.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, gật đầu đáp.

Cánh ân ái ái của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm lọt vào đầy máy của ông Hoàng và năm người vệ sĩ đứng đằng sau lưng. Dù là một người mù mờ, họ cũng nhận ra mối quan hệ giữa hai người không chỉ đơn giản là bạn bè, hoặc quan hệ giữa nhân viên với cấp trên, mà đã phát triển thành tình yêu nam nữ.

“Cậu Kiệt ! Xin cậu hãy suy nghĩ kĩ lại !” Ông Hoàng cố gắng khuyên bảo Hoàng Tuấn Kiệt, cầu mong hắn chấp nhận lời mời của ông Hoàng Gia Huy – bố ruột của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Xin lỗi, tôi không thể.” Hoàng Tuấn Kiệt lịch sự từ chối, rồi nghiêm giọng nói tiếp: “Ông làm ơn nhấn lại với ông ta rằng, lần sau xin đừng đến làm phiền tôi nữa. Tình hình kinh doanh của công ty, tôi sẽ cho người đến báo cáo lại cho ông ta, còn các vấn đề khác, thì xin miễn cho.”

Lần này, Hoàng Tuấn Kiệt kiên quyết nắm tay Thư Phàm, cùng nhau bước đi, mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Thư Phàm vừa đi theo Hoàng Tuấn Kiệt, vừa quay sang, ngẩng mặt, mắt len lén nhìn khuôn mặt xám xịt vì tức giận và phẫn nộ của Hoàng Tuấn Kiệt. Mặc dù vẫn không hiểu vì lý do gì hắn lại hận thù bỏ mình nhiều thế, hận đến nỗi ngay cả khi ông ta ốm nặng cũng không muốn đến thăm hỏi. Nhưng Thư Phàm tin rằng Hoàng Tuấn Kiệt tuyệt đối không phải là một đứa con bất hiếu, biết bố ốm đau mà không đến thăm, nhất định ông Gia Huy đã gây ra một vết thương quá sâu trong lòng Hoàng Tuấn Kiệt, nên hắn mới tuyệt tình như thế.

Hai người nắm tay nhau đi trên sân ga trên lầu hai, sau đó đi bằng thang máy bộ xuống lầu một.

Phía sau hai người, ông Hoàng cùng năm người đàn ông vẫn lơ đãng đi theo. Không chỉ có thế còn có hai vệ sĩ được Tuấn Kiệt bí mật cử đi theo bảo vệ ngăn cho hai người, và một người đàn ông mặc áo giả da hơi bạc màu muốn tìm đủ mọi cách để thủ tiêu hai người.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm vừa mới đặt chân xuống tiền sảnh của sân bay, một người đàn ông lạ mặt thứ hai xuất hiện, người đàn ông này do Trợ lý Tân được lệnh của Vũ Gia Minh cử đi theo dõi nhất cử nhất động của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, sau đó báo cáo lại chi tiết cho hắn biết. Xem ra lần này sang Hồng Kông tìm em gái, Thư Phàm đã mang lại cho Hoàng Tuấn Kiệt một đồng rắc rối, cùng với nguy hiểm lúc nào cũng rình rập cận kề.

Tâm trạng Hoàng Tuấn Kiệt nặng nề như đeo đá, niềm vui mà phải hiềm có lắm hấn mới có được đã hoàn toàn tan biến vì sự xuất hiện của ông Hoàng và năm người vệ sĩ. Thật lòng, hấn cũng rất lo lắng cho bố hấn, muốn đến thăm ông ta, nhưng lòng thù hận trong hấn quá sâu, hấn không thể dễ dàng bỏ qua cho ông ta được.

Sân bay quốc tế Hồng Kông là sân bay lớn thứ hai trên thế giới, mỗi một ngày không biết có bao nhiêu lượt khách đến rồi lại đi. Tiếng nói chuyện, cười đùa, tiếng bánh xe hành lý quẹt trên nền gạch men, tiếng bước chân chạy bình bịch, tiếng gọi nhau í ới đủ mọi loại ngôn ngữ và giọng điệu lọt vào trong tai Thư Phàm, vừa đi Thư Phàm vừa ngo ngược ngo xuôi, ngắm chỗ nọ rồi lại nhìn chỗ kia, có khi cau mày vì không hiểu, có khi mỉm cười vui vẻ khi bắt gặp hình ảnh ngộ nghĩnh đáng yêu của mấy bé gái đang được bố mẹ bế trên tay.

Hoàng Tuấn Kiệt đang râu rĩ không vui, nhưng khi thấy người con gái đi bên cạnh, có khuôn mặt thiên biến vạn hóa, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi, tâm trạng căng thẳng và bồn chồn lo lắng đã dần dần giảm xuống. Chỉ cần ở bên cạnh Thư Phàm, thì dù có gặp phải chuyện gì đáng sợ đến đâu, cũng hóa thành hư không. Thư Phàm là thế, là người luôn lạc quan yêu đời, luôn nhìn mọi thứ bằng con mắt đơn giản, luôn tận dụng từng phút từng giây để vui sống.

Tiếp xúc và nói chuyện với Thư Phàm, cùng sống với Thư Phàm trong mấy ngày vừa qua, Hoàng Tuấn Kiệt đã học được nhiều điều hay từ tính cách có một không hai của Thư Phàm.

“Người con gái ương bướng và nghịch ngợm, có nụ cười trong sáng và ô ưu này, dù có muốn giận cũng không giận được, có muốn ghét cũng ghét không nổi, thôi thì đành phải thương vậy.” Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, liếc mắt nhìn Thư Phàm, nghĩ thầm trong đầu.

Gần ra đến cổng sân bay, Thư Phàm kéo tay Hoàng Tuấn Kiệt đứng lại.

“Có chuyện gì thế ?” Hoàng Tuấn Kiệt quan tâm hỏi.

“Tôi...tôi muốn...muốn...” Thư Phàm đỏ mặt, ấp úng ngượng ngùng đến mức độ không dám nói ra mong muốn của mình.

“Cô muốn gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt khó hiểu nhìn Thư Phàm. Tại sao tự nhiên Thư Phàm lại đỏ mặt ?

“Tôi...tôi cần đi vệ sinh.” Thư Phàm cúi đầu, xấu hổ không dám nhìn mặt Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt tự nhiên cũng trở nên ngượng ngùng và lúng túng theo Thư Phàm.

“Được rồi ! Cô...cô đi đi !” Hoàng Tuấn Kiệt đỏ mặt, che miệng, hỏi thúc Thư Phàm.

Thư Phàm vội buông tay Hoàng Tuấn Kiệt, xoay người, định chạy đi.

“Khoan đã !” Hoàng Tuấn Kiệt gọi giật lại, nhắc nhở Thư Phàm: “Cô nhớ phải cẩn thận, đừng bỏ đi lung tung, và đặc biệt đừng đi theo người lạ.”

“Anh yên tâm. Tôi không ngu ngốc như thế đâu.” Thư Phàm mỉm cười, hứa vài câu cho Hoàng Tuấn Kiệt yên lòng.

Thư Phàm nhanh chóng đi như chạy.

Hoàng Tuấn Kiệt không biết nghĩ thế nào, cất bước đi theo Thư Phàm ở phía sau. Hồng Kông là một đất nước xa lạ với Thư Phàm, ở đây ngoài hấn ra thì Thư Phàm không còn quen biết ai cả, hơn nữa cả hai lại đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, luôn bị người khác rình rập, theo dõi, đứng trong bóng tối muốn thủ tiêu họ.

Hoàng Tuấn Kiệt làm sao có thể yên tâm để cho Thư Phàm thoát khỏi tầm mắt của mình. Tuy rằng đi theo Thư Phàm đến nhà vệ sĩ nữ là không đúng, và sẽ bị hiểu lầm là một tên biến thái, nhưng vì an toàn của Thư Phàm, thì không còn cách nào khác.

Nghe thấy tiếng bước chân và ngửi được mùi nước hoa quen thuộc, theo phản xạ, Thư Phàm quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng.

“Anh...!” Thư Phàm đỏ mặt, chỉ tay hỏi Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh đi theo tôi làm gì ?”

“Tôi cũng cần đi vệ sinh !” Hoàng Tuấn Kiệt không dám nói cho Thư Phàm biết mình đi theo cùng chỉ vì muốn bảo vệ Thư Phàm, nếu không Thư Phàm sẽ nổi điên lên và quát mắng hấn một trận nên thân.

Mặc dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng Thư Phàm thấy hấn nói cũng có lý. Đi suốt cả một đoạn đường dài, ai cũng cần phải đi vệ sinh. Chỉ có điều đi cùng nhau thế này, thì kì kì làm sao ấy.

Thư Phàm đỏ bừng cả mặt, cố gắng đi cách xa Hoàng Tuấn Kiệt một đoạn khá xa.

Hoàng Tuấn Kiệt đương nhiên hiểu Thư Phàm đang nghĩ gì ở trong đầu, tuy hấn cũng ngại không kém gì Thư Phàm, nhưng vẫn phải tiếp tục đi theo cùng Thư Phàm vào nhà vệ sinh.

Thư Phàm hỏi một cô gái bán hàng hóa thực phẩm cho hành khách đi máy bay, bằng tiếng Anh khá chuẩn: “Chị làm ơn cho em hỏi nhà vệ sinh nữ ở đâu ?”

Cô nhân viên mỉm cười, nhiệt tình chỉ cho Thư Phàm biết: “Em đi dọc theo lối này, đến cuối dãy nhà hàng thì rẽ phải. Em đi thêm một trăm mét nữa là

tới.”

“Vâng, cảm ơn chị.” Thư Phàm cười tươi, vẫy tay chào cô bán hàng.

Hoàng Tuấn Kiệt không dám đứng gần Thư Phàm khi Thư Phàm đang hỏi cô nhân viên. Khi thấy Thư Phàm đã rời đi, hắn lại tiếp tục đi theo sau.

Hình ảnh kẻ trước người sau của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm trông rất buồn cười. Hoàng Tuấn Kiệt giống như một kẻ si tình cố bám theo Thư Phàm khắp nơi để tìm cách lấy lòng và tán tỉnh, còn Thư Phàm lạnh nhạt và thờ ơ không thèm quan tâm đến tâm ý của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hai người vệ sĩ ngấm đi theo sau bảo vệ Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt từ phía sau, cùng với hai người đàn ông bí ẩn, hết đi đông rồi lại đi tây. Bọn họ không hiểu vì lý do gì hai người kia cứ chơi trò mèo vờn chuột với họ mãi.

Đến nhà vệ sinh nữ, Thư Phàm nhanh chóng đi vào trong. Hoàng Tuấn Kiệt dù có bạo dạn đến đâu cũng không dám đi theo cùng vào, mà giả vờ vòng sang nhà vệ sinh nam ở bên cạnh, lòng không ngừng cầu mong là Thư Phàm sẽ bình an vô sự.

.....

Trong nhà vệ sinh nam, vừa thấy Hoàng Tuấn Kiệt đi vào trong, hai người vệ sĩ cùng hai người đàn ông lạ mặt lập tức đi theo cùng vào. Người đàn ông mặc áo giả da muốn tìm cơ hội thủ tiêu Hoàng Tuấn Kiệt, còn người đàn ông mặc áo gió màu đen chỉ muốn tiếp cận gần Hoàng Tuấn Kiệt để lấy thông tin, sau đó báo cáo lại cho Trụ lý Tần.

Năm người đàn ông nối đuôi nhau vào nhà vệ sinh nam, không gây được sự chú ý của mấy người đi vệ sinh. Họ cho rằng bốn người đàn ông đi vào phòng vệ sinh cách Hoàng Tuấn Kiệt một đến hai phút, chỉ đơn giản muốn đi vệ sinh giống như họ thôi, mà không biết rằng mục đích của bốn người bọn họ hoàn toàn khác nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt là người từng vào sinh ra tử, lại trải qua nhiều lần gần cái chết trong gang tấc, nên có thể cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập xung quanh mình.

Trong bốn người đàn ông đang đứng cùng mình trước bồn cầu, Hoàng Tuấn Kiệt đặc biệt chú ý đến một người đàn ông mặc áo giả da hơi bạc màu, đôi mắt lơ đãng che kín gần nửa khuôn mặt. Tuy rằng hắn ta đã nguy trang kỹ, và không để lộ ra đôi mắt chim ưng, cùng khuôn mặt đáng sợ của mình, nhưng mùi sát khí tỏa ra từ cơ thể hắn thì không nhầm lẫn vào đâu được.

Rời khỏi nhà vệ sinh nữ, Thư Phàm đi ra sân ga, mắt ngó ngược ngó xuôi tìm hình bóng của Hoàng Tuấn Kiệt.

Người kéo đến càng lúc càng đông, Thư Phàm bị hết người nọ đến người kia xô đẩy, dồn vào một chỗ, thành ra tầm nhìn bị hạn hẹp, không thể tìm thấy hình bóng của Hoàng Tuấn Kiệt trong một rừng người ở đây. Hơn nữa đúng lúc đó, Hoàng Tuấn Kiệt lại đứng quay lưng về phía Thư Phàm, đang nghe điện thoại, hoàn toàn bỏ quên hiện tại xung quanh, cũng quên luôn người con gái đang ngo ngoe ngóc ngách đi tìm mình khắp nơi.

Thư Phàm càng đi càng xa, càng rời xa chỗ Hoàng Tuấn Kiệt. Vốn là một cô gái gan dạ, không sợ chết, nhưng vào lúc này Thư Phàm đã bắt đầu lo sợ bất an. Thư Phàm không lo sợ Hoàng Tuấn Kiệt bỏ rơi mình, mà là lo sợ hắn đã xảy ra chuyện gì, hoặc đã bị bọn xấu bắt đi, rồi đem đến một chỗ vắng, giết người diệt khẩu. Càng nghĩ Thư Phàm càng sợ, tinh thần càng hỗn loạn, càng đi càng xa, đầu óc choáng váng, hết chạy lên lại chạy xuống trên sân ga.

Mất hơn 10 phút tìm kiếm, mà vẫn không thấy Hoàng Tuấn Kiệt đâu, quá mệt mỏi, trán buốt mồ hôi, Thư Phàm ngồi bệt trên một băng ghế rải nệm màu xám cạnh lối ra vào của sân bay.

Hoàng Tuấn Kiệt gọi cho Thư Phàm hơn 10 cuộc gọi, nhưng lần nào Tổng đài cũng thông báo tạm thời điện thoại di động của Thư Phàm đang tạm khóa nên không thể liên lạc được.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa lo vừa sợ đã chạy đến gần cánh cửa nhà vệ sinh nữ, nhờ một cô gái người Hoa tìm Thư Phàm hộ mình bằng cách cho cô ta xem hình ảnh chụp của Thư Phàm trên màn hình điện thoại.

Cô gái người Hoa hơn 20 tuổi, tưởng lầm Thư Phàm là vợ của Hoàng Tuấn Kiệt, đã nhiệt tình giúp đỡ. Cô gái mất hơn 10 phút mới xác minh được trong nhà vệ sinh nữ không có một cô gái nào có hình ảnh giống như hình chụp trên màn hình điện thoại của Hoàng Tuấn Kiệt. Lúc này Hoàng Tuấn Kiệt mới tá hỏa, nói câu cảm ơn cô gái người Hoa, gấp gáp chạy biến đi tìm Thư Phàm.

Chuyện người thân bị lạc giữa sân bay quốc tế lớn thứ hai thế giới này không hiếm, chỉ cần nhờ tổng đài ở sân bay bắc loa gọi tên người đó, và nói ra nơi hẹn gặp là có thể tìm được người thân. Nhưng đáng tiếc, Hoàng Tuấn Kiệt đang thần hồn át thần tỉnh, trí óc tràn ngập hoảng loạn và mất mát, đã không đủ bình tĩnh để nghĩ ra được điều này.

.....

Ngồi nghỉ trên băng ghế một lúc, Thư Phàm đứng lên, quyết tâm phải tìm ra Hoàng Tuấn Kiệt bằng được.

Đi thang máy bộ xuống lầu một, Thư Phàm siết chặt tay, tức giận phùng phùng mắt Hoàng Tuấn Kiệt: “Đồ xấu xa ! Đồ vô trách nhiệm ! Nếu anh dám bỏ rơi tôi ở đây, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh !”

Hình bóng Thư Phàm với mới đi khuất sau cánh cửa dẫn ra cổng sân bay, Hoàng Tuấn Kiệt chạy ra đến tiền sảnh, không ngừng ngó nghiêng xung quanh, tìm hình bóng của Thư Phàm. Người đi lên người đi xuống, các cô gái trong những bộ quần áo đầy đủ sắc màu, cao có, ốm có, gầy có, béo có, tóc dài có, tóc ngắn có, Hoàng Tuấn Kiệt nhìn đến hoa cả mắt chóng cả mặt. Càng nhìn càng thấy loạn, càng không thể phân biệt đâu là Thư Phàm đâu là không phải.

Trong khi Hoàng Tuấn Kiệt cuống cuống lo tìm Thư Phàm ở trong sân bay, Thư Phàm lại lững thững đi ra cổng, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về phía sau. Mặc dù trong túi có điện thoại vẫn còn đầy pin, là phương tiện liên lạc duy nhất của hai người, nhưng mà vào lúc này, tâm trạng Thư Phàm đang rối, đang vừa lo sợ cho sự an toàn của Hoàng Tuấn Kiệt, vừa cảm hận hấn dăm bỏ rơi mình, đã bỏ sót mất chi tiết quan trọng này.

Bốn người đàn ông đều tập trung sự chú ý vào Hoàng Tuấn Kiệt, thành ra sự biến mất của Thư Phàm, họ cũng không hay giống như Hoàng Tuấn Kiệt. Nơi đây có quá đông người, hai nửa vóc dáng của Thư Phàm lại quá phổ biến, cách ăn mặc cũng không có gì đặc biệt, nên khó mà tìm ra.

Thư Phàm đi ra đến cổng sân bay, mấy tài xế tắc xi vây lấy Thư Phàm vào giữa.

“Em về đâu, để anh chở ?” Một tài xế nam hơn 20 tìm cách tiếp cận, và mời Thư Phàm lên xe.

Do anh ta nói bằng Tiếng Quảng Đông, nên Thư Phàm không hiểu.

Thư Phàm mở to mắt nhìn anh ta, lắc đầu tỏ ý mình không hiểu anh ta đang nói gì.

“Em...em...” Anh ta bối rối gãi đầu, mỉm cười hỏi: “Em nói được tiếng Anh chứ ?”

Thư Phàm gật đầu.

“Em có muốn đi xe tắc xi không ?” Anh tài xế cẩn thận, nói thật chậm như sợ Thư Phàm nghe không hiểu.

“Không, cảm ơn.” Thư Phàm xua tay, từ chối.

“Em đi đâu, cứ nói cho anh biết. Anh sẽ tính rẻ cho.” Anh tài xế tiếp tục nài nỉ.

“Tôi còn chờ bạn.” Thư Phàm cọc lốc đáp, đang bức mình sẵn lại bị một đám tài xế mời mọc, khiến Thư Phàm muốn nổi điên lên.

Người tài xế kia biết Thư Phàm sẽ không đi xe của mình, anh ta đành phải bỏ cuộc.

Nói tiếp ngay sau đó, hai người tài xế khác tiến lên, nở một nụ cười lấy lòng, mời Thư Phàm lên xe.

“Không đi !” Thư Phàm bức dọc, cao giọng quát nhỏ, sau đó dùng đùng bước nhanh trên vỉa hè.

Thư Phàm càng đi càng xa, đi đến một đoạn đường cách cổng sân bay quốc tế Hồng Kông hơn 400 trăm mét thì dừng lại. Lúc này Thư Phàm mệt đến nổi, cúi gập người xuống để thở, tay quệt mồ hôi trán, hai giọt nước mắt tủi hờn lăn dài trên má.

“Hoàng Tuấn Kiệt chết tiệt ! Tôi hận anh ! Tôi căm ghét anh ! Sao anh mang tôi sang đây, rồi lại bỏ rơi tôi thế này ?”

Thư Phàm khóc hu hu, những giọt nước mắt trong veo lăn dài xuống gò má trắng mịn, bây giờ không phải là diễn nữa mà là khóc thật, sợ hãi và hốt hoảng cũng là thật.

“Két !” Một chiếc xe ô tô hiệu Rolls-Royce Ghost đột ngột dừng lại, đậu sát vỉa hè, gần nơi mà Thư Phàm đang ngồi xỏm, tay bưng mặt khóc hu hu, nước mắt nước mũi tèm lem.

“Cạch !” Cánh cửa xe ô tô mở ra.

Từ trên xe, hai người đàn ông mặc vét đen bước xuống.

Thư Phàm bị tiếng phanh xe thắng gấp khiến cho giật mình, đã ngáng mặt, ngơ ngác nhìn chiếc xe hiệu Rolls-Royce Ghost sang trọng và đắt tiền trước mặt. Thư Phàm không hiểu, sao tự dưng họ lại đột ngột dừng xe lại, hơn nữa hai người đàn ông cao to, mặc vét đen kia sao mà trông đáng sợ quá ?

Linh cảm có chuyện không may sắp sửa diễn ra, Thư Phàm ngay lập tức nhồm dấy, định bỏ chạy. Nhưng tốc độ của hai người vệ sĩ kia nhanh hơn, họ dễ dàng dùng khăn tắm thuốc mê bịt vào mũi Thư Phàm, nhắc bóng Thư Phàm, rồi ấn vào xe ô tô.

Tất cả diễn biến diễn ra trong vòng chưa đầy một phút, con đường vào giờ khuya khoắt này không có mấy ai qua lại, hơn nữa ai cũng tập trung vào lái xe, đâu để ý đến một chiếc xe ô tô màu đen tuyền hòa cùng với ánh sáng đèn điện yếu ớt che lấp đi thân hình nhỏ bé của Thư Phàm đang ngồi xỏm trên vỉa hè.

“Đi thôi !” Một người đàn ông hơn 30 lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng, thưa ông chủ.” Tài xế vâng mệnh, lái xe đi ngay tức khắc.

Thư Phàm nằm bất tỉnh nhân sự trên ghế xe, cơ thể nhỏ bé chiếm diện tích gần hết hai chiếc ghế xe, đỉnh đầu chạm vào đầu người đàn ông mặc vét đen, vóc dáng cao lớn, trông anh tuấn và đẹp trai như một tài tử điện ảnh, chỉ có điều khuôn mặt băng lãnh tựa như băng đá, đôi mắt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt trái xoan, gò má mịn màng, trắng hồng, hàng lông mi dày cong vút, đôi mắt nhắm nghiền, mái tóc tơ mềm mượt dài ngang vai che khuất đi một nửa khuôn mặt của Thư Phàm.

Trong ánh sáng mờ mờ của bóng đèn điện chiếu trong xe, khuôn mặt người đàn ông bí ẩn trông mờ mờ ảo ảo giống hệt một làn khói mỏng trong chiều tà. Bộ vét màu đen khoác trên thân thể cao lớn tỏa ra khí thế bức người, khiến người đối diện có cảm giác ngột thở và sợ hãi.

“Cô ta là Bạch Thư Phàm ?” Người đàn ông bí mật lạnh lùng hỏi người vệ sĩ ngồi ở ghế xe đằng trước.

“Đúng, thưa ông chủ.” Người vệ sĩ ngồi thẳng, kính cẩn trả lời.

“Cô ta đi cùng với Hoàng Tuấn Kiệt ?”

“Vâng.”

Người đàn ông lạ mặt cúi đầu, nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ của Thư Phàm thêm một lần nữa. Đột nhiên khóe môi anh ta nhếch lên, đôi mắt lạnh giá bắn ra những tia nhìn có thể khiến người khác rét run vì sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Mất gần một tiếng đồng hồ chạy lên chạy xuống, ngoái ngược ngoảnh xuôi, quan sát từng cô gái có vóc dáng và ngoại hình giống Thư Phàm mà không thấy, trái tim Hoàng Tuấn Kiệt như ngừng đập, lồng ngực bị bóp nghẹt, cổ họng khô khốc, sắc mặt trắng nhợt. Từng vào sinh ra tử, từng đối diện với cái gần kề không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa có lúc nào Hoàng Tuấn Kiệt lại thấy sợ hãi, hồi hoàng và mất mát như thế này.

Sinh tử của bản thân, Hoàng Tuấn Kiệt bỏ mặc, bị dùi dao vào cổ, bị dùi súng vào đầu, cũng không chớp mắt, không may mắn đi bình tĩnh, nhưng chỉ vì sự biến mất một cách bí ẩn của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt chẳng khác gì một người đàn ông mất trí chạy lung tung khắp nơi trên sân ga, cố gắng tìm hình bóng nhỏ bé trong một rừng người ở đây.

Càng tìm càng loạn, càng mất bình tĩnh, càng hoa mắt chóng mặt, Hoàng Tuấn Kiệt dừng cước bộ, thần thờ đứng giữa sân ga dưới tiền sảnh, nhìn dòng người đi qua đi lại như điện xẹt. Sợ hãi và mất mát đang hành hạ và dày vò tâm trí Hoàng Tuấn Kiệt, lúc này hắn rất hối hận, hối hận mình đã vô tâm, hối hận mình đã vô tình khiến cả hai lạc mất nhau, biết đâu Thư Phàm đã bị người xấu bắt đi, và bị giết người diệt khẩu rồi thì sao ?

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng sợ, càng tự trách chính bản thân mình hơn. Vô đầu bút tóc, Hoàng Tuấn Kiệt muốn nổi điên lên.

Bắc loa lên tiếng, Hoàng Tuấn Kiệt gọi to: “Bạch Thư Phàm ! Cô đang ở đâu ?”

Hành khách đứng ở gần Hoàng Tuấn Kiệt, bị tiếng hét gọi của hắn khiến cho giật mình. Đã có nhiều người chỉ trỏ, và thì thào nói chuyện với nhau.

Trong số những người đứng ở đây, có người thương hại cho bộ dạng lôi thôi lếch thếch, khổ não của Hoàng Tuấn Kiệt. Có nhiều che miệng cười thầm, vì Hoàng Tuấn Kiệt lúc này trông giống hệt một quý ông thất tình, bị vợ bỏ rơi. Có người lại nhăn mặt nhàu mày vì tiếng ồn do Hoàng Tuấn Kiệt gây ra.

Hoàng Tuấn Kiệt bắc loa gọi đến khán giả cả cổ họng, mà không nghe thấy tiếng đáp lại của Thư Phàm, cũng không thấy Thư Phàm xuất hiện trong tầm mắt.

Hai người vệ sĩ được Tuấn Hùng bí mật cử đi theo bảo vệ Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm từ phía sau, hỗ trợ hắn tìm Thư Phàm. Cả hai vừa duy trì một khoảng cách nhất định với Hoàng Tuấn Kiệt, vừa ngoái nghiêng xung quanh, quan sát từng người phụ nữ đi qua đi lại trước mặt mình, đồng thời đảm bảo không để cho bất cứ ai lợi dụng cơ hội này để đâm lên Hoàng Tuấn Kiệt.

Bên phía Hồng Kông cũng có vài chi nhánh của tập đoàn Hoàng Thị. Mỗi lần Hoàng Tuấn Kiệt sang đây công tác, đều có một nhóm vệ sĩ đảm bảo an toàn cho hắn, lần này cũng thế.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa mới xuống sân bay, ngoài người đàn ông lạ mặt do Trợ lý Tân cử đi theo dõi nhất cử nhất động của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, ông Hoàng và năm người vệ sĩ do ông Hoàng Gia Huy cử đến mời hẳn về nhà chơi vài hôm, còn có một nhóm vệ sĩ gồm bốn người đàn ông vóc dáng cao lớn, mặc vét đen bám theo Hoàng Tuấn Kiệt từ phía sau.

Thư Phàm lần đầu tiên mới đến Hồng Kông, hơn nữa bốn người vệ sĩ kia chưa từng gặp mặt Thư Phàm bao giờ, nên không biết hình dáng Thư Phàm trông như thế nào, để giúp Hoàng Tuấn Kiệt tìm. Tuy nhiên, họ vẫn bám theo Hoàng Tuấn Kiệt khắp nơi.

Trong khi Hoàng Tuấn Kiệt nhăn nhó khổ sở, mồ hôi đầm đìa, tóc tai tán loạn, quần áo xộc xệch, đầu khổ đến bản thân cả người, đột nhiên trong đám đông, có một người phụ nữ người Hoa hơn 50 tuổi đến gần Hoàng Tuấn Kiệt, mỉm cười, ân cần hỏi han hẳn: “Cháu để lạc mất người thân đúng không?”

Nụ cười của người phụ nữ trung niên xa lạ, đã phần nào trấn an cảm giác thống khổ trong lòng hẳn.

“Vâng.” Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi, yếu ớt trả lời.

“Cháu đã nhờ tổng đài của sân bay, bắc loa thông báo tìm người chưa?” Người phụ nữ trung niên người Hoa vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện trên môi, nhìn Hoàng Tuấn Kiệt bằng ánh mắt cảm thông chia sẻ.

“À...” Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, đầu óc từ u mê bỗng chốc tỉnh táo hẳn: “Cảm ơn cô!”

Hoàng Tuấn Kiệt chạy biến đi, tốc độ nhanh như điện xẹt.

“Mình thật ngu dốt! Tại sao mình không nghĩ ra điều này sớm hơn? Nếu mình nghĩ ra sớm hơn, có phải mình đã tìm được Thư Phàm rồi không?” Vừa chạy về phía tổng đài của sân bay quốc tế Hồng Kông, Hoàng Tuấn Kiệt vừa tự xi và chỉnh bản thân mình.

“Hy vọng là cô ấy đang ở đâu đó trong sân bay này, hy vọng là cô ấy bình an vô sự. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, mình sẽ hối hận cả đời, sẽ sống không bằng chết.” Hoàng Tuấn Kiệt vò đầu bứt tóc, lăm bắm trong miệng.

Những người đi lướt qua Hoàng Tuấn Kiệt, đều bị hình ảnh của hắn dọa cho nhảy dựng. Hẳn chẳng những quần áo lôi thôi lếch thếch, tóc tai tán loạn, khuôn mặt nhợt nhạt như người chết, một bên áo sơ mi của hắn còn dính máu do động chạm vào vết thương nơi ổ bụng.

Đến tổng đài của sân bay, Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng mở cửa bước vào.

“Chào ông!” Hoàng Tuấn Kiệt cố điều hòa hơi thở, lấy lại nhịp đập của trái tim, để nói ra yêu cầu của mình: “Phiền ông cho tôi mượn máy phát thanh một lúc, tôi cần tìm người thân bị lạc ở sân bay.”

Người đàn ông trung niên trực tổng đài hơn 50 tuổi, lo sợ nhìn bộ dạng trông thiếu ngủ và khổ ải của Hoàng Tuấn Kiệt. Khi nhìn thấy vết máu loang lổ trên góc trái áo sơ mi màu trắng của hắn, ông ta chỉ tay, run giọng hỏi Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu...cậu bị thương, hay...hay là...?”

Hoàng Tuấn Kiệt lúc này mới chú ý đến sắc mặt xám ngoét vì sợ của người đàn ông trung niên. Nhìn theo hướng tay chỉ của ông ta, Hoàng Tuấn Kiệt cúi đầu nhìn xuống góc áo bị nhuộm đỏ vì vết thương đang chảy máu rỉ ra bên ngoài lớp áo sơ mi mỏng và lớp áo vét bên ngoài của mình.

“Không có việc gì!” Hoàng Tuấn Kiệt nở một nụ cười yếu ớt, sắc mặt ngày càng tái, mất máu nhiều khiến hắn xây xẩm: “Vết thương cũ của tôi lại tái phát do lúc này tôi sợ ý đập vào.”

“Cậu...cậu bị chảy máu nhiều như thế, nên đến bệnh viện để bác sĩ khám và băng bó lại cho cậu.” Người trung niên tuy không còn sợ hãi giống như trước, nhưng vẫn chưa thoát khỏi kinh hoàng: “Có cần tôi gọi xe cứu thương cho cậu không?”

“Không cần đâu. Vết thương tuy chảy máu nhưng sẽ nhanh chóng dừng lại thôi.” Hoàng Tuấn Kiệt vội từ chối thiện ý của người đàn ông trung niên. Nhớ đến mục đích chính của mình khi tìm đến đây, Hoàng Tuấn Kiệt lịch sự nói: “Ông có thể cho tôi mượn máy phát thanh một chút được chứ?”

“Được...được!” Người đàn ông trung niên gật đầu như già tòi, mắt vẫn chăm chăm nhìn góc áo loang lổ máu của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt bất chấp tình trạng sức khỏe suy kiệt của mình, hắn tiến nhanh lại gần bàn phát thanh, thành thạo bấm nút trên máy phát, kéo ghế ngồi xuống.

“Bạch Thư Phàm! Tôi là Hoàng Tuấn Kiệt đây! Hiện giờ tôi đang ở phòng phát thanh của sân bay. Nếu cô nghe được tin này, phiền cô đến phòng phát thanh của sân bay ngay lập tức.”

Hoàng Tuấn Kiệt nói liên tục đến hơn chục lần, nói đến khàn cả giọng, nói đến khi không thể nói được nữa, hắn mới dừng lại.

Hắn nôn nóng, lo sợ chờ Thư Phàm đến hơn một tiếng, cũng không thấy Thư Phàm đến. Gọi điện, nhắn tin cho Thư Phàm, cũng không thấy Thư Phàm bắt máy, và gửi lại tin nhắn cho hắn. Mỗi lần gọi điện cho Thư Phàm, lúc nào tổng đài cũng thông báo điện thoại di động của Thư Phàm đang tạm khóa, nên không thể liên lạc được.

Hoàng Tuấn Kiệt càng chờ, càng thấy Thư Phàm mất hút. Vết thương trên bụng hắn, càng lúc càng chảy ra nhiều máu. Tinh thần hỗn loạn, kiệt sức, cộng thêm mất máu quá nhiều, dù bình thường có là một người đàn ông khỏe mạnh đi chăng nữa, cũng không tránh khỏi ngất xỉu tại chỗ.

Người đàn ông trung niên sợ đến mức hét lên một tiếng, người run lập cập, tay run run bấm số gọi xe cứu thương.

Tiếng hét của người đàn ông trung niên đã gây sự chú ý của bốn người vệ sĩ ở Hồng Kông và hai người vệ sĩ ở Việt nam. Họ sợ hãi vội phá cửa, phi thân vào phòng, kinh hoàng nhìn Hoàng Tuấn Kiệt nằm ngất xỉu trên nền gạch men lạnh lẽo của tổng đài phát thanh, áo sơ mi loang lổ máu màu đỏ tươi.

“Mau mang cậu chủ đến bệnh viện !” Một người trong số họ trầm giọng quát, hối thúc năm người còn lại.

Năm người kia, người cởi áo tạt buộc vết thương trên bụng Hoàng Tuấn Kiệt, người cõng Hoàng Tuấn Kiệt, người mở cửa, họ ngay lập tức mang Hoàng Tuấn Kiệt đi, trước con mắt mở to và kinh hoàng của người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên cho rằng bọn họ là xã hội đen, còn Hoàng Tuấn Kiệt là ông chủ của họ.

Cảnh năm người đàn ông vác dáng cao lớn, mặc vét đen đi bao lấy một người đàn ông cũng ăn mặc giống năm người kia đang cõng một người đàn ông ngất xỉu trên lưng vào giữa, khiến cho hành khách trên sân ga nháo nhào cả lên. Họ vừa tò mò, vừa hiếu kì nhìn bọn họ, thậm chí có người còn không ngăn được tiếng hét phấn khích của mình. Tất cả bọn họ cũng suy nghĩ giống như người đàn ông trung niên kia, đều cho rằng họ là một băng nhóm xã hội đen nào đó.

Ngoài cổng sân bay, có bốn chiếc xe ô tô chờ sẵn.

Ông Hoàng cùng năm người vệ sĩ đứng chắn trước mặt sáu người vệ sĩ.

“Phiền các cậu giao cậu chủ lại cho chúng tôi !” Ông Hoàng lo sợ nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang mềm nhũn nằm ngất xỉu trên lưng một người vệ sĩ có khuôn mặt xương xương, miệng ôn hòa khuyên giải.

“Xin lỗi ! Chúng tôi không thể giao cậu chủ cho ông được. Nhiệm vụ của chúng tôi là đảm bảo an toàn cho cậu ấy.” Một người vệ sĩ lên tiếng trả lời.

“Cậu chủ hiện giờ đang mất máu, chúng tôi cần đưa cậu ấy đến bệnh viện gấp. Phiền ông nhường đường cho chúng tôi.”

Ông Hoàng định lên tiếng nói câu gì đó, nhưng thấy tình hình sức khỏe của Hoàng Tuấn Kiệt không ổn, nên đành phải nhân nhượng: “Thôi được rồi ! Các cậu mang cậu ấy đi đi !”

Sáu người vệ sĩ kia nhanh chóng tiến đến bốn chiếc xe ô tô màu xám đen. Một người trong số họ mở cánh cửa xe ô tô đầu tiên, giúp người vệ sĩ có khuôn mặt xương xương cẩn thận đỡ Hoàng Tuấn Kiệt ngồi trên ghế xe.

“Đi thôi !” Người vệ sĩ có khuôn mặt xương xương phát tay, ra lệnh cho năm người còn lại.

Năm người kia đồng loạt lên xe ô tô, nhanh chóng lái xe đi. Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, bốn chiếc xe đã biến mất vào bóng đêm.

“Đi thôi !” Ngay sau khi bốn chiếc xe ô tô đi ra đường quốc lộ, ông Hoàng vội ra lệnh cho năm người vệ sĩ: “Bám theo bốn chiếc xe ô tô kia ! Tôi muốn biết họ định đưa cậu chủ đến bệnh viện nào !”

“Vâng, thưa ông !”

Bốn chiếc xe đồng màu với bốn chiếc xe vừa mới rời khỏi cổng sân bay, nối đuôi nhau đi trên đường quốc lộ, bám theo hình bóng mờ mờ ảo ảo của bốn chiếc xe màu xám đang trước.

Người đàn ông mặc áo giả da, cũng trèo ngay lên một chiếc xe tắc xi, lạnh lùng cao giọng, quát người tài xế: “Mau bám theo bốn chiếc xe kia !”

Người tài xế bị giọng nói lạnh như băng, bị mùi sát khí tỏa ra từ cơ thể người đàn ông lạ mặt, cùng với ánh mắt muốn chọc thủng hơn hai mươi nghìn lỗ trên cơ thể mình, khiến cho run bắn, vội vàng vàng khởi động xe, rồi phóng như bay theo bốn chiếc xe kia như lời của hắn ta.

.....

Mười giờ đêm, tại Khách sạn Hong Kong SkyCity Marriott, Đảo Lạn Đầu, Hồng Kông.

Ăn cơm xong, Vũ Gia Minh muốn đưa Tú Linh đi đâu đó chơi và ngắm cảnh đẹp của thành phố, nhưng khi thấy Tú Linh che miệng ngáp ngủ liên tục, bộ dạng mệt mỏi, Vũ Gia Minh đã dẹp bỏ ý định này.

Muốn thú cưng được ngủ ngon giấc, Vũ Gia Minh đã đưa Tú Linh trở về căn phòng trên lầu sáu của khách sạn.

Vừa vào trong phòng, Tú Linh ngay lập tức trèo lên giường ngủ, kéo chăn đắp ngang người, mắt nhắm lại, chưa đầy một phút đã hoàn toàn ngủ say.

Vũ Gia Minh bất ngờ, mở to mắt nhìn Tú Linh, không dám tin là người con gái có tính cách ngây thơ, trẻ con và hơi nhút nhát này, lại dám ngủ ngay trước mặt hắn, dám bỏ mặc hắn ngồi một mình, không có ai nói chuyện cùng.

Đây là kiểu gì thế? Vũ Gia Minh cảm tức, trừng mắt nhìn khuôn mặt ngủ say trông thánh thiện, ngây thơ, rung động lòng người của Tú Linh.

Dù hắn có thích một cô nhân tình nhỏ bé ngây thơ, chưa trải đời và biết nghe lời đi chăng nữa, cũng không muốn cô ấy vô tư đi ngủ, vô tư tin tưởng rằng hắn sẽ không làm gì cả.

Vũ Gia Minh càng nghĩ càng tức càng bực mình. Hắn là một kẻ hay ghen tuông, lại có tính sở hữu mạnh, làm sao có thể cho phép người con gái mà hắn thích có thể dùng tính cách này để đối đãi với mọi người.

“Không được! Minh nhất định phải hảo hảo dạy dỗ cô ấy, yêu cầu cô ấy phải nghe lời mình tuyệt đối, không được phép nhìn ngấm bất cứ chàng trai nào khác và đặc biệt không được cười với bất cứ ai.” Vũ Gia Minh tâm đắc nghĩ thầm trong đầu, tay quệt nhẹ lên má, lên môi, lần xuống đến cổ Tú Linh. Trên khoe môi Vũ Gia Minh nở một nụ cười, ánh mắt tràn đầy nhu tình, âu yếm nhìn khuôn mặt ngủ say của Tú Linh.

Trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng, bộ quần áo màu trắng của Vũ Gia Minh hòa cùng với màu trắng của ga trải giường, chăn nệm, tạo nên hình ảnh mờ lung huyền ảo, như ánh trăng phản chiếu trên mặt nước trong đêm rằm.

Bên ngoài cửa sổ, gió thỉnh thoảng thổi vào phòng, làm bay tấm rèm cửa. Trong phòng ngoài tiếng hít thở đều đều và nhịp nhàng của Tú Linh, cùng tiếng hít thở trầm ổn của Vũ Gia Minh, thì không còn âm thanh nào khác.

Ngồi ngắm Tú Linh một lúc, Vũ Gia Minh đứng dậy, tiến đến cánh cửa dẫn ra phòng khách. Trước khi rời khỏi phòng ngủ, Vũ Gia Minh quay đầu lại nhìn Tú Linh, nụ cười trên môi hắn chưa có lúc nào lại ấm áp và ngọt ngào như thế.

Trên chiếc giường màu trắng kia, đang có một thiên thần đang ngủ say. Người con gái có vẻ đẹp rung động lòng người ấy, là người con gái mà hắn thích, muốn sở hữu và muốn giữ bên cạnh cho đến trọn đời.

Cánh cửa phòng ngủ nhẹ nhàng khép lại, Vũ Gia Minh ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, tay mở laptop màu bạc.

Chuông điện thoại vang lên bài hát giáng sinh quen thuộc, Vũ Gia Minh bất giác cau mày, không hài lòng khi bị người khác quấy rầy không khí yên tĩnh và bình an hiếm hoi này.

“Có chuyện gì?” Nhìn tên Trợ lý Tân trên màn hình, Vũ Gia Minh chậm chạp bấm máy.

“Cậu chủ đã có tin của Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm.” Trợ lý Tân háo hức, kích động thông báo cho Vũ Gia Minh biết.

“Nói đi!” Vũ Gia Minh ngồi ngả người ra ghế sofa, tay bóp thái dương, miệng giục Trợ lý Tân.

Nghe giọng nói lạnh lẽo và không kiên nhẫn của Vũ Gia Minh, Trợ lý Tân không dám dài dòng, mà nói luôn: “Theo thông tin mà tôi mới nhận được, Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm đã xuống sân bay quốc tế Hồng Kông cách đây hơn ba tiếng.”

“Hiện giờ, họ đang ở đâu?”

“Hoàng Tuấn Kiệt đang ở trong bệnh viện, còn Bạch Thư Phàm mất tích.”

Vũ Gia Minh ngay lập tức ngồi thẳng người, mắt sáng rực, nôn nóng hỏi lại Trợ lý Tân: “Những gì mà cậu nói có đúng sự thật không?”

“Đúng một trăm phần trăm. Chính mắt người vệ sĩ mà tôi cử đi theo dõi Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm nhìn thấy Hoàng Tuấn Kiệt chạy đôn chạy đáo khắp nơi trên sân ga tìm kiếm Bạch Thư Phàm, rồi ngất xỉu trong phòng tổng đài vì mất máu quá nhiều. Còn Bạch Thư Phàm sau khi vào nhà vệ sinh nữ, thì không thấy tăm hơi đâu cả.”

Vũ Gia Minh gãi cằm, nụ cười lạnh lẽo trên môi hắn càng lúc càng sâu: “Xem ra Hoàng Tuấn Kiệt hiện giờ đang trong tình trạng sống dở chết dở.”

Thu lại nụ cười, Vũ Gia Minh trầm giọng hỏi Trợ lý Tân: “Người vệ sĩ mà cậu cử đi theo dõi Bạch Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, có biết nguyên nhân vì sao Bạch Thư Phàm lại biến mất không thấy tung tích không?”

“Không, thưa cậu chủ. Người vệ sĩ đó chỉ chú ý đến Hoàng Tuấn Kiệt, nên không để ý đến Bạch Thư Phàm.”

“Cậu tiếp tục cho người theo dõi Hoàng Tuấn Kiệt, ngoài ra phải thám tử điều tra xem Bạch Thư Phàm đã bị ai bắt đi.”

Trợ lý Tân kinh ngạc, không hiểu vì sao Vũ Gia Minh lại suy đoán cho rằng Bạch Thư Phàm đã bị bắt đi, mà không phải là bị lạc ở sân bay quốc tế Hồng Kông.

Như đoán được suy nghĩ trong đầu Trợ lý Tân, Vũ Gia Minh giải thích: “Hoàng Tuấn Kiệt đã bị ngất xỉu trong căn phòng tổng đài đúng

không ?”

“Đúng.” Trợ lý Tân đáp như một cái máy, đầu óc vẫn mù mờ không hiểu.

“Điều này chứng tỏ, Hoàng Tuấn Kiệt có dùng loa phóng thanh gọi tên Bạch Thư Phàm. Nếu có gọi thì Bạch Thư Phàm phải nghe được tiếng gọi của Hoàng Tuấn Kiệt, và đến phòng phát thanh để hội tụ với Hoàng Tuấn Kiệt chứ, nhưng đằng này cô ấy lại không có đến. Có thể cô ấy ở một chỗ cách xa sân ga, ví dụ như...”

“Ví dụ như ở chỗ nào ?” Trợ lý Tân sốt ruột, hồi hộp chờ Vũ Gia Minh nhanh nói ra suy đoán của mình.

“Ví dụ như cô ấy đã đi ra ngoài cổng sân bay và bị ai đó bắt đi.” Không để Trợ lý Tân chờ lâu, Vũ Gia Minh nói ra đáp án của mình.

“Nhưng cũng có thể cô ấy vẫn còn ở trong sân ga thì sao, hay là cô ấy đã đón tắc xi đến một khách sạn nào đó ?” Trợ lý Tân mặc dù đã tin tám, chín phần những gì mà Vũ Gia Minh dự đoán, nhưng vẫn băn khoăn không nghĩ đến trường hợp Thư Phàm bị ai đó bắt đi.

“Điều này cũng có khó gì đâu, ngay lúc này cậu cứ người đến cổng sân bay, cho người dò hỏi mấy tài xế tắc xi đứng trước cổng, thế nào cũng tìm ra được chút manh mối.” Vũ Gia Minh gãi mũi, cười cợt gợi ý cho Trợ lý Tân.

“Tôi hiểu rồi.” Trợ lý Tân tỉnh ngộ, vui vẻ nói.

Vũ Gia Minh cúp máy, đặt điện thoại xuống ghế sofa, ngồi ngả lưng ra sau ghế, tay vắt lên thành ghế, chân vắt chữ ngũ, mắt nhìn lên trần nhà, đầu miên man suy nghĩ.

Bây giờ sáng hôm sau.

Trong một căn phòng xa hoa sang trọng, thơm ngát mùi hoa lan, ánh sáng mặt trời chiếu sáng qua khung cửa sổ, gió làm bay tấm rèm cửa, làm lay động tấm màn che màu trắng.

Trên chiếc giường rộng gần hai mét, màn gối, chăn nệm đều mang một màu trắng tinh khiết, Thư Phàm vẫn còn say ngủ, khuôn mặt nhu hòa với ánh sáng của căn phòng, với màu trắng của chiếc giường, tạo nên cảm giác hư hư thực thực, nửa là mộng nửa là sự thực.

Chớp chớp mắt, từ trong giấc mơ, Thư Phàm choàng tỉnh, tay nhu nhu thái dương, đầu có chút xây xẩm, trí óc mờ mịt một mảng hỗn độn. Thư Phàm vẫn chưa nhớ ra lý do vì sao hơn tám giờ tối hôm qua còn lang thang ở trên vỉa hè, sáng nay khi tỉnh giấc đã thấy mình đang ngủ trên một chiếc giường rộng lớn, chăn nệm có mùi thơm ngát, mềm mại, trông giống như một chiếc giường dành cho một cô công chúa năm.

Ngồi dậy, hai chân co lên, tay vỗ trán, Thư Phàm cố nhớ lại mọi chuyện, cố lục tìm trong trí nhớ vì thuốc mê và sau một giấc ngủ dài, đã làm cho trí óc lẫn lộn hết cả.

Thư Phàm nhớ bây giờ tối hôm qua, đã xuống sân bay quốc tế Hồng Kông cùng Hoàng Tuấn Kiệt, cả hai gặp ông Hoàng và năm người vệ sĩ trên sân ga ở lầu hai, ông Hoàng có mời Hoàng Tuấn Kiệt về nhà riêng của ông Hoàng Gia Huy – bố ruột của Hoàng Tuấn Kiệt ở chơi mấy ngày nhưng hắn đã từ chối, sau đó cả hai cùng đi xuống tầng trệt, tại đây vì muốn đi vệ sinh, đã bảo hắn đứng chờ mình ở trước lối ra cổng sân bay, nhưng hắn lại muốn đi cùng, thành ra cả hai cùng đi vào trong nhà vệ sinh.

Nhớ đến đây Thư Phàm không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt, hai tay ôm lấy má, cơ thể căng cứng và lo sợ đã giảm đi được một phần nào.

Thư Phàm cố gắng nhớ tiếp: Khi đang ở trong nhà vệ sinh, Hoàng Tuấn Kiệt có gọi điện cho một lần hỏi xem đã ra chưa và dặn dò hắn đang đứng chờ ở trước cửa phòng vệ sinh nữ. Nhưng khi ra đến nơi lại không tìm thấy hắn đâu cả.

Thư Phàm đột nhiên kinh hoàng khi nhớ ra toàn bộ mọi chuyện, nếu tất cả các sự kiện xảy ra vào tối hôm qua đều là thật thì...

Thư Phàm vén gọn chăn sang một bên, nhảy xuống giường, chân cấp tốc chạy ra mở cánh cửa phía đối diện.

Run run nắm lấy khóa cửa, hít một hơi thật sâu, thở ra, Thư Phàm xoay khóa.

“Cạch !” Cánh cửa hé mở, Thư Phàm có thể nhìn thấy bầu trời bao la và trong xanh bên ngoài qua khe cửa.

Thư Phàm hồi hộp, cầu mong khi mình mở cánh cửa này ra, người đầu tiên mà mình trông thấy sẽ là Hoàng Tuấn Kiệt, cầu mong hắn đã tìm được mình và mang mình về đây, mà không phải một kẻ biến thái hay xấu xa nào đó.

Nước bọt cho cổ bớt khô và bớt run, nhắm mắt rồi lại mở mắt, Thư Phàm lấy hết tinh thần và dũng khí mở rộng cánh cửa sang một bên.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào mắt, Thư Phàm có thể nhìn thấy lan can được xây bằng đá hoa cương, trên nền gạch đặt mấy chậu hoa.

Thư Phàm chậm chậm bước lại gần lan can, tâm trạng căng thẳng, tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, mồ hôi lấm tấm trên trán, khuôn mặt trái xoan trông hơi hoảng loạn và mất tinh thần.

Đến gần lan can, Thư Phàm phóng tầm mắt ra bên ngoài.

Mất mấy giây vì kinh ngạc và cũng sờ không dám tin, Thư Phàm thẳng thốt kêu ầm lên : “Cái gì !”

Đứng từ trên cao, Thư Phàm nhìn thấy vách đá dựng đứng ở phía dưới, sóng biển đang xô mạnh vào ghềnh đá, xa xa là một khoảng rừng rậm xanh bạt ngàn. Nơi mà Thư Phàm đang đứng là một tòa lâu đài cổ, nằm trên một hòn đảo nào đó.

“Này ! Đây không phải là mình đang mơ đấy chứ ?” Thư Phàm lẩm bẩm, thì thào hỏi chính mình. “Tại sao khi mình vừa mới tỉnh dậy, đã thấy mình đang ngủ trên một chiếc giường, trong một tòa lâu đài cổ, nằm trên một hòn đảo hoang vắng thế này ?”

“Hu hu hu ! Con chết mất ! Chết mất !” Thư Phàm tự vả vào miệng, tự bấm bẹo vào tay, để khiến bản thân mình tỉnh táo lại: “Mày đừng mơ nữa, hãy mau tỉnh lại đi. Bây giờ không phải là lúc mày tự huyền hoặc chinh mình, mà hãy mau tìm cách để thoát ra khỏi đây.”

Đang thì thào tự nhắc nhở bản thân, Thư Phàm đột ngột dừng lại, đầu ngó nghiêng xung quanh, chân loay hoay chạy đông chạy tây trên khoảng lan can chật hẹp.

“Thật kì lạ ! Nếu đây là mơ, tại sao mình lại cảm thấy đau thế này ?” Thư Phàm xoa xoa vào má, vuốt vuốt cánh tay hơi sưng đỏ vì lúc nãy lỡ bấm bẹo hơi nặng tay.

Thư Phàm đứng bất động một chỗ, thất thần nhìn vào khoảng không trước mặt.

“Đây...đây không phải là mơ mà là thật. Mình...mình thật sự đang đứng trên lan can của một tòa lâu đài cổ, nằm trên một hòn đảo hoang.” Thư Phàm chỉ tay, kích động kêu lên, miệng không ngừng la hét, chân nhảy loi choi như một con khỉ.

Thư Phàm chạy biến vào trong nhà, miệng gọi to: “Có ai không ? Có ai không ?”

Chạy từ đầu phòng đến cuối phòng, Thư Phàm cảm phẫn hức: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh mau ra đây cho tôi ! Anh đang chơi trò khi gì thế hả ?”

“Xoạch !” Cánh cửa thông ra một căn phòng bên cạnh, đột nhiên mở ra. Một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, mặc quần áo màu đen, mái tóc hoa râm xuất hiện trước mặt Thư Phàm.

“Cô Phàm ! Chào cô !” Người đàn ông trung niên mỉm cười, lịch sự chào Thư Phàm.

Sự xuất hiện vô thanh vô thức của người đàn ông trung niên lạ mặt, khiến Thư Phàm giật nảy mình, quay phát lại, mắt để phòng nhìn ông ta.

“Ông...ông là ai ?” Thư Phàm lắp bắp, sợ hãi lui lại vài bước: “Hoàng Tuấn Kiệt đâu ?”

Người đàn ông trung niên giới thiệu: “Tôi là quản gia của tòa lâu đài này. Cô có thể gọi tôi là Phúc.”

“Ông Phúc !” Thư Phàm lẩm bẩm, gọi tên ông ta: “Ông...ông có thể cho tôi biết hiện giờ tôi đang ở đâu được không ? Còn nữa, Hoàng Tuấn Kiệt đâu, tại sao tôi không thấy ?” Thư Phàm đem hết tất cả thắc mắc và lo sợ của mình, hỏi ông quản gia tên Phúc một lượt, như sợ ông ta sẽ biến mất giống hệt cách ông ta xuất hiện.

“Chắc cô cũng đói rồi, để tôi dọn thứ gì đó cho cô ăn.” Ông Phúc không trả lời các câu hỏi của Thư Phàm, mà chỉ mỉm cười, hỏi lái sang chuyện khác.

“Ông Phúc ! Ông làm ơn nói cho tôi biết đi.” Xoắn mười đầu ngón tay vào nhau, Thư Phàm run sợ nói ra yêu cầu của mình: “Tôi muốn gặp Hoàng Tuấn Kiệt.”

“Cô Phàm !” Ông Phúc mỉm cười, ôn hòa khuyên bảo Thư Phàm: “Cô nên bình tĩnh, không có chuyện gì xảy ra đâu. Ở đây cô được an toàn.”

“Làm sao mà an toàn, bị nhốt ở đây như tù nhân mà gọi là an toàn hả ?” Thư Phàm muốn hét ầm lên, muốn quát thẳng vào mặt ông Phúc, nhưng đành phải cố nín nhịn.

“Ông Phúc ! Làm ơn nói cho tôi biết, tôi hiện giờ đang ở đâu ? Tại sao Hoàng Tuấn Kiệt không ra gặp tôi ?” Thư Phàm kiên trì muốn ông Phúc giải đáp thắc mắc và nghi vấn của mình. Một khi không biết rõ mình đang ở đâu, và Hoàng Tuấn Kiệt có được an toàn không, Thư Phàm không thể thả lỏng cảnh giác và nổi bất an trong lòng được.

Ông Phúc chưa kịp lên tiếng nói gì, ngoài lan can trên tầng hai vang lên tiếng “Phành phạch !” của cánh quạt máy bay cá nhân.

Thư Phàm chăm chú lắng tai nghe, cơ thể căng cứng, đầu óc càng lúc càng mờ mịt không hiểu gì cả.

“Này ! Hoàng Tuấn Kiệt có cần phải làm quá lên như thế không ? Hắn chẳng những đem nhốt mình ở đây, thậm chí hắn còn khoa trương đi bằng máy bay cá nhân đến đây nữa ?” Thư Phàm nghiêng răng trèo trẹo, mắt nổi lửa, mắng thảm Hoàng Tuấn Kiệt: “Hãy chờ đấy, tên chết tiệt kia ! Khi nào anh vào đến đây, tôi sẽ không tha thứ cho anh !” Cục tức bị nghẹn ứ trong cổ họng từ tối hôm qua vẫn chưa tiêu tán, giờ lại phát hiện ra Hoàng Tuấn Kiệt bá đạo đem nhốt mình như phạm nhân ở đây, Thư Phàm tức đến xì khói ra hai lỗ tai, thái độ hùng hổ muốn đánh Hoàng Tuấn Kiệt một trận như tử, nếu đánh được đầu hắn thành đầu heo luôn thì càng tốt.

Thư Phàm nắm chặt hai tay, mắt trừng trừng nhìn ra cánh cửa dẫn ra ban công, đứng thẳng người, nín thở chờ đợi giây phút Hoàng Tuấn Kiệt bước vào trong phòng.

Từ bên ngoài ban công, được ánh sáng ban ngày bao phủ, một người đàn ông thân cao 1m80, vóc dáng thon gọn, mặc một bộ vét màu đen đắt tiền, khuôn mặt góc cạnh, nam tính đẹp như một tài tử điện ảnh, đôi mắt đen sâu ẩn dưới hàng lông mi dày đen rậm, đôi môi mỏng lúc nào cũng mím chặt thể hiện là một con người có tính cách thâm trầm và băng giá, mái tóc màu đen bóng bĩnh quăn rũ lò xo xòa trước trán. Phong thái, dáng vẻ bề ngoài của anh ta khiến cho người khác phải nín thở để ngắm nhìn, phải kính cẩn cúi đầu mỗi khi anh ta xuất hiện, phải phục tùng mệnh lệnh mỗi khi anh ta ra lệnh hay yêu cầu làm gì đó. Người đàn ông này còn nguy hiểm hơn cả Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt nhiều, có thể nói tính cách của anh ta là tính cách tổng hợp của hai người bọn họ.

Thư Phàm trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn anh ta. Thêm một lần nữa, Thư Phàm lại cho rằng mình đang mơ. Tại sao người đáng lẽ nên xuất hiện là Hoàng Tuấn Kiệt lại không thấy đâu, tự dưng lại mọc ra một người đàn ông xa lạ, trông giống hệt một tên Hoàng để lãnh huyết vô tình trong những câu truyện cổ xưa thế này ?

Thư Phàm thì thào, tự nói với chính mình: “Haizz.... Có lẽ chiều tối hôm qua, mình uống hơi nhiều rượu vang đỏ, cộng thêm tinh thần hoảng loạn khi bị lạc ở sân bay, ngoài ra còn bị bị thuốc mê vào mũi, nên đầu óc mới nửa mơ nửa tỉnh, thành ra đã tự tưởng tượng ra tất cả.”

“Ông chủ !” Ông Phúc cúi đầu, kính cẩn chào người đàn ông lạ mặt hơn 30 tuổi kia.

Thư Phàm đứng nguyên một chỗ, mắt chăm chăm nhìn anh ta, như đang quan sát và nhòm ngòm một con thú lạ vừa mới bị người ta bắt nhốt trong cũi.

Người đàn ông lạ mặt thông thả bước đến trước mặt Thư Phàm, đôi mắt lạnh lẽo của anh nhìn vào mắt Thư Phàm.

Bất gặp ánh mắt không có một chút tình người và độ ấm của anh ta, Thư Phàm cau mày, dơ cao tay.

Hành động không dự đoán trước của Thư Phàm khiến ông quản gia tên Phúc hít một ngụm khí lạnh, còn người đàn ông lạ mặt kia không có một chút biểu tình gì, chỉ có đôi mắt của anh ta là hơi biến đổi sau đó nhanh chóng khôi phục lại ánh mắt vô hồn của mình.

Thư Phàm dùng ngón trỏ chọc chọc vào má anh ta, sau đó Thư Phàm chọc chọc vào má mình, hai hàng lông mày thanh tú nhú chặt, miệng lẩm bẩm: “Kì quái ! Không lẽ mình bị hoa mắt nên mới nhìn nhầm. Tại sao Hoàng Tuấn Kiệt hôm nay trông lại khác thế nhỉ ?”

Để xác minh xem người đàn ông kia có đúng là Hoàng Tuấn Kiệt không, Thư Phàm chẳng những dùng tay chọc và bẹo vào má anh ta, Thư Phàm còn ôm lấy người anh ta, dùng mũi ngửi mùi nước hoa trên cơ thể anh ta.

Ông quản gia bị dọa cho ngây ngốc, trợn mắt há mồm, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, tự dưng ông thấy lo lắng thay cho sự an toàn của Thư Phàm.

Sau một loạt xác minh mà mình đích thân thử nghiệm, lúc này Thư Phàm mới ngẩng mặt, hỏi anh ta: “Anh là ai ? Hoàng Tuấn Kiệt đâu ?”

Ông Phúc phì bọt khí, suýt chúi ngã bị nước bọt của mình làm cho sặc chết.

“Trên...trên đời này còn tồn tại một cô gái giống như cô gái này sao ?” Ông quản gia vuốt mồ hôi trên trán, lắc đầu ngán ngẩm.

“Cô đã kiểm tra đủ rồi chứ ?” Người đàn ông lạ mặt lạnh lùng hỏi, liếc mắt nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm gật đầu, gãi mũi, mỉm cười hỏi lại anh ta: “Anh là trợ lý mới của Hoàng Tuấn Kiệt ở Hồng Kông đúng không ?”

Ông quản gia lão đạo, ngả ngửa về phía sau.

“Con mắt nào của Thư Phàm cho rằng ông chủ là trợ lý của Hoàng Tuấn Kiệt. Cô gái này có mắt quan sát không ?” Thêm một lần nữa, Thư Phàm lại dọa cho ông quản gia nhảy dựng, suýt đứng tim vì sợ.

Người đàn ông kia hừ lạnh, nhếch mép: “Cô là bạn gái của Hoàng Tuấn Kiệt ?”

“Ai nói với anh tôi là bạn gái của anh ta hả ? Tôi không đánh anh ta một trận là may cho anh ta lắm rồi.” Thư Phàm siết chặt nắm đấm, nghiến răng, rít giọng phẫn nộ, dáng vẻ muốn đánh Hoàng Tuấn Kiệt ngay lập tức để xả giận.

Ông quản gia xui lơ đứng một chỗ, ông không còn gì để nói nữa. Cả đời ông cũng chưa từng gặp một cô gái nào có tính cách có một không hai giống như Thư Phàm.

Nghe câu trả lời của Thư Phàm, khóe môi người đàn ông lạ mặt khẽ nhếch lên, lạnh lùng bảo Thư Phàm: “Dù cô có phải là bạn gái của Hoàng Tuấn Kiệt không, tôi cũng muốn cô ở đây làm khách một thời gian. Hy vọng cô đồng ý và chấp nhận yêu cầu này của tôi.”

“Khoan đã !” Thư Phàm bóp thái dương, ngược mắt nhìn người đàn ông lạ mặt: “Anh nói muốn giữ tôi ở đây làm khách ?”

“Đúng.” Người đàn ông lạ mặt bình thản đáp.

“Tòa lâu đài và hòn đảo hoang này thuộc quyền sở hữu của anh ?”

“Đúng.” Người đàn ông lạ mặt nhún vai trả lời câu hỏi của Thư Phàm.

Thư Phàm lúc này mới phát hiện ở đây có điều gì đó không đúng. Để sở hữu một hòn đảo phải mua bằng rất nhiều tiền. Nếu không phải là tỉ phú, thì tuyệt đối không thể mua được. Một trợ lý tầm thường, làm sao có nhiều tiền như thế ?

“Anh...anh là ai ? Anh...anh không phải là trợ lý của Hoàng Tuấn Kiệt đúng không ?”

Ông quản gia tên Phúc dơ tay đầu hàng trước tính cách ngớ ngẩn của Thư Phàm.

“Cô không biết tôi là ai ?” Người đàn ông lạ mặt nhướn mi, mị mị mắt nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm cao giọng, tức giận quát to: “Anh tưởng tôi là Khổng Minh tái thế hay sao mà chuyện gì cũng biết.” Thư Phàm chống tay vào hông, ngẩng cao đầu, trừng mắt nhìn người đàn ông lạ mặt, miệng gằn từng tiếng: “Còn nữa, tôi chẳng cần biết anh là ai cả, anh mau chóng thả tôi ra ngay lập tức, nếu không tôi sẽ kiện anh tội bắt cóc người khác.”

Ông quản gia bây giờ mới được mở rộng tầm mắt. Trời ạ ! Đây là thái độ của một người con gái khi bị một người đàn ông xa lạ bắt cóc, rồi đem nhốt tại một tòa lâu đài cổ, trên một hòn đảo hoang sao ?

Người đàn ông lạ mặt, không hề tức giận, chỉ bình thản và lạnh lùng nhìn Thư Phàm: “Cô có nói gì cũng vô ích. Đây là đảo hoang, nếu không có tàu thuyền, không dùng máy bay cá nhân, cô không thể ra khỏi đây được.”

“Anh...” Thư Phàm tức đến run lấy bẫy, sắc mặt vằn vẹo khó coi, môi mím chặt, tay chỉ thẳng vào mặt người đàn ông lạ mặt.

“Dọn thức ăn cho cô gái này ăn. Còn nữa đừng làm phiền tôi, khi tôi đang ngủ.” Người đàn ông lạ mặt tiến đến cánh cửa gỗ dẫn ra hành lang của tòa lâu đài.

“Vâng, thưa ông chủ.” Ông quản gia cúi đầu, kính cẩn mở cửa cho người đàn ông lạ mặt.

“Đứng lại !” Thư Phàm nổi điên, bưng bưng lửa giận đuổi theo muốn ngăn không cho anh ta ra khỏi phòng.

Ông quản gia đứng chắn trước mặt Thư Phàm, khom người, chìa tay, lịch sự nói: “Cô Phàm ! Mời cô !”

Thư Phàm rất muốn quăng người đàn ông trung niên này sang một bên, nhưng lại ngại làm bị thương xương cốt của người già, sẽ mang tội bất kính, đành giậm chân đứng một chỗ, mím môi măm mỗ, phun lửa khí, dơ nắm đấm lên cao: “Tên xấu xa kia ! Tôi nhất định sẽ tìm cách ra khỏi đây ! Hừ ! Đừng tưởng là có thể nhốt được tôi.”

Môi ông quản gia co giật, ông thật lòng rất muốn cười to, nhưng vì sợ uy quyền của ông chủ, nên đành phải cố nín.

Khi cánh cửa gỗ từ từ khép lại, người đàn ông lạ mặt nghe rõ được những gì mà Thư Phàm nói, nhìn rõ được dáng vẻ hùng hổ, tràn đầy lửa giận và phẫn nộ của Thư Phàm.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Xem ra cô người yêu của cậu cũng không tồi.” Khóe môi khẽ nhếch lên, lời nói phát ra từ đôi môi khép mở, khuôn mặt trầm lạnh, chân sải bước trên hành lang dài hun hút, thỉnh thoảng có những cơn gió mang theo hơi lạnh của biển khơi thổi vào.

Tám giờ sáng, tại Khách sạn Hong Kong SkyCity Marriott, Đảo Lạn Đầu, Hồng Kông.

Vũ Gia Minh và Tú Linh đã dậy được một lúc.

Tối hôm qua nhận được tin Hoàng Tuấn Kiệt đang bị thương nặng xỉu phải nằm viện, còn Thư Phàm mắt tích không để lại dấu vết, Vũ Gia Minh đã ngồi thừ trên ghế sofa ngoài phòng khách nghĩ ngợi và tính toán đến hơn 12 giờ đêm mới đi ngủ. Là một người thông minh và nhạy bén, Vũ Gia Minh đã nhanh chóng gợi ý cho Trợ lý Tân phái người đến cổng sân bay dò hỏi mấy tài xế đang đậu xe ở đó. Vũ Gia Minh tin rằng chỉ cần một người trong số họ nhìn thấy Thư Phàm, thì sẽ nhanh chóng tìm ra Thư Phàm hiện giờ đang ở đâu.

Vũ Gia Minh nhìn khuôn mặt mới ngủ dậy trông sinh động, đáng yêu giống cún con của Tú Linh, hẳn không thể nói cho Tú Linh biết tin Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đích thân bay sang tận đây để tìm Tú Linh, cũng không thể nói cho Tú Linh biết hiện giờ Hoàng Tuấn Kiệt đang bị thương phải nằm viện, còn Thư Phàm đã mất tích từ tám giờ tối hôm qua. Nếu để cho Tú Linh biết, tất cả niềm vui sẽ biết mất, Tú Linh sẽ khóc nháo, sẽ lo lắng, sẽ bắt hẳn phải dẫn đi tìm Thư Phàm và đòi đến bệnh viện để thăm Hoàng Tuấn Kiệt.

Đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong, Tú Linh cùng Vũ Gia Minh xuống nhà hàng trong khách sạn để ăn cơm sáng.

Sáng nay, Tú Linh mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, mái tóc thắt bím thả dài sang hai bên.

Vũ Gia Minh mặc một chiếc áo thun dài tay màu xám, quần kaki màu trắng. Lúc nào, trông Vũ Gia Minh cũng lịch sự và hào hoa trong mắt của mọi người xung quanh.

Tú Linh và Vũ Gia Minh đang ăn cơm sáng, một người đàn ông trung niên bước đến, lễ độ gọi nhỏ: “Cậu Minh !”

Vũ Gia Minh cau mày, liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, khuôn mặt góc cạnh, hơi ngăm đen.

“Cậu Minh ! Tôi là Thư kí của chủ tịch Đào.” Anh ta tự giới thiệu cho Vũ Gia Minh và Tú Linh biết.

Vũ Gia Minh nhếch mép cười nhạt: “Có chuyện gì mà mới sáng sớm đích thân Thư kí riêng của chủ tịch Đào lại đến tận đây tìm tôi. ?” Lời nói của Vũ Gia Minh rất sắc bén. Hắn không để chức vụ của người đàn ông trung niên vào mắt.

Thư kí riêng của trợ lý Đào tuy rất bất mãn với thái độ không coi ai ra gì của Vũ Gia Minh. Nhưng là người từng trải, ông ta vẫn lễ độ nói: “Chủ tịch Đào có lời mời cậu Minh đến tư gia dự tiệc vào hai giờ chiều nay.”

“Dự tiệc ?” Vũ Gia Minh nhìn tám thiệp được in bằng những hoa văn đẹp mắt trên tay người đàn ông trung niên.

“Vâng, vào đúng hai giờ chiều nay. Mong cậu Minh đến đúng giờ.” Người đàn ông trung niên vẫn lịch sự, giữ lễ độ, không có một chút tỏ ra khiếm nhã.

Vũ Gia Minh tao nhã cầm lấy tờ danh thiệp trên tay người đàn ông trung niên. Tặng cho ông ta một nụ cười nửa miệng, Vũ Gia Minh nói: “Ông về nhắn với chủ tịch Đào rằng chiều nay đúng hai giờ, tôi sẽ tới.”

“Vâng. Tôi sẽ nhắn lại.” Người đàn ông trung niên cúi đầu chào. Trước khi đi, ông ta liếc mắt nhìn Tú Linh đang uống nước cam bên cạnh.

Vũ Gia Minh nhìn ông ta bằng đôi mắt sắc bén.

Người đàn ông trung niên tuy không nhìn vào mắt Vũ Gia Minh. Nhưng vẫn cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ cơ thể hắn. Bất giác ông ta thấy rùng hết cả mình.

“Chào cậu !” Người đàn ông trung niên gật đầu chào. Không dám chần chờ, ông ta vội bước đi.

Vũ Gia Minh nhếch mép, đôi mắt ánh lên những tia nhìn có thể đông cứng người đối diện.

“Anh Minh !” Tú Linh gọi nhỏ.

“Cô muốn nói gì ?” Vũ Gia Minh thu lại nụ cười có thể giết người của mình. Hắn mỉm cười, hỏi.

“Tôi có thể mượn điện thoại của anh được không ?” Tú Linh bên lên nói ra yêu cầu của mình: “Tôi cần gọi điện thông báo một tiếng với chị gái. Tôi không muốn chị ấy lo lắng cho tôi.”

Nụ cười trên môi Vũ Gia Minh đông cứng. Thư Phàm hiện giờ mắt tích không rõ tung tích. Hoàng Tuấn Kiệt nằm mê man trong bệnh viện. Bây giờ dù Tú Linh có gọi cho ai, họ cũng không thể bắt máy.

Vũ Gia Minh rơi vào khó xử. Bình thường, đầu óc thông minh và linh hoạt của hắn có thể nghĩ đủ ra mọi cách để lừa gạt Tú Linh. Nhưng vào lúc này, hắn không biết phải nói thế nào cho Tú Linh hiểu.

Nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô, tay lần mò vào túi quần, Vũ Gia Minh lấy điện thoại cho Tú Linh.

“Cảm ơn !” Thu Linh vui mừng đón lấy điện thoại trên tay Vũ Gia Minh, môi nở một nụ cười thật tươi.

Tú Linh quá đơn giản và quá dễ thỏa hiệp. Chỉ cần được người khác hơi đối xử tốt với mình, Tú Linh có thể quên đi những hành động không phải mà người đó đã gây ra cho mình.

Vũ Gia Minh nhìn nụ cười trên môi Tú Linh. Tự dưng, hắn thấy có lỗi với Tú Linh. Tuy Hoàng Tuấn Kiệt bị thương và Thư Phàm mất tích, không phải là do hắn gây nên. Nhưng hắn cũng có một phần lỗi trong đó. Nếu hắn không bắt cóc, mang Tú Linh sang đây, có lẽ hai người bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tú Linh run run bấm số của chị gái. Lòng thầm cầu mong cả đêm hôm qua và sáng nay, Thư Phàm cùng Hoàng Tuấn Kiệt không lo cho mình đến mất ăn mất ngủ. Còn cả Tổ Nga nữa, không biết bạn ấy có khóc không ?

Càng nghĩ, Tú Linh càng thấy sợ, càng thấy mình đáng ghét. Lẽ ra ngay tối hôm qua, mình phải gọi điện thông báo một tiếng với họ mới phải. Đáng này, mình lại vô tư ăn uống và đi ngủ, mà không nghĩ gì đến cảm nhận của họ dành cho mình.

Vũ Gia Minh thấy Tú Linh mặt mày nhăn nhó, đáng vẻ khổ sở và tự trách. Hắn thở dài, nước cà phê sữa trong miệng trở nên đắng ngắt.

Bấm đủ mười số của Thư Phàm, áp lên tai, Tú Linh hồi hộp và nôn nóng chờ nghe máy.

Từng tiếng “Tút ! Tút !” vang lên rất dài. Tiếp theo, Tú Linh nghe tổng đài thông báo số điện thoại di động của Thư Phàm đang tạm khóa nên không thể liên lạc được.

Tú Linh mắt đỏ hoe, run run sắp khóc. Tắt máy, Tú Linh bấm lại lần thứ hai. Tú Linh thử hết mười lần, lần nào Tú Linh cũng chỉ nghe được

giọng nói còi sần của tổng đài.

Tú Linh bật khóc, lệ tuôn như mưa.

Vũ Gia Minh giết mình, luống cuống vội nắm lấy tay Tú Linh: “Cô đừng khóc ! Có thể là chị cô bận việc, nên mới tắt máy.”

Những lời an ủi của Vũ Gia Minh, chẳng những không khiến Tú Linh thấy nhẹ lòng, mà càng khiến Tú Linh khóc nhiều hơn.

Bữa cơm sáng nay, coi như bị hủy bỏ. Tú Linh đang lo lắng cho chị gái, đang tự trách bản thân, làm gì còn tâm trạng để ăn uống. Vũ Gia Minh tuy không lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm bằng Tú Linh. Nhưng hẳn lại đau lòng khi thấy thủ cứng khóc đến thương tâm. Xem ra dù hẳn có không muốn can thiệp vào cũng không được. Nếu không sớm tìm được Thư Phạm, Tú Linh sẽ đau buồn và khóc mãi không thôi.

Hoàng Tuấn Kiệt vẫn nằm mê man trên giường bệnh chưa tỉnh. Bị một vết dao đâm vào bụng khá sâu, mất máu nhiều. Trong mấy ngày vừa qua, hẳn không chịu nghỉ ngơi, luôn lao đầu vào làm việc. Buổi tối hôm qua, vừa chạy lên chạy xuống trong sân ga, máu chảy đầm đìa, tình thần lại hoảng loạn, đã khiến sức chống cự cuối cùng trong cơ thể hắn tan biến.

Lúc Hoàng Tuấn Kiệt được sáu vệ sĩ đưa vào bệnh viện, không chỉ có một mình ông Hoàng cùng năm người vệ sĩ đi theo mà còn có một người đàn ông mặc áo bò bạc màu.

Bệnh viện là nơi có nhiều người ra vào, nên rất dễ để trà trộn. Người đàn ông mặc áo bò bạc màu kia có thể dễ dàng giả dạng một bệnh nhân hay một thân nhân của ai đó để đi dò xét phòng bệnh của Hoàng Tuấn Kiệt. Thậm chí hẳn ta còn có thể đóng giả là một bác sĩ để giết chết Hoàng Tuấn Kiệt.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn ta thôi. Hoàng Tuấn Kiệt đang được sáu vệ sĩ bảo vệ, túc trực 24/24 trước cửa phòng bệnh của hắn. Ông Hoàng được lệnh của ông Hoàng Gia Huy cũng cho người đến canh chừng hắn. Có thể nói tuyến phòng thủ quá dày đặc, ngay cả một con muỗi cũng không lọt qua.

Tám giờ sáng nay, ông Hoàng Gia Huy đến thăm Hoàng Tuấn Kiệt. Đi cùng ông còn có ông Hoàng, và mấy người thân tín khác.

Hoàng Tuấn Kiệt nằm trên lầu hai, phòng số 201A.

Hai vệ sĩ đứng canh gác trước cửa, ngăn không cho ông Hoàng Gia Huy, và mấy người đi cùng vào phòng: “Xin lỗi ông ! Nhưng chúng tôi không thể cho ông vào.”

Ông Hoàng thay mặt ông Hoàng Gia Huy, đứng lên phía trước nói chuyện với hai người vệ sĩ: “Ông Gia Huy là bố của cậu chủ Hoàng Tuấn Kiệt. Hy vọng hai cậu nhường đường cho ông ấy vào thăm cậu Kiệt.”

Hai người vệ sĩ nhìn ông Hoàng Gia Huy.

Ông Gia Huy năm nay hơn 50 tuổi, dáng người cao lớn, sắc mặt vì bệnh tật nên hơi nhợt nhạt. Khuôn mặt có nhiều nét tương đồng với Hoàng Tuấn Kiệt. Dù không biết rõ mối quan hệ giữa Hoàng Tuấn Kiệt và ông Hoàng Gia Huy là gì. Nhưng chỉ cần nhìn vóc dáng và khuôn mặt của cả hai, sẽ dễ dàng nhận ra được họ có quan hệ huyết thống rất gần gũi.

Một người vệ sĩ từng gặp ông Hoàng Gia Huy, khi cùng Hoàng Tuấn Kiệt đến nhà riêng của ông Gia Huy, đã cung kính nói: “Mời ông vào trong.”

Ông Gia Huy cùng ông Hoàng đi vào trong phòng. Mấy vệ sĩ còn lại đứng ở bên ngoài canh chừng.

Trong căn phòng rộng hơn 10 mét vuông, Hoàng Tuấn Kiệt sắc mặt tím tái, môi nhợt nhạt đang nằm trên một chiếc giường rải ga màu trắng. Một chai nước đang chuyển vào cổ tay.

Ông Gia Huy run run bước lại gần.

Ông Hoàng kéo ghế cho ông Gia Huy ngồi cạnh mép giường của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Bác sĩ bảo tình hình của thằng Kiệt thế nào rồi ?” Nhìn ngắm khuôn mặt không có sức sống và sinh khí của thằng con trai, ông Gia Huy hỏi ông Hoàng.

“Thưa ông chủ ! Bác sĩ nói cậu Kiệt mất máu quá nhiều, hơn nữa lại lao lực quá độ, nên tạm thời sẽ mê man bất tỉnh.” Ông Hoàng cung kính trả lời.

“Tình trạng này có kéo dài lâu không ?” Ông Gia Huy đau xót, tay chạm nhẹ vào gò má hốc hác của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu ấy tỉnh sớm hay muộn, hoàn toàn tùy thuộc vào sức khỏe và ý chí của cậu ấy.” Ông Hoàng nói lại y nguyên những gì mà bác sĩ nói với ông.

“Đã điều tra ra được kẻ nào đã thuê sát thủ giết thằng Kiệt chưa ?” Giọng ông Gia Huy trở nên sắc lạnh, đôi mắt ánh lên những tia nhìn sát

khí.

“Hiện giờ, mấy người thám tử mà ông chủ yêu cầu tôi cử đi điều tra, mới thu thập được một chút tin tức. Theo thông tin mà tôi mới nhận được, người đàn ông thuê giết cậu chủ là một người Hồng Kông, hơn 30 tuổi, có biệt hiệu là JK. Ngoài ra, thì không thu thập được tin tức gì nữa.”

“Hơn 30 tuổi, là người Hồng Kông, có biệt hiệu là JK ?” Ông Gia Huy trích dẫn câu trả lời của ông Hoàng.

“Vâng, thưa ông chủ. Đó chính xác là những gì mà tôi nhận được tin tức từ mấy người thám tử.” Ông Hoàng đứng bên cạnh ông Gia Huy, nghiêm túc đáp.

“Trong các mối làm ăn của thành Kiệt, có người nào hơn 30 tuổi từng là đối thủ và gây xích mích với thành Kiệt không ?”

“Tôi cũng đã nghĩ đến trường hợp này, nên đã cho thám tử điều tra. Kết quả thu được có hơn năm người.”

“Đã cho người theo dõi nhất cử nhất động của năm người đó rồi chứ ?”

“Dạ, vâng. Tôi đã cử người đi làm việc đó rồi.”

Ông Gia Huy không còn hỏi thêm ông Hoàng câu nào nữa. Ông tin vào khả năng làm việc của ông Hoàng. Đã gắn bó với nhau hơn 30 năm nay, ông Gia Huy và ông Hoàng quá hiểu nhau. Chỉ cần một cái liếc mắt, ông Hoàng đã biết ông Gia Huy muốn nói gì.

Ông Gia Huy vỗ nhẹ vào mu bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt. Ông lúc nào cũng thấy có lỗi với mẹ con hắn. Ông là một người cha vô trách nhiệm, một người chồng bạc tình. Nếu ông sống tốt hơn và nghĩ cho mẹ con họ, có lẽ bà Dung đã không chết, và hắn cũng sẽ không hận ông nhiều như bây giờ.

Khi phát hiện mình bị bệnh nặng sắp chết, ông Gia Huy mới hối hận và muốn làm một điều gì đó để bù đắp cho Hoàng Tuấn Kiệt. Ông đã dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không thành công. Hắn vẫn hận ông, vẫn căm ghét không muốn nhìn mặt ông. Trong lòng hắn, ông không xứng đáng làm cha.

Thư Phàm bị nhốt trong căn phòng trên lầu hai. Không thể mở được cửa phòng, cũng không có đủ khí nhảy từ ban công xuống vực sâu hun hút phía dưới, Thư Phàm vò đầu bứt tóc, hai tay chắp sau lưng, đi qua đi lại trong phòng, như một nhà hiền triết.

Thư Phàm đã vắt óc suy nghĩ, cố tìm cách thoát ra khỏi đây. Thư Phàm đã nghĩ ra hơn 10 cách. Trong đó độc ác có, bạo lực có, dùng lời lẽ thuyết phục có, thậm chí Thư Phàm còn định dùng cả mỹ nhân kế.

“A.....a.....” Ôm lấy đầu, ngửa cổ lên trần nhà, Thư Phàm kêu ầm lên.

“Đáng chết ! Có mau mở cửa cho tôi ra ngoài không hả ?” Quá tức giận, Thư Phàm dùng chân đá mạnh vào cánh cửa gỗ, đóng im ỉm.

“Rầm ! Rầm !”, “Đoành ! Đoành !” Những âm thanh vang lên liên tiếp.

Thấy vẫn còn chưa đủ để xả giận, Thư Phàm vác nguyên một cái ghế, dơ lên cao rồi đập mạnh vào cánh cửa tạo nên những âm thanh chói chúa: “Phành ! Phành !”

Cách Thư Phàm hai căn phòng, người đàn ông lạ mặt ngồi trên ghế xoay, mắt chăm chú nhìn vào màn hình vi tính. Chứng kiến những hành động mang tính bạo lực khi bị bắt nhốt của Thư Phàm, khóe môi anh ta nhếch lên, khủy tay chống xuống bàn, nheo mắt nhìn Thư Phàm.

Đứng bên cạnh, ông Phúc há hốc mồm, tròn tròn mắt. Thư Phàm là cô gái đầu tiên khiến cho ông đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

“Cô gái này rất thú vị.” Người đàn ông lạ mặt nhận xét.

“Ông chủ ! Ông định nhốt cô Thư Phàm ở đây bao lâu ?” Ông Phúc cẩn thận dò xét biểu hiện trên khuôn mặt người đàn ông lạ mặt.

“Đến chừng nào mà tôi lấy lại được những thứ mà tôi đã mất.” Người đàn ông lạ mặt lạnh lùng đáp.

Ông Phúc im lặng, không dám hỏi thêm câu gì nữa. Nhiệm vụ của ông là để mắt đến Thư Phàm, không để Thư Phàm xảy ra chuyện và trốn mất. Ngoài ra, ông không còn việc gì khác. Chuyện cá nhân của ông chủ, ông không tiện xen vào.

Thư Phàm đập phá đồ đạc trong phòng, đến khi mệt lử mới dừng lại. Chán nản, và bức mình khi đã tìm đủ mọi cách mà cánh cửa gỗ kia cũng không suy chuyển, Thư Phàm quyết định không phí sức để thử nữa.

Chạy ra ban công, Thư Phàm ngó nghiêng xung quanh.

Đứng từ trên cao, Thư Phàm có thể trông thấy một màu xanh bạt ngàn ở phía xa, và những con sóng biển đang xô vào ghềnh đá. Thư Phàm ước lượng ban công nơi mình đang đứng cách mặt nước biển hơn 200 mét. Rơi từ đây xuống, không bị chết ngạt vì nước biển, cũng bị những hòn đá ngầm nhọn hoắt chọc thủng cơ thể. Không cần phải thử, Thư Phàm cũng biết mình không chết cũng bị mất nửa cái mạng.

Thở ra một hơi thật dài, Thu Phàm loay hoay đi vòng tròn trong ban công nhỏ hẹp, rộng gần 10 mét vuông.

Vách bờ tường dựng thẳng đứng, trơn trượt, hoàn toàn không thể bám vào để di chuyển xuống dưới. Nếu Thu Phàm là một Spider Man, Thu Phàm sẽ không ngần ngại bám vào bờ tường và leo đi. Nhưng đáng tiếc, Thu Phàm là người thường.

Nghĩ và nghĩ, nghĩ nhiều đến mức đầu sắp nổ tung, cũng không tìm ra được cách nào khả thi.

“Hu hu hu !” Thu Phàm vò tóc cho rối, rên rỉ: “Không lẽ mình sẽ chết già ở đây, hay là chờ tên xấu xa kia thả mình ra.”

Thu Phàm không hề nghĩ đến khả năng là người đàn ông lạ mặt kia, mang mình đến đây để giết người giết khải. Theo suy nghĩ của Thu Phàm, anh ta sẽ không làm hại gì đến mình, mà chỉ đơn giản muốn giam giữ mình ở đây để làm con tin.

Oán trời, oán đất, oán người đàn ông lạ mặt kia chán, Thu Phàm chuyển sang oán số phận không may của mình khi quen biết với Hoàng Tuấn Kiệt.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh là đồ chết tiệt ! Đồ xấu xa ! Đồ vô trách nhiệm !” Thu Phàm chống một tay vào sườn, một tay chỉ vào khoảng không trước mặt như thể Hoàng Tuấn Kiệt đang đứng gần ở chỗ đó: “Nếu anh mà để tôi phải chết già ở đây, thì dù có làm ma tôi cũng không tha cho anh.”

Không biết có phải những lời nói của Thu Phàm quá buồn cười và quá vô lý hay không ? Từ trên không trung một con chim hải âu kêu lên mấy tiếng thâm thiết, lao đầu thẳng xuống chỗ Thu Phàm đang đứng.

Thu Phàm giật mình, ngẩng đầu nhìn lên cao, tay vô thức dơ lên đón lấy con chim đang rơi xuống với tốc độ tên bắn.

Nhìn con chim nằm ngửa trong lòng bàn tay mình, lông bên cánh trái dính bết máu, một mũi tên xuyên từ mặt trước sang mặt sau, Thu Phàm thấy đau lòng.

“Mày bị ai đó bắn đúng không ?” Thu Phàm dịu dàng vuốt nhẹ vào đầu con chim, giọng ân cần hỏi han. Nhờ con chim, Thu Phàm đã tạm quên đi bức bối và tức giận vì bị bắt nhốt và giam giữ ở đây.

Đi vào trong phòng, Thu Phàm cẩn thận đặt con chim nằm trên bàn, mắt đảo dáo dác ngó xung quanh, cố tìm kiếm một hộp thuốc cứu thương.

“Này ! Có ai không ?” Thu Phàm bắc loa lên miệng, bức bối gọi to: “Tôi cần một hộp thuốc cứu thương.”

“Đi lấy cho cô ta đi !” Người đàn ông lạ mặt bảo ông Phúc.

“Vâng, thưa ông chủ.” Ông Phúc nhận lệnh, xoay người đi ngay.

Thu Phàm gọi mấy lần, mà không nghe thấy ai trả lời, đã sẵn giọng quát: “Các người có bị điếc không hả ? Tôi nói là tôi cần một hộp thuốc cứu thương.”

“Cạch !” Cánh cửa gỗ tự động mở ra, ông Phúc đi vào phòng. Trên tay ông đang cầm một hộp thuốc cứu thương màu trắng bạc.

“Cô Thu Phàm ! Hộp thuốc cứu thương mà cô yêu cầu đây.” Ông Phúc mỉm cười, đưa hộp thuốc cứu thương cho Thu Phàm.

Thu Phàm nén giận, vội cầm lấy hộp thuốc cứu thương trên tay ông Phúc, miệng cộc lốc nói: “Cảm ơn.”

“Cô đừng khách sáo.” Ông Phúc gãi mũi, nụ cười vẫn nở trên môi.

Thu Phàm hừ lạnh, trừng mắt nhìn ông Phúc.

Ông Phúc cười cười, không nói gì.

Thu Phàm không thèm chú ý đến ông Phúc. Kéo ghế ngồi xuống, mở hộp thuốc cứu thương, Thu Phàm tiến hành cứu chữa cho con chim hải âu.

Tuy không phải làm một bác sĩ chưa trị cho động vật và chim thú, nhưng lương tâm của một bác sĩ đã chảy trong huyết quản. Thu Phàm không thể bỏ mặc sự sống chết của con chim hải âu.

Thu Phàm say sưa, tập trung vào việc rửa vết thương, bôi thuốc, và băng bó cho con chim hải âu, mà đâu hay nụ cười cùng giọng nói dịu dàng của mình đã lọt vào tai và đầy mắt của người đàn ông lạ mặt.

Hai giờ chiều, Vũ Gia Minh đưa Tú Linh đến biệt thự nhà họ Đào dự tiệc theo như lời mời ghi trên tấm thiệp.

Ngồi trên xe ô tô, Vũ Gia Minh ngắm nhìn Tú Linh.

Chiều nay, Tú Linh mặc một chiếc váy lụa màu hồng nhạt, mái tóc dài buông xõa được cắt tỉa một cách gọn gàng và hợp thời trang. Mái tóc mới, khuôn mặt được trang điểm nhẹ cùng chiếc váy lụa màu hồng nhạt đã tôn lên vẻ đẹp động lòng người của Tú Linh lên cao vài phần.

Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, đôi mắt mê đắm nhìn Tú Linh. Hắn tự hào và sung sướng vì thủ cung của hắn đã không còn khóc nháo và đòi về bằng được như lúc sáng.

Vũ Gia Minh đã lừa Tú Linh là sẽ sớm đưa Tú Linh trở về Việt nam đoàn tụ cùng chị gái và Hoàng Tuấn Kiệt khi kết thúc công việc. Tú Linh không hề biết rằng, để kết thúc công việc, phải mất gần nửa tháng. Hơn nữa chị gái cùng Hoàng Tuấn Kiệt đâu có ở Việt nam, hai người bọn họ đang ở trên đất Hồng Kông.

Vũ Gia Minh là một tên ích kỉ, chỉ quan tâm đến niềm vui của mình, đâu có thể đại dốt nói cho Tú Linh biết được sự thật. Cùng lắm thì hắn lại tiếp tục dùng mưu để lừa dối Tú Linh.

Tú Linh ngồi bên cạnh Vũ Gia Minh, mười đầu ngón tay đan siết vào nhau, khuôn mặt phảng phất u buồn và lo lắng. Từ sáng đến giờ, đã liên tiếp gọi mấy chục cuộc gọi cho cả chị gái và Hoàng Tuấn Kiệt mà không được, Tú Linh lo sợ hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó không may.

“Tú Linh !” Vũ Gia Minh gọi nhỏ, nắm lấy tay Tú Linh: “Cô đang suy nghĩ gì thế ?”

“Tôi...tôi muốn về nhà.” Tú Linh mắt đỏ hoe, sụt sịt nói.

“Không được.” Vũ Gia Minh sẵng giọng cự tuyệt: “Cô đã hứa là sẽ ở đây cho đến khi nào tôi hoàn thành xong công việc rồi kia mà ? Tại sao bây giờ cô lại nuốt lời ?”

Vũ Gia Minh oán hận mắng thăm Tú Linh. Để có được trái tim của Tú Linh, hắn đã phải cố dè dặt nên dục vọng của mình, cố đóng vai một người tốt. Tại sao Tú Linh không chịu hiểu dụng tâm của hắn, mà lúc nào cũng chỉ biết khóc lóc và đòi về ? Chẳng lẽ hắn là một kẻ đáng ghét như thế ?

“Nhưng mà....” Tú Linh quệt lệ trên mắt: “Chị gái và anh Tuấn Kiệt sẽ lo cho tôi.”

“Không được nhắc tên Hoàng Tuấn Kiệt trước mặt tôi !” Vũ Gia Minh bá đạo ra lệnh: “Nếu cô còn tái phạm, tôi sẽ trừng phạt cô thật nặng.” Bàn tay nhỏ bé của Tú Linh bị Vũ Gia Minh bóp mạnh.

Tú Linh nhăn mặt kêu đau, tức giận mắng hắn: “Anh...anh đừng quá đáng ! Tại anh đột nhiên mang tôi sang đây, tôi đi mà không nói được câu gì với chị gái tôi cùng anh Kiệt, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được. Tôi làm sao có thể không lo, có thể yên tâm ở bên này vui chơi. Trong khi chị gái tôi cùng anh Kiệt đang đi tìm tôi khắp nơi.”

Mặc dù Tú Linh nói rất hợp tình hợp lý, nhưng khi vào tai Vũ Gia Minh lại biến thành ghen tuông và tức giận. Hắn không thích thú cung coi trọng người khác hơn hắn.

Một ý nghĩ xấu xa và đen tối lướt qua đầu, khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên càng lúc càng sâu. Hắn nhất quyết không thể để Tú Linh trở về Việt nam vào lúc này được.

Vũ Gia Minh giả vờ hối lỗi, vòng tay ôm lấy Tú Linh vào lòng: “Cô đừng khóc nữa. Tôi hứa sẽ nhanh chóng giải quyết xong công việc, để đưa cô trở về Việt nam.”

Những lời hứa hẹn, cùng giọng nói ngọt ngào của Vũ Gia Minh, đã có tác dụng đối với Tú Linh.

Tú Linh ngây thơ tin tưởng hắn, ngây thơ cho rằng hắn không phải là một người xấu, mà đâu có hay hắn còn giao hoạt hơn cả một con hồ ly.

.....

Biệt thự nhà họ Đào giống như một cung điện thu nhỏ. Biệt thự gồm hai tầng, rộng hơn 1,000 mét vuông. Sân trước và sân sau trồng nhiều bồn hoa và cây cảnh. Lối kiến trúc pha tạp giữa Châu Á và Châu Âu, đã tạo nên nét độc đáo cho căn biệt thự.

Trợ lý Tân đậu xe trước cổng nhà họ Đào. Bước xuống xe, Trợ lý Tân khom người mở cửa xe ô tô cho Vũ Gia Minh và Tú Linh.

Vũ Gia Minh đặt bàn tay nhỏ bé của Tú Linh vào khuỷu tay.

Tú Linh ngược mắt nhìn Vũ Gia Minh, ngờ ngác không hiểu hắn làm như vậy là có ý gì.

Vũ Gia Minh mỉm cười, nói: “Chúng ta đi như thế này mới giống một đôi đi dự tiệc với nhau.”

Tú Linh đỏ mặt, cụp mắt, không dám nhìn Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh cười tươi, nheo mắt nhìn Tú Linh. Hắn rất thích nhìn khuôn mặt đỏ hồng vì ngượng của Tú Linh. Mỗi lần trông thấy Tú Linh trong bộ dạng này, hắn lại có một mong ước mãnh liệt là được hôn Tú Linh và làm những chuyện mà chỉ cần tưởng tượng ra thôi, đã đỏ mặt tía tai rồi.

“Đi thôi !” Vũ Gia Minh hắng giọng, bảo Tú Linh.

Tú Linh run run sánh đôi cùng Vũ Gia Minh đi vào trong sân vườn nhà họ Đào.

“Anh Minh !” Một cô gái hơn 20 tuổi, mày ngài mắt phượng, làn da trắng mịn như men sứ, uyển chuyển và thướt tha đi về phía Vũ Gia Minh và Tú Linh.

Tầm mắt cô ta di chuyển trên khuôn mặt trẻ con của Tú Linh. Khi phát hiện Vũ Gia Minh không đến một mình, mà đi cùng với một cô gái, nụ cười trên môi Đào Tuyết Viên vụt tắt. Cô ta cẩn thận quan sát và đánh giá Tú Linh từ đầu xuống chân. Trong mắt cô ta, Tú Linh đã chính thức xếp vào danh sách địch thủ cần phải loại bỏ. Vũ Gia Minh là của cô ta, không một cô gái nào có quyền mơ tưởng và cướp đi.

Vũ Gia Minh nhếch mép, mắt chán ghét nhìn Đào Tuyết Viên. Tuy không thích một cô gái suốt ngày săn đón mình, thậm chí còn muốn quyến rũ mình lên giường. Nhưng vì công việc làm ăn của gia đình, Vũ Gia Minh phải chơi trò mèo vờn chuột với cô ta.

“Anh Minh ! Cô gái này là.....?” Đào Tuyết Viên cố che dấu ghen tuông và tức giận vào trong, mỉm cười hỏi Vũ Gia Minh.

“Cô ấy là bạn của anh.” Vũ Gia Minh cười đáp.

Tú Linh thấy có một chút hụt hẫng và mất mát, khi nghe Vũ Gia Minh chỉ đơn giản giới thiệu mình là bạn của hắn. Nhưng Tú Linh không buồn lâu. Hiện giờ, Tú Linh vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Đối với hành động quan tâm và ân cần chăm sóc của Vũ Gia Minh, Tú Linh rất cảm động. Tú Linh đang dưng dưng và ý nại vào Vũ Gia Minh.

Đào Tuyết Viên nhìn chăm chăm vào bàn tay Tú Linh đang khoắc vào khuỷu tay Vũ Gia Minh.

Người con gái chết tiệt này ! Cô ta tưởng cô ta là ai, mà dám vênh vang khoắc tay Vũ Gia Minh đi khắp nơi ?

Mặc dù tức giận muốn điên lên, muốn tát Tú Linh vài cái vào mặt thật nặng và muốn đe dọa không cho phép Tú Linh tiếp xúc gần gũi với Vũ Gia Minh. Nhưng ngoài mặt, Đào Tuyết Viên vẫn tươi cười, dịu dàng bảo Vũ Gia Minh: “Kìa anh ! Sao anh không giới thiệu tên của cô ấy cho em biết ?”

Vũ Gia Minh cười cười, đôi mắt của hắn hiện lên sát khí nhưng lại biến mất đi rất nhanh. Hắn thừa hiểu trong đầu Đào Tuyết Viên đang nghĩ gì.

Đào Tuyết Viên đang đóng kịch. Vũ Gia Minh là chuyên gia lừa đảo, hắn đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội để phô diễn tài năng diễn xuất của mình.

“Tú Linh ! Đây là Đào Tuyết Viên. Cô ấy là con gái của chủ tịch Đào.” Vũ Gia Minh giả vờ nghiêm túc đóng vai người đứng ở giữa giới thiệu hai cô gái với nhau.

“Chào chị !” Tú Linh mỉm cười thân thiện, hoàn toàn không biết Đào Tuyết Viên đang căm hận mình thấu xương.

“Chào em !” Đào Tuyết Viên cười ngọt ngào. Nụ cười của cô ta có thể ví như một lưỡi dao sắc mỏng đang chuẩn bị rạch năm sáu nhát vào khuôn mặt búp bê của Tú Linh.

Vũ Gia Minh liếc mắt nhìn Đào Tuyết Viên, đôi mắt sắc bén của hắn không ngừng lóe sáng.

Mọi người đứng xung quanh, đều tò mò và hiếu kỳ nhìn một chàng trai và hai cô gái có diện mạo bề ngoài đẹp như trong tranh. Sắc đẹp của Đào Tuyết Viên có thể ví như một đóa hoa hồng nhung đầy gai nhọn. Tuy rằng bông hoa hồng nhung có đẹp, có rực rỡ sắc hương, nhưng không ai dám hái vì gai gai độc. Còn sắc đẹp của Tú Linh có thể ví như một đóa hoa trà, tươi mát trong nắng mai.

Vũ Gia Minh sánh đôi cùng Tú Linh và Đào Tuyết Viên đi vào trong nhà. Ba người bọn họ đi đến đầu, thu hút ánh mắt nhìn của mọi người đến đây.

Chủ tịch Đào đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông hơn 50 tuổi. Thấy Vũ Gia Minh đến, chủ tịch Đào cười: “Chào cháu !”

“Chào chủ tịch !” Vũ Gia Minh mỉm cười, lễ độ chào chủ tịch Đào.

“Cháu đừng gọi bác là chủ tịch ! Nghe xa lạ quá !” Chủ tịch Đào thân thiết vỗ vai Vũ Gia Minh.

“Dạ.” Vũ Gia Minh cười khẽ, gật đầu đáp.

Cách ứng đối của Vũ Gia Minh, khiến Tú Linh tròn xoe mắt nhìn. Người đàn ông này có trăm nghìn bộ mặt, không biết bộ mặt nào mới là bộ mặt thật của anh ta. Tự dưng Tú Linh thấy lo sợ vu vơ. Theo Vũ Gia Minh đến đây, đến dự tiệc tại tư gia của một gia đình xa lạ, không quen biết. Tuy rằng có thể phần nào hiểu được họ đang nói gì với nhau, nhưng Tú Linh thấy mình không thuộc thế giới với họ.

Chủ tịch Đào giới thiệu Vũ Gia Minh với mấy người đàn ông lạ mặt. Tú Linh loáng thoáng nghe được tên và chức vụ của họ. Bọn họ đều là những người có máu mặt ngoài xã hội.

Đào Tuyết Viên giả vờ thân thiết, mỉm cười bảo Tú Linh: “Hai chị em mình ra kia tìm đồ ăn và thức uống. Ở đây để cho mấy quý ông nói

chuyện với nhau.”

Tú Linh không muốn đi cùng với Đào Tuyết Viên, không muốn rời xa Vũ Gia Minh. Nhưng thấy Vũ Gia Minh đang mãi tiếp chuyện với mấy quý ông, hoàn toàn ngó lơ mình, Tú Linh chán nản nói: “Vâng.”

Đào Tuyết Viên nhếch mép, nghĩ thầm: “Tao sẽ dạy cho mày hiểu dám quyến rũ bạn trai của người khác thì sẽ lĩnh hậu quả gì.”

Tú Linh cùng Đào Tuyết Viên đi ra sân sau của khu vườn. Trên tay Đào Tuyết Viên cầm một ly rượu ực kị, Tú Linh bung một đĩa trái cây và một cốc nước lọc. Cách ăn uống của Tú Linh chẳng khác gì một đứa trẻ con.

Đến một góc khuất, Đào Tuyết Viên dừng lại. Lúc này cô ta thu lại bộ mặt tươi cười, trầm giọng quát hỏi Tú Linh: “Cô và Vũ Gia Minh có quan hệ gì?”

Tú Linh bị tiếng quát hỏi của Đào Tuyết Viên khiến cho giật mình, suýt chút nữa buông rơi đĩa trái cây cùng cốc nước lọc.

“Chị..chị....” Tú Linh lắp bắp kinh hãi, hốt hoảng nhìn khuôn mặt đằng đằng sát khí của Đào Tuyết Viên.

“Cô có biết mình vô sỉ lắm không hả?” Đào Tuyết Viên nghiêng rặng nghiêng lợi, rít giọng: “Vũ Gia Minh là chồng sắp cưới của tôi. Sao cô dám mơ tưởng, dùng sắc đẹp của mình để quyến rũ anh ấy? Cô còn mặt dày khoác tay anh ấy đến tận đây dự tiệc nữa là sao?”

Tú Linh kinh hoàng, mắt mở to nhìn Đào Tuyết Viên. Cốc nước lọc cùng đĩa trái cây rơi xuống đất, vỡ tan tành thành từng mảnh nhỏ.

“Anh...anh Minh là...là chồng sắp..sắp cưới của chị?” Tú Linh rơi lệ. Từng giọt nước mắt long lanh, lấp lánh như pha lê. Trái tim vì đau đớn và choáng váng đã gần như ngừng đập trong lồng ngực.

Đào Tuyết Viên hài lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt và nước mắt đầm đìa của Tú Linh. Cô ta tưởng Tú Linh cũng giống như những cô gái chanh chua và đánh đá khác. Nhưng không ngờ, Tú Linh lại yếu đuối và hay khóc như thế.

Được thế, cô ta càng cao giọng quát Tú Linh: “Cô biết điều thì tránh xa anh Gia Minh ra. Nếu không, cô đừng trách tôi độc ác.”

Đào Tuyết Viên tiếp tục sỉ nhục Tú Linh: “Hừ! Cô tìm cách tiếp cận anh ấy vì tiền và địa vị của anh ấy chứ gì? Cô nói đi! Cô cần bao nhiêu tiền, để tôi cho cô?”

Tú Linh bịt hai tai lại, nước mắt tuôn như mưa, miệng lắp bắp: “Không phải! Không phải!”

Tú Linh đi giật lùi, khuôn mặt nhợt nhạt nước mắt. Vừa đau lòng khi biết Vũ Gia Minh đã có vợ chưa cưới, vừa căm ghét hán đưa bốn và lừa dối mình bao lâu nay, vừa tủi nhục khi bị Đào Tuyết Viên coi là một cô gái lăng lơ, và hám của. Không còn chịu đựng hơn được nữa, Tú Linh co giò bỏ chạy thật nhanh.

Đào Tuyết Viên cười nhạt, hả hê nhìn theo. Cô ta sung sướng vì có thể nhanh chóng loại bỏ được một địch thủ.

Tú Linh băng qua sân vườn rộng hơn 500 mét vuông, phóng ra cổng. Nước mắt khiến tầm nhìn của Tú Linh bị hạn hẹp.

Mọi người đều tập trung ăn uống, nói chuyện, cười đùa và nhảy nhót trong nhà. Không có mấy ai đi ra sân vườn toàn cây cối rậm rạp, Tú Linh lại là người mới ở đây, nên sự mất tích của Tú Linh không gây sự chú ý của nhiều người.

Tú Linh cứ thế chạy, chạy càng lúc càng xa. Đến khi mệt đến không thể thở nổi, và không còn chạy tiếp được nữa, Tú Linh mới dừng lại.

Ngơ ngác nhìn con đường đông xe cộ qua lại, Tú Linh không biết mình đang đứng ở đâu, và đây là nơi nào. Trên người không mang theo điện thoại, không có tiền, Tú Linh bắt đầu thấy sợ hãi và hốt hoảng.

Kể từ lúc theo Vũ Gia Minh sang Hồng Kông, Tú Linh chưa rời khỏi khách sạn Hong Kong SkyCity Marriott nửa bước. Tú Linh không nhớ được điện chỉ của khách sạn đó, cũng không biết tư gia của nhà họ Đào nằm trên con đường nào.

Tú Linh giờ chẳng khác gì một đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi. Tú Linh vừa mới nín khóc, lại khóc như mưa, tay nắm chặt lấy thân váy, tóc tai tán loạn vì gió thổi.

Tú Linh bước thấp bước cao đi trên đường. Hình ảnh vừa đi vừa khóc của Tú Linh khiến người đi đường chú ý. Có vài gã đàn ông đã cợt nhả trêu ghẹo Tú Linh. Quá sợ hãi, Tú Linh lại co giò chạy tiếp. Khoảng cách giữa Tú Linh và biệt thự nhà họ Đào càng lúc càng xa.

Đến một ngã tư, nhìn cột đèn giao thông nhấp nháy chuyển sang màu đỏ, Tú Linh muốn băng sang đường.

Ánh mắt trời nắng gắt khiến khuôn mặt Tú Linh đỏ gay. Tú Linh vừa đi trên làn vạch màu trắng, vừa cúi đầu đếm nhịp bước chân. Mãi đếm nhịp bước chân, đi thật chậm, Tú Linh không biết đèn đã chuyển sang màu xanh, xe cộ bắt đầu di chuyển.

“Két!”, “Rầm!”, “Phịch!” Ba âm thanh vang lên cùng một lúc.

Tú Linh bị một chiếc xe tông vào người. Đầu Tú Linh đập xuống nền xi măng, thân thể bị xây xát, máu đang chảy ra từ vết thương trên trán.

Tiếng la hét, tiếng phanh xe thắng gấp. Tất cả tạo nên một âm thanh hỗn độn, làm náo loạn cả một khu phố.

Từ trên xe ô tô, một người đàn ông trung niên bước xuống. Ông ta nhanh chóng cúi xuống xem xét tình hình thương tích của Tú Linh.

Chưa đầy 10 phút sau, tiếng còi xe cứu thương vang lên.

Ngồi trên xe ô tô, một người đàn ông trẻ hơn 20 tuổi cau mày bức bối. Tức giận mắng thăm cô gái kia băng qua đường khi đèn đã chuyển sang màu xanh. Mặc dù đã bấm còi inh ỏi, nhưng cô ta mất điểm tại ngã, nên mới xảy ra có sự này.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Vũ Gia Minh cố gắng tìm kiếm hình bóng của Tú Linh trong biển người, hắn không ngừng tự trách bản thân mình, lẽ ra hắn nên chú ý đến Tú Linh, không nên để Tú Linh vượt khỏi tầm mắt. Mang theo lo lắng và hốt hoảng, hắn gọi điện thoại cho Trợ lý Tân: “Đi vào tiền sảnh ! Tôi có chuyện cần nói !” Mặc dù vậy, bên ngoài hắn vẫn bình tĩnh xử lý mọi chuyện.

Trợ lý Tân sau khi nhận điện thoại của Vũ Gia Minh, lập tức đi từ trong vườn vào tiền sảnh gặp Vũ Gia Minh.

“Cậu chủ !” Trợ lý Tân hơi cúi đầu, cung kính chào Vũ Gia Minh.

“Tôi đã yêu cầu cậu cho người để mắt đến Tú Linh đúng không ? Hiện giờ Tú Linh đang ở đâu ?” Vũ Gia Minh nhíu mày, ngữ khí có dấu hiệu tức giận.

Trợ lý Tân rung mình, vội nói: “Xin lỗi cậu chủ ! Tôi sẽ đi tìm cô ấy ngay.”

Trợ lý Tân định quay người bỏ đi, Vũ Gia Minh quát nhỏ: “Cậu nói như thế có nghĩa là hiện giờ cô ấy ở đâu cậu cũng không biết ?”

Trợ lý Tân trong lòng run dử dội. Vũ Gia Minh là một kẻ thâm sâu khó lường như thế nào, không phải Trợ lý Tân không biết. Tú Linh là cô gái được hắn coi trọng, nếu chẳng may Tú Linh xảy ra chuyện gì, thì Trợ lý Tân dù có mười cái mạng cũng không đủ đền.

“Cậu...cậu...chủ....” Trợ lý Tân lắp bắp, mồ hôi tuôn ra đầy mặt.

“Phải mấy người đi tìm cô ấy ngay ! Tôi hạn cho cậu trong vòng một tiếng phải tìm ra cô ấy. Nếu không, cậu chuẩn bị nhận hậu quả đi.” Vũ Gia Minh hạ giọng nói, môi nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

Da đầu Trợ lý Tân co giật, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm áo. Vũ Gia Minh bây giờ trông giống hệt một con quỷ chuẩn bị nhe nanh múa vuốt, nuốt con mồi vào bụng.

“Đi mau !” Vũ Gia Minh trừng mắt, quát. Hừ ! Bọn nhân viên dưới quyền dám lơ là trách nhiệm ? Bọn họ định thử thách lòng kiên nhẫn của hắn chắc ?

Trợ lý Tân vội vàng đi ngay, không dám chần chờ dù chỉ là một phút giây. Vừa đi Trợ lý Tân vừa cầu nguyện, cầu mong sao Tú Linh không xảy ra chuyện gì, cầu mong Tú Linh chỉ đi quay quần trong vườn của nhà họ Đào, cầu mong số phận của mình không gặp vận rủi. Chân rảo bước nhanh, Trợ lý Tân đáng thương liên tục dùng khăn tay màu trắng lau mồ hôi trên mặt, miệng lẩm bẩm hết một con chiên ngoan đạo, chỉ thiếu nước làm dấu thánh trên trán và trên ngực.

Tú Linh đột ngột biến mất, Vũ Gia Minh không còn tâm trạng tiếp chuyện với các quý ông, lòng hắn nóng như lửa đốt. Tuy ngoài mặt tỏ ra bình thản, nhưng bên trong hắn đang có một ngọn lửa bốc cao lên đến tận đỉnh đầu, bàn tay siết thành nắm đấm, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi.

Đào Tuyết Viên sau khi dùng lời lẽ sắc nhọn và chanh chua để sỉ nhục Tú Linh, đã vui vẻ tiến lại gần Vũ Gia Minh. Mỗi bước chân của cô ta giống một siêu mẫu đang bước trên sàn catwalk. Gấu váy bay bay, mái tóc dài uốn quăn tung bay trong gió, khiến quý ông trong bữa tiệc phải nín thở, si dại nhìn không chớp mắt, có người còn quên cả thở. Sắc đẹp của cô ta có thể ví như một bức họa thủy mặc, một bức họa do người họa sĩ tài hoa muốn tất cả đàn ông trên thế gian phải quỳ xuống chân cô ta.

“Anh Minh !” Giọng nói mềm mại ngọt đến tận xương, đôi môi anh đào hé mở, đôi lông mi cong hình cánh phượng chớp chớp.

Vũ Gia Minh cau mày nhìn: “Tuyết Viên !” Mặc dù nhìn không vừa mắt, không muốn tiếp chuyện. Nhưng cô ta chào hỏi hắn, hắn không thể ngó lơ, cũng không thể coi như không thấy cô ta tồn tại.

“Anh muốn uống với em một ly không ?” Đào Tuyết Viên cười, nụ cười quyến rũ, động lòng người.

Các quý ông đứng bên cạnh đã say, say điên đảo, say vì rượu, say vì người đẹp.

Vũ Gia Minh trong lòng mắng thầm Đào Tuyết Viên không biết bao nhiêu lần: “Hừ ! Cô định đóng kịch với tôi đến bao giờ nữa. Chúng ta quá giống nhau, trong đầu cô đang suy nghĩ gì chẳng lẽ tôi không biết.”

“Anh Minh !” Đào Tuyết Viên nắm lấy khuỷu tay Vũ Gia Minh: “Uống với em một ly.”

Vũ Gia Minh nghe được tiếng nuốt nước bọt của mấy quý ông đứng bên cạnh. Khóe môi Vũ Gia Minh nhếch lên, hần cười nhạt, nụ cười không có một chút hào cảm. Người ta nói hồng nhan họa thủy, thật không sai một chút nào. Đào Tuyết Viên chẳng những có sắc đẹp mặn mà, cô ta còn có tài đóng kịch, tài năng của cô ta so với hần có thể vì kẻ tám lạng, người nửa cân.

“Được rồi ! Chúng ta đi uống rượu.” Vũ Gia Minh để cô ta nắm lấy khuỷu tay, cùng cô ta đi vào trong phòng khách.

Sóng mắt Đào Tuyết Viên lưu chuyển, đôi môi anh đào của cô ta nở ra một nụ cười đỏ thắm như máu. “Bạch Tú Linh ! Cô đừng mơ tưởng nữa. Vũ Gia Minh là của tôi, dù cô là ai đi chăng nữa, thì cũng đừng hòng cướp mất anh ấy.”

Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn sân khấu chớp nhoáng. Từng đôi từng đôi đưa nhau ra sàn nhảy. Ban nhạc mặc trang phục vét màu trắng sữa, luôn luôn chơi theo yêu cầu của các quý ông, quý cô, quý cậu và quý bà đi dự tiệc.

Vũ Gia Minh và Đào Tuyết Viên đứng uống rượu trong góc phòng khách. Một tay đút vào túi quần, một tay cầm ly rượu cho lên môi, Vũ Gia Minh vừa uống rượu, vừa đưa mắt quan sát khắp phòng khách, hần đang cố kiếm tìm hình bóng của Tú Linh. Mặc dù rất muốn chạy đi tìm Tú Linh, nhưng với thân phận là Tổng giám đốc của nhà họ Vũ, không cho phép hần hành động một cách hồ đồ, hơn nữa hần tin tưởng Trợ lý Tần sẽ nhanh chóng tìm ra Tú Linh.

Dù trong lòng nóng như lửa đốt, ngoài mặt Vũ Gia Minh vẫn cười nói với Đào Tuyết Viên.

Đào Tuyết Viên đứng dựa sát vào người Vũ Gia Minh, cô ta đứng dựa gần đến nỗi, chỉ một chút nữa thôi cô ta đã dán thân thể mình vào ngực Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh đương nhiên hiểu dụng ý của cô ta, nhưng vẫn giả vờ không hiểu, tiếp tục đứng nói chuyện và cười đùa với cô ta.

Tú Linh được đưa vào bệnh viện, đứng bệnh viện nơi mà Hoàng Tuấn Kiệt đang nằm, chỉ khác Tú Linh đang nằm trên lầu ba, còn Hoàng Tuấn Kiệt nằm trên lầu hai.

Bác sĩ chuẩn đoán Tú Linh bị thương nặng ở đầu, cơ thể bị xây xát, có thể Tú Linh sẽ hôn mê trong vòng một tuần, hay nửa tháng, Tú Linh có thể tỉnh sớm hay muộn hoàn toàn phụ thuộc vào tình hình sức khỏe và ý chí của bản thân Tú Linh.

Trên người Tú Linh không có giấy tờ tùy thân, không có điện thoại, cũng không có bất cứ thứ gì có thể dùng để tra ra manh mối có liên quan đến thân thể, bạn bè hay thân nhân của Tú Linh. Ngay cả tên của Tú Linh là gì, hiện đang sống ở đâu, bác sĩ và y tá trong bệnh viện cũng không biết.

Chàng thanh niên lạ, hơn 20 tuổi, đi xe ô tô BMW, vì vô tình đâm bị thương Tú Linh, đã chịu trách nhiệm đưa Tú Linh vào bệnh viện và cử người ở lại chăm sóc Tú Linh cho đến khi Tú Linh tỉnh lại.

“Bác sĩ, tình hình của cô ấy thế nào rồi ?” Người tài xế trung niên hơn 40 tuổi, hỏi bác sĩ phụ trách khám và chữa bệnh cho Tú Linh.

“Tình hình của cô ấy bây giờ rất nguy hiểm. Cô ấy đang bị hôn mê sâu. Mặc dù chúng tôi đã chụp CT não, thấy không có triệu chứng bị động máu trong, nhưng vẫn không thể nói trước được điều gì.” Bác sĩ thờ dài.

“Với tình trạng này, liệu cô ấy có tỉnh lại được không ?” Người tài xế trung niên tiếp tục hỏi. Là tài xế của cậu chủ, được cử tới bệnh viện chăm sóc và quan sát tình hình chuyển biến bệnh tình của Tú Linh, ông không thể không lo cho cậu chủ. Cô gái kia mặc dù vi phạm luật lệ giao thông, nhưng dù sao đâm người khác bị thương nặng dẫn đến hôn mê, cậu chủ cũng không đứng.

“Việc này, chúng tôi cần phải làm mấy xét nghiệm nữa.” Ông bác sĩ khôn khéo trả lời. Làm bác sĩ hơn 10 năm nay, gặp không ít bệnh nhân bị thương nặng ở đầu, có nhiều người phải sống đời sống thực vật cả đời, có người lại mau chóng tỉnh lại. Có nhiều chuyện cho đến tận bây giờ y học vẫn chưa thể giải thích được.

“Tôi hiểu. Cảm ơn bác sĩ.” Ông tài xế trung niên mỉm cười, nói.

“Không có gì.” Bác sĩ cười, đáp lại nụ cười của ông tài xế trung niên, sau đó cất bước đi.

Còn lại một mình, ông tài xế trung niên bước đến cánh cửa phòng bệnh của Tú Linh, mắt nhìn Tú Linh đang nằm mê man trên giường, khuôn mặt nhợt nhạt do mất máu, trán quần băng trắng, qua khung cửa kính gần hành lang lầu ba của bệnh viện.

Đứng nhìn Tú Linh một lúc, ông tài xế trung niên mở điện thoại. Đang bấm số, một cô y tá đi ngang qua nhắc nhở: “Thưa chú ! Phiền chú đi

xuống tầng trệt gọi điện thoại. Ở đây quy định là không được sử dụng điện thoại di động.”

Ông tài xế giật mình, vội vàng nói: “Xin lỗi ! Tôi không để ý.”

Cô y tá cười không đáp.

Ông tài xế đi thang máy xuống tầng trệt.

“Cậu chủ !” Ông tài xế hạ giọng, ngữ khí cung kính và lễ độ.

“Cô gái ấy đã tỉnh chưa ? Tình hình cô ta không đến nỗi quá nặng chứ ?” Một giọng nói hơi thanh và trầm vọng trong điện thoại di động.

“Bác sĩ nói cô gái ấy đang trong tình trạng nguy hiểm. Hiện giờ họ vẫn chưa xác định được là khi nào thì cô ấy mới có thể tỉnh lại.” Ông tài xế trung niên nói đúng những gì mà cậu bác sĩ lúc này đã nói cho ông nghe.

“Cô ta đang trong tình trạng nguy hiểm ?” Tiếng gõ bàn còm cộp vang lên trong điện thoại, chứng tỏ chàng thanh niên đang bồn chồn và không vui. “Cô ta liệu có chết không ?”

“.....” Ông tài xế không biết phải trả lời cậu chủ thế nào. Làm người dùi có nhãn tâm đến đâu cũng không muốn nhìn thấy người khác phải mất mạng vì mình, huống gì cô gái kia còn quá trẻ, hai nữa lại rất xinh xắn và dễ thương. Không hiểu cậu chủ đang suy nghĩ gì trong đầu mà lại hỏi mình câu này ?

“Thế nào, chủ trả lời cháu đi chứ ?” Chàng thanh niên không kiên nhẫn, giục ông tài xế trung niên.

“Bác sĩ nói cô ấy sẽ tỉnh lại, nhưng không biết phải mất bao lâu.”

“.....” Chàng trai trẻ trầm ngâm trong chốc lát, rồi lên tiếng hỏi tiếp: “Chủ đã cho người điều tra về thân thế của cô gái đó chưa ?”

“Trên người cô gái không có bất cứ giấy tờ gì, ngay cả điện thoại cũng không có, nên rất khó để điều tra. Tuy nhiên, tôi đã cử người đi thăm dò quanh khu vực mà cô gái ấy bị tai nạn xe rồi.” Ông tài xế trung niên nói một hơi không ngừng nghỉ.

“Tạm thời chủ cứ ở bệnh viện, chờ xem tình hình của cô gái ấy thế nào. Khi đã điều tra được thân thế của cô gái ấy, phiền chủ gọi điện thông báo cho cháu một tiếng.” Chàng trai trẻ mệt mỏi, ngả người ra sau ghế, từng tiếng thở dài vang lên.

“Cậu chủ yên tâm. Tôi sẽ sớm cho cậu chủ một đáp án.” Ông tài xế trung niên hứa hẹn, đồng thời ông thấy thương hại cho cậu chủ. Vừa mới về nước, chưa kịp nghỉ ngơi, sau gần một tháng làm việc vất vả, đã gặp phải chuyện phiền toái này.

Đúng là họa vô đơn chí !

.....

Sau cả một ngày gào thét, đập phá đồ đạc, buổi tối đến, Thư Phàm ngoan ngoãn trèo lên giường. Đối với một người ham ăn và ham ngủ như Thư Phàm, chỉ cần còn giữ được cái mạng nhỏ bé của mình, thì trên đời này không còn điều gì đáng lo nữa. Thư Phàm cho rằng bây giờ phải nghỉ ngơi cho thật tốt, để cho đầu óc thư giãn, sáng mai thức dậy mới đủ tỉnh táo để nghĩ ra cách thoát khỏi đây.

Mang theo lòng tin và tinh thần lạc quan, Thư Phàm dần chìm vào giấc ngủ. Thời gian chậm chậm trôi, căn phòng chìm trong thứ ánh sáng màu trắng đục mờ nhạt của bóng đèn ngủ. Lâu đài cổ đã có từ lâu đời, được truyền từ thế hệ này qua thế khác, nơi đây đã diễn ra biết bao nhiêu biến cố, có bao nhiêu người đã vui thân trong tòa lâu đài này. Thư Phàm là một cô gái không phải nhất gan, nếu không đã không ngủ ngay lập tức trên một chiếc giường lạ.

Khi đồng hồ trong phòng điểm chuông, báo hiệu 12 giờ đêm, ánh trăng khuyết cong hình lưỡi liềm phản chiếu vào căn phòng. Thư Phàm nằm trên chiếc giường màu trắng, chiếc áo choàng tắm cũng màu trắng, tất cả đã tạo nên một màu trắng hư hư ảo ảo, nửa hư nửa thực, nửa có nửa không, sương khói từ khu rừng bạt ngàn dưới chân tòa lâu đài bay vào phòng.

Đột nhiên trong bóng đêm, vang lên tiếng sói tru, nhưng âm thanh dồn dập chạy trên hành lang tòa lâu đài, tiếng sột soạt của y phục bay trong gió, xông thẳng vào tai Thư Phàm.

Thư Phàm mí mắt nặng trĩu, từ từ hé mở, mắt mở long lanh nhìn xung quanh.

Đứng giữa phòng, một người đàn ông cao lớn, trong trang phục màu đen, trong bóng tối chỉ nhìn rõ được đôi mắt màu xanh ngọc bích như mắt mèo đang chăm chú nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm giật nảy mình, hét lên một tiếng thất thanh: “Á...á...á...” Âm thanh vang dội, đã lấn át hết tất cả những âm thanh kì lạ của tòa lâu đài.

Thư Phàm ngồi bật dậy, mặt tái mét, môi run run, trừng trừng nhìn người đàn ông hiện lên như ma quỷ đang đứng giữa phòng: “Anh...anh là ai....?” Thư Phàm chỉ tay, lắp bắp hỏi.

Người đàn ông lạ mặt không trả lời Thư Phàm, đôi mắt xanh ngọc bích như mắt mèo trong bóng tối càng phát sáng.

Tay lần mò dưới nệm, Thư Phàm nắm được một thanh gỗ khá dài. Chiều nay chạy đông chạy tây khắp căn phòng, Thư Phàm đã tìm thấy nó trong xô tủ. Trước lúc đi ngủ, để phòng có biến, Thư Phàm đã cẩn thận đặt nó dưới gối. Thật may là đã có phòng bị từ trước, nếu không gặp phải chuyện này, Thư Phàm sẽ không thấy yên tâm khi trong tay mình không vũ khí để phòng thân.

Nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô, mắt để phòng nhìn người đàn ông lạ mặt, Thư Phàm lần bước xuống giường, chân chậm chạp bước lại gần. Mặc dù sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ và tò mò trong Thư Phàm đã thắng. Thư Phàm muốn biết người đàn ông lạ mặt kia là ai, dù anh ta có là ma quỷ hay là ma cà rồng trong truyền thuyết đi chăng nữa, Thư Phàm cũng muốn nhìn rõ tận mắt.

Người đàn ông lạ mặt không nhúc nhích, mắt anh ta thẳng tắp nhìn Thư Phàm không chớp, anh ta đang để ý đến từng biểu hiện và chuyển động nhỏ nhất của Thư Phàm.

Đứng cách anh ta một khoảng khá gần, Thư Phàm hỏi: “Anh là ai ? Đêm hôm khuya khoắt anh đến phòng tôi làm gì ?” Nắm chặt thanh gỗ trong tay, Thư Phàm ngược mắt nhìn người đàn ông lạ mặt. Đôi mắt mèo của anh ta thu hút Thư Phàm, khi nhìn vào mắt anh ta, Thư Phàm không thể thờ được, cơ thể đông cứng, thần trí lơ mơ, giống hệt một người đang bị thôi miên.

Giật mình, Thư Phàm vội thu lại ánh mắt, không dám nhìn vào mắt anh ta, Thư Phàm chuyển chú ý vào khuôn mặt anh ta. Ánh trăng khuya hòa cùng ánh sáng mờ nhạt của căn phòng, đủ để Thư Phàm lơ mơ nhìn đường nét trên khuôn mặt anh ta.

Mất gần 10 phút, Thư Phàm mới nhớ ra người đàn ông lạ mặt này là ai. “Là anh à ? Anh đừng hù chết tôi đúng không ? Đêm hôm khuya khoắt, sao anh không về phòng riêng mà ngủ đi ?” Thư Phàm khoanh tay trước ngực, đứng lùi ra sau hai bước, héch mặt hỏi anh ta: “Hay là anh thấy nhột tôi ở đây vẫn còn chưa đủ, nên giả ma giả quỷ hù dọa cho tôi sợ ?”

Người đàn ông lạ mặt không nói gì, trông mắt xanh biếc như mắt mèo nhìn Thư Phàm không chớp. Thời gian đã qua gần được nửa nén hương, anh ta vẫn không chớp mắt dù chỉ là một cái.

Thư Phàm bức bối, nói: “Rõ ràng lúc sáng, anh vẫn còn nói chuyện hùng hổ lắm kia mà. Tại sao tối nay lại trở thành người vừa câm vừa điếc rồi ? Anh không bị mắc bệnh gì đấy chứ ?” Thư Phàm vén tóc ra sau tai, cười nửa miệng, hỏi anh ta.

Người đàn ông lạ mặt không có hành động gì, chỉ có trông mắt của anh ta là hơi lưu chuyển.

Thư Phàm bạo dạn bước lại gần, vạt áo choàng tắm màu trắng chạm vào vạt áo vét màu đen trước ngực của anh ta. Hình ảnh một trắng một đen đứng gần nhau, tạo nên sự tương phản rõ rệt.

“Anh tên là gì ? Anh nhột tôi ở đây nhằm mục đích gì ? Nếu anh muốn tôi trả tiền cho anh, thì anh đã chọn nhầm người để bắt cóc rồi. Còn nếu anh bắt cóc tôi vì cho rằng tôi là bạn gái của Hoàng Tuấn Kiệt, thì lại càng nhầm.” Thư Phàm nở một nụ cười, nụ cười sáng lấp lánh như ánh trăng khuya trên bầu trời: “Nếu đã biết anh bắt nhầm người rồi, anh cũng nên thả tôi đi chứ ? Tôi hứa chỉ cần anh thả tôi ra khỏi đây, tôi sẽ cho qua chuyện này, sẽ không kiện cáo và không kể cho ai nghe cả.” Thư Phàm trịnh trọng hứa, lòng thầm cầu mong người đàn ông lạnh lùng như đá này nhanh chóng thả mình ra.

Người đàn ông lạ mặt không nói gì cả, khóe môi khẽ nhếch lên, nháu mày nhìn Thư Phàm.

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt anh ta, Thư Phàm cười cười, không nói gì thêm.

Người đàn ông lạ mặt cúi xuống, khi mũi gần chạm vào mũi Thư Phàm, anh ta nói: “Ngủ đi !” Nói xong, anh ta quay người bỏ đi.

Thư Phàm trợn tròn mắt nhìn theo, sờ mũi, vuốt cằm, gãi đầu, không thể đoán được thân phận thật sự của người đàn ông lạ mặt và lý do vì sao anh ta lại nhột mình ở đây.

“Trời ạ ! Có ai trả lời cho con biết không ?” Ôm lấy đầu, ngửa cổ nhìn lên trần nhà, Thư Phàm hét ầm lên.

Người đàn ông lạ mặt đang đi trên hành lang, nghe tiếng hét của Thư Phàm đã dừng lại, trên khóe môi của anh ta nở một nụ cười khế, rồi nhanh chóng biến mất, hệt như một ngọn lửa chớp chờn trong gió bão.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Tú Linh được đưa vào bệnh viện, đúng bệnh viện nơi mà Hoàng Tuấn Kiệt đang nằm, chỉ khác Tú Linh đang nằm trên lầu ba, còn Hoàng Tuấn Kiệt nằm trên lầu hai.

Bác sĩ chuẩn đoán Tú Linh bị thương nặng ở đầu, cơ thể bị xây xát, có thể Tú Linh sẽ hôn mê trong vòng một tuần, hay nửa tháng. Tú Linh có thể tỉnh sớm hay muộn hoàn toàn phụ thuộc vào tình hình sức khỏe và ý chí của bản thân Tú Linh.

Trên người Tú Linh không có giấy tờ tùy thân, không có điện thoại, cũng không có bất cứ thứ gì có thể dùng để tra ra manh mối có liên quan đến thân thế, bạn bè hay thân nhân của Tú Linh. Ngay cả tên của Tú Linh là gì, hiện đang sống ở đâu, bác sĩ và y tá trong bệnh viện cũng không biết.

Chàng thanh niên lạ, hơn 20 tuổi, đi xe ô tô BMW, vì vô tình đâm bị thương Tú Linh, đã chịu trách nhiệm đưa Tú Linh vào bệnh viện và cử người ở lại chăm sóc Tú Linh cho đến khi Tú Linh tỉnh lại.

“Bác sĩ, tình hình của cô ấy thế nào rồi ?” Người tài xế trung niên hơn 40 tuổi, hỏi bác sĩ phụ trách khám và chữa bệnh cho Tú Linh.

“Tình hình của cô ấy bây giờ rất nguy hiểm. Cô ấy đang bị hôn mê sâu. Mặc dù chúng tôi đã chụp CT não, thấy không có triệu chứng bị động máu trong, nhưng vẫn không thể nói trước được điều gì.” Bác sĩ thở dài.

“Với tình trạng này, liệu cô ấy có tỉnh lại được không ?” Người tài xế trung niên tiếp tục hỏi. Là tài xế của cậu chủ, được cử tới bệnh viện chăm sóc và quan sát tình hình chuyển biến bệnh tình của Tú Linh, ông không thể không lo cho cậu chủ. Cô gái kia mặc dù vi phạm luật lệ giao thông, nhưng dù sao đâm người khác bị thương nặng dẫn đến hôn mê, cậu chủ cũng không đứng.

“Việc này, chúng tôi cần phải làm mấy xét nghiệm nữa.” Ông bác sĩ khôn khéo trả lời. Làm bác sĩ hơn 10 năm nay, gặp không ít bệnh nhân bị thương nặng ở đầu, có nhiều người phải sống đời sống thực vật cả đời, có người lại mau chóng tỉnh lại. Có nhiều chuyện cho đến tận bây giờ y học vẫn chưa thể giải thích được.

“Tôi hiểu. Cảm ơn bác sĩ.” Ông tài xế trung niên mỉm cười, nói.

“Không có gì.” Bác sĩ cười, đáp lại nụ cười của ông tài xế trung niên, sau đó cất bước đi.

Còn lại một mình, ông tài xế trung niên bước đến cánh cửa phòng bệnh của Tú Linh, mắt nhìn Tú Linh đang nằm mê man trên giường, khuôn mặt nhợt nhạt do mất máu, trán quần băng trắng, qua khung cửa kính gần hành lang lầu ba của bệnh viện.

Đứng nhìn Tú Linh một lúc, ông tài xế trung niên mở điện thoại. Đang bấm số, một cô y tá đi ngang qua nhắc nhở: “Thưa chú ! Phiền chú đi xuống tầng trệt gọi điện thoại. Ở đây quy định là không được sử dụng điện thoại di động.”

Ông tài xế giật mình, vội vàng nói: “Xin lỗi ! Tôi không để ý.”

Cô y tá cười không đáp.

Ông tài xế đi thang máy xuống tầng trệt.

“Cậu chủ !” Ông tài xế hạ giọng, ngữ khí cung kính và lễ độ.

“Cô gái ấy đã tỉnh chưa ? Tình hình cô ta không đến nỗi quá nặng chứ ?” Một giọng nói hơi thanh và trầm vọng trong điện thoại di động.

“Bác sĩ nói cô gái ấy đang trong tình trạng nguy hiểm. Hiện giờ họ vẫn chưa xác định được là khi nào thì cô ấy mới có thể tỉnh lại.” Ông tài xế trung niên nói đúng những gì mà cậu bác sĩ lúc này đã nói cho ông nghe.

“Cô ta đang trong tình trạng nguy hiểm ?” Tiếng gõ bàn phím vang lên trong điện thoại, chứng tỏ chàng thanh niên đang bồn chồn và không vui. “Cô ta liệu có chết không ?”

“.....” Ông tài xế không biết phải trả lời cậu chủ thế nào. Làm người đủ có nhãn tâm đến đâu cũng không muốn nhìn thấy người khác phải mất mạng vì mình, huống gì cô gái kia còn quá trẻ, hai nữa lại rất xinh xắn và dễ thương. Không hiểu cậu chủ đang suy nghĩ gì trong đầu mà lại hỏi mình câu này ?

“Thế nào, chú trả lời cháu đi chứ ?” Chàng thanh niên không kiên nhẫn, giục ông tài xế trung niên.

“Bác sĩ nói cô ấy sẽ tỉnh lại, nhưng không biết phải mất bao lâu.”

“.....” Chàng trai trẻ trầm ngâm trong chốc lát, rồi lên tiếng hỏi tiếp: “Chú đã cho người điều tra về thân thế của cô gái đó chưa ?”

“Trên người cô gái không có bất cứ giấy tờ gì, ngay cả điện thoại cũng không có, nên rất khó để điều tra. Tuy nhiên, tôi đã cử người đi thăm dò quanh khu vực mà cô gái ấy bị tai nạn xe rồi.” Ông tài xế trung niên nói một hơi không ngừng nghỉ.

“Tạm thời chú cứ ở bệnh viện, chờ xem tình hình của cô gái ấy thế nào. Khi đã điều tra được thân thế của cô gái ấy, phiền chú gọi điện thông báo cho cháu một tiếng.” Chàng trai trẻ mệt mỏi, ngả người ra sau ghế, từng tiếng thở dài vang lên.

“Cậu chủ yên tâm. Tôi sẽ sớm cho cậu chủ một đáp án.” Ông tài xế trung niên hứa hẹn, đồng thời ông thấy thương hại cho cậu chủ. Vừa mới về nước, chưa kịp nghỉ ngơi, sau gần một tháng làm việc vất vả, đã gặp phải chuyện phiền toái này.

Đúng là họa vô đơn chí !

.....

Sau cả một ngày gào thét, đập phá đồ đạc, buổi tối đến, Thư Phàm ngoan ngoãn trèo lên giường. Đối với một người ham ăn và ham ngủ như Thư Phàm, chỉ cần còn giữ được cái mạng nhỏ bé của mình, thì trên đời này không còn điều gì đáng lo nữa. Thư Phàm cho rằng bây giờ phải nghỉ ngơi cho thật tốt, để cho đầu óc thư giãn, sáng mai thức dậy mới đủ tỉnh táo để nghĩ ra cách thoát khỏi đây.

Mang theo lòng tin và tinh thần lạc quan, Thư Phàm dần chìm vào giấc ngủ. Thời gian chậm chậm trôi, căn phòng chìm trong thứ ánh sáng màu trắng đục mờ nhạt của bóng đèn ngủ. Lâu đài cổ đã có từ lâu đời, được truyền từ thế hệ này qua thế khác, nơi đây đã diễn ra biết bao nhiêu biến cố, có bao nhiêu người đã vui thân trong tòa lâu đài này. Thư Phàm là một cô gái không phải nhất gan, nếu không đã không ngủ ngay lập tức trên một chiếc giường lạ.

Khi đồng hồ trong phòng điểm chuông, báo hiệu 12 giờ đêm, ánh trăng khuyết cong hình lưỡi liềm phản chiếu vào căn phòng. Thư Phàm nằm trên chiếc giường màu trắng, chiếc áo choàng tắm cũng màu trắng, tất cả đã tạo nên một màu trắng hư hư ảo ảo, nửa hư nửa thực, nửa có nửa không, sương khói từ khu rừng bạt ngàn dưới chân tòa lâu đài bay vào phòng.

Đột nhiên trong bóng đêm, vang lên tiếng sói tru, nhưng âm thanh dồn dập chạy trên hành lang tòa lâu đài, tiếng sột soạt của y phục bay trong gió, xông thẳng vào tai Thư Phàm.

Thư Phàm mí mắt nặng trĩu, từ từ hé mở, mắt mông lung nhìn xung quanh.

Đứng giữa phòng, một người đàn ông cao lớn, trong trang phục màu đen, trong bóng tối chỉ nhìn rõ được đôi mắt màu xanh ngọc bích như mắt mèo đang chăm chú nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm giật nảy mình, hét lên một tiếng thất thanh: “Á...á...á...” Âm thanh vang dội, đã lấn át hết tất cả những âm thanh kì lạ của tòa lâu đài.

Thư Phàm ngồi bật dậy, mặt tái mét, môi run run, trừng trừng nhìn người đàn ông hiện lên như ma quỷ đang đứng giữa phòng: “Anh...anh là ai....?” Thư Phàm chỉ tay, lắp bắp hỏi.

Người đàn ông lạ mặt không trả lời Thư Phàm, đôi mắt xanh ngọc bích như mắt mèo trong bóng tối càng phát sáng.

Tay lần mò dưới nệm, Thư Phàm nắm được một thanh gỗ khá dài. Chiều nay chạy đông chạy tây khắp căn phòng, Thư Phàm đã tìm thấy nó trong xô tú. Trước lúc đi ngủ, để phòng có biến, Thư Phàm đã cẩn thận đặt nó dưới gối. Thật may là đã có phòng bị từ trước, nếu không gặp phải chuyện này, Thư Phàm sẽ không thấy yên tâm khi trong tay mình không vũ khí để phòng thân.

Nước bọt cho cổ họng bớt khô, mắt để phòng nhìn người đàn ông lạ mặt, Thư Phàm lần bước xuống giường, chân chậm chạp bước lại gần. Mặc dù sợ hãi, nhưng lòng hiếu kì và tò mò trong Thư Phàm đã thắng. Thư Phàm muốn biết người đàn ông lạ mặt kia là ai, dù anh ta có là ma quỷ hay là ma cà rồng trong truyền thuyết đi chăng nữa, Thư Phàm cũng muốn nhìn rõ tận mặt.

Người đàn ông lạ mặt không nhúc nhích, mắt anh ta thẳng tắp nhìn Thư Phàm không chớp, anh ta đang để ý đến từng biểu hiện và chuyển động nhỏ nhất của Thư Phàm.

Đứng cách anh ta một khoảng khá gần, Thư Phàm hỏi: “Anh là ai ? Đêm hôm khuya khoắt anh đến phòng tôi làm gì ?” Nắm chặt thanh gỗ trong tay, Thư Phàm ngược mắt nhìn người đàn ông lạ mặt. Đôi mắt mèo của anh ta thu hút Thư Phàm, khi nhìn vào mắt anh ta, Thư Phàm không thể thở được, cơ thể đông cứng, thần trí lơ mơ, giống hệt một người đang bị thôi miên.

Giật mình, Thư Phàm vội thu lại ánh mắt, không dám nhìn vào mắt anh ta, Thư Phàm chuyển chú ý vào khuôn mặt anh ta. Ánh trăng khuya hòa cùng ánh sáng mờ nhạt của căn phòng, đủ để Thư Phàm lơ mơ nhìn đường nét trên khuôn mặt anh ta.

Mất gần 10 phút, Thư Phàm mới nhớ ra người đàn ông lạ mặt này là ai. “Là anh à ? Anh đừng hù chết tôi đừng không ? Đêm hôm khuya khoắt, sao anh không về phòng riêng mà ngủ đi ?” Thư Phàm khoanh tay trước ngực, đứng lùi ra sau hai bước, héch mặt hỏi anh ta: “Hay là anh thấy nhột tôi ở đây vẫn còn chưa đủ, nên giả ma giả quỷ hù dọa cho tôi sợ ?”

Người đàn ông lạ mặt không nói gì, trông mắt xanh biếc như mắt mèo nhìn Thư Phàm không chớp. Thời gian đã qua gần được nửa nén hương, anh ta vẫn không chớp mắt dù chỉ là một cái.

Thư Phàm bực bội, nói: “Rõ ràng lúc sáng, anh vẫn còn nói chuyện hùng hổ lắm kia mà. Tại sao tối nay lại trở thành người vừa câm vừa điếc rồi ? Anh không bị mắc bệnh gì đấy chứ ?” Thư Phàm vén tóc ra sau tai, cười nửa miệng, hỏi anh ta.

Người đàn ông lạ mặt không có hành động gì, chỉ có trông mắt của anh ta là hơi lưu chuyển.

Thư Phàm bạo dạn bước lại gần, vạt áo choàng tắm màu trắng chạm vào vạt áo vét màu đen trước ngực của anh ta. Hình ảnh một trắng một đen đứng gần nhau, tạo nên sự tương phản rõ rệt.

“Anh tên là gì ? Anh nhốt tôi ở đây nhằm mục đích gì ? Nếu anh muốn tôi trả tiền cho anh, thì anh đã chọn nhầm người để bắt cóc rồi. Còn nếu anh bắt cóc tôi vì cho rằng tôi là bạn gái của Hoàng Tuấn Kiệt, thì lại càng nhầm.” Thư Phàm nở một nụ cười, nụ cười sáng lấp lánh như

ánh trăng khuya trên bầu trời: “Nếu đã biết anh bắt làm người rồi, anh cũng nên thả tôi đi chứ ? Tôi hứa chỉ cần anh thả tôi ra khỏi đây, tôi sẽ cho qua chuyện này, sẽ không kiện cáo và không kể cho ai nghe cả.” Thư Phàm trình trọng hứa, lòng thầm cầu mong người đàn ông lạnh lùng như đá này nhanh chóng thả mình ra.

Người đàn ông lạ mặt không nói gì cả, khoe môi khẽ nhếch lên, nhíu mày nhìn Thư Phàm.

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt anh ta, Thư Phàm cười cười, không nói gì thêm.

Người đàn ông lạ mặt cúi xuống, khi mũi gần chạm vào mũi Thư Phàm, anh ta nói: “Ngủ đi !” Nói xong, anh ta quay người bỏ đi.

Thư Phàm tròn mắt nhìn theo, sờ mũi, vuốt cằm, gãi đầu, không thể đoán được thân phận thật sự của người đàn ông lạ mặt và lý do vì sao anh ta lại nhốt mình ở đây.

“Trời ạ ! Có ai trả lời cho con biết không ?” Ôm lấy đầu, ngửa cổ nhìn lên trần nhà, Thư Phàm hét ầm lên.

Người đàn ông lạ mặt đang đi trên hành lang, nghe tiếng hét của Thư Phàm đã dừng lại, trên khoe môi của anh ta nở một nụ cười khẽ, rồi nhanh chóng biến mất, hết như một ngọn lửa chớp chờn trong gió bão.

ăn phòng đã bị gắn camera theo dõi, luôn tưởng rằng mình đã được hoàn toàn tự do làm những gì mà mình thích.

Sau một hồi chạy nhảy, mệt đến bờ hơi tai, lúc này Thư Phàm mới tỉnh nên làm gì tiếp theo.

Chạy ra ban công, quan sát từ phía, Thư Phàm nhận định không thể trực tiếp nhảy xuống vực sâu phía dưới. Dù rất muốn chạy trốn ra khỏi đây, nhưng Thư Phàm không muốn mình mất nửa cái mạng, lại càng không muốn đánh cược mạng sống của mình.

Chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trong căn phòng, khuôn mặt rơi vào trầm tư, trông giống hết một nhà hiền triết, trong đầu Thư Phàm lướt qua hàng loạt các giải pháp. Thư Phàm tính toán để ra khỏi đây chỉ có hai cách, một là mở cửa đi từ lầu hai xuống tầng trệt của tòa lâu đài, hai là trực tiếp đi từ ban công xuống vực sâu phía dưới.

Thư Phàm ước lượng, tòa lâu đài này có rất nhiều góc ngách, để mở cửa phải có chìa khóa, hơn nữa lại có quá nhiều phòng, một người không quen thuộc đường đi lối lại rất dễ bị lạc, nếu chẳng may bị xa vào hầm và bẫy thì sao ? Nghĩ đến đây, Thư Phàm thấy rung mình ớn lạnh. Vậy là chỉ còn cách thứ hai.

Độ cao từ lầu hai xuống mặt biển phía dưới dài hơn 200 mét, để xuống an toàn đòi hỏi phải có một sợi dây đủ dài và chắc khỏe. Mắt Thư Phàm chợt lóe sáng, một ý nghĩ táo bạo vừa xẹt qua, Thư Phàm ngay lập tức làm theo kế hoạch đã định.

Người đàn ông lạ mặt ngả người ra sau ghế, mắt chăm chú nhìn vào màn hình vi tính. Khi biết Thư Phàm đang định làm gì, anh ta lập tức đứng dậy.

“Người con gái ngu ngốc này.....” Người đàn ông lạ mặt lắc đầu thở dài, lạnh lùng gọi: “Tuấn Vũ !”

“Cạch !” Cánh cửa nhanh chóng mở ra, một người đàn ông hơn 20 tuổi bước vào phòng: “Ông chủ !”

“Đưa tôi trở về đảo !” Đóng nắp máy tính Laptop, người đàn ông lạ mặt ra lệnh.

“Vâng.” Tuấn Vũ khom người, giữ cửa cho người đàn ông lạ mặt.

Một lát sau trên tòa cao ốc cao hơn 10 tầng, một chiếc máy bay cá nhân màu trắng bạc cất cánh bay lên bầu trời.

Buộc chặt đầu dây vải màu trắng vào song sắt trên ban công, Thư Phàm quăng sợi dây xuống dưới. Thư Phàm bấu chặt vào bờ tường, mắt nhìn xuống phía dưới. Nhìn sợi dây vải màu trắng đong đưa trong gió, Thư Phàm nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, tim đập thình thịch. Mặc dù rất sợ hãi, nhưng không còn cách nào khác, để ra khỏi đây, Thư Phàm phải mạo hiểm.

Xốc gọn túi xách trên vai, Thư Phàm để cho hộp thuốc cứu thương tuột dần theo sợi dây vải màu trắng. Thư Phàm mang theo hộp thuốc phòng khi có việc cần dùng đến, hơn nữa con chim hải âu đang ngoan ngoãn nằm trong túi xách đang bị thương.

Hít vào rồi lại thở ra đến hơn 10 lần, nhắm mắt lại, mở bừng mắt nhìn ánh mặt trời chói chang, Thư Phàm gắng gượng nở một nụ cười, hai tay xoa vào nhau, tự an ủi bản thân: “Cố lên ! Máy chẳng phải luôn muốn chạy trốn ra khỏi đây là gì ? Bây giờ có cơ hội, mày không bỏ đi, còn đợi đến lúc nào nữa ?” An ủi xong, Thư Phàm có thêm dũng khí để làm theo kế hoạch đã định.

Thư lại nút thắt xem có chặt không, Thư Phàm vuốt vuốt ngực, lau mồ hôi trán, quyết tâm dẹp bỏ hết nỗi sợ hãi trong lòng sang một bên. Nắm lấy sợi dây vải màu trắng, chân chống vào tường, Thư Phàm bắt đầu thực hiện theo phương pháp đu dây của mấy chú bộ đội.

Chưa trèo xuống được một mét, Thư Phàm thở dốc, áo ướt đầm mồ hôi, từng giọt từng giọt lăn dài từ má xuống cổ: “Hu hu hu ! Không phải hôm nay là ngày chết của con đây chứ ?” Thư Phàm mày nhíu mặt nhăn, than vãn thở dài: “Nếu ông Trời bắt con phải chết trẻ thế này, thì làm ơn hãy để con chết ở quê nhà, con không muốn chết nơi đất khách quê người như thế này đâu.” Thư Phàm càng nói càng khoa trương, càng buồn cười.

Trèo a trèo a, Thư Phàm giống hết một con gấu con đang cố bám lấy một cây trúc sắp gãy gốc. Tường đá trơn trượt, đôi chỗ đã mọc rêu. Thư Phàm

khó nhọc cố gắng giữ thăng bằng, có nhiều lúc chân bị va đập đau điếng vào tường đá, mỗi lúc như thế, những tiếng hét thất thanh và thảm thiết lại vang lên, khiến mấy con chim hải âu đang kiếm ăn gần bãi cát bay tán loạn.

Con chim hải âu nằm gọn trong túi xách của Thư Phàm, chỉ hé ra một cái đầu nho nhỏ, kêu “gừ gừ” trong miệng, mắt tròn vo nhìn bàn chân Thư Phàm trượt lên trượt xuống trên mặt bờ tường được xây bằng đá.

Thư Phàm mặc dù mệt đứt hơi và sợ chết khiếp nhưng vẫn cố nờ ra một nụ cười xán lạn, thì thà thì thầm bảo con chim hải âu: “Em yên tâm, nhất định chị sẽ đưa hai chị em mình an toàn thoát ra khỏi đây.” Vừa mới dứt lời, con chim hải âu chưa kịp kêu “gừ gừ”, tiếng hét xé gió của Thư Phàm lại vang lên: “A...a...a...! Cứu mạng ! Cứu mạng a !”

Tiếng hét của Thư Phàm đặc biệt vang xa, vọng đến tận cuối khu rừng. Chim muông, thú lớn thú nhỏ sống trong rừng đều vênh tai lên để nghe, chúng đang tưởng có một nữ Tazan sắp sửa đến sống cùng bọn chúng.

Tiếng cánh máy bay tư nhân kêu “phành phạch” trên cao. Thư Phàm khiếp sợ nhìn lên trên, khuôn mặt vừa trải qua một cơn chấn động tinh thần, đã sợ đến đứng tim, nay thêm hình ảnh xuất hiện như ma quỷ của người đàn ông lạ mặt, Thư Phàm không còn chống đỡ nổi nữa.

Bàn tay đượm mồ hôi không còn giữ chắc được sợi dây vải màu trắng, chân đu đưa trong không khí. Tất cả trọng lực của cơ thể đều dồn lên sợi dây vải, nút thắt buộc trên chân song sắt nói lỏng từ từ, đang tuột dần.

“Thả dây xuống !” Người đàn ông lạ mặt nhìn Thư Phàm đang dong đưa giữa khoảng không, cơ thể va đập vào bức tường đá. Anh ta hốt hoảng quát Tuấn Vũ.

“Vâng, thưa ông chủ.” Tuấn Vũ vội thả dây bậc thang xuống phía dưới.

Không kịp suy nghĩ nhiều, người đàn ông lạ mặt nắm lấy dây bậc thang, cẩn thận trèo xuống từng bậc. Gió do cánh quạt máy bay và gió từ mặt biển thổi vào khiến chiếc thang rung đưa, máy may lắc lư không vững.

Thư Phàm bấu chặt lấy sợi dây vải màu trắng, cố gắng trườn lên trên, nhưng sợi dây giống như da rắn, chỉ cần Thư Phàm vừa trèo lên được một chút, lại tuột xuống nhiều hơn. Mỗi bước càng lúc càng nói lỏng, sắp không còn chịu đựng được sức nặng cơ thể của Thư Phàm.

Nhảy xuống ban công, người đàn ông lạ mặt nắm lấy sợi dây vải màu trắng, cố gắng kéo Thư Phàm lên. Bàn tay cứng như sắt thép kéo từng phần từng phần nhỏ của sợi dây lên, mỗi một lần kéo bàn tay anh ta lại bị mài vào gạch cháy máu. Mím chặt môi, cố hết sức, cơ thể căng cứng như sắp đứt hết tất cả các mạch máu, anh ta lúi đợc Thư Phàm lên đến gần song sắt của ban công.

Khuôn mặt Thư Phàm đã không còn một chút huyết sắc, trắng nhợt còn hơn cả tờ giấy trắng. Tuy nhiên, Thư Phàm không khóc thét, cũng không kêu lên một tiếng nào kể từ lúc thấy người đàn ông lạ mặt xuất hiện. Sự xuất hiện đột ngột giống hệt một cơn quỷ đi xuyên qua thời gian của anh ta, khiến Thư Phàm tưởng rằng tất cả những gì mà mình vừa mới trải qua chỉ là một cơn ác mộng.

“Cô...” Người đàn ông lạ mặt mím chặt môi, tức giận nghiêng răng, trừng mắt, quát Thư Phàm.

Thư Phàm ngớ ngẩn nở một nụ cười, mắt mở to nhìn người đàn ông lạ mặt. Dù vẫn chưa lấy lại được tinh thần, nhưng cảm giác lơ lửng giữa không trung, cũng không tệ lắm.

Người đàn ông lạ mặt, chìa tay, lạnh lùng ra lệnh: “Đưa tay đây !”

Thư Phàm nhăn nhó, cau mày nhìn người đàn ông lạ mặt: “Anh không thể ăn nói lịch sự một chút được sao ?”

Người đàn ông lạ mặt lúc này rất muốn trừng phạt Thư Phàm thật nặng. Với sợi dây vải buộc lỏng lẻo thế này, sẽ sớm ngã từ trên cao xuống dưới mặt biển phía dưới. Nếu không có đá ngầm, cũng chết vì ngạt thở, còn nếu có đá ngầm, thì không còn gì phải nói nữa. Không hiểu cô ta có biết điều này hay không, mà cô ta còn dám mạo hiểm tính mạng của mình ?

“Đưa tay đây !” Tự dưng bị dọa cho một trận, và tự dưng lại vô cớ đi lo lắng cho một cô gái là bạn gái của Hoàng Tuấn Kiệt, người đàn ông lạ mặt không làm sao chấp nhận được sự thật này. Anh ta tức giận quát to.

Thư Phàm bấu môi, chìa tay nắm lấy tay anh ta. Bàn tay anh ta rất rộng, thật ấm.

Người đàn ông lạ mặt khom người, hai tay nắm lấy tay Thư Phàm. Thư Phàm một tay nắm lấy tay anh ta, một tay ôm chặt lấy sợi dây vải màu trắng, hai chân quăn lấy sợi dây theo kiểu gấu trúc ôm lấy thân cây trúc.

“Suốt !” Giẫm lên sợi dây màu trắng nằm trên nền gạch trơn trượt, người đàn ông lạ mặt vừa phải lo lói Thư Phàm lên trên cao, vừa không có điểm tựa, đã ngã nhào xuống khoảng không trước mặt.

Thư Phàm kinh hoàng hét lên: “Cẩn thận !”

Thư Phàm nắm chặt lấy hai tay anh ta, một tay bấu chặt lấy sợi dây. Những đoạn dây vải nằm gọn trên nền gạch, dưới sức nặng của hai người, đã nhanh chóng rơi xuống. Người Thư Phàm bị va đập liên tiếp vào thành tường, tạo nên những âm thanh khô khốc, nghe thật rùng rợn. Hai người treo leo giữa khoảng không, như hai nghệ sĩ xiếc đang đu dây.

“Phụt !” Nút buộc trên chấn song sắt bị đứt, Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt rơi xuống nước biển.

“Ầm !” Mặt nước tung tóe bọt, người đàn ông lạ mặt rơi xuống trước, sau đó đến lượt Thư Phàm.

Thư Phàm thấy cơ thể mình chìm sâu xuống, nước tràn vào tai, vào mũi, mắt nhắm tịt, chân tay khua loạn xạ.

Trọng lực nước đè lên cơ thể, Thư Phàm chìm dần xuống, người lơ mơ chỉ quấy đạp lung tung được một chút, sau đó để mặc cho nước biển nhấn chìm mình.

Nửa mơ nửa tỉnh, Thư Phàm nhìn thấy có một bóng đen đang bơi về phía mình. Người đó ôm lấy ngang eo Thư Phàm, quấy đạp đưa Thư Phàm trôi lên mặt nước.

“Khụ ! Khụ !” Thư Phàm bị sặc nước, liên tục ho khan.

Đặt Thư Phàm nằm lên cát, người đàn ông lạ mặt mệt mỏi thờ hồn hển, quần áo, đầu tóc đều ướt sũng nước biển.

Thư Phàm uống nhiều nước, nằm lì bì trên cát không nhúc nhích.

“Này ! Này !” Người đàn ông lạ mặt lay nhẹ người Thư Phàm, miệng liên tục gọi nhỏ.

“Này ! Này....” Người đàn ông lạ mặt tiếp tục gọi, lay vai Thư Phàm.

Thư Phàm loáng thoáng nghe được giọng nói của anh ta, nhưng không làm sao mở mắt ra để nhìn, và lên tiếng trả lời.

Biết Thư Phàm đã uống no nước, người đàn ông lạ mặt ấn tay vào ngực Thư Phàm, tiến hành hô hấp nhân tạo cứu người. Khi môi anh ta chạm vào môi Thư Phàm, Thư Phàm có một cảm giác rất kì lạ, cảm nhận được có một thứ gì đó nóng nóng, mềm mềm đang không ngừng chạm vào môi mình.

Tò mò và hiếu kì muốn xem thứ đó là gì, hơn nữa nhờ anh ta tiến hành hô hấp nhân tạo, không còn ghét thở nữa, Thư Phàm mở mắt ra nhìn, đúng vào lúc anh ta nhắm mắt, đang chạm vào môi mình.

Thư Phàm sững sốt, tròn tròn mắt nhìn, tròn mắt vì thế cũng sắp rớt ra ngoài. Thật...thật không thể tin được ! Chuyện gì đang xảy ra thế này, tại sao anh ta lại hôn mình ?

Người đàn ông lạ mặt phát hiện Thư Phàm đã tỉnh, anh ta lạnh lùng hỏi: “Cô thấy trong người thế nào ?”

Thư Phàm đông cứng cả người, ngơ ngác không trả lời anh ta.

Người đàn ông lạ mặt cau mày: “Từ lần sau, tôi hy vọng cô không gây ra những chuyện hết sức điên rồ và ngu ngốc này nữa. Nếu không, cô đừng trách tôi không biết cách đối đãi với khách của mình.”

“A...a...a....!” Thư Phàm bật ra một tiếng kêu chói tai. Ngồi bật dậy như lò so, chỉ tay vào mặt anh ta, Thư Phàm lắp bắp: “Anh...anh...sao...sao...” Ý của Thư Phàm là muốn hỏi tại sao anh ta dám hôn mình, nhưng vì cuống quýt, quá kinh hãi và xấu hổ thành ra không nói nổi nên lời.

Người đàn ông lạ mặt nhếch mép, bình thản nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm nghiêng răng, vỗ vỗ ngực, hít một hơi thật sâu, tiếng gằn rít ra từ hàm răng nghiêng chặt: “Tại, sao, anh, dám, lợi, dụng, tôi, hả ?”

“.....” Người đàn ông lạ mặt không trả lời, anh ta chỉ nhìn Thư Phàm chăm chăm.

Thư Phàm tức đến giậm chân, mặt đỏ bừng vì cáu và vì ngượng: “Còn không mau xin lỗi người ta một tiếng và bồi thường đi ?”

Khóe môi người đàn ông lạ mặt cong lên, một nụ cười khê nở trên môi.

Thư Phàm há hốc mồm, kinh ngạc đến mức không khép nổi miệng.

“A...a...a ! Con chết mất ! Con chết mất ! Con vừa nhìn thấy gì thế này hả trời ?” Thư Phàm ôm lấy đầu, hết lắc ngược lại lắc xuôi, lắc đến nổi chóng cả mặt, lắc để văng hết những ý nghĩ không hay ra khỏi đầu.

Người đàn ông lạ mặt phì buồn cười, khoe hai lúm đồng tiền xinh đẹp và duyên dáng trên má.

“A...a...a....” Thư Phàm kêu thảm thiết, lòng không ngừng gào thét. Nụ cười của anh ta, so với hoa còn đẹp hơn, so với thái dương còn chói lọi hơn. Một người phàm trần như Thư Phàm, làm sao có thể chống đỡ nổi sức hút.

Trên mặt biển gần bờ, chiếc túi xách màu trắng của Thư Phàm đang trôi dập dềnh dập dềnh, con chim hải âu thò chiếc đầu nho nhỏ, đang kêu “gừ gừ gừ”.

Do Thư Phàm dám hạ thuốc mê ông Phúc, và tìm cách bỏ trốn, suýt nguy hiểm đến tính mạng của chính mình và người ông lạ mặt, Thư Phàm đã bị người đàn ông lạ mặt sai ông Phúc chuyển Thư Phàm sang một căn phòng khác. Căn phòng này tuy có cửa sổ, nhưng có song sắt, từ trong phòng, tuy Thư

Phàm có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài, nhưng tuyệt đối không còn có thể dùng ban công để bỏ trốn giống như trước nữa.

Thư Phàm mặc dù cảm hận người đàn ông lạ mặt thấu xương, nhưng không thể làm gì được anh ta. Thư Phàm đang là tù nhân, anh ta là chủ, anh ta có quyền làm gì cũng được, thậm chí ngay cả tính mạng của mình, Thư Phàm cũng không thể giữ được, nếu anh ta có ý định giết người trong đầu.

Thư Phàm ôm con chim hải âu, nửa ngồi nửa nằm trên chiếc giường rộng lớn, dài gần hai mét, được rải nệm, chăn màn đều mang một màu trắng.

Ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ, khuôn mặt trầm buồn, Thư Phàm đang nghĩ về những kỉ niệm trước đây. Thư Phàm thấy nhớ em gái, nhớ Hoàng Tuấn Kiệt, lo lắng cho sự an nguy của hắn, tự hỏi lòng rằng hiện giờ hắn đang ở đâu, hắn có nhớ đến mình và đang đi tìm mình không? Thư Phàm không biết tình cảm mà mình dành cho hắn là gì, nhưng một chữ “thích” lúc nào cũng hiện lên trong đầu.

Hoàng Tuấn Kiệt là người đàn ông đầu tiên, Thư Phàm tiếp xúc lâu nhất, hai người chẳng những sống chung, còn ngủ cùng giường. Sờ lên môi mình, Thư Phàm bần thần nở một nụ cười. Cảm giác ấm nóng mà nụ hôn mang lại vẫn còn vương vấn trên môi. Nụ hôn của Hoàng Tuấn Kiệt đã thiêu đốt hết tất cả các giác quan trong cơ thể Thư Phàm.

Cảm giác thích một người là như vậy sao?

Thư Phàm mỉm cười, nụ cười thật tươi. Nụ cười mang theo sức sống của tuổi trẻ, mang theo khát vọng muốn vùng vẫy, muốn bay nhảy, muốn thoát khỏi nhà tù này. Thư Phàm không muốn biến thành một tù nhân bé nhỏ của bất cứ ai.

Dù người giam cầm có là Hoàng Tuấn Kiệt hay là người đàn ông lạ mặt kia cũng thế. Thư Phàm là một cô gái yêu thích tự do, yêu thích độc lập, làm sao có thể để cho người khác kiểm soát cuộc đời mình.

Con chim hải âu nằm trong lòng bàn tay Thư Phàm, miệng kêu “gừ gừ”, đôi mắt đen láy lim dim, gật gù gật gù, đang hưởng thụ cảm giác được Thư Phàm vuốt ve và cưng chiều.

“Hất xì!” Thư Phàm nhoay nhoay mũi, tay đặt nhẹ lên trán, miệng ai oán kêu lên một tiếng: “Không phải xui xẻo như vậy chứ? Chỉ mới ngâm nước biển có một lúc, mà đã bị dính cảm cúm rồi sao?”

“Hất xì! Hất xì!” Lần này ngay cả nước mũi của Thư Phàm cũng bắn ra, Thư Phàm bực bội vỗ vỗ trán, miệng lầm rầm: “Trời ạ! Vẫn chưa thoát ra khỏi đây, sao có thể ốm vào lúc này? Mây thật yếu đuối quá đi!” Hơn ba năm nay, Thư Phàm không mấy khi ốm, mỗi lần cũng chỉ nhưc đầu sổ mũi, qua vài hôm là khỏi. Thư Phàm tin lần này mình cũng chỉ bị như vậy thôi.

Người đàn ông lạ mặt, ngồi trong phòng riêng, mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy vi tính. Ông Phúc đứng hầu bên cạnh, xảy ra chuyện vừa rồi, ông thấy hồ thẹn với người đàn ông lạ mặt. Nếu không phải do Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt, phúc lớn mạng lớn, thì có lẽ cả hai đã bỏ mình xuống dưới đáy biển rồi.

“Trong nhà còn thuốc không? Mang cho cô ấy uống đi.” Người đàn ông lạ mặt không liếc mắt nhìn ông Phúc, lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng, thưa ông chủ.” Ông Phúc vội vội vàng vàng làm theo mệnh lệnh của người đàn ông lạ mặt. Tuy rằng ông chủ không cao giọng trách mắng mình, nhưng ông Phúc hiểu ông chủ đang rất tức giận. Để tránh ông chủ thất vọng về mình thêm, ông Phúc cố gắng không gây ra bất cứ sai lầm nào nữa.

Lục tìm hộp thuốc trên kệ tủ, Ông Phúc rào bước trên hành lang dài hun hút.

“Loạch xoạch” Tiếng khóa tra vào ổ, “Cạch!” Cánh cửa được hé mở ra một bên.

Thư Phàm đang thả hồn ra cửa sổ, không nghe thấy âm thanh mở cửa, cũng không chú ý có người đi vào phòng.

“Cô Thư Phàm!” Ông Phúc khề giọng gọi. Mặc dù Thư Phàm đã hạ thuốc mê với mình, nhưng ông Phúc không hề trách Thư Phàm, mà ngược lại ông thấy Thư Phàm là một cô gái rất thông minh và táo tợn. Bình thường một cô gái bị bắt nhốt, không ai có thể nghĩ ra được cách thoát thân giống như Thư Phàm, hơn nữa còn dám tự dùng dây vải, treo từ ban công xuống vực sâu phía dưới. Là một người đàn ông, ông cũng không dám mạo hiểm, liều mình giống như Thư Phàm.

“Cô Thư Phàm!” Ông Phúc cẩn thận gọi lại lần thứ hai, Thư Phàm vẫn mãi phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Con chim hải âu chăm chăm nhìn ông Phúc, miệng nó kêu “gừ gừ”, Thư Phàm cúi đầu nhìn con chim bồ câu, tay vuốt nhẹ chiếc đầu nhỏ nhỏ của nó: “Sao thế?”

“Cô Thư Phàm!” Ông Phúc cười khò, ông không hiểu mình vô duyên, hay là mình không thể so sánh được bằng con chim bồ câu nằm trong lòng bàn tay Thư Phàm.

“A...!” Thư Phàm giật mình ngẩng mặt nhìn ông Phúc. Bất gặp ánh mắt ông Phúc đang nhìn mình bằng đôi mắt bắt đắ dĩ, Thư Phàm cười cười, nheo mắt, hỏi: “Có chuyện gì không chủ?”

Ông Phúc chìa hộp thuốc trước mặt Thư Phàm: “Ông chủ bảo tôi mang thuốc cho cô. Hình như cô bị cảm cúm rồi.”

Thư Phàm vuốt vuốt mũi, liếc mắt nhìn hộp thuốc trên tay ông Phúc: “Là anh ta bảo chú mang hộp thuốc này cho cháu?” Thư Phàm nghi hoặc hỏi, không tin anh ta lại tốt bụng như thế.

“Đúng. Ông chủ bảo tôi mang hộp thuốc này cho cô.” Ông Phúc mỉm cười. Đối với một cô gái có tính cách hào sảng như Thư Phàm, ông không có cách nào để giận được.

“Cảm ơn.” Thư Phàm cầm lấy, tay mở khóa trên nắp hộp.

Đổ hết tất cả số thuốc trong hộp ra giường, Thư Phàm chống tay vào cằm, nằm úp xấp trên giường, mắt xem xét từng loại thuốc một.

Ông Phúc khó hiểu nhìn Thư Phàm, miệng ông vì kinh ngạc đã không khép lại được, mấy lần ông định nói một câu gì đó nhưng không thốt nổi nên lời.

Cô gái kì lạ này đang làm gì thế ? Có thuốc rồi, tại sao không uống đi, tại sao lại lục tung tất cả lên, như đang tìm kiếm một thứ gì đó ?

Xem xét một hồi, Thư Phàm cho lên mũi ngửi từng vị thuốc, đáng vẻ hoàn toàn chuyên tâm và chăm chú, mắt rực sáng khi phát hiện ra mấy vị thuốc lạ, chưa từng thấy bao giờ.

Ông Phúc thấy khuôn mặt, nụ cười và ánh mắt của một người khi phát hiện ra một kho báu cũng giống hệt dáng vẻ của Thư Phàm bây giờ.

Người đàn ông lạ mặt thích thú nhìn ngắm Thư Phàm từ xa, khước môi anh ta giương lên, ý cười tràn ngập từ trong đôi mắt đến khuôn mặt.

Ba ngày sau, Tú Linh mới tỉnh lại. Đầu Tú Linh rất đau, kí ức một mảng mờ mịt, mí mắt nặng nề mở ra, mông lung nhìn căn phòng mình đang nằm, mùi thuốc xộc vào mũi nói cho Tú Linh biết mình đang nằm trong một căn phòng thuộc một bệnh viện nào đó. Cấn rặng nhin đau, miệng rên lên một tiếng, Tú Linh từ từ nâng cánh tay phải đang cầm mấy mũi kim truyền dịch lên.

Động chạm nhẹ vào trán, khiến tiếng rên trong miệng Tú Linh cất cao: “A.....!”. Tú Linh mờ mịt nghĩ, càng nghĩ càng thấy mơ hồ, càng thấy khó hiểu, càng không biết nguyên nhân vì sao mình lại đang nằm trong bệnh viện, hơn nữa còn bị thương nặng ở đầu.

Tú Linh nhìn bàn tay thon dài và hơi gầy của mình, bàn tay vì mất máu đã mất đi màu sắc hồng nhuận, giò đây màu da đã chuyển sang nhợt nhạt, giống một người bị ngâm lâu dưới nước mới được vớt lên.

“Mình...mình...là...ai...?” Tú Linh thì thào lẩm bầm, âm thanh suy yếu, hơi thở yếu ớt, mỏng manh như sợi chỉ treo mảnh chuông. Đột nhiên bị một con đau đánh úp, Tú Linh thống khổ kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhăn nhúm, đau đến mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa.

“Mình...mình...là...ai...?” Tú Linh thì thà thì thảm, lẩm bầm lẩm bầm, nhắc lại câu ấy, mỗi một câu mỗi một từ phát ra từ cổ họng đều có một giọt nước mắt trong suốt, mờ đục lẫn dài xuống má: “Mình...mình...là...ai...? Tại...tại sao...sao mình không nhớ gì cả....?”

Tú Linh dùng tay che mặt, khóc nức nở. Trong kí ức xa xăm, hỗn độn tựa như có một chút gì đó đang cựa quậy sống dậy, có một nỗi đau âm ỉ nơi vùng ngực đang dày vò, đang hành hạ. Tú Linh chậm chậm đặt tay lên ngực mình. Hình như trước đây đã có ai từng nói một chút sẽ không rời xa, sẽ bảo vệ và che chở cho đến cuối đời, nhưng mà....tại sao...giờ đây lại không còn có ai cả....?

Tú Linh khóc, khóc đến sưng đỏ cả mắt, khóc đến mặt trời đều tối đen. Tâm Tú Linh đau quá, đau đến không thở được.

Một người khi tỉnh lại, đã quên hết mọi thứ, ngay cả tên của mình là gì cũng không nhớ, chỉ thấy lòng mình âm ỉ đau, nỗi đau này không có bút mực nào có thể tả xiết. Tú Linh ngoài gào khóc, không còn biết làm gì nữa.

“Cạch !” Đúng vào lúc Tú Linh thấy tuyệt vọng nhất, cánh cửa đột ngột mở ra.

Tú Linh giật mình, nhìn người đàn ông trung niên lạ mặt, qua màn lẹ.

Người đàn ông lạ mặt sững sốt, phát hiện Tú Linh đang kinh hoàng nhìn mình, đôi mắt to tròn đen láy ngập tràn lệ nóng. “Cô đã tỉnh rồi ?” Mắt mấy giây mới lấy được tinh thần, người đàn ông trung niên mỉm cười, nhẹ giọng hỏi Tú Linh.

“.....” Tú Linh không trả lời, mắt dè phòng nhìn người đàn ông trung niên không chớp. Một cô gái tỉnh lại không nhớ ra được mình là ai, người đầu tiên gặp là người đàn ông trung niên này, Tú Linh đang cố nhớ lại xem, mình có quen biết người đàn ông trung niên này không ?

“Chào cô !” Người đàn ông trung niên tưởng Tú Linh vẫn còn giận chuyện mình lái xe đâm bị thương, dẫn đến hôn mê nằm ba ngày mới tỉnh, nên nhẹ giọng nói: “Tôi thay mặt cậu chủ xin lỗi cô. Nếu cô muốn bồi thường thế nào, thì xin cô cứ nói ra.”

Tú Linh nghi hoặc nhìn người đàn ông trung niên. Tú Linh không hiểu ông ta đang nói gì cả. Ngón từ mà ông ta nói khá nặng, dù Tú Linh không nhớ ra được mình là ai, nhưng Tú Linh là người Việt nam, không biết tiếng Quảng Đông.

Người đàn ông trung niên lúc này mới phát hiện trong chuyện này có điều gì đó không thích hợp. Thấy Tú Linh chỉ ngơ ngác nhìn mình, miệng khép mở muốn nói điều gì đó, nhưng không phát ra tiếng, hơn nữa khuôn mặt lại biểu lộ sự kinh hoàng.

“Cô tên là gì ?” Người đàn ông trung niên nói thật chậm, cẩn thận hỏi Tú Linh.

Tú Linh lắc đầu, ngụ ý muốn nói là không hiểu ông ta đang nói gì.

Người đàn ông trung niên tròn tròn mắt. Bây giờ đến lượt ông ta kinh ngạc nhìn Tú Linh.

“Cô không thể nói chuyện được sao ?” Người đàn ông trung niên đang làm tường Tú Linh bị cầm bả sinh.

“.....” Tú Linh lại lắc đầu, không trả lời. Tú Linh vì nghe không hiểu, nên chỉ còn biết cách diễn đạt bằng cách lắc đầu, nhưng người đàn ông trung niên lại tin rằng Tú Linh bị câm, nên không thể nói chuyện.

Nhất thời, người đàn ông trung niên ngẩng ngẩng cả người, không biết làm như thế nào mới phải. Cô gái lạ mặt này không thể nói chuyện, ông biết dùng cách gì để hỏi về thân nhân của cô gái đây.

Ngẫm nghĩ một lúc, mắt người đàn ông trung niên sáng lên. Không thể nói, còn có thể viết.

Đưa cho Tú Linh một cuốn vở và một cây bút, người đàn ông trung niên ra dấu: “Nếu cô muốn nói gì, có thể viết ra đây.”

Tú Linh nhìn người đàn ông trung niên, lại nhìn cây bút và cuốn sổ trên tay ông ta. Tú Linh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Người đàn ông trung niên mừng rỡ, mỉm cười, hỏi thúc Tú Linh: “Cô viết đi !”

Tú Linh gật đầu, run run cầm lấy cuốn cây bút và cuốn sổ, nắn nót viết một dòng chữ. Viết xong, Tú Linh đưa cuốn sổ cho người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên cau mày đọc. Sau khi đã hiểu được lý do vì sao, Tú Linh không thể giao tiếp được với mình vì bất đồng ngôn ngữ, người đàn ông trung niên thở ra một hơi.

Viết qua rồi lại viết lại, gần một tiếng sau, người đàn ông trung niên cơ bản đã nắm được tình hình bệnh tình của Tú Linh hiện giờ. Ông ta kinh hãi khi biết Tú Linh tạm thời không nhớ được gì cả.

Ban đầu ông ta cho rằng Tú Linh đang đóng kịch, nhưng ngay sau đó, ông biết mình đã hiểu lầm Tú Linh. Bác sĩ đã chứng minh, Tú Linh bị chấn thương sọ não, động chạm đến vùng trí nhớ, nên tạm thời đã quên hết tất cả.

Với tình hình thế này, không thể hỏi Tú Linh về quê quán và tên tuổi, lại càng không thể bỏ mặc Tú Linh tự sinh tự diệt. Người đàn ông trung niên đã gọi điện thông báo cho chàng thanh niên trẻ ngay lập tức.

Vũ Gia Minh đã cho người đi tìm Tú Linh ba ngày nay, nhưng mà không thấy. Hắn đã cử tất cả người thân tín của mình đi dò la khắp tất cả các con đường và khu vực xung quanh biệt thự nhà họ Đào, nhưng vẫn bất tin. Không một ai biết hiện giờ Tú Linh đang ở đâu, cũng không ai biết lý do vì sao đột nhiên Tú Linh lại biến mất.

Bình thường Vũ Gia Minh là một con người thông minh và nhạy bén, nhưng khi đụng đến một chữ “tình” và sự việc có liên quan đến Tú Linh, hắn không còn đủ bình tĩnh và thấu đáo để suy nghĩ.

Đã ba ngày rồi, hắn ăn không ngon, ngủ không yên. Điều đáng hổ thẹn là hắn đã lên giường ngủ với Đào Tuyết Viên, không chỉ bị bắt gian tại giường, hắn còn bị gia đình hai bên ép phải lấy Đào Tuyết Viên. Không cần dùng đến chất xám, chỉ cần dùng mười đầu ngón chân và ngón tay, hắn cũng biết mình đã bị Đào Tuyết Viên tính kế đưa vào tròng. Thật không ngờ Vũ Gia Minh hắn cả đời tính kế lừa người khác, chỉ vì một chút sơ sẩy, hắn đã tự biến mình thành một con mồi.

Ly rượu mà hắn đã uống tại bữa tiệc là do Đào Tuyết Viên lấy cho hắn, hắn nghi ngờ cô ta đã bỏ thứ gì đó.

Sự việc đã xảy ra rồi, bây giờ hắn có hối hận cũng không kịp. Mặc kệ hắn có phải là do cô ta tính kế đưa vào bẫy không, việc hắn bị bắt gặp ngủ cùng với cô ta là thật, hơn nữa cả hai còn trong tư thế khó coi, không mặc quần áo.

Tú Linh biến mất, không có một chút tin tức, hắn lại đang bị gia đình hai bên thúc ép nhanh chóng kết hôn với Đào Tuyết Viên, tâm trạng hắn lúc này giống như đang ngồi trên chảo nóng, hơi một chút là hắn nổi nóng, quát mắng nhân viên dưới quyền.

Trợ lý Tân mấy ngày nay không dám ngủ lúc nào, ngay cả ăn uống cũng vội vội vàng vàng. Tâm trạng của Vũ Gia Minh đang cực kỳ xấu. Nếu không sớm tìm ra Tú Linh, tính mạng nhỏ bé của Trợ lý Tân có nguy cơ bị rút mất một nửa.

Hoàng Long được lệnh bảo vệ Tú Linh từ xa, nhưng không làm tròn trách nhiệm, chẳng những bị Vũ Gia Minh tặng cho mấy cú đấm, bị quát vào mặt, còn bị dùng dao uy hiếp.

Là bạn của Vũ Gia Minh bao lâu nay, Hoàng Long chưa từng thấy Vũ Gia Minh kích động như hiện giờ. Hắn không chỉ đánh mất đi sự bình tĩnh, phong độ của một Tổng giám đốc, mà còn giống như một con thú đã nổi điên.

Tự mọi người dưới trướng của Vũ Gia Minh đều hiểu, Tú Linh có vị trí quan trọng trong lòng hắn nhiều như thế nào. Họ đều ngầm bảo nhau phải nhanh chóng đưa Tú Linh bình an và toàn vẹn trở về bên cạnh Vũ Gia Minh, nếu không bọn họ khó mà sống yên.

Bên này, Vũ Gia Minh ra sức đốc thúc nhân viên dưới quyền tìm bằng được Tú Linh, trong thời gian càng sớm càng tốt. Bên kia, Đào Tuyết Viên, ngầm bí mật cử người đi trước Vũ Gia Minh một bước.

Mấy nhân viên canh gác ở cổng vào buổi chiều nhà họ Đào tổ chức tiệc, tuy rằng có nhìn thấy Tú Linh chạy ra cổng trong trạng thái kích động và hoảng loạn, nhưng dưới sự uy hiếp của Đào Tuyết Viên, họ đều trả lời mấy nhân viên do Vũ Gia Minh cử tới điều tra là không nhìn thấy.

Tú Linh bị tai nạn, Đào Tuyết Viên cũng biết. Tú Linh bị mất trí nhớ, cô ta cũng đã sớm nhận được tin. Thậm chí ngay cả người đã vô tình tông vào Tú Linh là ai, cô ta cũng biết. Chỉ có điều, cô ta không hề răng nói cho Vũ Gia Minh biết, dù chỉ là một từ. Tú Linh bị thương nặng ở đầu, dẫn đến mất trí nhớ, thật hợp với ý của cô ta.

Vũ Gia Minh giờ có ba đầu, sáu tay cũng không dễ dàng gì tìm ra được Tú Linh. Một người đàn bà khi đã ghen, hơn nữa lại có tâm kế, những việc mà cô ta làm, một người bình thường tuyệt không thể tưởng tượng nổi.

Tú Linh chỉ là một cô gái ngây thơ đơn thuần, làm sao có thể đấu với cô ta. Cô ta không hại Tú Linh thân bại danh liệt và mất mạng, đã là may lắm rồi.

Chiều nay, chủ tịch Đào cho mời bố mẹ Vũ Gia Minh và hấn đến dùng cơm. Vũ Gia Minh không muốn đi, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lại, hấn lại đi. Thân thể của Vũ Gia Minh không giống như những đứa trẻ khác, hấn không phải là con ruột của mẹ cả, hấn là con của mẹ kế, mẹ hấn là một cô gái làng chơi. Để có thể đạt được vị trí như ngày hôm nay, hấn đã phải trải qua trăm cay nghìn đắng.

Tuy rằng, hấn không muốn lấy Đào Tuyết Viên, không thích bị người khác sắp xếp cuộc đời mình, nhưng một khi đã sống ở trên đời, hơn nữa muốn có được thành công, và leo lên đỉnh vinh quang, người ta bắt buộc phải học được hai chữ: “nhẫn nại”. Có thể bây giờ hấn vẫn chưa tìm ra cách, nhưng nhất định trong nay mai, hấn sẽ lật ngược lại được bàn cờ.

.....

Ba ngày nay, bệnh cảm cúm của Thư Phàm không giảm một chút nào, ngược lại còn nặng thêm. Thư Phàm nằm li bì trên giường, hết sốt nóng lại sốt lạnh, đầu đau như búa bổ, cơ thể mệt mỏi rã rời.

Thư Phàm oán hận, nghiêng răng kêu kèn kẹt. Thư Phàm hận người đàn ông lạ mặt bắt nhốt mình ở đây, hận hấn bạo ngược, không hiểu lý lẽ. Nếu không phải tại hấn vô cớ bắt người, giờ này có lẽ Thư Phàm cùng Hoàng Tuấn Kiệt đã tìm được Tú Linh, và cả ba đã trở về Việt nam rồi.

Càng nghĩ Thư Phàm càng hận, càng căm tức người đàn ông lạ mặt. Quá nóng, Thư Phàm đạp chân bông sang một bên, miệng rên rỉ thành tiếng: “Nóng quá ! Khát nước quá !”

Trời chập choạng tối, ánh nắng màu vàng vọt phản chiếu vào phòng, Thư Phàm mắt mờ mịt, mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ. Nước mắt vì tủi thân đã lăn dài xuống má. Thư Phàm nhớ quê hương, nhớ bố mẹ, nhớ em gái, nhớ bạn bè và công việc quá.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Tôi ghét anh !” Thư Phàm hấp hấp mũi, sụt sịt, tủi thân vừa lau nước mắt, vừa nghiêng răng mắng Hoàng Tuấn Kiệt.

“Nếu có mặt Hoàng Tuấn Kiệt ở đây, mình sẽ xông lên vừa đâm vừa đá hấn, sau khi đánh đã tay, xả hết hờn giận tích tụ mấy ngày vừa qua ra khỏi cơ thể, mình sẽ ôm chặt lấy hấn, dúi đầu vào ngực hấn, làm nũng, bắt hấn phải bồi thường.” Thư Phàm nghĩ đến sắc mặt biến hồng.

“A..a...a...! Con đang nghĩ gì thế này hả trời ?” Thư Phàm ngửa cổ, tay vò đầu, miệng gào thét.

Người đàn ông lạ mặt đã đứng dựa người vào cửa được một lúc. Mọi biến hóa nhỏ nhất trên khuôn mặt Thư Phàm, và những câu nói không đầu không đuôi của Thư Phàm đều lọt vào đáy mắt và lỗ tai của anh ta.

Con chim hải âu đang lim dim mắt, miệng thỉnh thoảng kêu “gừ gừ”, đột nhiên vỗ cánh, miệng liên tục kêu “gừ gừ gừ gừ”, như phát hiện địch nhân sắp sửa tấn công mình.

Thư Phàm giật mình, quay lại về phía sau. Phát hiện người đàn ông lạ mặt đã đứng ở sau lưng mình từ khi nào, Thư Phàm giật nảy người, la lên thất thanh: “A...a...a...! Có quý a !”

Âm thanh tê rống của Thư Phàm, gần như chọc thủng màng nhĩ của người đàn ông lạ mặt. Anh ta bắt giác cau mày, nhướn mi nhìn Thư Phàm.

Đứng bật dậy như lò xo, nhảy từ trên giường xuống đất, Thư Phàm hùng hổ rảo bước lại gần người đàn ông lạ mặt, tai siết thành hình nắm đấm, môi mím chặt, trong mắt hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt.

Đứng cách một khoảng không quá gần cũng không quá xa, Thư Phàm chỉ tay vào mũi anh ta, miệng quát to: “Tên xấu xa kia ! Bao giờ thì anh mới chịu thả tôi ra hả ?” Vừa dứt lời, tiếng “Hắt xì !” vang lên, đã giảm đi uy thế hùng hổ của Thư Phàm.

Thò vào trong túi quần lấy khăn giấy, Thư Phàm xì mũi, mắt phấp hồng.

“Cô bị sốt, lên giường nghỉ ngơi đi.” Người đàn ông lạ mặt chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì sốt của Thư Phàm.

“Không cần phải đóng kịch, giả vờ tốt bụng với tôi.” Thư Phàm bĩu môi: “Anh đừng tưởng vì thế, tôi sẽ bỏ qua cho anh. Hừ ! Món nợ này nhất định tôi sẽ tính gấp đôi, không, gấp mười lần với anh. Dám giam giữ tôi ở đây hả ?” Tiếp theo những âm thanh: “Hắt xì ! Hắt xì !” liên tục vang lên, chưa hết còn kèm theo âm thanh ho khan. Thư Phàm thấy đầu óc choáng váng, trời đất quay cuồng, con buồn nôn và chóng mặt đột ngột kéo đến khiến Thư Phàm loạng choạng suýt ngã.

Người đàn ông lạ mặt không nghĩ nhiều, anh ta vội đỡ lấy Thư Phàm, bế Thư Phàm, đặt nằm trên giường.

Thư Phàm vừa xấu hổ vừa tức giận, dùng võ cẩu cần phập vào cánh tay anh ta. Nhai a nhai a, cách Thư Phàm cắn anh ta cũng chẳng khác một chú chó

con đang gặm xương bao nhiêu.

Người đàn ông lạ mặt khẽ nhủ mày. Tuy rằng Thư Phàm cắn gần chảy máu, nhưng anh ta không kêu lên một tiếng, mà mặc Thư Phàm cắn đến lúc nào muốn buông ra thì buông.

“Choeng !” Tiếng chiếc mâm bạc rơi xuống sàn nhà, tạo ra âm thanh khô khốc, khiến Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt giật mình, đồng thời cùng quay lại nhìn. Thư Phàm lúc này mới ý thức được là mình đã cắn cánh tay người đàn ông lạ mặt kia đến róm máu, mười đầu răng hằn in sâu trên cánh tay anh ta.

Ông Phúc lúng túng vội cúi xuống nhặt chiếc mâm bạc lên. Nhìn thấy ông chủ cùng ngồi trên giường, hơn nữa cô Thư Phàm còn cắn tay ông chủ như cầu, khiến ông nhất thời kinh ngạc buông rơi mâm bạc xuống sàn nhà.

Thư Phàm bối rối gỡ đầu, lương tâm có một chút cắn rứt. Dù rằng căm ghét người đàn ông lạ mặt này bắt nhốt mình, nhưng cắn bị thương người khác, không phải là việc nên làm.

“Đau không ?” Thư Phàm chọc chọc nhẹ vào vết cắn, ấp úng hỏi.

“.....” Người đàn ông lạ mặt không trả lời, mắt chăm chú nhìn Thư Phàm, Thư Phàm bị anh ta nhìn đến nổi cả gai ốc.

“Yên tâm ! Tôi là một bác sĩ giỏi, tôi sẽ bôi thuốc và băng bó cẩn thận cho anh. Vết cắn này sẽ nhanh chóng lành lại thôi.” Nói là làm, Thư Phàm mở hộp thuốc, thành thực bôi thuốc và dùng gạc trắng quấn quanh cánh tay anh ta.

Ông Phúc hết nhìn ông chủ lại nhìn Thư Phàm, môi ông mấp máy định nói điều gì đó, nhưng tình cảnh này, ông thấy tốt nhất mình không nên nói gì cả. Cố gắng đi không phát ra tiếng động, nhẹ nhàng khép cửa, ông Phúc rời khỏi phòng, trả lại không gian riêng tư cho hai người.

Băng bó xong, Thư Phàm vỗ nhẹ vào mu bàn tay người đàn ông lạ mặt, nở một nụ cười vô ưu, nói: “Xong rồi ! Anh nhớ không được đụng vào nước, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Người đàn ông lạ mặt mỉm cười, khoe ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa của mình.

“A...” Thư Phàm đỏ mặt kêu lên, ngồi giật lùi về phía sau, tránh xa anh ta như tránh tà.

Người đàn ông lạ mặt bất giác xa xăm mặt, trừng mắt nhìn Thư Phàm. Anh ta không hài lòng khi Thư Phàm tự dung tỏ ra xa cách với mình như thế.

“Ách... cái kia...” Thư Phàm cười hi hi, gỡ đầu, gỡ tai, nói: “Tôi đói bụng ! Tôi muốn ăn cơm.”

“Mỹ nam a ! Hic ! Mình sắp bị nụ cười của anh ta làm cho tuyệt khí bỏ mạng rồi.” Thư Phàm đau khổ nghĩ thầm, khoa trương quệt nước mắt, vỗ vỗ ngực, than thở: “Hu hu hu ! Số con khổ quá !”

Người đàn ông lạ mặt khó hiểu nhìn Thư Phàm. Cô ta không phải bị sốt đến ầm đầu và đói bụng đến điên rồi chứ ?

“Tôi đói bụng ! Còn không mau đi lấy thức ăn cho tôi đi ?” Thư Phàm hung dữ rống to, chưa hết còn rít giọng gầm lên: “Này anh ! Tôi bị giam giữ ở đây không có tự do đã oan ức lắm rồi. Anh còn định bỏ đói tù nhân của mình hả ?”

Người đàn ông lạ mặt nhủ mày, hai hàng lông mày đang thẳng tắp một đường vì thế gần dính vào nhau, khuôn mặt anh ta xám xịt. Lần đầu tiên trong đời, anh ta bị một cô gái hò sai như một người hầu.

Thư Phàm nước mắt tuôn như mưa, oa oa khóc, nước mắt nước mũi tèm lem, vẫn còn chưa đủ khiến người khác phải trộn mắt há mồm vì không dám tin, Thư Phàm còn dùng vật áo thun của anh ta để lau nước mắt, và xỉ cả nước mũi.

Đến lúc Thư Phàm ngồi ăn uống no say, người đàn ông lạ mặt kia mang theo khuôn mặt đen xì vì tức giận, không có chỗ phát tiết, đi tắm rửa.

Đứng ở bên cạnh, hầu hạ Thư Phàm ăn uống, ông Phúc khỏe môi co giật liên tục, neho mắt nhìn Thư Phàm không chớp.

Buổi tối, cơn mưa rào rích, mưa mang theo hơi lạnh thổi từ biển và khu rừng vào căn phòng. Nằm co ro trên giường, rúc trong chăn ấm, Thư Phàm hết sốt nóng lại sốt lạnh. Nước mắt vì đau ốm, vì tủi thân lại lã lã rơi. Nghịch ngợm và chọc ghẹo người khác, chỉ mang lại một chút niềm vui cho Thư Phàm, nhưng khi bóng đêm tràn về, khi không còn ai ở bên cạnh, Thư Phàm lại thấy cô đơn, thấy tủi thân muốn khóc.

Bị nhốt ở đây đã gần một tuần rồi. Không thể đi đâu, không thể làm việc gì khác ngoài đi quanh quẩn trong căn phòng, hơn nữa còn bị sốt liên miên, đầu óc có chút mơ hồ và nặng nề, Thư Phàm thấy thể giới xung quanh mình đang sụp đổ theo từng ngày, hy vọng vào sự giải thoát khỏi giam cầm cũng sớm bị bào mòn.

Nằm úp xấp mặt xuống gối, hai tay siết thành nắm đấm, đập mạnh xuống tấm nệm màu trắng, Thư Phàm vừa khóc vừa xả giận ra những cú đấm liên tiếp xuống giường. Thư Phàm oán hận Hoàng Tuấn Kiệt, trách hắn không sớm tìm ra mình, trách hắn vô trách nhiệm bỏ rơi mình ở sân bay, trách hắn vô năng không thể bảo vệ được một cô gái. Quệt nước mắt, tiếng nức nở thoát ra từ cổ họng, sống mũi cay cay, Thư Phàm khóc đến sưng đỏ cả mắt.

Màn đêm buông xuống, bóng tối lan tràn khắp căn phòng, mưa rơi rào rích. Thư Phàm có thể nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái nhà, tiếng mưa rơi lách tách trên lá cây và tiếng lũng tũng trên những vũng nước.

Mưa ! Không biết mưa đã rơi bao lâu. Khi Thư Phàm tỉnh dậy, đã nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ rồi. Con chim hải âu nằm trong ổ chân, hé chiếc đầu nhỏ nhỏ, miệng thỉnh thoảng kêu “gừ gừ”, nhờ có nó, Thư Phàm thấy bớt cô đơn, và buồn tẻ.

Ôm con chim hải âu vào lòng, kê mấy cái gối dưới lưng, mắt hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, Thư Phàm rơi vào trầm tư. Đã lâu lắm rồi, kể từ lúc bắt đầu nhận ra niềm đam mê của mình đối với y học, Thư Phàm không còn thời gian rảnh rỗi để suy ngẫm về cuộc đời mình. Tối nay ngồi trên giường, trong một tòa lâu đài xa lạ, Thư Phàm bỗng thấy mọi thứ trở nên thật trống rỗng và vô hồn. Dòng suy nghĩ đưa Thư Phàm trở về quá khứ mấy chục năm về trước, Thư Phàm tin rằng nơi đây đã từng xảy ra rất nhiều biến cố, có rất nhiều đã chết vì giữ tòa lâu đài này. Bỗng nhiên, Thư Phàm thấy sợ, biết đâu ngay trong chính căn phòng này là mộ chôn của biết bao nhiêu con người thì sao.

Đột nhiên, trên bầu trời xẹt ngang qua một tiếng sét, ánh sáng chói lòa như xé toạc chân mây. Thư Phàm giật bắn người, buông rơi con chim hải âu, bịt chặt hai tai, mắt nhắm nghiền, miệng hét lên một tiếng thất thanh: “A...a....a...!”

Đèn điện trong phòng phụt tắt, cánh cửa sổ va đập mạnh vào bờ tường, từng âm thanh: “Phành ! Phành !”, “Đoàng ! Đoàng !” đập vào lỗ tai Thư Phàm, như những nhát búa. Thư Phàm co rúm cả người, run rẩy như cây xấp, mặt tái mét vì sợ.

Ngoài cửa sổ xuất hiện một khuôn mặt dữ tợn, đôi mắt đen ngòm giống như một lỗ xoáy không lồ muốn nuốt hết tất cả mọi thứ vào bụng, hàm răng nhọn hoắt sáng bóng chia ra, cánh tay vươn vào trong phòng như muốn chụp lấy Thư Phàm.

Tiếng hét thảm thiết của Thư Phàm liên tục vang lên, Thư Phàm hét đến khản cả khô họng, người lắc lư muốn ngã xiêu. Quá kinh hoàng, mắt Thư Phàm tròn trũng nhìn hình bóng người đàn ông khổng lồ nhấp nhô ngoài cửa sổ. Đây là người hay là ma ? Không ! Đây không thể là người ! Một người bình thường làm sao có thể tự treo mình ngoài cửa sổ, hơn nữa người đàn ông này còn bay qua bay lại, trông vô định như đã đạt được cảnh giới không có trọng lực.

“Cạch !” Cánh cửa được mở rộng ra một bên, tiếng gậy lệt quệt khua trên nền gạch, ánh nấp vàng vọt chập chờn phản chiếu trong căn phòng.

“Cô Thư Phàm ! Cô Thư Phàm !” Tiếng ông Phúc lọt vào tai Thư Phàm. Từ trong hỗn độn và mơ hồ, Thư Phàm kinh hoàng quay lại nhìn về phía sau.

Khuôn mặt ông Phúc được ánh nến chiếu rọi. Vào lúc Thư Phàm nhìn được nửa khuôn mặt ông Phúc trong ánh nến, Thư Phàm giật mình hoảng sợ, lấy tay chỉ, miệng lắp bắp: “Đừng...đừng lại...lại gần tôi...”

“Cô Thư Phàm !” Ông Phúc thương hại nhìn khuôn mặt tái nhợt, không có sức sống của Thư Phàm. Bị nhốt trong một tòa lâu đài cổ, xa lạ, không quen thuộc với mình, hơn nữa đêm hôm khuya khoắt, không đèn đóm, sấm chớp đùng đùng, thần trí bị sốt đang nửa mơ nửa tỉnh, Thư Phàm làm sao có thể không bị hù cho một trận sợ đến đứng tim.

Ông Phúc thận trọng bước lại gần Thư Phàm, hạ giọng gọi nhỏ: “Cô Thư Phàm ! Cô đừng sợ, tôi là chú Phúc đây. Mọi chuyện đã ổn rồi.”

Thư Phàm lặp lại lời nói của ông Phúc, vì quá sợ ngay cả khóc Thư Phàm cũng quên. Một cô gái có tính cách kiên cường đến đâu, khi ốm đau bệnh tật, và khi bị bắt nhốt trong một tòa lâu đài cổ, cũng không thể giữ vững được tinh thần. Sợ hãi và đa nghi vốn là căn bệnh của con người.

Bàn tay ông Phúc chia ra, ông thăm dò biểu hiện trên khuôn mặt Thư Phàm, ông không dám động chạm vào Thư Phàm, ông sợ Thư Phàm sẽ hét ầm lên và bỏ chạy.

Bên ngoài cửa sổ, hình ảnh chơi vơi và phiêu diêu vô định của người đàn ông lạ mặt đã biến mất, Thư Phàm trừng trừng nhìn không chớp mắt. Dụi mắt mấy lần, sau khi xác định được rằng người đàn ông kia không còn tồn tại, Thư Phàm vỗ nhẹ vào ngực, trút ra một hơi thật dài.

“Cô Thư Phàm ! Cô thấy trong người thế nào ?” Ông Phúc hỏi, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tái mét vì hoảng sợ của Thư Phàm.

Môi Thư Phàm run run, trông mắt tán mạn, thất thần hết một kẻ mất trí, miệng lầm rầm: “Ồ...ở đây có...có ma...”

“Cô muốn nói gì ?” Ông Phúc vênh tai, cố gắng lắng tai nghe. Ông muốn biết Thư Phàm đã trông thấy thứ gì, mà có vẻ sợ hãi như thế.

“Ồ...ở đây có ma.” Thư Phàm thì thào lắp lại, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời đêm, sấm chớp, không có trăng sao, chỉ có những đám mây đen kịt, mang theo hơi nước và tia lửa điện.

“Đùng ! Đoàng ! Xẹt !” Ba âm thanh vang lên liên tiếp, đã phá tan đi sự yên tĩnh của đêm đen. Bầu trời liên tiếp tạo nên những vết nứt dài, ánh sáng cực đại như muốn hòa thiêu tất cả mọi thứ dưới nhân gian. Ông Trời đang nổi giận, đang muốn con người nhận lấy hậu quả do mình đã gây ra.

Thư Phàm mơ màng nhìn, nhìn không chớp mắt, nhìn đến ngây ngẩn cả người. Ông Phúc có cảm giác linh hồn Thư Phàm đã bị người vô hình ngoài cửa sổ bắt mất.

Từ từ, hơi lạnh ngấm sâu vào cơ thể, trạng thái tinh thần hoảng loạn, đã bòn rút đi sức chịu đựng cuối cùng trong cơ thể Thư Phàm. Thư Phàm nằm lăn đùng ra giường, chân tay buông thõng, lạnh ngắt.

Ông Phúc hoảng sợ, ba chân bốn cẳng phi lại gần Thư Phàm, tay ông run run đặt lên trán Thư Phàm, miệng kinh hoàng gọi to: “Cô Thư Phàm ! Cô Thư Phàm !”

“.....” Thư Phàm mắt tròn trũng nhìn lên trần nhà, không có phản ứng trước hành động lay gọi của ông Phúc. Mí mắt nặng dần, đầu Thư Phàm

rất đau, bao nhiêu ý nghĩ không ngừng xâu xé lẫn nhau, Thư Phàm thấy bức bối quá, thấy cơ thể mình thật lạnh, giống như đang bị giam giữ trong một hầm băng, quanh năm không có ánh nắng của mặt trời. Lạnh quá ! Cái lạnh đang ngấm đến tận xương tủy.

“Tình hình của cô ấy thế nào rồi ?” Từ trong bóng tối, một người đàn ông cao gần 1m8, mặc toàn đồ đen, bước ra. Ánh sáng tỏa ra từ cây nến trên bàn không đủ chiếu sáng cả thân thể to lớn của anh ta.

“Ông... ông chủ” Ông Phúc run giọng: “Cô Thư Phàm sợ quá đã ngất đi rồi. Nhiệt độ trong cơ thể của cô ấy rất lạnh.”

Người đàn ông lạ mặt rảo bước lại gần Thư Phàm, bước chân của anh ta rất dài, đôi mắt đen sâu tựa bóng đêm vừa xẹt ra hai tia sáng rực như ngọn đuốc nhỏ trong đêm đông, rồi nhanh chóng biến mất.

Ngồi xuống mép giường, bàn tay nam tính với những ngón tay mảnh khảnh, thon dài chạm nhẹ vào gò má mịn màng vì lạnh đã chuyển sang tái nhợt của Thư Phàm.

“Mang thêm chăn cho cô ấy đắp, cầm theo cả hộp thuốc trong tủ nữa.” Kéo chăn đắp kín người Thư Phàm, người đàn ông lạ mặt lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng, thưa ông chủ.” Ông Phúc cầm theo cây nến, xoay người, gấp gáp đi ra khỏi phòng.

Thư Phàm nằm im không nhúc nhích. Mặc dù nghe hiểu hai người đàn ông đang nói gì với nhau, nhưng không có cách nào mở mắt ra để nhìn, và không thể mở miệng để nói chuyện. Thư Phàm đang rất bức bối và khó chịu, đang muốn ai đó ôm mình, muốn được sưởi ấm.

Bàn tay anh ta thật ấm áp, sự động chạm của anh ta trên trán khiến cơ thể căng cứng như bị đông thành đá của Thư Phàm thả lỏng dần dần.

Trong bóng tối, đôi mắt người đàn ông lạ mặt thật sáng. Anh ta nhìn Thư Phàm bằng đôi mắt thật lạ, đôi mắt mang theo sự quan tâm, săn sóc và lo lắng. Bàn tay anh ta lướt nhẹ khắp khuôn mặt Thư Phàm, đến khi chạm vào đôi môi khô khốc vì sốt, ngón tay anh ta run lên nhẹ nhẹ, hơi lạnh và ẩm ướt của cơn mưa khiến anh ta thấy cũng có một chút lạnh.

Ông Phúc nhanh chóng quay lại phòng, trên tay ôm một chiếc chăn bằng tơ tằm màu xám hảo hạng, dưới cổ tay khệ nệ cầm một hộp thuốc khá nặng. Vì vừa phải ôm chăn, cầm hộp thuốc, vừa phải cầm cây nến cách xa tầm chăn bông để tránh hỏa hoạn, ông Phúc đi khá là chật vật.

Người đàn ông lạ mặt đón lấy chiếc chăn làm bằng tơ tằm trên tay ông Phúc, anh ta nhẹ nhàng phủ lên tấm chăn bông màu trắng phía dưới. Thư Phàm đang bị sốt lạnh, nên cần được sưởi ấm. Cảm giác ấm áp từ hai chiếc chăn mang lại, Thư Phàm không còn thấy rét như ban đầu nữa, đồng thời cảm giác ấm áp do tình người mang lại đang lan tỏa vào tim.

Thư Phàm nghe được tiếng mở khóa loạch xoạch phát ra từ hộp thuốc cứu thương, mùi thuốc đông y hòa lẫn mùi thuốc tây xông vào mũi, khiến mũi Thư Phàm xun lại. Mặc dù là một bác sĩ, nhưng Thư Phàm rất ghét uống thuốc.

“Mang cốc nước lại đây !” Sau khi lấy đủ liều thuốc cần dùng, người đàn ông lạ mặt bảo ông Phúc đứng ở bên cạnh.

Ông Phúc tiến đến chiếc bàn kê giữa nhà, thành thạo rót một ly nước lọc, mang đến cho người đàn ông lạ mặt.

Đặt cốc nước lọc trên mặt bàn gỗ kê gần đầu giường, vỗ nhẹ vào má Thư Phàm, người đàn ông lạ mặt nhẹ nhàng nói: “Này ! Này !”

Thư Phàm nhăn mặt nhíu mày, không thích bị người khác gọi là “Này”. “Hừ ! Tên xấu xa và ngu ngốc này ! Người ta có tên, có tuổi đang hoàng, sao không chịu gọi, cứ này nọ mãi, ai mà biết anh đang gọi ai.” Thư Phàm bức bối nghĩ thầm, đầu vẫn còn choáng váng vì đau.

“Này ! Này !” Âm thanh phiền nhiễu lại vang bên tai. Thư Phàm rất muốn mở mắt, mắng con muỗi đang vo ve bên tai mình một trận, nhưng không có sức lực nên đành chịu.

“Này ! Này !” Người đàn ông lạ mặt kiên nhẫn gọi, tay anh ta vẫn vỗ nhẹ vào má Thư Phàm, lực đạo vừa đủ, giống như mát xa, hoàn toàn không gây ra đau đớn cho Thư Phàm.

“Ông chủ ! Cô Thư Phàm chắc không tỉnh lại được đâu.” Ông Phúc thở dài, lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền của Thư Phàm.

Người đàn ông lạ mặt nhìn số thuốc trong tay trái, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thư Phàm. Anh ta biết Thư Phàm hiện giờ không chỉ bị sốt lạnh, ngay cả tinh thần cũng bị ảnh hưởng, nếu không uống thuốc sẽ không thể khỏi được bệnh.

“Ông lui ra đi ! Khi nào có việc cần, tôi sẽ gọi ông sau.” Không quay lại nhìn ông Phúc, người đàn ông lạ mặt phân phó.

Ông Phúc nghi hoặc, lén nhìn người đàn ông lạ mặt. Ông vốn định nói điều gì đó, nhưng sợ sẽ khiến ông chủ nổi giận, cuối cùng ông vâng mệnh nói: “Vâng.”

Ông Phúc rút lui trong im lặng, cố gắng đi không gây ra tiếng động.

“Cạch !” Khi cánh cửa phòng được khép lại, người đàn ông lạ mặt quan sát biểu hiện trên khuôn mặt của Thư Phàm.

“Này ! Này !” Anh ta tiếp tục gọi. Thư Phàm tức muốn điên lên, rất muốn bật dậy đập cho anh ta một trận. “Đồ điên ! Có im đi để cho người ta ngủ không hả ?” Tuy nhiên những câu bức bối ấy, Thư Phàm chỉ nói thầm trong đầu mà thôi. Hiện giờ Thư Phàm cũng không biết mình đang tỉnh hay là đang

mơ nữa. Có lẽ mình vẫn đang nằm chiêm bao, Thư Phàm nghĩ thầm, cố gắng điều hòa hơi thở, đi vào giấc ngủ sâu.

Bỗng dung, Thư Phàm thấy một bàn tay vòng dưới gáy. Thư Phàm muốn giãy dụa, nhưng chân tay vô lực, đành nằm im chờ xem người đàn ông lạ mặt này định làm gì mình.

Mặt người đàn ông lạ mặt cúi gần sát mặt Thư Phàm. Thư Phàm có thể ngửi được mùi xà phòng tắm, mùi nước kem cạo râu, mùi dầu gội đầu và trời ạ, Thư Phàm còn ngửi được mùi hương nam tính toát ra từ cơ thể của anh ta. Thoáng chốc, mặt Thư Phàm thay đổi màu liên tục, mí mắt vùng vẫy muốn mở ra, cố áp chế cơn buồn ngủ và một mối trong người.

Khi thấy miệng mình tự dung bị người đàn ông lạ mặt thô lỗ bóp thành cái phễu, mùi thuốc tây xộc vào tận mũi, lan tràn xuống cổ họng, tiếp theo dòng nước ấm tràn đầy miệng, Thư Phàm ho sặc sụa, giờ có muốn ngủ an ổn cũng không thể ngủ yên được nữa.

Thư Phàm cảm phần mở to mắt, vượt cổ, cố gắng nuốt trôi hết tất cả số thuốc đang mắc trong cổ họng xuống. Người đàn ông lạ mặt giật mình, về mặt bối rối và hoảng hốt, anh ta vội vỗ nhẹ vào lưng Thư Phàm cho thuận khí, giúp Thư Phàm uống nốt số nước trong ly để dễ dàng nuốt trôi thứ thuốc đắng ngòm kia xuống dạ dày.

Ho khan một nức, nước mắt nước mũi cũng chảy ra, mắt nỏ đom đóm. Thư Phàm thật muốn hét ầm lên, muốn dùng dao rạch năm, sáu nhát trên khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông lạ mặt.

“Cô thấy đỡ hơn chút nào chưa ?” Người đàn ông lạ mặt lo lắng hỏi Thư Phàm, đôi mắt đen sâu như bóng đêm của anh ta đang cẩn thận dò xét từng biểu hiện nhỏ nhất trên khuôn mặt Thư Phàm.

“Biết đi ! Tôi không muốn nhìn thấy anh !” Thư Phàm tức điên người. Những thứ được gọi là đạo lý, hay tình người gì gì đó, đều bị quăng sang một bên, lúc này Thư Phàm chỉ muốn đánh người, muốn la hét cho hả giận.

“Cô nghỉ ngơi đi ! Ban đêm có chút lạnh, cô nhớ đừng đạp bỏ chăn.” Người đàn ông lạ mặt không trách mắng Thư Phàm, anh ta nhẹ giọng dặn dò.

“Không cần anh phải quan tâm” Thư Phàm bĩu môi, nằm vật xuống giường, kéo chăn kín đầu.

Người đàn ông lạ mặt nhìn Thư Phàm, anh ta ngồi bất động trên mép giường, nửa muốn bỏ đi nửa lại thấy không nỡ. Dù rằng Thư Phàm chỉ là một cô tù nhân bé nhỏ, nhưng khi ốm đau cũng cần có ai đó ở bên cạnh chăm sóc và chiếu cố.

Ngắm thuốc, chẳng mấy chốc, Thư Phàm chìm vào giấc ngủ sâu. Người đàn ông lạ mặt kéo chăn xuống ngang cổ Thư Phàm, để tránh Thư Phàm có thể bị nghẹt thở. Tay anh ta run run vuốt nhẹ mấy sợi tóc tơ màu đen lòa xòa trước trán của Thư Phàm, ánh mắt anh ta thật sâu, thật thâm thúy, khóe môi anh ta nhếch lên. Trong bóng đêm, nụ cười, cùng khuôn mặt mặt thâm trầm của anh ta, khiến bóng đêm càng thêm dày.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ném tờ báo trên bàn, Hoàng Tuấn Kiệt bực bội cười nhạt: “Vũ Gia Minh chết tiệt ! Cuối cùng cậu cùng lòi cái đuôi chuột ra rồi. Tôi tưởng khi cậu mang Tú Linh sang đây, cậu sẽ không chấp nhận lấy Đào Tuyết Viên. Thật không ngờ, cậu vẫn lấy cô ta.” Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi thở dài, trong đầu lúc nào cũng nhớ và lo lắng về Thư Phàm. Gần một tuần nay rồi, hắn đã phải không biết bao nhiêu người đi điều tra tung tích của Thư Phàm, nhưng vẫn không tìm được một chút manh mối khả quan nào.

Thư Phàm hiện giờ giống như một bóng ma bí ẩn, đã hoàn toàn tan biến vào không khí. Bóng đêm đen quá dày, Hoàng Tuấn Kiệt dù có cố gắng đến đâu cũng không thể tìm được. Vô đầu, bứt tóc, hắn đau khổ nghĩ thầm: “Biết đến bao giờ, biết đến khi nào mình mới tìm được cô ấy đây.” Mang thân là nam nhi, không cho phép hắn khóc lóc kêu than. Nếu có thể hắn cũng muốn khóc giống như những cô gái khác, muốn mang hết tâm sự trong lòng nói cho người thân biết, muốn họ san sẻ và chung vai gánh vác khó khăn với mình.

Hoàng Tuấn Kiệt đã xuất viện được ba hôm nay. Hắn chỉ ngoan ngoãn nghe lời ông Hoàng nằm trong bệnh viện được đúng ba hôm, sau đó hắn kiên quyết phải ra viện bằng được. Hiện giờ dù tình hình sức khỏe của hắn vẫn còn yếu và không còn được linh hoạt như ngày xưa, nhưng để tìm được Thư Phàm và lo giải quyết công việc của công ty, không cho phép bản thân hắn được nghỉ ngơi thêm một ngày nào nữa. Từ trước đến nay, hắn vẫn là một kẻ cuồng công việc, một người không để ý đến sự sống chết của bản thân mình.

Hắn nhớ Thư Phàm, thật sự rất nhớ. Mỗi khi đêm về, ngồi một mình trong căn phòng trống, hắn lại nghĩ về Thư Phàm, nhớ về những kỉ niệm mà cả hai đã cùng trải qua với nhau. Hắn luôn thầm ước, cơ hội ở bên cạnh Thư Phàm sẽ còn kéo dài mãi, kéo dài cho đến khi hắn không còn thở nữa. Thư Phàm là người con gái đầu tiên, hắn thích, hắn có tình cảm và rung động.

Lo nghĩ và nhung nhớ về Thư Phàm nhiều bao nhiêu, càng khiến hắn hận bản thân mình bấy nhiêu. Nếu hắn không gây thù kết oán với nhiều kẻ thù như

thế, Thư Phàm sẽ không bị rơi vào vòng nguy hiểm. Là chính hấn hại Thư Phàm. Hấn tự trách mình vô năng, trách mình vô dụng, không thể bảo vệ được người con gái quan trọng trong cuộc đời mình.

Hấn không tin Chúa Trời, cũng không bao giờ cầu nguyện, nhưng kể từ lúc Thư Phàm mất tích, không rõ sống chết, hấn đã một lần ngước mắt nhìn lên bầu trời không có trăng sao, thành tâm thành ý cầu nguyện ông Trời cho hấn có cơ hội lần thứ hai để sửa chữa lại sai lầm của mình.

Nghĩ, hấn nghĩ nhiều đến mức đầu cũng phát đau, thế nhưng đã lâu như vậy rồi, hấn vẫn chưa tìm ra được cách nào khả quan cả. Người bắt cóc Thư Phàm, vẫn chưa có động tĩnh gì. Người bí mật đó không gửi thư yêu cầu hấn phải trả giá bất cứ thứ gì để đổi lấy mạng sống và tự do của Thư Phàm. Hình như người đó giam giữ Thư Phàm chỉ vì người đó muốn hấn sống trong lo âu và sợ hãi nhiều hơn, là muốn lấy một thứ gì đó của hấn.

Hoàng Tuấn Kiệt rất hoang mang và bối rối. Hấn chỉ tìm được manh mối và sơ hở của người bắt cóc Thư Phàm, khi người đó có bất cứ động tĩnh gì, nhưng đằng này người đó lại án binh bất động, chui rúc sâu trong hang ổ của mình.

“Rầm!” Hoàng Tuấn Kiệt tức giận đập mạnh nắm đấm xuống bàn. Chiếc bàn kính vì thế rung rung, sắp đổ gãy.

“Đáng chết ! Không biết kẻ nào đã bắt cóc Thư Phàm ? Tại sao kẻ đó không có bất cứ động tĩnh nào, cũng không gửi bất cứ thông điệp gì cho mình ?” Hoàng Tuấn Kiệt liên tiếp đập hai phát thật mạnh xuống mặt bàn kính. Cách đập của hấn, như thể nếu chiếc bàn kính chưa vỡ vụn hay tay hấn chưa bị đau đến không thể đập được nữa, thì hấn sẽ không chịu dừng lại.

Vuốt mặt, luồn tay vào tóc, Hoàng Tuấn Kiệt loạn choạng đứng lên, bước đến gần tấm kính đang phản chiếu ánh mặt trời, trên lầu sáu của tòa cao ốc, phóng tầm mắt ra bên ngoài, Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào trầm tư. Đôi mắt hấn rất buồn, rất cô đơn, trái tim hấn ân ân đau. Nỗi nhớ Thư Phàm đang cào xé trong lòng hấn. Vừa lo vừa nhớ Thư Phàm, khiến hấn không thể chợp mắt ngủ được, cũng không nghĩ được bất cứ việc gì khác.

Trước kia hấn không hiểu yêu một cô gái sẽ có cảm giác gì, nhưng nay hấn đã hiểu được rồi. Lúc cô ấy ở bên cạnh, cô ấy đã mang lại nụ cười và niềm vui cho hấn. Khi cô ấy rời xa, hình bóng cô ấy đã hấn in sâu trong trái tim hấn. Đời này, hấn chỉ yêu và thích một người.

Mở điện thoại di động, Hoàng Tuấn Kiệt mắt mờ mịt và mông lung nhìn bức ảnh chụp khuôn mặt say ngủ trông ngây thơ, trong sáng, đẹp một cách thánh thiện của Thư Phàm. Quen biết Thư Phàm gần một tháng, đây là bức ảnh duy nhất mà hấn có được. Điều đáng buồn là nếu hấn không chụp chộm, bây giờ dù có nhớ Thư Phàm, hấn cũng không biết lấy gì để nhìn ngắm cô ấy cho thỏa.

“Thư Phàm ! Thư Phàm !” Hấn thầm thì gọi tên Thư Phàm, đôi mắt đục ngầu, lòng tan nát vì đau.

Đứng thần thần một lúc lâu, Hoàng Tuấn Kiệt từ trong vô thức tỉnh lại. Hấn đã than thân trách phận nhiều rồi, đã đến lúc hấn phải đối mặt với sự thật tàn khốc. Ngày nào vẫn còn chưa tìm thấy Thư Phàm, ngày đó hấn sống mà như chết.

“Người đâu !” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng gọi.

Người vệ sĩ đứng canh gác ngoài cửa phòng, nghe tiếng gọi của hấn, vội mở cửa, rồi bước vào trong. “Cậu chủ !” Bước lại gần Hoàng Tuấn Kiệt, khom người, anh ta kính cẩn nói.

“Chuẩn bị xe. Tôi muốn đến biệt thự riêng của Vũ Gia Minh.” Hít một hơi thật sâu, mắt vẫn mông lung nhìn ra bên ngoài, không quay sang nhìn người vệ sĩ riêng, Hoàng Tuấn Kiệt phân phó.

“Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.” Người vệ sĩ cúi đầu, xoay người, động tác dứt khoát, nhanh chân đi ra khỏi phòng.

“.....” Căn phòng lúc này chỉ còn lại một mình Hoàng Tuấn Kiệt. Trong lòng hấn có một cỗ tư vị nói không nên lời. Là cô đơn, là buồn bã sao ? Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu, cười khổ. Đã bao lâu rồi, hấn sống mà không có niềm vui, ngay cả cười trông cũng khó coi như vậy.

“Vũ Gia Minh ! Tôi hy vọng là cậu cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không cậu đừng trách tôi độc ác.” Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay, đôi mắt ánh lên những tia nhìn lạnh lẽo và phẫn nộ. Hấn thích Thư Phàm, nên hấn coi Tú Linh là em gái của mình. Nay Thư Phàm đột nhiên mất tích, hấn thấy mình phải có trách nhiệm bảo vệ và che chở cho Tú Linh.

“Cạch !” Cánh cửa phòng nhẹ nhàng được mở rộng sang một bên, người vệ sĩ lúc nãy bước vào phòng, anh ta hạ giọng nói: “Cậu chủ ! Xe đã chuẩn bị xong rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt ngắm nhìn hình ảnh của Thư Phàm trên màn hình điện thoại. Hấn thầm thì: “Thư Phàm ! Cô yên tâm, tôi nhất định không để Tú Linh chịu bất cứ tổn thương và đau đớn nào.” Khóc môi khẽ nhấc lên, nhìn người con gái mình thích bằng đôi mắt nồng nàn thương yêu, Hoàng Tuấn Kiệt dứt điện thoại vào túi áo khoác.

“Đi thôi !” Đi lướt qua người vệ sĩ riêng, Hoàng Tuấn Kiệt giục, ngữ khí lạnh đậm.

“Vâng.” Người vệ sĩ riêng cung kính trả lời, tay anh ta nhẹ nhàng khép cửa.

Nghe người làm trong nhà báo, có một người đàn ông trẻ đến tìm mình, Vũ Gia Minh cau mày. Gần một tuần nay, hấn không thích gặp gỡ và tiếp bất cứ ai. Kể từ lúc Tú Linh đột nhiên biến mất, không có bất cứ tin tức gì, Vũ Gia Minh như ngồi trên đống lửa. Cảm giác bức bối và khó chịu này, hấn tuyệt đối không muốn kéo dài, không muốn trải qua lần thứ hai. Hấn thề với lòng là khi nào tìm được Tú Linh, hấn sẽ giữ chặt Tú Linh ở bên cạnh mình, một khắc cũng không rời xa.

Nếu để hấn phát hiện trong chuyện này, có kẻ nào đó đã nhúng tay vào, cố ý hại Tú Linh... Đôi mắt Vũ Gia Minh chuyển sang lạnh lẽo và tàn nhẫn. Hấn nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết. Tú Linh là thủ cung của hấn, ngoài hấn ra, thì không một ai được phép khi dễ và khinh bạc, đặc biệt tính kẻ hại Tú Linh thì lại càng không được phép.

“Cậu chủ !” Người vệ sĩ gấp gáp rảo bước nhanh vào phòng khách, vàng trán lấm tấm mồ hôi, giọng nói có vẻ hơi hoảng hốt.

“Chuyện gì ?” Vũ Gia Minh bực bội, cau bần hỏi.

“Người đàn ông lạ mặt kia kiên quyết đòi gặp cậu chủ. Anh ta nói nếu cậu chủ không chịu để cho anh ta vào, anh ta sẽ cho người phá cổng.” Người vệ sĩ lau mồ hôi trán, không dám nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Gia Minh.

“Là kẻ nào mà to gan như thế ?” Vũ Gia Minh thâm trầm, quát mắt quát hỏi.

“Cậu chủ !” Người vệ sĩ rùng mình, chân tự động lùi về sau một bước, mắt len lén quan sát biểu hiện trên khuôn mặt Vũ Gia Minh: “Người đó tự xưng là Hoàng Tuấn Kiệt.”

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Vũ Gia Minh bật thốt, nụ cười nửa miệng xuất hiện trên môi hấn: “Cho cậu ta vào.”

Người vệ sĩ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Vũ Gia Minh. Anh ta tưởng Vũ Gia Minh sẽ tức giận sai hơn mười vệ sĩ dùng võ lực tổng khứ người đàn ông không biết sống chết đang ngông cuồng, lộng ngôn ngoài cổng kia đi. Không ngờ sau khi nghe đến tên Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh chẳng những nở một nụ cười giống như ác ma, ngược lại còn sai mở cổng cho anh ta vào.

“Còn không mau đi đi ?” Vũ Gia Minh xa xăm mắt, trừng mắt nhìn người vệ sĩ vẫn còn ngơ ngác đứng một chỗ.

“Vâng, vâng.” Người vệ sĩ giật mình, sực tỉnh, vội vã xoay người bước đi.

Vũ Gia Minh ngả người ra sau ghế, mắt ngược lên trần nhà, hai tay gác lên thành ghế, trông hấn chẳng khác gì một ông chủ lớn, đang chờ người khác đến hầu hạ.

Hoàng Tuấn Kiệt được người vệ sĩ lúc nãy dẫn vào trong nhà. Phòng khách được trang hoàng, như một căn phòng trong khách sạn năm sao. Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt là hai người đứng đầu một gia tộc giàu có, trong nhà của họ làm sao có thể không phô trương sự giàu có của mình. Dù cách sống có đậm bạc đến đâu, vì bộ mặt của gia tộc mình, họ cũng phải rảnh sống cho giống những phú quý, đại gia khác.

Hai ngón tay xoay xoay đầy ly rượu, vừa nhấp nháp thứ nước vàng óng màu mật ong trong ly, vừa nhắm mắt, vừa hít hà, Vũ Gia Minh thư thái thưởng thức mùi thơm của rượu, giả vờ ngó lơ một vị khách không mời mà đến như Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép cười nhạt. Không cần Vũ Gia Minh phải mời, Hoàng Tuấn Kiệt tự động ngồi xuống, đối diện với Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt qua khe hở của chiếc ly. Nụ cười nửa miệng, mang theo giễu cợt và trêu đùa trên môi hấn càng lúc càng sâu, khi phát hiện khuôn mặt nhợt nhạt, viền mắt mang theo một vòng tròn đen của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Ai da...” Vũ Gia Minh nói, ngữ khí giống hệt một tên vô lại: “Không biết làn gió nào đã đưa rồng đến nhà tôm thế này ?”

Hoàng Tuấn Kiệt trừng mắt, cảnh cáo nhìn Vũ Gia Minh. Hấn rít giọng bảo Vũ Gia Minh: “Biết điều thì câm họng đi. Đừng để tôi phải đâm thẳng vào mặt cậu.”

Vũ Gia Minh cười hi hi, điệu bộ vô lại vẫn không hề thay đổi: “Cậu đến đây để gây sự đánh nhau với tôi sao ?” Vũ Gia Minh giả vờ nhắm mắt nhử mày, cười còn khoa trương và vô lại hơn cả lúc này: “Cậu cũng rảnh rồi quá đây ! Tôi không ngờ chỉ có hơn một tuần không gặp, cậu lại có nhã hứng này. Ai da...Tôi nói cho cậu biết...”

“Rầm !” Hoàng Tuấn Kiệt điên tiết đập bàn, quát to: “Câm miệng ! Vũ Gia Minh đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi !”

Vũ Gia Minh thu lại nụ cười. Dù hấn có giả vờ đóng kịch đến đâu, khuôn mặt xám xịt, vòng đen trên mắt đã tố cáo tất cả. Hấn có thể lừa được người khác, nhưng không lừa được chính mình. Hấn làm sao có thể giả vờ sống mà không biết gì. Hấn chẳng những để lạc mất Tú Linh, còn thêm gánh nặng hôn nhân gượng ép trên vai.

Nếu đem so với Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh hấn còn mệt mỏi và khổ hơn gấp ba lần. Tự dưng hấn thấy ghen tị với Hoàng Tuấn Kiệt. Tuy rằng Hoàng Tuấn Kiệt không có khả năng dùng mưu mẹo như hấn, nhưng bù lại cách sống thẳng thắn của Hoàng Tuấn Kiệt đã dành được hào cảm của nhiều người. Còn hấn, chỉ vì cách sống vô lại, nay hấn mới bị linh hậu quả như thế này đây.

Vũ Gia Minh thở hắt ra một hơi thật dài. Tiếng thở dài của hấn lọt vào tai Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn thẳng vào mắt Vũ Gia Minh, chú ý đến khuôn mặt nhiều đêm mất ngủ đã mất đi sự linh hoạt và gian xảo thường ngày, đôi mắt mờ đục, đầu tóc rối bù.

Hoàng Tuấn Kiệt coi thường, bảo Vũ Gia Minh: “Sắp cưới được người đẹp, sao trông cậu giống như một kẻ bị ép hôn thế ?”

Câu hỏi của Hoàng Tuấn Kiệt chẳng khác gì châm chích vào nỗi đau trong lòng hấn. Vũ Gia Minh đập bàn, chỉ tay thẳng vào mặt Hoàng Tuấn Kiệt:

“Câm miệng ! Nếu cậu còn muốn ngồi ở đây thêm một lúc, thì nên biết điều một chút. Còn nếu không, đừng trách tôi không nể tình chúng ta có một chút quen biết.”

“Chà, chà...” Hoàng Tuấn Kiệt tắc lưỡi: “Một Vũ Gia Minh miệng mồm sắc lẹm nay đã bay đi đâu mất rồi.”. Thấy chưa còn đủ để xả giận, Hoàng Tuấn Kiệt cười ha ha.

Vũ Gia Minh tức điên người. “Choeng !” Chiếc ly thủy tinh bị ném xuống sàn nhà, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Đừng rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt.” Vũ Gia Minh cầm phần, phun khí vào mặt Hoàng Tuấn Kiệt: “Có chuyện gì thì mau nói đi. Nếu không, thì mau biến cho khuất mắt tôi.”

Hoàng Tuấn Kiệt không còn cười nữa. Gác chân lên mặt bàn, hần trầm giọng hỏi Vũ Gia Minh: “Tú Linh đâu ? Mau đưa cô ấy ra đây.”

Vũ Gia Minh khước môi nhếch lên, hần khôi phục dáng vẻ băng lãnh hàng ngày: “Cậu có quyền và tư cách gì mà yêu cầu tôi mang trả cô ấy cho cậu ? Cậu nên nhớ, cô ấy là nhân tình của tôi, giữa cậu và cô ấy không có bất cứ quan hệ gì cả.” Vũ Gia Minh nhấn mạnh từng từ từng chữ, hần muốn vạch rõ và phân tuyến ranh giới giữa Hoàng Tuấn Kiệt và Tú Linh.

Hoàng Tuấn Kiệt nghe được giọng nói của Vũ Gia Minh toàn giấu chứa, và sự bá đạo muốn được trọn vẹn chiếm hữu Tú Linh cho riêng mình. Nếu là trước kia Hoàng Tuấn Kiệt tuyệt không hiểu được ánh mắt và ý tứ của một người đang trong giai đoạn yêu đương là gì, nhưng kể từ lúc thích Thư Phàm, hần đã hiểu được.

“Cậu coi Tú Linh là nhân tình của cậu ?” Hoàng Tuấn Kiệt cười lạnh: “Tôi thấy cậu đã quá ngông cuồng rồi đấy. Chính cậu mới nên nhớ hoàn cảnh hiện giờ của mình. Nếu cậu thực lòng thích Tú Linh, thì nên buông tha cho cô ấy đi. Tú Linh là một cô gái ngây thơ, trong sáng và hiền lành, cô ấy làm sao có thể đấu lại người vợ sắp cưới Đào Tuyết Viên của cậu.”

Hoàng Tuấn Kiệt vì Thư Phàm, vì tình bạn bao lâu nay với Vũ Gia Minh, đã cẩn thận nhắc nhở Vũ Gia Minh. Hần không biết Vũ Gia Minh có thật lòng muốn kết hôn với Đào Tuyết Viên không, nhưng hần không thể để Vũ Gia Minh gây tổn thương cho Tú Linh. Việc Thư Phàm mất tích, đã khiến hần ăn năn hối hận và đau khổ dày vò suốt một tuần qua, hần không muốn khi tìm được Thư Phàm, cô ấy lại trách hận hần thêm vì không bảo vệ được em gái cô ấy.

Vũ Gia Minh rơi vào im lặng. Hần là người hiểu rõ nhất tâm địa độc ác của Đào Tuyết Viên. Ngay cả một người lời đời và từng trải như hần, cũng bị cô ta tính kế đưa vào bẫy, huống hồ một cô gái ngây thơ như tờ giấy trắng giống như Tú Linh.

Đúng ! Vì thật lòng thích Tú Linh, hần nên buông tha cho Tú Linh. Nhưng chỉ cần nghĩ từ nay về sau, Tú Linh không còn ở bên cạnh mình nữa, hần lại không chịu đựng được. Hần nên làm gì mới tốt, mới có thể vẹn toàn cả hai đường ?

Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt trầm tư. Cả hai đang nghĩ, và lo lắng cho người con gái mà mình yêu.

“Tú Linh đâu ? Tôi muốn gặp cô ấy.” Một lúc lâu sau, từ trong vô thức, Hoàng Tuấn Kiệt ngẩng đầu, nhìn Vũ Gia Minh, nói ra yêu cầu của mình.

Vũ Gia Minh giật mình, nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Hần rất muốn nói rằng hiện giờ cô ấy đang ngủ trong phòng, không thể gặp được. Nhưng ý nghĩ đó chỉ lướt qua, hần không làm sao thốt ra khỏi miệng. Hần biết bằng vào khả năng của mình, Hoàng Tuấn Kiệt sẽ sớm tìm ra được sự thật, sớm biết Tú Linh hiện giờ đang mất tích. Làm bạn và làm đối thủ hơn 10 năm nay, cả hai đã quá hiểu nhau.

“Cô ấy hiện giờ không có ở đây.” Vũ Gia Minh run giọng đáp, khuôn mặt trầm buồn.

Nhìn hần, Hoàng Tuấn Kiệt chấn động: “Đừng nói là hiện giờ cô ấy cũng mất tích giống như Thư Phàm ?” Hoàng Tuấn Kiệt gằn giọng, trừng mắt nhìn Vũ Gia Minh, lòng không ngừng cầu nguyện rằng tất cả đều là do hần tự suy diễn ra.

“Phải. Cô ấy đã mất tích được một tuần nay rồi.” Câu trả lời của Vũ Gia Minh, giống như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu nói cái gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt đứng bật dậy, chỉ tay vào mặt Vũ Gia Minh: “Cô ấy tại sao lại mất tích ? Cô ấy mất tích ở đâu, khi nào ? Chẳng phải cô ấy đi cùng với cậu là gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt tức giận đến nổi siết chặt tay, muốn xông lên đâm vỡ mặt Vũ Gia Minh. Nếu không phải vì thằng bạn tròi đánh, chỉ biết làm theo ý mình, mà không quan tâm đến cảm nghĩ của người khác, thì có lẽ Thư Phàm đã không bị bắt cóc và Tú Linh cũng không xảy ra chuyện gì. Tất cả đều là lỗi của hần !

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng tức giận, càng muốn đánh người. “Còn không mau trả lời câu hỏi của tôi, hay là cậu muốn tôi đánh cậu một trận ?” Hoàng Tuấn Kiệt quát âm lên, cầm phần rống to, ước chừng có thể chọc thủng cả mái nhà.

Vũ Gia Minh buồn chán đến mức không buồn so đo với Hoàng Tuấn Kiệt, cũng không còn tâm trạng để đấu lý và đấu tay đôi với hần.

“Nói mau !” Hoàng Tuấn Kiệt hùng hổ túm chặt lấy cổ áo Vũ Gia Minh, xách hần đứng lên.

Người vệ sĩ đứng ngoài cửa, gấp gáp xông vào phòng, định giải cứu Vũ Gia Minh. Hần lạnh lùng phát tay, nói: “Lui ra đi !”

“Nhưng mà...” Người vệ sĩ chần chờ, nôn nóng không muốn bỏ đi.

“Tôi bảo lui ra !” Vũ Gia Minh lừ mắt, quát.

“Vâng.” Người vệ sĩ thức thòi, vội lui ra, không dám làm trái ý của hân nữa.

“Nói đi ! Tại sao Tú Linh lại bị mất tích !” Hoàng Tuấn Kiệt không để người vệ sĩ riêng của Vũ Gia Minh vào mắt. Từ lúc biết nhận thức được mất mát và nỗi đau trên đời này là gì, hân đã không coi chuyện sống chết của bản thân mình vào đâu.

“Cô ấy mất tích được gần một tuần rồi. Đúng vào buổi chiều tôi mang cô ấy đến dự tiệc nhà họ Đào.” Vũ Gia Minh thành thật trả lời. Gần một tuần nay, hân như phát điên. Nay có một người cùng san sẻ với hân cũng tốt, có còn hơn không. Hân không muốn giả vờ chống đỡ đến cùng nữa. Hân tin rằng Hoàng Tuấn Kiệt cũng đang sống trong tâm trạng lo lắng và bồn chồn giống như hân.

Hoàng Tuấn Kiệt buông cổ áo Vũ Gia Minh ra. Nghiến răng treo treo, hân bực bội chửi thề: “Chết tiệt ! Tại sao ngay cả Tú Linh cũng bị mất tích ? Trong chuyện này liệu có âm mưu gì không ?”

Vũ Gia Minh bối rối luồn tay vào tóc, vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo, hân nói: “Tôi không nghĩ người bắt cóc Thư Phàm, có liên quan đến việc mất tích của Tú Linh.”

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày; “Tại sao cậu có thể khẳng định được điều này ?” Hoàng Tuấn Kiệt không cho những gì mà Vũ Gia Minh kết luận là đúng. Rất có thể người bí ẩn đứng trong bóng tối thuê sát thủ giết chết hân, bắt cóc Thư Phàm, đã tiện tay bắt cóc luôn cả Tú Linh.

“Không có cả năng.” Vũ Gia Minh nói chắc như đinh đóng cột: “Buổi chiều hôm ấy, khi tôi đưa cô ấy đến dự tiệc tại biệt thự của nhà họ Đào, mọi chuyện đều diễn ra bình thường, cho đến khi tôi lơ đãng không chú ý đến cô ấy, cô ấy mới biến mất. Tôi cho rằng cô ấy đã buồn chán bỏ đi lang thang ngoài đường, có thể đã bị lạc đường.” Nói đến mấy câu cuối, Vũ Gia Minh nghẹn họng, đôi mắt đục ngầu, hân không còn nói được nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt im lặng nhìn Vũ Gia Minh. Lúc đầu, trên đường đến đây, hân rất muốn đánh Vũ Gia Minh một trận, nhưng thấy hân vì sự mất tích của Tú Linh, đã sống không bằng chết giống như mình, Hoàng Tuấn Kiệt không còn ý nghĩ muốn đánh hân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Hơn một tuần trôi qua, đã thu xếp xong công việc trang trại và công việc nhà, bà Huyền bắt một chuyến xe, lên thăm hai đứa con gái đang sống tại thành phố.

Mặc dù không sinh được con trai, nhưng hai vợ chồng bà rất tự hào và mãn nguyện, khi có được hai cô con gái xinh đẹp, ngoan hiền và học giỏi. Thư Phàm là một bác sĩ khoa nội tài năng, Tú Linh là một cô giáo ngoại ngữ giỏi trong tương lai. Đối với hai ông bà, không còn niềm vui, hạnh phúc và an ủi nào lớn hơn thế.

Mang theo linh kinh đồ đạc, tay xách hai túi quà khá nặng, bà Huyền rảo bước trên vỉa hè. Từ lúc bước xuống xe khách, đậu tại bến xe, bà đang cố bắt một chiếc xe tắc xi, về thẳng nhà trọ của Thư Phàm. Bà đang nôn nao muốn nhìn thấy khuôn mặt kính ngạc, vui sướng của con gái. Nghĩ đến đây, bất giác một nụ cười hiền từ và ấm áp nở trên môi bà.

May mắn, đi được một đoạn được không quá xa, bà vẫy tay, bắt được một chiếc xe tắc xi màu trắng.

Người tài xế lịch sự, đã xách giúp bà hành lý và hai túi quà lên xe. Thư Phàm đã sống tại căn nhà trọ thuộc vùng ngoại ô được hơn bốn năm. Bà thường xuyên đến thăm, nên địa chỉ nhà trọ của Thư Phàm, bà nhớ khá rõ.

Đọc địa chỉ cho anh tài xế nghe xong, bà một mắt dựa người ra ghế xe. Bà đang đếm thời gian trôi, đang muốn nhanh chóng được gặp mặt đứa con gái yêu. Trong hai đứa con gái, bà không an tâm nhất là Tú Linh. Không giống như tính cách nóng nảy, thông minh và sắc sảo của chị gái, Tú Linh quá ngây thơ, dễ xúc động và hay tin người, nên rất dễ bị người khác lừa. Cũng may Tú Linh còn có chị gái chiều chuộng, nên bà cũng an tâm phần nào. Nghĩ về hai đứa con gái, bà vừa lắc đầu mang theo nụ cười bất đắc dĩ, lại có phần nuông chiều, và dung túng.

Bà không lo Thư Phàm bị người khác lừa dối, nhưng không an tâm cách sống liêu mạng và không biết một chút gì về nữ công gia chánh của Thư Phàm. Mỗi lần nghĩ đến căn phòng bẽ bộn, ham công việc đến quên cả ăn cả ngủ của Thư Phàm, bà Huyền lại lắc đầu thờ dài.

Vừa ngồi trên xe, vừa lim dim mắt, vừa nghĩ ngợi, quãng đường dường như rút ngắn đi, khoảng cách từ xa hóa gần.

“Thưa cô ! Đã đến nơi rồi !” Người tài xế xe tắc xi cười hòa nhã, quay lại bảo bà Huyền.

Bà Huyền giật mình, mở mắt, cười dịu dàng: “Cảm ơn chú.”

Trả tiền cho tài xế tắc xi xong, bà tự mở cửa xe bước xuống. Anh tài xế lại lịch sự chuyển giúp đồ và hai túi quà vào tận cổng nhà trọ của con gái cho bà.

Mỉm cười và nói cảm ơn người tài xế lần nữa, bà Huyền bấm chuông cổng.

Trong nhà một mảnh im ắng, ngoài tiếng lá khô bay vèo vèo trong gió, tiếng lá cây kêu xào xạc, thì không còn âm thanh nào khác. Không khí mùa thu, mang theo nắng vàng và hơi ấm.

Bà Huyền bấm chuông mấy lần. Không nghe thấy tiếng trong trẻo quen thuộc của con gái, cũng không thấy ai ra mở cổng, bà nghi hoặc nhìn vào trong nhà, lòng tự hỏi: “Hay là mình lên đột ngột quá, nên con bé không biết và đang bận làm việc tại bệnh viện?”

Chán nản, bà Huyền mệt mỏi ngồi dựa lưng vào cánh cổng, túi đồ và hai túi quà đặt bên cạnh. Bà ngược mắt, nhìn lên bầu trời.

Một tiếng trời qua đi, khi con đói và mệt mỏi đang hành hạ, mắt lim dim nửa tỉnh nửa mơ, đột nhiên bà nghe có tiếng xe máy.

Mở mắt, bà nhìn thấy một cô gái mặc một chiếc váy màu trắng điểm khuyết những bông hoa tím, đeo đội một chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ, trông xinh đẹp và tươi mát như nắng mai, đang lái xe về phía bà.

Bà Huyền đầu tiên sững sốt, không nhận ra cô gái lạ mặt này là ai. Nhưng chỉ mấy giây sau đó, cô gái bật thốt, kinh hi reo lên: “Bác Huyền ! Chào bác !”. Bà Huyền lúc này mới nhận ra cô gái này tên là Tố Nga, bạn thân của Tú Linh. Mỗi lần bà lên thăm hai con gái, Tố Nga đều đến nhà chơi, hai nữa bà cũng mua quà cho Tố Nga, nên khá quen thân, lòng bà đã thầm coi Tố Nga là con gái nuôi của mình.

“Chào cháu ! Cháu đến đây tìm Thư Phàm?” Bà Huyền vui vẻ. Gặp được bạn thân của con gái ở đây, bà không còn thấy buồn chán vì phải chờ đợi một mình nữa.

“Dạ, vâng.” Bỗng dưng, Tố Nga thấy buồn và lo lắng hẳn. Niềm vui gặp được người quen đã gần như tan biến, khi nghĩ đến hiện giờ cả Tú Linh và Thư Phàm đều đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

“Có chuyện gì hả cháu?” Bà Huyền tinh ý nhận ra có điều gì đó không ổn đã xảy ra, trên khuôn mặt không được vui của Tố Nga.

“Ồ...dạ không.” Tố Nga lấp liếm, không dám nói sự thật cho bà Huyền nghe. Tố Nga sợ bà Huyền sẽ bị sốc, dẫn đến ngất xỉu.

“Dạo này Tú Linh vẫn chăm chỉ đi học, và học tốt chứ?” Bà Huyền mỉm cười, hỏi Tố Nga.

“.....” Tố Nga chìm vào trong suy tư, không nghe bà Huyền đang hỏi mình.

Bà Huyền bước lại gần Tố Nga, bà cẩn thận quan sát và đánh giá biểu hiện trên khuôn mặt Tố Nga. Dù Tố Nga không phải là do bà sinh ra, nhưng một người nhạy cảm và tinh tế, có thể nhìn ra được suy nghĩ của người khác qua khuôn mặt.

“Tố Nga ! Cháu nói thật cho bác biết đi, Tú Linh và Thư Phàm đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?” Bà Huyền buồn rầu và lo lắng hỏi Tố Nga. Bà hy vọng, tất cả chỉ là suy đoán của mình. Hơn một tuần nay, đêm nào bà cũng gặp ác mộng, lòng bồn chồn, mí mắt giật liên tục. Lẽ ra bà định nửa tháng sau mới lên thăm hai con gái, nhưng vì quá lo lắng bà đã cố gắng thu xếp trong vòng một tuần.

Tố Nga bối rối, lúng túng, không biết phải bắt đầu từ đâu và phải ăn nói như thế nào cho bà Huyền bớt lo.

“Tố Nga !” Bà Huyền kiên trì: “Có chuyện gì thì cháu cứ nói thật cho bác biết đi.”

Đúng lúc, Tố Nga nhấp nháy môi định nói điều gì đó, một chiếc xe ô tô màu xám bạc chậm chậm tiến vào cổng.

Cánh cửa xe ô tô mở ra, từ trên xe, một người đàn ông dong dong cao, mặc một bộ vét màu đen, khuôn mặt tuấn tú, bước xuống.

Thoạt đầu, anh ta sững sốt khi bắt gặp hình ảnh hai người phụ nữ, một già một trẻ đang đứng nói chuyện trước cổng căn nhà trọ của Thư Phàm, nhưng rất nhanh chóng, anh ta nở một nụ cười thân thiện trên môi, chân rảo bước lại gần Tố Nga và bà Huyền.

“Xin hỏi cô và em đây là...?” Tuấn Hùng mỉm cười, hạ giọng hỏi bà Huyền và Tố Nga.

Tố Nga và bà Huyền ngây người, hoàn toàn không hiểu người đàn ông lạ mặt này là ai. Hơn nữa, anh ta còn xuất hiện trước cổng nhà Thư Phàm. “Được hay, anh ta là chủ của căn nhà trọ này?” Bà Huyền và Tố Nga trao đổi ánh mắt, cả hai ngẫm hỏi nhau.

Như đoán được, trong đầu bà Huyền và Tố Nga đang nghĩ gì, Tuấn Hùng nói: “Cháu là Trợ lý kiêm tài xế của Tổng giám đốc Hoàng Tuấn Kiệt. Hiện giờ cô Thư Phàm và cô Tú Linh theo Tổng giám đốc sang Hồng Kông công tác, nên mất một khoảng thời gian nữa mới về.”

Bà Huyền cùng Tố Nga mở to mắt, nhìn Tuấn Hùng từ đầu xuống chân. Họ ngờ ngác nhìn nhau, cả hai mù mờ, thần trí lơ mơ, vẫn chưa lấy lại được tỉnh táo để phân tích từng câu từng chữ của Tuấn Hùng.

Bà Huyền đến đây thăm con gái. Ban đầu bà tưởng Thư Phàm bận công việc khám chữa bệnh ở bệnh viện, còn Tú Linh bận học. Nhưng sau khi người đàn ông lạ mặt này xuất hiện, anh ta lại nói cả hai đứa con gái của bà đều đi theo người đàn ông tên Hoàng Tuấn Kiệt gì gì đó sang Hồng Kông công tác. Đây ! Không phải cậu ta đang lừa bà chứ ?

Bà Huyền nghi hoặc nhìn Tuấn Hùng, bà cẩn thận đánh giá Tuấn Hùng thêm một lần nữa. Từ khuôn mặt, nụ cười, ánh mắt đến bộ vét và chiếc xe ô tô sang trọng và đắt tiền mà cậu ta đang đi, không có khả năng là cậu ta đang nói dối. Nhưng mà.....

Tuấn Hùng đưa cho bà Huyền và Tổ Nga, mỗi người một tấm card: “Đây là danh thiếp của cháu.”

Tổ Nga xăm xoi lật mặt trước và mặt sau của tấm card. Khi đã khắc ghi tên và số điện thoại của Tuấn Hùng vào đầu, Tổ Nga ngược mặt, hỏi: “Tú Linh và Thư Phàm theo ông chủ của anh sang Hồng Kông làm gì?”

Bà Huyền chăm chú lắng nghe, câu hỏi của Tổ Nga đặt cho Tuấn Hùng, cũng chính là điều mà bà muốn hỏi.

Tuấn Hùng mỉm cười trả lời: “Cô Thư Phàm là bác sĩ riêng của Tổng giám đốc, còn cô Tú Linh là thư kí tạm thời của cậu ấy.”

Bà Huyền và Tổ Nga bốn mắt nhìn nhau, Những gì mà Tuấn Hùng nói, không phải là không có khả năng. Thư Phàm đích thực là một bác sĩ giỏi, còn Tú Linh là một nhà phiên dịch trong tương lai. Mặc dù đã mấy phần tin, nhưng bà Huyền và Tổ Nga vẫn còn thắc mắc không hiểu lí do vì sao cả hai chị em Thư Phàm đều có liên quan đến Tổng giám đốc Hoàng Tuấn Kiệt.

Tuấn Hùng liếc mắt nhìn Tổ Nga và bà Huyền. Dù không đoán được hết những gì mà họ đang nghĩ trong đầu, nhưng cũng phần nào hiểu được sự nghi ngại trong lòng họ: “Cháu có thể mời hai người đến một quán ăn nào đó để nói chuyện được không?” Tuấn Hùng mỉm cười, lễ độ hỏi.

Bà Huyền và Tổ Nga lại quay sang nhìn nhau, cả hai thấy mình như đang lạc vào sương mù, không dám tin đây là sự thật. Mang theo nghi vấn và thắc mắc của mình, bà Huyền cùng Tổ Nga đến một quán ăn gần trung tâm thành phố.

Tuấn Hùng đi xe ô tô, nên đến trước họ một lúc. Cả ba gọi phần ăn riêng cho mình.

Trong bữa ăn, Tuấn Hùng khôn khéo giải thích lý do cho bà Huyền và Tổ Nga nghe. Tuấn Hùng đã cố gắng lược bỏ những chi tiết quan trọng, có thể khiến bà Huyền và Tổ Nga lo sợ, mà chỉ đơn giản nói những chi tiết đủ để cả hai hiểu nguyên nhân vì sao Thư Phàm và Tú Linh phải theo Hoàng Tuấn Kiệt sang Hồng Kông.

Bữa ăn kết thúc, bà Huyền và Tổ Nga đại khái biết, Thư Phàm là ân nhân cứu mạng của Hoàng Tuấn Kiệt. Hoàng Tuấn Kiệt vì ơn cứu mạng, đã coi Thư Phàm và Tú Linh là người nhà, và muốn bao bọc cho họ. Việc phải mang Tú Linh và Thư Phàm sang bên Hồng Kông chỉ là bắt buộc dĩ, và hứa là cả ba sẽ sớm trở về.

Tổ Nga nhiều lần muốn nhắc đến việc Tú Linh bị bắt cóc trước công trường ra hỏi, nhưng lần nào cũng bị Tuấn Hùng cắt ngang và nháy mắt. Tổ Nga bị Tuấn Hùng nháy mắt đến đỏ cả mặt.

Hai con gái đều đã đi vắng hết cả, bà Huyền chán nản không còn chỗ nào để đi. Tuấn Hùng đã mời bà đến nhà Hoàng Tuấn Kiệt chơi, nhưng bà từ chối. Mặc dù không hài lòng khi cả hai đưa con gái đi, mà không gọi điện thông báo cho mình một tiếng. Nhưng bà tin là Thư Phàm và Tú Linh có những lí do riêng, chắc cả hai không muốn bà lo lắng nên mới không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Tú Linh nửa nằm nửa ngồi trên giường, dưới lưng kê hai chiếc gối bông màu trắng, mắt nhìn ra hướng cửa sổ. Tú Linh khát khao được bay xa, bay thật cao, muốn vũng vẫy và trốn thoát khỏi nỗi đau thể xác, và nỗi đau tinh thần. Hàng đêm, hàng ngày, những hình ảnh kì quái, kì lạ, những dòng kí ức rời rạc không ngừng lướt qua đầu. Mỗi lúc như thế, đầu Tú Linh đau như muốn nứt ra làm đôi, đau đến mặt mũi vặn vẹo khó coi, mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa.

Đã nhiều lúc, Tú Linh tự hỏi vì sao lại ra nông nỗi này, vì sao không nhớ được gì cả? Tự hành hạ chính mình, có đôi khi Tú Linh bỏ mặc cho cơn đau dày vò, có ý nghĩ buông xuôi và mong mình chết đi. Chết? Liệu có chết dễ dàng được như thế không? Tú Linh không biết. Nhưng khi người ta chán nản, đã mất niềm tin và hy vọng vào cuộc sống, thì sống thêm liệu có ích gì.

Tú Linh khóc, nước mắt làm mặt chất bờ môi. Tú Linh thấy buồn khổ và cô đơn quá. Tú Linh thèm khát cảm giác được ai đó ôm và vỗ về, mong muốn được xả vào lòng ai đó để khóc một trận cho thật thỏa, muốn được làm nũng, muốn chứng minh mình vẫn còn được ai đó thật lòng quan tâm. Tú Linh không muốn mình sống cô độc và lẻ loi một mình trên đời.

“Cạch!” Cánh cửa phòng nhẹ nhàng hé mở, một người đàn ông trung niên bước vào phòng.

Tú Linh giật mình, ngược đôi mắt đầy lệ nhìn người đàn ông trung niên đã chiều cổ và chăm sóc mình hơn một tuần qua. Tuy rằng vẫn không thể biết được mục đích thật sự của người đàn ông trung niên này là gì, nhưng Tú Linh tin ông ta không hề có ý xấu, mà ngược lại ông ta thật lòng muốn chăm sóc cho mình.

“Chào cháu !” Người đàn ông trung niên mỉm cười: “Cháu thấy trong người thế nào rồi ?”

Biết Tú Linh không nói được tiếng Quảng Đông, ông Cao – tên người đàn ông trung niên đã chuyển sang nói ngôn ngữ mà Tú Linh có thể hiểu được.

“Dạ, cháu thấy khá hơn rồi.” Tú Linh quệt nước mắt, run giọng đáp.

Ông Cao thở dài, mắt thương hại nhìn Tú Linh. Đã làm người, ai chẳng muốn tránh mọi phiền toái. Tuy cô gái này vi phạm luật lệ giao thông, nên ông mới vô tình đâm phải. Nhưng sau khi quan sát, tiếp xúc và trao đổi dăm, ba câu nói với Tú Linh hơn một tuần nay, ông nhận ra Tú Linh là một cô gái hết sức đáng yêu và ngoan hiền. Bỗng dưng, ông lại thích có một cô cháu gái giống như Tú Linh.

“Cháu đã đói bụng chưa ? Có muốn ăn gì không ?” Ông Cao đặt túi bóng xốp trên mặt bàn gỗ, kê gần đầu giường, mỉm cười hỏi Tú Linh.

“Dạ, cháu vẫn chưa thấy đói.” Tú Linh ngoan ngoãn đáp, dáng vẻ điềm đạm nhu mì, đáng yêu.

Ông Cao hài lòng, trước cách nói chuyện có đầu có đuôi, và biết kính trên nhường dưới như Tú Linh.

“Cháu nên ăn một chút gì đó đi. Đã qua một đêm rồi còn gì.” Ông Cao nhìn Tú Linh bằng đôi mắt của một người ông dành cho cháu gái của mình.

“Dạ, cháu.....” Tú Linh lúng túng, không biết đáp như thế nào cho phải. Nỗi đau thể xác cộng nỗi đau tinh thần, khiến Tú Linh không muốn ăn bất cứ thứ gì cả.

Ông Cao đổ xúp ra bát. Mùi thơm của hành, của thịt, của tôm xộc vào mũi Tú Linh. Bất giác Tú Linh thấy sống mũi cay cay, mí mắt nặng trĩu, nước mắt giống như hồng thủy, chỉ cần khẽ chạm một chút là có thể tuôn trào. Tú Linh khóc, từng giọt từng giọt lăn dài xuống gò má nhợt nhạt vì ốm yếu và mất khá nhiều máu.

“Sao cháu lại khóc ? Cháu bị đau ở đâu đúng không ?” Ông Cao cuống lên. Ông thật lòng không muốn nhìn thấy Tú Linh rơi lệ, khóc đến thương tâm.

“Cháu...cháu không sao...” Tú Linh nghẹn ngào nói, thanh âm hơi khàn.

Ông Cao phải dỗ dành một lúc, Tú Linh mới chịu nín. Tú Linh giống hệt một cô bé con, dễ hờn dễ giận, hay tủi thân khóc thầm, dễ rơi lệ vì những chuyện không đâu.

Tú Linh ăn từng thìa cháo do ông Cao bón. Hai người tuy không phải là người thân, không quen biết, nhưng chỉ vì vụ tai nạn kia, họ dần trở thành bạn tốt. Tú Linh thực cảm động, vừa ăn vừa khóc.

Ông Cao vừa bón cháo cho Tú Linh ăn, vừa mỉm cười dỗ dành, lại vừa lau nước mắt trên má cho Tú Linh. Nhìn cách hai người chăm sóc và đối xử với nhau thật giống ông cháu trong nhà.

.....

Buổi chiều, Tú Linh thiu thiu ngủ trên giường bệnh. Trong giấc mơ không ngừng tái hiện những hình ảnh rời rạc, như những bức ảnh bị xé ra hàng trăm hàng nghìn mảnh. Để tìm lại được kí ức của mình, Tú Linh bắt buộc phải ghép lại được từng mảnh ghép nhỏ đang bay tán loạn và tan tác trong không gian rộng lớn, dài vô tận

Đột nhiên, tiếng cánh cửa bị va đập nhẹ vào bức tường đối diện, khiến Tú Linh hoảng hốt, choàng tỉnh dậy, mắt đề phòng nhìn một hình bóng cao cao đang bước lại gần phía mình.

Tú Linh lướt mắt nhìn từ bàn chân đi đôi giày thể thao màu trắng, lên đến chiếc quần tây màu đen, đến chiếc đai thắt lưng màu trắng khảm bạc và hoa văn khá đẹp mắt, đến chiếc áo jacket màu trắng mặc ở ngoài và chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh nhạt mặc ở trong, dần lên đến chiếc cổ có nước da màu đồng mun khỏe mạnh, lên đến chiếc cằm vuông nam tính, lên đến đôi môi mỏng màu hồng nhạt hơi cong, đến chiếc mũi cao và thẳng, đến đôi mắt dài và đen sâu, đến vàng trắng thông minh và thanh tú, thẳng đến mái tóc bồng bênh quăn rũ màu đen của anh ta.

Tú Linh lúc này mới bàng hoàng nhìn trọn vẹn khuôn mặt đẹp trai và nam tính của anh ta. Tuy anh ta không thể so sánh được với những mỹ nam nổi tiếng hiện nay, nhưng vẻ bề ngoài khỏe mạnh, lại có chút lãng tử của anh ta, có thể hút hồn bất cứ cô gái nào.

Trong khi Tú Linh đang mãi đánh giá và quan sát anh ta, người đàn ông lạ mặt cũng cẩn thận quan sát và đánh giá Tú Linh. Nhìn Tú Linh thập thò trong lớp chăn, nửa e thẹn, nửa tò mò nhìn mình, anh ta thú vị nở một nụ cười. Tú Linh có khuôn mặt búp bê barbie, vẻ yếu đuối và mong manh hiện lên trong ánh mắt to tròn đen láy, khuôn mặt nhợt nhạt không có sức sống. Nhưng khi nhìn thấy, người khác lại muốn nâng niu và che chở.

Sau mấy giây thoáng sửng sốt và kinh ngạc, người đàn ông lạ mặt bước lại gần giường. Tú Linh sợ hãi, co rúm, đắp chăn kín đầu, chỉ chừa hai đôi mắt to tròn không ngừng di động, nhìn theo kiểu nào, trông Tú Linh cũng giống hệt một con mèo nhỏ.

Người đàn ông lạ mặt hứng thú nhìn Tú Linh không chớp mắt, nụ cười thân thiện như thiên sứ nở trên môi anh ta.

Tú Linh bị nụ cười của anh ta thu hút, tâm phòng bị dành cho anh ta thả lỏng dần dần.

“Chào em !” Người đàn ông lạ mặt tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, mắt vẫn hứng thú nhìn Tú Linh không chớp, thậm chí tay của anh ta còn chọc chọc vào mép chân, như muốn trêu đùa Tú Linh.

Tú Linh dù gì cũng chỉ là một cô bé con. Tuy rằng đã mất trí nhớ, nhưng tính cách đơn thuần lúc nào cũng bộc lộ. “A...” Tú Linh chớp chớp mắt, phản kháng kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Người đàn ông lạ mặt cười, ý tứ sâu xa khó lường: “Em còn nhớ anh không ?”

Tú Linh ngây ngô nở một nụ cười, hoàn toàn thả lỏng tâm phòng bị dành cho anh ta. Đối với Tú Linh, chỉ cần người khác nở nụ cười với mình, Tú Linh sẽ cười lại với người đó.

Nhìn thấy nụ cười trong sáng và ngây thơ, nở rộ như đóa hoa mẫu đơn trên môi Tú Linh, nụ cười trên môi người đàn ông lạ càng lúc càng sâu.

“Em biết anh là ai không ?” Người đàn ông lạ mặt chớp mắt, hỏi Tú Linh.

Tú Linh lắc lắc đầu, ngụ ý muốn nói rằng không biết.

Người đàn ông lạ mặt sớm đã đoán trước được câu trả lời của Tú Linh. Anh ta mỉm cười, nói tiếp: “Em lẽ nào đã quên chuyện ước hẹn của hai chúng ta ?”

“A....” Tú Linh mở to mắt, lại bật thốt kêu lên một tiếng.

Người đàn ông lạ mặt hài lòng nhìn khuôn mặt vì kinh ngạc, đã thể hiện hết sự tinh tế và quyến rũ của Tú Linh. Thật là một con nai con dễ bị lừa !

“Khụ !” Anh ta phải cố nén cười, bằng cách cho tay lên miệng, giả vờ ho một tiếng.

Tú Linh mờ mịt nhìn người đàn ông lạ mặt, hoàn toàn không có ấn tượng gì. Đầu Tú Linh hỗn loạn một mảnh. Dù có lục tung tất cả lên, Tú Linh cũng không biết mình từng gặp người đàn ông lạ mặt này ở đâu, hơn nữa chuyện ước hẹn mà anh ta nói là gì, Tú Linh càng mù mờ hơn.

Lấy lại bộ mặt nghiêm túc, người đàn ông lạ mặt nói: “Trước kia, hai chúng ta từng là người yêu, được gia đình chấp thuận, anh đã quyết định đưa em về ra mắt gia đình và tiến tới câu hôn em.” Để minh chứng cho lời nói của mình, anh ta thò vào trong túi áo khoác, lấy một chiếc nhẫn đính một hạt kim cương khá to. “Em xem, ngay cả nhẫn anh cũng đã mua rồi. Haizz.....”

Tú Linh nghe được tiếng thở dài nài nỉ của người đàn ông lạ mặt, đôi mắt anh ta buồn rầu nhìn Tú Linh. Nhìn thế nào cũng giống như một người tình đau khổ, vì cô người yêu của mình bị thương mất trí nhớ đúng vào lúc anh ta muốn cầu hôn và tiến tới hôn nhân.

Vén chăn, cầm lấy tay Tú Linh, anh ta thành thạo đeo chiếc nhẫn vào ngón gài áp út của Tú Linh. Vừa đeo nhẫn, mắt anh ta thâm trầm nhìn Tú Linh.

Tú Linh đầu óc một mảnh hỗn độn, đã mất đi toàn bộ giác quan và sự thanh tỉnh để suy nghĩ, mà dù có muốn, Tú Linh cũng không suy nghĩ được gì. Từ lúc tỉnh lại, Tú Linh chỉ gặp người đàn ông trung niên tên là Cao, và người đàn ông lạ mặt này một lần.

Đeo xong, anh ta nâng mu bàn tay của Tú Linh lên môi, và đặt xuống một nụ hôn: “Em yêu ! Em sẽ không rút lại lời hứa sẽ đồng ý làm vợ của anh chứ ?” Người đàn ông lạ mặt ngọt ngào hỏi, mắt anh ta sáng rực nhìn Tú Linh.

Tú Linh đông cứng cả người, sự động chạm của anh ta khiến Tú Linh thấy có điểm bất an và không dám tin tưởng đây là sự thật. Tú Linh thấy có rất nhiều chi tiết không đúng, nhưng là gì thì Tú Linh chịu không thể nghĩ ra được.

“Em yêu ! Sao em không nói gì ?” Người đàn ông lạ mặt lộ vẻ buồn bã, đôi mắt anh ta chăm chú nhìn Tú Linh.

Tú Linh tự dưng thấy có lỗi, vội vàng an ủi anh ta: “Tôi...tôi xin lỗi...nhưng mà...” Tú Linh luống cuống, muốn nói rằng có thể anh ta đã nhận nhầm người, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Người đàn ông lạ mặt chồm lên phía trước, tay anh ta nâng cằm Tú Linh: “Em yêu ! Đừng cảm thấy tự trách. Anh hiểu, hiện giờ em bị mất trí nhớ, em đang hoang mang và bối rối, nên không dám tin những lời nói của anh là sự thật. Nhưng anh tin rằng, khi em lành bệnh, anh sẽ đưa em về căn nhà mà hai chúng ta sống trước kia. Lúc đó, em chắc chắn sẽ nhớ ra được mọi chuyện.” Khoe môi người đàn ông lạ mặt nhếch lên. Anh ta thừa hiểu, chuyện này hoàn toàn không có khả năng, vì Tú Linh vốn dĩ không phải là người yêu của anh ta, hơn nữa nếu không phải do Tú Linh vi phạm luật lệ giao thông, và ông Cao – tài xế riêng vô tình đâm vào thì anh ta làm sao quen biết với Tú Linh.

Tú Linh nghi hoặc hỏi người đàn ông lạ mặt: “Cái...cái kia...chúng...chúng ta đã từng sống chung với nhau rồi sao ?” Mặt Tú Linh bỗng chốc đỏ bừng như hơ phải lửa.

Người đàn ông lạ mặt ngáy người nhìn. Đôi mắt to tròn long lanh ướt át, đôi môi đỏ như son khép mở, trông thật mê người. Xem ra mình đã

tìm đúng người để đóng giả làm vợ chưa cưới, nhếch mép cười thầm, anh ta nghĩ.

Thật thật giả giả, tất cả cũng chỉ là do chính con người tạo ra. Đã quyết tâm biến giả thành thật, và từ thật thành giả, anh ta làm sao có thể thốt ra một từ: “không.”

“Đúng thế ! Hai chúng ta đã sống chung được gần một năm rồi.” Người đàn ông lạ mặt mỉm cười, nói. Tay anh ta siết nhẹ bàn tay thon nhỏ của Tú Linh.

Mặt Tú Linh thay đổi màu liên tục. Từ lúc tỉnh lại, Tú Linh tưởng mình chỉ là một kẻ cô độc, không ngờ chẳng những có một người bạn tốt là ông Cao, còn có một người chồng chưa cưới.

Đứng ngoài cửa phòng bệnh của Tú Linh, ông Cao thở dài ngán ngấm. Mặc dù ông không muốn cậu chủ lừa dối Tú Linh, nhưng thấy cậu chủ muốn Tú Linh đóng giả vợ chưa cưới của mình, ông cũng thấy vui vui.

Bà chủ ép buộc cậu chủ phải kết hôn, nếu không sẽ bắt cậu chủ phải cưới người con gái do chính tay bà chọn. Ban đầu, ông tưởng cậu chủ sẽ chọn đại một cô gái nào đó mang về ra mắt, để đối phó với bà chủ, nhưng thật không ngờ sau khi nhìn thấy Tú Linh, cậu chủ lại đổi ý. Đây có thể được gọi là duyên phận không nhi ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Nằm li bì trên giường mấy ngày, Thư Phàm cực kì khó chịu và bức bối. Một cô gái hoạt bát và ham hoạt động, bỗng dưng bị bắt nhốt trong một tòa lâu đài, ngoài căn phòng trên lầu hai thì không còn được đi đâu cả, hơn nữa cơ thể hết bị sốt nóng lại sốt lạnh, càng khiến tâm tình Thư Phàm không được vui.

Gần một tuần trôi qua, ngay cả ý nghĩ muốn đập phá, Thư Phàm cũng quên. Thư Phàm không còn đủ sức để mà nâng nổi chiếc bàn kính giữa phòng nữa. Thời gian còn lại trong ngày, đa phần Thư Phàm nửa nằm nửa ngồi trên giường, mắt hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm hồn phiêu lãng, thả theo những đám mây. Thư Phàm muốn nhắn gửi nỗi nhớ nhưng và lo lắng của mình đến người thân, em gái và Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm không biết hiện giờ Tú Linh ra sao, sức khỏe của Hoàng Tuấn Kiệt thế nào rồi, và hẳn có đang đi tìm mình không ? Nghĩ đến đây, Thư Phàm lại sụt sịt, tủi thân muốn khóc. Cảm giác thích và nhung nhớ một người, thật không dễ chịu gì.

Một tay ôm con chim hải âu vào lòng, một tay vuốt chiếc đầu nhỏ nhỏ, có bộ lông mềm mượt của nó, Thư Phàm đang nghĩ làm cách nào để có thể an toàn thoát ra khỏi đây. Bị giam cầm chẳng những tước mất quyền tự do đi lại, muốn làm gì thì làm của Thư Phàm, mà còn thách thức tính kiên nhẫn và tính cách muốn vùng vẫy của Thư Phàm. Là một cô gái không dễ dàng thỏa hiệp, Thư Phàm không thể để người khác điều khiển cuộc sống của mình.

Con chim hải âu lim dim mắt, miệng thỉnh thoảng kêu “gừ gừ”, đáng vẻ hưởng thụ cử chỉ vuốt ve và cưng chiều của Thư Phàm. Có con chim hải âu làm bạn, Thư Phàm thấy bớt cô đơn và buồn chán.

“Em bảo chị phải làm sao bây giờ ? Có cách nào để đi thoát ra khỏi đây không ?” Thư Phàm cúi đầu, nheo mắt nhìn con chim hải âu, mỉm cười hỏi.

Con chim hải âu đang lim dim ngủ, bỗng mở mắt, háp háy nhìn Thư Phàm, ngụ ý muốn nói: “Em hiểu chị đang nghĩ gì.”

Thư Phàm bật cười, thú vị gõ nhẹ vào đầu con chim hải âu: “Em thật sự hiểu những gì mà chị đang nói sao ?”

Đáp lại câu hỏi của Thư Phàm chỉ có những tiếng “gừ gừ” dài vô tận. Thư Phàm tiếp tục vuốt ve bộ lông mềm mượt của con chim hải âu, miệng lầm bầm: “Giả mà chị lấy được chìa khóa của tòa lâu đài này thì hay biết mấy. Nếu mà chị lấy được chìa khóa, chị sẽ có cơ hội tẩu thoát dễ dàng hơn. Nhưng mà....” Thư Phàm thờ dài, tự biết rằng cơ hội này không có khả năng xảy ra.

Con chim hải âu gật gù, miệng kêu “gừ gừ”, mắt nó chớp chớp. Tuy rằng nó không biết nói ngôn ngữ của con người, nhưng vốn là một con vật tinh khôn, nó hiểu Thư Phàm đang nói gì, và đang muốn lấy thứ gì.

Thư Phàm chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, ngắm bầu trời qua khung cửa sổ con con, ngắm mây trắng bay, lòng thầm ước mình có thể nhanh chóng được giải thoát khỏi gông cùm xiềng xích, có thể cất cánh bay tự do như những con chim đang sải cánh bay giữa không trung.

Đột nhiên, con chim hải âu, xò cánh, bay lượn lơ trong phòng. Thư Phàm giật mình, tròn xoe mắt nhìn con chim hải âu, nở một nụ cười thật tươi, vui vẻ reo lên: “A ha ! Cuối cùng em cũng bay được rồi.”

Hơn một tuần qua, ngày nào Thư Phàm cũng bôi thuốc và thay băng cho con chim hải âu. Không phụ công sức và dụng tâm của Thư Phàm,

con chim hải âu đã có thể cất cánh bay như bình thường.

Nhìn nó, Thư Phàm lại có ước muốn mãnh liệt được bay cao, bay xa, được tự do vùng vẫy trong một khoảng không gian rộng lớn. Bị bắt nhốt ở đây, Thư Phàm thấy tù túng và bức bối không chịu nổi. Kiểu hành hạ tinh thần này, còn đáng sợ và có sức mạnh công phá dữ dội hơn những vết thương trên thể xác nhiều.

Con chim hải âu chao liệng, bay mấy vòng trong phòng, dần dần nó sai cánh bay về cuối phòng, lượn lên lượn xuống, nghiêng người, nó chui tọt qua chấn song cửa sổ.

Khi hình bóng của nó hòa lẫn vào màu xanh thẫm của da trời, bị ánh nắng mặt trời bao phủ, nhòe nhoẹt không nhìn thấy thân ảnh, Thư Phàm đỡ dần ngói phịch xuống giường, cảm giác mát mát và nuối tiếc tràn ngập trong lòng Thư Phàm. “Con chim hải âu đã bỏ đi thật rồi !” Thư Phàm lâm bâm, mắt mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bàn tay Thư Phàm thật trắng, thật lẻ loi. Lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, Thư Phàm chùi vào thân váy màu trắng. Mái tóc tơ đen mượt, bay bay trong gió, lòng Thư Phàm mênh mang buồn.

Người bạn còn lại duy nhất đã bỏ đi, Thư Phàm không còn ai để chia sẻ cảm giác cô đơn và buồn chán khi bị nhốt nữa. Nước mắt cố kìm nén, đã lăn dài xuống má. Thư Phàm không còn cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, sự thật chứng minh Thư Phàm cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, dễ xúc động và hay rơi nước mắt khi gặp hoàn cảnh khó khăn.

Ngồi chờ dần một lúc lâu, cho đến khi mắt nhòa đi, không còn nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, Thư Phàm nằm vật xuống giường, tay gác lên trán, nhắm mắt lại, đầu Thư Phàm đang tái hiện lại, những kỉ niệm vui vẻ và hạnh phúc đã có với em gái và Hoàng Tuấn Kiệt.

Dần dần, Thư Phàm chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Ngoài cửa sổ, ánh nắng ngày càng lên cao, không gian và cảnh vật ngập trong nắng vàng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi nghe thấy có tiếng leng keng do các mảnh kim loại va chạm vào nhau tạo ra rất gần bên tai mình, hơn nữa bên cạnh đó còn có tiếng cánh chim kêu phành phạch, chấn của con chim còn đập đập vào mũi vài cái, Thư Phàm choàng tỉnh dậy. Mờ to mắt nhìn con chim hải âu, đang đứng trên ngực, ngẩng cao đầu, mắt háp háp nhìn mình, mỏ đang cắp một chùm chìa khóa, Thư Phàm há hốc mồm, kinh ngạc đến nỗi không thốt nổi một câu, không khép nổi miệng.

Đây không phải là đang mơ đấy chứ ? Thư Phàm tưởng con chim hải âu khi vết thương trên cánh đã sắp khỏi, có thể tự do bay nhảy, sẽ không còn quay về đây nữa. Nhưng thật không thể tin được là, nó chẳng những không bỏ đi, mà còn đi kiếm chìa khóa cho mình.

Thư Phàm run run chạm nhẹ vào đầu con chim hải âu. Con chim khôn ngoan cọ cọ đầu vào tay Thư Phàm, chùm chìa khóa kêu leng keng. Thư Phàm bật cười, cười thật to, cười thật sung sướng và mãn nguyện. Thư Phàm ôm lấy con chim vào lòng, hôn lên đỉnh đầu nó, gỡ chùm chìa khóa trong miệng nó.

Mặc dù không biết chùm chìa khóa này có thể mở được cánh cửa gỗ kia không, nhưng Thư Phàm tin con chim bồ câu này có thể hiểu được những gì mà mình nói. Thật thần kì ! Chỉ cứu con chim bồ câu một mạng, đổi lại Thư Phàm có thêm một người bạn tốt, một con vật khôn ngoan và trung thành. Thư Phàm cao hứng đến mức muốn hét ầm và nhảy cẫng lên.

Vén gọn chăn sang một bên, Thư Phàm háp tấp nhảy xuống giường. Con chim hải âu đậu trên vai Thư Phàm. Tiến nhanh đến cánh cửa gỗ, Thư Phàm muốn kiểm chứng xem chùm chìa khóa này có thể mở được cánh cửa gỗ không ?

Thư Phàm loay hoay thử từng chìa một, đến chìa thứ sáu, một tiếng “cạch !” vang lên, báo hiệu cánh cửa gỗ đã được mở ra.

Thư Phàm bật chặt miệng, cười đến run cả hai bả vai. Vỗ vỗ nhẹ vào đầu con chim hải âu, Thư Phàm thì thầm: “May quá ! Đã mở được cửa rồi ! Hai chị em mình đi khám phá tòa lâu đài cổ này thôi.”

Rút kinh nghiệm lần trước, Thư Phàm không còn dám buộc dây leo xuống từ ban công lầu hai nữa. Nghĩ đến lần đó, đến tận bây giờ Thư Phàm vẫn còn rùng mình ớn lạnh. Nếu không được người đàn ông lạ mặt đó cứu, chắc cả Thư Phàm và con chim hải âu đều bỏ mình dưới đáy biển sâu rồi.

Hé cửa đủ để nhìn lọt hai đôi mắt. Thư Phàm khom người, hai tay giữ chặt cánh cửa, mắt ngó ngược ngó xuôi dọc hành lang dài hun hút, không có một bóng người. Con chim hải âu biết Thư Phàm đang căng thẳng và đang trong tư thế phòng bị, nên nó khôn ngoan không kêu lên một tiếng nào.

Đã xác định được là không có ai, Thư Phàm bạo dạn mở rộng cánh cửa, rồi bước hần chân ra hành lang. Sàn đá lát sàn rất lạnh, gió thổi từ mặt biển luôn vào lâu đài, khiến Thư Phàm cảm thấy có một chút lạnh. Rút cổ, co ro, Thư Phàm vừa đi nhẹ nhàng như mèo đang rình chuột, vừa cảnh giác ngó ngược ngó xuôi.

Lầu hai trên tòa lâu đài rất cao, đứng nhìn từ trên cao, có thể nhìn thấy phía dưới sâu hun hút. Đặc biệt mùi vị hơi ẩm mốc do lâu đài được xây từ lâu, trải qua nhiều biến động, làm gai ốc nổi khắp người Thư Phàm. Thư Phàm cực kì dị ứng và khó chịu với mùi ẩm mốc của tòa lâu đài.

“Híc ! Minh tuyệt đối không bao giờ còn ý nghĩ sẽ đi du lịch đến một đất nước có nhiều thành trì và có nhiều tòa lâu đài cổ như nước Ý hay nước Pháp nữa.” Vỗ vỗ ngực, Thư Phàm tự thề với lòng.

Đôi giày đế mềm, tạo điều kiện thuận lợi cho Thư Phàm di chuyển, và không gây ra tiếng động lớn đánh động đến ông Phúc và người đàn

ông lạ mặt. Nhưng có một điều Thư Phàm không biết được là, tất cả mọi hành động, dù là nhỏ nhất đều nằm trong tay người đàn ông lạ mặt. Mấy ngày gần đây, anh ta rất có hứng thú quan sát và theo dõi Thư Phàm qua màn hình máy vi tính.

Đi đến cuối dãy hành lang, Thư Phàm chịu thua rồi. Tòa lâu đài được xây theo hình cung, đi quanh một hồi Thư Phàm lại quay về vị trí xuất phát ban đầu. Trên lầu hai có quá nhiều cánh cửa, Thư Phàm không biết cánh cửa nào dẫn xuống phía dưới, ngay cả căn phòng mà mình bị nhốt hơn một tuần qua, Thư Phàm cũng không xác định được.

Bực bội, Thư Phàm vỗ mạnh vào trán, tự trách bản thân mình: “Mày thật đãng trí ! Tại sao mày có thể quên.” Gãi gãi mũi, xoa cằm, dáng đứng và tư thế giống hệt thám tử Conan, Thư Phàm rơi vào trầm tư: “Nếu tòa lâu đài này được xây theo hình cung, nhất định phải có một cánh cửa dẫn xuống tầng dưới.”

Thư Phàm khom người, cúi đầu nhìn xuống. Tổng cộng trên lầu hai có hơn sáu cánh cửa. Nếu phải mở từng cánh cửa một, Thư Phàm sợ sẽ mở trúng một trong số những căn phòng mà ông Phúc và người đàn ông lạ mặt đang ở. Nếu chẳng may điều này xảy ra, Thư Phàm làm gì còn cơ hội trốn thoát nữa.

“Không được ! Mình không thể liều mạng như thế được.” Thư Phàm liên tục xoa cằm, khuôn mặt trầm trọng, vàng trán thông minh và thanh tú hiện lên mấy đường nhăn mờ.

Ngẫm nghĩ một lúc, Thư Phàm vò đầu bứt tóc, ngửa cổ lên nhìn lên trần nhà: “Trời ạ ! Rút cuộc cánh cửa nào mới dẫn xuống phía dưới.”

Người đàn ông lạ mặt phì cười, khoe môi co giật. Thư Phàm là cô gái thú vị nhất mà anh ta từng gặp. Đứng bên cạnh, ông Phúc lắc đầu chịu thua Thư Phàm. Xem ra, ngày nào vẫn còn bị nhốt ở đây, Thư Phàm sẽ không chịu để yên, mà phải tìm đủ mọi cách để thoát ra bằng được.

Ông Phúc kín đáo liếc mắt nhìn người đàn ông lạ mặt, ông không hiểu vì lý do gì ông chủ không ra mặt ngăn cản Thư Phàm, mà lại để Thư Phàm đi loạn xung quanh. Phải chăng ông chủ đang mong chờ điều gì đó ?

Thư Phàm đi ngược đi xuôi, dần chuyển sang đi vòng tròn. Thư Phàm đi đến chóng cả mặt, đi đến vã cả mồ hôi, nhưng vẫn chưa nghĩ ra được cách nào khả quan. Đây ! Không phải là mình đã chịu thua rồi đấy chứ ? Tự hỏi chính bản thân mình, rồi lại tự thấy thẹn với bản thân, lòng kiêu hãnh và không chịu khuất phục trong Thư Phàm nổi lên. Siết chặt tay thành hình nắm đấm, dơ lên cao, Thư Phàm phát thệ: “Nếu con chưa tìm được lối ra, con tuyệt đối sẽ không ngừng lại.”

“Phụt !” Tiếng cười bật ra từ cổ họng của người đàn ông lạ mặt. Ngay cả ông Phúc cũng không nhịn được cười.

Khom người, cúi đầu nhìn hành lang lầu một thêm một lần nữa, khoe môi Thư Phàm nhếch lên, xoa hai tay vào nhau, mắt lóe sáng, Thư Phàm đã biết phải làm như thế nào. Đã có người từng nói với Thư Phàm rằng để tìm được một hạt lạc lép trong đồng vỏ lạc, không phải dùng sức, ngồi tỉ mỉ bóc từng vỏ lạc, mà nên dùng trí khôn.

Thư Phàm nhắm mắt lại, tinh thần hoàn toàn trấn tĩnh, gạt bỏ hết tất cả các tạp niệm ra khỏi đầu. Khi đầu óc không còn bất cứ tạp niệm nào, Thư Phàm lúc này mới tập trung vào suy nghĩ. Vừa đi Thư Phàm vừa đếm nhịp bước chân, một vòng rồi lại một vòng, cuối cùng Thư Phàm dừng lại trước một cánh cửa.

Hít một hơi thật sâu, tay run run cầm lấy núm xoay cửa, Thư Phàm nhẹ nhàng mở ra. Cánh cửa hé mở đúng theo những gì mà Thư Phàm đã ước đoán. Nụ cười nở trên môi Thư Phàm. Bỏ qua cánh cửa dẫn vào phòng mình, Thư Phàm tiếp tục đếm nhịp bước chân. Đến căn phòng bên cạnh, Thư Phàm đứng im, mắt nhắm lại, không nhúc nhích.

Hành động khó hiểu của Thư Phàm, khiến ông Phúc và người đàn ông lạ mặt căng mắt nhìn, nín thở chờ xem Thư Phàm định làm gì tiếp theo.

Đứng một lúc, Thư Phàm xoay người bước đi. Thư Phàm lần lượt làm theo cách tương tự đối với bốn cánh cửa, đến cánh cửa cuối cùng, Thư Phàm dứt chìa khóa vào ổ, tự tin mở cánh cửa, mà không sợ mình mở nhầm vào phòng của ông Phúc hay người đàn ông lạ mặt.

“A...” Ông Phúc bật thốt, kêu lên một tiếng. Mắt ông tròn xoe, miệng ông há hốc. Cánh cửa mà Thư Phàm vừa mới dùng chìa khóa mở đúng là cánh cửa dẫn xuống hành lang phía dưới. Ông Phúc nhìn người đàn ông lạ mặt, như ngầm ý muốn hỏi: “Vì sao Thư Phàm lại biết cánh cửa đó mới dẫn xuống phía dưới, mà không phải là bốn cánh cửa kia ?”

Người đàn ông lạ mặt cười không đáp. Anh ta đứng lên, xoay người, bước ra khỏi phòng.

Ông Phúc hết nhìn người đàn ông lạ mặt, lại nhìn Thư Phàm trong màn hình máy vi tính. Ông thật sự không hiểu ra làm sao cả.

Thư Phàm hoan hỉ, thận trọng bước xuống từng bậc cầu thang. Con chim hải âu tung cánh bay là xuống phía dưới trước, như thể nó muốn cảnh giác, tìm xem phía dưới có cạm bẫy gì không, để báo hiệu cho Thư Phàm.

Thư Phàm mỉm cười, yên tâm vì biết bên cạnh mình đã có một con chim tinh khôn và trung thành. Có nó, Thư Phàm không còn lo ngại gì nữa.

Cầu thang dài hun hút, bậc cầu thang trơn trượt, ánh sáng lơ mơ, đứng từ đỉnh cầu thang nhìn xuống dưới, đầu Thư Phàm choáng váng, ngã nghiêng muốn ngã nhào. Thư Phàm vội nhắm ngay mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng đi gần sát vào bờ tường, tránh xa tầm nhìn xuống

phía dưới.

Đi theo hình xoắn ốc, Thư Phàm đếm có hơn 20 bậc cầu thang được xây bằng đá, đến lúc đặt chân xuống nền gạch trên hành lang lầu một, Thư Phàm trút ra một hơi thở thật dài. Vuốt mồ hôi trán, âm thanh gió trong miệng phát ra một tiếng “xì”. Thư Phàm đã rất hoảng sợ, tâm trạng vừa phấn khích vừa nôn nóng, khiến máu phiên lưu trong Thư Phàm lại nổi lên. Thư Phàm muốn khám phá toàn bộ kiến trúc trong tòa lâu đài, muốn lục tung từng ngóc ngách, muốn tìm hiểu xem trong tòa lâu đài này có cạm bẫy, và có tầng hầm không ?

Càng nghĩ Thư Phàm càng cao hứng, đã dần quên mất mục đích muốn trốn thoát của mình.

Làm theo cách tương tự trên hành lang lầu hai, Thư Phàm tìm được cầu thang dẫn xuống tầng trệt. Đi theo từng bậc cầu thang dài hun hút, ánh sáng mờ mờ, mùi ẩm mốc càng lúc càng nồng nặc, Thư Phàm hắt xì hơi liên tục, vừa đi vừa nhoay nhoay mũi, Thư Phàm khổ sở vì không khí không đủ để thở, vừa bức bối khó chịu vì mùi ẩm mốc do những bức tường rêu phong tạo ra.

Người đàn ông lạ mặt, giữ một khoảng cách không quá xa và không quá gần với Thư Phàm. Anh ta đi theo một phần vì để phòng Thư Phàm có thể trốn thoát ra bên ngoài, một phần vì muốn bảo đảm an toàn cho Thư Phàm. Thế giới bên ngoài kia, là cuộc sống hoang dã, một cô gái sinh trưởng tại một xã hội văn minh, làm sao có thể tìm cách sinh tồn trong môi trường tự nhiên khắc nghiệt.

Đi mãi, đi mãi, đi đến một con đường cụt, Thư Phàm lúc này mới giật mình nhận ra mình đã đi sai đường, hơn nữa con đường này không dẫn đến đâu cả. Thư Phàm muốn tìm một con đường dẫn ra bên ngoài, không ngờ lại đi sâu xuống lòng đất. Đây không phải là bí mật của tòa lâu đài đây chứ ? Thư Phàm vừa lo sợ hoảng hốt sợ mình sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở đây, vừa phấn khích như một nhà khảo cổ học phát hiện ra bí mật của tòa lâu đài cổ.

Thư Phàm quan sát xung quanh những bức tường đá lở lổm, rêu mọc phủ đầy. Bất kì ai khi nhìn thấy bức tường đá này cũng cho rằng đây là con đường cụt, không dẫn đến đâu cả. Nhưng không hiểu tại sao, Thư Phàm lại có linh cảm bên trong bức tường đá này còn có một cánh cửa ngấm dẫn đến một cánh cửa ngấm làm bằng đá khác.

Thư Phàm rờ tay khắp bức tường đá, dùng hai đầu ngón tay gõ nhẹ vào những phiến đá.

Người đàn ông lạ mặt ẩn thân trong bóng tối, mắt quan sát và để ý từng hành động của Thư Phàm. Anh ta nghi hoặc nhìn Thư Phàm, không hiểu Thư Phàm hy vọng tìm ra thứ gì, mà hết sờ đông lại sờ tây trên mặt tường đá mọc rêu, hơn nữa vừa gõ nhẹ, vừa lắng tai nghe như đang chờ bức tường đá phản ứng lại.

Thư Phàm ngược mắt, nhìn một hốc đá nằm ẩn sâu vào trong. Bỗng nhiên Thư Phàm có một mong muốn mãnh liệt, là có thể chạm vào nó, và lôi nó ra. Kiễng chân, Thư Phàm với tay. Bức tường đá cao gần hai mét, trong khi Thư Phàm chỉ cao có 1m65, Thư Phàm quá thấp so với hốc đá cao chót vót kia. Bực mình, Thư Phàm cúi gập để mềm, kiễng chân, dùng mũi giày đập mạnh vào hốc đá.

“Cạch ! Rầm !” Một cánh cửa ngấm trong bức tường làm bằng đá mở ra.

Thư Phàm thất kinh, nhảy lùi về phía sau, miệng hét lên một tiếng.

Người đàn ông lạ mặt, cũng kinh ngạc chẳng kém gì Thư Phàm. Được thừa hưởng tòa lâu đài này từ ông nội, mới dọn đến đây sống được hơn hai năm, anh ta mặc dù đã từng lạc đường đi xuống đây, nhưng chưa từng nghĩ trong bức tường đá kia còn ẩn chứa bí mật chưa được khám phá ra.

Thư Phàm ôm lấy mặt, miệng liên tục la hét. Người đàn ông lạ mặt không đành lòng, bước ra khỏi bóng tối, tiến đến chỗ Thư Phàm đang đứng.

Thư Phàm giật thót, miệng la lên thất thanh, con ớn lạnh chạy dọc sống lưng, khi đột nhiên bị một bàn tay đặt lên vai. Thư Phàm tưởng rằng nơi này có quỷ.

“Này ! Này ! Cô không sao chứ ?” Người đàn ông lạ mặt xoay Thư Phàm đứng đối diện với mình, anh ta bắt nhãn hỏi.

Thư Phàm hé mắt dần dần, len lén nhìn người đàn ông lạ mặt qua kẽ hở của năm ngón tay. Đến khi xác định được người vừa vỗ vai mình là người đàn ông lạ mặt, Thư Phàm cảm phần quát to: “Anh lên lút đứng ở đây làm gì ? Định hù chết tôi hả ?” Quát xong, Thư Phàm mới ý thức được hoàn cảnh hiện tại của mình. Đang là tù nhân bị bắt nhốt trong phòng, lại chạy nhảy đi lung tung trong tòa lâu đài. Không hiểu anh ta có đánh mình không ? Thư Phàm lo sợ nhìn người đàn ông lạ mặt, chờ xem anh ta định xử phạt gì mình.

Người đàn ông lạ mặt thấy tinh thần Thư Phàm đã yên ổn, anh ta hiếu kì hỏi: “Có làm cách nào mà có thể mở được bức tường đá ?”

Thư Phàm ngơ ngác nhìn người đàn ông lạ mặt. Tưởng anh ta sẽ trừng phạt mình, không ngờ anh ta lại hỏi sang một vấn đề khác. Cũng may anh ta không lời mình đi ngay, Thư Phàm tự an ủi, nghĩ thầm.

Tự nhiên kéo tay của anh ta đến gần bức tường đá, Thư Phàm chỉ: “Anh có thấy phía đã được xây lõm vào bên trong không ? Lúc này là do tôi dùng giày để mềm đập vào.”

Người đàn ông lạ mặt nhìn theo hướng tay chỉ của Thư Phàm, trong đầu anh ta không ngừng tính toán. Mặc dù rất muốn lôi Thư Phàm trở lại căn phòng trên lầu hai, và tránh xa nguy hiểm. Nhưng tòa lâu đài này có quá nhiều bí ẩn, anh ta cũng muốn khám phá ra hết tất cả. Nhờ đến cuốn sách cổ mà mình đã được đọc, đột nhiên anh ta có một ý nghĩ kì lạ, mắt sáng rực nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm cau mày, nhăn mặt khi bắt gặp ánh mắt của người đàn ông lạ mặt. “Nhìn, nhìn gì mà nhìn ? Tôi có phải con mồi cho anh săn đâu.” Thư Phàm bĩu môi, cảm thấy phiền.

“Cô đi lên lầu đi ! Mọi việc ở đây giao lại cho tôi.” Người đàn ông lạ mặt nhìn vào miệng hang, giục Thư Phàm. Anh ta nói thế cũng chỉ là muốn tốt cho Thư Phàm. Dù sao Thư Phàm cũng là tù nhân, anh ta không muốn Thư Phàm xảy ra chuyện gì bất trắc.

“Không được !” Thư Phàm ương bướng cãi lý: “Bí mật này là do tôi khám phá ra. Tôi cũng phải có phần.”

Người đàn ông lạ mặt lạnh lùng nhìn Thư Phàm, nghiêm túc bảo Thư Phàm: “Cô nên nghe lời tôi đi. Trong này có rất nhiều cạm bẫy và nguy hiểm, cô vào đây không tốt.”

Thư Phàm hung hăng trừng mắt nhìn lại người đàn ông lạ mặt, vênh mặt thách thức: “Tôi mặc kệ là có nguy hiểm và cạm bẫy hay không. Tôi muốn vào.” Thư Phàm cố nhấn mạnh mấy câu cuối cho người đàn ông lạ mặt biết rằng, nhất định sẽ không chịu thỏa hiệp.

Người đàn ông lạ mặt thở dài, nhân nhượng nói: “Thôi được rồi, tôi sẽ cho cô đi vào cùng.”

Thư Phàm vui mừng reo lên, miệng cười toe toét. Đang vui mừng hí hửng, chuẩn bị xông vào đầu tiên, người đàn ông lạ mặt trầm giọng, cảnh cáo: “Cô có thể theo tôi cùng vào, nhưng phải tuyệt đối nghe theo những gì mà tôi nói. Nếu không, cô ngoan ngoãn đi lên lầu hai đi.”

Thư Phàm phồng mồm định nói là: “Không bao giờ có chuyện đó.” Nhưng hiểu người đàn ông lạ mặt, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng như nước đá này, nói được làm được, Thư Phàm đành phải nhẫn nhịn nói: “Được rồi, tôi hứa.”

Người đàn ông lạ mặt không nói gì, anh ta xoay người, bước đi.

Con chim hải âu quay về đậu trên vai Thư Phàm, cùng Thư Phàm đi theo sau người đàn ông lạ mặt.

Đi qua cánh cửa, Thư Phàm để ý thấy có mấy cây nến màu đỏ và hai hòn đá đánh lửa để sẵn trên kệ, Thư Phàm cầm một cây nến, mài hai hòn đá vào nhau, tia lửa điện kêu xẹt xẹt, thắp sáng cây nến.

Người đàn ông lạ mặt thẳng tắp nhìn Thư Phàm. Kể từ lúc giam giữ Thư Phàm ở đây, Thư Phàm đã khiến anh ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Theo ấn tượng của anh ta, Thư Phàm là một cô gái rất thông minh và lạnh lợi.

Thư Phàm cúi vào tay người đàn ông lạ mặt một cây nến: “Cầm lấy !”

Người đàn ông lạ mặt nắm chặt cây nến trong tay, chậm chạp bước xuống từng bậc cầu thang.

Càng đi sâu xuống phía dưới, Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt càng nghe rõ tiếng sóng biển sô mạnh vào ghềnh đá, mùi muối biển nồng nặc bay vào không khí, gió mang theo hơi lạnh mỗi lúc một tăng.

Đến cuối bậc cầu thang, là một khu đất khá bằng phẳng. Điều khiến Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt đứng đờ đẫn, mắt mở to nhìn không chớp, không thốt nổi một lời là, xung quanh khu đất đặt những thùng rượu gỗ có từ lâu đời, bên cạnh còn có những vò rượu lậu mới, những khẩu súng lớn nhỏ.

Thư Phàm mắt tròn tròn, lắp bắp nói: “Đây...đây không phải là thứ mà bọn buôn lậu hay trao đổi mua bán với nhau sao ?” Thư Phàm tự dưng thấy sợ, đứng sát vào người đàn ông lạ mặt, giật giật tay áo của anh ta.

Người đàn ông lạ mặt quan sát xung quanh, khuôn mặt anh ta trầm xuống. Không cần Thư Phàm phải nói, anh ta cũng biết những thứ kia là gì.

Vỗ nhẹ vào mu bàn tay Thư Phàm, anh ta trấn an: “Đừng sợ !”

Thư Phàm gật gật đầu, bám theo anh ta như hình với bóng. Mặc dù căm ghét anh ta vô cớ giam giữ mình, nhưng Thư Phàm biết anh ta không phải là một người xấu. Nếu anh ta là một người xấu, đã không cố cứu Thư Phàm một mạng.

Người đàn ông lạ mặt chuyển cây nến cho Thư Phàm, anh ta thận trọng mở nắp một vò rượu làm bằng sứ khá to. Mùi rượu thơm ngào ngào, nồng nặc bay trong không khí. Mở nắp hơn mười vò rượu, cả mười lần cũ, người đàn ông lạ mặt và Thư Phàm khẳng định, bọn buôn lậu đang dùng tầng hầm của tòa lâu đài để trao đổi buôn bán vũ khí và rượu lậu.

Đứng lặng người một lúc, người đàn ông lạ mặt dẫn Thư Phàm đi khám phá xung quanh. Cả hai tìm kiếm một hồi, cuối cùng tìm ra một thông đạo dẫn ra biển. Thư Phàm rùng mình ớn lạnh, khi bị gió biển thốc thẳng vào người.

Trên lối đi, Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt phát hiện có rất nhiều dấu chân mới và cũ, hơn nữa những bình rượu cả cũ và mới đều có dấu hiệu người lau chùi thường xuyên, ngay cả súng ống cũng thế. Tất cả điều này chứng tỏ, tầng hầm bí mật sâu dưới lòng đất dẫn ra biển này đã được bọn buôn lậu sử dụng một cách bất hợp pháp.

Người đàn ông lạ mặt trầm trầm, không lên tiếng nói gì kể từ lúc phát hiện ra bí mật của tòa lâu đài. Anh ta không dám tin là ông nội để lại cho mình một tòa lâu đài, ẩn chứa một ô tội phạm đang bị cảnh sát quốc tế truy nã. “Hay thật !” Anh ta cay đắng, cười nhạt.

“Này anh ! Chúng ta có thể đi được chưa ?” Thư Phàm lạnh run, thấp giọng hỏi người đàn ông lạ mặt.

Người đàn ông lạ mặt, quay sang nhìn Thư Phàm: “Nơi này không còn an toàn nữa. Tôi sẽ chuyển cô đi.”

“Chuyển đi ? Đi đâu ?” Thư Phàm co ro ôm lấy ngực, rặng va lập cập vào nhau.

Người đàn ông lạ mặt cởi áo vét, khoác vào vai Thư Phàm: “Đến một chỗ, không còn nguy hiểm nữa.”

“Anh định xử lý chuyện này thế nào ?” Hơi ẩm tỏa ra từ chiếc áo khoác của anh ta thật ấm, Thư Phàm đã thấy bớt lạnh hơn.

“.....” Người đàn ông lạ mặt không trả lời. Một lúc sau, anh ta hỏi Thư Phàm một câu rất kì lạ: “Cô không sợ tôi sao ? Không sợ tôi sẽ giết người diệt khẩu sao ?”

Thư Phàm vuốt tóc, mỉm cười hỏi lại anh ta: “Tôi tin rằng, nếu anh muốn giết chết tôi thì đã giết chết từ lâu rồi, đâu cần chờ đến tận ngày hôm nay.”

Người đàn ông lạ mặt cười, khoe hai lúm đồng tiền xinh như hoa của mình: “Cô không cho rằng tôi là bọn buôn lậu vũ khí và rượu lậu sao ?”

“Không.” Thư Phàm mỉm cười, nheo mắt nhìn người đàn ông lạ mặt.

“Tại sao ?” Người đàn ông lạ mặt vẫn giữ nụ cười trên môi: “Tòa lâu đài này thuộc quyền sở hữu của tôi.”

“Thì sao ?” Thư Phàm hỏi ngược lại người đàn ông lạ mặt: “Anh đủ có là chủ của tòa lâu đài. Cũng đâu có nghĩa anh biết toàn bộ bí mật của tòa lâu đài. Nếu không có tôi, liệu anh có phát hiện ra bí mật này không ?”

Câu hỏi thông minh và tinh tế của Thư Phàm, khiến người đàn ông lạ mặt bật cười: “Cô nói đúng. Xem ra tôi đã chịu thua cô rồi.”

“Anh cười rất đẹp. Anh nên thường xuyên cười hơn.” Thư Phàm thật lòng khen, tay vỗ nhẹ vào mặt người đàn ông lạ mặt.

Nụ cười trên môi người đàn ông lạ mặt cứng đờ, anh ta giật mình trước cử chỉ tự nhiên không báo trước của Thư Phàm. Tuy nhiên sự động chạm và tiếp xúc của Thư Phàm không gây ra bất cứ sự khó chịu nào, ngược lại anh ta còn có một chút chờ mong.

.....

Buổi chiều, người đàn ông lạ mặt đã gọi một cú điện thoại, muốn nhanh chóng giải quyết hết tất cả số vũ khí và rượu lậu trong tầng hầm dưới lòng đất. Anh ta muốn giăng bẫy để bắt sạch bọn buôn lậu.

Buổi tối, Thư Phàm mặc dù thần trí không còn nửa mơ nửa tỉnh giống như mấy ngày bị cảm cúm, nhưng Thư Phàm vẫn nhìn thấy hình ảnh người đàn ông di động ngoài cửa sổ, chưa hết Thư Phàm còn nghe được những âm thanh rất kì lạ trong tòa lâu đài. Thư Phàm linh cảm trong chuyện này nhất định có biến.

Buổi sáng, Thư Phàm đòi ông Phúc cho mình gặp người đàn ông lạ mặt.

“Tối hôm qua, anh có nghe thấy thanh âm gì không ?” Thư Phàm đặt hai tay trên thành cửa sổ, mắt nhìn ra bên ngoài.

Người đàn ông lạ mặt, ngay sau khi nghe ông Phúc nói Thư Phàm muốn gặp mình, đã nôn nóng đến phòng của Thư Phàm.

“Có. Còn cô ?” Bước lại gần cửa sổ, người đàn ông lạ mặt trả lời.

“Tôi nghe thấy có những âm thanh đục đẽo, tiếng bước chân dồn dập bước trên hành lang, chưa hết tôi còn nhìn thấy hình ảnh người đàn ông ngoài cửa sổ. Ban đầu, tôi cho rằng mình bị hoa mắt, thần hồn át thần tình, nên tự hù dọa chính mình. Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, tôi thấy không phải.” Thư Phàm quay sang nhìn người đàn ông lạ mặt đứng bên cạnh, nói ra băn khoăn và lo lắng của mình.

Người đàn ông lạ mặt nhìn sâu vào đôi mắt tròn xoe và trong veo của Thư Phàm: “Ý của cô là ?”

“Đúng thế.” Thư Phàm gât đầu, cắt ngang lời nói của người đàn ông lạ mặt: “Tôi cho rằng trong tòa lâu đài này, không chỉ có ba chúng ta sống, mà còn có những người khác nữa.” Những người khác mà Thư Phàm muốn nói ở đây, ám chỉ những kẻ đang sống ngoài vòng pháp luật.

“Sáng nay, tôi sẽ chuyển cô đi.” Người đàn ông lạ mặt thâm tình nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm bị anh ta nhìn đến phát ngượng, bối rối đưa tay gãi cằm.

Người đàn ông lạ mặt lại cười, nụ cười xinh đẹp hơn hoa, chói lọi hơn cả ánh nắng mặt trời.

Thư Phàm chuyển dời ánh mắt, không dám nhìn nụ cười, ánh mắt và khuôn mặt của anh ta thêm một lúc nào nữa.

Đột nhiên cả tòa lâu đài rung chuyển, khói bay mù mịt, đồ đạc trong phòng vỡ tan. Người đàn ông lạ mặt vội kéo Thư Phàm nằm xấp xuống sàn nhà. Một quả lựu đạn vừa bay vào phòng, chưa đầy năm giây, cả căn phòng đều phát nổ.

Thư Phàm được người đàn ông lạ mặt đè nằm phía dưới. Tình mạng tuy vẫn giữ được, nhưng sức ép do quả lựu đạn tạo ra khiến các mạch máu trong cơ thể chảy dần dạt, thứ cơ co giật liên tục, trái tim bị ép cơ hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cũng may Thư Phàm được người đàn ông lạ mặt che chắn, nên sức ép được giảm bớt và không bị dị vật trong phòng vướng trướng.

Khi cơn địa chấn qua đi, căn phòng tràn ngập trong ngọn lửa và khói. Thư Phàm kho sặc sụa, người đàn ông lạ mặt gần như bất tỉnh nhân sự. Thư Phàm cố gắng đẩy anh ta nằm sang bên cạnh, tay tát nhẹ vào má anh ta, miệng run giọng gọi: “Này anh ! Này ! Anh không sao chứ ?”

“Không...không sao.” Người đàn ông lạ mặt thều thào trả lời, cảm tưởng cơ thể mình sắp vỡ nát.

Thư Phàm dù chưa từng phải trải qua cơn địa chấn do bom đạn gây ra, nhưng thân làm bác sĩ, Thư Phàm có thể cảm nhận được sự đau đớn trong cơ thể của bệnh nhân.

Thư Phàm loạng choạng đứng dậy, cố kéo người đàn ông lạ mặt đứng lên.

“Đoành ! Đùng !” Tiếng súng nổ vọng bốn phía, băng xuyên qua cửa sổ, bay vào vào căn phòng. Người đàn ông lạ mặt hốt hoảng vội kéo Thư Phàm vào lòng, khàn giọng bảo Thư Phàm: “Đừng đứng lên ! Nguy hiểm.”

Thư Phàm mặt trắng bệch, run cầm cập, nép mình vào ngực người đàn ông lạ mặt.

“Choang ! Cheng !”, “Đùng ! Đoành !” Những âm thanh liên tiếp vang lên. Mỗi một giây, mỗi một phút trôi qua, nỗi sợ hãi trong lòng Thư Phàm càng lúc càng tăng.

“Đi thôi !” Người đàn ông lạ mặt lôi Thư Phàm chạy nhanh theo mình. Đến gần cánh cửa gỗ, người đàn ông lạ mặt dừng lại, kéo Thư Phàm đứng nép phía sau lưng mình.

Thư Phàm run rẩy không nói nổi nên lời, hơi thở đứt quãng, mắt hoảng hốt nhìn ra cánh cửa gỗ.

“Rầm ! Phành !” Tiếng phá cửa, tiếng bước chân chạy bình bịch trên hành lang. Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt biết hiện giờ có rất đông người đang bao vây và chiếm phá tòa lâu đài.

Thư Phàm và người đàn ông lạ mặt bốn mắt nhìn nhau, họ đều ngầm hiểu những kẻ lạ mặt đang chiếm phá tòa lâu đài chính là bọn buôn lậu. Chắc chắn sau khi biết hai người đã khám phá ra bí mật của bọn chúng, chúng mới giết người diệt khẩu.

Lần mò trên tường, người đàn ông lạ mặt bấm một nút được giấu ngầm trong tường, cánh cửa bí mật được mở ra. Thư Phàm trợn mắt nhìn, cảm thấy trong tòa lâu đài này ẩn chứa quá nhiều bí mật.

Người đàn ông lạ mặt dẫn Thư Phàm sang căn phòng làm việc của mình. Thư Phàm sững sờ nhìn căn phòng chật đầy sách. Khi nhìn đến màn hình máy vi tính đang chiếu toàn cảnh của tòa lâu đài, Thư Phàm đứng thất thần, đờ đẫn mất mấy giây. Bỗng nhiên lòng căm hận và chán ghét trong Thư Phàm bùng lên dữ dội. “Đáng chết ! Anh ta dám theo dõi nhất cử nhất động của mình qua máy vi tính.” Thư Phàm nghiêng rặng treò treo, rất muốn đâm vỡ mặt người đàn ông lạ mặt.

“Cạch !” Cánh cửa phòng được mở ra, ông Phúc hấp tấp bước vào phòng. Cả Thư Phàm và người lạ mặt đều trong trạng thái căng thẳng. Khi biết người đó là ông Phúc, tâm trạng của cả hai mới thả lỏng dần dần.

“Cậu chủ !” Ông Phúc gọi nhỏ.

Người đàn ông lạ mặt nhìn ông Phúc, bắt giắc anh ta kéo Thư Phàm đứng núp đằng sau lưng mình.

“Chú Phúc !” Người đàn ông lạ mặt thâm trầm nhìn ông Phúc: “Mọi chuyện ổn chứ ?”

Đứng phía sau lưng người đàn ông lạ mặt, Thư Phàm thấy cả cơ thể anh ta căng cứng, như gặp phải đại địch. Thư Phàm liếc mắt nhìn đôi mắt sáng quắc của ông Phúc. Bắt giắc Thư Phàm có linh cảm không hay.

“Mọi việc đều ổn.” Ông Phúc mỉm cười, nụ cười tựa gió rét của đêm đông: “Cậu chủ và cô Thư Phàm định đi đâu ?”

Người đàn ông lạ mặt cười, đáp: “Rời khỏi đây.”

“Thế sao được. Chẳng phải cậu chủ vẫn muốn sống ở đây là gì ?” Ông Phúc cười cười, mắt ông ta nheo lại, eo hẹp theo hình cánh cung, đôi mắt của con cáo đội lốt một con cừu.

Người đàn ông lạ mặt bây giờ mới hiểu được lý do vì sao, ông Phúc lại không muốn rời khỏi tòa lâu đài này, muốn gắn bó cả đời ở đây. Thì ra, ông ta không phải yêu thích gì công việc quản gia, lau chùi và quét dọn cả tòa lâu đài, mà ông ta muốn ở đây để buôn lậu vũ khí và rượu.

Bàn tay người đàn ông lạ mặt ẩm ướt mồ hôi, Thư Phàm siết nhẹ vào tay anh ta, như muốn truyền thêm dũng khí và sức mạnh, đồng thời muốn ngầm nói rằng: dù anh làm gì tôi cũng tin tưởng anh.

Người đàn ông lạ mặt liếc mắt nhìn Thư Phàm, khóe môi anh ta nhếch lên. Thư Phàm mỉm cười đáp lại nụ cười của anh ta.

Ông Phúc cười nói: “Hai người đã chọn được cách để ra khỏi đây chưa ?”

Cách mà ông ta nói phải chăng là nhảy xuống biển, hay là mỗi người lĩnh một phát đạn vào ngực ? Thư Phàm không biết, nhưng có điều Thư Phàm tin đây chính là ngụ ý của ông ta.

“Gia đình nhà họ Trác đối với chủ không tệ.” Người đàn ông lạ mặt ngữ khí trầm lạnh, bảo ông Phúc.

“Đúng, không tệ.” Ông Phúc cười, đáp.

“Chủ không nên đã làm sai rồi, lại sai thêm.” Người đàn ông lạ mặt khuyên bảo ông Phúc.

“Ha ha ha !” Ông Phúc bật cười cuống đại. Ông ta tưởng những lời mà người đàn ông lạ mặt nói là một trò hề.

“Vớ vẩn ! Mày thì hiểu gì ?” Ông Phúc chỉ thẳng tay vào mặt người đàn ông lạ mặt: “Trác Phi Dương đừng nhiều lời !”

Bây giờ Thư Phàm mới biết tên của người đàn ông mặt là Trác Phi Dương. Thư Phàm lẩm nhẩm, cố ghi nhớ tên của anh trong đầu.

“Mày thì hiểu gì ? Mày làm sao biết, tao đã phải làm trâu làm ngựa cho gia đình mày bao nhiêu năm. Ha ha ha !” Ông Phúc cười, cười như điên, nụ cười của một kẻ quân trí, của một người điên đã mất đi sự tỉnh táo. “Mày đừng tưởng gia đình mày thanh cao. Hừ ! Chúng mày chẳng qua chỉ là những kẻ ngoài mặt thì đẹp, nhưng bên trong lại mục ruỗng, và thối nát.”

“Chủ Phúc !” Trác Phi Dương gầm lên: “Không cho phép chủ xúc phạm đến gia đình tôi.”

“Gia đình mày ?” Ông Phúc phì nước bọt, tỏ vẻ khinh bỉ: “Một lũ thối nát.”

Tay Thư Phàm bị người đàn ông bóp chặt đến nổi, Thư Phàm kêu lên một tiếng, mặt mày nhăn nhó khổ sở.

“Tất cả tòa lâu đài, đều đã bị người của tao phong tỏa rồi. Mày có cánh cũng không bay ra khỏi đây đâu.” Ông Phúc đắc ý nói: “Mày có biết là khi mày nhận được di chúc, và chuyển đến đây sống, tao đã khổ sở như thế nào không ? Nếu mày và con bé kia không phát hiện ra bí mật của tao, thì tao cũng đã để cho chúng mày một con đường sống. Nhưng đáng tiếc....” Ông Phúc tặc lưỡi, cười nhạt.

Nghe ông Phúc nói, Thư Phàm biết rằng mình và Trác Phi Dương khó mà sống ra khỏi đây. Xem ra lần này mình thật sự phải bỏ mạng trên một đất nước xa lạ rồi. Thư Phàm không khỏi cảm thán, than thầm.

“Chủ thừa nhận, tất cả số rượu lậu và vũ khí dưới tầng hầm đều là của chủ ?” Trác Phi Dương tròn mắt đi chuyển, liếc mắt nhìn Thư Phàm.

“Mày sắp chết đến nơi rồi, biết nhiều để làm gì.” Ông Phúc cười nhạt, không trả lời câu hỏi của Trác Phi Dương.

“Cạch !” Khẩu súng ngắn dơ lên, ông Phúc nhắm thẳng vào ngực của Trác Phi Dương. Thư Phàm kinh hoàng bật kêu lên một tiếng chói tai.

Chỉ trong tích tắc, ông Phúc bấm cò nổ súng. Trác Phi Dương nhanh nhẹn kéo Thư Phàm ngồi thụp xuống, nấp sau tấm bàn gỗ.

“Trác Phi Dương ! Mày có trốn cũng không thoát đâu.” Ông Phúc vừa nói, vừa bóp cò bắn liên tiếp.

Vết đạn văng, cắm vào bàn tạo thành nhiều lỗ thủng lỗ chỗ. Đạn còn găm lên cả những giá sách.

Trác Phi Dương ấn Thư Phàm xuống gầm bàn, miệng thì thào dặn dò: “Đừng có lộ đầu ra !” Thư Phàm gật đầu như đã tột, mắt kinh hoàng nhìn Trác Phi Dương.

Không biết từ lúc nào trên tay Trác Phi Dương đã cầm một cây súng ngắn, đầu thập thò ẩn dưới mép bàn, anh ta chuẩn xác nhắm thẳng vào mấy vị trí trọng yếu trên cơ thể ông Phúc. Bắn hai phát liên tiếp, ông Phúc rơi phịch xuống sàn nhà, dòng máu đỏ tươi chảy ra từ đùi và bàn tay phải đang cầm súng.

Căn phòng trở nên im lặng một cách lạ thường, ngoài tiếng hít thở dồn dập và đứt quãng của Thư Phàm và tiếng hít thở trầm ổn của Trác Phi Dương thì không còn âm thanh nào khác.

Chết ! Cái chết tràn ngập trong tâm trí Thư Phàm. Cả đời, chưa có lúc nào Thư Phàm lại thấy sợ và hốt hoảng nhiều như lúc này.

Trác Phi Dương nắm tay, kéo Thư Phàm ra khỏi gầm bàn, miệng giục: “Đi nhanh.”

Thư Phàm mắt liếc nhìn qua hình ảnh ông Phúc nằm co quắp trên sàn nhà, miệng không ngừng rên rỉ, máu chảy như xối từ hai vết thương trên đùi và bàn tay.

Thư Phàm định dừng lại xem xét vết thương cho ông Phúc, nhưng Trác Phi Dương không cho phép: “Cô muốn chết đúng không?”

Thư Phàm hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, bị thương chạy theo Trác Phi Dương.

Ông Phúc quờ quạng trên nền gạch, run run cầm lấy khẩu súng, dơ lên cao. “Đoàng!” Tiếng súng nổ phá vỡ đi không gian im lặng của căn phòng. Thư Phàm chỉ thấy thân hình mình được nhấc bổng về phía sau, trời đất xoay chuyển. Trác Phi Dương ôm lấy Thư Phàm, lấy thân hình che chở cho Thư Phàm. Nòng súng bốc khói trắng, một viên đạn ghim sâu vào lưng Trác Phi Dương.

Máu! Máu rỉ ra từ vết thương, mùi tanh tươi xộc vào mũi Thư Phàm. Thư Phàm bàng hoàng, đứng chết lặng, mắt tròn trĩnh nhìn ông Phúc vừa nằm rên la, vừa cười như con thú điên trên nền gạch lạnh lẽo của căn phòng.

Cửa căn phòng bị phá tung, mấy tên đàn ông bặm trợn, hung dữ cầm súng xông vào phòng. Không còn nhiều thời gian, Trác Phi Dương bắt chập vết thương trên lưng, kéo Thư Phàm chạy đi.

Thư Phàm đau đớn, vừa chạy vừa khóc, vừa nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Trác Phi Dương. Chạy loạng choạng, xiêu vẹo, bước chân không vững, nhưng hắn vẫn cắn răng, cố gắng đưa cả hai thoát ra khỏi đây.

“Không được để cho bọn nó thoát!” Ông Phúc quát to, miệng rên ư ử.

“Đoàng! Đùng!” Tiếng súng nổ phía sau, sượt qua tai và tóc Thư Phàm. Mặc dù sợ muốn chết, trái tim gần như ngừng đập, nhưng Thư Phàm không cho phép bản thân mình gục ngã. Cẩn môi đến bật máu, Thư Phàm siết chặt tay Trác Phi Dương, lòng luôn cầu nguyện có thể cùng hắn bình an thoát ra khỏi đây.

Chạy đến căn phòng có ban công nhìn ra biển, Thư Phàm và Trác Phi Dương dừng lại. Phía sau, bốn tên đàn ông khuôn mặt bặm trợn và hung dữ, lăm lăm cây súng đang đuổi đến nơi.

Thư Phàm nhìn Trác Phi Dương, Trác Phi Dương mỉm cười yếu ớt, nhìn Thư Phàm. Bốn mắt nhìn nhau, họ đều nguyện cùng nhảy xuống phía dưới, còn hơn đứng ở đây để làm bia tập bắn cho bốn tên đàn ông.

Thư Phàm mỉm cười, nhắm mắt lại, cùng Trác Phi Dương nhảy xuống phía dưới.

“Ầm!” Mặt biển nổi tung bọt trắng xóa, Trác Phi Dương và Thư Phàm chìm ngim xuống phía dưới.

Mất quá nhiều máu, Trác Phi Dương không còn đủ sức để vùng vẫy và quẫy đạp. Thư Phàm chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, nhảy từ độ cao hơn 200 mét xuống dưới mặt nước biển, cũng không chịu nổi sức ép. Cả hai nắm chặt tay nhau, cùng nhau chìm dần xuống đáy biển sâu phía dưới.

Phía trên, bốn tên đàn ông liên tục nã súng, bắn đạn xuống phía dưới. Nước biển sủi lẫn tăn, hình bóng Thư Phàm và Trác Phi Dương đã mất dạng.

Mặt trời phản chiếu lấp lánh trên mặt biển, sóng biển rì rào, bọt tung trắng xóa. Đại dương bao la, xanh thẳm một màu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nước biển mang theo sự nhớp nháp của sinh vật phù du và vị mặn của muối tràn vào lỗ mũi và vào khoang miệng Thư Phàm. Cảm giác không thể thở được, cùng với sức ép do mặt nước tạo ra, khiến Thư Phàm thấy lồng ngực mình muốn nổ tung. Mất mấy giây hoàn toàn chìm ngập trong nước, Thư Phàm mới mở được mắt, mờ mờ nhìn xung quanh.

Trác Phi Dương bị thương nặng, lại mất quá nhiều máu, khi nhảy từ độ cao hơn 200 mét xuống biển, khiến hắn không còn chịu đựng hơn được nữa. Con choáng váng do mất máu, cộng thêm sức ép nặng hơn nghìn cân của nước biển đã ép cạn kiệt, khô khí trong lồng ngực.

Thư Phàm cố gắng vùng vẫy, cố gắng quẫy đạp. Trác Phi Dương đã ngất xỉu, việc sống hay chết đều phụ thuộc vào ý chí và sức mạnh tinh thần của Thư Phàm. Nếu Thư Phàm gục ngã và chịu đầu hàng số phận không may của mình, thì mạng sống của cả hai đến đây coi như chấm dứt.

Mùi máu tanh rỉ ra từ vết thương sau lưng Trác Phi Dương sẽ dụ những loại cá lớn, chuyên ăn thịt đến. Bọn họ sẽ sớm làm mồi cho cá dữ. Sợ rằng trước khi thật sự chết vì không có không khí để thở, cả hai đã nằm gọn trong bụng cá rồi.

Lòng ngực Thư Phàm càng lúc càng phình to, không khí trong phổi đã gần cạn kiệt. Thư Phàm cố vùng vẫy, nhưng không đủ sức để đạp trôi lên mặt nước. Mà dù cả hai có trôi lên được, cũng sớm bị hàng loạt vô đạn trên kia găm trúng vào người.

Trên mặt nước biển, tiếng con chim hải âu không ngừng kêu loạn, tiếng kêu của nó làm náo loạn hàng loạt những con chim hải âu khác.

Thư Phàm từ từ khép mắt lại, cả cơ thể phiêu lãng, trôi nổi dưới mặt nước. Bàn tay Trác Phi Dương vẫn nắm chặt lấy tay Thư Phàm.

Đột nhiên, từ xa có mấy con cá heo bơi đến gần Thư Phàm và Trác Phi Dương. Rất nhanh bọn chúng dưới tiếng kêu của con chim hải âu, đã dùng miệng ngậm quần áo của Thư Phàm và Trác Phi Dương kéo đi.

Đến lúc Thư Phàm mở mắt, nhìn thái dương. Mắt Thư Phàm cay xè, thân thể bị sóng biển hết xô lên lại xô xuống theo nhịp sóng biển xô vào bờ. Thư Phàm nghĩ rằng có lẽ mình đã chết rồi. Bên tai Thư Phàm văng vẳng nghe tiếng sóng rì rào, nghe tiếng lá cây kêu xào xạc.

Từ trong vô thức, Thư Phàm giật mình tỉnh lại. "Không ! Mình vẫn chưa chết !" Thư Phàm ngồi bật dậy, mắt ngó nghiêng xung quanh. Thấy Trác Phi Dương nằm bên cạnh mình, hơn nữa tay của cả hai vẫn còn nắm chặt vào nhau, Thư Phàm mới dám tin tất cả đều là sự thật, chứ không phải là đang mơ.

Thư Phàm run run, quỳ gối trên cát, nâng đầu của Trác Phi Dương lên.

"Này ! Này ! Anh thấy trong người thế nào rồi ?" Thư Phàm áp tai vào ngực Trác Phi Dương, lắng nghe những nhịp đập yếu ớt trong trái tim hắn.

"....." Trác Phi Dương đã hoàn toàn ngất xỉu, nên không thể trả lời Thư Phàm.

Thư Phàm quẹt nước mắt, miếu máo khóc. Lần đầu tiên trong đời, Thư Phàm mới biết thế nào là sợ. Cố gắng hít một hơi thật sâu, thở ra, lại hít một hơi thật sâu rồi thở ra. Cứ hít vào và thở ra cho đến khi lấy lại được bình tĩnh. Lúc này, Thư Phàm mới có dũng khí nghĩ cách cứu tỉnh Trác Phi Dương.

Đầu tiên, Thư Phàm đặt Trác Phi Dương nằm ngửa, sau đó ngồi quỳ hai chân lên bụng Trác Phi Dương, mười ngón tay đan xen vào nhau. Thư Phàm vừa ấn vào ngực Trác Phi Dương, vừa tiến hành hô hấp nhân tạo. Thư Phàm làm đến một bữa cả người, thổi hơi vào miệng Trác Phi Dương đến gần nổ tung cả lồng ngực, nhưng hắn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tay chân mỏi nhừ, người mệt lả, Thư Phàm gắng gượng cố gắng tiếp tục cứu Trác Phi Dương. Vừa làm vừa khóc, Thư Phàm oán hận mắng: "Đồ xấu xa ! Đồ ngốc nghếch ! Anh có tỉnh lại không hả ? Nếu không tỉnh, tôi sẽ đánh anh thành đầu heo, sẽ vứt xác anh xuống biển cho cá mập ăn."

Không biết có phải do những lời của Thư Phàm hết sức tuyệt tình và rừng rợn không, mà con chim hải âu đậu trên một cành cây gần đấy, kêu lên "gừ gừ", mắt háp háp nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm bực bội, cao giọng mắng còn to hơn cả lúc nãy: "Trác Phi Dương ! Tỉnh ! Tỉnh !" Đi kèm theo là những tiếng: "Chát ! Chát ! Chát !"

Con chim hải âu biết điều không dám kêu lên một tiếng, nó sợ bị vạ lây. Mấy con thỏ con đứng núp sau bụi rậm, hé hé đôi mắt tròn đen nhìn Thư Phàm. Hình như chúng thấy thương hại thay cho khuôn mặt đẹp trai của Trác Phi Dương, đã bị Thư Phàm đánh thành cái bánh ú.

Thư Phàm dùng lực mạnh đến nỗi, Trác Phi Dương mặc dù vẫn chưa tỉnh nhưng cũng phải rên lên mấy tiếng.

Nghe thấy tiếng rên của Trác Phi Dương, Thư Phàm mừng như điên, liên tục dùng tay lắc vai hắn.

Mấy con thỏ đưa mắt nhìn nhau, ngụ ý hỏi: "Bị lay mạnh như thế, chắc sẽ không bị chết vì sốc chứ ?"

Trác Phi Dương biết đau, chứng tỏ hắn không có chết. Thư Phàm hoan hỉ buồn tha, không tiếp tục tát vào mặt và lay hắn như khúc gỗ nữa. Lật Trác Phi Dương nằm úp, Thư Phàm cời áo của hắn.

Nhìn vết đạn ghim sâu vào tận xương của Trác Phi Dương, Thư Phàm rơi lệ. Con tức giận lại bùng lên dữ dội. Thư Phàm hận ông Phúc không coi mạng người ra gì, hận tên xấu xa ngu ngốc này không hiểu chuyện, đồng thời Thư Phàm thấy hối hận và hổ thẹn với chính mình.

"Nếu mình không đi lung tung và không khám phá ra tầng hầm ẩn sâu dưới lòng đất thì hay biết mấy. Nếu như không biết gì cả, thì có lẽ giờ này cả mình và hắn vẫn an toàn ngồi trong tòa lâu đài." Càng nghĩ Thư Phàm càng tự trách bản thân mình nhiều hơn.

Không có hộp thuốc cứu thương ở đây, Thư Phàm chỉ có thể rửa sạch vết thương và băng bó cho Trác Phi Dương.

Trời chuyển về chiều, thái dương lên tít trên cao, mặt biển gợn sóng, nhưng vào lúc này, Thư Phàm không còn tâm trạng để thưởng ngoạn cảnh đẹp nữa. Lòng Thư Phàm đang nóng như lửa đốt. Thư Phàm rất mong có thể tìm ra cách gỡ được viên đạn ra khỏi lưng Trác Phi Dương, và tìm được thuốc để băng bó cho hắn.

"Tìm ở đâu bây giờ ?" Thư Phàm chấp hai tay đằng sau, đi qua đi lại trên bãi cát, miệng không ngừng lầm bầm.

Chỗ Thư Phàm và Trác Phi Dương đang đứng cách tòa lâu đài một khoảng rất xa, nên tạm thời cả hai đều được an toàn. Tuy nhiên sống trong rừng, không có thức ăn, không có nước uống, không có chỗ để ngủ qua đêm, hơn nữa Trác Phi Dương còn đang bị thương, mê man bất tỉnh. Hai người sẽ sớm làm mồi cho thú dữ.

“Hu hu hu ! Số con khổ quá !” Thư Phàm ngược mặt lên nhìn trời xanh, lòng không ngừng gào thét.

Mấy con thỏ rừng núp trong bụi rậm, và con chim hải âu đậu trên một cành cây gần đó, đều thấy xấu hổ thay cho Thư Phàm.

Ngắm nước biển khá lâu, khiến Trác Phi Dương bị sốt. Thư Phàm hoảng sợ, cố gắng đu hân ngồi dựa vào một gốc cây gần bãi cát. Trong đầu Thư Phàm loạn một đoàn, chân tay vụng về, không biết nên làm thế nào mới tốt cho cả hai.

Ngồi dựa người vào Trác Phi Dương, Thư Phàm ngược mặt, nhìn lên trời cao. Nhắm mắt lại, mở mắt ra, Thư Phàm cố gắng lấy lại tự chủ. Cuộc sống phiêu lưu xem ra không thích hợp với những cô gái hay bối rối và hoảng loạn, nhưng được cái, Thư Phàm không phải là một cô gái yếu đuối, và hay tự hù dọa chính mình. Thư Phàm luôn sống rất lạc quan và tin tưởng vào những điều tốt đẹp.

Biết rằng, nếu đi sâu vào rừng sẽ gặp nguy hiểm, Thư Phàm khôn ngoan ngắt một đồng lá cây có những tán lá thật to, và lượm những que củi gỗ thật chắc để làm lều. Sương ban đêm rất lạnh, hơn nữa còn gió biển, sẽ không tốt cho sức khỏe của Trác Phi Dương.

Con chim hải âu đậu trên cành cây một lúc, đột nhiên nó kêu lên một tiếng, rồi cất cánh bay đi.

Đang kiểm củi, Thư Phàm giật mình, vênh tai lắng nghe. Xác định được đó là tiếng kêu quen thuộc của con chim hải âu, mà mình đã cứu hơn một tuần trước, Thư Phàm mỉm cười. Có con chim ở đây, Thư Phàm thấy bớt cô quạnh và bớt sợ hãi hơn.

Chọn một mô đất cao ráo và sạch sẽ, Thư Phàm cắm những chiếc cọc đầu tiên. Quệt mồ hôi trên trán, Thư Phàm vui vẻ làm. Đã lâu lắm rồi, chưa bao giờ Thư Phàm được trải qua những ngọt bùi, đắng cay, vừa phấn khích vừa hoảng loạn như mấy ngày vừa qua. Kể từ lúc quen biết với Hoàng Tuấn Kiệt, cuộc sống vốn bình lặng của Thư Phàm đã hoàn toàn thay đổi.

Gió biển rất mạnh, sợ sẽ bị tóc mái, Thư Phàm cẩn thận dùng những sợi dây rừng buộc chằng chịt xung quanh. Dưới nền đất lạnh, Thư Phàm rải nhiều cỏ và lá khô.

Sau khi hoàn toàn thành xong tác phẩm của mình, Thư Phàm đứng trước cửa lều, hai tay xoa vào nhau, miệng toe toét nở một nụ cười.

Không dám để Trác Phi Dương hứng gió lạnh thêm nữa, Thư Phàm mệt mỏi đưa Trác Phi Dương vào trong chiếc lều mà mình vừa mới dựng lên lúc nãy.

Mấy con thú nhỏ nhỏ, lấp ló đứng trong bụi rậm, quan sát Thư Phàm và Trác Phi Dương. Bọn chúng tò mò không hiểu Thư Phàm dựng lều ở đây làm gì.

Tiếng kêu “chít chít” của đám sóc con, gây chú ý với Thư Phàm. Thò đầu ra cửa lều, Thư Phàm ngó nghiêng xung quanh. mấy con thú con sợ hãi vội vàng chạy về chỗ nấp. Thư Phàm mỉm cười, lòng thầm nghĩ: “Nơi đây cũng không tệ lắm. Hy vọng sẽ không có con thú dữ nào xông ra tận đây để ăn thịt mình với Trác Phi Dương.”

Tương tự đến hàm răng sắc nhọn, nhai thịt rau rầu, toàn máu là máu của bọn thú dữ, Thư Phàm rung mình một cái, gai ốc nổi lên đầy người.

Tay đặt nhẹ lên trán Trác Phi Dương, Thư Phàm đang kiểm tra nhiệt độ trong cơ thể hân. Thấy nhiệt độ trong cơ thể hân càng lúc càng tăng lên, Thư Phàm mắt đỏ hoe, lo lắng mãi không thôi. Trong rừng thì làm gì có thuốc. Nếu muốn cứu hân, Thư Phàm phải bỏ công đi vào tận sâu trong rừng tìm các loại thảo dược, nhai sống sau đó mớm cho hân uống.

Nghĩ đến đây, mặt Thư Phàm nóng bừng như hơ phải lửa. “Mình sẽ không bị biến thành một ** em chứ ?” Ngay lúc đó, Thư Phàm nghe tiếng con chim hải âu kêu “gừ gừ gừ gừ !”, kèm theo tiếng kêu của hai con cá heo.

Thư Phàm ngoay ngoay lỗ tai, tự cho rằng mình đang nghe lầm. Nhưng tiếng kêu kia rõ ràng không thể lầm được, con chim hải âu đã gọi hai con cá heo đến đây. Trong lúc mơ màng khi bị chìm sâu dưới nước, Thư Phàm có cảm giác mình được nâng lên và kéo đi. Phải chăng là do con chim hải âu đã nhờ hai con cá heo cứu mình ?

Thư Phàm chạy nhanh ra khỏi cửa lều, đi chân trần trên cát, mắt chăm chú nhìn hai chú cá heo đang đẩy một cái hộp gỗ.

“A....” Thư Phàm kích động, kinh ngạc đến mức la lên một tiếng. Kia..kia chẳng phải là hộp thuốc cứu thương, mà mình đã mang theo khi có ý định chạy trốn vào tuần trước là gì ?

Thư Phàm vừa mừng vừa sợ, vừa không dám tin tất cả đều là sự thật. Con chim hải âu kêu lên những âm thanh kì lạ, nó bay chao liệng trên không trung, sau đó đậu trên vai của Thư Phàm.

Thư Phàm nửa rụt rè, nửa hiếu kì, run run bước xuống mặt nước biển. Thật lòng, Thư Phàm rất muốn chạm nhẹ vào đầu hai con cá heo,

nhưng lại sợ kinh động đến chúng và khiến chúng bỏ chạy.

Hai con cá heo nhìn theo từng bước chân và động tác của Thư Phàm. Chúng ít khi tiếp xúc với con người, nhưng mùi vị hoa nhài trên cơ thể Thư Phàm rất quen thuộc. Thư Phàm là cô gái, chúng vừa mới cứu cách đây mấy tiếng.

Thư Phàm thận trọng, vươn tay cầm lấy hộp thuốc cứu thương vẫn còn được đóng kín. Liếm môi, nuốt nước bọt, cho cổ họng bớt khô, Thư Phàm run run sờ nhẹ vào đầu một con cá heo. Tiếng kêu: “chít ! chít” vang lên, chúng đập nước khiến bộ quần áo trên người Thư Phàm vừa mới được phơi khô, lại bị ướt hết.

“A...a...a...” Thư Phàm phấn khích reo lên, lòng hân hoan sung sướng: “Trời ơi ! Con đã sờ được vào đầu cá heo rồi !” Tiếng hét của Thư Phàm khiến cho chim muông bay tán loạn, vỗ cánh phành phạch, thú nhỏ tìm chỗ nấp, còn thú lớn vênh tai nghe. Đây là lần thứ hai chúng nghe tiếng hét của Thư Phàm, có lẽ chúng thực sự tin, sắp có một nữ Tazan đến sống cùng với chúng.

Hai con cá heo bị tiếng hét của Thư Phàm, khiến cho hoảng sợ, đã lặn mất xuống đáy biển.

Thư Phàm xụ mặt, tiếc nuối nhìn hai con cá heo bơi ra xa. Ôm chặt hộp gỗ vào ngực, Thư Phàm lội quay trở lại bờ. Đã có hộp thuốc cứu thương trong tay, Thư Phàm có thể yên tâm cứu Trác Phi Dương được rồi. Tự an ủi rằng tính mạng của hắn không còn nguy hại nữa, tâm tình Thư Phàm tốt dần lên.

Đứng trước gió cho đến khi quần áo chỉ hơi ẩm ướt một chút, Thư Phàm mới dám bước vào cửa lều. Trác Phi Dương vẫn còn nằm mê man nằm trên đồng lá và cỏ khô, nhiệt độ trong cơ thể hắn không ngừng tăng cao.

Lật Trác Phi Dương nằm úp xấp, Thư Phàm mở hộp thuốc. Cũng may tuy rằng đã trôi nổi trên mặt biển gần một tuần nay, nhưng bên trong hộp thuốc không bị dính nước, nên không có việc gì. Thư Phàm chưa bao giờ thấy mình và Trác Phi Dương lại may mắn như thế. Nhảy xuống từ tầng hai của tòa lâu đài chẳng nhưng không chết, lại được hai con cá heo cứu, hơn nữa còn được chúng tìm giúp hộp thuốc.

Không dám chần chờ, Thư Phàm tẩm một liều thuốc mê vào khăn tay, sau đó bịt vào mũi Trác Phi Dương. Mặc dù hắn đang mê man, nhưng khi gỡ viên đạn đang găm trong xương ra ngoài, khẳng định sẽ rất đau, nên Thư Phàm mới muốn hắn an ổn ngủ một giấc.

Trong hộp thuốc có đầy đủ những thứ mà Thư Phàm cần. Đầu tiên Thư Phàm đổ một thuốc khử trùng vào vết thương trên lưng Trác Phi Dương, dùng bông băng lau sạch vết máu, kế tiếp dùng kim và nẹp lấy viên đạn nằm ghim sâu trong xương.

Là một bác sĩ đang trong thời gian thực tập, Thư Phàm chưa thực sự tiếp xúc nhiều với các ca mổ liên quan đến súng ống và những vết thương tri mạng, nhưng là một tài năng hiếm có trong ngành y học, hơn nữa lại ham học hỏi, Thư Phàm có thể nhanh chóng xử lý vết thương trên lưng Trác Phi Dương.

Lấy được viên đạn ra, Thư Phàm đổ nước khử trùng lên vết thương, dùng bông băng lau sạch một lần nữa. Lục tìm thuốc trị thương trong hộp, Thư Phàm tiến hành khâu lại vết thương, sau đó bôi thuốc lên miệng vết thương, cuối cùng dùng gạc quấn vòng từ lưng đến ngực Trác Phi Dương.

Hoàn thành xong mọi chuyện, bầu trời cũng đã nhá nhem tối. Chạy xuống mép bờ biển, dùng thuốc khử trùng rửa sạch tay, Thư Phàm khoan khoái thở hắt ra một hơi. Vỗ đạn ghim trong xương Trác Phi Dương đã được lấy ra, vết thương đã được băng bó và khử trùng, hơn nữa Thư Phàm đã cho hắn uống thuốc hạ sốt. Thư Phàm tin rằng, tính mạng của hắn có thể giữ lại được rồi.

Cùi đã được kiểm từ chiều, dùng hai hòn đá đánh lửa, Thư Phàm đập vào nhau tạo ra những tia lửa điện. Hí hoáy mất một lúc lâu, Thư Phàm mới nhóm được một đồng lửa khá to.

Tay xoa xoa vào bụng, Thư Phàm cảm thấy đói, cả ngày hôm nay chưa kịp ăn thứ gì, đã xảy ra một đồng chuyện kinh hoàng, đến lúc này Thư Phàm mới chú ý đến con đói đang hành hạ trong dạ dày của mình.

“Đi đâu kiếm thức ăn bây giờ ?” Thư Phàm than thở, bắt đầu oán trách số phận không may của mình. Vốn là một cô gái không yêu thích công việc bếp núc, chỉ thích được người khác nấu cho ăn. Nếu bắt Thư Phàm phải tự đi kiếm thức ăn, chẳng khác gì làm khó Thư Phàm. Nhưng đã xa vào hoàn cảnh này, Thư Phàm phải nhớ câu: muốn ăn thì phải lặn vào bếp.

Thư Phàm đứng dậy, đi qua đi lại trước đồng lửa. Mặt trời đỏ ối như hòn lửa đang dần lặn xuống đáy biển. Thư Phàm nhìn đến ngây ngẩn, dần dần quên đi cơn đói của chính mình.

Con chim hải âu, thật sự rất khâm phục chủ nhân của mình. Bất đắc dĩ, nó đành vì ơn cứu mạng và vì Thư Phàm là một cô gái tốt, đã thay Thư Phàm nghĩ cách đi kiếm thức ăn.

Con chim hải âu bay chao liệng gần bờ cát, một lát sau, nó quay trở về với một con cá khá nặng được quắp dưới chân.

“Bịch !” Nó thả con cá dưới chân Thư Phàm.

Thư Phàm giật mình, lùi ra sau một bước. Khi biết thứ mà con chim hải âu yêu quý của mình thả là một con cá khá to, bụng trắng phau. Thư Phàm reo ầm lên, sung sướng đến hoa chân múa tay.

Cá đã có rồi, nhưng vấn đề là làm sao nướng, nướng như thế nào ? Thư Phàm khổ sở, gãi đầu gãi tai, nhăn mặt nhíu mày, ngồi xổm, nhìn

con cá nằm trên mặt đất.

Con chim hải âu, mặt trơn trắng, sùi bọt mép, xuýt lộn cổ từ cành cây xuống đất. Không phải cô chủ bắt mình phải nướng cá cho nữa chứ ? Trong lòng nó không ngừng kêu ca, oán thăm mình gặp phải một cô chủ ngớ ngẩn nhất trần đời.

Dùng một con dao díp nhỏ đút trong túi quần Trác Phi Dương, Thư Phàm mang con cá ra bờ biển mổ ruột và đánh vảy. Thư Phàm mổ cá như phẫu thuật cho bệnh nhân, nên việc này không thể làm khó được Thư Phàm. Cố nhớ lại những bộ phim kiếm hiệp mà mình đã từng xem, Thư Phàm bắt chước cách nướng cá của họ.

Bắt chước thì được, nhưng cách làm thế nào thì không ai chỉ cho. Xiên được con cá vào một que củi tươi, Thư Phàm hơ trên đồng than vừa mới đốt.

Nướng a nướng a ! Thư Phàm nướng đến cháy khét, da cá đen sì.

“Bịch !” Lần này con chim hải âu không còn chịu đựng hơn được nữa, nó trực tiếp ngã từ trên cành cây xuống đất.

Vừa cho được miếng cá vào mồm, Thư Phàm vội lè bỏ: “Đáng quá ! Khó ăn muốn chết !” Thư Phàm giận dỗi định quăng con cá nướng đã cháy đen xuống đất.

Không đành lòng, con chim hải âu lại tích cực đi bắt cho Thư Phàm hai con cá bụng trắng phau khác. Nó thông cảm cho tính cách hậu đậu của Thư Phàm, muốn Thư Phàm được rèn luyện thêm để nâng cao tay nghề.

Thư Phàm đã nhứt chí, cố ăn con cá nướng cháy đen, hoàn toàn không muốn thử thêm một lần nữa. Thư Phàm tốt bụng san sẻ phần ăn của mình với con chim hải âu. Tuy rằng không ngon bằng ăn cá sống, nhưng mùi vị cá nướng cũng không tệ lắm. Con chim hải âu kêu “gừ gừ”, đậu trên vai Thư Phàm, mổ từng phần nhỏ thức ăn trong tay Thư Phàm.

Nửa đêm Trác Phi Dương mới tỉnh dậy. Miệng khô lưỡi đắng, hần rất muốn uống một chút nước mát.

Thư Phàm ngủ say, nằm bên cạnh Trác Phi Dương. Bên ngoài cửa lều, lửa đang âm ỉ cháy.

Trác Phi Dương mở mắt, khẽ rên lên một tiếng. Đầu tiên, hần tưởng rằng mình đang ở trên thiên đường, cảm giác về cái chết lúc hần và Thư Phàm rơi xuống biển vẫn còn rất rõ rệt. Nhưng cơn đau rất nhanh chóng khiến hần thanh tỉnh. Ngửi được mùi hoa nhài thoang thoảng bay trong không khí, cảm nhận được hơi ấm và nghe được tiếng thở đều đặn của người bên cạnh, Trác Phi Dương run run quay sang nhìn.

Trong ánh sáng mờ mờ mặt trăng phản chiếu trên mặt biển, và ánh sáng bập bùng của ngọn lửa ngoài cửa lều, Trác Phi Dương có thể lờ mờ nhìn rõ được đường nét trên khuôn mặt của Thư Phàm. Xác định được mình chưa có chết, và người con gái đang nằm bên cạnh mình là Thư Phàm, Trác Phi Dương nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đầu có chút vầng vát và vết thương trên lưng vẫn âm ỉ vì đau, nhưng không còn đau buốt và nhức nhối như lúc bị trúng đạn nữa. Trác Phi Dương nghi hoặc sờ lên lớp gạc quấn quanh ngực và vòng ra lưng mình.

Chống tay xuống lớp lá và cỏ khô, Trác Phi Dương run rẩy ngồi dậy. Nhìn hộp thuốc đặt ở xó lều, lại nhìn khuôn mặt say ngủ của Thư Phàm, Trác Phi Dương thấy khó hiểu, không biết vì sao khi cả hai cùng nhau chạy trốn không mang theo thứ gì mà bây giờ hần lại thấy có một hộp thuốc cứu thương ở đây.

Tiếng rên của Trác Phi Dương khiến Thư Phàm tỉnh giấc. Dụi mắt, ngồi dậy, Thư Phàm ngái ngủ hỏi: “Anh thấy trong người thế nào ? Đã đỡ sốt chưa ?”

Trác Phi Dương chăm chú nhìn khuôn mặt Thư Phàm. Những vết nhọ đem nhem nổi bật trên gò má trắng mịn, làm Trác Phi Dương không nhận được cười.

Thư Phàm đang gãi đầu gãi tai, đột nhiên dừng hết tất cả các động tác khi bắt gặp nụ cười trên môi Trác Phi Dương. “Này anh ! Tôi hỏi anh thấy trong người thế nào ?” Thư Phàm bực bội, khi lòng tốt không đặt cho đúng người.

“Mặt của cô dính nhọ.” Trác Phi Dương cười, nói. Mặc dù thanh âm vẫn còn suy yếu, nhưng sức khỏe đã tốt hơn.

“A...” Thư Phàm bật ra một tiếng kêu nhỏ, mặt phớt đỏ bừng. “Đâu, tôi bị nhọ ở chỗ nào ?” Miệng liến thoắng hỏi, tay Thư Phàm liên tục chùi mặt. Thư Phàm càng chùi, vết nhọ càng loang ra.

Trác Phi Dương không nhận được cười, đã cười thành tiếng. Thư Phàm không còn dám ngồi trong lều nữa, vội phi thân xuống mép bờ biển để rửa mặt.

“Đồ xấu xa !” Thư Phàm vừa rửa mặt, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nguyền rủa Trác Phi Dương.

Đứng trước cửa lều, Trác Phi Dương nhìn ngắm chiếc lều được dựng bằng lá cây và củi gỗ. Trong lòng hần đang thầm khen ngợi, Thư Phàm thông minh và nhanh trí.

Rửa xong mặt, Thư Phàm quay trở về lều, ngồi cạnh Trác Phi Dương trước đồng lửa.

“Là cô đã cứu tôi và mang tôi đến đây ?” Trác Phi Dương hiểu kì hỏi Thư Phàm. Hắn vẫn tò mò không hiểu tại sao cả hai lại đi được một quãng đường xa như thế. Hắn nhớ rõ, lúc đó Thư Phàm và hắn không còn sức lực để vùng vẫy, nói gì đến việc vượt cả một quãng đường mấy nghìn mét thế này.

“Không phải.” Thư Phàm thả thêm củi vào đống lửa: “Là hai chú cá heo cứu chúng ta.”

Câu trả lời vượt ngoài dự đoán của mình, khiến Trác Phi Dương nhất thời không nói một câu.

“Anh không tin ?” Nhìn khuôn mặt đông cứng của Trác Phi Dương, Thư Phàm cau mày.

“Tôi không phải là không tin cô. Nhưng chuyện này rất giống như câu truyện trong cổ tích.” Trác Phi Dương mỉm cười, neho mắt nhìn Thư Phàm. Ánh mắt của hắn trong đêm khuya, dưới ánh trăng, càng thêm hiền hòa và ấm áp.

Thư Phàm rơi vào suy tư: “Lúc đầu tôi cũng không dám tin. Nhưng sau khi được hai con cá heo vớt giúp hộp thuốc cứu thương mà tôi đã đánh rơi vào tuần trước, thì tôi lại tin.”

“Ra là thế.” Giờ thì Trác Phi Dương đã hiểu lý do vì sao, Thư Phàm lại có hộp thuốc để cứu mình.

“Anh đã đói bụng chưa ?” Thư Phàm thu hồi lại dòng suy nghĩ. Còn có rất nhiều chuyện, Thư Phàm muốn hỏi hắn, nhưng tạm thời ăn để lấy lại sức khỏe mới là quan trọng.

“Cô đã kiếm được thứ gì sao ?” Trác Phi Dương nghĩ đến khuôn mặt dính nhọ của Thư Phàm, khóe môi hắn bắt giác cong lên.

“Không được cười !” Thư Phàm xấu hổ, gắt nhỏ: “Anh mà cười thì đừng hòng tôi cho anh ăn.”

“Được rồi, tôi sẽ không cười.” Trác Phi Dương nghiêm chỉnh, gật đầu hứa.

Thư Phàm sau khi trừng mắt cảnh cáo Trác Phi Dương, mới đi đến gần bờ rừng, lấy hai con cá được quán gọn trong một chiếc lá treo trên một thân cây. Thư Phàm phải cẩn thận làm thế, vì sợ sẽ bị thú trong rừng cướp mất đồ ăn.

Con chim hải âu vẫn đậu trên vai Thư Phàm, nó gắn bó với Thư Phàm như hình với bóng.

Trác Phi Dương mỉm cười, nhìn hai con cá được Thư Phàm cẩn thận xiên vào hai thanh củi tươi.

“Cô đã đi bắt cá ?” Trác Phi Dương cười, hứng thú nhìn Thư Phàm. Hắn không ngờ là Thư Phàm lại có nhiều tài vật và khả năng như thế.

“Không phải ! Tôi làm gì biết bắt cá. Là do con chim hải âu bắt cho tôi.” Thư Phàm ngượng ngùng gãi đầu, đưa hai xiên cá cho Trác Phi Dương.

“Sao cô không nướng một xiên đi ? Phải làm nhiều việc như thế, chắc cô cũng đói rồi.” Trác Phi Dương chỉ cầm lấy một xiên cá trên tay Thư Phàm

“Tôi không biết nướng cá.” Thư Phàm cúi gằm mặt, đầu không dám ngẩng lên nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương phì cười, giờ hắn lại rõ thêm một điểm, hóa ra những vết nhọ ngang dọc trên mặt Thư Phàm là do nướng cá bị cháy.

“Còn không nướng đi ?” Thư Phàm ngượng quá, hóa giận, to mồm quát Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương không giận Thư Phàm, ngoan ngoãn nướng cá.

Chưa đầy mười phút sau, mùi cá chín vàng thơm, thơm phức bay vào mũi Thư Phàm. Thư Phàm xoa xoa bụng, mắt thò thò nhìn xiên cá nướng đang cháy xèo xèo trên lửa.

Trác Phi Dương mặc dù đã cố nín cười, nhưng những tiếng cười khe khẽ vẫn phát ra từ cổ họng. Khuôn mặt và đôi mắt của con khi đói bụng của Thư Phàm trông thật đáng yêu. Người con gái này luôn vô ưu, luôn sống vui vẻ và thoải mái. Dần dần trong lòng hắn, đã dâng lên một cảm giác ấm áp và hạnh phúc khó nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Nằm tình dưỡng trong bệnh viện được nửa tháng, thấy tình hình sức khỏe đã khá hơn, Tú Linh cầu xin ông Cao xin phép cho mình được xuất viện. Mặc dù không muốn, nhưng vì Tú Linh nài nỉ nhiều quá, lại có chút đáng thương, cuối cùng ông Cao đành nhượng bộ, chuyển lời cầu xin của Tú Linh cho cậu chủ.

Châu Kiệt Phong cũng không muốn Tú Linh nằm bệnh viện, khiến hắn phải đi đi lại lại giữa hai nơi để thăm hỏi, đã nhanh chóng chấp nhận lời cầu xin của Tú Linh. Nhà họ Châu là một gia đình danh gia vọng tộc, nhiều tiền lắm của. Số tiền để thuê riêng một bác sĩ chăm sóc cho Tú Linh thì có đáng là gì.

Tú Linh rất vui mừng vì không còn phải nằm viện nữa. Tuy rằng vẫn chưa dám tin Châu Kiệt Phong là chồng chưa cưới của mình, nhưng gần nửa tháng nằm viện, ngày nào hắn cũng đến thăm hỏi và trò chuyện, đặc biệt là nụ cười của hắn khiến tâm phòng bị dành cho hắn đã dần thả lỏng. Tú Linh ngây thơ tin tưởng rằng, một người đàn ông có nụ cười thân thiện như thiên sứ tuyệt không phải là một người xấu, mà đã quên mất rằng, một ác ma luôn tỏ ra mình là một con cừu để đánh lừa thiên hạ.

Căn nhà mà Châu Kiệt Phong đưa Tú Linh về sống cùng, rộng lớn như một cung điện thu nhỏ. Kiến trúc sang trọng, đồ đạc đắt tiền. Không cần biết đến giá trị của nó, Tú Linh cũng ngỡ ngàng đoán được số tiền dùng để mua và xây dựng căn nhà này.

Châu Kiệt Phong cho người an bài Tú Linh ngủ trên một căn phòng trên lầu hai cạnh căn phòng của mình. Tú Linh không nghi ngờ gì, đã ngoan ngoãn để cho hắn sắp xếp cuộc sống của mình. Nghe hắn nói mình và hắn đã từng sống cùng nhau, Tú Linh lại càng không nghi ngờ gì.

Người làm trong nhà đã được Châu Kiệt Phong dạy dỗ từ trước, nên mọi ngôn từ, cử chỉ và hành vi đều rất cẩn thận, không để lộ ra một chút sơ hở. Tú Linh là một cô gái ngây thơ, đơn thuần, dù họ không hành xử một cách cẩn mật, Tú Linh cũng không dễ dàng phát hiện ra.

Châu Kiệt Phong rất hài lòng với cô vợ chưa cưới rơi từ trên trời xuống này. Hơn nửa tháng tiếp xúc, hắn đã nhận ra được tính cách thật ẩn dẫu sâu bên trong Tú Linh, đồng thời phát hiện ra Tú Linh là một viên ngọc trong suốt, không vương một chút bụi. Có thể nói Tú Linh là một cô gái hiếm có trên đời. So với những cô gái mà hắn đã từng gặp, thì không có một ai có thể so sánh được bằng Tú Linh.

Lấy một cô vợ có lai lịch không rõ, lại không mang lại một chút giá trị nào về mặt vật chất, nhưng Châu Kiệt Phong lại rất cao hứng và sáng khoái. Đối với hắn, tiền bạc chỉ là một lớp lớp phù du trôi nổi trên sông. Nếu hắn muốn, hắn có thể kiếm được rất nhiều tiền, hắn không cần phải lợi dụng gia thế của một cô gái để củng cố địa vị của mình.

Hàng ngày, Tú Linh đi dạo trong vườn hoa dưới sân nhà. Tú Linh yêu thích tất cả các loại hoa trồng trong vườn, thường cười vui vẻ, bộc lộ rõ tính cách ngây thơ và thuần khiết của mình. Mỗi lần Tú Linh đi dạo trong vườn, Châu Kiệt Phong đều thấy người đứng ngắm Tú Linh từ trên cửa sổ lầu hai.

Càng ngày hắn càng thích Tú Linh, càng muốn giữ Tú Linh cho riêng mình. Khi bị ý nghĩ này xâm chiếm, đồng thời hắn cũng thấy lo sợ vu vơ, lo sợ một ngày Tú Linh sẽ nhớ lại tất cả. Lúc đó, không biết Tú Linh có hận và căm ghét hắn không, có bỏ đi và vĩnh viễn không muốn nhìn thấy mặt hắn không? Điều khiến hắn sợ nhất là Tú Linh đã có người yêu, hoặc là đã có chồng rồi.

Bà Ngân Hoa – mẹ Châu Kiệt Phong biết con trai đã tìm được một cô gái kết hôn. Nghe đâu cô gái đó bị thương nặng ở đầu, đang nằm viện. Khi nhận được tin con trai đã đón cô gái ấy về nhà, ngay sáng hôm sau bà đã đến thăm con trai, tiện thể nhìn mặt con dâu tương lai một chút.

Thật lòng, bà cũng không có khát khe gì trong việc Châu Kiệt Phong chọn vợ. Bà vẫn mong hắn lấy vợ, sinh cho bà mấy đứa cháu bụ bẫm để bế. Cả nhà họ Châu chỉ còn lại hai mẹ con bà, chồng bà đã mất cách đây tám năm.

Sáng nay, theo thường lệ, Tú Linh dậy sớm cùng chuẩn bị đồ ăn sáng với hai chị giúp việc. Lúc mới dọn về nhà sống cùng, Châu Kiệt Phong rất bất ngờ khi phát hiện ra cô vợ tương lai của mình chẳng những chăm chỉ, biết nấu cơm, còn rất thích dọn dẹp công việc nhà. Ban đầu, hắn không muốn Tú Linh động chân động tay làm bất cứ công việc gì, vì trong nhà đã có người giúp việc làm rồi. Nhưng sau khi thấy khuôn mặt phụng phịu và không vui của Tú Linh, hắn lại đành nhân nhượng. Dù sao hắn cũng thấy hạnh phúc và vui vẻ, vì có thể được thưởng thức tài nấu nướng của Tú Linh.

Nấu xong, Tú Linh cùng hai chị giúp việc đổ thức ăn ra đĩa, bưng đặt lên bàn, lấy chén bát. Máy chị giúp việc trong nhà đã coi Tú Linh là bà chủ tương lai của mình, nên đối xử thập phần cung kính và lễ phép. Tú Linh tính tình vui vẻ và tốt bụng, lại càng được lòng bọn họ.

Châu Kiệt Phong đã dậy được một lúc. Ngửi được mùi thơm tỏa ra từ nhà bếp, hắn vui vẻ đi vào trong.

“Chào anh!” Tú Linh mỉm cười, chào Châu Kiệt Phong.

“Chào em!” Châu Kiệt Phong mỉm cười, nheo mắt, chào lại Tú Linh.

Hai chị giúp việc bốn mắt nhìn nhau, trên khóe môi của họ cũng nở một nụ cười vui vẻ. Từ lúc Tú Linh dọn về đây sống, họ đã làm quen được cách chào hỏi khách sáo của Tú Linh và Châu Kiệt Phong.

“Sáng nay, em nấu món gì thế?” Châu Kiệt Phong kéo ghế, hỏi Tú Linh.

“Em nấu mấy món mà anh thích.” Tú Linh ngượng ngừng cúi đầu, mặt hơi ửng đỏ. Cách xưng hô ‘anh và em’, Tú Linh có chút vẫn chưa làm

quen được.

Châu Kiệt Phong cười, khủy tay chống bàn, ánh mắt nhìn Tú Linh càng lúc càng sâu. Hắn rất thích có một cô vợ biết nghe lời và dễ thương giống như Tú Linh.

“Anh ăn đi. Thức ăn sắp nguội hết cả rồi.” Tú Linh bối rối gấp một miếng chả vào bát Châu Kiệt Phong, mắt không dám nhìn vào mắt hắn. Người đàn ông này tuy có nụ cười thân thiện như Thiên sứ, nhưng Tú Linh linh cảm nhất định anh ta không giống như dáng vẻ bề ngoài, mà bên trong còn ẩn dấu điều gì đó.

Châu Kiệt Phong thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn miếng chả vàng ươm, tỏa mùi thơm phức nằm gọn trong bát mình. Khóe môi hắn bất giác cong lên, cầm đũa, hắn bắt đầu ăn phần thức ăn do Tú Linh nấu.

Tú Linh thấy Châu Kiệt Phong đã bắt đầu động đũa, Tú Linh lúc này tâm tình mới thả lỏng một chút, bụng bát, răng cắn một miếng đậu đũa. Cách ăn của Tú Linh chẳng khác gì một con mèo nhỏ.

Châu Kiệt Phong vừa ăn vừa quan sát và nhìn ngắm Tú Linh. Hắn thấy rất thú vị khi nhìn chiếc đầu nhỏ nhỏ của Tú Linh nghiêng nghiêng, vừa ăn cơm vừa nghĩ ngợi điều gì đó, đôi mắt to tròn đen láy đảo quanh.

Càng nhìn Châu Kiệt Phong càng thấy Tú Linh trông thật đáng yêu. Tú Linh giống như một chiếc ly thủy tinh trong suốt dễ vỡ, giống như một cánh hoa mỏng manh dễ gãy nát. Châu Kiệt Phong hắn là một người biết thưởng thức cái đẹp, hắn làm sao có thể để Tú Linh xảy ra chuyện gì.

Cả hai đang ăn và thưởng thức bữa sáng, người làm trong nhà báo: “Cậu chủ ! Bà chủ đến tìm cậu.”

Ly rượu vừa chạm vào môi, đã khựng lại, Châu Kiệt Phong nhếch mép cười: “Mẹ tôi hiện giờ đang ở đâu ?”

“Bà chủ đang ngồi trong phòng khách.” Người làm cung kính, khom người đáp.

“Bảo với mẹ tôi, là tôi sẽ lên ngay bây giờ.” Châu Kiệt Phong uống nốt số rượu trong ly.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Người làm khẽ cúi đầu, xoay người, bước ra khỏi nhà bếp.

Từ lúc nghe người làm báo là mẹ của Châu Kiệt Phong đã tìm đến tận cửa, Tú Linh căng thẳng và run đến mức không nuốt trôi nổi phần thức ăn đang nhai trong miệng. Tú Linh là một cô gái hơi nhát gan, rất sợ phải gặp mẹ chồng tương lai. Tuy rằng những chuyện trước kia đã quên hết, nhưng tính cách đã hắn ăn sâu vào máu rồi, nên không thể thay đổi được.

“Em đừng sợ. Mẹ anh không phải là một người khó tính. Bà đến đây chỉ muốn nhìn em một chút. Hơn nữa....” Châu Kiệt Phong cười, nói: “Hơn nữa, bà còn mừng không kịp khi thấy anh đã chịu lấy vợ.”

Tú Linh tròn xoe mắt nhìn Châu Kiệt Phong, nửa tin nửa ngờ: “Anh...anh không lừa em chứ ?”

Nhìn khuôn mặt phụng phịu giống như chó con của Tú Linh, Châu Kiệt Phong bật cười. “Một cô gái đáng yêu như em, thì ai mà ghét nổi.” Châu Kiệt Phong nghĩ thầm.

“Em cứ từ từ thưởng thức bữa ăn sáng cho no đi. Để anh ra nói chuyện với mẹ anh trước.” Châu Kiệt Phong đặt ly rượu xuống bàn, chuẩn bị đứng lên.

Tú Linh nuốt trôi số thức ăn trong miệng xuống dạ dày, vợ ngay lấy cốc nước lọc bên cạnh, uống một ngụm gần hết nửa ly. Quệt miệng, Tú Linh vừa lắc đầu vừa đứng dậy theo Châu Kiệt Phong: “Làm thế coi sao được. Mẹ anh đã đến tận đây rồi, em phải ra gặp mẹ anh ngay chứ.”

Châu Kiệt Phong nheo mắt nhìn Tú Linh, khóe môi run rẩy. Hắn thật sự rất muốn cười to. Nhìn Tú Linh thế nào, cũng không ra dáng một cô gái đã trưởng thành.

“Được rồi. Em đừng vội, chúng ta cùng nhau đi.” Châu Kiệt Phong chìa tay, chờ Tú Linh đi cùng. Hắn hiểu Tú Linh đang run sợ, nên muốn nắm tay để trấn an tinh thần hoảng loạn của Tú Linh.

Tú Linh e lệ mỉm cười, nắm lấy tay Châu Kiệt Phong. Bàn tay nhỏ bé của Tú Linh nằm gọn trong lòng bàn tay Châu Kiệt Phong. Cả hai cùng sánh đôi bước ra khỏi nhà bếp, trước con mắt ngưỡng mộ và ghen tị của hai chị giúp việc.

Bà Ngân Hoa nghe thấy tiếng động, theo phản xạ, bà quay lại nhìn về phía sau. Thấy con trai đang nắm tay một cô gái có thân hình nhỏ nhắn, cao khoảng 1m55, xinh đẹp động lòng người, đôi mắt to tròn đen láy, khuôn mặt tựa như búp bê barbie, hai bím tóc đen dày thả dài trước ngực, mặc một chiếc váy màu hồng nhạt chít eo, cứ chỉ e then, vừa đi vừa cúi đầu, đếm nhịp bước chân.

Đầu tiên bà Ngân Hoa sững sờ, ngây người ngắm nhìn, ngay sau đó bà nở một nụ cười, ngụ ý thâm sâu khó lường. Xem ra thằng con trai của bà lần này có quyết tâm kết hôn là thật. Nhìn cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc thế kia, người đàn ông nào vừa mới nhìn thấy chẳng thấy yêu, thấy thích.

“Chào mẹ !” Tiến đến gần chỗ bà Ngân Hoa đang ngồi, Châu Kiệt Phong dừng lại.

Tú Linh giật mình, ngược mắt nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt. Chớp chớp mắt vài cái, Tú Linh rụt rè lên tiếng: “Chào...chào bác...!”

Bà Ngân Hoa đặt ly nước lọc xuống bàn, ngay lập tức bà đứng lên, siết chặt lấy tay Tú Linh: “Con dâu ngoan ! Có thật là con đồng ý lấy con trai của ta không ?”

Tú Linh tròn tròn mắt, ngơ ngác nhìn bà Ngân Hoa. Mới đầu Tú Linh tưởng bà Ngân Hoa là một người phụ nữ khó tính, và gia trưởng, nhưng không ngờ....

Tiếp theo, bà Ngân Hoa ôm Tú Linh vào lòng, cao hứng cười toe toét: “May quá ! Vậy là con và thằng Phong thật sự muốn kết hôn với nhau rồi. Hai đứa phải mau sinh cho ta mấy đứa cháu bụ bẫm để ta bế, biết chưa ?”

Tú Linh đỏ bừng mặt vì thẹn. “Trời ạ ! Mình và anh ấy vẫn chưa còn chính thức lấy nhau, sao mẹ anh ấy lại nhắc đến chuyện con cái rồi ?” Tú Linh càng nghĩ càng xấu hổ, cuối cùng mặt đỏ bừng như hơ phải lửa.

Bà Ngân Hoa buông Tú Linh ra, bà xoay Tú Linh một vòng, ngắm nhìn Tú Linh từ đầu xuống chân. Tú Linh vừa ngượng ngùng, vừa thấy bất đắc dĩ. Mẹ ruột của Châu Kiệt Phong là một người quái dị hết sức.

Châu Kiệt Phong lắc đầu, không nói gì. Hắn đứng bên cạnh, xem mẹ mình nói oanh oanh yến yến với Tú Linh, đặt cho Tú Linh một đồng câu hỏi như hỏi cung, sợ rằng ngay cả mười tám đời tổ tông của nhà Tú Linh, bà Ngân Hoa cũng muốn đào lên để hỏi. Chưa hết, bà còn kéo Tú Linh ra một góc, thì thà thì thầm, hỏi Tú Linh về mối quan hệ với con trai như là: “Hai đứa quen nhau đã lâu chưa ?”, “Gặp nhau ở đâu và khi nào ?”, “Nó cầu hôn con khi nào, có lãng mạng không ?” vân vân và vân vân....

Tú Linh bị bà Ngân Hoa hỏi đến choáng váng đầu óc, á khẩu không nói được câu nào. Cũng may bà Ngân Hoa hỏi chỉ để mà hỏi, không bắt Tú Linh phải trả lời. Tú Linh khổ sở, đưa đôi mắt cún con tội nghiệp cầu cứu Châu Kiệt Phong.

Châu Kiệt Phong hiện lên vẻ mặt bất đắc dĩ, nháy mắt hàm ý bảo Tú Linh: “Hãy cố chịu đựng thêm một chút nữa thôi, mẹ anh sẽ không còn hỏi bất cứ câu gì nữa đâu.”

Đúng như những gì mà Châu Kiệt Phong đã dự đoán, bà Ngân Hoa sau khi nói liên tục không ngừng nghỉ đã dừng lại, kéo Tú Linh ngồi xuống bên cạnh mình, tự tay rót một cốc nước, rồi uống ực một hơi.

Tú Linh nhìn bà Ngân Hoa không chớp mắt. Theo ấn tượng của Tú Linh, lần đầu tiên Tú Linh mới gặp phải một người kì lạ giống như bà Ngân Hoa.

“Hai con dự định bao giờ kết hôn ?” Đã uống no nước, và nói được những gì cần nói. Lúc này, bà mới nhớ thằng con trai cũng có mặt trong phòng.

“Chúng con dự định tháng sau sẽ cưới.” Châu Kiệt Phong mỉm cười, trả lời bà Ngân Hoa. Thấy mẹ mình không làm khó Tú Linh, ngược lại còn muốn mình nhanh chóng tiến tới hôn nhân, Châu Kiệt Phong hài lòng, nở một nụ cười nhẹ nhõm trên môi.

“Nếu để tháng sau, thì lâu quá. Theo mẹ thấy, trong tháng này cũng có mấy ngày hoàng đạo, hợp để kết hôn. Các con để mẹ chọn một ngày, rồi tiến hành tổ chức đám cưới luôn đi. Chẳng phải hai đứa yêu nhau là gì ?” Bà Ngân Hoa thâm sâu khó lường neoh mắt nhìn thẳng con trai.

Châu Kiệt Phong chột dạ, cười cười, nhìn bà Ngân Hoa.

“Hừ ! Thằng con trai ranh mãnh, đừng tưởng mẹ không biết trong đầu con đang nghĩ gì.” Bà Ngân Hoa cũng cười cười với Châu Kiệt Phong. Hai mẹ con đang đầu đá ngầm lẫn nhau.

Ngồi bên cạnh bà Ngân Hoa, Tú Linh khó hiểu hết nhìn bà Ngân Hoa lại nhìn Châu Kiệt Phong. Thật tình, Tú Linh không hiểu ra làm sao cả. Tại sao ánh mắt của hai người này lại gian trá và xảo quyệt như thế. Bỗng dưng, Tú Linh thấy rừng mình ớn lạnh, linh cảm có chuyện không hay sắp sửa xảy ra.

“Sao mình lại có cảm giác, mình là con mồi của họ thế nhỉ ?” Tú Linh gãi đầu, lăm bắm trong miệng.

“Ý của con thế nào ?” Đột nhiên, bà Ngân Hoa lên tiếng phá vỡ thế giằng co của hai mẹ con.

“Tùy ý mẹ. Nếu mẹ muốn hai chúng con kết hôn trong tháng này, con và cô ấy cũng không phản đối.” Châu Kiệt Phong liếc mắt nhìn Tú Linh. Tuy hắn và Tú Linh chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng sống chung với nhau trong mấy ngày vừa qua, hắn nhận ra căn nhà này thiếu một người phụ nữ làm chủ, mà Tú Linh lại rất thích hợp với cương vị ấy.

“Con khẳng định ?” Bà Ngân Hoa kích động hỏi. Đã từ lâu rồi, bà luôn mong ước thằng con trai độc nhất của mình nhanh chóng kết hôn. Nay nó không phản đối mong muốn của mình, bà Ngân Hoa chưa bao thấy cao hứng như thế.

“Con khẳng định.” Châu Kiệt Phong ngồi ngả người ra ghế sofa, cười đáp, ngữ khí chắc nịch.

“Tốt !” Bà Ngân Hoa vui mừng đến mức vỗ mạnh xuống mặt bàn kính, khiến ly tách trên bàn kêu leng keng, còn trái tim nhỏ bé của Tú Linh

gần như nhảy ra khỏi lồng ngực vì bất ngờ và vì sợ.

Châu Kiệt Phong cau mày nhìn bà Ngân Hoa. Hắn không hài lòng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Linh bị bà Ngân Hoa dọa cho một trận kinh hách đã trở nên tái nhợt.

Bà Ngân Hoa liếc mắt nhìn con trai. Bà chẳng những không thấy phiền lòng, ngược lại bà còn thâm sâu nở một nụ cười. Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt thẳng con trai, bà biết Châu Kiệt Phong thích Tú Linh là thật lòng.

“Nếu con đã chấp nhận gợi ý này của mẹ, thì chúng ta nên tổ chức một bữa tiệc nhỏ mời mọi người đến dự.” Bà Ngân Hoa cao hứng, mắt mơ màng tưởng tượng viễn cảnh được ấm bóng cháu nội. Nghĩ đến những đứa cháu bụ bẫm đáng yêu, khóe môi bà càng lúc càng mở rộng.

Nụ cười trên môi bà Ngân Hoa chói mắt đến nỗi, Tú Linh thấy hoa mắt chóng mặt, dự cảm không hay vừa mới được đập tắt, giờ lại bùng lên dữ dội trong lòng.

Châu Kiệt Phong không nói gì, hẩn ngồi im nhìn ngắm Tú Linh và bà Ngân Hoa. Trước kia hắn chỉ biết có mẹ mình, kể từ giờ phút này hắn có thêm một người con gái để quan tâm và chăm sóc.

Bằng khả năng của mình, chưa đầy một ngày, bà Ngân Hoa đã cho người gửi thiệp mời đi mời khắp nơi. Tất cả người thân, bạn bè của gia đình, và bạn làm ăn đều được mời.

Tú Linh bị mất trí nhớ, được Châu Kiệt Phong nói dối là một cô nhi, nên bà Ngân Hoa không hỏi gì đến thân thế của Tú Linh. Bà Ngân Hoa chỉ mong con trai nhanh chóng chấp thuận kết hôn, nên mặc dù bà cũng có chút nghi ngờ về xuất thân của Tú Linh, nhưng bà đã khôn ngoan bỏ qua. Bà tin rằng, cô gái mà con trai bà thích, tuyệt không phải là một cô gái có tính cách xấu xa và ngoan độc.

Tú Linh giờ giống như một quân cờ được sắp xếp trên một bàn cờ, mặc hai mẹ con bà Ngân Hoa bài bố. Tuy vẫn cảm thấy trong chuyện này có điều gì đó không được ổn, nhưng là gì thì Tú Linh không thể tìm ra được. Kể từ lúc dọn về sống cùng với Châu Kiệt Phong. Tất cả người làm trong nhà, dưới sự dặn dò cẩn thận của Châu Kiệt Phong, đã giấu nhem mọi thứ với Tú Linh. Hơn nữa, họ cũng không biết được nhiều chuyện riêng tư của chủ nhân, nên chủ nhân dặn dò thế nào, thì họ làm theo như thế ấy.

Vượt trên những điều ấy, Tú Linh có một niềm an ủi lớn là cả hai mẹ con bà Ngân Hoa đều đối xử rất tốt với mình. Châu Kiệt Phong thật lòng thích Tú Linh, muốn lấy Tú Linh làm vợ. Còn bà Ngân Hoa ngay lần gặp mặt đầu tiên đã coi Tú Linh làm con dâu của Châu gia.

Buổi tối, tại dinh thự của nhà họ Châu, đèn đuốc sáng choang, trong nhà ngoài vườn đều ồn ào, náo nhiệt. Các quý ông trong những bộ vét đầy đủ sắc màu từ màu trắng đục, trắng sữa, đến màu xám, màu xanh nhạt đứng sánh đôi cùng các quý cô và các quý bà trong những bộ đầm rực rỡ sắc màu. Trên người các quý cô và các quý bà đeo trang sức, từ đá quý đến vàng bạc. Nhìn họ đã thể hiện sự giàu có và quyền rũ của mình.

Tối nay công tử duy nhất của nhà họ Châu giới thiệu vợ chưa cưới, nên ai ai cũng hồi hộp và nôn nóng muốn được chiêm ngưỡng dung nhan của cô gái may mắn ấy.

Bây giờ tối, Châu Kiệt Phong lái xe đưa Tú Linh đến dinh thự nhà bố mẹ ruột. Bố Châu Kiệt Phong đã mất cách đây tám năm, nên dinh thự rộng rãi và to lớn giờ chỉ còn một mình bà Ngân Hoa sống. Đã có rất nhiều lần, bà Ngân Hoa muốn con trai dọn về sống chung cho có mẹ có con, nhưng Châu Kiệt Phong từ chối. Hắn không thích làm phiền mẹ mình, hơn nữa hắn cũng muốn mẹ mình có thể tìm được hạnh phúc mới. Nhưng mà có một điều, hắn không hề biết, mẹ hắn chỉ yêu duy nhất một mình bố hắn, dù ông ấy đã mất được hơn tám năm, nhưng tình yêu mà bà Ngân Hoa dành cho chồng mình vẫn không hề thuyên giảm.

Tú Linh ngồi trên ghế xe ô tô, mười đầu ngón tay mân mê vào nhau. Tú Linh đang bối rối, đang căng thẳng. Gặp mặt và tiếp chuyện với nhiều người, nằm ngoài khả năng của Tú Linh. Không hiểu tại sao, khi nghe bà Ngân Hoa nói muốn tổ chức tiệc để ăn mừng sự kiện cả hai chuẩn bị lấy nhau, Tú Linh thấy có dự cảm không hay. Từ lúc tỉnh lại đến tận bây giờ, những ý nghĩ mang theo sự sợ hãi và cảm thấy không an toàn lúc nào cũng đầy ắp trong tâm trí Tú Linh.

Châu Kiệt Phong ngồi chống tay lên thành xe, mắt quan sát và chiêm ngưỡng Tú Linh. Tối nay Tú Linh mặc một chiếc váy màu trắng thướt tha dài đến ngang gối, mái tóc được buộc túm đằng sau gáy, hai lọn tóc dài buông xõa trước ngực, khuôn mặt được trang điểm nhẹ, đôi lông mày màu đen cong vút hình cánh phượng thỉnh thoảng chớp chớp, mỗi một cử động dù là nhỏ nhất của Tú Linh cũng đều hút hồn người đối diện.

Châu Kiệt Phong ngắm nhìn Tú Linh đến ngây ngẩn cả người. Ánh sáng mờ nhạt phản chiếu từ bóng đèn điện ngoài đường bao phủ lên một bên má của Tú Linh, càng có tác dụng câu nhân đối với người khác. Có thể ví Tú Linh như một nàng tiên sứ, sắp sửa dang đôi cánh bay lên bầu trời.

Tú Linh chìm vào trong suy nghĩ, không phát hiện ra suốt trên đoạn đường đi, tầm mắt Châu Kiệt Phong không lúc nào rời khỏi khuôn mặt mình. Càng ngày hắn càng có hứng thú đối với Tú Linh. Mỗi khi phát hiện ra những ưu điểm mới của Tú Linh, Châu Kiệt Phong lại hận mình không phải là người đầu tiên gặp gỡ Tú Linh và không phải là người đầu tiên chiếm vị trí trong trái tim Tú Linh.

Dù vẫn chưa điều tra ra được thân phận thật sự của Tú Linh. Nhưng hắn tin rằng một cô gái có sắc đẹp động lòng người, và có tính cách đáng yêu như Tú Linh, tuyệt không thể sống cô đơn đến tận bây giờ, mà hình như trong lòng Tú Linh đã có ai đó.

Đến dinh thự nhà họ Châu, tài xế đỗ xe trước cổng. Chờ anh ta mở cửa xe cho mình và cho Tú Linh, Châu Kiệt Phong nắm tay Tú Linh, cùng

Tú Linh bước vào trong.

Tú Linh rút rề nắm lấy khuỷu tay Châu Kiệt Phong, mắt len lén nhìn khuôn mặt đẹp trai và nam tính của Châu Kiệt Phong. Người đàn ông tuy gần mà xa này, sắp trở thành chồng của Tú Linh, trở thành trợ thủ, người sống bên cạnh Tú Linh suốt đời. Tú Linh mang tâm trạng nửa chờ mong, nửa lo sợ sánh đôi cùng Châu Kiệt Phong đi hẳn vào trong tiền sảnh.

Sự xuất hiện của hai người thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào Tú Linh. Cả hội trường đều tĩnh lặng như tờ. Các quý ông ngừng thở, các quý cô và các quý bà vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ sắc đẹp động lòng người có một không hai của Tú Linh. Vóc dáng nhỏ bé, đôi mắt to tròn đen láy chớp chớp, trông ngây thơ và vô tội đã lấy được hào cảm của mọi người xung quanh.

Bà Ngân Hoa liếc mắt khắp một lượt, bà hài lòng trước phản ứng của các vị khách đến dự tiệc. Xem ra tất cả bọn họ đều bị người con dâu tương lai của bà, khiến cho ngây ngây, không thốt nổi nên lời rồi.

“Chào hai con !” Bà Ngân Hoa sung sướng reo lên, nụ cười sung sướng và chiến thắng nở trên môi bà.

“Chào mẹ !” Châu Kiệt Phong thừa hiểu trong đầu mẹ mình đang nghĩ gì. Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ dung túng cho niềm vui của mẹ mình.

“Chào bác !” Tú Linh cúi đầu, bẽn lẽn nói.

Bà Ngân Hoa ôm lấy Tú Linh, cười tươi, giả vờ trách móc Tú Linh: “Kìa ! Con sắp làm con dâu của mẹ rồi. Con phải gọi là mẹ chứ ? Sao con vẫn còn khách sáo xưng hô ‘cháu với bác’ ?”

“O...da...” Tú Linh lúng túng, đầu cúi càng thấp, khuôn mặt nhỏ nhắn, đã nhuộm thành hai tầng hồng nhạt.

“Mẹ !” Châu Kiệt Phong gắt nhỏ: “Mẹ đừng làm khó cô ấy. Để cô ấy từ từ làm quen với vai trò mới của mình đi. Đừng ép cô ấy vội”

“Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi.” Bà Ngân Hoa nháy mắt với Châu Kiệt Phong, lời nói hết sức ám muội.

Châu Kiệt Phong vo tay thành hình nắm đấm, cho lên miệng, khẽ ho “khụ” một tiếng.

Tú Linh ngẩng mặt nhìn Châu Kiệt Phong, quan tâm hỏi: “Anh không sao chứ ? Có phải đã bị cảm cúm rồi ?”

“Không, anh không sao.” Châu Kiệt Phong luống cuống trả lời, trừng mắt nhìn bà Ngân Hoa.

Bà Ngân Hoa cười thật khoái trá, tay vỗ nhẹ vào vai con trai: “Chúc mừng con đã tìm được một người vợ tốt.”

Hình ảnh cười cười nói nói của ba mẹ con nhà họ Châu lọt vào đáy mắt của mọi người. Trong mắt của họ, ba mẹ con nhà họ Châu đang sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Nhìn cách bà Ngân Hoa tay bắt mặt mừng với Tú Linh, chứng tỏ trong lòng bà đã coi Tú Linh là con dâu, hơn nữa còn thập phần yêu mến.

Bà Ngân Hoa nắm tay Tú Linh, đưa đến bục đài khá cao, bà cao giọng nói: “Mọi người ! Đây là con dâu của tôi, tên là Tuyết Nguyệt !”

Tiếng hoan hô, tiếng cười nói vang lên như sấm. Tú Linh choáng váng đứng không vững, tai ù đi. Lòng nhiệt tình của mọi người xung quanh khiến Tú Linh vừa mừng vừa sợ. Được họ chúc phúc cho hạnh phúc lứa đôi của mình và Châu Kiệt Phong, Tú Linh rất vui mừng, nhưng nỗi băn khoăn và lo lắng trong lòng Tú Linh càng lúc càng tăng.

Tuyết Nguyệt là cái tên mà Châu Kiệt Phong đặt cho Tú Linh. Chuyện trước kia Tú Linh đã hoàn toàn quên, nên không biết tên thật của mình không phải là Tuyết Nguyệt, mà là Tú Linh.

Trong đại sảnh vừa xuất hiện thêm một đôi đến dự tiệc. Người thanh niên cao lớn, khuôn mặt tuấn lãng, xinh đẹp còn hơn cả một nữ tử, mái tóc màu vàng nhạt, trên tai đeo khuyên bạc màu trắng, mặc một bộ vét màu trắng sữa, trên túi áo vét cài một đóa hoa cúc màu vàng.

Sánh đôi cùng anh ta, là một cô gái có sắc đẹp mặn mà và quyến rũ, thân hình gợi cảm, bước đi uyển chuyển như người mẫu đi trên sàn catwalk. Cô ta mặc một chiếc váy màu vàng hình cánh bướm, trên cổ đeo một chuỗi ngọc trai màu trắng, mái tóc hung đỏ buông xõa hơi quăn.

Màu vàng hòa cùng màu trắng, tạo nên ấn tượng mạnh đối với mọi người xung quanh. Tối nay, họ được chiêm ngưỡng hai đại mỹ nữ, cùng hai đại mỹ nam hiếm có trên đời.

Nhìn người đàn ông trẻ mới xuất hiện, có nhiều quý bà đã ước mình trẻ đi vài tuổi, để có cơ hội tiếp cận và làm quen với anh ta. Còn các quý cô lại liếc mắt đưa tình, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực, khuôn mặt hơi ửng đỏ.

Người đàn ông lạ mặt cùng cô gái đi thẳng đến chỗ bà Ngân Hoa đang nói chuyện rôm rả với con trai và con dâu tương lai. Tú Linh đứng quay lưng với người đàn ông trẻ và cô gái, nên họ không nhìn thấy nhau.

“Ái chà ! Làn gió nào đưa tiểu thư của nhà họ Đào, cùng công tử của nhà họ Vũ đến nhà tôi thế này ?” Bà Ngân Hoa nói liến thoắng, cười vui vẻ như hoa xuân.

“Cô Ngân Hoa ! Chúc mừng cô !” Vũ Gia Minh cố nặn ra một nụ cười. Nửa tháng nay, hần ăn không ngon ngủ không yên, cố vắt óc tìm cách phá bỏ hôn lễ với Đào Tuyết Viên và nghĩ cách làm sao có thể nhanh chóng tìm ra Tú Linh.

Hai nhà họ Châu và họ Vũ cũng được coi như là quen biết. Cả hai đều là danh gia vọng tộc, hợp tác làm ăn với nhau bao lâu nay.

“Cảm ơn cháu !” Bà Ngân Hoa vui vẻ, vẫn giữ nụ cười sáng chói trên môi.

Nghe giọng nói của Vũ Gia Minh, bất giác Tú Linh giật mình ngược mắt lên nhìn. Khi ánh mắt của Tú Linh nằm gọn trong đáy mắt của Vũ Gia Minh. Cả hai sững sờ, đông cứng cả người. Chỉ trong một phút giây, bao nhiêu ngôn từ, bao nhiêu nỗi nhớ nhưng đều trào cả ra khỏi mắt và khuôn mặt.

Vũ Gia Minh lặng người, tham lam ngắm nhìn và chiêm ngưỡng Tú Linh, hần không thốt nổi một câu. Hần đã hình dung ra bao nhiêu hình ảnh, bao nhiêu tình huống khi gặp lại Tú Linh, nhưng có năm mơ, hần cũng không dám tin là được gặp lại Tú Linh trong hoàn cảnh này. Thấy Tú Linh bình an vô sự, không có việc gì, hần rất vui. Nhưng ngàn vạn lần, hần không hiểu, hoàn toàn không hiểu, vì lý do gì, Tú Linh không đi tìm hần, mà lại xuất hiện trong bữa tiệc của nhà họ Châu. Đột nhiên, hần thấy sợ, thấy mất mát, trái tim hần đau nhói, hơi thở tắc nghẹn.

Tú Linh ngơ ngác nhìn Tú Linh. Lòng Tú Linh đau lắm, đau đến nỗi Tú Linh không thở nổi, cơn đau đầu lại bắt đầu hành hạ. Tú Linh loạng choạng, lao đảo muốn ngã. Nhưng Tú Linh cắn chặt môi, cố gắng chống trọi lại cơn đau. Không biết tại sao, Tú Linh lại muốn nhìn người đàn ông lạ mặt này thật kĩ, muốn chạm vào anh ta, thậm chí Tú Linh còn muốn ôm lấy anh ta, làm nũng và cầu xin anh ta mang mình đi.

Đầu óc Tú Linh từ hỗn độn trở nên trống rỗng. Tú Linh cứ ngỡ người nhìn ngắm Vũ Gia Minh như thế, nhìn đến đờ đẫn cả người. Trái tim Tú Linh đập thật nhanh, hình như cả vũ trụ đều đang xoay chuyển. Trong lòng Tú Linh những cảm giác ngọt ngào, chua xót không ngừng đan xen, đang nhấp nhô như sóng biển.

Tú Linh muốn hận và căm ghét người đàn ông trước mặt, nhưng không có cách nào làm được. Tú Linh thấy mình thật quẩn trí. Tại sao ngay lần gặp đầu tiên, mình lại có những cảm xúc mãnh liệt thế này ?

Đào Tuyết Viên cũng kinh ngạc chẳng kém gì Vũ Gia Minh. Mặc dù cô ta đã biết người đâm vào Tú Linh là ai, nhưng cô ta không ngờ là Châu Kiệt Phong lại muốn lấy Tú Linh làm vợ, hơn nữa cô ta lại không thể ngăn cản Vũ Gia Minh đến dự tiệc chia vui với nhà họ Châu. Chẳng lẽ cô ta đã đi sai một nước cờ rồi sao ?

Vũ Gia Minh chăm chăm nhìn Tú Linh, nhìn không chớp mắt. Tất cả mọi người xung quanh, trong mắt hần chỉ là phù du bọt biển, ngoài Tú Linh ra thì không còn quan tâm đến ai nữa.

Châu Kiệt Phong mặc dù không biết mối quan hệ giữa Tú Linh và Vũ Gia Minh trước kia là gì, nhưng hần linh cảm nếu không giới thiệu vị trí hiện giờ của Tú Linh cho Vũ Gia Minh biết, hần có nguy cơ sẽ sớm mất Tú Linh.

“Vũ Gia Minh ! Đây là Tuyết Nguyệt – vợ chưa cưới của mình.” Châu Kiệt Phong nắm lấy tay Tú Linh, kéo Tú Linh đứng dựa sát vào người, giới thiệu cho Vũ Gia Minh và Đào Tuyết Viên biết.

Đào Tuyết Viên há hê, nở một nụ cười. Cô ta che dấu lòng dạ thâm hiểm và sâu độc của mình, bằng giọng nói ngọt ngào và dịu dàng: “Chúc mừng anh ! Châu Kiệt Phong !”

“Cảm ơn em.” Châu Kiệt Phong cười, đáp.

Lời nói giới thiệu của Châu Kiệt Phong chẳng khác gì tiếng sấm sét đánh thẳng vào người Vũ Gia Minh. Hần muốn tin rằng người con gái tên Tuyết Nguyệt này không phải là Tú Linh. Nhưng mùi hoa cúc trên cơ thể Tú Linh, không thể nhầm lẫn được. Trên thế gian này, không phải ai cũng có được mùi hương tự nhiên, có được ánh mắt long lanh, trong veo giống như Tú Linh. Đúng ! Người con gái này là Tú Linh, không phải là Tuyết Nguyệt.

“Nếu cô ấy là Tú Linh, tại sao cô ấy phải đổi tên ? Tại sao chỉ trong vòng có hơn nửa tháng, cô ấy đã trở thành vợ chưa cưới của Châu Kiệt Phong ?”

Điều khiến Vũ Gia Minh đau khổ và tức giận nhất là Tú Linh ngoài ngơ ngẩn nhìn hần, thì không nói một lời, cứ như thể giữa hai người không hề có một chút quen biết, và đây là lần đầu tiên gặp gỡ.

Vũ Gia Minh nhìn Tú Linh không rời mắt, khuôn mặt hần trắng nhợt, đôi mắt hần thất thần đau khổ. Người con gái mà hần yêu, hần trân trọng, đã biến thành thê tử của người khác. “Ha ha ha !” Vũ Gia Minh cười cuồng loạn trong lòng.

Thư hỏi trên đời này có điều gì khiến hần đau khổ và thấy mình thật đáng thương như thế này không ? Hần đã từng tin, từng hy vọng rằng Tú Linh khác những cô gái khác, sẽ không bao giờ phản bội lại hần, cũng không bao giờ lấy trái tim hần ra để trêu đùa. Nhưng hôm nay..... chẳng lẽ hần đã nhìn nhầm rồi sao ?

Tú Linh rơi lệ, lo sợ nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Vũ Gia Minh. Tú Linh sờ lên trái tim mình. Đau quá ! Nỗi đau đang cứa sâu vào tim. Không ! Tú Linh không muốn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt, không muốn nhìn thấy ánh mắt đau khổ và oán hận của Vũ Gia Minh.

Khuôn mặt Tú Linh nhợt nhạt như tờ giấy, mồ hôi lấm tấm trên trán. Từng giọt từng giọt nước mắt trong veo, rơi xuống gò má trắng mịn của Tú Linh. Loạng choạng, mặt mày xây xẩm, Tú Linh rên lên một tiếng, người lả ra phía sau.

Châu Kiệt Phong hốt hoảng vội đỡ lấy Tú Linh. Bà Ngân Hoa nói to: “Mau đi gọi bác sĩ !”

Vũ Gia Minh hất tay Đào Tuyết Viên, hấn định xông lên đỡ lấy Tú Linh. Nhưng Châu Kiệt Phong đã nhanh tay hơn. Nhìn người con gái mà mình yêu, đang nằm la trong vòng tay một người đàn ông khác, Vũ Gia Minh căm hận và tức giận đến mức muốn đánh người, muốn hỏa thiêu cả biệt thự của nhà họ Châu.

Đào Tuyết Viên bất mãn và căm tức khi thấy Vũ Gia Minh cuống cuống lo cho Tú Linh, mà quên mất mình. Cô ta chưa từng bị bắt cứ một người đàn ông nào đối xử một cách lạnh nhạt và thờ ơ giống như Vũ Gia Minh. Từ lúc xảy ra chuyện đó, Vũ Gia Minh tránh mặt, không muốn gặp cô ta. Nếu không phải do cô ta mặt dày, chủ động tìm gặp Vũ Gia Minh, thì có lẽ suốt đời, hắn cũng không thèm nhìn mặt cô ta. Nói gì đến việc, phải lấy cô ta làm vợ.

Mọi người trong bữa tiệc loạn một đoàn. Ai cũng tò mò muốn biết lý do vì sao đột nhiên cô dâu tương lai của nhà họ Châu lại đột nhiên bị ngắt xiu.

Vũ Gia Minh siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay ảm ướt mồ hôi. Đôi mắt hắn trừng trừng nhìn Châu Kiệt Phong đang bế Tú Linh lên lầu hai. Hắn rất muốn chạy theo, ngăn cản Châu Kiệt Phong và cướp lấy Tú Linh, nhưng lý trí nói cho hắn biết, không nên hành động một cách hồ đồ như thế.

Tính cách tàn ác và thâm hiểm trong hắn bùng lên dữ dội, khóe môi hắn nhếch lên, sát khí nổi trong ánh mắt và nụ cười nửa miệng, trông hắn lúc này chẳng khác gì tu la địa ngục. “Giỏi lắm Bạch Tú Linh ! Cô dám cả gan phản bội lại tôi ? Nếu đã thế, cô đừng trách tôi đối xử độc ác với cô.”

Hàn khí tỏa ra từ cơ thể Vũ Gia Minh khiến Đào Tuyết Viên đông cứng cả người, cô ta lo sợ không dám nói gì, cũng không dám có hành động gì thất thủ. Cô ta biết Vũ Gia Minh hiện giờ đang rất tức giận. Mặc dù cô ta luôn muốn Vũ Gia Minh nhìn thấy cảnh ân ái ái ái của Tú Linh với một người đàn ông khác, nhưng hình như cô ta đã chọn lầm người để trêu đùa rồi. Vũ Gia Minh tuyệt đối không phải là một con người đơn giản như thế.

Bác sĩ nhanh chóng đến khám cho Tú Linh. Sau khi khám tổng quát sức khỏe của Tú Linh, ông ta đã tiêm cho tiêm cho Tú Linh một mũi và dặn dò để cho Tú Linh được nghỉ ngơi.

Để Châu Kiệt Phong ở lại chăm sóc Tú Linh, bà Ngân Hoa quay lại với khách khứa dưới lầu.

“Cô ấy không sao chứ ?” Một mệnh phụ phu nhân hơn 50 tuổi, hỏi.

“Con bé không sao. Bác sĩ nói nó chỉ hơi bị choáng đầu thôi.” Bà Ngân Hoa cười, đáp. Dù trong lòng bà đang lo lắng không yên, nhưng ngoài mặt bà vẫn giả vờ vui vẻ, và tỏ ra không có việc gì.

Vũ Gia Minh khôi phục lại dáng vẻ băng lãnh hàng ngày. Nếu hắn không phải là một con sói đội lốt một con cừu, thì trên đời này không có một kẻ nào có nhiều mặt nạ giống như hắn.

Vũ Gia Minh mỉm cười, nói chuyện với bà Ngân Hoa và mọi người đi dự tiệc. Thỉnh thoảng, hắn giả vờ hỏi về Tú Linh và Châu Kiệt Phong. Bà Ngân Hoa đang cao hứng vì sắp có con dâu, nên không để phòng gì hắn, đã nói cho hắn nghe những gì mà bà biết.

Đứng ở bên cạnh Đào Tuyết Viên âm thầm vuốt mồ hôi lạnh. Cô ta càng ngày càng lo lắng, càng bồn chồn trong dạ. Mỗi lúc nhìn thấy khuôn mặt không tỏ ra vui buồn, và tức giận của Vũ Gia Minh, cô ta thấy khoảng cách giữa mình và Vũ Gia Minh càng lúc càng xa. Nếu Vũ Gia Minh phát hiện ra được, việc Tú Linh mất trí nhớ là do cô ta gián tiếp gây ra, thì.... cô ta không dám tưởng tượng ra hậu quả nữa.

Hơn mười giờ đêm, Vũ Gia Minh cáo từ ra về. Bà Ngân Hoa muốn giữ hắn lại thêm một lúc nữa, nhưng nghĩ hắn còn nhiều việc phải làm, nên vui vẻ cho người tiễn hắn ra tận cổng.

Trên đường về nhà, Vũ Gia Minh nhắm mắt dưỡng thần, không lên tiếng nói một câu. Ngồi bên cạnh, Đào Tuyết Viên mấy lần mở miệng, định nói một câu gì đó. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt phủ một lớp băng dày của Vũ Gia Minh, lại không dám nói gì cả.

Đến nhà họ Đào, Trợ lý Tân mở cửa cho Đào Tuyết Viên. Vũ Gia Minh vẫn ngồi im trên xe, cố dằn nở một nụ cười, lạnh nhạt bảo Đào Tuyết Viên: “Chúc em ngủ ngon.”

“Anh Minh !” Đào Tuyết Viên muốn ôm hôn Vũ Gia Minh, nhưng trước mặt Trợ lý Tân, hơn nữa Vũ Gia Minh vẫn ngồi im trên xe, không chịu xuống tiễn cô ta, cô ta lại thôi.

“Đi thôi !” Không để Đào Tuyết Viên có cơ hội nói lần thứ hai, Vũ Gia Minh lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Trợ lý Tân vội lái xe đi. Hơn nửa tháng nay, Trợ lý Tân như đang sống trong đồng lửa. Làm bất cứ việc gì cũng khép nép lo sợ, chỉ sợ nếu chẳng may làm sai sót bất cứ chuyện gì, Vũ Gia Minh sẽ không tha cho mình. Tội khiến cô Tú Linh mất tích hơn nửa tháng nay đã nặng lắm rồi, Trợ lý Tân không còn dám làm sai bất cứ chuyện gì nữa.

“Cậu có biết vợ chưa cưới của Châu Kiệt Phong là ai không ?” Vũ Gia Minh nhắm mắt, lơ đãng hỏi Trợ lý Tân.

“Thưa cậu chủ !” Trợ lý Tân giọng run run, lục tìm khăn tay trong túi áo.

“Trả lời đi !” Giọng Vũ Gia Minh lạnh đến cực điểm. Đang nhắm mắt, đột nhiên hắt mở mắt, nhìn trừng trừng Trợ lý Tân qua gương xe.

Ánh mắt mang theo sát khí của Vũ Gia Minh, khiến trái tim nhỏ bé của Trợ lý Tân xuyết nhảy ra khỏi lồng ngực, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, tay lái loạng choạng.

“Cho người theo dõi nhất cử nhất động của nhà họ Châu, đặc biệt là Châu Kiệt Phong với Tú Linh. Tôi muốn biết nguyên nhân vì sao Tú Linh bỗng dưng trở thành vợ chưa cưới của Châu Kiệt Phong.” Vũ Gia Minh rút giọng, đáng vẻ tựa ác ma đã mất đi sự kiểm soát.

“Vâng, vâng, vâng.” Trợ lý Tân vì quá sợ hãi, đã gât đầu như già tôi, nói liên tiếp, chỉ thiếu nước trở thành kẻ nói lắp.

“Trong vòng một ngày, phải điều tra xong cho tôi. Nếu không, hừ....” Vũ Gia Minh nhếch mép, mắt mãnh liệt chiếu thẳng vào gáy Trợ lý Tân.

Trợ lý Tân co đầu, rụt cổ, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, cảm tưởng như có một lưỡi dao mỏng, sắc bén đang kể vào cổ họng mỏng manh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Hơn 10 giờ đêm, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn miệt mài làm việc trong văn phòng. Tuy rằng trụ sở chính đặt tại Việt nam, nhưng công việc làm ăn của gia đình vẫn diễn ra chủ yếu ở Hồng Kông. Ông Trương Gia Huy – bố hắn là một người gốc Việt, chuyển sang sinh sống ở Hồng Kông cách đây hơn ba mươi năm. Việc ông chuyển đi, liên quan mật thiết đến cái chết của mẹ hắn. Vì điều này, hắn đã hận ông Gia Huy hơn mười năm nay.

Khi còn bé, hắn không hiểu rõ công việc làm ăn của ông Gia Huy, nhưng khi lớn lên, tiếp nhận công việc làm ăn của gia đình, hắn đã hiểu rõ toàn bộ. Công việc làm ăn của gia đình không trong sạch như Hoàng Tuấn Kiệt đã từng lầm tưởng. Ông Gia Huy chẳng những liên quan đến xã hội đen, mà còn làm nhiều việc bỉ ổi hơn thế. Chính vì điều này, mẹ hắn mới bị chết oan, và bây giờ đến lượt hắn bị cuốn vào vòng vây hận thù của gia đình.

Hoàng Tuấn Kiệt không sợ chết, chưa bao giờ sợ. Hắn không coi cái chết vào đâu, cũng không để tâm đến. Đối với hắn, sống hay chết, bất quá cũng chỉ là một trò đùa. Có nhiều khi hắn tự hỏi bản thân mình, lý do vì sao hắn lại tích cực, chăm chỉ làm việc như thế. Hắn kiếm ra nhiều tiền để làm gì, muốn đưa tập đoàn của gia đình phát triển lớn mạnh để làm gì, trong khi hắn không có tâm chiếm giữ, cũng không thích sở hữu nhiều của cải, thậm chí hắn còn coi của cải vật chất là gánh nặng ? Phải chăng hắn đang mong chờ một điều gì đó ?

Đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa tìm được con đường phải đi cho mình. Hắn vẫn đang đứng giữa ngã ba đường.

Hình bóng Thư Phàm lại xuất hiện trong tâm trí Hoàng Tuấn Kiệt. Đặt tờ văn kiện xuống bàn, thò tay vào túi quần, lấy điện thoại di động, Hoàng Tuấn Kiệt chăm chú nhìn bức ảnh chụp bán thân Thư Phàm trên màn hình điện thoại.

Hắn rất nhớ Thư Phàm, nhớ nhiều đến nỗi, có nhiều khi hắn muốn điên lên. Hắn đã bỏ mặc tình trạng sức khỏe suy kiệt của mình, hơn nửa tháng nay hắn lao đầu vào làm việc để tìm quên, đồng thời hắn lái xe đi tìm Thư Phàm khắp nơi. Sân bay quốc tế Hồng Kông hầu như ngày nào hắn cũng đến. Nơi đó đã dần trở nên quen thuộc với hắn. Vẫn biết rằng, hiện nay tính mạng của mình giống như một sợi chỉ treo trên mảnh chuông, nhưng hắn không quan tâm. Mất đi Thư Phàm, thì một mình sống trên đời này phỏng còn có ích gì nữa.

Vuốt tóc, đôi mắt đục ngầu, Hoàng Tuấn Kiệt run run vuốt nhẹ khuôn mặt say ngủ của Thư Phàm, lòng không ngừng thì thầm gọi tên: “Thư Phàm ! Thư Phàm !”

Đột nhiên chuông điện thoại reo vang, khiến Hoàng Tuấn Kiệt giật nảy người. Mắt mờ mịt nhìn tên người đang gọi cho mình trên màn hình.

Mắt Hoàng Tuấn Kiệt mở to, người đông cứng, hơi thở ngưng đọng khi biết người đang gọi cho mình là Thư Phàm.

“Không thể nào !” Hoàng Tuấn Kiệt bịt chặt miệng, muốn hét ầm lên. Hắn có nên tin đây là sự thật không ? Thư Phàm đã mất tích hơn nửa tháng rồi, tại sao hôm nay mới gọi cho hắn, được hay....?

Hoàng Tuấn Kiệt không muốn suy nghĩ nhiều nữa. Chỉ cần người đang gọi cho hắn là Thư Phàm, thì dù đây có là một cái bẫy, hoặc đây là một điều do hắn tưởng tượng ra, hắn cũng muốn nắm bắt lấy.

“Alo ! Thư Phàm ! Có phải là em không ?” Quá quỳnh quáng, Hoàng Tuấn Kiệt đã thay đổi cách xưng hô lúc nào không biết.

“.....” Đầu dây bên kia im lặng. Một lúc sau mới lên tiếng trả lời: “Anh muốn gặp lại Bạch Thư Phàm chứ ?”

Hoàng Tuấn Kiệt kinh ngạc, lồng ngực gần như nổ tung. Hắn đã dự đoán được trong việc này nhất định không đơn giản như thế, không ngờ đây là sự thật.

“Anh là ai ?” Hoàng Tuấn Kiệt trầm giọng, hỏi. Hắn muốn xác định kẻ thù đứng trong bóng tối gây ra tất cả mọi chuyện này là ai ? Dám bắt cóc Thư Phàm ? Hừ ! Nếu để hắn mà phát hiện ra được, hắn sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết. Chưa có lúc nào, Hoàng Tuấn Kiệt lại thấy căm phẫn nhiều như thế.

“Anh không cần biết tôi là ai. Chỉ cần trả lời tôi câu hỏi: ‘Có muốn gặp lại Bạch Thư Phàm không ?’” Giọng người đàn ông lạ mặt ồm ồm vang trong máy điện thoại di động.

“Nói đi ! Cô ấy hiện giờ đang ở đâu ?” Hoàng Tuấn Kiệt tinh thần căng thẳng, mọi giác quan trong cơ thể đều làm việc hết công suất. Tại hắn đang cố lắng nghe âm thanh vọng ra từ máy điện thoại di động.

“Nếu muốn gặp lại Bạch Thư Phàm, thì ngay bây giờ một mình lái xe đến bến cảng. Còn nếu không, hãy chuẩn bị nhận xác đi.” Người đàn ông lạ mặt, ngữ khí trầm lạnh, đe dọa và cảnh cáo Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi muốn nghe được giọng nói của cô ấy. Nếu các người không để tôi nói chuyện với cô ấy, thì tôi sẽ không đến.” Hoàng Tuấn Kiệt mặc dù nôn nóng muốn được gặp Thư Phàm, nhưng để phòng mình bị lừa gạt thủ lừa dối, hắn đành phải cắn răng, cố nhẫn nhịn.

“Được thôi ! Chờ một chút !” Hoàng Tuấn Kiệt nghe thấy tiếng máy điện thoại dè dè, tiếp theo hắn loáng thoáng nghe được giọng hai người đàn ông đang trao đổi với nhau.

Gần một phút sau, người đàn ông lạ mặt bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Có gì thì mày nói nhanh lên. Đừng nhiều lời !” Hắn ta chuyển máy cho một người có hơi thở hồng hộc ở bên cạnh.

Hoàng Tuấn Kiệt chăm chú lắng nghe, tất cả các thớ cơ trong cơ thể hắn đều căng cứng như sắp đứt. Hắn đã nôn nóng đến cực điểm, cuối cùng hắn cũng có thể nói chuyện với Thư Phàm.

Chỉ cần nghĩ đến việc, cho đến hiện giờ Thư Phàm vẫn còn bình an vô sự, Hoàng Tuấn Kiệt chưa bao giờ thấy hạnh phúc và sung sướng như thế. Hắn phát thệ với lòng là bằng mọi giá hắn phải cứu thoát được Thư Phàm khỏi giam cầm của bọn người xấu.

“Nói đi !” Người đàn ông lạ mặt quát người đang nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh.

Hoàng Tuấn Kiệt nghe được tiếng nức nở của một người phụ nữ. Tiếp theo, cô gái run giọng nói: “Hoàng...Hoàng Tuấn Kiệt !”

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, khuôn mặt trầm xuống. Tiếng loa lẽ dè trong máy điện thoại khiến hắn không nghe rõ được giọng của cô gái. Nghe thấy tiếng khóc đứt quãng, nức nở của cô ta, lòng Hoàng Tuấn Kiệt đau đớn tựa kim đâm. Hắn ngàn vạn lần không muốn Thư Phàm phải chịu bất cứ thương tổn gì.

“Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng, kích động đứng bật dậy: “Em không sao chứ ? Họ có làm gì em không ?”

“Hoàng...Hoàng Tuấn Kiệt ! Đừng...đừng đến đây.” Tiếng chuông điện thoại bị ngắt quãng, người đàn ông lạ mặt thô lỗ cướp điện thoại đi động trên tay cô gái. Hoàng Tuấn Kiệt nghe tiếng “Bốp !” rõ mồn một trong ống nghe.

“Thư Phàm đã bị đánh !” Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt tay, mắt nổi lửa. Lòng thù hận và căm ghét trong hắn càng lúc càng sâu.

“Mày đã nghe rõ rồi đấy ! Hiện giờ mạng sống của con bé này hoàn toàn phụ thuộc vào mày. Mày đến hay không là tùy mày, bọn tao không ép.” Nói xong, người đàn ông lạ mặt thô bạo cúp máy.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng đông cứng giữa nhà, chân dính chặt vào tấm thảm. Phải mất hơn gần một phút, đại não hắn mới phân tích được tình hiện tại, mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thư Phàm thật sự bị bọn xấu bắt nhốt. Bọn chúng đã sử dụng điện thoại của Thư Phàm để gọi điện cho mình và yêu cầu mình đến bến cảng, nếu không tính mạng của Thư Phàm sẽ kết thúc.”

Hoàng Tuấn Kiệt vứt điện thoại trên bàn, cầm chìa khóa ô tô, giắt khẩu súng ngắn vào đai lưng, không kịp báo hiệu cho vệ sĩ, hắn lao ra khỏi nhà.

Đi thang máy xuống tầng trệt lấy xe ô tô màu xám, hắn phóng như bay trên đường, tốc độ vượt qua mức quy định. Bình thường, hắn sẽ không lái xe bạo mạng thế này, nhưng Thư Phàm đang chờ hắn đến cứu, hắn đâu còn tâm trí để ý đến chuyện khác.

Chưa đầy mười phút sau, Hoàng Tuấn Kiệt đã lái xe đến bến cảng. Đến nơi rồi, hắn mới thấy chuyện này có gì đó không ổn. Thứ nhất, giọng nói của cô gái trong điện thoại chưa chắc đã là của Thư Phàm. Thứ hai, hắn không hiểu lý do vì sao, bắt cóc Thư Phàm đã lâu như vậy rồi, tại sao chúng không gọi điện cho hắn ngay lập tức, để uy hiếp hắn, mà đến hôm nay mới gọi ?

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng thấy không ổn. Hắn linh cảm đây là một cái bẫy do bọn sát thủ dựng lên, để thủ tiêu hắn. Tuy hắn hối hận đã hấp tấp vội vàng, phóng xe như bay đến đây, mà không suy nghĩ gì. Nhưng vào lúc này, có hối hận cũng đã muộn và biết đâu người con gái đó chính là Thư Phàm thì sao. Hắn không muốn phải sống trong ăn năn hối hận và dằn vặt như trong hơn nửa tháng vừa qua nữa. Thà rằng, hắn nhắm nhưng mà xác định được người đó không phải là Thư Phàm, còn hơn, hắn nhát gan không đến và Thư Phàm gặp nạn.

Siết chặt vô lăng tay lái, hít một hơi thật sâu, thở ra, Hoàng Tuấn Kiệt mở cửa xe ô tô.

Một họng súng đen ngòm đặt chuẩn xác vào thái dương Hoàng Tuấn Kiệt. Hai tay Hoàng Tuấn Kiệt dơ lên cao. Đã đến tận đây rồi, hắn phải tùy cơ ứng biến.

“Anh đến một mình ?” Người đàn ông lạ mặt đeo kính mắt màu đen, mặt áo choàng màu xám dài đến ngang bắp chân, lạnh lùng hỏi. Nhìn ông ta giống như ma quỷ chuẩn bị lấy mạng người khác.

“Tôi đến một mình.” Hoàng Tuấn Kiệt bình tĩnh trả lời: “Thư Phàm đâu ?”

“Đi vào trong kia.” Người đàn ông lạ mặt thúc họng súng vào mạng sườn Hoàng Tuấn Kiệt, hàm ý bảo hắn bước đi.

Hoàng Tuấn Kiệt chậm rãi bước, bước chân vững trãi, cơ thể hoàn toàn thả lỏng. Là một người từng vào sinh ra tử, đã từng đối diện với cái chết không biết bao nhiêu lần, hắn đã tự rèn luyện cho mình một ý chí sắt đá, và tinh thần thép.

Bất ngờ, Hoàng Tuấn Kiệt bị đánh mạnh vào đầu từ phía sau. Hắn choáng váng, lão đảo, ngã phịch xuống mặt sàn gỗ lạnh giá của bến cảng.

Trong bóng tối, người đàn ông thứ hai bước ra. Cả hai nhanh chóng khiêng cơ thể mềm nhũn của Hoàng Tuấn Kiệt đi. Bọn họ nhốt Hoàng Tuấn Kiệt vào một chiếc thùng gỗ, chỉ chừa một lỗ thùng nhỏ để thở.

Nửa mơ nửa tỉnh, Hoàng Tuấn Kiệt nghe thấy tiếng ca nô kêu phành phạch, tiếng nước khua dưới gầm cầu. Mọi thanh tỉnh được một chút, Hoàng Tuấn Kiệt lại ngất đi.

Hai người đàn ông lạ mặt lái ca nô đi, càng lúc càng xa. Đến khi thành phố bị bỏ lại phía sau, chiếc ca nô lướt ra hướng biển.

Ra giữa biển, xác định không có một bóng người, thần không hay quỷ không biết, hai người đàn ông ném thùng gỗ xuống biển. Họ độc ác muốn Hoàng Tuấn Kiệt ném trái cảm giác chết từ từ, chết vì không có không khí để thở, chết vì ngạt nước biển, và làm mồi cho cá.

Chiếc thùng gỗ dập dềnh trôi trên mặt biển. Từng đợt sóng đánh vào thành thùng gỗ, các thớ gỗ ngấm nước dần dần, lỗ thùng nhỏ trên đỉnh thùng gỗ bị đảo lộn xuống phía dưới, nước dần dần tràn vào trong. Hoàng Tuấn Kiệt vẫn mê man bất tỉnh, hoàn toàn không biết mình đang bị nhốt trong một chiếc thùng gỗ, đang dập dềnh trôi giữa biển, và không biết cái chết đang đến gần.

Chiếc thuyền gỗ trôi dập dềnh trên mặt biển, càng trôi càng xa, nước tràn vào trong thùng gỗ càng lúc càng nhiều. Sóng biển nhấp nhô khiến chiếc thùng gỗ lộn lên lộn xuống, lộn từ đầu xuống đỉnh, lại lộn vòng ngược trở lại. Hoàng Tuấn Kiệt thân thể va đập mạnh vào thùng gỗ, những tiếng “bộp bộp”, “rào rào” không ngừng vang lên. Đầu Hoàng Tuấn Kiệt đập bôm bốp vào thành gỗ. Những cục u nhỏ đã nổi lên khắp người.

Khi nước biển tràn vào đến gần gần nửa thùng gỗ, Hoàng Tuấn Kiệt do sắc nước đã tỉnh lại. Từ trong mơ hồ, thần trí nửa tỉnh nửa mơ, chớp chớp mắt mấy cái, Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, tay sờ soạn xung quanh thùng gỗ. Phải mất một lúc, Hoàng Tuấn Kiệt mới xác định được hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc của mình.

Sau khi đã xác định được, mình bị bọn sát thủ lừa đến bến cảng, đánh bất tỉnh nhân sự, nhét vào thùng gỗ, rồi đem ném xuống biển, Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép cười nhạt. Số phận của hắn luôn không may mắn như thế. Tuy nhiên, hắn không lấy thế làm buồn hay chán nản. Đối với hắn, chết thì có là gì.

Luồn tay vào trong thắt lưng, Hoàng Tuấn Kiệt kiểm tra xem khẩu súng ngắn giấu vào đai lưng có còn không ? Thấy tay trống không, Hoàng Tuấn Kiệt thở dài ngán ngẩm. Có thể trong lúc bất tỉnh nhân sự, bọn sát thủ đã lục lọi trên người hắn, đã lấy đi khẩu súng ngắn. Không có súng, không có dao, Hoàng Tuấn Kiệt không thể phá vỡ thùng gỗ.

Dùng tay và chân, Hoàng Tuấn Kiệt định đập nát chiếc thùng gỗ, nhưng suy nghĩ kỹ lại, hắn thấy không nên. Hiện giờ hắn đang trôi nổi trên mặt biển, chiếc thùng gỗ này tuy rằng đang bị rò rỉ, nhưng ít ra vẫn còn đảm bảo, hắn còn sống thêm được một lúc, nếu phá vỡ chiếc thùng gỗ xông ra ngoài, hắn sẽ sớm làm mồi cho cá.

Đang nào cũng phải chết, chỉ là chết nhanh hay chết chậm, Hoàng Tuấn Kiệt luồn tay vào tóc, dựa đầu vào thành gỗ, đầu miên man nghĩ ngợi. Hắn không sợ chết, cũng tuyệt không hối hận vì đã đến bến cảng. Hắn chỉ thấy tiếc nuối vì không cứu được Thư Phàm, và không còn cơ hội để gặp lại Thư Phàm nữa.

Lúc đối diện với cái chết, Hoàng Tuấn Kiệt không nghĩ về bất cứ ai, người đầu tiên mà hắn nghĩ đến là Thư Phàm. Hắn nhớ Thư Phàm, rất nhớ. Hắn nhận ra tình cảm mà hắn dành cho Thư Phàm đã quá sâu đậm. Hắn đã yêu Thư Phàm mất rồi.

Sờ lên trái tim mình, Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt lại, miệng thì thầm: “Thư Phàm ! Thư Phàm !”

Từng giây từng phút trôi qua, đến giờ đối diện với sinh tử, Hoàng Tuấn Kiệt chỉ có một mong ước duy nhất là Thư Phàm được bình an và vô sự. Hắn không cầu mong cho hắn sống, mà chỉ cầu Thư Phàm không có việc gì.

Những việc mà hắn có thể làm cho Thư Phàm vào giờ phút này chỉ có như thế thôi. Sinh mệnh của hắn cũng sắp đến lúc kết thúc rồi.

“Ừng ục !” Nước biển đã ngập đến gần đỉnh nóc thùng gỗ. Hoàng Tuấn Kiệt thở dài, cố gắng dùng hết sức lực đập mạnh vào thành gỗ. Có thể phải làm mỗi cho cá cũng được, hắn không muốn chết vì ngạt và chết vì phải uống no nước biển.

“Ừng ục....” Hoàng Tuấn Kiệt hít một hơi thật dài, để khí, hắn liên tiếp đá mạnh vào thành gỗ. Trên thân thể hắn túa ra nhiều máu tươi. Bàn tay hắn đã xây sát nhiều chỗ, chân hắn gần như gãy lìa, còn vết thương trên bụng lại rách toạc.

Thái dương ló dạng trên bầu trời, những tia sáng yếu ớt đầu tiên trong ngày đang dần tỏ rạng. Chiếc thùng gỗ vẫn trôi dập dềnh trên mặt biển. Bên trong thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng: “bóp bóp” và “ừng ục.”

Một chiếc thuyền du lịch màu trắng lướt trên mặt biển. Ngoài lan can, một cô gái mặc một chiếc váy hoa dài đến ngang bắp chân, mái tóc dài đến ngang vai, xõa tung bay trong gió, khuôn mặt thon dài, nước da trắng mịn như men sứ, dáng vẻ phảng phất, u buồn và cô đơn, đang đứng ngắm cảnh, mắt dõi nhìn về phương trời xa. Cô gái đang nhớ đến một người đàn ông, nhớ đến một người, mà cô gái biết rằng sẽ không bao giờ đáp lại tình cảm của mình. Cô gái nở một nụ cười buồn, khóe mắt long lanh lệ.

Đột nhiên tiếng nói của thuyền trưởng, khiến cô gái chú ý: “Cô chủ ! Hình như trên mặt biển đang có thứ gì đó”

Cô gái vội xoay người, bước lại gần ông thuyền trưởng: “Thứ mà chú nhìn thấy là thứ gì thế ?” Cô gái nhìn theo hướng tay chỉ của ông thuyền trưởng.

Cách thuyền du lịch khoảng chừng gần mười mét có một chiếc thùng gỗ đã chìm đến gần đỉnh, đang nhấp nhô theo sóng biển.

“Chắc đó chỉ là một chiếc thùng gỗ bình thường mà thôi.” Cô gái trầm ngâm, nói ra phán đoán của mình.

Ông thuyền trưởng nghi hoặc, mắt chăm chú nhìn chiếc thuyền gỗ: “Lạ thật ! Đã lâu như vậy rồi, tôi cũng chưa từng nhìn thấy một chiếc thuyền gỗ trôi lạc trên biển.” Đang nói, ông thuyền trưởng xoa cằm, quay sang bảo cô gái: “Hay là chúng ta cứ vớt lên xem đó là thứ gì ?”

Cô gái mỉm cười, nhún vai đáp: “Tùy chú ! Chỉ cần đó không phải là hàng cấm là được.”

Ông thuyền trưởng cười theo cô gái: “Tôi cũng hy vọng là thế. Nếu đây là hàng cấm, tôi sẽ cho người ném ngay xuống biển.”

Dưới mệnh lệnh của ông thuyền trưởng, hai người thủy thủ đi cùng đã nhanh chóng dùng móc sắt, và dùng ròng rọc cẩu chiếc thùng gỗ lên.

Khi chiếc thùng gỗ đã nằm gọn trên thuyền, bốn người tò mò đứng xung quanh. Bọn họ đều muốn biết trong chiếc thùng gỗ đang chứa thứ gì.

Một người thủy thủ gần 20 tuổi, nôn nóng hỏi: “Không biết thứ gì đang đựng trong thùng gỗ ?”

“Có khi nào đó là một con gấu hay một con tinh tinh không nhỉ ?” Người thủy thủ bên cạnh góp ý.

“Cứ mở ra là biết chứ gì.” Ông thuyền trưởng phát tay ra hiệu cho hai người thủy thủ trẻ tuổi động thủ.

Hai chàng thủy thủ dùng cưa khoét một lỗ trên đỉnh của thùng gỗ. Khoét được một lỗ khá to, đủ để nhìn vào thứ nằm bên trong, hai người cẩn thận, hé mắt nhìn vào.

Thứ mà họ nhìn thấy là một người đàn ông trên người toàn máu là máu, nằm bất tỉnh nhân sự, khuôn mặt trắng nhợt như xác chết.

“A...a....a....!” Hai chàng thủy thủ dù sao cũng chỉ là những chàng thanh niên 17,18 tuổi đi theo cô chủ và ông thuyền trưởng, nên khó tránh khỏi sợ hãi và hốt hoảng. Đi giật lùi về phía sau, khuôn mặt của cả hai phút chốc tái nhợt, chẳng khác gì màu sắc trên khuôn mặt của xác chết, cả hai đồng thanh hét lên những tiếng chói tai.

“Có xác chết ! Xác chết !” Tay chỉ chỉ vào thùng gỗ, miệng lắp bắp nói. Hai người đã bị dọa cho một trận sợ hãi đến đứng tim.

“Xác chết ?” Ông thuyền trưởng kinh ngạc, mắt trừng trừng nhìn chiếc thùng gỗ.

“Đứng ! Đứng ! Trong thùng gỗ đựng xác chết.” Hai chàng thủy thủ gật đầu như gà mổ, cố gắng tạo lòng tin với ông thuyền trưởng.

Cô gái bị hai chàng thủy thủ trẻ tuổi dọa cho sợ hãi đã đành lùi ra sau gần năm bước chân, hai tay chấp trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lấm mồ hôi lạnh.

Ông thuyền trưởng bạo dạn tiến đến gần chiếc thùng gỗ, ông hé mắt, nhìn vào trong. Thấy một người đàn ông toàn thân đầy máu, khuôn mặt không có sức sống. Đầu tiên ông thuyền trưởng cũng cho rằng, người đàn ông này đã chết, nhưng sau khi nghe được những tiếng rên rĩ, khò khè phát ra từ cổ họng của anh ta, ông thuyền trưởng mới biết anh ta chưa chết.

“Mau ! Mau phá thùng gỗ cứu người !” Ông thuyền trưởng quát hai chàng thủy thủ trẻ.

“Cái gì !” Hai chàng thủy thủ nhảy dựng lên. Họ tưởng ông thuyền trưởng bị điên. Người đàn ông kia đã chết rồi. Tại sao không ra lệnh ném trả xuống biển, lại bắt họ phá thùng gỗ cứu người ?

“Có mau làm đi không ?” Giọng ông thuyền trưởng vang lên như sấm.

Hai chàng thủy thủ mặc dù thập phần khó hiểu và không cam lòng, nhưng dưới đôi mắt nghiêm nghị cùng giọng nói không dễ dàng thỏa hiệp của ông thuyền trưởng, đã ngoan ngoãn dùng cưa cắt ngang một phần gân đỉnh của chiếc thùng gỗ.

Khi đỉnh của chiếc thùng gỗ được cắt bỏ, ông thuyền trưởng hỏi thúc hai thủy thủ của mình: “Mau mang người đàn ông này vào trong phòng. Anh ta cần được băng bó và cứu thương gấp.”

Hai chàng thủy thủ run run, người nọ đẩy người kia. Cả hai đều không tình nguyện khiêng người đàn ông thân người toàn máu là máu kia ra.

“Làm đi !” Ông thuyền trưởng chống nạnh, quát vang như sấm rền.

Hai chàng thủy thủ sợ hãi, ba chân bốn cẳng, bắt chập e ngại trong lòng, mỗi người một đầu khiêng người đàn ông hôn mê bất tỉnh vào trong cabin.

Lúc đi lướt qua chỗ cô gái đứng, mặc dù rất sợ hãi nhưng cô gái vì hiếu kỳ đã len lén, liếc mắt nhìn. Khuôn mặt người đàn ông tuy da dẻ nhợt nhạt và trắng bệch do mất máu và ngâm nước biển lâu, nhưng cô gái không nhận nhầm, người đàn ông này chính là Hoàng Tuấn Kiệt.

“Anh Kiệt !” Cô gái kích động hét lên, chân khụy xuống, ôm Hoàng Tuấn Kiệt vào lòng.

Diễn biến bất ngờ này khiến ba người đàn ông ngơ ngác nhìn nhau. Họ không hiểu lý do vì sao cô chủ của họ đột nhiên lại kích động như thế. Nhìn cô chủ không sợ màu máu đỏ tươi trên thân thể người đàn ông lạ mặt, mà thân thiết ôm vào lòng, họ ngầm hiểu nhất định người đàn ông này là người quen của cô chủ và biết đâu anh ta còn là người mà cô chủ thầm thương trộm nhớ.

“Mau ! Mau mang anh ấy vào phòng. Bằng mọi giá phải cứu bằng được anh ấy, không được để anh ấy xảy ra bất cứ chuyện gì.” Quệt nước mắt, cô gái hỏi thúc ba người đàn ông.

“Vâng, thưa cô chủ.” Hai chàng thủy thủ đồng thanh đáp. Lúc đầu họ còn phản cảm, không muốn cứu người đàn ông lạ mặt này. Nhưng sau khi thấy cô chủ cuồng cuồng lo cho anh ta, họ đều mong muốn có thể cứu sống được anh ta để cô chủ vui lòng.

Hoàng Tuấn Kiệt được đưa vào phòng của cô gái. Quần áo trên người Hoàng Tuấn Kiệt được ông thuyền trưởng đích thân thay. Tiếp theo, ông lấy nước ấm rửa sạch thân thể Hoàng Tuấn Kiệt, sau đó ông tiến hành băng bó và bôi thuốc cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Đứng ngoài cửa phòng, cô gái đi qua đi lại, lòng không ngừng cầu nguyện là Hoàng Tuấn Kiệt không sao. Cô gái vừa đi vừa khóc. Đã ba năm rồi, cô gái ngày nào cũng cầu mong được gặp lại Hoàng Tuấn Kiệt. Tuy rằng bằng vào khả năng và điều kiện của mình, cô gái có thể mua vé máy bay sang Việt nam thăm Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng lại e hấn căm ghét mình thêm nên không dám. “Cũng may, cuối cùng ông trời đã lắng nghe lời cầu nguyện của mình.” Cô gái bịt chặt miệng, khóc thầm lặng lẽ.

Gần một tiếng sau, ông thuyền trưởng cùng hai chàng thủy thủ mở cửa phòng, bước ra ngoài.

Cô gái lau nước mắt, vội hỏi: “Anh ấy thế nào rồi ? Có nguy hiểm đến tính mạng của anh ấy không ?”

“Tính mạng của cậu ta không sao. Cậu ta chỉ là do mất máu quá nhiều và bị ngạt thôi.” Ông thuyền trưởng trấn an cô gái: “Cô chủ yên tâm, tôi đã tiến hành sơ cứu và băng bó cho cậu ta rồi.”

“Cảm ơn chủ.” Cô gái vừa khóc vừa cười, khuôn mặt đã có chút hồng nhuận.

“.....” Ông thuyền trưởng cười không đáp. Ông là người gắn bó với cô chủ hơn 10 năm nay. Mỗi tình tượng của cô chủ với người đàn ông trẻ tên Hoàng Tuấn Kiệt, ông cũng biết được một phần nào đó. Hơn ba năm nay, thấy ngày nào cô chủ cũng khóc thầm và sầu héo, ông thật lòng thấy thương cho cô chủ. Ông hy vọng lần này, cô chủ và chàng thanh niên kia sẽ có một cái kết thật êm đẹp.

“Cô chủ vào thăm cậu ấy đi.” Ông thuyền trưởng mỉm cười, nhẹ giọng bảo cô gái.

“Vâng.” Cô gái e lệ mỉm cười, chân rảo bước nhanh vào phòng.

Hoàng Tuấn Kiệt đã được ông thuyền trưởng và hai chàng thủy thủ thay cho một bộ quần áo màu trắng, vết thương trên bụng và trên bàn tay đã được băng bó cẩn thận. Trên mặt chụp một bình khí oxy, dùng để thở.

Cô gái kéo ghế, ngồi xuống gần mép giường, tay run run cầm lấy tay Hoàng Tuấn Kiệt, nức nở gọi nhỏ: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh mau tỉnh lại đi.”

Chương 31

Vết thương do dính đạn, găm vào xương, đằng sau lưng Trác Phi Dương đang trong quá trình hồi phục. Tuy rằng vẫn còn bị đau nhức và đôi khi bị sốt, nhưng mà đã hơn trước. Thư Phàm và Trác Phi Dương đã sống trong rừng được mấy hôm. Lúc đầu, Thư Phàm không thể thích ứng được với cuộc sống hoang dã, màn trời chiếu đất, phải tự đi kiếm cái ăn.

Nhưng cũng may, bên cạnh Thư Phàm lúc nào cũng có con chim hải âu trung thành và tinh khôn. Nó đã giúp Thư Phàm cảnh giới nguy hiểm, giúp Thư Phàm kiếm thức ăn, còn giúp Thư Phàm kết bạn với hai con cá heo và mấy con thú nhỏ trong rừng. Cuộc sống trong rừng của Thư Phàm, nói chung tạm ổn.

Trác Phi Dương cùng Thư Phàm trải qua những giờ phút vui vẻ đi dạo trên bãi biển, cùng nhau ngắm cảnh mặt trời mọc và mặt trời lặn. Bọn họ đều là hai kẻ cuồng công việc, ít khi nào có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến vấn đề giải trí, và thư giãn của bản thân, nên vào thời điểm này, họ đều tận dụng cơ hội để thưởng ngoạn cảnh đẹp xung quanh.

Thư Phàm vẫn chưa hỏi Trác Phi Dương lý do vì sao lại cho bắt nhốt mình. Thư Phàm linh cảm, chuyện này chỉ liên quan đến vấn đề ân oán cá nhân. Trác Phi Dương tuyệt đối không cho người bắt nhốt mình, để đe dọa và uy hiếp Hoàng Tuấn Kiệt phải trả giá bằng của cải vật chất và bằng chính sinh mạng của mình.

Càng tiếp xúc và sống cùng với Trác Phi Dương, Thư Phàm nhận ra hắn cũng không xấu xa và độc ác như Thư Phàm đã lầm tưởng, mà hắn giống như một kẻ trong nóng ngoài lạnh. Nếu hiểu được hắn, hắn sẽ không ngại ngại mỉm cười và trò chuyện cùng. Còn nếu không, hắn sẽ giống như một cái hầm băng, quanh năm trưng ra bộ mặt lạnh lùng, không có biểu cảm và hơi thở ấm nóng của ánh sáng mặt trời.

Sáng nào, Thư Phàm cũng dậy từ lúc mặt đất và cây cỏ trong rừng vẫn còn đọng sương. Bình thường khi còn sống trong xã hội văn minh, Thư Phàm tuyệt đối sẽ không dậy sớm như thế. Nhưng kể từ khi bắt buộc phải sống trong rừng, Thư Phàm đã học được thói quen dậy sớm.

Thư Phàm vừa tỉnh dậy, Trác Phi Dương cũng mở mắt. Cả hai cùng nằm trong một chiếc lều rộng hơn hai mét do Thư Phàm dựng nên.

“Chào cô !” Trác Phi Dương nằm nghiêng, mỉm cười chào Thư Phàm.

“Chào anh ! Chúc một buổi sáng tốt lành !” Thư Phàm che miệng, ngáp ngủ, dụi mắt, vươn vai ngồi dậy.

Một loạt động tác đáng yêu của Thư Phàm lọt vào đáy mắt Trác Phi Dương.

“Anh thấy trong người thế nào ? Vết thương không còn đau nhức nữa chứ ?” Thư Phàm cầm lấy cổ tay Trác Phi Dương, thuận thực bắt mạch. Mặc dù Thư Phàm là một bác sĩ khoa nội, chuyên sử dụng thuốc tây để cứu người. Nhưng nhờ tinh thần ham học hỏi, và hay nghiên cứu chế tạo thuốc, nên cũng có hiểu biết nhất định về Đông y. Đối với chuyện bắt mạch, lại càng không làm khó được Thư Phàm.

Trác Phi Dương để Thư Phàm tùy tiện cầm tay, và vén áo xem vết thương trên lưng của mình. Là một người ưa sạch sẽ, hắn không muốn ai đụng chạm vào người mình, ngoại trừ người thân trong gia đình. Đây là lần đầu tiên, hắn để cho một cô gái có thể tùy tiện sờ soạn vào người.

“May quá ! Vết thương mặc dù vẫn chưa lành sẹo, nhưng đã khép miệng được tám chín phần rồi.” Thư Phàm vỗ nhẹ vào vai Trác Phi Dương, tiện tay kéo vạt áo sau lưng xuống.

“.....” Trác Phi Dương mỉm cười, không nói gì. Đối với một cô gái có tính cách hào sảng như Thư Phàm, thì dù có nói gì cũng vô ích. Mà có khi, càng ngăn cấm, Thư Phàm lại càng tìm cách làm bằng được.

Thư Phàm cùng Trác Phi Dương bước ra cửa lều.

“Oa ! Bầu trời hôm nay đẹp quá !” Thư Phàm dơ hai tay lên cao, xoay một vòng, khuôn mặt rạng rỡ tươi cười.

Đứng bên cạnh, Trác Phi Dương nheo mắt nhìn Thư Phàm không chớp. Ánh mắt hắn phản chiếu những tia nhìn nhu hòa và ấm áp như nắng mai. Càng ngày hắn càng có ấn tượng mạnh với Thư Phàm.

Nắm tay Trác Phi Dương, Thư Phàm vui vẻ hỏi: “Ngày hôm nay chúng ta ăn gì ?” Thư Phàm sờ dĩ hỏi Trác Phi Dương như thế, bởi vì mấy ngày sống trong rừng, tất cả đồ ăn thức uống đều do một tay Trác Phi Dương lo. Nếu để Thư Phàm nấu, thì chỉ có cháy khét và đen sì, không thể nuốt nổi.

Trác Phi Dương vui lây với niềm vui của Thư Phàm. Khuôn mặt căng tràn sức sống của Thư Phàm đã thu hút và hấp dẫn ánh mắt nhìn của Trác Phi Dương.

“Tôi sẽ đãi cô món cá nướng, thế nào ?” Trác Phi Dương cười, siết nhẹ vào tay Thư Phàm.

Đang cao hứng tươi cười, Thư Phàm xụ mặt: “Ngày nào cũng ăn cá nướng, tôi đã ngán lắm rồi.”

Về mặt cún con của Thư Phàm, khiến Trác Phi Dương thấy không đành lòng: “Nếu thế, sáng nay chúng ta vào rừng săn thú, được không ?”

“Săn thú ?” Thư Phàm tròn xoe mắt nhìn Trác Phi Dương. Trong đầu đang tưởng tượng đến hình ảnh, những miếng thịt vàng ươm, thơm tròn đang xèo xèo cháy mỡ trên đồng than hồng. Chỉ cần tưởng tượng đến đó, bỗng dưng nước bọt trong miệng Thư Phàm đều ồ ạt chảy ra.

Đôi mắt Thư Phàm sáng rực nhìn Trác Phi Dương, như thể hẳn chính là miếng thịt vàng ươm và thơm tròn trước mặt, cần phải ăn.

Trác Phi Dương bị Thư Phàm nhìn đến phát sợ, nụ cười trên môi hẳn cứng đờ. Đôi khi hẳn không thể hiểu được tính cách có một không hai của Thư Phàm. Bất cứ thứ gì mà hẳn cho rằng Thư Phàm sẽ sợ thì trái ngược hoàn toàn, Thư Phàm chẳng những không sợ, mà còn bấu môi coi đó là trò lừa gạt, chỉ đủ dọa và bắt nạt trẻ con.

Trong rừng có nhiều rắn rết, và những con bọ, mà những thiếu nữ thành thị khi nhìn thấy đều hét chói tai, co giò bỏ chạy, hoặc lăn đùng ra ngất xỉu. Thư Phàm lại chăm chăm nhìn, thậm chí còn dùng que củi to để đập. Mỗi lần nhìn thấy cảnh đó, Trác Phi Dương toát mồ hôi lạnh, lắc đầu kêu khổ.

Rửa mặt cho tỉnh táo, vuốt tóc cho bớt rối, Thư Phàm nắm tay Trác Phi Dương đi dạo trên bãi biển. Con chim hải âu đậu trên vai Thư Phàm.

Đi được một đoạn khoảng hơn 100 mét, Thư Phàm đột ngột dừng lại, quay sang hỏi Trác Phi Dương: “Bây giờ, anh có thể nói cho tôi biết lý do vì sao anh lại bắt nạt tôi được không ?”

Nụ cười trên môi Trác Phi Dương biến mất, khuôn mặt hẳn trầm lạnh. Hẳn không vui và thấy thoải mái khi Thư Phàm nhắc đến tên Hoàng Tuấn Kiệt.

“Nói đi !” Thư Phàm giục: “Tôi muốn anh giải thích rõ lý do cho tôi nghe. Tôi không thích sống trong cảnh lập lập lờ lờ này mãi.”

“.....” Trác Phi Dương im lặng. Hẳn không muốn nói gì cả. Chuyện này thì có gì hay đâu. Đây là việc riêng trong nội bộ gia đình hẳn. Hẳn sợ khi Thư Phàm biết được sự thật sẽ khinh thường hẳn và biết đâu Thư Phàm sẽ đau khổ thêm. Trong lòng hẳn vẫn luôn cho rằng Thư Phàm đang yêu Hoàng Tuấn Kiệt, nên những gì mà hẳn đang dấu kín nếu bị tiết lộ ra ngoài, sẽ gây bất lợi cho Thư Phàm.

“Nói đi ! Tại sao anh không chịu nói gì cả ?” Thư Phàm tức tối, ngẩng cao đầu nhìn Trác Phi Dương. “Anh bắt cóc tôi nhằm mục đích gì ? Có phải anh muốn một thứ gì đó của Hoàng Tuấn Kiệt, giả sử như là tiền bạc và chiếc ghế Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Thị, đúng không ?”

Lời của Thư Phàm, đã khiến Trác Phi Dương nổi giận. Hẳn cao giọng: “Cô cho rằng tôi là một kẻ tầm thường như thế sao ? Nếu tôi muốn lấy tập đoàn của nhà họ Hoàng, tôi sẽ dùng khả năng của mình, tuyệt đối không dùng cách hèn hạ này để uy hiếp hẳn.”

Tự dưng bị Trác Phi Dương quát mắng cho một trận, Thư Phàm đang tức giận sẵn, cũng cao giọng mắng lại hẳn: “Vậy thì tại sao anh không nói rõ lý do anh cho người bắt nạt tôi ? Anh có biết rằng vì anh mà xuýt chút nữa, ngay cả cái mạng nhỏ bé của mình tôi cũng không giữ được không hả ? Tôi và anh cùng vào sinh ra tử, chẳng lẽ anh vẫn còn không tin tưởng tôi, không thể nói cho tôi biết rõ nguyên nhân vì sao ?” Càng nói Thư Phàm càng tức. Quá bức mình, Thư Phàm chỉ tay vào mũi Trác Phi Dương: “Anh là một kẻ không biết lý lẽ và không biết điều nhất mà tôi từng gặp.”

Bấu môi, mặt hầm hầm tức giận, Thư Phàm xoay người bỏ đi.

Trác Phi Dương đứng lặng nhìn theo, Đôi mắt hẳn phủ một lớp sương mỏng, khuôn mặt lạnh băng. Lúc mới đầu tính kế bắt cóc Thư Phàm, hẳn đã biết Thư Phàm là người con gái quan trọng trong lòng Hoàng Tuấn Kiệt. Hẳn tưởng mình sẽ không động tâm với Thư Phàm. Nhưng sau đó, hẳn đã thấy mình đã nhầm lẫn hết cả rồi. Thư Phàm là một cô gái đặc biệt, tính cách ngay thẳng, ham nghịch ngợm và đôi khi gây ra những chuyện khiến hẳn giật mình lo sợ, đã dần dần xâm chiếm vào trong suy nghĩ của hẳn.

Từng ngày trôi qua đi, hẳn lại muốn giữ Thư Phàm bên cạnh mình, muốn giam giữ Thư Phàm cả đời, tham lam không muốn thả ra. Nhưng một phần ý nghĩ trong hẳn, luôn cảnh cáo cho hẳn biết, người con gái này không thuộc về hẳn. Thư Phàm thuộc về Hoàng Tuấn Kiệt.

Hai người đó mới xứng đôi, mới tạo nên một gia đình hạnh phúc. Còn hẳn bắt quả chỉ là một kẻ qua đường, chỉ là một hòn sỏi đi lạc. Tuy rằng có tạo ra một chút tiếng vang, nhưng không đủ mạnh để khuấy động cả một hồ nước.

Buổi chiều, Thư Phàm cùng Trác Phi Dương đi săn trong rừng. Thư Phàm là một cô gái dễ hờn dễ giận, nhưng cũng nhanh chóng làm lành và mau quên đi mọi chuyện không vui. Đối với Thư Phàm, trên đời này không có gì là không thể làm được và không có chuyện gì là không thể giải quyết được.

Tuy rằng vẫn tức giận và căm ghét Trác Phi Dương không hiểu đạo lý, nhưng vì nể tình hẳn cứu mình hai lần, hơn nữa thập thẩn chiếu cố và chiều chuộng mình, Thư Phàm đã dễ dàng bỏ qua và không chấp nhặt Trác Phi Dương nữa.

Thư Phàm chưa bao giờ đi săn thú, nên chân tay luống cuống và vụng về, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Cũng may, Trác Phi Dương là một người đàn ông đa tài. Dù phải sống trong môi trường hoang dã, cũng không làm khó được hắn.

Nhìn Trác Phi Dương thành thạo đào hố đặt bẫy, dùng dao vót những mũi tên nhọn hoắt, Thư Phàm ngồi xổm bên cạnh Trác Phi Dương, mắt chăm chú nhìn, đồng thời trong lòng thầm khâm phục hắn. Nếu không có hắn, e rằng Thư Phàm sớm bị thức ăn cháy đen độc chết.

Tuy không biết săn bắt thú, nhưng đối với thảo dược, Thư Phàm lại đặc biệt hiểu rõ. Thư Phàm có thể phân biệt đâu là thuốc có thể dùng để cầm máu, có thể ngăn được độc, vân vân và vân vân...

Trác Phi Dương nghe Thư Phàm vừa hái thuốc, vừa giải thích đến choáng váng cả đầu óc. Hắn tuy có trí óc minh mẫn và thông minh, nhưng hắn có bao giờ động đến thảo dược, có bao giờ nghiên cứu thuốc như Thư Phàm đâu mà hiểu được.

Thư Phàm hăng say và cao hứng nhòm chỗ nọ, ngó chỗ kia. Nhiều lúc phát hiện ra một cây cỏ lạ, Thư Phàm sung sướng đến mức nhảy cẫng lên, hoa chân múa tay, vừa hét gọi vừa vẫy tay rồi rít, kêu Trác Phi Dương mau đến xem.

Trác Phi Dương bắt đầu dẽ thớ dài, mỉm cười bước đến. Hắn thật không hiểu mấy cây cỏ kì lạ kia thì có gì hấp dẫn đâu. Hiện tại cả hai đang bị vây khốn ở đây, lẽ ra Thư Phàm phải nghĩ đến việc đi kiếm thức ăn và nghĩ cách ra khỏi đây mới đúng. Đáng này, suốt ngày Thư Phàm chỉ biết lang thang trong rừng để kiếm thảo dược và tìm những thứ như linh chi, hay nhân sâm gì gì đó...

Đối với một cô gái có tính cách có một không hai như Thư Phàm, Trác Phi Dương hẳn hết cách rồi. Hắn mắng cũng không dám, mà đánh lại càng không nổi, cuối cùng hắn chỉ còn cách dung túng cho Thư Phàm muốn làm gì thì làm.

Thôi thì, cứ để cho Thư Phàm vui vẻ đi kiếm thảo dược, còn hắn chăm chỉ đi kiếm thức ăn và nghĩ cách ra khỏi đây vậy. Hắn thấy như thế cũng tốt, hắn không muốn Thư Phàm buồn, mà lúc nào hắn cũng muốn nhìn thấy nụ cười vui vẻ và tươi rói trên môi Thư Phàm. Mỗi lần như thế, hắn thấy trái tim mình đập thật nhanh, đồng thời thấy chuyện bị cô lập ở đây cũng không còn đáng sợ nữa.

Thư Phàm khom người hái thảo dược, dúi vào một chiếc túi bị trôi dạt trên biển. Chiếc túi da này vẫn còn mới. Thư Phàm đoán có lẽ do một cô gái nào đó đi du ngoạn trên thuyền du lịch đã đánh rơi.

Trác Phi Dương ngồi xổm bên cạnh Thư Phàm, mắt quan sát cây cỏ vừa mới bị Thư Phàm nhổ lên. Trác Phi Dương càng nhìn, càng không phát hiện được ra cây cỏ này có gì đặc biệt, mà Thư Phàm lại vui vẻ đến thế. Nhìn Thư Phàm cẩn thận hái và nâng niu nó trên tay cũng đủ biết cây cỏ này quý như thế nào.

Thư Phàm hào phóng giảng giải cho Trác Phi Dương nghe. Trác Phi Dương mặc dù không hiểu lắm, nhưng vì không muốn làm mất nhã hứng của Thư Phàm, một phần hắn cũng là một người ham học hỏi, nên chăm chú lắng nghe như một học sinh gương mẫu.

Thư Phàm hài lòng vì đã tìm được một người biết chia sẻ niềm đam mê với thảo dược của mình.

Hai người đang một người nói thao thao bất tuyệt, một người mỉm cười, neho mắt nhìn. Đột nhiên bên tiếng ca nô thuyền máy lọt vào tai. Cả Thư Phàm và Trác Phi Dương giật mình, đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đã từng trải qua chuyện sinh tử, hiện giờ đang trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nên lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Trác Phi Dương lập tức nắm lấy tay Thư Phàm, miệng nói nhỏ: “Có người đến.”

“Tôi biết.” Thư Phàm thì thào đáp lại: “ Không biết những kẻ đó là ai ? ”

Con chim hải âu bay khỏi vai Thư Phàm. Nó khôn ngoan chao liệng bay lên cao, mắt dõi nhìn xuống mặt nước biển, gần bờ cát nơi Trác Phi Dương và Thư Phàm dựng một chiếc lều để ở tạm.

Từ trên cao con chim hải âu thấy có hai chiếc thuyền máy đang rà rà đi gần sát bờ biển, trên thuyền có bốn năm người đàn ông tay cầm súng, khuôn mặt hung dữ và bặm trợn, mắt láo liên nhìn vào hòn đảo.

Khi phát hiện ra một chiếc lều được lợp tạm bằng lá cây và củi gỗ, bọn chúng phát tay ra hiệu cho nhau. Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, gần mười tên đàn ông xông lên bờ.

Con chim hải âu phát ra những tiếng kêu chói tai. Trác Phi Dương nắm tay Thư Phàm chạy đi, hốt hoảng giục: “Mau ! Bọn chúng đã phát hiện ra tung tích của hai chúng ta rồi.”

Thư Phàm kinh sợ, khuôn mặt trắng bệch, vàng trán thanh tú lấm tấm mồ hôi, trái tim đập cuồng loạn trong lồng ngực. Chân cuống cuống chạy theo Trác Phi Dương. Bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong lòng bàn tay Trác Phi Dương.

“Hộp thuốc ! Còn hộp thuốc !” Đang chạy Thư Phàm bỗng dừng dừng lại, khi nghĩ đến vết thương trên lưng Trác Phi Dương cần thuốc và gạc để thay và băng bó.

“Bỏ đi !” Trác Phi Dương lôi Thư Phàm chạy thật nhanh, hơi thở hổn hển, dứt quãng: “Vết thương trên lưng tôi đã đỡ hơn nhiều rồi, không cần đến hộp thuốc đó nữa đâu.”

“Nhưng mà....” Thư Phàm vừa chạy theo Trác Phi Dương, vừa ngoái đầu nhìn lại về phía sau.

“Nghe lời tôi đi !” Trác Phi Dương khuyên bảo Thư Phàm: “Nếu chúng ta quay lại thì chỉ có con đường chết thôi.”

Thư Phàm mặc dù tiếc nuối hộp thuốc cứu thương, nhưng thấy Trác Phi Dương nói có lý, nên đành thôi không dám đòi quay lại lấy hộp thuốc nữa.

Cây rừng vùn vụt lùi lại về phía sau. Từng mảnh gai nhọn cào vào tóc vào người Thư Phàm và Trác Phi Dương. Để tránh cho Thư Phàm bị thương, Trác Phi Dương đã cố gắng dùng thân thể mình cản những cánh cây dại, mang đầy gai nhọn. Quần áo của cả hai bị cào rách đôi chỗ. Nền đất nhấp nhô lên xuống, trơn trượt vì rêu, mùi ẩm mốc do lá cây mục nát và do đất lâu ngày không có ánh sáng mặt trời bao phủ, khiến Thư Phàm hắt xì liên tục.

Trong khi Trác Phi Dương và Thư Phàm liều mạng chạy bán sống bán chết, càng lúc càng chạy sâu vào trong khu rừng, cả hai chạy theo tiếng kêu của con chim hải âu. Họ đang nhờ con chim hải âu dẫn đường.

Bên ngoài bãi cát gần bờ biển, gần mười tên đàn ông bám trọn lo lục xạo chiếc lều. Chúng tìm thấy hộp thuốc cứu thương, và một ít vỏ sò, vỏ ốc do Thư Phàm nhặt về để làm cảnh. Chúng điên tiết đã sập chiếc lều, hò hét nhau mau tỏa ra xung quanh, truy tìm hình bóng Thư Phàm và Trác Phi Dương.

Khi biết Trác Phi Dương và Thư Phàm chưa chết, chúng tức giận cực điểm đã dùng lửa, hỏa thiêu chiếc lều mà chúng đã và giẫm gãy nát lúc này.

Gần mười người đàn ông chia thành ba nhóm đi theo ba hướng khác nhau. Chúng quyết tâm phải giết chết bằng được Thư Phàm và Trác Phi Dương.

Bọn đàn ông bám trọn, quanh năm sống lén lút, làm ăn phạm pháp, quen thuộc với cuộc sống rừng rú hơn Trác Phi Dương và Thư Phàm, nên chỉ bằng mấy dấu vết mà cả hai để lại, chúng dễ dàng lần ra được manh mối.

Thân ảnh của bọn chúng chạy vun vút, bám theo Trác Phi Dương và Thư Phàm sát gót.

Thư Phàm là một cô gái chân yếu tay mềm, chưa bao giờ phải trải qua cuộc sống khổ cực, cũng chưa từng phải sống trong rừng, nên không thể so sánh với bọn đàn ông hung dữ và độc ác hơn ma quỷ kia.

Trác Phi Dương tuy đã từng đi săn và trải qua cuộc sống ở trong rừng, nhưng hiện giờ hắn đang bị thương, sức khỏe yếu kém, trong tay không có súng ống, không có vũ khí phòng thân, hơn nữa còn phải dắt theo một cô gái. Nếu một mình hắn, thì may ra còn có cơ hội chạy thoát thân, hay tìm cách lật ngược tình thế. Nhưng với tình hình hiện tại, thì xem ra lành ít dữ nhiều.

Thư Phàm và Trác Phi Dương chạy mỗi lúc một xa, càng chạy càng đi sâu vào trong rừng. Mặt trời trên cao đã dần tắt, ánh sáng màu vàng vọt không thể chiếu xuyên qua những tầng lá dày trong khu rừng. Mặt đất trơn trượt, Thư Phàm và Trác Phi Dương bước thấp bước cao, đã mấy lần Thư Phàm xuyết ngã nhào xuống đất. Nếu không có Trác Phi Dương đỡ, Thư Phàm đã ngã bầm dập không biết bao nhiêu lần.

Thân váy đã rách lỗ chỗ nhiều chỗ, mái tóc tơ mềm mượt màu đen bị gió thổi tung về đằng sau, trên đỉnh đầu dính nhiều lá cây rừng.

Quần áo trên người Trác Phi Dương cũng không khá hơn Thư Phàm bao nhiêu. Chiếc áo thun màu trắng đã bị gai cào rách, chiếc quần màu xám đen dính bùn đất.

Nhìn Thư Phàm và Trác Phi Dương lúc này trông rất chật vật và khổ sở. Họ là hai kẻ chạy loạn, đang cố chạy trốn để giữ lấy mạng sống của mình. Con đường phía trước mờ mịt, không đủ ánh sáng. Tất cả họ đều dựa theo bản năng của mình để chạy.

Chạy và chạy, không biết thời gian đã qua bao lâu. Đến lúc mệt không kịp thở, không thể chạy nổi nữa, Thư Phàm loạng choạng xuyết ngã, nói không ra hơi: “Trác... Trác Phi Dương ! Tôi mệt lắm rồi, tôi không chạy nổi nữa đâu.”

Đang chạy, Trác Phi Dương dừng lại, quay sang nhìn Thư Phàm: “Cô thấy trong người thế nào ?”

“Tôi sắp chết rồi.” Thư Phàm bực bội nói: “Anh không thấy tôi chạy không kịp thở hay sao ?”

Trác Phi Dương đưa mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Tuy rằng tạm thời bọn người xấu kia chưa đuổi kịp hai người, nhưng sẽ rất nhanh thôi, bọn chúng sẽ đuổi đến nơi.

“Đi thôi !” Trác Phi Dương dù muốn để cho Thư Phàm nghỉ ngơi lấy sức, nhưng vì sự an toàn của hai người, hắn đành phải dìu Thư Phàm đi.

Thư Phàm mệt mỏi, hơi thở đứt quãng, run rẩy bước theo Trác Phi Dương. Con chim hải âu bay về đậu trên vai Thư Phàm. Từ lúc Thư Phàm và Trác Phi Dương chạy sâu vào rừng, con chim hải âu khôn ngoan đã không còn kêu lên bất cứ một tiếng nào nữa. Nó sợ sẽ báo động cho gần mười tên đàn ông bám trọn và hung dữ kia biết.

Trác Phi Dương nắm chặt tay Thư Phàm dắt đi. Cả hai đã chạy được một đoạn đường khá xa. Ở giữa rừng sâu, hai người đều không biết mình đang ở đâu. Nói một cách chính xác, cả hai đang bị lạc đường.

Tối nay, họ không chỉ đối mặt với thú dữ ăn thịt người trong rừng, họ còn phải tìm cách lẩn trốn bọn sát thủ đang đuổi theo từ phía sau. Chưa có lúc nào, Thư Phàm lại thấy sợ hãi và hoảng loạn như thế. Cũng may, bên cạnh Thư Phàm còn có Trác Phi Dương. Nếu không, một cô gái chân yếu tay mềm như

Thư Phàm thì làm được gì.

“Tôi khát nước !” Thư Phàm liếm môi, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh, cố tìm kiếm một dòng suối.

Trác Phi Dương thương xót nhìn Thư Phàm. Trong ánh sáng mờ nhạt của khu rừng, đôi mắt hấn sáng rực như ánh lửa trong đêm đông, dung hòa những nỗi sợ mà Thư Phàm phải chịu đựng.

“Tôi đưa cô đi tìm một dòng suối nào đó.” Siết tay Thư Phàm, Trác Phi Dương vừa đi vừa lắng tai nghe.

Con chim hải âu nghe hiểu Thư Phàm đang nói gì, nó lập tức cất cánh bay đi.

Thư Phàm chỉ tay theo hướng bay của con chim hải âu: “Chúng ta cứ đi theo nó. Tôi tin rằng nó đang định hướng cho chúng ta đi.”

Trác Phi Dương quẹt mồ hôi trên trán, mỉm cười bảo Thư Phàm: “Con chim hải âu của cô rất thông minh.”

Thư Phàm cười, tự hào khoe con chim hải âu của mình: “Điều này là tất nhiên. Nếu không nhờ nó, có lẽ cả hai chúng ta đều làm mồi cho cá rồi.”

Trác Phi Dương gật đầu, đáp: “Cô nói đúng. Hai chúng ta đều phải cảm tạ công ơn cứu mạng của nó.”

Thư Phàm mặc dù vẫn còn rất sợ hãi, nhưng nói chuyện phiếm với Trác Phi Dương về con chim hải âu, khiến tinh thần của Thư Phàm bớt căng thẳng và bớt hỗn loạn hơn.

Con chim hải âu dẫn cả hai hết đi theo hướng đông, lại đi theo hướng tây. Cả hai không xác định được phương hướng, nên chỉ còn biết đi theo sự chỉ dẫn của con chim hải âu. Trong lòng hai người tin tưởng, con chim hải âu đang dẫn họ đến nguồn nước. Nếu ngay cả con chim hải âu cũng mù phương hướng, hai người sẽ chết vì khát trước khi bọn người xấu kia thực sự tặng cho mỗi người mấy phát đạn vào người.

Đi mất gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cả hai cũng đến được một dòng suối nhỏ.

Đã có nước suối để uống, Thư Phàm buông tay Trác Phi Dương, chân chạy nhanh lại gần dòng suối. Đá gần bờ suối mọc rêu xanh rì, Thư Phàm do hấp tấp đã ngã lộn nhào xuống nước.

Trác Phi Dương hoảng sợ, vội phi thân đến. Ban đầu, mới ngã xuống Thư Phàm rất sợ, nhưng dòng suối này chỉ đứng đến ngang thắt lưng, hoàn toàn không có chuyện sẽ bị chết đuối, nên thay vì giả dụa như lúc đầu, Thư Phàm lại cười như nắc nẻ, té nước làm ướt hết bộ quần áo mặc trên người Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương thở hắt ra một hơi, vừa mỉm cười vừa lắc đầu chịu thua tính cách có một không hai của Thư Phàm. Cũng may đây chỉ là một dòng suối nhỏ, nước chảy róc rách, không có xoáy nước khổng lồ như những dòng suối khác. Nếu không, Trác Phi Dương không dám tưởng tượng ra hậu quả nữa.

Thư Phàm và Trác Phi Dương tắm rửa sơ qua. Cả hai đã chạy gần cả một ngày rồi. Vừa đói vừa mệt, mồ hôi và bụi bẩn bám đầy người, họ cần phải tắm rửa và nghỉ ngơi.

Con suối tuy hơi nông nhưng cũng có rất nhiều tôm cá. Vừa có nước để tắm rửa, vừa kiếm được thức ăn, Trác Phi Dương và Thư Phàm đều vui vẻ bắt cá.

Lúc cả hai rời khỏi suối, cũng đã xâm xẩm tối. Sợ rằng đêm nay, nếu ngủ ở dưới đất, sẽ bị côn trùng, rắn rết, và thú dữ hại, Trác Phi Dương và Thư Phàm vừa cố kiếm tìm một hang động để ngủ qua đêm, vừa tiện tay kiểm cũi trên đường đi.

Con chim hải âu lại thực hiện nghĩa vụ đi thăm dò đường đi của mình. Một lúc sau, nó bay về đậu trên vai Thư Phàm.

Thư Phàm vuốt nhẹ vào đầu nó: “Em đã tìm được hang động chưa ?”

Con chim hải âu miệng kêu “gừ gừ”, đầu cọ nhẹ vào lòng bày tay Thư Phàm.

Thư Phàm mỉm cười: “Em đã tìm được rồi, đúng không ?”

Con chim hải âu cất cánh bay đi.

Trác Phi Dương nhìn cảnh Thư Phàm và con chim hải âu trò chuyện với nhau đến ngây ngẩn cả người. Hắn đã từng xem diễn xiếc, nhưng chưa thấy một con chim hải âu sống ở một nơi hoang dã, chỉ sau khi được Thư Phàm cứu mạng, đã đối xử thân thiết, và có thể hiểu được những gì mà Thư Phàm nói như con chim hải âu này.

Trác Phi Dương trong lòng thầm cảm thấy may mắn. Nếu không được con chim hải âu giúp sức, hai người đã không thuận lợi thoát được nhiều hiểm cảnh như thế.

Đến một khu đất lưa thưa cây rừng, nhờ ánh trăng soi tỏ, Thư Phàm và Trác Phi Dương có thể nhìn rõ mờ đường đi dưới đất. Ban đêm khu rừng âm u, thật đáng sợ. Cây rừng vươn ra những nhánh cây trông xù xì, tạo nên những hình thù kì quái. Thư Phàm đi sát vào người Trác Phi Dương, mắt kính hoảng nhìn xung quanh. Mỗi lúc nghe một âm thanh lạ, như tiếng sói tru, tiếng cành cây gãy, trái tim nhỏ bé của Thư Phàm đều nhảy lên bần bật, lòng

ngực gần như nổ tung, tất cả các giác quan trong cơ thể đều làm việc hết công suất.

Đi, đi mãi, đi theo hình bóng lơ mơ của con chim hải âu phía trước, hình dạng một cửa hang động bằng đá hiện trong tầm mắt của hai người.

Thư Phàm rất muốn buông tay Trác Phi Dương và xông lên phía trước, giống như lúc tìm thấy dòng suối nhỏ, nhưng đã nhận được nhiều bài học quý giá, hơn nữa lúc này Thư Phàm quá mệt mỏi, Thư Phàm ngoan ngoãn đi cùng Trác Phi Dương tiến lên phía trước.

Hang đá âm thấp, tối tăm, rất có thể có thú dữ sống như gấu, hay những con thú dữ ăn thịt khác... Để đảm bảo an toàn, Trác Phi Dương dặn dò Thư Phàm: “Cô đứng ở đây, để tôi vào thám thính trước.”

Thư Phàm lắc đầu, phản đối: “Không được ! Nếu muốn vào, thì cả hai chúng ta cùng vào.”

Trác Phi Dương bắt đầu nói: “Một mình tôi vào sẽ an toàn hơn. Nếu chẳng may trong hang động có gấu, tôi sẽ nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài. Còn nếu mang theo cô đi cùng, tôi làm sao có thể bảo vệ an toàn cho cô.”

Thư Phàm nghe Trác Phi Dương nói có lý, nhưng Thư Phàm vẫn không muốn để một mình Trác Phi Dương đi vào thám thính hang đá.

“Nghe lời tôi đi !” Trác Phi Dương vỗ nhẹ vào vai Thư Phàm, mỉm cười trấn an Thư Phàm “Tôi sẽ nhanh chóng ra thôi.”

Để con chim hải âu canh chừng Thư Phàm, cầm một cây gậy khá dài, dùng đá đánh lửa, châm cho đầu cây gỗ bùng cháy, Trác Phi Dương thận trọng bước vào trong hang đá.

Thư Phàm hồi hộp dõi theo hình bóng cao cao của Trác Phi Dương đi dần vào trong lòng miệng hang đá. Thư Phàm rất sợ Trác Phi Dương xảy ra chuyện gì. Nếu hấn bị thú dữ tấn công, và không còn trở ra nữa, Thư Phàm sẽ mất một người bạn đồng hành, sẽ mất đi người luôn chiều cô và quan tâm đến mình. Bỗng dưng, Thư Phàm thấy lòng mình thật trống vắng và cô đơn.

Đứng đợi một lúc, không còn chịu đựng hơn được nữa, Thư Phàm hít một hơi thật sâu, dùng đá đánh lửa, châm vào khúc củi gỗ, bước nhanh theo Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương đi sâu vào trong hang đá, vừa đi vừa cảnh giác, xem chừng xung quanh, tai chăm chú lắng nghe mọi âm thanh dù là nhỏ nhất, mắt căng ra cố gắng nhìn xuyên qua bóng tối. Lòng Trác Phi Dương nóng như lửa đốt, hấn rất muốn nhanh chóng khám phá xong lòng miệng hang đá, để ra bên ngoài tìm Thư Phàm, hấn không muốn Thư Phàm đứng đợi một mình trước cửa hang. Nếu không phải do tình huống bắt buộc, hấn tuyệt không muốn để Thư Phàm rời xa khỏi tầm mắt của mình.

Thư Phàm bám theo hình bóng của Trác Phi Dương. Càng đi Thư Phàm càng đi sâu vào trong hang đá. Trác Phi Dương nghe thấy tiếng kêu quen thuộc của con chim hải âu rất gần mình, theo phản xạ hấn quay lại. Bỗng dưng, hấn có linh cảm không hay, hấn tưởng Thư Phàm đã gặp phải chuyện gì đó bất trắc nên con chim hải âu mới bay vào đây cầu cứu hấn. Nhưng khi nhìn thấy ánh lửa bùng bùng và hình bóng Thư Phàm nằm gọn trong đáy mắt, tâm trạng hoảng loạn và căng thẳng của Trác Phi Dương thả lỏng dần dần, đồng thời hấn thấy tức giận. Tại sao Thư Phàm không chịu ngoan ngoãn đứng đợi hấn ở bên ngoài, lại theo hấn đi vào trong này làm gì ? Nếu chẳng may trong hang đá thật sự có gấu, thì biết phải làm sao ?

“Thư Phàm !” Trác Phi Dương bực bội, cao giọng quát nhỏ: “Tại sao cô lại vào đây ? Tôi đã dặn dò cô đứng đợi ở bên ngoài rồi kia mà ?”

Thấy Trác Phi Dương vẫn bình yên vô sự, Thư Phàm vỗ vỗ ngực, mỉm cười thật tươi, quan tâm hỏi hấn: “Anh không sao chứ ? Có phát hiện nguy hiểm gì không ?”

Nhìn nụ cười và ánh mắt dịu dàng, nghe giọng nói hỏi han quan tâm của Thư Phàm, cơn giận trong Trác Phi Dương xẹp xuống như quả bóng xì hơi: “Không có. Tôi vẫn chưa phát hiện được gì.”

“Tốt quá !” Thư Phàm tiến lại gần Trác Phi Dương, tự nhiên nắm lấy tay hấn. Sương đêm xuống, Thư Phàm có chút lạnh.

Trác Phi Dương cảm nhận được sự sợ hãi qua bàn tay lạnh giá và hơi run rẩy của Thư Phàm. Siết nhẹ tay Thư Phàm, Trác Phi Dương mỉm cười: “Đừng lo ! Tôi nghĩ trong này chắc không có gấu đâu. Tôi đã đi được gần đến cuối hang đá rồi, mà vẫn chưa thấy bóng dáng một con gấu nào cả.”

Thư Phàm mỉm cười, gật đầu, cùng Trác Phi Dương đi sâu vào trong hang đá.

Đúng như những gì mà Trác Phi Dương đã dự đoán, trong hang đá không hề có gấu, và lại hang đá cũng không sâu lắm, chỉ có một đường đi duy nhất, không hề có ngõng ngách.

Để tránh bị bọn sát thủ phát hiện ra mình, cả hai nhóm lửa giữa lòng hang đá. Thư Phàm giúp Trác Phi Dương xiên cá vào que củi tươi đã bẻ trên đường đi. Công việc nướng cá, Thư Phàm giao cho Trác Phi Dương. Khi mùi thơm của cá bay vào mũi, Thư Phàm xoa xoa chiếc bụng đã đói meo, đang kêu gào đòi ăn.

Trác Phi Dương cẩn thận đưa cho Thư Phàm một xiên cá nướng vàng thơm. Thư Phàm hoan hỉ đón lấy, bắt chập vẫn còn nóng, vội cắn ngay một miếng vào thân cá. Vì ăn hấp tấp, lưỡi Thư Phàm bỏng rầy, tuy nhiên Thư Phàm không chịu nhả miếng cá vàng thơm, thơm nức trong miệng ra, mà cố nuốt trôi xuống cổ họng. Thư Phàm hà hơi, liên tục phẩy tay gần miệng cho bớt nóng.

Trác Phi Dương phì cười, dùng chiếc lá múc cho Thư Phàm một ít nước đựng trong chiếc túi da. Sau khi uống ít nước do Trác Phi Dương đưa, Thư Phàm thấy bớt nóng hơn, tiếp tục cúi đầu ăn nốt con cá nướng được xiên vào que củi tươi.

Trác Phi Dương chăm chỉ nướng xong năm xiên cá, lúc này hắn mới ngừng tay và ăn một con cá nướng. Trong khi đó, Thư Phàm đã chuyển sang ăn con cá thứ hai, vừa ăn Thư Phàm vừa bón cho con chim hải âu ăn cùng. Từ lúc sống trên đảo hoang cùng Trác Phi Dương và Thư Phàm, con chim hải âu đã làm quen với thức ăn được nướng chín.

Thư Phàm tuy phàm ăn, nhưng lại ăn rất ít. Chỉ ăn được hai con cá, Thư Phàm đã no bụng không còn muốn ăn nữa. Một mình con chim hải âu, ăn hết hơn một con cá. Trác Phi Dương ăn hết hai con cá.

Ăn uống no say, con chim hải âu bay ra ngoài cửa hang, đứng cạnh giới, Thư Phàm và Trác Phi Dương đốt một đồng củi khá to, cả hai ngồi xung quanh đồng lửa, cùng sưởi ấm và nói chuyện phiếm.

Thư Phàm vẫn còn thắc mắc, muốn biết nguyên nhân vì sao Trác Phi Dương lại cho người bắt cóc và giam giữ mình. Nhân cơ hội chỉ có hai người, không có việc gì để làm, hơn nữa vẫn còn chưa thấy buồn ngủ, Thư Phàm lại hỏi Trác Phi Dương: “Anh vẫn không thể nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao anh bắt cóc tôi được sao ?”

Trác Phi Dương luồn tay vào tóc, mắt nhìn Thư Phàm: “Tôi biết tôi cho người bắt cô là không đúng. Chuyện này cũng chỉ là do bất đắc dĩ, tôi trong một phút nông nổi đã nghĩ ra cách này để trừng phạt Hoàng Tuấn Kiệt. Nhưng hiện giờ, tôi thấy hối hận rồi. Khi nào thoát ra khỏi đây, tôi sẽ cho người đưa cô về với Hoàng Tuấn Kiệt.”

Thư Phàm tự dưng thấy tức giận ngút trời, cao giọng nhắc Trác Phi Dương: “Anh cho tôi là ai, là một món hàng hóa hay sao, mà anh có thể, thích thì bắt tôi đi, còn không thích thì mang trả tôi về ?”

“Tôi xin lỗi.” Trác Phi Dương bối rối nói, ngữ khí có vẻ trầm trọng.

Thư Phàm bĩu môi: “Anh chỉ đơn giản nói một câu xin lỗi là xong hả ? Ít nhất anh phải bồi thường danh dự cho tôi, chưa hết anh phải trả lại công đạo cho tôi, trong mấy ngày tôi bị anh bắt nhốt và cầm tù.” Thư Phàm thao thao bất tuyệt, dơ cao nắm đấm: “Còn nữa, anh cũng phải bồi thường mạng sống xuyết chút nữa là bị mất của tôi. Hừ ! Đừng nghĩ rằng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho anh. Tôi nhất định sẽ kiện anh ra tòa, sẽ... sẽ...” Bí lí Thư Phàm cũng chẳng biết mình sẽ làm gì nữa.

Trác Phi Dương bật cười: “Được rồi. Cô không cần phải cố lên. Tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, trả toàn bộ phí tổn cho cô. Cô muốn tôi làm gì, tôi sẽ làm thứ đó.”

“Vậy anh nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao, anh lại cho người bắt cóc và nhốt tôi đi.” Thư Phàm hạ giọng, chắp hai tay năn nỉ Trác Phi Dương.

“Điều này quan trọng với cô lắm sao ?” Trác Phi Dương lắc đầu cười khổ. Xem ra ngày nào mà hắn vẫn còn chưa nói cho Thư Phàm biết, Thư Phàm nhất định sẽ không để cho hắn yên.

“Tất nhiên là quan trọng rồi.” Thư Phàm hùng hổ trả lời: “Tôi phải biết nguyên nhân vì sao mình bị bắt cóc và giam giữ một cách oan uổng chứ ? Nếu phải là anh, anh cũng sẽ tò mò muốn biết như tôi thôi.”

Trác Phi Dương nhìn Thư Phàm, mỉm cười khoe hai lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa của mình. Đối với Thư Phàm, Trác Phi Dương hẳn chỉ có dung túng và nuông chiều, chưa bao giờ có ý nghĩ là sẽ gây bất cứ thương tổn gì đến Thư Phàm.

“Nói đi ! Nói đi mà !” Thư Phàm ngồi xổm, nhảy cóc sang bên cạnh Trác Phi Dương, cơ thể gần như dán sát vào người hắn.

Trác Phi Dương giật mình, nhịp đập trong trái tim nhảy loạn. Vẫn biết rằng, Thư Phàm là một cô gái hào sảng, không để ý đến hành động vô tư của mình có thể khiến cho người khác hiểu lầm, nhưng trong lòng hắn vẫn có một chút chờ mong, vẫn có một chút hy vọng rằng đây là sự thật.

“Nói đi ! Nói đi ! Tôi xin anh đấy !” Thư Phàm dựa đầu vào vai Trác Phi Dương, che miệng ngáp ngủ.

Trác Phi Dương ngây ngẩn nhìn Thư Phàm, hắn để cho Thư Phàm tùy tiện dựa vào vai hắn, mắt mờ màng sắp đi vào giấc ngủ.

Một lát sau, Thư Phàm nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn. Đồng củi lửa bập bùng, kêu lách cách, những hòn than nhỏ bay lập lờ theo gió. Trác Phi Dương ngồi im, thân hình cứng ngắc. Hơi thở nữ tính, thơm mùi hương hoa nhài bay vào mũi Trác Phi Dương.

Bên ngoài cửa hang gió lạnh gào rít, con chim hải âu mắt đen láy nhìn xuyên vào bóng đêm dày vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tám giờ sáng, Trợ lý Tân ăn mặc chỉnh tề, đứng trước mặt Vũ Gia Minh, báo cáo cho hắn nghe thông tin mà mình đã thu thập được trong một ngày vừa qua.

Vũ Gia Minh mặc dù đã nôn nóng đến cực điểm, nhưng bên ngoài hắn vẫn giữ được dáng vẻ bình tĩnh và lạnh nhạt.

“Nói đi !” Hắn lạnh lùng ra lệnh, ngữ khí nhàn nhạt.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Trợ lý Tân chỉnh lại gọng kính, lấy khăn tay lau mồ hôi trán, hắng giọng nói.

“Hơn một ngày vừa qua, tôi đã phái tất cả hơn bốn người theo dõi nhất cử nhất động của nhà họ Châu và cô Tú Linh.” Trợ lý Tân dứt khăn tay vào túi quần, tay lật dở tài liệu.

Vũ Gia Minh cau mày, hắn ghét nhất là phải chờ đợi, hơn nữa tên trợ lý ngu ngốc của hắn còn lè mề nói bóng gió xa xôi.

“Nói vào chủ đề chính.” Vũ Gia Minh dù không muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng nếu không nói rõ, hắn sợ Trợ lý Tân sẽ tiếp tục dài dòng văn tự, mà sức chịu đựng trong hắn đã vượt quá giới hạn rồi.

“Vâng, vâng...” Trợ lý Tân sợ hãi, luống cuống xuyết làm rơi tập tài liệu in chi chít chữ trên tay. Trước khi đến đây, Trợ lý Tân đã nghiên cứu kỹ tập tài liệu, đã ghi nhớ vào đầu, nên không sợ báo cáo sai.

Đặt tập tài liệu trên bàn, Trợ lý Tân khom người nói: “Theo những gì mà tôi điều tra được, cô Tú Linh hiện giờ đang bị mất trí nhớ do bị tai nạn giao thông cách đây hơn nửa tháng.”

“Cái gì !” Vũ Gia Minh ngồi thẳng người, giật mình nhìn thẳng vào mắt Trợ lý Tân, miệng bật thốt ra một tiếng quát khá to.

Tiếng quát của Vũ Gia Minh khiến trái tim nhỏ bé của Trợ lý Tân nhảy loạn trong lồng ngực, chỉ một chút xíu nữa thôi là đã nhảy bật ra bên ngoài rồi. Trợ lý Tân run run thò tay vào túi quần, tiếp tục lau mồ hôi trán.

Vũ Gia Minh siết chặt nắm đấm, mạnh tay dở từng trang tài liệu, mắt chăm chú đọc. Ban đầu, hắn không muốn nghe Trợ lý Tân báo cáo chuyện tình cảm của Tú Linh và Châu Kiệt Phong, hắn sợ phải nghe những gì mà hắn không muốn nghe. Nhưng ngàn vạn lần, hắn không dám tưởng tượng thú cưng của hắn lại bị tai nạn giao thông dẫn đến mất trí nhớ.

Tập tài liệu ghi chi tiết, ngày tháng Tú Linh bị tai nạn giao thông, ai là người đã đâm vào Tú Linh, tên bệnh viện mà Tú Linh đã nằm, thậm chí ngay cả bác sĩ điều trị cho Tú Linh là ai cũng được ghi rõ.

Vũ Gia Minh đọc đi đọc lại, tay hắn bóp nhàu xấp giấy, mắt hắn đục ngầu. Là hắn đã trách nhảm Tú Linh, đã ngu xuẩn tự hành hạ và dằn vặt chính mình, thậm chí hắn còn tính kế để trả thù Tú Linh tội dám phản bội lại hắn.

Một lúc sau, khi đã đọc gần thuộc lòng tất cả các sự kiện được ghi rõ trong tập tài liệu, hít một hơi thật sâu, thở ra, cố nén giận, Vũ Gia Minh ngẩng đầu nhìn Trợ lý Tân đang đứng run rẩy trước mặt.

“Những thông tin này hoàn toàn là sự thật ?” Vũ Gia Minh khàn giọng hỏi Trợ lý Tân. Trong đôi mắt hắn đang có hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt lên đến tận ngọn cây.

“Vâng vâng, đây hoàn toàn là sự thật. Chính tôi và một số vệ sĩ đã đến tận bệnh viện nơi cô Tú Linh nằm để điều tra.” Trợ lý Tân lắp bắp, tuôn ra một hơi thật dài, như sợ Vũ Gia Minh không tin tưởng mình, cho rằng mình bịa đặt ra tất cả.

“Nói như thế có nghĩa là Châu Kiệt Phong đã lợi dụng sự mất trí nhớ của Tú Linh để lừa gạt cô ấy ?” Trong người Vũ Gia Minh giờ có hai ngọn lửa đang bốc cháy, một ngọn lửa trong trái tim hắn, một ngọn lửa hận thù đang thiêu đốt lý trí.

Trợ lý Tân đáng thương không dám nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo ngàn năm băng tuyết của Vũ Gia Minh, chỉ biết cúi đầu, run run đáp: “Vâng.”

“Rầm !” Vũ Gia Minh tức giận đập bàn. Âm thanh vang lên như tiếng chuông ngân, đã dọa Trợ lý Tân nhảy dựng, theo phản xạ lùi ra sau mấy bước chân, mắt len lén nhìn Vũ Gia Minh. Trợ lý Tân nuốt nước bọt, cô họng khô khốc, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa.

“Đáng chết ! Dám lợi dụng người con gái của tôi.” Mắt Vũ Gia Minh vẫn đỏ, tất cả mọi phần nộ và âm ngoan đều được ẩn dấu sâu trong đôi mắt lạnh lẽo của hắn.

Đang tức giận phùng phùng, đột nhiên Vũ Gia Minh nghĩ đến một chuyện, hắn trừng mắt, hỏi Trợ lý Tân: “Đã điều tra ra được nguyên nhân vì sao Tú Linh lại bị tai nạn giao thông chưa ?” Vũ Gia Minh không tin Tú Linh bỗng dưng bỏ đi lang thang ngoài đường, hơn nữa còn băng qua đường mà không ngoái trước ngoái sau. Trong ấn tượng của hắn, Tú Linh là một cô gái nhất gan, tuyệt không dám bỏ đi lung tung như thế.

Trợ lý Tân rụt rè, mắt lo sợ nhìn Vũ Gia Minh, ngập ngừng nửa muốn nói nửa lại không.

“Nói đi !” Vũ Gia Minh quát, đi kèm theo là một tiếng đập bàn thật to: “Nếu mà còn không chịu nói, đừng trách tôi ra tay độc ác.”

“Tôi nói, tôi nói !” Trợ lý Tân kêu khổ, tự trách mình ngu ngốc khi dám thử thách sức chịu đựng của Vũ Gia Minh.

“Nói đi !” Vũ Gia Minh thu lại ánh mắt có thể giết người, trầm giọng ra lệnh.

“Cô Tú Linh sợ đi bỏ đi lang thang ngoài đường là do trước đó cô ấy đã gặp riêng cô Đào Tuyết Viên ngoài vườn.” Trợ lý Tân vừa lau mồ hôi trán, vừa run giọng trả lời Vũ Gia Minh.

“Cái gì !” Một lần nữa, Vũ Gia Minh lại quát âm lên. Hắn đứng bật dậy như lò xo, đôi mắt lãnh lẽo của hắn mãnh liệt chiếu thẳng vào người Trợ lý Tân.

Trợ lý Tân co rúm lại như một con sâu dóm, hận không thể tìm được một cái khe nhỏ để chui xuống. “Tại sao mình phải phục vụ một ông chủ âm ngoan và đáng sợ như Vũ Gia Minh ?” Trợ lý Tân khóc không ra nước mắt, trong lòng đang oán thầm số phận không may của mình.

Từ từ Vũ Gia Minh ngồi xuống ghế, khuôn mặt hắn khôi phục lại sự băng lãnh thường ngày. Về mặt hắn không tỏ rõ hờn giận, cũng không để lộ ra bất cứ cảm xúc nào. Nhìn hắn lúc này chỉ thấy một khuôn mặt phẳng như gương, lạnh như băng đá.

Vũ Gia Minh dù không nghe được cuộc nói chuyện giữa Tú Linh và Đào Tuyết Viên, nhưng hắn cũng có thể đoán được tám, chín phần. Hắn đoán nhất định Đào Tuyết Viên đã dùng những lời lẽ cay độc, bịa chuyện nói rằng cô ta là vợ chưa cưới của hắn, khiến Tú Linh khóc lóc và thương tâm bỏ đi. Chỉ có như thế, Tú Linh mới đi lang thang ngoài đường, mới băng qua đường mà không nhìn trước ngó sau, dẫn đến tai nạn giao thông.

Chỉ cần nghĩ trong hơn nửa tháng vừa qua, Tú Linh nằm trên giường, phải vượt qua bệnh tật một mình, phải trải qua nỗi sợ hãi và cô đơn khi không nhớ ra được mình là ai, hơn nữa hắn còn không có ở bên cạnh để chăm sóc và an ủi động viên, Vũ Gia Minh đã căm hận đến mức muốn giết người.

“Giỏi lắm Đào Tuyết Viên, cô dám bày trò lừa gạt tôi, lại còn dám hại đến Tú Linh ?” Vũ Gia Minh nhếch mép, cười nhạt: “Đã thế, cô đừng trách tôi ra tay độc ác với cô.” Hơn nửa tháng nay, hắn vừa mãi lo tìm kiếm Tú Linh, vừa phải lo công việc làm ăn của gia đình, nên tạm thời buông tha không đếm xỉa gì đến Đào Tuyết Viên, vẫn để cho cô ta lượn lờ xung quanh mình. Nhưng hôm nay, mọi chuyện đã kết thúc. Hắn tuyệt đối không thể để cho người gián tiếp hại Tú Linh xuất mất mạng sống yên ổn trên đời.

Biết Tú Linh không phản bội lại mình, chỉ là do bị mất trí nhớ nên mới thế, Vũ Gia Minh không còn trách và oán hận Tú Linh nữa. Nhớ đến khuôn mặt tái nhợt, những giọt nước trong veo và đôi mắt ngơ ngác thất thần của Tú Linh vào buổi tối hôm trước, lòng Vũ Gia Minh đau nhói.

Là do hắn ngu ngốc, nên mới không nhận ra tình trạng không bình thường của Tú Linh. Giờ thì mọi hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, hắn tin rằng sẽ sớm tìm ra cách đưa Tú Linh trở về bên cạnh mình, hơn nữa hắn còn phải tìm bác sĩ giỏi để chữa trị căn bệnh bị mất trí nhớ tạm thời của Tú Linh.

Đào Tuyết Viên không phải là một cô gái đơn giản, cô ta có đầy đủ sự âm ngoan của một con người thâm độc. Buổi tối hôm đến dự tiệc nhà họ Châu, bắt gặp hình ảnh Vũ Gia Minh cuống cuống lo sợ khi thấy Tú Linh sắp ngã xỉu, mặc dù Tú Linh đã là vợ chưa cưới của người khác, cô ta đã hiểu ra rằng vĩnh viễn trong lòng Vũ Gia Minh chỉ có duy nhất một hình bóng là Tú Linh.

Cô ta làm sao có thể chấp nhận được sự thật này. Nguyên tắc làm người của cô ta là không ăn được thì phải đập bỏ. Cô ta đã phải dùng tâm làm nhiều chuyện như thế, cô ta không muốn bị trắng tay, không được một thứ gì cả.

Cô ta mặc kệ Vũ Gia Minh có yêu cô ta không, có muốn lấy cô ta làm vợ không ? Cô ta phải tìm đủ mọi cách để tách rời Tú Linh ra khỏi Vũ Gia Minh, phải khiến cả hai sống xa nhau vĩnh viễn. Để làm được điều này, chỉ có một cách duy nhất là khiến Tú Linh không bao giờ lấy lại được trí nhớ và lấy Châu Kiệt Phong làm chồng. Đào Tuyết Viên tin rằng Châu Kiệt Phong không phải là một chàng trai dễ chọc, một khi hắn đã có tình cảm với Tú Linh, hắn sẽ bằng mọi giá giữ Tú Linh thật chặt ở bên cạnh mình.

Tin tưởng vào kế hoạch đã vạch sẵn trong đầu, hơn chín giờ sáng, Đào Tuyết Viên gọi điện thoại cho Châu Kiệt Phong.

Hơn bảy giờ sáng, sau khi ăn cơm cùng Tú Linh, Châu Kiệt Phong được ông Cao lái xe đưa đi làm. Tập đoàn của nhà họ Châu cũng lớn mạnh chẳng kém gì tập đoàn của nhà họ Vũ và nhà họ Hoàng, có thể nói mỗi tập đoàn đều có thế mạnh của riêng mình và đều hùng cứ một phương. Trong khi tập đoàn của nhà họ Vũ và nhà họ Hoàng nắm giữ quyền sản xuất và phân phối ô tô, tập đoàn của nhà họ Châu lại mạnh về kinh doanh khách sạn và tài chính.

Ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc, đang đọc tài liệu trên tay, nghe tiếng chuông điện thoại, Châu Kiệt Phong cau mày, liếc mắt nhìn tên người gọi cho mình trên màn hình điện thoại.

Thấy tên Đào Tuyết Viên hiện lên trên màn hình, Châu Kiệt Phong rơi vào trầm tư. Mặc dù hắn không biết lý do vì sao Đào Tuyết Viên lại chủ động gọi điện trước cho mình, nhưng hắn vẫn có thể lờ mờ nhận ra chuyện lần này có liên quan đến cuộc hôn nhân sắp tới của hắn. Nhớ lại ánh mắt khó hiểu của Vũ Gia Minh và Đào Tuyết Viên nhìn Tú Linh trong buổi tiệc vào buổi tối hôm trước, đến tận hôm nay, hắn vẫn còn thấy lo sợ vu vơ.

“Chào anh ! Chúng ta có thể hẹn gặp nhau một chút được không ?” Đào Tuyết Viên mỉm cười, dịu dàng hỏi Châu Kiệt Phong.

Châu Kiệt Phong xem đồng hồ đeo trên cổ tay. Thấy mới có hơn chín giờ sáng, hắn cười nói: “Được rồi. Em nói điện chỉ đi.”

“Hẹn gặp anh ở nhà hàng Trùng Khánh. Hy vọng là em không làm phiền anh.” Đào Tuyết Viên cười, giọng ngọt ngào như mía đường.

“Không phiền một chút nào. Anh cũng không bận lắm.” Châu Kiệt Phong tuy ngoài mặt tươi cười, nhưng lòng hắn chất đầy tâm sự và những suy nghĩ hỗn loạn. Cuộc hôn nhân này xem ra đã bắt đầu có sóng gió. Vì hắn là người không thành thật, đã tính kế lừa dối Tú Linh trước, nên hiện giờ hắn đang phải sống trong lo lắng và bất an.

Đút tập tài liệu vào ngăn bàn, cầm chìa khóa xe ô tô, vừa đi ra cửa phòng, vừa sờ tay vào áo khoác, khuôn mặt Châu Kiệt Phong đã phủ một lớp sương mỏng. Trước mặt mọi người, hắn lúc nào cũng nở một nụ cười thân thiện như thiên sứ, nhưng khi không còn ai, hắn lại hiện nguyên hình là một kẻ vô tình và lạnh lùng.

Gần mười phút sau đó, Châu Kiệt Phong một mình lái xe đến nhà hàng Trùng Khánh theo như lời mời của Đào Tuyết Viên.

Đào Tuyết Viên đã đến được một lúc, cô ta vừa ngồi đợi Châu Kiệt Phong trên một chiếc bàn kê ở giữa quán, vừa thưởng thức cà phê, mắt quan sát xung quanh.

Đậu xe trước cửa quán, Châu Kiệt Phong mở cửa kính, thông thả rảo bước vào trong.

Xác định được chiếc bàn mà Đào Tuyết Viên đang ngồi, Châu Kiệt Phong gắng gượng nở một nụ cười: “Chào em !”. Tự kéo ghế, Châu Kiệt Phong ngồi xuống.

“Chào anh !” Đào Tuyết Viên mỉm cười, nụ cười mang theo trăm hoa đua nở. Các quý ông ngồi trong quán, đều bị nụ cười, sắc đẹp và ánh mắt long lanh như pha lê của cô ta hấp hồn, trái tim nhảy cuồng loạn trong lồng ngực.

“Anh uống gì ?” Đào Tuyết Viên nhắm một ngụm cà phê, liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Châu Kiệt Phong.

“Cho anh một tách cà phê.” Châu Kiệt Phong lơ đãng trả lời. Trong đầu đang trầm hỏi không biết cô ta gọi mình ra đây nhằm mục đích gì.

Đào Tuyết Viên vẫy tay, nhẹ giọng gọi một nhân viên phục vụ nữ: “Mang cho tôi một tách cà phê.”

Cô nhân viên nữ khẽ khom người, gật đầu nói: “Phiền quý khách chờ cho một chút.” Nói xong, cô ta xoay người, nhanh chân bước đi.

Cô nhân viên chỉ đi một lát, đã quay trở lại với một chiếc khay màu trắng. Trên khay đặt một tách cà phê đen bốc khói, một lọ đường và một lọ sữa.

Chờ cô nhân viên đặt tất lên mặt bàn kính, và đi khuất. Châu Kiệt Phong dùng thìa múc một muỗng đường và một muỗng sữa cho vào tách cà phê. Cách làm của hắn rất tao nhã, rất quý phái. Đào Tuyết Viên chăm chú ngắm nhìn, theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất của Châu Kiệt Phong.

Nhấp hai ngụm cà phê, lúc này Châu Kiệt Phong mới cười hỏi Đào Tuyết Viên: “Em hẹn anh ra đây, chắc có chuyện gì đó cần nói ?” Đôi mắt sắc bén của Châu Kiệt Phong nhìn thẳng vào mắt Đào Tuyết Viên.

Đào Tuyết Viên cười, nheo mắt hỏi: “Anh không cho rằng, em hẹn anh ra đây chỉ để nói chuyện phiếm thôi sao ?”

Châu Kiệt Phong cười khê: “Con gái duy nhất của chủ tịch Đào từ bao giờ lại có nhã hứng gọi anh ra đây chỉ để nói chuyện phiếm thôi thế ?”

Đào Tuyết Viên không trách Châu Kiệt Phong đùa cợt mình. Vuốt ngón mái tóc ra đằng sau gáy, cô ta nói tiếp: “Em gọi anh ra đây vì có chuyện muốn nói liên quan đến thân thể của Tuyết Nguyệt – người vợ chưa cưới của anh.”

Nụ cười trên môi Châu Kiệt Phong tắt, khuôn mặt hắn đông cứng: “Em biết về thân thể của Tuyết Nguyệt ?” Giọng nói của Châu Kiệt Phong đã có chút hơi run rẩy.

“Tên thật của cô ấy không phải là Tuyết Nguyệt, mà là Tú Linh.” Đào Tuyết Viên căng thẳng nhìn vào mắt Châu Kiệt Phong. Cô ta cẩn thận dò xét phản ứng trên khuôn mặt Châu Kiệt Phong. Chần chờ một chút, cô ta úp úp mở mở, nói tiếp: “Cô ấy và Vũ Gia Minh có quan hệ rất mật thiết với nhau.”

Sự tự chủ của Châu Kiệt Phong hoàn toàn bị đã bại. Hắn đã từng nghi ngờ về thân thể của Tú Linh, từng cho rằng Tú Linh đã có người yêu, nhưng hắn chưa từng nghĩ Tú Linh là người tình của Vũ Gia Minh. Nếu điều này là thật, thì hắn đã gặp phải một rắc rối lớn rồi. Cách làm người của Vũ Gia Minh thế nào, không phải là hắn không biết, cũng không phải chưa từng được lĩnh giáo.

Vũ Gia Minh là một kẻ thâm hiểm, ích kỷ và tự cao tự đại. Một khi hắn đã thích thứ gì, hắn sẽ làm đủ mọi cách để có bằng được thứ đó. Mặc kệ là Tú Linh vì sao lại đi lang thang ngoài đường, bị tai nạn giao thông dẫn đến mất trí nhớ. Sự thật Tú Linh là người của hắn vẫn mãi là sự thật, điều này không thể thay đổi được.

Mất một lúc lâu thật lâu, Châu Kiệt Phong mới lấy lại được bình tĩnh và tự chủ, hắng giọng, hắn nghi hoặc hỏi: “Những gì mà em nói hoàn toàn là sự thật chứ ? Nếu Tú Linh là người yêu của Vũ Gia Minh, tại sao buổi tối hôm đó hắn lại không nói gì cả ?”

Đào Tuyết Viên cười nhạt: “Anh hiểu tính cách tự cao tự đại của anh ấy rồi còn gì. Anh ấy làm sao có thể làm ầm lên, và lôi Tú Linh đi trước mặt mọi người. Làm thế có khác gì, anh ấy tự hạ nhục chính bản thân mình.”

“Cho nên....” Châu Kiệt Phong bỏ dở câu nói. Hắn đã tin tám, chín phần rồi, tin rằng Tú Linh thực sự là người yêu của Vũ Gia Minh.

“Cho nên nhân lúc Vũ Gia Minh vẫn còn chưa biết được chuyện Tú Linh bị tan nạn giao thông dẫn đến mất trí nhớ, anh hãy tiến hành tổ chức đám cưới sớm đi, hay là đưa cô ấy đi đâu đó.” Đào Tuyết Viên cuối cùng cũng nói ra mục đích của cuộc gặp này.

Châu Kiệt Phong nhìn Đào Tuyết Viên bằng đôi mắt thâm trầm, hần cười lạnh, hỏi Đào Tuyết Viên: “Còn em, em định giải quyết chuyện này thế nào? Tại sao em không tìm cách bắt ép Vũ Gia Minh sớm cưới em làm vợ, em lại bắt anh phải cướp gấp Tú Linh và đưa cô ấy đi thật xa?” Châu Kiệt Phong mặc dù thấy cách mà Đào Tuyết Viên gợi ý cho hần rất hợp lý, nhưng hần vẫn có chút không cam lòng.

“Anh đừng giả ngu nữa có được không?” Đào Tuyết Viên bực bội, nghiêng rãnh, trừng mắt nhìn Châu Kiệt Phong. “Nếu em có cách ép anh ấy cưới em sớm, em đã làm rồi. Anh ấy đâu có ngốc nghếch và ngây thơ như Tú Linh.”

“.....” Châu Kiệt Phong rơi vào trầm tư. Biết được sự thật Tú Linh đã có người yêu, hơn nữa người đó lại là Vũ Gia Minh – đối thủ nguy hiểm và xứng tầm nhất của mình, Châu Kiệt Phong càng lúc càng lo sợ mất Tú Linh.

“Nếu anh không nhanh tay, tiến hành kết hôn sớm với Tú Linh. Để Vũ Gia Minh biết được sự thật, và Tú Linh lấy lại được trí nhớ, lúc đó dù anh có hối hận cũng không kịp nữa đâu.” Đào Tuyết Viên nói thêm, cô ta cố tình đánh vào lòng tự trọng, đánh vào tâm trạng lo sợ mất mát của Châu Kiệt Phong. Là một kẻ trong cuộc, lúc nào cũng sống trong cảnh nơm nớp lo sợ vì sợ một ngày nào đó sự thật mà mình đang cố che giấu sẽ bị phanh phui, cô ta hiểu tâm trạng của Châu Kiệt Phong hiện giờ. Chính vì hiểu, cô ta lại càng ăn nói một cách lưu loát, hợp tình hợp lý cho Châu Kiệt Phong nghe.

“.....” Châu Kiệt Phong không nói gì, hần vừa nhắm nháp ly cà phê, vừa lắng nghe Đào Tuyết Viên nói. Đào Tuyết Viên hiểu tâm trạng căng thẳng bồn chồn và bất an của hần, hần cũng hiểu được tâm trạng của cô ta bây giờ. Cả hai đều là kẻ thứ ba xen vào chuyện tình cảm của Tú Linh và Vũ Gia Minh.

Ngồi nói chuyện với Đào Tuyết Viên gần một tiếng đồng hồ, Châu Kiệt Phong cáo từ, ra về trước. Trong quán chỉ còn một mình Đào Tuyết Viên ngồi.

Châu Kiệt Phong vừa bước ra cửa quán, một người ông ăn mặc xoàng xĩnh, mái tóc hơi rối ngay lập tức nổi gót theo sau. Cuộc nói chuyện giữa Châu Kiệt Phong và Đào Tuyết Viên đã lọt vào tai và máy ghi âm của anh ta. Ngay cả hình ảnh gặp mặt của hai người, cũng được camera chụp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chiếc du thuyền màu trắng đã lênh đênh trên biển mất một ngày, một đêm mới về đến đất liền, nơi tiếp giáp với thành phố. Hoàng Tuấn Kiệt được ông thuyền trưởng và hai chàng thủy thủ mang lên bờ, được cô gái cho người gọi xe chở vào bệnh viện.

Các bác sĩ đã nhanh chóng tiến hành khâu lại vết thương, bôi thuốc và băng bó cho Hoàng Tuấn Kiệt. Ngoài ra họ còn tiến hành khám và chụp tổng quát toàn bộ cơ thể hần.

Cô gái thờ phào nhẹ nhõm, yên tâm khi biết sức khỏe của Hoàng Tuấn Kiệt không có gì đáng lo ngại. Hần chỉ bị thiếu máu, bị ngạt khí và bị trầy xước đôi chỗ, ngoài vết thương trí mạng trên bụng thì không còn vết thương nào khác.

Cô gái đã thức canh và chăm sóc Hoàng Tuấn Kiệt cả đêm, lúc nào cũng thầm cầu nguyện hần mau chóng tỉnh lại, mau tai qua nạn khỏi. Tính cách của cô gái rất yếu đuối và nhu nhược, hay khóc, lại hướng nội, nên ít khi chia sẻ tâm tư của mình với người khác. Có đau khổ gì cũng giữ kín trong lòng. Yêu mà không dám nói, thành ra đã chờ đợi Hoàng Tuấn Kiệt trong ba năm, cũng không một lần dám nghĩ đến việc gặp mặt trực tiếp, để nói cho hần biết tình cảm thật sự trong lòng mình.

Chỉ dám đứng nhìn và ngưỡng mộ Hoàng Tuấn Kiệt từ xa, khiến nhiều khi cô gái thấy mình thật đáng thương và thật ngu dại. Vẫn biết rằng đây là tình yêu đơn phương, không bao giờ có thể trở thành sự thật, nhưng cô gái không thể ngăn cảm mình không mơ tưởng đến một ngày có thể chạm được vào người Hoàng Tuấn Kiệt, xa hơn một chút là được hần đáp lại tâm chân tình đã lỡ trao cho hần hơn ba năm nay.

Hơn 10 giờ sáng hôm sau, Hoàng Tuấn Kiệt mới tỉnh lại. Người đầu tiên mà hần nhìn thấy, là cô gái có khuôn mặt vừa xa vừa lạ. Cô gái tên Trác Phi Tuyết này không hề xa lạ với hần, trước kia hần từng gặp mặt vài lần.

Đột nhiên Hoàng Tuấn Kiệt giật mình. Hần không hiểu lý do vì sao vừa mới tỉnh lại, đã gặp Trác Phi Tuyết. Chớp chớp mắt mấy cái, khẽ cựa quậy người, con đau nhức xuyên thấu từ bụng, lan tràn khắp toàn thân nói cho hần biết, hần vẫn chưa chết, mà vẫn còn đang sống tại dương gian. Hần đang nằm trong một căn phòng thuộc một bệnh viện nào đó.

Tiếng rên của Hoàng Tuấn Kiệt, khiến Trác Phi Tuyết ngủ gà ngủ gật, giật mình, mở to mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Hoàng... Hoàng Tuấn Kiệt!” Cô gái vì quá vui sướng, đã vừa cười vừa khóc: “Anh thấy trong người thế nào?”

Hoàng Tuấn Kiệt nghi hoặc nhìn Trác Phi Tuyết: “Tại sao cô lại ở đây ? Tôi tưởng...” Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt lại, miệng rên lên một tiếng, vết thương trên bụng khiến hắn đau quá.

“Anh đừng gấp.” Trác Phi Tuyết vội vàng đỡ Hoàng Tuấn Kiệt ngồi dậy, tay luồn cuống kê hai chiếc gối dưới lưng Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tại sao tôi lại nằm ở đây ? Tôi tưởng mình đang nằm trong một chiếc thùng gỗ, trôi nổi trên mặt biển.” Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt nhủ mảy, giọng trầm đục hỏi Trác Phi Tuyết.

“Sáng hôm qua, em đang thưởng ngoạn cảnh trên du thuyền. Ông thuyền trưởng thấy có một chiếc thùng gỗ lạ đang trôi nhấp nhô trên mặt biển, đã hiểu kì sai hai thủy thủ vớt lên.” Trác Phi Tuyết hơi đỏ mặt, trái tim đập thật nhanh, khi tay chạm vào lưng và tóc Hoàng Tuấn Kiệt.

“Là em đã cứu anh ?” Chỉ bằng vài câu giải thích của Trác Phi Tuyết, Hoàng Tuấn Kiệt đã hiểu được toàn bộ.

Trác Phi Tuyết bẽn lẽn nở một nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cúi đầu không nói gì cả.

Sự im lặng của Trác Phi Tuyết đã thừa nhận tất cả. Hoàng Tuấn Kiệt luồn tay vào tóc, bối rối bảo Trác Phi Tuyết: “Cảm ơn em”

“Không có gì.” Trác Phi Tuyết nhỏ nhẹ đáp.

Nghĩ đến hoàn cảnh nguy hiểm của mình, Hoàng Tuấn Kiệt hỏi Trác Phi Tuyết: “Em có thể cho anh mượn điện thoại một chút được không ?”

“Dạ, được.” Trác Phi Tuyết mở túi xách, lấy điện thoại cho Hoàng Tuấn Kiệt mượn.

Hoàng Tuấn Kiệt run run bấm số. Ban đầu hắn định gọi cho Tuấn Hùng, nhưng lại nghĩ Tuấn Hùng hiện giờ đang ở Việt nam, có muốn giúp hắn cũng không được. Cuối cùng, bất đắc dĩ, hắn đành gọi cho ông Hoàng – trợ lý của bố hắn.

Hơn một ngày gần đây ông Hoàng đã cho người đi dò la khắp nơi tìm kiếm Hoàng Tuấn Kiệt. Sự mất tích đột ngột của hắn đã khiến tất cả vệ sĩ được cử đi bảo vệ Hoàng Tuấn Kiệt đều bị trách phạt.

Cũng may, trước khi vội vã rời khỏi nhà, Hoàng Tuấn Kiệt đã vớt lại điện thoại di động, nên ông Hoàng đã dò xem các cuộc gọi trong buổi tối Hoàng Tuấn Kiệt mất tích. Khi phát hiện Hoàng Tuấn Kiệt đã nhận được một cuộc gọi của Thư Phạm, ông Hoàng khẳng định ngay được đây là một cái bẫy. Cuộc truy tìm do ông Hoàng dẫn đầu đã lần ra manh mối đến bến cảng. Đến nơi họ chỉ thấy xác một cô gái, ngoài ra không tìm được thứ gì khác.

Dưới mệnh lệnh của ông Hoàng, gần năm chiếc ca nô đã lướt ra hướng biển. Thậm chí ông còn thuê cần câu mò xung quanh khu vực gần bến cảng. Kết quả, sau một ngày một đêm, cũng không tìm thấy gì ngoài những thứ rác rưởi như vỏ lốp xe ô tô, và những thứ linh tinh khác, cuộc truy tìm đi vào bế tắc.

Ông Gia Huy bệnh tình càng thêm nặng khi nhận được tin thằng con trai của mình đã biến mất, không còn thấy bóng dáng. Lúc nghe ông Hoàng báo cáo kết quả sau một ngày một đêm tìm kiếm quanh bến cảng mà không có kết quả gì, ông Gia Huy và ông Hoàng cả hai đều cho rằng Hoàng Tuấn Kiệt lành ít dữ nhiều. Có thể hắn đã bị bọn chúng giết chết rồi đem vứt xác xuống giữa biển.

Giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này, ông Hoàng nhận được một cuộc gọi lạ. Vốn không muốn nghe, nhưng ông nghĩ hiện giờ Hoàng Tuấn Kiệt đang mất tích. Biết đâu kẻ bắt cóc Hoàng Tuấn Kiệt gọi điện đến thì sao. Để đề phòng bất trắc và không cho phép mình bỏ qua bất cứ cơ hội nào, ông Hoàng nhận cuộc gọi.

“Chú Hoàng phải không ?” Ngay câu đầu tiên, Hoàng Tuấn Kiệt đã muốn xác định người đang nghe máy có phải là ông Hoàng không. Do vẫn chưa tìm được kẻ chủ mưu muốn giết mình, nên tạm thời hắn không còn tin tưởng ai cả.

Ông Hoàng bàng hoàng, tai ù đi. Cả người ông căng cứng, các dây noron thần kinh trong cơ thể đều trong trạng thái treo lơ lửng giữa không trung.

“Cậu..cậu chủ.” Ông Hoàng khàn giọng, run run nói, thì thào như thể sợ rằng tất cả đây không phải là sự thật, mà là đang mơ.

“Chú Hoàng ! Đúng là chú rồi.” Hoàng Tuấn Kiệt chưa có lúc nào lại thấy mình may mắn như thế. Bị nhốt trong một thùng gỗ, bị thả ra giữa biển, chẳng những chưa chết, còn được người quen cứu sống, giờ hắn còn được nói chuyện với người thân tín của cha hắn.

“Cậu chủ ! Hiện giờ cậu đang ở đâu ? Cậu có sao không ?” Ông Hoàng sau khi khẳng định được người đang gọi điện cho mình là Hoàng Tuấn Kiệt, đã sung sướng nở một nụ cười, đặt cho hắn một lô lô câu hỏi.

“Cháu đang ở bệnh viện.” Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép, nụ cười nửa miệng nở trên môi. Hắn thật sự không thể cười nổi. Trải qua chuyện sinh tử vừa rồi, đã rút cạn đi sức lực trong cơ thể hắn.

“Bệnh viện ? Cậu chủ lại bị thương sao ? Cậu chủ mau nói tên bệnh viện mà cậu chủ đang nằm, để chúng tôi tới đón.” Ông Hoàng nôn nóng giục Hoàng Tuấn Kiệt. Ông lo sợ nếu để Hoàng Tuấn Kiệt nằm một mình trong bệnh viện, không có ai ở bên cạnh bảo vệ và canh chừng, sẽ sớm bị sát thủ ản nấp trong bóng tối giết chết.

Hoàng Tuấn Kiệt bịt tay vào ống nghe, quay sang hỏi Trác Phi Tuyết: “Bệnh viện mà anh đang nằm tên là gì ?”

Trác Phi Tuyết loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện giữa Hoàng Tuấn Kiệt và người đàn ông tên Hoàng. Tuy hơi buồn vì hắn sắp được người nhà

đến đón, nhưng Trác Phi Tuyết cố nén nỗi đau vào trong, gương nở một nụ cười, nói: “Đây là bệnh viện Lan Châu.” Ngoài ra Trác Phi Tuyết còn nói rõ cho hẳn biết bệnh viện đang nằm trên thành phố và khu vực nào.

Hoàng Tuấn Kiệt nói lại cho ông Hoàng nghe. Trao đổi thêm vài câu với ông Hoàng, Hoàng Tuấn Kiệt cúp máy và trả lại điện thoại cho Trác Phi Tuyết.

Trác Phi Tuyết run run cầm lấy chiếc điện thoại trên tay Hoàng Tuấn Kiệt. Khi hai năm đầu ngón tay chạm nhẹ vào lòng bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt, có một luồng điện chạy dọc thân thể Trác Phi Tuyết.

“Anh... anh đã đói chưa? Có muốn ăn gì không?” Trác Phi Tuyết dứt điện thoại vào túi xách, ngượng ngùng hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Anh không thấy đói.” Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu, cười đáp.

Hai người rơi vào im lặng. Trác Phi Tuyết là một cô gái hay ngượng ngùng, ít khi nói chuyện và tiếp xúc với người lạ, hơn nữa với người mà mình thích, lại càng không biết phải nói gì.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, hẩn nheo mắt nhìn Trác Phi Tuyết. Ngay lần đầu tiên mới gặp mặt Trác Phi Tuyết, hẳn đã coi Trác Phi Tuyết là một cô em gái nhỏ, dễ thương và ngoan hiền.

Quá mệt mỏi, chỉ mở mắt được một lúc, Hoàng Tuấn Kiệt dần dần chìm vào giấc ngủ sâu. Khuôn mặt tuần tú, màu da hơi sạm đen của hẳn vì mất máu đã chuyển sang màu trắng nhợt.

Trác Phi Tuyết ngây ngẩn cả người, ngồi ngắm nhìn Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt ngủ. Trong lòng Trác Phi Tuyết có biết bao nhiêu điều muốn nói cho Hoàng Tuấn Kiệt biết. Nhưng khi gặp mặt, Trác Phi Tuyết lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa mới gọi điện, chưa đầy một tiếng, ông Hoàng và mấy người vệ sĩ mặc vét đen đã đến đón Hoàng Tuấn Kiệt đi.

Biết Trác Phi Tuyết là ân nhân cứu mạng của Hoàng Tuấn Kiệt, ông Hoàng đã khản khoản mời Trác Phi Tuyết đến tư gia nhà họ Hoàng làm khách. Trác Phi Tuyết định từ chối, nhưng thiết nghĩ, hiếm mới có cơ hội được gần gũi với Hoàng Tuấn Kiệt, nên đã nhận lời.

Tin tức Hoàng Tuấn Kiệt chẳng những chưa chết, hơn nữa còn được cứu sống và đang trên đường trở về nhà, nhanh chóng được báo cáo lại cho người đứng trong bóng tối. Người bí ẩn đó đã lạnh lùng ra lệnh, phải sớm diệt trừ Hoàng Tuấn Kiệt. Nếu không sẽ thuê người khác và báo cảnh sát khai trừ bỏ tổ chức sát thủ.

Hoàng Tuấn Kiệt có thể thoát chết hai lần, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể thoát được lần thứ ba, và lần thứ tư. Xem ra tính mạng của hẳn vẫn trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Hẳn chỉ an toàn, khi người đứng đằng sau thuê bọn sát thủ giết hẳn, bị bắt.

Buổi chiều, người đi theo dõi Châu Kiệt Phong đã báo cáo lại toàn bộ cho Vũ Gia Minh nghe, đồng thời anh ta còn giao cả máy ghi âm và ảnh chụp đã được rửa cho Vũ Gia Minh.

Sau khi nghe xong đoạn băng ghi âm, và xem hết hơn 10 tấm ảnh, Vũ Gia Minh nhếch mép cười nhạt, tay vỗ bàn: “Đào Tuyết Viên! Cô đừng là kẻ không biết tốt xấu! Tôi đã nhường cho cô một con đường sống khá giả, nhưng cô lại không muốn. Cô muốn tôi đích thân ra tay thì cô mới hiểu được là tốt nhất không nên động vào đồ của tôi chứ gì?”

Vỗ thật mạnh xuống mặt bàn, Vũ Gia Minh trầm giọng bảo Trợ lý Tân đứng bên cạnh: “Chuẩn bị xe cho tôi. Tôi cần đến nhà Châu Kiệt Phong một chuyến.”

Trợ lý Tân lau mồ hôi trán, ngáp ngừng nửa muốn nói nửa lại không dám.

Vũ Gia Minh cau mày, tròng mắt, quát Trợ lý Tân: “Không mau đi làm nhiệm vụ tôi giao phó đi? Còn ngơ ngác đứng ở đây làm gì?”

“Cậu chủ!” Trợ lý Tân run giọng, liền tiếp dùng khăn tay lau mồ hôi trán: “Có điều này tôi không biết là có nên nói hay không?”

“Nói mau!” Vũ Gia Minh hiện giờ đang bị nộ khí công tâm. Hẳn không thích nghe chuyện dài dòng.

“Việc cô Tú Linh bị mất trí nhớ, chắc cậu chủ cũng rõ. Nếu cậu chủ đột nhiên xông thẳng vào nhà Châu Kiệt Phong mang người đi, e rằng không thích hợp. Tôi sợ cô Tú Linh sẽ tin những gì mà Châu Kiệt Phong nói, hơn là tin cậu chủ.” Trợ lý Tân nuốt nước bọt. Mặc dù rất sợ Vũ Gia Minh, nhưng những gì cần phải nói vẫn phải nói ra. Đi theo Vũ Gia Minh gần 10 năm nay, cũng có ít nhiều tình cảm và giao tình.

Vũ Gia Minh lắng nghe những gì mà Trợ lý Tân nói. Ban đầu, hẳn thấy rất bức mình và phiền chán. Nhưng sau đó, hẳn thấy Trợ lý Tân nói đúng. Tú Linh hiện giờ đang mất trí nhớ. Châu Kiệt Phong là người duy nhất ở bên cạnh chăm sóc Tú Linh hơn nửa tháng qua. Mặc kệ Châu Kiệt Phong chính là người đã đâm vào Tú Linh, nhưng hơn nửa tháng vừa qua Châu Kiệt Phong đã có đủ thời gian để nhồi nhét vào đầu Tú Linh những thông tin sai sự thật. Nếu hẳn muốn danh chính ngôn thuận mang Tú Linh trở về và khiến Tú Linh tin rằng hẳn mới chính là người yêu của mình, hẳn cần phải tìm cách khác khôn ngoan hơn.

Vũ Gia Minh rơi vào trầm tư, khủy tay chống bàn.

“Nói ra được những điều này, chắc cậu đã nghĩ ra được cách gì đó?” Vũ Gia Minh lờ mắt nhìn Trợ lý Tân. Ánh mắt của hẳn ngụ ý, nếu Trợ lý Tân không nghĩ ra được cách gì đó, thì sẽ không sống yên với hẳn.

Trợ lý Tân toát mồ hôi vì sợ.

“Theo tôi thấy, chúng ta không nên đánh trực diện, mà nên tiến hành một cách ngầm ngầm.” Lau mồ hôi trên trán, Trợ lý Tân kích động nói, đôi mắt lóe lên những tia nhìn sắc bén.

“Có ý gì ?” Vũ Gia Minh dựa cằm vào lòng bàn tay, hứng thú nhìn Trợ lý Tân.

“Nghĩa là chúng ta sẽ ngầm ngầm bắt cóc cô Tú Linh. Sau đó sẽ cho người lần lượt xử Châu Kiệt Phong và Đào Tuyết Viên.” Trợ lý Tân nói một hơi không ngừng nghỉ. Vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh nhếch mép. Một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên môi hắn. Hắn nhìn Trợ lý Tân bằng đôi mắt tán thưởng: “Ý tưởng này không tồi. Nhưng có điều, Tú Linh suốt ngày bị Châu Kiệt Phong nhốt trong nhà, chúng ta làm sao mà ra tay.” Thật ra Vũ Gia Minh đã nghĩ ra cách, nhưng hắn thích nghe người khác nói hơn.

“Chúng ta sẽ dụ người làm trong nhà mang cô Tú Linh ra ngoài đi dạo. Lúc đó chúng ta sẽ phục kích sẵn ở bên ngoài, và mang cô ấy đi.” Trợ lý Tân mỉm cười, tự tin nói ra kế hoạch của mình.

Vũ Gia Minh cười, khoe môi hắn cong cong: “Xem ra từ lúc đi theo tôi, cậu đã tiếp thu được nhiều bài học bổ ích.”

Lời nói nửa khen nửa giễu cợt của Vũ Gia Minh, khiến Trợ lý Tân xấu hổ đỏ mặt.

“Được rồi, kế hoạch cứ theo như thế mà làm.” Vũ Gia Minh chốt lại câu cuối: “Tuy nhiên cần phải thay đổi một chút.”

Trợ lý Tân chăm chú lắng nghe Vũ Gia Minh nói. Vừa nghe Trợ lý Tân vừa nhìn Vũ Gia Minh bằng con mắt kính phục. So về trí thông và cách dùng mưu mẹo, Trợ lý Tân chỉ là một học sinh tiểu học. Còn Vũ Gia Minh đã được liệt vào hàng giáo sư.

Đã phân công đầu vào đó, và an bài ổn thỏa, Vũ Gia Minh nhẹ thở ra một hơi thật dài. Chỉ nay mai thôi, Tú Linh sẽ sớm trở về bên hắn. Mà cũng không mất nhiều thời gian lâu như thế. Với kế hoạch mà hắn đã vạch ra, chẳng mấy chốc Tú Linh lại ngoan ngoãn là một thú cưng được hắn yêu thương và chiều chuộng.

“Tú Linh ! Hãy chờ đấy, nhất định tôi sẽ đưa cô trở về bên cạnh tôi.” Vũ Gia Minh nghiêng răng, mắt căm phẫn phóng điện về phía trước: “Châu Kiệt Phong ! Nếu cậu dám động chân động tay vào người Tú Linh, dù chỉ là một sợi tóc, tôi tuyệt đối không tha cho cậu.”

Kể từ lúc gặp mặt và nói chuyện với Đào Tuyết Viên, Châu Kiệt Phong không còn tâm tư để làm việc. Hắn đã bỏ dở công việc của buổi chiều, để lái xe về nhà. Ngay cả tài xế là ông Cao, hắn cũng không cần.

Hắn sợ, rất sợ, sợ rằng Tú Linh sẽ nhanh chóng nhớ ra được mình là ai. Hơn nữa nguy cơ từ phía Vũ Gia Minh là lớn nhất. Vũ Gia Minh là một kẻ thâm trầm, khó đoán, thủ đoạn có thừa. Một kẻ ích kỉ, tự cao tự đại như Vũ Gia Minh làm sao có thể để cho người khác động tay động chân vào đồ vật của mình.

Điều đáng sợ nhất là cho đến tận thời điểm này, Vũ Gia Minh không có bất cứ một hành động hay động tĩnh gì cả. Người ta nói chỉ tìm được sơ hở của đối phương, khi người đó hành động. Nhưng đằng này, Vũ Gia Minh lại án binh bất động. Hắn không nói rõ Tú Linh là người yêu của hắn, cũng không làm gì để chứng tỏ Tú Linh thuộc về hắn, thậm chí một biểu hiện ghen tuông và tức giận cũng không có.

Được hay, hắn đã không còn cần một thú cưng như Tú Linh nữa rồi ? Càng nghĩ Châu Kiệt Phong càng thấy rối rắm, càng thấy khó hiểu, giống như đã rơi vào sương mù.

Lái xe trở về đến nhà, Châu Kiệt Phong giao chìa khóa xe cho ông quản gia, nhanh chân đi vào trong nhà tìm Tú Linh. Mới xa Tú Linh có hơn 10 tiếng đồng hồ, hắn đã thấy nhớ Tú Linh rồi. Nếu mai sau Tú Linh nhớ ra được mình là ai, và quay trở về bên cạnh Vũ Gia Minh. Hắn không biết mình sẽ sống như thế nào trong những ngày sắp tới ?

“Tú Linh !” Vừa đặt chân vào phòng khách, Châu Kiệt Phong nôn nóng, lên tiếng gọi Tú Linh.

Tú Linh đang cùng hai cô giúp việc lau chùi nhà cửa trên lầu hai. Tiếng nói chuyện, cười đùa vọng xuống lầu, lọt vào tai Châu Kiệt Phong.

Châu Kiệt Phong mỉm cười, thở ra một hơi nhẹ nhõm khi nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Tú Linh. Vậy là Tú Linh vẫn còn ở bên cạnh hắn. Tú Linh chưa đi đâu cả.

“Tú Linh !” Châu Kiệt Phong bước lên cầu thang, vừa đi vừa gọi tên Tú Linh.

Đang lau hành lang, nghe tiếng gọi của Châu Kiệt Phong, Tú Linh ngẩng đầu, mỉm cười tươi như hoa nở, miệng áp ứng: “Anh Kiệt Phong !”

Chỉ một tiếng nói của Tú Linh thôi cũng đủ khiến Châu Kiệt Phong mềm nhũn cả người, mềm từ trong xương cốt mềm ra.

Châu Kiệt Phong bước lại gần Tú Linh, nắm lấy tay bàn nhỏ nhắn đang đeo găng của Tú Linh: “Em mới lành bệnh, không nên làm những công việc nặng nhọc này.”

Tú Linh mỉm cười, lắc đầu đáp: “Em không mệt, và lại sức khỏe của em cũng đã tốt hơn nhiều rồi còn gì. Nằm một chỗ, em sợ mình sẽ phát phì và người trở nên phù thũng mất.”

Hai chị giúp việc che miệng cười trộm, mắt len lén nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của Châu Kiệt Phong.

Châu Kiệt Phong thật không có cách nào để dạy dỗ một cô gái có tính cách trẻ con, thích làm theo ý mình như Tú Linh.

“Giá mà em tăng lên được vài kí nữa thì may cho anh quá. Em xem, người em sau khi nằm viện nửa tháng đã biến thành một cây củi khô rồi.” Châu Kiệt Phong nắm chặt lấy tay Tú Linh, ánh mắt thâm tình nhìn Tú Linh không rời.

Tú Linh đỏ bừng mặt, cúi đầu không dám nhìn vào mắt Châu Kiệt Phong. Trong lòng Tú Linh có một cảm giác ấm áp và ngọt ngào không ngừng lan tỏa. Tuy cảm giác mà Châu Kiệt Phong mang lại không bằng cảm giác của chàng trai lạ mặt tên là Vũ Gia Minh kia, nhưng Tú Linh tin rằng mình đã tìm được một người chồng tốt để nương tựa cả đời.

Châu Kiệt Phong giúp Tú Linh tháo găng tay, tháo bỏ tạp dề màu trắng. Chuyển tay đưa cho hai cô giúp việc, Châu Kiệt Phong nắm tay Tú Linh dắt đi.

“Anh Phong ! Anh Phong ! Em vẫn còn chưa làm xong công việc nhà.” Tú Linh dẫu môi, bất mãn khi bị bắt ép phải đi theo Châu Kiệt Phong.

Châu Kiệt Phong vừa cười vừa nói: “Nếu em muốn anh cho hai cô giúp việc nghỉ làm, thì em cứ tiếp tục cùng họ lau nhà, rửa chén bát và nấu cơm. Còn nếu không, em nên ngoan ngoãn đi theo anh.”

Đây là hàm ý đe dọa ? Tú Linh mím chặt môi, hung hăng trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Châu Kiệt Phong.

“Sao thế ? Em không vui à ?” Châu Kiệt Phong thừa hiểu trong đầu Tú Linh đang nghĩ gì. Nhưng hắn xấu xa muốn trêu đùa Tú Linh.

Tú Linh giận dữ quay mặt, ngó lơ không thèm nhìn Châu Kiệt Phong.

Dáng vẻ phòng mềm, và khuôn mặt phụng phịu của Tú Linh đáng yêu đến nỗi, Châu Kiệt Phong muốn cắn hai má Tú Linh mỗi bên một ngụm.

Cổ đề nên ham muốn của mình, Châu Kiệt Phong kéo Tú Linh vào phòng riêng.

Mở vòi hoa sen trong phòng tắm cá nhân, Châu Kiệt Phong rửa tay cho Tú Linh.

Tú Linh im lặng, tận hưởng cảm giác được Châu Kiệt Phong chăm sóc và chiều chuộng. Có đôi lúc Tú Linh không vui và thấy phiền muộn khi trong mắt của Châu Kiệt Phong, và người làm trong nhà, Tú Linh chỉ là một cô bé chưa trưởng thành cần chăm sóc và bảo vệ từng li từng tí theo kiểu “Nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa”, nhưng thật lòng Tú Linh rất cảm động và biết ơn Châu Kiệt Phong.

Giữa lúc Tú Linh không biết mình sẽ đi đâu và về đâu, Châu Kiệt Phong đã xuất hiện như một bạch mã hoàng tử. Châu Kiệt Phong chẳng những cho Tú Linh một mái nhà để tránh nắng tránh mưa, còn sắp cùng Tú Linh tạo dựng một gia đình ấm áp và hạnh phúc.

Rửa xong tay cho Tú Linh, Châu Kiệt Phong nhắc bóng Tú Linh, đặt Tú Linh ngồi trên giường.

Tú Linh sợ hãi, giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Châu Kiệt Phong. Đây là lần đầu tiên Châu Kiệt Phong chủ động đưa Tú Linh vào phòng ngủ, hơn nữa còn táo tợn muốn cúi xuống hôn Tú Linh.

Vào lúc Châu Kiệt Phong cúi xuống, môi sắp chạm môi, một hình bóng có khuôn mặt nửa xa lạ nửa thân quen xuất hiện trong đầu Tú Linh. Người đàn ông đó có khuôn mặt rất đẹp trai và phong độ, ánh mắt vừa u oán vừa nồng nàn thương yêu nhìn Tú Linh. Người đó rất giận dữ khi thấy Tú Linh đang nằm trong vòng tay của một người đàn ông khác, hơn nữa còn để cho anh ta hôn.

“Không !” Tú Linh đẩy Châu Kiệt Phong ra, hai tay ôm chặt lấy đầu, miệng rên rỉ thống khổ.

Châu Kiệt Phong kinh hoàng vội ôm lấy Tú Linh, run giọng hỏi: “Em không sao chứ ? Em thấy trong người thế nào ? Căn bệnh đau đầu lại tái phát đúng không ?”

“.....” Tú Linh đau đầu quá, đau đầu đến nỗi nước mắt cùng mồ hôi lạnh trộn lẫn vào nhau. Những kí ức mờ nhạt đang ồ ạt kéo về. Mỗi lần nghĩ về người đàn ông lạ mặt đó, Tú Linh lại không khống chế được suy nghĩ và cảm giác chính mình. Chỉ cần Tú Linh có bất cứ ý nghĩ thân cận với Châu Kiệt Phong, sẽ bị hành hạ đến chết đi sống lại.

Tú Linh không hiểu, hoàn toàn không hiểu. Người đàn ông xa lạ ấy, bất quá chỉ gặp có một lần. Tại sao mình lại mơ về anh ta nhiều hơn bất cứ ai, nhớ về anh ta nhiều hơn Châu Kiệt Phong gấp vạn lần. Hơn nữa còn ngày nhớ đêm mong về anh ta. Tại sao ? Tại sao điều vô lý này lại xảy ra ?

Tú Linh luôn tự hỏi bản thân lý do vì sao ở gần bên cạnh Châu Kiệt Phong hơn nửa tháng mà không có cảm giác gì mãnh liệt cả. Mỗi khi Tú Linh vận dụng hết khả năng và tập trung hết sức vào trí nhớ cũng không thể nhớ được một chút gì về kỉ niệm đã có giữa hai người. Có nhiều lúc, Tú Linh lại cho rằng giữa hai người chỉ đơn giản là hai người bạn tốt, hoàn toàn không có tình cảm nam nữ.

Lo sợ tình hình sức khỏe của Tú Linh chuyển biến xấu đi, Châu Kiệt Phong đã cho người gọi bác sĩ riêng đến.

Gần 10 phút sau, bác sĩ đến. Tú Linh được ông ta đo nhịp tim và huyết áp, ngoài ra ông ta còn tiêm cho Tú Linh một mũi và thay toàn bộ số thuốc cũ bằng đơn thuốc mới.

Chỉ ít phút sau khi được tiêm thuốc, Tú Linh an ổn ngủ trên giường. Ông bác sĩ dặn dò Châu Kiệt Phong đôi câu, sau đó ông cáo từ ra về.

Châu Kiệt Phong cho người tiễn ông bác sĩ, một mình ngồi trên mép giường ngắm nhìn Tú Linh ngủ say. Hắn rất muốn ngay lập tức biến Tú Linh trở thành một người phụ nữ của mình. Nhưng thấy Tú Linh bệnh tình ốm đau, sức khỏe yếu, hắn lại không đành lòng. Có lẽ hắn cần phải nghĩ ra một cách chu toàn. Nghĩ ra một cách mà Vũ Gia Minh không ngờ tới được, cũng không thể cướp mất Tú Linh đi. Nụ cười nhàn nhạt nở trên môi Châu Kiệt Phong, cúi xuống hắn hôn phớt lên môi Tú Linh.

“Tú Linh ! Nhất định em phải là của tôi.” Châu Kiệt Phong thì thầm vào tai Tú Linh.

Không biết Tú Linh có nghe được những gì mà Châu Kiệt Phong nói không. Chỉ biết Tú Linh khẽ cau mày, miệng rên lên một tiếng, tỏ ý không hài lòng trước hành động quá quấy phá của Châu Kiệt Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Trác Phi Dương và Thư Phàm đã trốn chui trốn lủi gần một ngày. Tối hôm qua, cả hai ngủ trong hang động. Cũng may được con chim hải âu canh gác, nên cả hai được ngủ một giấc bình yên đến sáng.

Bọn sát thủ dù có là những kẻ máu lạnh, giết người không ghê tay, nhưng dù sao bọn chúng cũng là người, mà đã là người ai cũng cần phải ăn, phải ngủ và nghỉ ngơi. Bọn chúng lại tự tin cho rằng Trác Phi Dương đang bị thương nặng, phải dẫn theo một cô gái chân yếu tay mềm, hơn nữa cả hai không hề quen thuộc với cuộc sống trong rừng, sớm muộn gì cũng bị bọn chúng bắt được. Có khi cả hai đã bị thủ đết trong rừng ăn thịt trước rồi cũng nên. Vì suy nghĩ như thế, nên tối hôm qua bọn chúng không vội đuổi theo hai người mà chọn một mô đất cao, dựng lều để ngủ qua đêm.

Hơn bảy giờ sáng Thư Phàm mới tỉnh dậy. Đầu Thư Phàm gối lên đùi Trác Phi Dương, nằm co ro trước đống lửa, trên người đắp chiếc áo khoác của Trác Phi Dương.

Gần sáng Trác Phi Dương mới chợp được mắt. Vì lo sợ cho sự an toàn của cả hai, Trác Phi Dương đã thức canh gần như cả đêm, mãi đến hơn hai giờ sáng do quá mệt mỏi, hắn mới đi vào giấc ngủ.

Lúc Thư Phàm tỉnh dậy, Trác Phi Dương vẫn còn đang ngủ. Gối đầu trên gối Trác Phi Dương, Thư Phàm ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Trác Phi Dương. Chưa bao giờ Thư Phàm thấy cả hai lại gần gũi như thế. Mỗi hôm nào, cả hai còn là hai người xa lạ, thậm chí còn coi nhau là kẻ thù, thế mà hôm nay đã trở thành người đồng sinh đồng tử. Nếu không có Trác Phi Dương, có lẽ Thư Phàm đã chết từ lâu rồi. Nghĩ về Trác Phi Dương, Thư Phàm lại liên tưởng đến Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm biết nếu đổi lại là Hoàng Tuấn Kiệt, hắn cũng sẽ không tiếc lấy tính mạng của hắn ra để bảo vệ an toàn cho mình. Sờ lên trái tim, Thư Phàm thấy nó đang đập thật nhanh. Liếc mắt nhìn Trác Phi Dương, Thư Phàm không biết nó đang đập nhanh vì ai, đang nhớ ai.

Tình cảm trong Thư Phàm đã bắt đầu trở nên rối rắm. Một người đã ban tặng cho Thư Phàm những rung động đầu đời, dạy cho Thư Phàm hiểu thế nào là thích là nhớ nhưng một người. Còn người kia giống như ánh nắng mặt trời, giúp sưởi ấm trái tim Thư Phàm, giúp cho Thư Phàm tự tin vững bước trên đường đời, ngay cả khi đối mặt với cái chết gần trong gang tấc, nhờ ánh mắt của người đó, Thư Phàm đã không còn sợ nữa, mà lại thân nhiên cùng người đó đối diện với tất cả.

Ôm lấy đầu, Thư Phàm không muốn biết, cũng không muốn nghĩ gì cả. Mọi chuyện hãy để cho số phận an bài. Điều Thư Phàm muốn làm nhất vào lúc này, là có thể nhanh chóng thoát ra khỏi khu rừng này, có thể cùng Trác Phi Dương an toàn rời khỏi đây.

Trong khi Thư Phàm con ngơ ngẩn nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia, Trác Phi Dương mở mắt, mỉm cười hỏi Thư Phàm: “Cô đã tỉnh dậy rồi ?”

“A....” Thư Phàm kêu lên một tiếng nhỏ nho nhỏ như muỗi kêu. “Phụt !” Mặt Thư Phàm bỗng đỏ như gấc chín khi phát hiện ra mình vẫn còn vò tư gối đầu lên đùi Trác Phi Dương, hơn nữa còn nhìn hắn bằng ánh mắt chiêm ngưỡng.

Thư Phàm giật mình vội ngồi bật dậy như lò xo, chiếc áo khoác tuột xuống bụng.

“Đêm qua cô ngủ ngon chứ ?” Trác Phi Dương nhìn ngắm khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của Thư Phàm, trái tim hân hạnh thật nhanh.

“Tôi ngủ ngon, còn anh ?” Thư Phàm vuốt tóc, mắt quan sát hang động mà cả hai đã ngủ lại vào tối hôm qua. Từ lúc theo con chim hải âu đến hang động này, do phát hiện bọn sát thủ vẫn chưa tìm ra được chỗ này, nên cả hai tạm thời vẫn lưu lại, chưa muốn rời đi.

“Tôi ngủ ngon.” Trác Phi Dương cả đêm hầu như không ngủ nhưng hân hạnh không muốn Thư Phàm biết điều đó. Chỉ cần Thư Phàm được ngủ ngon giấc, hân hạnh thấy hài lòng rồi.

“Cô đã đói bụng chưa ?” Trác Phi Dương vươn vai, xoa nhẹ vào đôi chân đã bị tê nhức đến không còn cảm giác.

Thư Phàm xấu hổ, cắn môi, tay run run trả lại chiếc áo khoác cho Trác Phi Dương: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Trác Phi Dương cười, tay đón lấy chiếc áo khoác trên tay Thư Phàm. Khoác vào người, Trác Phi Dương ngửi được mùi thơm hoa nhài vương từ cơ thể và mái tóc của Thư Phàm sang chiếc áo khoác, hơn nữa còn lưu lại hơi ấm của Thư Phàm. Trác Phi Dương hít một hơi thật dài, sáng khoái thở ra.

Buổi sáng hôm nay, không khí thật trong lành và tươi mát. Nếu không phải lo sợ sắp bị bọn sát thủ đuổi kịp đến nơi. Thư Phàm và Trác Phi Dương đang nắm tay nhau đi dạo trên bãi cát ngoài bờ biển, và ngắm cảnh mặt trời mọc.

Bám tay vào thành tường đá, Trác Phi Dương loạng choạng đứng lên. Cả đêm hôm qua, Thư Phàm đã lấy hai đùi hân hạnh làm gối. Sợ Thư Phàm giật mình thức giấc, nên mặc dù có nhức mỏi hân hạnh cũng không dám cử động, thành ra chân hân hạnh sáng nay đã gần như thành kẻ bị liệt.

Thư Phàm cắn cắn môi, áy náy trong lòng càng lúc càng tăng. Không kịp suy nghĩ gì, Thư Phàm kéo Trác Phi Dương ngồi xuống, tay thành thạo xoa bóp vào đùi và bắp chân hân hạnh.

Trác Phi Dương đông cứng cả người, sắc mặt ửng đỏ. Tay hân hạnh hết nắm rồi lại thả. Hân hạnh ngược ngừng muốn bảo Thư Phàm dừng tay, nhưng chỉ mập mạp môi, không nói thành tiếng. Tất cả mọi ngôn từ đều bị dấu trong cổ họng. Cảm giác mà Thư Phàm mang lại cho hân hạnh càng lúc càng mãnh liệt. Hân hạnh sợ, hân hạnh không thể buông tay được nữa, mà phải giữ chặt Thư Phàm ở bên cạnh mình.

Thư Phàm thấy tay mình run run, trái tim không ngừng chơi điệu Valse trong lồng ngực. Lẽ ra là một bác sĩ Thư Phàm phải không thấy ngược ngừng và xấu hổ mới đúng. Nhưng đằng này Thư Phàm thấy mình chẳng khác gì một sắc nữ, đang lợi dụng để động chân động tay vào thân thể Trác Phi Dương.

Càng nghĩ Thư Phàm càng đỏ mặt, càng xấu hổ, mồ hôi rịn ra đầy trán. Cuối cùng không còn chịu đựng hơn được nữa, Thư Phàm rút tay lại như chạm phải lửa, đứng bật dậy, ôm lấy hai má, Thư Phàm chạy biến ra cửa hang đá.

Trác Phi Dương ngẩng ngẩn nhìn theo, nụ cười trên môi hân hạnh càng lúc càng sâu, khuôn mặt hân hạnh đã nhuốm hồng. Khi bàn tay Thư Phàm buông ra khỏi đùi hân hạnh, cũng là lúc cơ thể căng cứng của hân hạnh thả lỏng dần dần. Một người mắc căn bệnh sạch sẽ như hân hạnh, lần đầu tiên để con gái sờ mó vào thân thể, lần đầu tiên mới hiểu rung động đến tận tâm can là gì.

Gần hang đá, mà cả hai ngủ qua đêm có một dòng suối nhỏ. Con suối này không sâu lắm, nước trong xanh có thể nhìn xuống đến tận đáy. Những con cá đủ sắc màu đang tung tăng bơi lội, tán cây rủ bóng soi xuống đáy nước.

Thư Phàm và Trác Phi Dương rất biết ơn con chim hải âu. Nếu không có nó, cả hai đã không thoát được sự truy lùng gắt gao của bọn sát thủ, không thể tìm được nguồn nước và thức ăn, ngay cả chỗ ngủ qua đêm cũng không có.

Sau khi rửa xong mặt cho tỉnh ngủ, vuốt lại tóc cho suôn phẳng. Thư Phàm cùng Trác Phi Dương bắt cá, chuẩn bị thức ăn cho cả ngày hôm nay.

Trong hai ngày chạy trốn, vết thương trên lưng Trác Phi Dương do không có thuốc đắp đã chảy máu rất nhiều. Cũng may Thư Phàm có chút hiểu biết về thảo dược, đã hái nhiều vị thuốc trong rừng để đắp vào vết thương trên lưng Trác Phi Dương. Những vị thuốc này chẳng những có tác dụng cầm máu, khử độc, mà còn giúp nhanh chóng liền sẹo. Chẳng mấy chốc vết thương trên lưng Trác Phi Dương đã khá hơn.

Bắt được khá nhiều cá, Thư Phàm ngồi trên bờ suối rửa chân, nghịch nước, để Trác Phi Dương mổ cá. Cả hai sợ trên đường chạy trốn không kịp bắt cá, và không tìm được con suối giống như con suối này, nên cẩn thận chuẩn bị trước thức ăn, phòng khi đói còn có thứ gì đó để nướng mà ăn.

Ăn cá mấy ngày nay đã khiến Thư Phàm ngán để tận cổ. Nhưng hiểu hoàn cảnh ngàn cây treo sợi tóc của mình, Thư Phàm không dám đòi hỏi gì hơn. Nếu có trách thì đành trách số phận không may của mình.

Mổ xong cá, gói vào một tán lá cây thật to, đã được rửa sạch. Buộc lại cẩn thận, Trác Phi Dương cầm trên tay, cùng Thư Phàm thong thả bước đi.

Hai người chỉ dám lưu lại chỗ này qua đêm, không dám ở lại lâu. Bọn sát thủ là những kẻ tinh nhuệ và nhạy bén, chỉ cần một dấu hiệu nhỏ do cả hai sơ suất để lại, bọn chúng sẽ nhanh chóng tìm ra manh mối và bắt được hai người. Lúc đó, không ai có thể cứu được họ.

Buổi trưa, không khí trong rừng vẫn còn mát lạnh giống như ngày xuân. Những tán lá cây rừng rậm rạp đã che khuất đi ánh nắng gay gắt của mặt trời. Thỉnh thoảng mới có những chùm sáng nhỏ chiếu xuyên qua kẽ lá, rọi xuống mặt đất.

Thư Phàm dù sao vẫn chỉ là một cô gái mới lớn, chưa trưởng thành. Tuy rằng đang bị bọn sát thủ đuổi giết phía sau, nhưng lần đầu tiên phải sống trong rừng, hơn nữa nơi đây lại có nhiều hoa cỏ kì lạ, mà Thư Phàm chưa từng thấy bao giờ, đã khiến Thư Phàm quên hết mọi thứ, chỉ biết thỏa mãn lòng hiếu kì muốn khám phá hết những điều kì lạ xung quanh mình.

Trác Phi Dương thấy mình chẳng khác gì một ông bố đang dắt con mình đi chơi trong rừng quốc gia. Thấy Thư Phàm hết chạy chỗ này, chạy chỗ kia, ngắm cây cỏ này, ngửi bông hoa kia, thậm chí còn ngắt nụ hoa và những chiếc lá non bỏ vào miệng nhai nhai.

Mỗi lúc như thế, trái tim Trác Phi Dương nhảy nhót, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong rừng, chướng khí mù mịt, cây ăn được thì ít, mà cây mang theo độc tố thì nhiều. Mặc dù Thư Phàm là một bác sĩ giỏi, biết ít nhiều về thảo dược, nhưng đâu có nghĩa cây cỏ nào Thư Phàm cũng biết. Nếu chẳng may Thư Phàm ăn phải cây có độc, Trác Phi Dương vuốt mồ hôi lạnh, cơ thể rùng mình một cái. Hắn thật không dám tưởng tượng ra hậu quả nữa.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách vừa đe dọa vừa dụ dỗ Thư Phàm.

“Thư Phàm ! Chúng ta phải đi thôi ! Sắp chiều đến nơi rồi.” Nhìn Thư Phàm đang ngồi xổm trước một cây cỏ, có lá hình tròn, cánh hoa mỏng màu vàng, Trác Phi Dương than thầm, gọi nhỏ.

Thư Phàm mắt chăm chú nhìn câu hoa màu vàng, miệng kích động bảo Trác Phi Dương: “Đây có phải là cây chữa rắn cắn đúng không anh ?”

“.....” Trác Phi Dương im lặng không trả lời Thư Phàm. Hắn ngáy ngẩn cả người, lỗ tai lùng bùng, người hắn loạng choạng muốn say. Hắn say không chỉ vì khuôn mặt với nụ cười tươi mát như nắng xuân, xinh đẹp động lòng người của Thư Phàm, mà còn vì giọng nói trong trẻo của Thư Phàm.

Thư Phàm kích động, tay run run vuốt nhẹ vào cánh hoa mỏng màu vàng, đầu cúi xuống, mũi hít lấy hương hoa nhàn nhạt.

Ngắt một cánh hoa, Thư Phàm cho vào miệng nhai. Một lúc sau, Thư Phàm nhảy cẫng lên, sung sướng nói: “Đây đúng là cây chuyên chữa rắn cắn rồi. Ha ha ha ! Có cây này, chúng ta không còn bị rắn cắn nữa.”

Thư Phàm chạy lại gần Trác Phi Dương, kéo tay hắn lại gần: “Anh mau giúp tôi hái hết số cây này. Chúng ta cần dùng nó để phòng thân.”

Trác Phi Dương mặc dù không hiểu tác dụng của cây hoa có lá hình tròn và có hoa cánh mỏng màu vàng này. Nhưng thấy Thư Phàm cao hứng và vui sướng như thế, hắn mỉm cười, giúp Thư Phàm hái.

Đang cao hứng và vui vẻ cùng Trác Phi Dương hái thuốc, bỗng con chim hải âu kêu lên những âm thanh chói tai.

Trác Phi Dương và Thư Phàm giật mình hoảng sợ, bốn mắt nhìn nhau, thần kinh cả hai căng thẳng. Cả hai đều ngầm hiểu, con chim hải âu đang báo hiệu bọn sát thủ đang tiến gần về nơi họ đang đứng, rất có thể bọn chúng đang ở gần đây.

Không có thời gian để suy nghĩ nhiều, Trác Phi Dương nắm chặt tay Thư Phàm, lôi Thư Phàm chạy theo mình.

Thư Phàm biết mình và Trác Phi Dương đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, đã để cho Trác Phi Dương kéo tay lôi đi.

Vừa chạy Thư Phàm vừa cảnh giác quan sát nhìn bốn phía.

“Bọn chúng đã đuổi kịp chúng ta rồi đúng không ?” Thư Phàm thở hổn hển, quệt mồ hôi trán, mắt kinh sợ nhìn về phía sau.

“Có lẽ thế.” Trác Phi Dương càng lúc càng nắm tay Thư Phàm thật chặt, các khớp cơ trong cơ thể hắn căng cứng, trái tim hắn trùng xuống: “Nếu bọn chúng chưa đuổi kịp chúng ta, con chim hải âu đã không kêu những tiếng chói tai như thế.”

Cây rừng vùn vụt lùi lại phía sau. Lần thứ hai trong đời, Thư Phàm cùng Trác Phi Dương chạy bán sống bán chết. Thân thể cả hai lao đi, gai dại đâm vào da thịt, cào rách quần áo. Tóc tai toán loạn, lá cây dính cả trên tóc, trên mặt và trên quần áo. Máy hôm nay, trời không mưa, nắng liên tục nên mặt đất không còn ẩm ướt giống như mấy hôm trước.

Thư Phàm bước thấp bước cao, luống cuống cố chạy cho kịp bước chân của Trác Phi Dương.

Bỗng bốn phía vang lên tiếng súng: “Đoàng ! Đùng !”. Thư Phàm sợ hãi đến mức, trái tim suýt rớt ra ngoài, người lao về phía trước. Cũng may được Trác Phi Dương đỡ, nên không bị ngã.

“Bọn chúng...” Thư Phàm nín lấy cánh tay áo Trác Phi Dương, kinh hoàng nói không ra hơi.

“Đùng sợ !” Trác Phi Dương lỏng năm ngón tay của mình vào năm ngón tay Thư Phàm. Mặc dù hơi thở bán loạn, nhưng hắn vẫn ăn nói rõ ràng và rành mạch. Nhờ hắn, Thư Phàm đã phần nào lấy lại được bình tĩnh.

“Chạy đi !” Trác Phi Dương vừa lôi Thư Phàm chạy theo mình, vừa cố gắng tìm một chỗ nấp cho hai người.

“Đùng !”, “Đoàng !” Những tiếng súng không ngừng vang lên. Tiếng hò hét, tiếng cây rừng bị giẫm đạp vang lên như sấm dậy, giống như

một đoàn quân chuẩn bị vây lấy Trác Phi Dương và Thư Phàm vào ổ mai phục.

Đến một sườn dốc, do không kịp phanh gấp, cả Thư Phàm và Trác Phi Dương đều lăn xuống sườn dốc. Trác Phi Dương vội ôm lấy Thư Phàm vào lòng, cố gắng dùng thân thể mình ngăn vật cản và cố gắng không để Thư Phàm bị va chạm nhiều.

Thư Phàm trong lúc hoảng hốt đã ôm chặt lấy Trác Phi Dương, mắt nhắm tịt lại, bên tai văng vẳng nghe tiếng gió rít gào, tiếng nói trầm tĩnh của Trác Phi Dương.

Hai người lăn càng lúc càng nhanh.

“Bốp !”, “Rầm !”, “Bịch !” Những âm thanh khô khốc do thân thể của hai đập vào gốc cây và chướng ngại vật, tạo nên những tiếng nghe thật rùng rợn, cảm tưởng xương sườn của cả hai đã gãy nát, còn cơ thể giống như miếng bánh đúc đã bị nghiền nát trong máy xay.

Lăn, lăn, cả hai không biết đã bị va đập bao nhiêu lần, không biết đã chịu bao nhiêu vết thương vào cơ thể. Đến khi một tiếng “Phịch !” và “Rầm !” vang lên, cả hai bị ngã vào một đầm lầy, có cát lún.

Bị va đập quá nhiều lần, Thư Phàm và Trác Phi Dương sớm đã thần trí lơ mơ, đến khi ngã xuống đầm lầy, có cát lún, cả hai đã ngất xỉu.

Tiếng con chim hải âu kêu lên những âm thanh thê lương, ngập cả núi rừng. Tiếng kêu của nó đã đánh động đến bọn thú lớn, thú nhỏ trong rừng, chim muông bay tán loạn.

Con chim hải âu đậu trên vai Thư Phàm, miệng nó kêu “gừ gừ”, đầu thân thiết cọ cọ vào má Thư Phàm, còn mỏ chọc chọc vào mũi Thư Phàm, hằng mong Thư Phàm nhanh chóng tỉnh lại. Hiện giờ cơ thể của cả hai đang lún dần xuống cát. Nếu không sớm tỉnh lại, cả hai sẽ sớm bị cát nuốt chửng xuống tận đáy. Lúc đó dù có tỉnh lại cũng không còn hy vọng có thể cứu sống được nữa.

Thư Phàm bị thương nhẹ hơn Trác Phi Dương, nên một lát sau, dưới sự vầy quấy của con chim hải âu, Thư Phàm nặng nề mở mắt, mí mắt chớp chớp mấy cái, cả cơ thể đau nhức như ai dần.

Ban đầu, Thư Phàm sững sốt khi thấy mình và Trác Phi Dương đứng chôn chân trong cát. Chỉ hơi cử động một chút, cơ thể Thư Phàm lại bị lún sâu xuống. Mỗi một lúc lâu thật lâu, Thư Phàm mới hiểu mình và Trác Phi Dương bị rơi xuống một hố cát lún ở phía sau khu rừng.

Quay sang nhìn Trác Phi Dương vẫn còn mê man chưa tỉnh, mắt Thư Phàm đỏ hoe, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má. Thư Phàm không muốn chết ở đây, nhất là chết trong tình huống lãng nhách này. Thư Phàm tự trách bản thân mình quá ham vui và mãi chơi, nên mới khiến cả hai rơi vào hoàn cảnh này.

“Nếu mình nghe lời Trác Phi Dương, không mãi hái hoa bắt bướm, không tìm các loại thảo dược, thì hay biết mấy. Nếu mình chịu nghe lời hẳn, sớm tìm một chỗ nấp an toàn, có phải mình và hẳn không bị lăn lông lốc từ trên sườn núi, rơi xuống hố cát lún này không.”

Thư Phàm khóc, nước mắt ràn rụa trên khóe mi. Trái tim Thư Phàm đập gấp gáp trong lồng ngực. Càng tự trách bản thân mình bao nhiêu, Thư Phàm càng thấy mình và Trác Phi Dương không đáng bị ông Trời trừng phạt như thế này.

Nhìn bãi cát lún đen ngòm, càng lúc càng nuốt lấy mình và Trác Phi Dương xuống dưới, Thư Phàm thở dài. Bị ngã xuống đây, coi như hết cách. Cả hai sẽ sớm chết vì bị cát nuốt xuống tận đáy, nếu không cũng sớm bị thú dữ trong rừng ăn thịt, bị bọn sát thủ cho mỗi người một phát vào đầu, mà cũng có khi chúng đầu cần tốn đạn như thế. Mình và anh ấy bị giết chết một cách từ từ như thế này, không phải càng khiến bọn chúng đắc ý và sung sướng hơn sao ?

Điều khiến Thư Phàm thấy an ủi duy nhất là con chim hải âu vẫn còn đang ở bên cạnh. Nó thể hiện tình yêu bằng cách không ngừng cọ vào mặt Thư Phàm, miệng luôn mồm kêu “gừ gừ”

Thư Phàm rất muốn rút tay dưới cát lên để xoay đầu con chim hải âu, nhưng lại sợ khiến cát lún sâu thêm, nên không dám động đây. Thư Phàm chỉ còn biết nhìn nó bằng ánh mắt biết ơn và thương yêu, lòng cầu mong nó sớm trở về với biển, và sống một cuộc đời bình an. Tất cả những gì mà Thư Phàm có thể làm cho nó lúc này chỉ có thế.

Máu rỉ ra từ vết thương trên trán Trác Phi Dương. Thư Phàm kinh sợ, lúc này mới để ý trên khuôn mặt tuần tử của hắn bị cào rách nhiều chỗ. Do ngã xuống bùn đen, nên Thư Phàm không nhìn rõ. Khi ngửi được mùi máu tanh, Thư Phàm mới biết hắn bị thương.

Thư Phàm tay chân luống cuống, muốn chạm vào hắn, muốn lôi hắn thoát ra khỏi hố cát lún, muốn băng bó vết thương trên mặt hắn, nhưng đành lực bất tòng tâm. Sợ rằng, chỉ cần cử động một chút sẽ khiến cả hai nhanh chóng xuống địa phủ hơn.

“Nếu không sớm được băng bó, hẳn sẽ chết vì mất máu.” Trong lòng Thư Phàm không ngừng gào thét, nước mắt chảy ra càng lúc càng nhiều. Nước mắt đã rửa trôi đi nhưng bụi bẩn bám trên khuôn mặt Thư Phàm.

Thời gian chậm chậm trôi, cơ thể Trác Phi Dương và Thư Phàm đã bị lún xuống đến ngang ngực. Chỉ cần thêm một lúc nữa, cả hai sẽ bị cát nuốt chửng.

Trời ngả về chiều, từng chiếc lá màu vàng bay bay trong gió. Tiếng con chim hải âu lại vang lên những tiếng kêu thê lương. Nó sải cánh bay trên đầu Trác Phi Dương và Thư Phàm. Gió rít gào, từng đôi từng đôi chim bay ra bay vào. Chẳng mấy chốc xung quanh hố cát Thư Phàm và Trác Phi Dương đang đứng, có hơn chục thú nhỏ đang đứng xung quanh. Chúng hiếu kỳ nhìn Thư Phàm và Trác Phi Dương. Hình như

chúng đang chờ một điều gì đó.

Trên không trung, chim chóc kéo đến càng lúc càng nhiều. Bỗng của chúng in xuống đất, đã che khuất đi ánh sáng mờ nhạt của trời chiều. Thư Phàm giật mình, ngược mắt nhìn đàn chim khổng lồ đang bay trên đỉnh đầu. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Thư Phàm sẽ cho rằng đây là hình ảnh chỉ xuất hiện trong phim ảnh, do đạo diễn dựng nên.

Đàn chim kêu lên những âm thanh hỗn loạn và khó hiểu. Hiện tượng kì lạ này, khiến Thư Phàm ngây ngẩn cả người, ngay cả nỗi sợ hãi cũng bị dẹp sang một bên. Bây giờ trong lòng Thư Phàm chỉ có một sự hiểu kì mãnh liệt. Thư Phàm muốn tìm hiểu nguyên nhân vì sao chim chóc lại kéo tất cả về đây.

Tiếng kêu của những chú chim đầy đủ màu sắc, kích cỡ và ngôn ngữ, khiến Trác Phi Dương bình tĩnh. Ý nghĩ đầu tiên mà hắn nhớ đến là Thư Phàm, hắn muốn kiểm tra xem Thư Phàm có bị làm sao không, và có còn ở bên cạnh mình không.

Thấy Thư Phàm đứng bên cạnh mình, tay hai người vẫn còn đang nắm lấy nhau, cả hai đang bị chôn đứng dưới cát lún, trên đầu có hơn mấy nghìn con chim lớn nhỏ đang bay vòng vòng. Trác Phi Dương kinh ngạc đến mức mắt mở to hết cỡ, mồm há hốc, ngay cả âm thanh muốn kêu lên một tiếng cũng quên. Lần đầu tiên hắn mới gặp phải trường hợp kì lạ này. Bỗng chốc, hắn quay sang nhìn Thư Phàm. Kể từ khi gặp Thư Phàm, những chuyện kì lạ này liên tiếp xảy ra.

Đầu tiên là sự xuất hiện của con chim hải âu. Nó chẳng những nghe hiểu được tiếng người, mà nó còn có trí khôn như một người trưởng thành. Lúc này, là sự xuất hiện của một đàn chim khổng lồ, giống như lời dự đoán trong truyền thuyết. Phải chăng....?

Trác Phi Dương nhìn Thư Phàm. Đầu bị thương nhiều chỗ, mắt máu khá nhiều khiến hắn xây xẩm mặt mày. Ngay cả suy nghĩ cũng mờ mờ ảo ảo, như đã ăn phải thứ quả lạ trong khu rừng.

Thư Phàm tập trung vào nhìn đàn chim kì lạ đến mức không biết rằng Trác Phi Dương đã tỉnh lại.

Ngắm nhìn đàn chim một lúc, Thư Phàm lẩm bẩm trong miệng: “Lạ nhỉ ! Tại sao lũ chim lại tập trung lại đây ? Rõ ràng nơi này không có gì dị thường cơ mà ?”

“Tôi nghĩ chắc là do con chim hải âu đã gọi bọn chúng tới.” Trác Phi Dương ngửa cổ nhìn lên trời, miệng thều thào trả lời Thư Phàm.

“Có lẽ anh nói đúng.” Nói xong rồi, lúc này Thư Phàm mới bàng hoàng quay sang nhìn Trác Phi Dương. Thấy hắn đã tỉnh. Ban đầu, Thư Phàm ngờ ngác nhìn hắn. Ngay sau đó, Thư Phàm nước mắt ràn rụa, run giọng hỏi: “Anh...anh không sao chứ ? Anh thấy trong người thế nào ? Có đau lắm không ?”

Trác Phi Dương mỉm cười, lắc đầu trấn an Thư Phàm: “Tôi thấy trong người khỏe. Tuy hơi đau nhức một chút, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

Thư Phàm vẫn nước mắt nhạt nhòa trên khóe mi, miệng tự oán trách chính bản thân mình: “Tất cả là tại tôi. Nếu tôi nghe lời anh, sớm rời đi một chút, có lẽ hai chúng ta không rơi vào kết cục này.”

“Cô đừng nói thế.” Trác Phi Dương cười, nheo mắt nhìn Thư Phàm: “Dù chúng ta có thể thoát được hôm nay, nhưng không thể thoát được ngày mai. Đây là thử thách mà ông Trời bắt chúng ta phải trải qua.” Mặc dù đã không còn sức lực để nói chuyện, nhưng hắn vẫn giữ được thái độ điềm tĩnh và tinh thần vững vàng như núi.

Thư Phàm bị tinh thần, lời nói và nụ cười trên môi hắn cổ động. Gật đầu thật mạnh, Thư Phàm chân thành nói: “Kiếp này được gặp một người giống như anh, coi như tôi đã không sống uổng.”

Đôi mắt Trác Phi Dương trở nên thâm thúy, nụ cười trên môi hắn càng thêm rực rỡ giống như ánh mặt trời: “Nếu chúng ta phải chết ở đây, có có hối hận không ?” Một ánh sáng màu pha lê vừa mới lóe lên trong mắt Trác Phi Dương, rồi nhanh chóng biến mất.

Thư Phàm ngẩn người nhìn Trác Phi Dương. Mắt một lúc lâu thật lâu, Thư Phàm cũng không thốt nổi nên lời. Thật lòng, Thư Phàm không biết phải trả lời Trác Phi Dương như thế nào. Chết thì ai mà chẳng sợ. Nhưng có một người sắp đối diện với cái chết gần trong gang tấc, hơn nữa phải chịu cảnh chết từ từ giống như Trác Phi Dương, mà vẫn ung dung coi như không. Thư Phàm thấy ngưỡng mộ và khâm phục tính cách quả cảm và gan dạ của hắn.

Thư Phàm mỉm cười, nụ cười tươi mát hơn gió xuân. Tuy là hơi tiếc nuối vì phải chết trẻ như thế này, hơn nữa còn không được hoàn thành tâm nguyện trở thành một bác sĩ tài giỏi, chữa được khỏi bệnh tật cho nhiều người, không còn cơ hội để gặp mặt người thân lần cuối.

Nhưng Thư Phàm thấy lòng mình thật ấm áp. Trong lúc khó khăn, đối diện với vấn đề sinh tử, có thể gặp được một người chí tình chí lý như Trác Phi Dương, Thư Phàm đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Nhìn nụ cười trên môi Thư Phàm, Trác Phi Dương đã hiểu Thư Phàm muốn nói gì. Đôi khi ánh mắt và nụ cười của một người còn quan trọng hơn cả những lời mà người đó muốn nói.

Dưới cát sâu, tay Trác Phi Dương siết chặt lấy tay Thư Phàm. Bốn mắt nhìn nhau, ý nghĩ tương thông, tình cảm dào dạt. Họ bắt đầu thấy chết không còn đáng sợ nữa, mà rất vui vẻ chờ đón cái chết đến với mình. Sống làm sao, thì chết như vậy. Mỗi người đều có con đường cần phải đi. Dù là ngắn hay dài, cũng phải cố gắng sống cho thật tốt, sống không uổng phí. Thư Phàm và Trác Phi Dương tự xét bản thân đã

không sống uống, không sống phí, tuy còn nhiều tâm nguyện chưa làm được, nhưng đối với họ thế là đã đủ rồi.

Bỗng..... “Phạch !”, “Bạch !” Một sợi dây thừng khá dài được đàn chim thả trước mặt Thư Phàm và Trác Phi Dương.

Cả Thư Phàm và Trác Phi Dương sững sờ hết nhìn sợi dây thừng lại quay sang nhìn vào mắt nhau. Cả hai không hiểu sợi dây thừng này từ đâu bay đến.

Lúc ngược mắt nhìn đàn chim đang bay lơ lửng trên không, và nhìn bọn thú lớn thú nhỏ đứng xung quanh hố cát. Nghe thấy tiếng kêu của con chim hải âu, cả hai mới hiểu con chim hải âu đã nhờ thú và chim muông sống trong rừng cứu sống mình.

Vừa cảm động vừa biết ơn con chim hải âu, Trác Phi Dương chuyển sợi dây cho Thư Phàm, miệng hỏi thúc: “Cô đi lên trước đi !”

“Không ! Anh đi lên trước đi !” Nhớ Trác Phi Dương đang bị thương, Thư Phàm không muốn hấn bị ngâm lâu trong cát lún.

“Cô lên trước đi. Có như thế, cô mới giúp tôi được chứ ?” Trác Phi Dương mỉm cười, động viên Thư Phàm.

Nghe Trác Phi Dương nói có lý, Thư Phàm nói nhanh : “Được rồi ! Anh chờ tôi một chút. Khi nào tôi lên đến bờ, tôi sẽ cùng bọn thú trong rừng kéo anh lên.”

Thư Phàm nắm chặt lấy sợi dây thừng. Con chim hải âu kêu lên những tiếng kì lạ, bọn thú trong rừng cầm lấy sợi dây thừng, con kéo, con vòng qua gốc cây, lũ thú, và mấy con thú khác cũng giúp sức lũ khi kéo Thư Phàm lên.

Cả người và thú phải chột vạt một lúc, mới lồi được Thư Phàm an toàn lên bờ. Lên đến nơi, không kịp nghỉ ngơi, Thư Phàm ngay lập tức ném giây thừng định kéo Trác Phi Dương lên. Bốn phía đột nhiên vang lên những tiếng sùng, tiếng bước chân chạy dồn dập, tiếng cành cây gãy, tiếng gió kêu rìn rít bên tai.

Bọn thú trong rừng đã chạy trốn không còn thấy bóng, lúc này chỉ còn một mình Thư Phàm và con chim hải âu đậu trên vai.

Thư Phàm thất kinh. Tuy rằng sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng không thể để Trác Phi Dương đứng dưới cát lún.

“Cô chạy đi ! Mặc kệ tôi !” Trác Phi Dương quát Thư Phàm, lòng hấn nóng như lửa đốt, ngữ khí trầm trọng, đôi mắt đục ngầu.

“Không được ! Tôi phải cứu anh lên.” Thư Phàm quệt nước mắt, ném sợi dây thừng về phía Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nửa muốn nắm lấy sợi dây thừng để Thư Phàm kéo lên. Nhưng lại nghĩ, nếu còn dưng dăng ở đây, thế nào Thư Phàm cũng phải chết chung cùng với mình, cuối cùng Trác Phi Dương chọn cách từ bỏ.

“Cô đi đi ! Tôi xin cô. Tôi không muốn hai chúng ta chết chung ở đây.” Trác Phi Dương bị thương nhìn Thư Phàm, đôi mắt hấn dạt dào tình cảm. Hấn có nhiều lời muốn nói với Thư Phàm, nhưng không dám mở miệng nói gì cả. Hấn sợ mình sẽ biến thành một kẻ lợi dụng hoàn cảnh khó khăn của Thư Phàm để trở thành một ngư ông đắc lợi. Dù rằng hôm nay có thể hấn sẽ chết ở đây, nhưng hấn vẫn vui lòng vì điều đó. Hấn tuyệt không có một chút hối hận.

“Trác Phi Dương ! Anh....” Thư Phàm bậm môi, nước mắt ràn rụa, lòng Thư Phàm đau như cắt, nỗi đau đã cứa sâu vào tim. Quá đau đớn, Thư Phàm cắn môi đến bật cả máu.

“Chạy đi ! Đừng đứng ở đây nữa.” Trác Phi Dương bị phần gào lên, âm thanh của hấn chẳng khác gì một con thú bị tổn thương: “Cô định để hai chúng ta cùng nhau chết chung ở đây sao ?” Trác Phi Dương cười, nụ cười thê lương: “Tôi không muốn chết cùng với cô. Chẳng phải cô cấm ghét tôi vô lý bất cóc và giam giữ cô là gì ? Bây giờ có cơ hội, sao cô không chạy đi.”

Thư Phàm khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Tiếng sùng nổ, tiếng bước chân chạy dồn dập, tiếng cành cây gãy càng lúc càng gần.

Trác Phi Dương nôn nóng, và lo sợ cho tính mạng của Thư Phàm đến nỗi, hấn lại gào lên: “Bạch Thư Phàm ! Cô có nghe tôi nói gì không ? Tại sao cô không chạy đi ? Nếu cô vì nể ơn cứu mạng của tôi, xin cô hãy chạy đi. Tôi không muốn tính mạng của người con gái mà tôi phải đổi lấy mạng của mình để cứu lấy, mất trong tay người khác. Tôi xin cô, xin cô hãy chạy đi, chạy thật nhanh ra khỏi đây, tôi xin cô.” Càng nói Trác Phi Dương càng bị phần, khóe môi hấn chảy máu, đôi mắt hấn mãnh liệt chiếu thẳng vào mắt Thư Phàm. Vào giờ phút này, hấn đã biến thành một kẻ lạnh lùng và cao ngạo, ngay cả cái chết hấn cũng không để vào mắt.

“Chạy đi ! Tôi xin cô. Nếu cô không chịu chạy, dù có phải làm quỷ tôi cũng không tha cho cô.” Trác Phi Dương lạnh lẽo nhìn Thư Phàm, ngữ khí băng lãnh, không cho phép Thư Phàm làm trái mệnh lệnh của hấn.

Thư Phàm đứng chôn chân một chỗ, mắt đau khổ nhìn hấn qua màn lệ. “Tất cả là lỗi của mình. Vì mình nên hấn mới rơi vào hoàn cảnh này.” Thư Phàm không ngừng tự trách, hai tay ôm lấy đầu.

“Bạch Thư Phàm ! Sao cô vẫn còn đứng ở đây ?” Trác Phi Dương sôi máu quát thật to, âm thanh của hấn chấn động cả một góc rừng.

Thư Phàm thất kinh, hồn vía lên mây. Trước khi kịp suy nghĩ gì, Thư Phàm đã thất thểu chạy đi.

Trác Phi Dương mắt mờ mịt nhìn theo hình bóng của Thư Phàm. Mặc dù trong lòng hắn rất đau, đau đến không thể thở được, nhưng hắn vẫn mỉm cười, nụ cười thê lương và mất mát. Hắn hiểu đời này, kiếp này hắn cũng không thể có được Thư Phàm. Hắn mong Thư Phàm có thể thoát khỏi sự truy đuổi của bọn sát thủ, có thể may mắn thoát khỏi khu rừng âm u, đầy chướng khí này, mong rằng Hoàng Tuấn Kiệt sớm tìm được Thư Phàm và hai người sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Còn hắn..... Trác Phi Dương cười nhạt, nụ cười ảm đạm như khói lam chiều.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Thư Phàm chạy và chạy, vừa chạy vừa khóc, bước thấp bước cao trên nền đất trơn trượt, nhấp nhô. Bộ quần áo màu trắng mặc trên người đã bị biến thành màu đen do nhuộm đất bùn, ngay cả khuôn mặt và tóc Thư Phàm cũng bị biến thành màu đen. Màu sắc trên thân thể Thư Phàm hòa lẫn với ánh sáng ảm đạm của khu rừng, tạo nên một bức tranh thật buồn tẻ, và thê lương. Người sống và người chết chỉ cách nhau trong gang tấc.

Người đang bị chôn chân đứng trong cát lún kia liệu có thể sống? Người đang thất thủ bỏ trốn, liệu có thể thoát khỏi sự truy lùng của bọn sát thủ?

Thư Phàm không biết, không muốn nghĩ gì cả. Đầu Thư Phàm rối quá, rối đến mức Thư Phàm chỉ biết khóc, nước mắt làm hoen bờ mi, làm mờ cảnh vật, khiến cho con đường mà Thư Phàm đang đi, càng lúc càng trở nên mờ mịt lung mờ ảo.

Thư Phàm hụt bước chân, ngã rầm xuống một chiếc hố do thú rừng đào. Tuy không sâu, cũng đủ khiến Thư Phàm đau hết mình mảy.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần và kêu rên lên được tiếng nào. Tiếng súng “Đùng !”, “Đoàng !” lọt vào tai Thư Phàm. Bên tai Thư Phàm văng vẳng nghe tiếng quát, tiếng hò hét và tiếng cười khà ồ của bọn sát thủ. Chúng đang vui mừng vì thấy Trác Phi Dương đang bị chôn sâu dưới cát lún, đang phẫn nộ vì không thấy người con gái đi cùng hắn đâu.

Thư Phàm bịt chặt miệng, nước mắt càng lúc tuôn ra càng nhiều. Lồng ngực bị bóp nghẹt, Thư Phàm không thể thở được. Trái tim Thư Phàm đau đớn, từng mũi từng mũi kim đang xuyên sâu vào tim. Thư Phàm không muốn hắn phải chết thay cho mình, không muốn hắn phải hy sinh tính mạng vì mình, càng không muốn mắc nợ ân tình của hắn.

“Không ! Mình không muốn, ngàn vạn lần không muốn.” Thư Phàm cắn chặt môi, dòng máu đỏ chảy xuống khóe mép, mùi máu tanh khiến thần trí Thư Phàm thanh tỉnh đôi chút. “Nếu phải sống cả đời trong hối hận, thì thà rằng hôm nay mình chết cùng hắn, chết trong vui vẻ và thống khoái. Có thể mình ngốc, khi chọn một cái chết quá trẻ như thế này. Nhưng vẫn còn hơn biến thành một con rùa rụt cổ.”

Thư Phàm vò đầu bứt tóc, cố gắng nghĩ ra một cách gì đó để cứu Trác Phi Dương. Thư Phàm tự biết bản thân mình chân yếu tay mềm, không có vũ khí phòng thân, làm sao đấu lại gần mười tên sát thủ.

Nhìn xung quanh, Thư Phàm cố tìm ra thứ gì đó hữu dụng. Chìm và thú trong rừng vì sợ tiếng súng và bước chân dồn dập của bọn sát thủ, đều đã tìm một chỗ nấp kín đáo. Cả khu rừng giờ chỉ nghe thấy tiếng gió thổi và tiếng hít thở dồn dập của Thư Phàm.

Ngẫm nghĩ một lúc, một tia sáng lóe lên trong đầu Thư Phàm. Khóe môi nhếch lên, hai tay siết thành nắm đấm, Thư Phàm nghiêng răng, quyết tâm liều mạng với bọn chúng.

“Dù sao cuối cùng cũng phải chết, chỉ là chết trước hay chết sau thôi. Mình không sợ, tuyệt đối không sợ.” Tự an ủi và động viên mình xong, hít một hơi thật sâu, Thư Phàm bò ra khỏi chiếc hố do thú rừng đào.

Quần áo dính bết đất bùn, Thư Phàm trông đã nhem nhuốc rồi, bây giờ trông lại càng nhem nhuốc hơn. Quần áo và đầu tóc Thư Phàm không chỉ bết đất bùn còn dính thêm lá cây và cỏ khô.

Trườn như rắn qua bụi dậm, Thư Phàm cố bò lại gần hố cát mà mình vừa mới bỏ đi lúc nãy.

Nhìn thấy gần 10 tên sát thủ đứng xung quanh hố cát, dương súng vào người Trác Phi Dương, như chuẩn bị găm đạn liên tiếp vào người hắn. Thư Phàm thất kinh, xuýt hét to lên một tiếng. Cũng may, Thư Phàm ngay lập tức bịt chặt miệng, và nghiêng chặt răng.

Cố gắng ngăn những tiếng hét phẫn uất và căm hận trong cổ họng, Thư Phàm để cho nước mắt không ngừng chảy, ngấm vào lòng bàn tay.

“Mình phải làm gì? Làm gì đây? Làm gì để cứu anh ấy? Cứu chính mình ra khỏi đây?” Thư Phàm hỏi chính bản thân mình, dần vật mình đến mức muốn đập đầu vào gốc cây để tự vẫn.

Con chim hải âu dùng móng cào cào vào vai Thư Phàm.

Thư Phàm đang đau khổ chồng chất, sớm đã không còn chú ý đến nỗi đau thể xác, không còn tâm trí để quan tâm đến cảnh vật xung quanh. Mắt Thư Phàm trừng trừng nhìn hình ảnh Trác Phi Dương đứng trong cát lún, ngạo nghễ nở một nụ cười.

Trong mắt hắn không có thù lương, không có nửa điểm tiếc nuối vì đã để cho Thư Phàm đi. Mà hình như hắn vui mừng vì hôm nay chỉ có mình hắn chết, vui mừng vì Thư Phàm kịp chạy đi trước khi bọn sát thủ đuổi kịp đến nơi. Tất cả những gì mà hắn có thể làm cho người con gái mà hắn yêu chỉ có thể thôi. Nếu có thể, hắn muốn tận tay giao trả Thư Phàm cho Hoàng Tuấn Kiệt. Nhưng hắn không thể, sinh mạng của hắn sắp kết thúc rồi.

Con chim hải âu tăng sức, móng chân nó đâm sâu vào bả vai Thư Phàm, mở nó chỗ vào mũi Thư Phàm. Bị đau, lúc này Thư Phàm mới chú ý đến nó.

Thư Phàm quay sang nhìn con hải âu, trong mắt ngập tràn lệ nóng, lòng bi thương khôn tả. Thư Phàm rất muốn lao lên, rất muốn cùng chết với Trác Phi Dương. Nhưng nhớ đến những gì mà hắn đã nói, lại không dám. Thư Phàm không muốn hắn thất vọng và căm ghét mình. Tình mạng của Thư Phàm là do hắn ba lần cứu, Thư Phàm không cho phép mình hy sinh một cách oan uổng và ngu ngốc.

Thư Phàm tự thề với lòng. Nếu bọn sát thủ kia dám nổ súng bắn chết Trác Phi Dương, thì còn sống ngày nào Thư Phàm nhất định sẽ thay Trác Phi Dương trả thù bọn chúng, sẽ khiến chúng sống không bằng chết.

Đôi mắt Thư Phàm lóe lên những tia nhìn tàn nhẫn và lạnh lẽo. Thư Phàm không muốn người khác gây tổn hại đến Trác Phi Dương. Trong lòng Thư Phàm không ngừng gào thét, không ngừng gọi tên Trác Phi Dương, không ngừng cầu nguyện cho hắn được bình an, cầu mong hắn không chết, cầu mong hắn còn sống trên đời. Vào giờ phút đối diện với sinh tử thế này, những kỉ niệm ngọt ngào và vui vẻ bên cạnh Trác Phi Dương ồ ạt kéo về. Trong trái tim của Thư Phàm, có cả xót thương, ngọt ngào và hạnh phúc, đan xen với những ý nghĩ kỉ lị trước nay chưa từng có.

Con chim hải âu điên tiết cào cào mấy cái vào đầu Thư Phàm, mở nó quắp vào tóc Thư Phàm, liên tiếp giật giật mấy cái.

Thư Phàm bừng tỉnh, nhìn con chim hải âu.

Con chim hải âu thấy Thư Phàm đã chịu chú ý đến mình. Nó khôn ngoan bay đến một chiếc tổ ong gần trên thân cây, cách chỗ Thư Phàm đang nấp không xa.

Ban đầu, Thư Phàm không hiểu con chim hải âu lờn vờn bay gần tổ ong kia làm gì. Nhưng ngay sau đó, Thư Phàm bừng tỉnh đại ngộ. Một nụ cười tươi thắm nở trên môi Thư Phàm. Thư Phàm vui đến mức, muốn nhảy cẫng và hét ầm lên. Chợt nhớ ra mình đang lẩn trốn, đứng nấp phía sau lưng và còn nhiệm vụ phải cứu Trác Phi Dương, nên cố đè nén ầm thanh xuống thành tiếng muỗi kêu.

Dùng một chiếc que dài, Thư Phàm xiên từ đáy tổ ong vào đến giữa tổ ong. Phát hiện có kẻ địch xâm chiếm và có ý định cướp mất tổ của mình, những con ong vù vù bay ra ngoài.

Thư Phàm thích nghiên cứu thực vật, hơn nữa là một người ham học hỏi, ham đọc sách nên hiểu bọn ong không bao giờ đốt những người thân lắm toàn bùn đen. Chưa có lúc nào, Thư Phàm lại thấy may mắn như thế.

Đã có được tổ ong rồi, vấn đề là làm sao có thể ném tổ ong này vào người bọn chúng, mà không để bọn chúng phát hiện ra sự có mặt của mình. Thư Phàm đau đầu nghĩ, chau mày ủ dột.

Đột nhiên, bọn thú đứng nấp gần chỗ Thư Phàm thò đầu ra khỏi hang. Đầu tiên là đàn chuột chũi, kế tiếp là mấy con nhím, mấy con thỏ, sau đó là đàn khỉ đứng lấp ló trên cành cây.

Thư Phàm há hốc mồm nhìn, hoàn toàn không hiểu lý do vì sao bọn thú đột nhiên sao lại chui ra khỏi chỗ nấp, hơn nữa chúng còn không sợ người lạ đang đứng gần chúng.

Tổ ong nhanh chóng được một con chim quắp vào chân, tiếp theo mấy con chim khác bay đến trợ giúp, dần dần có hơn mười con chim nâng tổ ong bay lên cao.

Khi Thư Phàm còn chưa định thần lại được, tiếng kêu giống như lợn bị chọc tiết của bọn sát thủ vang lên, cùng tiếng bay “vù vù” của lũ ong xông ra khỏi tổ.

Tiếng súng nổ, hòa cùng tiếng kêu của bọn sát thủ, tiếng chạy bình bịch của thú lớn thú nhỏ, tiếng chim vỗ cánh bay, tạo nên cảnh hỗn loạn chưa từng có trong khu rừng.

Bọn khỉ nấp trên cành cây dùng quả ném túi bụi vào người bọn sát thủ, tiếp theo đến lượt những thú nhỏ dưới mặt đất.

Thư Phàm ngồi ngây một chỗ, khuôn mặt đại ra, không thể nhận thức được chuyện gì đang diễn ra xung quanh mình. Tại sao bọn thú đột nhiên lại nổi điên lên tấn công bọn sát thủ, hơn nữa chúng còn rất đồng lòng, hành động một cách có tổ chức và trật tự?

Thư Phàm quay sang nhìn con chim hải âu đứng trên đỉnh đầu mình, không ngừng phát ra những tiếng kêu kì lạ. Bỗng dưng Thư Phàm hiểu ra tất cả. Bọn thú và chim muông trong rừng chịu giúp sức cứu Trác Phi Dương, chẳng qua là do con chim hải âu này.

Bị ong đốt cho tới tẩm mặt mũi, bị chim ia bậy trên đầu, bị thú trong rừng ném trái cây và đất đá vào người. Ban đầu, bọn sát thủ còn giương súng bắn thị uy được vài phát, nhưng rất nhanh cơn đau do ong đốt và đất đá ném vào người, khiến bọn chúng vừa bắn súng lung tung, vừa ôm đầu chạy trốn chết.

Bọn ong và thú trong rừng không dễ dàng buông tha cho bọn sát thủ như thế. Chúng liên tục tấn công bọn chúng đến khi bọn sát thủ chạy bán mạng, cách xa đầm lầy hơn một cây số, mới chịu ngừng cuộc tấn công.

Ngay sau khi bọn sát thủ bỏ chạy, Thư Phàm cẩn thận ngó trước ngó sau. Thấy tình hình tạm yên ổn, Thư Phàm nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ nấp, vút dây thừng cho Trác Phi Dương, miệng hỏi thúc: “Mau ! Mau cầm lấy dây thừng, để tôi kéo anh lên.”

Trác Phi Dương kinh ngạc nhìn Thư Phàm không chớp mắt. Nụ cười trên môi hẳn chưa có lúc nào lại sáng chói và ấm áp như thế. Hắn vui không phải vì hẳn chưa chết, mà vui vì Thư Phàm không sao và còn quay về đây cứu hắn.

Trác Phi Dương run run nắm lấy sợi dây thừng, để Thư Phàm và bọn thú trong rừng kéo lên.

Khi Trác Phi Dương an toàn leo lên đến bờ, Thư Phàm vừa khóc, vừa cười, kích động và sung sướng ôm chặt lấy Trác Phi Dương, đầu vùi vào ngực hắn.

Trác Phi Dương vòng tay ôm chặt lấy Thư Phàm. Hạnh phúc ủa về trong đáy mắt, khuôn mặt, nụ cười và trái tim hắn. Hắn đã yêu, thật sự rất yêu Thư Phàm. Biết rằng hẳn chỉ yêu đơn phương, nhưng hẳn không hối hận, cũng không tiếc nuối. Hắn hạnh phúc và sung sướng vì cuối cùng hắn cũng tìm được người con gái xứng đáng với tình yêu mà hắn đã trao.

“Đi thôi !” Trác Phi Dương khàn giọng bảo Thư Phàm.

“Ừ, đi thôi.” Thư Phàm ngược mắt nhìn Trác Phi Dương, nụ cười tươi nở trên môi.

Cả hai vừa trở về từ quý môn quan, họ đều hiểu cuộc sống có giá trị và quý báu nhiều như thế nào.

Trác Phi Dương lồng năm ngón tay vào năm ngón tay Thư Phàm. Vừa đi vừa chạy, nụ cười vẫn nở trên môi họ, ánh mắt của cả hai thật sáng. Họ vững tin có thể thoát ra khỏi đây, có thể an toàn trở về nhà, trở về nơi họ thuộc về. Không chỉ một mình Trác Phi Dương không thấy hối hận, mà ngay cả Thư Phàm cũng không. Thư Phàm không hề hối hận vì đã quen biết hắn, cùng hắn trải qua nhiều gian nan thử thách, mà Thư Phàm phải cảm ơn Thượng đế đã cho mình có cơ hội được thử thách, được mở rộng tâm nhìn, mở rộng kiến thức về nhân sinh quan của mình.

Lúc bọn sát thủ quay trở lại đầm lầy, Trác Phi Dương và Thư Phàm sớm đã cao chạy xa bay. Bọn chúng giận dữ gầm lên, dùng súng liên tiếp bắn ra xung quanh.

Hơn bảy giờ tối, Vũ Gia Minh hẹn gặp Hoàng Tuấn Kiệt tại một quán bar khá nổi tiếng. Quán bar này là do Vũ Gia Minh làm chủ, nên không sợ người ngoài nghe lén được cuộc nói chuyện của cả hai. Chính vì cuộc gặp này hết sức riêng tư và cơ mật nên Vũ Gia Minh mới không hẹn gặp Hoàng Tuấn Kiệt tại một nhà hàng hay một quán bar nào khác.

Đúng giờ, Hoàng Tuấn Kiệt được hai vệ sĩ hộ tống đến quán bar Thượng Đế của Vũ Gia Minh.

Chờ vệ sĩ mở cửa cho mình, Hoàng Tuấn Kiệt bước xuống. Ngược mắt nhìn bảng hiệu nhấp nháy đèn màu, chữ được tô sơn son thiếp vàng, đề tên: Thượng Đế, Hoàng Tuấn Kiệt cau mày. Hắn rất chán ghét những nơi ăn chơi trác táng, nhất là những quán bar và vũ trường. Lẽ ra hẳn không định đến, nhưng khi nghe ngữ khí có vẻ trầm trọng và tỏ vẻ bí mật của Vũ Gia Minh, sau khi suy nghĩ kỹ, hắn lại đến.

Hoàng Tuấn Kiệt cùng hai vệ sĩ bước lên bậc thềm vào quán.

Trước cửa quán có vô số những quý ông, trong những bộ vét đắt tiền, những quý bà trong những bộ đầm bó sát quyến rũ, đầy đủ sắc màu.

Sự xuất hiện của Hoàng Tuấn Kiệt cùng hai người đàn ông trong trang phục vét đen, vóc dáng cao to, khuôn mặt tuấn tú đã thu hút ánh mắt nhìn của các quý bà và các quý ông. Tại quán bar Thượng Đế không chỉ có những quý bà đến tìm đàn ông, mà ngay cả các quý ông cũng đến tìm đàn ông. Ở đây không phân biệt người bình thường, và người đồng tính, nên ai cũng có thể vào, chỉ cần có thể, và trở thành khách VIP của quán. Các kinh doanh độc đáo của Vũ Gia Minh, đã thu hút được rất nhiều khách sộp, mỗi năm hắn thu được rất nhiều tiền.

Thật ra, với một kẻ lăm lăm tiền nhiều của như hắn, đâu cần bon chen mở quán bar làm gì. Nhưng cũng giống như cách kinh doanh của gia đình nhà họ Hoàng, gia đình nhà họ Vũ cũng không trong sạch gì. Có thể nói, họ làm giàu nhờ những vụ làm ăn phi pháp và biết lợi dụng vào bọn đàn em để đi lên.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa đặt chân vào cửa quán, một người đàn ông hơn 30 tuổi, mặc áo đuôi tôm màu trắng bước lại gần, hơi khom người, anh ta lịch sự nói: “Cậu là Hoàng Tuấn Kiệt ?”

Hoàng Tuấn Kiệt khẽ nhếch mép, môi mấp máy: “Là tôi.”

“Cậu chủ cho mời.” Người đàn ông hơn 30 tuổi, chìa tay, lễ độ mời Hoàng Tuấn Kiệt đi theo mình.

Hoàng Tuấn Kiệt ung dung đi theo anh ta, chân sải những bước thật dài, dáng người thẳng tắp, mắt không ngó ngang ngó dọc.

Mọi người đứng trong quán vì sự xuất hiện của ba người đàn ông lạ mặt, đã khiến họ tò mò và hiếu kì nhìn không chớp mắt. Mãi đến khi Hoàng Tuấn Kiệt khuất sau cánh cửa gỗ, họ mới quay sang thì thầm to nhỏ với nhau.

Trong số họ ai cũng muốn biết Hoàng Tuấn Kiệt là ai, là nhân vật lợi hại đến mức độ nào, mà được ông chủ của quán bar mời vào phòng riêng. Có người còn hiểu lầm cho rằng Hoàng Tuấn Kiệt là tình nhân của Vũ Gia Minh. Điều này cũng không thể trách được họ lắm lời, nói sai. Vũ Gia Minh chẳng những xinh đẹp hơn một nữ tử, hơn nữa từ cơ thể, ánh mắt và nụ cười của hắn luôn toát ra vẻ tà khí, nên họ chỉ dám đứng nhìn từ xa.

“Cạch !” Cánh cửa phòng được hé mở rộng sang một bên, đủ chỗ cho một mình Hoàng Tuấn Kiệt bước vào trong, còn hai người vệ sĩ đi theo hộ tống đứng ở bên ngoài.

Hai người vệ sĩ vì lo cho sự an toàn của Hoàng Tuấn Kiệt, định phá cửa xông vào, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt phát tay, lạnh lùng nói: “Hai người đứng đợi tôi ngoài này. Một mình tôi vào là được rồi.”

“Nhưng mà cậu chủ....” Hai người đồng thanh nói. Họ không yên tâm để một mình Hoàng Tuấn Kiệt đi vào trong phòng.

“Nghe lời tôi đi.” Hoàng Tuấn Kiệt không nói nhiều lời, chân tự động bước vào trong phòng.

Cánh cửa đóng lại, ngăn cản tiếng nói chuyện, tiếng cười và tiếng nhạc đinh tai nhức óc ở bên ngoài.

Hoàng Tuấn Kiệt thật sự không hiểu vì lý do gì Vũ Gia Minh không hẹn mình tại nhà riêng của hắn, mà lại hẹn gặp ở một nơi ồn ào và xô bồ, dễ làm tấm bia cho mọi người nhìn vào thế này.

“Đã đến rồi.” Vũ Gia Minh lười biếng ngồi trên ghế sofa, đẩy ly rượu màu hổ phách xoay xoay trong lòng bàn tay, đầu không ngẩng lên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Đến rồi.” Hoàng Tuấn Kiệt nhàn nhạt đáp lại, ngồi xuống đối diện với Vũ Gia Minh.

Nhìn chiếc ly rỗng trên bàn, như thể có ý chờ đợi mình đến, khóe môi Hoàng Tuấn Kiệt nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

“Cậu có biết là tôi ghét nhất nụ cười nửa miệng của cậu không hả ? Nếu đã không thích cười thì đừng có cười.” Vũ Gia Minh cau mày, trừng mắt nhìn nụ cười như có như không trên môi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi thích cười thế nào là việc của tôi. Cậu tốt nhất đừng chõ mũi vào chuyện của tôi.” Hoàng Tuấn Kiệt cảnh cáo Vũ Gia Minh. Làm bạn bao lâu nay, Hoàng Tuấn Kiệt quá hiểu rõ tính cách thâm hiểm của Vũ Gia Minh, đặc biệt là miệng lưỡi không xương độc như rắn rết của hắn. Nhiều khi Hoàng Tuấn Kiệt cho rằng Vũ Gia Minh là đàn bà, bị sinh nhầm thành đàn ông, nên tính cách của hắn mới biến thái như thế.

Nhìn ánh mắt phun ra lửa giận của Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt cười thầm. “Nếu để hắn mà nghe được những gì mà mình vừa mới nghĩ trong đầu, thì đã to chuyện rồi.”

“Cậu đang nghĩ gì đừng tưởng tôi không biết.” Vũ Gia Minh nghiêng răng nghiêng lợi, tròng mắt có hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt.

Hoàng Tuấn Kiệt chú ý đến thái độ nóng nảy khác thường của Vũ Gia Minh: “Trong mấy ngày vừa qua, đã xảy ra chuyện gì với cậu đúng không ?”

Vũ Gia Minh nốc một hơi cạn sạch nốt số rượu trong ly.

“Cạch !” Ly rượu bị đặt mạnh xuống bàn. Cả cơ thể và ánh mắt Vũ Gia Minh đều toát ra mùi nguy hiểm. Nhìn hắn lúc này như thể hắn đang chuẩn bị đi đòi mạng ai đó.

“Nào có chuyện gì thì cậu nói đi, tôi không có nhiều thời gian.” Hoàng Tuấn Kiệt rót rượu ra ly, tay cầm ly rượu khẽ lắc cho chất rượu hòa tan vào nhau.

Vũ Gia Minh chăm chú nhìn Hoàng Tuấn Kiệt một lúc lâu. Sau đó đột nhiên hắn nở một nụ cười: “Nghe nói cậu vừa mới trở về từ cửa môn quan ?”

Hoàng Tuấn Kiệt lừ mắt nhìn Vũ Gia Minh. Nhắm một ngụm rượu trong ly, hắn cười khẩy, hỏi Vũ Gia Minh: “Cậu gọi điện mời tôi đến đây chỉ để hỏi tôi câu này thôi sao ?”

Vũ Gia Minh điên tiết muốn quát ầm lên, nhưng hắn nhanh chóng dẹp bỏ cơn giận của mình. Dù sao công việc chính vẫn cần thiết hơn.

“Cậu đã điều tra ra được ai là người đứng đằng sau lưng thuê sát thủ giết chết cậu chưa ?” Vũ Gia Minh sải rộng tay ra hai bên thành ghế, chân gác lên bàn. Cách ngồi của hắn vừa giống một ông chủ lớn, vừa giống một tên vô lại học đòi làm người lớn.

Đối với hành động không coi ai ra gì của Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt đã sớm quen, nên không buồn chấp.

“Chưa. Cậu hỏi để làm gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt nheo mắt, hừ giọng nói tiếp: “Tôi đang cho rằng chính cậu là người đã thuê sát thủ giết chết tôi.”

Vũ Gia Minh phá ra cười, hần cười đến chảy cả nước mắt, cả đời hần cũng chưa từng cười thổng khoái như thế. Hình như hần cho những lời nói của Hoàng Tuấn Kiệt là một vở hài kịch.

Hoàng Tuấn Kiệt chau mày. Mặc dù bức bối, muốn đấm vỡ mặt Vũ Gia Minh, nhưng vẫn ngồi im uống nốt ly rượu màu hổ phách trên tay.

Khi đã cười đủ sáng khoái rồi, Vũ Gia Minh dừng lại, tay lau khóe mắt, hần vừa cười ha ha vừa nói: “Đây là câu kết luận khôi hài nhất mà tôi từng nghe.” Đang cười, bỗng dưng Vũ Gia Minh dừng lại. Hần khôi phục khuôn mặt băng lãnh, nghiêm giọng bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Tôi không thuê sát thủ giết cậu. Cậu tin hay không thì tùy.”

“Tôi tin.” Hoàng Tuấn Kiệt nói, ngữ khí chắc nịch, không có một chút nghi ngờ. Hần biết tính cách của Vũ Gia Minh. Tuy rằng không có việc xấu gì mà Vũ Gia Minh chưa từng làm, nhưng hần chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thuê sát thủ giết người, hơn nữa người đó còn là đối thủ và là bạn thân của hần. Một kẻ tự cao tự đại như Vũ Gia Minh, làm sao có thể để mất một đối thủ xứng tầm với mình.

“Cậu tin ?” Vũ Gia Minh trợn mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt bằng vẻ mặt không thể tin được. Có lẽ hần không ngờ là Hoàng Tuấn Kiệt lại trả lời nhanh như thế.

“Tôi tin.” Hoàng Tuấn Kiệt gật đầu, nói lại lần thứ hai, nụ cười nhàn nhạt nở trên môi hần.

Vũ Gia Minh sau mấy giây bất ngờ, hần bật cười. Một khẩu súng đặt chuẩn xác vào thái dương Hoàng Tuấn Kiệt: “Bây giờ cậu còn dám nói là tin tôi nữa không ?”

“Tôi tin.” Nụ cười nhàn nhàn vẫn nở trên môi Hoàng Tuấn Kiệt. Hần ung dung và bình thản chất rượu ra ly, tao nhã nhấp từng ngụm nhỏ, hoàn toàn không quan tâm đến khẩu súng đang đặt đúng vào thái dương mình có thể bóp cò bất cứ lúc nào.

Chơi đùa một lúc, không thấy Hoàng Tuấn Kiệt có phản ứng gì, hơn nữa vẻ mặt của hần vẫn ung dung bình thản, như có như không, Vũ Gia Minh lên giọng đe dọa: “Cậu mà không trả lời thành thật, đừng trách tôi độc ác.”

Hoàng Tuấn Kiệt đặt ly rượu xuống bàn. Lúc này hần mới ngược mắt nhìn vào mắt Vũ Gia Minh: “Cậu khẳng định là muốn chơi với tôi ?”

“Khẳng định.” Vũ Gia Minh tự tin đáp.

Chỉ trong nháy mắt, một khẩu súng màu xám đen đặt đúng vào thái dương Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt cười hỏi: “Như thế đã đủ chưa ?”

Vũ Gia Minh thu lại khẩu súng, hần ngửa cổ ra đằng sau ghế, miệng cười sảng sặc.

Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu ngán ngẩm. Tính cách đùa giỡn của Vũ Gia Minh vĩnh viễn cũng không thể thay đổi được. Ý nghĩ hần là con gái bị sinh nhầm thành con trai lại xuất hiện trong đầu của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Nói đi ! Cậu gọi tôi đến đây làm gì ?” Đút súng vào túi áo khoác, vừa thưởng thức ly rượu, Hoàng Tuấn Kiệt vừa hỏi Vũ Gia Minh.

“Tôi muốn làm một giao dịch với cậu.” Vũ Gia Minh thôi không còn cười nữa, hần trở nên nghiêm túc một cách khác thường.

“Giao dịch ? Giao dịch gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt chờ nghe Vũ Gia Minh nói tiếp.

“Tôi sẽ giúp cậu cho thông tin về nơi giam giữ của Thư Phàm, với điều kiện cậu giúp tôi thắng được vụ làm ăn với nhà họ Đào lần này.” Vũ Gia Minh nhìn vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt, nói ra từng lời từng chữ.

Chiếc ly thủy tinh trên tay Hoàng Tuấn Kiệt gần như vỡ nát, lòng hần kích động mãi không thôi, cơ thể hần run rẩy khi nghe Vũ Gia Minh nhắc đến Thư Phàm.

“Cậu biết Thư Phàm đang ở đâu ?” Hoàng Tuấn Kiệt cố đè nén niềm vui sướng đang hân hoan chảy trong từng mạch máu và tế bào để hỏi lại Vũ Gia Minh.

“Tất nhiên là tôi phải biết Thư Phàm đang ở đâu, mới dám bàn chuyện làm ăn với cậu chứ ?” Vũ Gia Minh cười lạnh, tay bưng ly rượu.

“Cậu muốn tôi rút lui khỏi cuộc đấu thầu lần này ?” Hoàng Tuấn Kiệt nheo mắt nhìn Vũ Gia Minh. Biết rằng Vũ Gia Minh không bao giờ chịu thiệt khi làm bất cứ chuyện gì, nên hần cũng không hy vọng Vũ Gia Minh nhường cho mình bất cứ thứ gì.

Vũ Gia Minh cười, nói ra kế hoạch của mình.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt im lặng, lắng nghe Vũ Gia Minh nói. Mặc dù hần không hiểu lý do vì sao Vũ Gia Minh lại chủ động muốn hợp tác làm ăn với hần trong lần này. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt căm phẫn của Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt đoán chuyện này nhất định có liên quan đến Tú Linh.

Đối với Hoàng Tuấn Kiệt tính mạng của Thư Phàm quan trọng hơn tiền bạc, nên hần không chần chờ, đã đáp ứng: “Tôi đồng ý. Chỉ cần nói

cho tôi biết, hiện giờ Thư Phàm đang ở đâu.”

Vũ Gia Minh dường như đã dự đoán được Hoàng Tuấn Kiệt sẽ nói câu này, nên hắn không nói hai lời đã đưa cho Hoàng Tuấn Kiệt một tệp hồ sơ mỏng có bìa màu vàng nhạt: “Đây là thông tin tôi mới thu nhận được. Hy vọng nó giúp ích cho cậu.”

Hoàng Tuấn Kiệt run run, ngay lập tức xé bỏ lớp bìa giấy bên ngoài. Hít một hơi thật sâu, thở ra, lại hít một hơi, rồi lại thở ra, làm vài lần như thế, Hoàng Tuấn Kiệt mới đủ bình tĩnh và tỉnh táo để đọc mấy tờ giấy khổ A4 trên tay.

Thông tin mà Vũ Gia Minh cung cấp cho Hoàng Tuấn Kiệt không nhiều. Trên ba tờ giấy A4 chỉ nói sơ qua về chiếc xe ô tô hiệu Rolls-Royce Ghost đã bắt cóc Thư Phàm, hai biển số đầu tiên của chiếc xe, ngoài ra còn cung cấp thêm thông tin về công ty đã sản xuất và nhập khẩu chiếc xe ấy.

Vũ Gia Minh tin rằng với ngân này thông tin, Hoàng Tuấn Kiệt sẽ sớm điều tra ra được ai là chủ nhân của chiếc xe, và biết Thư Phàm đang bị nhốt ở đâu.

“Cảm ơn.” Tuy rằng vẫn chưa đủ để biết được nơi giam giữ Thư Phàm và ai là kẻ đã bắt cóc Thư Phàm, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chân thành nói câu cảm ơn đối với Vũ Gia Minh.

“Không có gì.” Vũ Gia Minh mỉm cười. Hắn đang yếu, đang đau khổ và bức rứt vì tình, nên hắn cũng hiểu được tâm trạng bồn chồn và lo lắng của Hoàng Tuấn Kiệt bây giờ. Hắn thấy mình may mắn hơn Hoàng Tuấn Kiệt, vì Tú Linh mất tích đã tìm lại được. Tuy Tú Linh không thể nhớ ngay ra được hắn là ai, nhưng hắn tin sẽ tìm ra cách, khiến Tú Linh nhớ ra hắn là ai và ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn như trước kia.

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt ba tờ giấy A4 trong tay, mắt hắn lóe lên những tia sáng dị thường, lòng tràn đầy quyết tâm và tự tin, sức sống đang căng tràn trong mạch máu. Hắn mong mình sớm tìm được Thư Phàm, sớm mang được người con gái mà hắn yêu bình an trở về bên cạnh mình.

Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh rơi vào im lặng, cả hai không ai bảo ai câu nào, ai cũng chìm vào suy nghĩ riêng tư của mình. Thời gian chậm chậm trôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 36

Bây giờ sáng, sau khi ăn cơm sáng xong, theo thường lệ Châu Kiệt Phong được ông Cao lái xe chở đi làm. Một mình Tú Linh ở nhà với hai chị giúp việc. Vì sức khỏe đang trong quá trình hồi phục, nên dưới sự dặn dò, cộng thêm những lời nói vừa đe dọa vừa xoa dịu của Châu Kiệt Phong, Tú Linh đã đáp ứng là sẽ ngoan ngoãn ngồi yên trong nhà không đi ra ngoài, và không động chân động tay làm bất cứ công việc gì. Tú Linh đã phải hứa rất nhiều lần, Châu Kiệt Phong mới yên tâm đi làm.

Đứng trên lan can lầu hai, nhìn hình bóng Châu Kiệt Phong khuất dần sau hàng cây trong sân vườn. Tú Linh càng ngày càng thấy có lỗi với Châu Kiệt Phong. Càng cảm thấy trong chuyện này có điều gì đó không ổn. Trong đầu của Tú Linh ngoài hình ảnh của người đàn ông lạ mặt tên Vũ Gia Minh, thì không còn hình ảnh của người nào khác, ngay cả Châu Kiệt Phong cũng không có.

Đã có nhiều lần, Tú Linh cố khắc ghi hình bóng của Châu Kiệt Phong vào trong trí nhớ, cố thân cận với hắn. Nhưng Tú Linh không làm được. Chỉ cần hơi thân cận với hắn một chút, hình ảnh của Vũ Gia Minh sẽ cường đại trong đầu Tú Linh, sẽ hành hạ khiến Tú Linh đau đầu đến chết đi sống lại. Tình trạng đó đáng sợ đến mức, Tú Linh sợ không còn dám thử nữa.

Tú Linh có dự cảm người đàn ông xa lạ tên Vũ Gia Minh kia nhất định có quan hệ mật thiết với mình. Nếu không, tại sao chỉ gặp mặt thoáng qua lại để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mình như thế ?

Càng nghĩ Tú Linh càng thấy đúng. Vì tò mò, có lần Tú Linh đã lén lút lục lọi đồ đạc trong phòng ngủ của Châu Kiệt Phong, hằng mong tìm được một bức ảnh hay một chút đồ đạc có thể khơi gợi lại kí ức đang ngủ say trong đầu mình. Nhưng hoàn toàn vô ích, Tú Linh không chỉ không có ấn tượng với ngôi nhà, căn phòng và khu vườn. Ngay cả đồ đạc trong nhà, Tú Linh lại càng không có một chút ấn tượng gì. Hơn nữa Tú Linh còn thấy nơi này thật xa lạ, xa lạ đến mức Tú Linh thấy lạnh lẽo và cô đơn.

Châu Kiệt Phong có thể mang lại một chút hơi ấm, có thể sưởi ấm những gió rét mà mùa đông mang đến cho Tú Linh, nhưng không đủ để sửa ấm cả một trái tim đóng băng, đang bị tổn thương của Tú Linh. Đã từ lâu rồi, Tú Linh không biết cảm giác đau đớn và rơi lệ là gì. Nhưng kể từ lúc gặp Vũ Gia Minh, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi.

Ngay lúc này, vào giờ phút này, Tú Linh có một mong ước bùng cháy là có thể cất cánh bay lên cao, thoát khỏi vòng vây vô hình mà Châu Kiệt Phong đã dựng lên, để bay đi tìm người đàn ông tên Vũ Gia Minh. Tú Linh có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi hắn, muốn hắn giải đáp cho

mình.

“Giá mình có thể bay ra khỏi đây thì hay biết mất.” Nhìn cánh cổng sắt cao cao, Tú Linh nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, lòng không ngừng kêu khổ.

Tú Linh không hiểu, hoàn toàn không hiểu vì lý do gì Châu Kiệt Phong không cho phép mình đi ra ngoài. Đã có đôi lần Tú Linh hỏi hấn. Tuy hấn nói rằng muốn tốt cho Tú Linh, nhưng Tú Linh lại linh cảm hấn đang cố tình che giấu một điều gì đó rất quan trọng có liên quan đến hạnh phúc của cả đời mình.

Đột nhiên, Tú Linh thấy hai chị giúp đang tay xách nách mang, cùng nhau đi ra cổng. Hình như họ đang đi mua đồ.

Mắt Tú Linh sáng lên, ba chân bốn cẳng vội phóng nhanh xuống tầng trệt, cố đuổi theo hình bóng của hai cô gái.

“Chờ em một chút !” Tú Linh gọi với theo, khuôn mặt nhỏ nhắn đượm mồ hôi.

Hai chị giúp việc quay lại nhìn Tú Linh. Nhìn Tú Linh chật vật chạy thật nhanh, vừa chạy vừa thở hổn hển, hai chị mỉm cười hỏi: “Em cần hai chị mua gì cho em sao ?”

Tú Linh lắc đầu nói: “Em không cần hai chị mua gì cho em cả. Hai chị có thể cho em đi cùng không ?” Tú Linh cúi xuống thở dốc, tay quệt mồ hôi trán.

Hai chị giúp việc bốn mắt nhìn nhau. Họ đều hiểu nếu để Tú Linh đi ra ngoài, họ sẽ bị trách phạt và bị đuổi việc. Công việc chính của họ không chỉ phải dọn dẹp nhà cửa cho sạch sẽ, lo giặt giũ, nấu cơm và rửa chén bát, họ còn phải chăm sóc và trông non Tú Linh một cách cẩn thận. Nói một cách chính xác, Tú Linh chính là tiểu bảo bối của họ.

“Hai chị cũng muốn cho em đi cùng. Nhưng cậu chủ dặn dò không thể cho em đi cùng, nên em ngoan ngoãn ở yên trong nhà đi.” Hai cô giúp việc biết tính Tú Linh rất dễ thương và trẻ con, đã dùng giọng dụ dỗ trẻ con để khuyên bảo Tú Linh.

Tú Linh xụ mặt, không vui khi bị người khác coi mình là một đứa con nít chưa trưởng thành.

“Không ! Em muốn đi cùng với hai chị. Đã lâu rồi em không được đi ra ngoài chơi. Ở nhà một mình buồn chán lắm.” Tú Linh nắm chặt lấy tay một cô giúp việc, chiếc miệng nhỏ nhắn chu ra.

Hai chị giúp việc phì cười, yêu thương vỗ nhẹ vào mu bàn tay Tú Linh: “Nghe lời hai chị ngoan ngoãn ở nhà đi. Hai chị sẽ đi sớm về sớm. Em không phải đợi lâu đâu mà lo.”

Tú Linh vùng vằng, hốc mắt đỏ hoe: “Em ở nhà đã muốn phát phì rồi. Em không muốn ở nhà thêm nữa.”

Chị giúp việc có nước da hơi ngăm đen, mỉm cười nói: “Em đừng làm khó bọn chị được không ? Nếu chị để cho em đi cùng, thế nào bọn chị cũng bị cậu chủ trách phạt. Hơn nữa cậu ấy có khi đuổi việc hai bọn chị cũng nên.”

Chị giúp việc có thân hình gầy khảnh khiu nói thêm vào: “Cô ấy nói đúng đấy. Em không biết là cậu chủ lo lắng cho em nhiều như thế nào đâu. Cậu chủ đã căn dặn bọn chị phải trông non em thật cẩn thận. Nếu để em đi lang thang ngoài đường, rồi lại để xảy ra tai nạn giao thông giống như lần trước. Bọn chị làm gì còn mặt mũi để gặp cậu chủ nữa. Em cũng không muốn bọn chị bị đuổi việc chứ ?”

Tú Linh ngán người, miệng hétt khép rồi lại mở, hoàn toàn không nói thêm được câu gì nữa. Tú Linh vốn là một cô gái hay động lòng, và thương người, làm sao có thể nhẫn tâm khiến người khác gặp họa và mất việc vì mình.

Hai cô gái chính vì hiểu tính cách yếu mềm này của Tú Linh, đã đánh vào lòng thương người lúc nào cũng dạt dào của Tú Linh.

Nhìn hình bóng hai chị giúp việc khuất sau cánh cửa sắt màu xanh dương, Tú Linh tức giận đến giậm chân, hai gò má mịn mịn phồng to. Hình ảnh của Tú Linh lúc này giống hệt hình ảnh một con cóc đang phùng mang trợn má, cố so bì với bụng của một con bò.

Chán nản, không có việc gì để làm, cũng không có ai để chơi đùa cùng, Tú Linh đi lang thang ngoài vườn. Hoa cỏ và cây cảnh ngoài vườn, sớm làm tan biến bức bối trong lòng Tú Linh.

Trong khi Tú Linh đang mải hái hoa, đuổi bắt bướm, chân tung tăng chạy nhảy khắp nơi. Tiếng chuông cổng đột ngột vang lên.

Những tiếng “Reng ! Reng ! Reng !” không ngừng đánh vào lỗ tai nhỏ bé của Tú Linh.

Tú Linh cau mày. Tuy hơi bức bối vì bị người khác làm tan biến mất hết nhã hứng ngắm hoa cỏ của mình. Nhưng Tú Linh vẫn chạy ra hướng cổng.

Tú Linh đang mặc một chiếc váy hoa màu vàng hình cánh bướm, mái tóc màu đen buông xõa. Từng bước chân chạy nhảy của Tú Linh, khiến gấu váy bay bay, mái tóc phất phơ bay trong gió, tựa như một nàng tiên đang đi dạo trong một khu vườn đầy hoa và bướm.

Người đàn ông đứng ngoài cánh cổng sắt ngơ ngẩn nhìn, đôi mắt anh ta say đắm và nồng nàn nhìn Tú Linh không chớp. Thế giới quanh anh ta như ngừng chuyển động, chớp mắt mờ mắt cũng chỉ có duy nhất một mình hình ảnh của Tú Linh.

Đến gần cánh cổng sắt, Tú Linh dừng lại.

“Xin hỏi....” Đang nói Tú Linh bỏ dở câu nói, khi phát hiện người đàn ông đang bấm chuông cổng chính là người đàn ông luôn xuất hiện vô số lần trong giấc mơ, luôn khiến mình ngày nhớ đêm mong, thậm chí ngay cả người chồng sắp cưới cũng không quan trọng bằng.

Tú Linh ngơ ngác nhìn Vũ Gia Minh. Đôi mắt Tú Linh dần dần có một làn nước mỏng, từ từ gò má mịn màng của Tú Linh lăn dài hai dòng lệ, trái tim Tú Linh đập thật nhanh, đập gấp gáp như trống trận. Tất cả mọi giác quan trong cơ thể Tú Linh như tê liệt, tất cả đều đang hướng về người đàn ông vừa xa lạ vừa thân quen chỉ gặp mặt một lần, có cái tên Vũ Gia Minh kia.

Tú Linh muốn quên tên của anh ta, không muốn nhớ đến khuôn mặt, nụ cười và ánh mắt như ma mị của anh ta. Nhưng Tú Linh không thể. Hàng đêm, hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, và hàng giây, hình ảnh Vũ Gia Minh cứ xoáy sâu vào trong trí nhớ Tú Linh. Hình ảnh của hắn bám chặt đến nỗi, Tú Linh dù có cố gắng vứt bỏ, cố gắng quên cũng không thể quên được.

Vũ Gia Minh thò tay vào trong song sắt, run run chạm nhẹ vào gò má mịn màng, ẩm nước mắt của Tú Linh.

“Mở cửa !” Nhìn thật sâu vào mắt Tú Linh, Vũ Gia Minh nói ngắn gọn.

Tú Linh dờ dẫm, khó nhọc chuyển rời ánh mắt từ khuôn mặt đẹp trai của hắn xuống then cài cánh cổng sắt.

Tú Linh làm theo lời hắn như một cái máy.

Khi cánh sắt khẽ hé mở, ngay lập tức Vũ Gia Minh lôi Tú Linh ngã nhào vào lòng ngực.

Tú Linh bàng hoàng còn chưa kịp kêu lên được một tiếng nào, miệng đã bị Vũ Gia Minh phủ kín bằng một nụ hôn cuồng nhiệt.

Tú Linh mềm nhũn cả người, cảm giác mà nụ hôn của Vũ Gia Minh mang lại cho Tú Linh quen thuộc đến nỗi, Tú Linh đã quên cả đánh trả hay la lên một tiếng, thậm chí Tú Linh còn nắm chặt lấy vạt áo của hắn, mắt nhắm tịt lại.

Nụ hôn của Vũ Gia Minh mang theo lửa nóng của đam mê, mang theo sự ngồng cuồng của sự chiếm giữ, mang theo mạnh mẽ của sự trừng phạt và mang theo sự dịu dàng của một người tình dành cho một người tình.

Lúc nụ hôn dứt, Tú Linh đứng xụi lơ trong vòng tay của Vũ Gia Minh. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi môi ướt át đã bị Vũ Gia Minh hôn đến sưng đỏ, đáy mắt long lanh lệ. Nhịp đập trong trái tim không phải là đập nhanh và gấp gáp như trống trận nữa, mà là đang khiêu vũ trong lồng ngực.

Vũ Gia Minh ôm siết lấy Tú Linh trong lồng ngực, hắn khàn giọng nói: “Tú Linh ! Theo anh về nhà !”

Vũ Gia Minh thuận thực vác Tú Linh trên vai, sải những bước chân dài đến chiếc xe ô tô màu xám đen đang đậu cách cánh cổng gần một mét.

Tú Linh thần trí nửa tỉnh nửa mơ, để cho Vũ Gia Minh dễ dàng vác đi, mà không có một chút phản kháng nào.

Tú Linh thấy hình ảnh này rất quen thuộc. Trong đầu của Tú Linh lơ mơ xuất hiện hình ảnh một cô gái bị một người đàn ông vác đi trước cổng trường đại học.

Đến khi bị ấn ngồi trong lòng Vũ Gia Minh trên xe ô tô, Tú Linh vẫn còn chưa lấy lại được thần trí đang nửa mơ nửa tỉnh của mình.

Vũ Gia Minh nâng cằm Tú Linh lên. Bắt Tú Linh nhìn thẳng vào mắt mình, Vũ Gia Minh nở một nụ cười, nụ cười tựa ác ma.

Tú Linh kinh hoàng mở to mắt. Lúc này mới phát hiện mình đang thất thố ngồi trong lòng một người đàn ông, hơn nữa còn đang ngồi trong một chiếc xe ô tô đang lăn bánh trên đường, không biết đang đi đâu.

Tú Linh giãy dụa, cố gắng thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Vũ Gia Minh. Tuy rằng ngồi trong lòng Vũ Gia Minh, mang lại cảm giác cực kì thoải mái, ấm áp và an toàn, nhưng Tú Linh không quen thân mật với người lạ mặt.

“Ngồi im !” Vũ Gia Minh trừng mắt, cảnh cáo Tú Linh: “Nếu em còn lộn xộn, anh sẽ trừng phạt em.”

Tú Linh rơi lệ, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má. Tú Linh không biết vì sao mình lại có thể khóc trước mặt một người đàn ông xa lạ. Nhưng trái tim của Tú Linh đau lắm, đau đến không thể thở được.

Vũ Gia Minh thương xót, không đành lòng nhìn Tú Linh khóc. Ôm Tú Linh vào lòng, hắn dỗ dành: “Em nín khóc đi ! Nín đi, anh sẽ cho em về nhà. Thế nào, em đồng ý chứ ?”

Ngồi sau tay lái, Trợ lý Tân buồn cười đến mức, phát ra một tiếng “phì” từ trong cổ họng, tay lái loạng choạng, xuyt chút nữa thì tông vào đuôi xe ô tô đang đi đằng trước.

Vũ Gia Minh đạp mạnh vào ghế xe đằng trước, khiến Trợ lý Tân đáng thương nhắm mắt kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Tú Linh tròn xoe mắt nhìn Vũ Gia Minh, ngay cả khóc cũng quên.

Vũ Gia Minh xấu hổ, khẽ e hèm một tiếng, tay cào vào tóc, môi nở một nụ cười gương gào: “Thế nào, em đã đồng ý rồi đúng không ?”

Tú Linh chưa kịp trả lời, đã rơi vào vòng tay ôm ấp của Vũ Gia Minh, chưa hết tên xấu xa này còn lợi dụng cơ hội càn quét trong miệng Tú Linh cho thỏa nỗi mong nhớ gần một tháng nay.

Trợ lý Tân không dám liếc mắt nhìn cảnh Vũ Gia Minh say đắm hôn Tú Linh. Đã nhận được nhiều bài học xương máu, Trợ lý Tân không dám vi phạm thêm nữa. Nếu dám chọc giận Vũ Gia Minh, Trợ lý Tân có nguy bị Vũ Gia Minh đá bay ra khỏi xe.

Mỗi một tập đoàn đều có một đội ngũ chuyên môn đi thu thập tin tức của riêng mình. Đây chính là điều quyết định sống còn của mỗi tập đoàn. Nếu thông tin không đủ nhanh nhạy, sẽ sớm bị tập đoàn khác đánh bại, dẫn đến sụp đổ và nhanh chóng biến mất khỏi thị trường cạnh tranh khốc liệt, giống như trên chiến trường.

Nhờ thông tin được cung cấp của Vũ Gia Minh, ngay buổi tối hôm đó, Hoàng Tuấn Kiệt đã cho người đi điều tra chủ nhân của chiếc xe hơi Rolls-Royce Ghost. Vấn đề này tuy có dính líu tới một chút thông tin của pháp luật, nhưng nhờ khôn khéo, các thám tử do Hoàng Tuấn Kiệt cử đi đã sớm tìm ra được chủ nhân của chiếc xe đó là ai.

Hơn 12 giờ trưa, Hoàng Tuấn Kiệt đã có đầy đủ tên và thông tin của chủ nhân chiếc xe hơi Rolls-Royce Ghost màu xám đen. Biết người đã bắt cóc và đang giam giữ Thư Phàm là ai, Hoàng Tuấn Kiệt đầu tiên tức đến điên người, nhưng ngay sau đó hắn bắt đầu rơi vào trầm tư. Theo những gì mà hắn nhớ, giữa nhà họ Trác và nhà họ Hoàng không hề có ân oán cá nhân, cũng chưa từng hợp tác làm ăn. Nếu điều này là thật, lẽ ra hai bên gia đình phải không có bất cứ khúc mắc nào cần giải quyết với nhau mới phải.

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng thấy hồ đồ, càng không hiểu dụng ý của Trác Phi Dương khi cho người bắt cóc và giam giữ Thư Phàm.

Biết người đã bắt cóc và giam giữ Thư Phàm là ai, cũng khiến Hoàng Tuấn Kiệt yên tâm phần nào. Hắn tin rằng hiện giờ Thư Phàm vẫn bình an vô sự, không bị nguy hiểm gì đến tính mạng. Vấn đề cấp thiết mà hắn phải làm ngay bây giờ là phải tìm ra nơi Trác Phi Dương đang giam giữ Thư Phàm, sớm đưa được Thư Phàm trở về bên cạnh mình.

Em gái Trác Phi Dương – Trác Phi Tuyết có ơn cứu mạng hắn, nên hắn không thể làm khó Trác Phi Tuyết, cũng không muốn kinh động đến cô ấy. Hắn nghĩ chuyện này tốt nhất không nên để cho Trác Phi Tuyết biết. Nếu không cô ấy sẽ buồn, sẽ nghĩ lung tung, và cảm thấy khó xử với hắn, mà hắn thì lại ghét nhất điều này. Hắn là kẻ có ơn tất báo, có thù tất trả, nên hắn muốn ân oán phải phân minh, phải rạch ròi, không được nhầm lẫn.

Trác Phi Dương là kẻ có lỗi với hắn, còn Trác Phi Tuyết thì không. Chính vì điều này, hắn vẫn để Trác Phi Tuyết ở nhà hắn làm khách, còn hắn luôn thúc giục nhân viên dưới quyền truy tìm tin tức có liên quan đến Thư Phàm và Trác Phi Dương.

Lúc này, hắn không chỉ rất sợ, mà còn rất lo lắng và hốt hoảng. Hắn sợ trong thời gian Trác Phi Dương giam giữ Thư Phàm, cả hai đã có tình cảm với nhau. Hắn sợ lúc tìm được Thư Phàm, cũng là lúc hắn nhận được tin Thư Phàm không còn là của hắn nữa, mà đã trao trái tim và tình cảm của mình cho Trác Phi Dương rồi. Hắn không biết đến lúc đó, hắn sẽ phải làm gì, làm sao để đối diện với sự thật tàn khốc ấy.

Tâm trạng của Hoàng Tuấn Kiệt chưa có lúc nào lại tồi tệ như lúc này. Sắp tìm được Thư Phàm khiến hắn vừa mừng vừa lo, vừa vui vừa sợ, vừa hốt hoảng lại vừa nôn nóng. Chỉ trong vòng có mấy tiếng đồng hồ, hắn có cảm tưởng mình đã sống được hơn 50 năm. Tình cảm của con người luôn luôn biến hóa và luôn luôn thay đổi như thế, ngay cả hắn cũng không ngoại lệ. Từ khi dính đến một chữ “tình”, hắn đã không còn là hắn nữa.

Hơn một giờ trưa, Hoàng Tuấn Kiệt nhận được một cuộc gọi của một người đàn ông khá trẻ.

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày. Tuy rằng ít tiếp xúc với những người trong gia đình nhà họ Trác, nhưng Tuấn Vũ – Trợ lý của Trác Phi Dương, Hoàng Tuấn Kiệt cũng từng gặp mặt vài lần.

“Cậu Kiệt !” Tuấn Vũ ngập ngừng, nửa muốn nói, nửa lại không.

“Có chuyện gì thì nói đi !” Hoàng Tuấn Kiệt cười nhạt. Dù không đoán được mục đích của cuộc gọi này, nhưng hắn phần nào cũng đoán được Tuấn Vũ gọi điện cho hắn nhất định có liên quan đến chuyện Trác Phi Dương đã cho người bắt cóc và giam giữ Thư Phàm. Chắc phía bên kia đã biết hắn đang cho điều tra về chiếc xe Rolls-Royce Ghost, nên gọi điện để dò hỏi thử hắn.

“Chúng ta có thể gặp nhau chứ ?” Tuấn Vũ được sự ủy thác của Trác Phi Dương, dặn rằng nếu chẳng may hắn và Thư Phàm xảy ra chuyện gì, phải nhanh chóng báo cảnh sát Hồng Kông đến bắt trọn ô tội phạm đang sống ẩn nấp tại tòa lâu đài, nằm ẩn sâu trong rừng. Sau đó, nếu trong vòng nửa tháng mà không thấy cả hai trở về, hoặc không tìm thấy được, phải gọi điện báo cho Hoàng Tuấn Kiệt biết.

Tuy rằng Trác Phi Dương không muốn Hoàng Tuấn Kiệt nhúng tay vào chuyện nội bộ trong gia đình hắn. Nhưng vì sự an toàn của Thư Phàm, hắn đành phải hy sinh đi cái tôi, và quên đi chuyện ân oán cá nhân giữa hai gia đình. Có thể cho đến thời điểm hiện tại, ngay cả Hoàng Tuấn Kiệt cũng không biết được nguyên nhân tại sao hắn lại cho người bắt cóc và giam giữ Thư Phàm. Nhưng sớm thôi, Hoàng Tuấn Kiệt sẽ biết được nguyên nhân tại sao.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt im lặng, ngồi suy nghĩ trong chốc lát. Cuối cùng hắn lên tiếng: “Được, tôi đồng ý.”

Cuộc hẹn gặp nhanh chóng được ước định. Cả hai hẹn gặp nhau tại một vùng ngoại ô, trong một trang trại của nhà họ Trác.

Hoàng Tuấn Kiệt mang theo hai vệ sĩ, đến ước hẹn đúng giờ.

Tuấn Vũ đến trước Hoàng Tuấn Kiệt gần năm phút, đứng dựa thân hình vào xe ô tô, ngược mắt nhìn bầu trời xanh, khuôn mặt phẳng phất ưu tư.

“Anh đã đến rồi.” Nghe tiếng bước chân của Hoàng Tuấn Kiệt và hai vệ sĩ đi cùng, Tuấn Vũ quay lại nhìn.

Trang trại này khá rộng rãi, và yên tĩnh. Nơi đây chỉ có cây rừng, và căn nhà gỗ, có dòng suối, có giếng nước, giống hệt một căn nhà trong núi, khác hẳn những căn nhà sang trọng và tiện nghi khác.

“Câu hẹn gặp tôi đến đây, ắt hẳn có điều gì đó muốn nói.” Hoàng Tuấn Kiệt đứng cách Tuấn Vũ gần một mét, mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt Tuấn Vũ.

“Anh đang cho người đi tìm cô Thư Phàm?” Tuấn Vũ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt hơi nhợt nhạt của Hoàng Tuấn Kiệt. Ánh nắng chói chang đang bao phủ lên mái tóc và lên khuôn mặt hắn.

“Đúng. Tôi đã điều tra ra được Trác Phi Dương chính là người đã bắt cóc và đang giam giữ Thư Phàm.” Hoàng Tuấn Kiệt nói thẳng ra những gì mà hắn biết. Hắn không muốn tốn thời gian trôi trôi mèò vờn chuột với Tuấn Vũ.

“.....” Tuấn Vũ chớp mắt, mặt hơi ngêch lên. Một lát sau, Tuấn Vũ nói: “Nếu anh đã biết rồi, tôi cũng không muốn đấu. Đứng là hiện giờ cô Thư Phàm đang bị ông chủ tôi bắt nhốt.”

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay ảm ướt mồ hôi, từng khớp ngón tay kêu răng rắc. Mặc dù rất muốn xông lên đánh người, nhưng hắn phải cắn răng nhịn xuống.

“Nói vào mục đích chính đi. Các người bắt cóc và giam giữ Thư Phàm làm gì? Muốn tôi phải trả một cái giá nào đó?” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, mắt phun hỏa khí.

“Hiện tại thì không cần. Bởi vì ông chủ và cô Thư Phàm đã mất tích rồi.” Khuôn mặt Tuấn Vũ trầm xuống, đượm vẻ ưu sầu.

“Có ý gì?” Hoàng Tuấn Kiệt xông lên mấy bước, ngay lập tức túm lấy cổ áo của Tuấn Vũ. Chỉ bằng một tay, hắn đã xách Tuấn Vũ đứng cách mặt đất hơn 20 centimet: “Nói mau! Tại sao cả hai lại mất tích?”

Tuấn Vũ cười nhạt: “Anh có thể buông cổ áo tôi ra được không? Anh nắm chặt cổ áo tôi như thế, làm sao tôi nói chuyện từ từ với anh được. Chắc anh cũng không muốn chúng ta thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với nhau, trong khi cô Thư Phàm và ông chủ tôi sống chết không rõ chứ?”

Lời nói của Tuấn Vũ đã tác động đến Hoàng Tuấn Kiệt, hắn buông cổ áo của Tuấn Vũ ra: “Nói nhanh lên.”

Tuấn Vũ vuốt cổ, ho sù sụ, khuôn mặt hơi ửng đỏ. Bàn tay của Hoàng Tuấn Kiệt chẳng khác gì sắt thép, đã khiến Tuấn Vũ gần như không thở nổi. Tuy rằng cùng là đàn ông, và cũng từng qua huấn luyện. Nhưng so với Hoàng Tuấn Kiệt, Tuấn Vũ không thể bằng được.

Chờ cho cơn chấn động qua đi, Tuấn Vũ nói tóm tắt sơ qua cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt đứng im nghe Tuấn Vũ nói, mắt hắn càng lúc càng nổi lửa, ngọn lửa đang thiêu cháy hết tất cả các tế bào trong cơ thể hắn, đang lan tỏa khắp mặt đất, bốc cao lên đến tận trời xanh. Những tiếng “đùng”, “xoẹt” không ngừng vang lên trong óc hắn. Người hắn hết nóng rồi lại lạnh. Chỉ cần nghĩ đến việc Thư Phàm đang sống chết không rõ, đang bị một nhóm sát thủ đuổi giết trong rừng, trái tim Hoàng Tuấn Kiệt trùng xuống, hơi thở đóng băng.

Không được! Hắn không thể để cho điều này xảy ra. Thư Phàm là của hắn, người khác đừng hòng mà cướp đi. Trừ phi hắn chết, hắn mới chịu buông tay. Còn nếu không, thì đừng ai có vọng tưởng làm điều đó.

Nhanh chóng túm lấy cổ áo của Tuấn Vũ, Hoàng Tuấn Kiệt quát to: “Còn mau không đưa tôi đến tòa lâu đài chết tiệt đó. Nói trước cho các người biết. Nếu Thư Phàm xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cho người san phẳng tập đoàn Trác Thị, sẽ lần lượt bắt các người phải đền tội.”

Tuấn Vũ bị Hoàng Tuấn Kiệt thô bạo lôi đi. Lúc này, hắn đang tức muốn điên lên. Hắn lo lắng cho Thư Phàm nhiều đến nỗi, muốn cầm súng giết người. Từ trước đến nay, tính cách của hắn vẫn nóng như lửa, hắn không biết kiềm chế và sợ hãi là gì. Nhất là bọn người dám động vào người con gái hắn yêu và coi trọng, thì lại càng không. Hắn muốn tất cả bọn họ phải đền tội.

Nhận được mệnh lệnh của Hoàng Tuấn Kiệt, chưa đầy mười phút sau tài xế đã đưa Hoàng Tuấn Kiệt đến sân bay quốc tế Hồng Kông. Đến đảo hoang đòi hỏi phải đi bằng máy bay cá nhân. Hoàng Tuấn Kiệt được Tuấn Vũ lái máy bay đưa đến đảo. Đi theo sau, còn có hơn mười vệ sĩ được trang bị súng ống đầy đủ. Phía bên tập đoàn Trác Thị cũng đã cử người đi tìm Thư Phàm và Trác Phi Dương, nhưng vẫn chưa có kết quả. Vì điều này, Tuấn Vũ mới phải nhờ đến sự trợ giúp của Hoàng Tuấn Kiệt.

Tòa lâu đài đã không còn nguyên vẹn như ban đầu nữa, nơi nơi đều có những lỗ thủng lỗ chỗ do súng găm vào, do mìn làm thủng. Trần nhà bị thủng

nhều mảng lớn. Trong nắng chiều, tòa lâu đài trở nên hoang phế và tiêu điều.

Tổ chức buồn lậu do ông Phúc đứng đầu, đã bị cảnh sát Hồng Kông bắt gần hết. Tuy nhiên vẫn chưa bắt được ông Phúc, và mấy thủ hạ thân tín. Dưới sự chỉ đạo và mệnh lệnh của ông ta, bọn chúng đang tìm cách trả thù Trác Phi Dương và Thư Phàm. Chúng đã đuổi giết cả hai người trong rừng hơn một tuần nay.

Nhìn tòa lâu đài trước mặt, trái tim Hoàng Tuấn Kiệt trùng xuống. Hắn không ngờ, thứ mà hắn tìm được, chỉ là một tòa lâu đài trống rỗng, đầy tàn tích và bụi bặm. Người con gái mà hắn yêu, hắn coi trọng, đã biến mất không thấy bóng dáng. Lòng hắn đau đớn tựa như bị ai cào, ai xé, trái tim hắn thổn thức gọi tên Thư Phàm.

Hơn nửa tháng vừa qua, hắn ngày nhớ, đêm mong, lúc nào cũng cầu nguyện có thể nhanh chóng tìm được Thư Phàm, cầu mong Thư Phàm có thể bình an trở về bên cạnh hắn. Nhưng đến khi biết được người đã bắt cóc và giam giữ Thư Phàm là ai, hắn lại lo sợ và hoảng hốt. Hắn sợ mình không thể so sánh được bằng Trác Phi Dương, sợ rằng tình cảm chưa kịp nói tỏ tường cho Thư Phàm biết, đã bị người khác nói trước rồi.

Hắn mặc dù là người đến trước, nhưng không có nhiều thời gian bên cạnh Thư Phàm giống như Trác Phi Dương. Hơn nữa, cả hai hiện giờ lại cùng nhau trải qua hoạn nạn, đồng sinh cộng tử. So với một người như hắn, thì có đáng là gì. Hắn sợ, rất sợ, sợ đến mức hắn không còn tâm trí để nghĩ làm bất cứ chuyện gì nữa.

Hắn đứng ngơ ngác một chỗ, phóng tầm mắt mông lung nhìn ra biển. Một màu xanh ngát, bao la nằm gọn trong đáy mắt. Lòng hắn buồn mênh mang, mắt mờ và đau thương đang hành hạ tâm trí hắn. Người ta nói anh hùng sẽ không bao giờ chảy lệ, dù cho có đau khổ đến đâu. Nhưng nếu có thể, hắn cũng muốn khóc, muốn rơi lệ, muốn hét lên rằng, Hắn rất yêu Thư Phàm, yêu nhiều lắm, yêu nhiều đến nỗi hắn thấy trái tim mình dường như tan chảy mỗi khi gọi thầm tên Thư Phàm, dù chỉ là trong giấc mơ.

“Cậu Kiệt !” Người vệ sĩ mặc vét đen, vóc dáng cao mảnh khảnh, sau khi đi thám thính một vòng xung quanh lâu đài, đã quay lên báo cáo cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe.

“Cậu Kiệt !” Thấy Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào trầm tư, khuôn mặt mang nặng tâm sự, người vệ sĩ vừa quan sát sắc mặt của hắn vừa gọi nhỏ.

Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, thu hồi lại tầm mắt, quay sang nhìn người vệ sĩ: “Có phát hiện ra được manh mối gì không ?”

Người vệ sĩ cân nhắc nói: “Theo những gì mà tôi quan sát được, có khả năng trong tòa lâu đài vẫn còn có người ẩn nấp.”

Hoàng Tuấn Kiệt chấn động: “Những gì mà cậu nói là thật chứ ? Tôi nghe Tuấn Vũ nói cảnh sát Hồng Kông đã lùng sục, nhưng không tìm thấy bất cứ một ai xung quanh cả.” Thanh âm của Hoàng Tuấn Kiệt hơi run, lòng thù hận trong hắn bốc cao ngùn ngụt. Hắn đang muốn thiêu rụi hết cả ngọn núi và khu rừng để tìm Thư Phàm.

“Có những dấu chân rất mới, hơn nữa còn có dấu hiệu bị cạy phá.” Người vệ sĩ nhay bén đã phát hiện ra những điều bất thường trong tòa lâu đài.

“Có thể là do cảnh sát hoặc những người tìm kiếm đến đây đã để lại.” Hoàng Tuấn Kiệt gãi cằm, nói ra phỏng đoán của mình. Tuy nhiên hắn tin vào phán đoán của người vệ sĩ đứng bên cạnh hắn. Người vệ sĩ này từng được quân đội huấn luyện, nên về mọi phương diện, cậu ta vẫn nhay bén hơn những người khác.

“Cậu chủ nói cũng đúng. Nhưng không ngoại trừ trường hợp, còn nhiều con chuột vẫn đang ẩn núp trong tối, chưa bị cảnh sát bắt.” Đôi mắt người vệ sĩ ánh lên những tia nhìn sắc bén.

Hoàng Tuấn Kiệt cười nhạt. Hắn không để nguy hiểm vào mắt, cũng không coi trọng chuyện sống chết của bản thân. Vấn đề hắn quan tâm nhất bây giờ là sớm tìm được Thư Phàm và Trác Phi Dương.

“Chuẩn bị đi, chiều nay theo tôi vào rừng.” Hoàng Tuấn Kiệt nhìn cánh rừng xanh bạt ngàn nằm cách tòa lâu đài một đoạn khá ra. Trông mắt của hắn đen kịt như trời đêm, khuôn mặt hắn lạnh như băng đá. Lúc này, cảm xúc trong hắn gần như đã cạn kiệt.

Người vệ sĩ lên tiếng định ngăn cản không muốn hắn dấn thân vào nguy hiểm, Hoàng Tuấn Kiệt đã phất tay đánh gãy: “Đừng nói gì nữa. Ngày nào mà vẫn còn chưa tìm được Thư Phàm, ngày đó tôi sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Thà rằng cùng cô ấy trải qua hoạn nạn, còn hơn đứng ở bên ngoài chờ đợi kết quả.” Nói xong, Hoàng Tuấn Kiệt chậm chậm quay người bước đi. Trong nắng chiều, hình bóng thon dài của hắn đổ nghiêng xuống nền gạch, trông hắn lúc này thật cô đơn, thật sầu khổ. Hắn đang nhớ đến người con gái hắn yêu, đồng thời tâm của hắn cũng đau như bị kim đâm.

Được lệnh của Hoàng Tuấn Kiệt, hơn mười vệ sĩ chia nhau thành ba nhóm nhỏ, đi ca nô dọc theo từng bãi cát, mắt đặc biệt chú ý vào mấy hòn đảo nhỏ xung quanh.

Hoàng Tuấn Kiệt dẫn đầu, đi xuôi theo mạn nước biển, xuống phía Nam. Đến một bãi cát cách tòa lâu đài gần 2,000 mét, hắn kinh ngạc phát hiện có một đồng tro tàn đã nguội từ lâu. Trong đầu Hoàng Tuấn Kiệt xoẹt lên một ý nghĩa, ngay lập tức yêu cầu ba vệ sĩ dừng ca nô.

Hoàng Tuấn Kiệt lợi bộ lên bờ cát. Đến gần đồng tro tàn, hắn ngồi xổm, mắt chăm chăm nhìn đồng tro tàn, trong đầu miên man nghĩ ngợi. Hình bóng Thư Phàm hiện lên trong đầu hắn. Hắn có thể tưởng tượng được Thư Phàm và Trác Phi Dương từng dựng lều ở đây, tưởng tượng ra được hình ảnh cả hai cùng nắm tay chạy trốn, có thể hình dung ra được khuôn mặt trắng bệch, đờm vè sợ hãi của Thư Phàm.

Càng nghĩ trái tim Hoàng Tuấn Kiệt gần như ngừng đập, lòng hắn càng không ngừng tự trách. Hắn phải sớm tìm ra Thư Phàm. Nếu không, hắn sẽ phát điên lên mất.

Ngồi một lúc, Hoàng Tuấn Kiệt đứng lên. Chầm chậm bước, hình bóng của hắn bị cây rừng che phủ, chẳng mấy chốc không còn nhìn rõ thân ảnh. Rừng chiều âm u, thỉnh thoảng mới có những chùm ánh nắng phản chiếu qua kẽ lá xuống đất.

Hoàng Tuấn Kiệt bước đi như mộng du, trong đầu hắn là hàng loạt hình ảnh của Thư Phàm. Trong tai hắn đang vang lên tiếng gọi của Thư Phàm. Hắn đi, đi mãi, càng đi càng dần thân sâu hơn vào trong khu rừng.

Ba người đi cùng hắn, mỗi người đều vác một túi ba lô khá nặng. Biết Thư Phàm và Trác Phi Dương đã mất tích trong rừng, họ đã sớm chuẩn bị mọi thứ để phòng chống đói rét, và mang theo cả thuốc để phòng thân.

Trong rừng, đâu đâu cũng thấy cây, cây nọ nối tiếp cây kia. Mùi ẩm mốc, mùi cành lá cây khô mục, khiến cho những con người luôn sống trong môi trường đô thị lúc đầu có chút không quen, nhưng rất nhanh, họ đã làm quen được với môi trường sống mới của mình. Dù sao họ cũng là những người đàn ông từng vào sinh ra tử, từng trải qua cuộc sống còn khổ hơn thế này nhiều.

Đi bộ hơn bốn tiếng trong rừng, vượt qua mấy con suối, vượt qua những ngọn đồi nhỏ, bốn người đàn ông đi theo hướng tây. Nhờ có la bàn, nên họ không sợ bị lạc.

Mặt trời trở nên đỏ ối, sắp sửa lặn xuống mặt biển, đêm tối đang kéo đến. Tuy rằng đã thấm mệt, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt không muốn nghỉ ngơi. Hắn lúc nào cũng có một mong muốn mãnh liệt là nhanh chóng có thể tìm được Thư Phàm, nên chỉ cần nghĩ đến việc phải dừng lại để nghỉ chân một chút, hắn đã thấy khó chịu và không cam lòng.

Ba người đàn ông đi theo hắn, cũng không lên tiếng nói gì. Họ đều im lặng đi xung quanh Hoàng Tuấn Kiệt, vừa để bảo hộ hắn, vừa có thể tạo thành một vòng vây vững chắc tự bảo vệ lẫn nhau khỏi thú dữ và bọn sát thủ ẩn nấp trong bóng tối.

Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông đi đến lúc không còn nhìn thấy rõ đường đi nữa, lúc này dù có muốn đi nữa cũng không thể, Hoàng Tuấn Kiệt đành phải ra lệnh tìm một mỏ đất cao, dựng lều ngủ qua đêm lấy sức để sáng mai đi tìm tiếp.

Buổi tối, một trong số ba vệ sĩ lo việc bếp núc. Mỗi người bung một bát súp, ăn một ít thịt đóng hộp và uống nước khoáng. Bữa tối nhanh chóng trôi qua đi, không muốn nói chuyện với ai, Hoàng Tuấn Kiệt quay về lều.

Nằm ngửa, kéo tấm mền mỏng đến ngang ngực, dùng tay gối đầu, mắt trĩu mền nhìn khuôn mặt say ngủ của Thư Phàm trong điện thoại, tâm trạng Hoàng Tuấn Kiệt rối bời. Hắn đang tiến gần đến bên cạnh Thư Phàm, đang sắp chạm được vào tay người con gái mà hắn yêu, đồng thời hắn cũng sắp phải đối diện với sự thật mà hắn không muốn chấp nhận nhất.

Trần trọc đến gần sáng, Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi đi vào giấc ngủ khi đồng hồ đeo trên cổ tay chỉ đúng con số ba giờ sáng.

Bên ngoài cửa lều của Hoàng Tuấn Kiệt vang lên những tiếng động kì lạ, những tiếng lạch cạch do đồ đạc va chạm vào nhau, tiếng cành cây gãy, và những tiếng thì thầm nói chuyện to nhỏ.

Hoàng Tuấn Kiệt nửa mơ nửa tỉnh, những âm thanh đó thỉnh thoảng dội vào tai. Tuy rằng không nghe được rành, nhưng tinh thần cảnh giác của hắn đã tăng cao lên vài phần. Hắn hiểu chuyện đi này lành thì ít, mà dữ thì nhiều.

Nhếch mép cười nhạt, Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt báng súng, mắt hắn từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Mặc dù cả đêm hôm qua gần như chỉ chợp mắt được một lúc, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn dậy từ lúc mặt trời vẫn còn chưa lên. Trong ánh sáng lơ mơ, lớp sương dày đặc bám trên từng ngọn cây, cánh lá, Hoàng Tuấn Kiệt vén cửa lều bước ra ngoài.

Đứng thẳng, mắt dõi về phương trời xa thẳm, hít một hơi thật dài, hắn cố hít lấy không khí trong lành của đất mẹ, của cây rừng, mà đã lâu rồi hắn chưa được tận hưởng, chưa có phút giây nào được trải qua. Một đứa trẻ lớn lên từ đáy vực của xã hội như hắn mà nói, cuộc sống không có lúc nào là bình yên sóng lặng, hết đợt sóng dữ này đến đợt sóng dữ khác. Đối với vận mệnh không may của mình, Hoàng Tuấn Kiệt hắn chỉ có thể mỉm cười để đối diện với tất cả.

Hắn không có lựa chọn nào khác, cũng không thể chọn ai sinh ra mình. Dù hắn sinh ra không được bố hắn thừa nhận, mẹ cả hắn thương, nhưng mà có hề gì, hắn vẫn tự hào về xuất thân của mình, vẫn yêu dòng máu của mẹ hắn chảy trong cơ thể mình.

Giẫm lên lá cây rừng, lên những thanh gỗ mục, Hoàng Tuấn Kiệt thong thả cất bước, đi dạo xung quanh gần khu vực dựng lều. Hắn muốn tự mình trải

nghiệm cuộc sống trong rừng. Hắn biết chuyến đi lần này, chẳng những hắn bị phe bên kia giết chết, mà ngay cả phe bên hắn cũng muốn lợi dụng cơ hội có một không hai này để triệt tiêu hắn.

Trên môi Hoàng Tuấn Kiệt xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt. Hắn không sợ chết, chưa bao giờ sợ, cũng không bao giờ sợ. Vào giờ phút này, hắn chỉ có một mong ước duy nhất là có thể mau chóng tìm được Thư Phàm, đưa được Thư Phàm bình an trở về nhà, dù sau đó hắn có phải chết đi, hắn cũng tuyệt không hối hận. Số mạng của hắn đã định sẵn rồi, hắn không muốn liên lụy đến Thư Phàm thêm nữa.

Mặc dù phải giao lại người con gái mà mình yêu tha thiết, ngay cả tính mạng cũng không cần cho người khác, sẽ khiến hắn đau khổ đến phát điên. Nhưng đó cũng là việc làm duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra vào lúc này. Hắn đã tự dẫn vật mình rất nhiều, cũng trách mình ngu dại khi chưa làm gì cả, đã tự nhận thua và bỏ cuộc. Nhưng nếu có thể mang lại hạnh phúc, nụ cười và cuộc sống an toàn cho Thư Phàm, hắn nguyện hi sinh và nguyện làm tất cả.

Đang đi, Hoàng Tuấn Kiệt dừng lại, tay hắn run run sờ lên trái tim mình, khoe môi hắn ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt, từ trong đáy mắt hắn lóe lên những tia nhìn đau thương và mất mát. Năm hắn gần 10 tuổi, hắn mất đi người mẹ mà hắn yêu thương nhất.

Kể từ đó, hắn đã không còn tin vào tình yêu nữa, cũng không dám mở rộng lòng mình để chào đón bất cứ ai. Hắn sợ sẽ phải chịu cảnh mất mát và đau thương thêm một lần nữa. Nhưng khi gặp được Thư Phàm, trái tim hắn vì không tự chủ được đã mở rộng ra, đã để cho Thư Phàm tự do bước vào trong.

Tiếng bước chân đằng sau tạo nên những âm thanh nghe sào sạo, hòa lẫn tiếng cành cây gãy, khiến Hoàng Tuấn Kiệt thoát khỏi dòng suy tưởng. Theo phản xạ, hắn quay lại nhìn, đồng thời cơ thể hắn căng cứng, như sắp gặp phải đại địch.

“Cậu chủ !” Người vệ sĩ tên Dương cũng giật mình khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Tuấn Kiệt.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt im lặng, đánh giá người thanh niên trước mặt. Dương – tên người vệ sĩ đi cùng Hoàng Tuấn Kiệt năm nay hơn 20 tuổi, là vệ sĩ mới do ông Gia Huy – bố hắn cử theo bảo vệ hắn. Cậu ta có vóc dáng dong dỏng cao, ăn mặc gọn gàng, lịch sự, khuôn mặt dễ nhìn, nước da hơi ngăm đen. Nhìn tổng thể, cậu ta tạo không khí thân thiện và thoải mái khi nói chuyện và tiếp xúc gần gũi.

“Cậu chủ ! Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.” Thấy Hoàng Tuấn Kiệt chỉ nhìn mình, mà không chịu lên tiếng nói gì. Dương đánh bạo nhắc nhở.

Hoàng Tuấn Kiệt gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Hắn thông thả bước đi đằng trước, Dương nói tiếp đi đằng sau lưng.

Bữa sáng cải thiện hơn bữa tối hôm qua. Sáng nay bốn người đàn ông ăn thịt đông hộp, uống chút nước khoáng và ăn bánh mì.

Hoàng Tuấn Kiệt ăn rất ít, vừa ăn hắn vừa nghĩ ngợi. Trong đầu hắn lúc nào tràn ngập hình bóng của Thư Phàm. Chỉ cần nhắm mắt lại, khuôn mặt Thư Phàm sẽ lần lượt hiện ra trước mắt suy nghĩ và kí ức trong đầu hắn. Tình yêu mà hắn dành cho Thư Phàm càng ngày càng sâu đậm, đồng thời nỗi nhớ cũng càng ngày càng tăng lên, khát khao trong lòng hắn vì thế cũng mãnh liệt tăng cao. Cảm xúc trong lòng hắn đã đi đến giai đoạn mất kiểm soát, ngay cả suy nghĩ của hắn cũng thế.

Ăn xong, bốn người đàn ông thu dọn lều trại, đút gọn vào ba lô, tiếp tục lên đường. Bốn người vừa đi vừa đề phòng nguy hiểm rình rập tứ phía, vừa quan sát dấu hiệu trên đường đi, hằng mong phát hiện ra manh mối nào đó.

Tìm kiếm một người bị lạc trong rừng, không hề dễ dàng như tìm kiếm một người bị lạc trong một thành phố lớn. Trong rừng không có phương tiện liên lạc, không biết cách nào để tìm thấy nhau. Không giống như ở trong thành phố, còn có thể dùng truyền hình, báo chí, internet và công an.

Hoàng Tuấn Kiệt đi tìm Thư Phàm bằng niềm tin và hy vọng, bằng tấm lòng chân chính của mình. Dù cơ hội chỉ có một trên phần một tỉ, hắn cũng không muốn bỏ qua, mà phải đi tìm bằng được. Tính mạng của hắn có thể bị mất, còn tính mạng của Thư Phàm thì vĩnh viễn không được phép nói không.

Một người trong số ba người đàn ông đi cùng Hoàng Tuấn Kiệt, mắt vừa nhìn vào tấm bản đồ, vừa quan sát xung quanh, vừa hỏi hắn: “Cậu chủ ! Chúng ta tiếp tục đi theo hướng tây chứ, hay là chúng ta nên đổi hướng đi ?”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt quan sát tứ phía. Đi tìm Thư Phàm được gần một ngày, ngoại trừ đồng tro tàn ngoài bờ biển, thì hắn không còn phát hiện bất cứ manh mối nào nữa. Hắn thật lòng rất muốn tìm thấy một thứ gì đó, nhưng đành lực bất tòng tâm. Cuối cùng, không còn cách nào khác, cố nén tiếng thở dài mệt mỏi và thất vọng, hắn nói: “Chúng ta tiếp tục tìm theo hướng tây.”

“Vâng, thưa cậu chủ.” Người vệ sĩ lúc này, đút tấm bản đồ vào túi quần, cùng Hoàng Tuấn Kiệt và hai người bạn đồng hành đi chệch về hướng tây.

Ba người đi theo bảo vệ Hoàng Tuấn Kiệt có thể nhìn sắc mặt u ám và buồn khổ của Hoàng Tuấn Kiệt, để đoán tâm sự nặng nề trong lòng hắn. Ai cũng hiểu Bạch Thư Phàm quan trọng với hắn nhiều như thế nào. Nếu không quan trọng, hắn sẽ không bất chấp tính mạng của mình để đi tìm Thư Phàm bằng được, hơn nữa cơ hội để tìm thấy Thư Phàm là rất mong manh, sợ rằng cả hai vĩnh viễn của không thể tìm thấy nhau. Vì lúc đó, một người đang sống, một người đã chết, làm sao có thể chạm vào nhau.

.....

Trong khi Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông đi tìm Trác Phi Dương và Thư Phàm theo hướng tây, cả hai lại chạy loạn xạ trong rừng. Hai người bọn họ đang chạy trốn bọn sát thủ, đồng thời không có la bàn cũng chẳng có bản đồ, nên chỉ chạy theo bản năng, và chạy theo sự định hướng của con chim hải âu. Mong ước duy nhất của họ lúc này là có thể giữ gìn được mạng sống của mình, họ đâu còn tâm trí để quan tâm đến việc mình bị lạc đường hay không.

Thư Phàm và Trác Phi Dương chạy đến một thác nước rất lớn nằm giữa khu rừng.

Lần đầu tiên trong đời, Thư Phàm mới nhìn thấy một thác nước lớn, hùng vĩ và đẹp như thế. Thác nước chẳng những cao chót vót, dòng nước chảy siết, mà còn tạo ra những dòng xoáy khổng lồ. Nếu bị rơi vào giữa dòng chảy, không cần phải nghĩ nhiều cũng biết không thể qua khỏi.

Hơn một tuần nay, lúc nào cũng phải chạy trốn bọn sát thủ, trải qua bao nhiêu phen đối diện với cái chết gần trong gang tấc, cả tinh thần và thể xác của Thư Phàm và Trác Phi Dương đã ở trong tình trạng cực hạn. Họ sớm đã không còn chịu nổi nữa rồi. Ăn đói, mặc rách, sức khỏe của cả hai yếu dần đi, da dẻ tái nhợt và hơi xanh xao do không có ánh nắng mặt trời.

Thư Phàm ngăn người nhìn thác nước. Tạm quên đi những nỗi lo âu và phiền muộn trong lòng, Thư Phàm chạy lại gần dòng suối, vốc nước rửa mặt. Tay vẩy vẩy, miệng vui vẻ gọi Trác Phi Dương: “Lại đây ! Lại đây ! Nước mát lắm.”

Trác Phi Dương mỉm cười, bước lại gần chỗ Thư Phàm đang đứng. Nếu cả hai không phải đang trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, hẳn muốn cùng Thư Phàm cắm trại ở đây, cùng nhau ngắm cảnh và trải qua những giờ phút vui vẻ, tràn đầy tiếng cười. Nhưng thật đáng tiếc, hẳn và Thư Phàm vốn không có lúc nào được sống yên, cả hai đang phải vật lộn với cuộc sống không may của mình. Chỉ cần một chút sơ sẩy, và mất cảnh giác, tính mạng của cả hai có thể mất bất cứ lúc nào.

Thư Phàm lội hẳn xuống nước. Khi phát hiện trong suối có những con cá đầy đủ sắc màu, trông thật đẹp mắt, đang tung tăng bơi lội trước mặt, không thể tự chủ được Thư Phàm đã vui đùa, tay chop bắt hết con cá này đến con cá kia.

Trác Phi Dương dung túng để Thư Phàm vui đùa, tạm quên đi những nỗi lo lắng và phiền muộn trong lòng. Hẳn hiểu giờ phút vui vẻ này không thể kéo dài được lâu, vì chỉ lúc nữa thôi, cả hai phải cùng nhau chạy trốn. Lưu lại một chỗ quá lâu, sẽ dễ lộ ra sơ hở và sẽ sớm bị bọn sát thủ đuổi kịp từ phía sau.

Bỗng từ trên cao, con chim hải âu kêu lên những tiếng chói tai. Âm thanh này quen thuộc đến nỗi, cả Trác Phi Dương và Thư Phàm đều hiểu rằng bọn sát thủ đã gần đuổi đến nơi rồi.

Quảng trà bọn cá xuống nước, Thư Phàm cuống quýt lội lên bờ. Trác Phi Dương nắm chặt lấy tay Thư Phàm, lôi Thư Phàm chạy theo mình. Mới có gần một ngày, bọn sát thủ đã theo kịp được đến đây, chứng tỏ khả năng truy tìm dấu vết của bọn chúng rất cao.

Thư Phàm và Trác Phi Dương chạy đi, cả hai chạy lên đến đỉnh của ngọn thác. Phía sau gần mười tên sát thủ, lăm lăm súng trong tay, mắt sắc bén và hung dữ như chim ưng, vừa đuổi theo vừa bóp cò. Những tiếng “đùng”, “đoàng” làm náo loạn cả khu rừng, Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông đi cách gần hơn chục cây số cũng nghe thấy.

Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông đứng khựng lại, tai chăm chú lắng nghe. Trái tim Hoàng Tuấn Kiệt gần như ngừng đập, các cơ quan trong cơ thể hẳn căng cứng. Hẳn hiểu tiếng súng kia vì sao lại có. Chắc chắn là bọn sát thủ đang bắn cảnh cáo Thư Phàm và Trác Phi Dương, hoặc có thể bọn chúng đang giết chết lẫn nhau.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Hoàng Tuấn Kiệt băng mình chạy đi, chạy theo tiếng súng. Ba người đàn ông xốc gọn ba lô chạy theo phía sau Hoàng Tuấn Kiệt.

Những tiếng “đùng”, “đoàng” liên tiếp vang lên, đã dẫn đường cho Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông phía sau. Dù họ cách xa Thư Phàm và Trác Phi Dương một đoạn khá xa, nhưng họ vẫn không muốn bỏ cuộc. Cả bốn người phóng hết tốc lực chạy đi, bất chấp gai rừng và cây dại.

Tiếng súng sượt qua vai và tóc Thư Phàm, tạo nên những âm thanh vèo vèo nghe thật ghê rợn. Thư Phàm mặc dù sợ muốn chết, chân tay luống cuống muốn ngã nhào, nhưng vẫn kiên cường, cắn chặt môi, cố gắng không bật ra tiếng hét nào, cố gắng chạy theo Trác Phi Dương.

Đất dưới chân Thư Phàm và Trác Phi Dương bị cây lên bởi những viên đạn cắm sâu vào lòng đất, tạo nên những âm thanh phành phạch. Nghe thấy tiếng xé gió, Trác Phi Dương linh hoạt kéo Thư Phàm ngã xuống đất, lăn vào một bụi dậm, tránh được một viên đạn gần trong gang tấc. Chợt nghe “Phạch” và “đoàng” một tiếng, viên đạn khiến cục đá nhỏ vỡ ra làm đôi.

Thư Phàm nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, mắt kinh hoàng nhìn viên đá đã tan thành mảnh vụn nằm dưới chân, cách xa mình gần một mét. Tưởng tượng viên đá kia chính là thân thể mình, cả người Thư Phàm bắt đầu run lên.

Trác Phi Dương mắt bình tĩnh quan sát bốn phía, tay nắm chặt lấy tay Thư Phàm, run giọng bảo Thư Phàm: “Đừng sợ ! Bọn chúng sẽ không sớm tìm được ra chỗ ẩn nấp của chúng ta đâu.”

Thư Phàm để ý thấy nơi ẩn nấp của hai người là một hòn giả sơn, nằm găm dưới lòng đất, bên trên là thác nước. Thấy yên tâm phần nào, cơ thể căng cứng của Thư Phàm thả lỏng dần dần. Thư Phàm và Trác Phi Dương có thể nghe được tiếng tim đập thình thình trong lồng ngực của nhau. Cả hai đều sợ hãi quá độ. Lúc này, chỉ một chút nữa thôi, một trong hai người đã trúng đạn rồi.

Gần mười tên đàn ông không bỏ cuộc sớm như thế, chúng lúng lúng và xả đạn lung tung, miệng quát tháo ầm ĩ. Bọn chúng đều biết Thư Phàm và Trác Phi Dương đều không có vũ khí tự vệ, nếu lần trước không được bọn thú trong rừng giúp sức, Trác Phi Dương và Thư Phàm đã sớm bị bọn chúng bắn chết.

Con chim hải âu sau khi kêu lên những âm thanh chói tai, nó nhanh chóng bay đi.

Thư Phàm hồi hộp lắng nghe tiếng bước chân và tiếng súng của bọn sát thủ. Nghe thấy bọn chúng đang đi dần về phía mình và Trác Phi Dương đang trốn, trái tim Thư Phàm đóng băng cả lại. Thư Phàm ôm chặt lấy người Trác Phi Dương, hai dòng nước mắt lăn dài trên má. Thư Phàm không muốn

mình và Trác Phi Dương phải chết ở đây, không muốn cả hai trở thành cô hồn dạ quỷ, không được cúng bái, không người nào biết mình chết ở đâu. Không ! Ngăn vạn lần Thư Phàm không muốn như thế.

Trác Phi Dương run run ôm lấy Thư Phàm. Cảm nhận được sự sợ hãi của Thư Phàm, hắn rất muốn lên tiếng trấn an và động viên Thư Phàm. Nhưng hắn không dám, chỉ cần hắn lên tiếng cả hai sẽ nhanh chóng bị bọn sát thủ phát hiện ra chỗ ẩn nấp, sẽ sớm bị bắn đạn liên tiếp vào người.

Con chim hải âu bay về phía Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông. Mặc dù nó chưa từng gặp Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng linh cảm của một con vật tinh khôn và thông minh, đã nói cho nó biết Hoàng Tuấn Kiệt là người tốt, là người đang đi tìm Thư Phàm, và chỉ có mình Hoàng Tuấn Kiệt mới có thể cứu cô chủ của nó thoát khỏi hiểm cảnh.

Con chim hải âu đầu tiên bay là là trên đỉnh đầu Hoàng Tuấn Kiệt. Vì e sợ những hòng súng đen ngòm trong tay Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông, nên nó không dám tiếp cận gần gũi, mà bay cách một khoảng khá xa ở trên đỉnh đầu.

Hoàng Tuấn Kiệt ban đầu cũng không chú ý đến tiếng kêu kì lạ của con chim hải âu. Nhưng sau khi chạy được một đoạn đường khá xa, mà nó vẫn cứ đi theo, Hoàng Tuấn Kiệt bắt đầu chú ý đến nó.

Hoàng Tuấn Kiệt để ý, nếu hắn đi lệch khỏi hướng nam, con chim hải âu sẽ kêu lên những tiếng chói tai. Nhưng nếu hắn chuyển sang đi theo hướng nam, con chim sẽ kêu “gừ gừ”, vừa bay vừa có ý chờ đợi hắn trên cành cây, cách hắn một khoảng không gần cũng không xa, đủ để lọt vào tầm mắt của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt ngơ ngác nhìn. Hắn cảm thấy kì lạ, rất kì lạ. Từ kì lạ chuyển sang quý dị. Con chim này giống hệt một người bạn thân thiết, thuộc phương hướng, muốn dẫn dắt hắn đến chỗ của Thư Phàm.

Để kiểm chứng phán đoán của mình, Hoàng Tuấn Kiệt dừng lại, ngược mắt nhìn con chim hải âu. Ba người đàn ông đang hăm hở chạy, thấy hắn đột ngột dừng lại, cũng dừng lại theo, đưa mắt nhìn nhau. Tất cả đều cảm thấy khó hiểu, không biết Hoàng Tuấn Kiệt định làm gì tiếp theo.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn chăm chú vào con chim hải âu. Con chim hải âu mở tròn tròn mắt đen láy nhìn hắn. Cả hai giữ im lặng, trầm mặc như thế một lúc lâu, như thể đang thăm dò trong đầu đối phương, đang suy tính điều gì.

Ba người đàn ông ngơ ngác hết nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, lại nhìn con chim hải âu. Bọn họ càng lúc càng thấy hồ đồ, càng không hiểu gì cả.

“Mày biết chỗ của Thư Phàm và Trác Phi Dương ?” Khi lời nói phát ra khỏi miệng, Hoàng Tuấn Kiệt hận không thể cắt đứt đầu lưỡi mình. Đây là câu hỏi ngu ngốc nhất, mà hắn từng mở miệng hỏi. Hắn không ngờ có ngày hắn lún thẩn đến mức đi hỏi một con chim hải âu, chuyên sống gần bờ biển.

Đang lúc hắn lắc đầu, tự cười chế giễu chính bản thân mình, con chim hải âu bay vù đậu trên vai hắn, cọ cọ đầu vào má hắn, miệng kêu “gừ gừ”.

Hình ảnh thân thiết này, khiến cho ba người đàn ông đi theo cùng Hoàng Tuấn Kiệt há hốc mồm, mắt tròn tròn nhìn con chim hải âu không chớp. Riêng Hoàng Tuấn Kiệt đông cứng cả người. Hắn thấy chuyện này không có thật. Từ bao giờ hắn trở thành một người thu hút động vật, và có khả năng giao tiếp với chúng ?

Con chim hải âu sau khi thể hiện tình cảm của mình với Hoàng Tuấn Kiệt. Ngau sau đó, nó dùng mỏ quắp vào tóc Hoàng Tuấn Kiệt, giật giật liên tiếp mấy cái như muốn nói: mau chạy theo nó.

Hoàng Tuấn Kiệt mặc dù không hiểu gì cả, nhưng tin vào linh tính của mình. Hắn ra hiệu cho ba người vệ sĩ chạy theo hướng bay của con chim hải âu.

Ba người đàn ông kia, vừa chạy theo Hoàng Tuấn Kiệt và con chim hải âu, vừa gãi đầu gãi tai. Quả thật, con chim hải âu và Hoàng Tuấn Kiệt đã khiến cho họ trở thành những kẻ hồ đồ mất rồi.

.....

Tiếng súng đạn không ngừng vang lên. Chẳng mấy chốc chỗ ẩn nấp của Trác Phi Dương và Thư Phàm không còn an toàn nữa. Bọn sát thủ đã phát hiện ra chỗ ẩn trốn của hai người.

Một phát súng bắn ngay tại cửa hòm giả sơn, dọa cho Thư Phàm và Trác Phi Dương một trận kinh hách. Não bộ và thần kinh của cả hai căng thẳng như dây đàn. Hai người bốn mắt nhìn nhau. Họ hiểu lần này, không còn ai có thể cứu được mình nữa. Đây đã là con đường tuyệt lộ rồi. Cách duy nhất ra khỏi đây, là phải nhảy xuống thác nước. Nhưng thác nước chảy âm âm, sâu và rộng, hơn nữa còn có xoáy nước khổng lồ, làm sao thoát khỏi cửa tử.

Thư Phàm và Trác Phi Dương cười khổ. Họ không muốn chết, nhưng năm lần, bảy lượt ông Trời ép họ phải đối diện với cái chết. Nhảy xuống thác nước liệu có sống được không ? Thư Phàm và Trác Phi Dương không biết, cũng không muốn thử. Sinh mạng ai mà chẳng quý, chẳng muốn sống thật lâu. Họ dù là kẻ không sợ chết, cũng không muốn chết một cách lãng nhách thế này.

Thư Phàm nắm chặt lấy tay Trác Phi Dương. Đến cuối cùng, nước mắt của Thư Phàm cũng không còn chảy ra nữa. Thư Phàm không muốn rơi lệ, cũng không muốn Trác Phi Dương thương tâm vì mình. Chết thì chết, chết thì có gì mà sợ.

Tự an ủi, tự động viên chính mình. Thư Phàm nhướn miệng cười, môi mấp máy: “Trác Phi Dương ! Chúng ta chuẩn bị tinh thần chạy ra khỏi đây. Tôi không muốn trở thành một con thỏ bị dồn vào hang cho người khác bắt nốt.”

Trác Phi Dương nhìn thật sâu vào mắt Thư Phàm, trên khóe môi hẳn cũng xuất hiện một nụ cười không có ưu tư, cũng không có sầu thảm, mà chỉ có nhàn nhạt cùng vô ưu: “Tôi đi với cô. Chết thì chúng ta cùng chết với nhau.”

Thư Phàm quệt lệ trên má, vừa gạt đầu vừa mỉm cười với Trác Phi Dương. Năm ngón tay đan xen vào nhau, nhịp tim trong lồng ngực cùng đập, hơi thở cùng hòa quyện. Đến lúc này, họ cũng không còn gì để tiếc nuối, cũng không còn gì để lo sợ nữa.

“Đoàng !”, “Đùng !” Cửa hòn giả sơn bị phá nát. Trác Phi Dương và Thư Phàm đã cảm cực được gần một tiếng. Họ không còn chịu đựng hơn được nữa. Tiếng súng, tiếng đất đá va chạm vào nhau khiến đầu óc của cả hai giống như một chiếc ly hương đang đập boong boong bên trong chiếc chuông bằng đồng.

“Ầm !”, “Đoàng !” Tiếng đất đá đổ xập. Lợi dụng cơ hội bọn sát thủ đang phân tâm, và không nhìn rõ được phương hướng, Trác Phi Dương lôi Thư Phàm chạy đi.

“Phành phạch !” Tiếng súng cày đất, bắn liên tiếp dưới chân Trác Phi Dương và Thư Phàm.

Thư Phàm hấp tấp chạy theo Trác Phi Dương, chân nọ đá chân kia, xuýt vấp ngã mấy lần. Cũng may, lần nào cũng được Trác Phi Dương đỡ dậy, nên không có việc gì. Có điều số phận của họ không may mắn như thế, cả hai bị gần mười tên sát thủ bao vây vào giữa. Gần mười khẩu súng chĩa vào người, Trác Phi Dương và Thư Phàm đứng im, tay dơ lên cao.

“Ha ha ha ! Cuối cùng hai con chuột nhắt chúng mày cũng rơi vào tay bọn tao.” Một tên đàn ông mặc áo giả bò màu bạc, râu ria xồm xoàm, khuôn mặt bị một vết sẹo kéo dài từ đuôi mắt xuống tận mang tai, mỗi lần hẳn ta mở miệng nói chuyện, vết sẹo cũng chuyển động theo, tạo ra cảm giác ghê rợn cho người đứng đối diện.

Trác Phi Dương đau lòng, quay sang nhìn Thư Phàm. Hẳn không muốn Thư Phàm lọt vào tay bọn sát thủ. Nhìn ánh mắt háu đói của bọn chúng cũng đủ biết, chúng sẽ không dễ dàng để cho Thư Phàm chết như thế, mà chúng phải hành hạ và dày vò. Càng nghĩ trong lòng Trác Phi Dương nổi lên một trận đau xót, và chua cay. Hẳn thấy mình chỉ là một kẻ vô năng, một tên bất lực, không thể bảo vệ được người con gái mà mình yêu. Thế mà cũng có lúc, hẳn tự hào cho rằng không việc gì trên đời này hẳn không làm được.

“Các người là thuộc hạ của chủ Phúc ?” Trác Phi Dương cảm phần hỏi tên mặt sẹo. Mặc dù biết rằng không còn cách nào khác để cứu Thư Phàm, nhưng Trác Phi Dương vẫn nuôi hy vọng vào một phép màu nào đó.

“Đúng hay không mày hỏi nhiều làm gì. Mày chỉ cần biết, một khi đã rơi vào tay bọn tao thì đừng hòng sống sót ra khỏi đây.” Tên mặt sẹo dừ tợn nói.

“Giết chết hai chúng tôi, đối với các người cũng không được lợi gì.” Trác Phi Dương khôn khéo nói: “Các người cũng biết tôi là người đứng đầu gia tộc nhà họ Trác. Chỉ cần tôi có mệnh hệ gì, các người cũng không thể sống yên được lâu.”

Tên mặt sẹo cười khùng khục. Hẳn nghĩ một bè nước dãi xuống đất: “Hừ ! Sắp chết đến nơi rồi mà còn to mồm. Mày tưởng bọn tao sợ thế lực của nhà họ Trác sao ?”

“Ha ha ha !” Gần mười tên đầu gấu hòa cùng tiếng cười cuồng dại và điên loạn với tên mặt sẹo.

“Mày nghe cho rõ đây. Một khi đã chọn cách sống ngoài vòng pháp luật, bọn tao chỉ biết dùng luật rừng để xử tử kẻ thù của mình.” Vừa nói hẳn vừa hát hàm ra hiệu cho hai tên đồng bọn.

Hai tên kia hiểu ý, thúc nóng súng vào xương sườn Trác Phi Dương, ép hẳn đứng cách xa Thư Phàm ra.

Một tên trong số bọn chúng cọt nhả sờ vào mặt Thư Phàm: “Con bé đi cùng thằng kia cũng không tệ. Ha ha ha ! Chúng ta sắp có trò chơi để giải trí rồi.”

Thư Phàm rùng mình. Tuy rằng không hiểu hết được ngôn ngữ của bọn chúng. Nhưng nhìn cách chúng dùng tay vuốt ve má mình, và dùng ánh mắt dè dặt nhìn mình, Thư Phàm cũng đủ hiểu chúng định làm gì mình.

“Thả cô ấy ra ! Tôi sẽ đồng ý bất cứ điều kiện gì của các người.” Trác Phi Dương đau xót nhìn Thư Phàm. Có đánh chết hẳn, hẳn cũng không muốn Thư Phàm bị gần mười tên đàn ông này làm nhục.

“Bốp !” Một tên dùng ngay báng súng đánh thật mạnh vào đầu Trác Phi Dương.

“Cầm mồm ! Mày không có quyền ra điều kiện cho bọn tao. Thứ bọn tao cần là tính mạng của hai đứa chúng mày. Nhưng trước khi để con bé kia chết, nó phải hầu hạ dưới thân bọn tao đã.” Những tiếng cười cuồng vọng và điên dại của gần mười tên đàn ông lại vang lên.

Trác Phi Dương đánh mạnh vào hai tên đàn ông di súng vào xương sườn mình. Hai tên kia vì bất ngờ, nên bị hẳn đánh cho chúi nhúi ngã xuống đất. Trác Phi Dương chưa kịp cướp lấy một khẩu súng, và nắm tay Thư Phàm lôi lại về phía mình. Hai phát súng liên tiếp vang lên, đẩy ngã thân hình Trác Phi Dương về phía sau. Thác nước đã nuốt chửng Trác Phi Dương, trùng hai phát vào bụng đã đủ khiến hẳn mất nửa

cái mạng nếu không được băng bó và cấp cứu kịp thời, nói gì đến việc thác nước kia chỉ có duy nhất một con đường tử.

“Trác Phi Dương ! Không !” Thư Phàm gào lên, chạy lao theo Trác Phi Dương. Ba tên đàn ông đã nhanh chóng giữ chặt lấy Thư Phàm, không để Thư Phàm nhảy theo Trác Phi Dương xuống thác nước.

“Ha ha ha !” Những tiếng cười, những âm thanh khà ó của bọn sát thủ một lần nữa lại vang lên. Chúng đá Thư Phàm ngã đập mặt xuống đất, tay chúng bắt đầu xé rách quần áo của Thư Phàm.

Nỗi đau do cái chết của Trác Phi Dương lớn đến nỗi, Thư Phàm lúc này nằm cứng đờ như một người chết, nước mắt không ngừng chảy ra. Tâm Thư Phàm dần dần đóng băng lại, lòng hận thù đối với bọn sát thủ càng lúc càng sâu. Trong đầu Thư Phàm không ngừng vang lên hai chữ: “Trả thù.” Thư Phàm muốn bọn chúng sống không bằng chết, phải sống trong đau đớn, sống để thấu hiểu nỗi đau của kẻ khác.

“Trác Phi Dương !” Hai dòng lệ nóng hổi lăn dài trên má Thư Phàm. Thư Phàm hối hận vì đã đưa Trác Phi Dương vào chỗ chết. “Thêm một lần nữa, hẳn lại bị chết oan vì mình.”

Thư Phàm đau khổ quá, đau đến nỗi không thở được. Vào giờ phút này, giữa sự sống và cái chết đã cách nhau một khoảng quá xa. Trác Phi Dương thật sự đã chết rồi.

Nén chặt bi thương vào trong lòng, hít một hơi thật sâu, cắn môi đến bật máu để lấy lại bình tĩnh. Thư Phàm tự nhủ với lòng rằng: “Mình tuyệt đối không thể để cho bọn chúng làm nhục, cũng không thể chết. Tính mạng của mình là do Trác Phi Dương ban cho. Mình phải sống cho thật xứng đáng với mong ước của anh ấy.”

Siết chặt nắm đấm, Thư Phàm thò tay vào túi quần. Với sức lực của một cô gái chân yếu tay mềm như Thư Phàm làm sao có thể chống lại sức lực của gần mười tên đàn ông. Tuy không thể dùng sức, nhưng Thư Phàm có thể dùng trí.

Khóe môi Thư Phàm nhếch lên, đôi mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo, đầy chết chóc. Thư Phàm hận bọn chúng, hận chúng nhiều đến nỗi tất cả bọn chúng đều phải chết để đền tội cho những gì mà chúng đã gây ra. Thư Phàm tuyệt đối không muốn để cho bọn chúng còn sống trên đời này.

Cây kim này đã được Thư Phàm thử qua rất nhiều loại độc mà mấy ngày lang thang trong rừng đã tìm được. Lẽ ra Thư Phàm không muốn dùng cách này để trả thù bọn chúng. Nhưng để bảo vệ thân thể mình không bị xâm hại và không bị bọn chúng giết người giết khẩu, Thư Phàm không còn cách nào khác.

Khi bàn tay khà ó của tên kia chuẩn bị luồn vào trong áo lót, Thư Phàm chuẩn xác cắm cây kim vào động mạch tử trên cổ của tên sát thủ. Để bọn chúng không nghi ngờ, Thư Phàm giả vờ giấy dựa và rút cây kim ra ngay lập tức. Chưa đầy mấy giây sau, tên sát thủ ngồi trên bụng Thư Phàm sùi bọt mép, ngã lăn đùng xuống đất, hai mắt trợn ngược. Tuy rằng hẳn không chết ngay, nhưng sẽ phải sống trong trạng thái ngớ ngẩn suốt đời, trừ phi hẳn được giải độc.

Diễn biến bất ngờ này, khiến cho sáu tên còn lại kinh hách. Chúng trợn tròn mắt nhìn, mồm há hốc. Dù hơi hoảng sợ, nhưng vốn là những kẻ từng vào sinh ra tử, chuyện gì cũng đã từng trải qua, chúng nhanh chóng lấy lại tinh thần, hò hét nhau, lôi tên sùi bọt mép kia đứng dậy.

Thư Phàm giả vờ bịt chặt miệng, hét ầm lên, nước mắt tuôn ra như mưa. Nếu nói về tài đồng kích và giả vờ, Thư Phàm lúc nào cũng được mệnh danh là hạng nhất. Để trả thù cho Trác Phi Dương, Thư Phàm ép mình phải mạnh mẽ lên, phải bình tĩnh để tùy cơ ứng biến. Thư Phàm không cho phép mình được để lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Năm tên lôi tên bị trúng độc ngồi dậy, tên còn lại giữ chặt lấy Thư Phàm. Diễn biến bất ngờ này, khiến chúng tạm quên không để ý nhiều đến Thư Phàm, và không còn mấy hứng thú với chuyện làm nhục Thư Phàm nữa. Tất cả bọn chúng đang cố tìm hiểu lý do vì sao tên kia lại bị trúng độc, dẫn đến sùi bọt mép, mắt trợn ngược và lâm vào trạng thái ngớ ngẩn.

Dáng vẻ như bị trúng bệnh dại của tên sát thủ, khiến sáu tên đồng bọn hồ nghi nhìn Thư Phàm. Thấy Thư Phàm sợ đến mức co rúm cả người, tóc tai và quần áo rách nát, khóc đến hoa lệ dài vữa, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau. Tình trạng giả giả thật thật, thật thật giả giả thế này, khiến bọn chúng khó dò tìm ra manh mối.

Thư Phàm lúc này chỉ là một cô gái yếu đuối. Bọn đồng hành bị bắn chết trước mặt, bản thân sắp bị làm nhục, làm gì còn con đường thoát thân nữa. Càng nghĩ bọn chúng lại càng không hiểu nguyên nhân tại sao chỉ có một mình tên sát thủ chạm vào người Thư Phàm đầu tiên bị trúng độc.

Bọn chúng biết nơi đây là rừng thiêng nước độc, chương khí mù mịt, chỉ cần uống nước nhầm của một con suối hay ăn phải cây hoa hay quả dại nào đó, sẽ dễ dàng bị trúng độc như chơi. Nhìn nhau một lúc, chúng lại hồ nghi tự hỏi, không biết có phải do tên sát thủ này đã uống nhầm nước và ăn nhầm phải thứ gì không ?

Cuối cùng chúng quyết định dùng thuốc trong ba lô, mang ra cho tên sát thủ kia uống. Mặc dù không chữa khỏi, nhưng cũng tránh cho tên kia không bị chết ngay tức thời. Chỉ có điều, bọn sát thủ không hề biết rằng, hơn mười thứ độc, mà Thư Phàm sưu tầm được, phải dùng thảo dược hái trong rừng đem về sắc thuốc, uống mới tiêu trừ dần, uống thuốc tây, hơn nữa cho uống linh tinh chỉ khiến tên kia nhanh chết hơn.

Thư Phàm lẳng lặng không nói gì, chỉ rơi lệ và co rúm người ngồi một chỗ. Đôi mắt sắc bén và lạnh lẽo của Thư Phàm được che dấu tốt dưới hàng lông mi đen dày và cong vút, dưới đây mắt long lanh lệ, nên bọn chúng không phát hiện ra được thâm ý của Thư Phàm.

.....

Trong khi bọn chúng còn đang bận rộn cho tên sát thủ kia uống thuốc, tìm hiểu nguyên nhân vì sao tên kia lại bị trúng độc, và lo trối Thư Phàm vào một chỗ. Hoàng Tuấn Kiệt và ba người đàn ông đi cùng, đang tiến dần đến thác nước khổng lồ.

Lúc này, Hoàng Tuấn Kiệt dường như có nghe được tiếng gào khóc bi thương, và tiếng gọi náo nức của Thư Phàm. Hình như Thư Phàm đang gọi tên: Trác Phi Dương.

Nếu nói rằng hắn không ghen là đang nói dối. Hắn đang ghen, ghen dữ dội, ghen nhiều đến mức, hắn muốn đâm vỡ mặt Trác Phi Dương, muốn quyết chiến sống mái với Trác Phi Dương một trận. Hắn không muốn Thư Phàm có tình cảm với Trác Phi Dương, lại càng không muốn mối quan hệ của hai người từ kẻ thù trở thành tình nhân. Nếu điều này xảy ra thật, hắn tự hứa với lòng là sẽ hện gặp Trác Phi Dương một chỗ nào đó để đấu súng với nhau. Dù cho hắn có phải chết, hắn cũng quyết không để Trác Phi Dương đạt được như ý nguyện.

Cả đời hắn, hắn ghét nhất là việc bị người khác chơi trò ném đá sau lưng. Hắn chỉ nhận thua khi người đó quân tử đánh thẳng trước mặt hắn. Còn dám dở thủ đoạn với hắn. Hừ.... ánh mắt Hoàng Tuấn Kiệt trở nên lạnh lẽo. Hắn sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết. Bây giờ Trác Phi Dương chính thức bị liệt vào hàng kẻ thù không đội trời chung của Hoàng Tuấn Kiệt.

Trác Phi Dương chẳng những dám vô cớ bắt cóc và giam giữ Thư Phàm. Hơn nữa, còn đẩy Thư Phàm vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Nếu Trác Phi Dương để Thư Phàm xảy ra chuyện gì, Hoàng Tuấn Kiệt hẳn sẽ vĩnh viễn bám theo Trác Phi Dương ở khắp nơi để trả thù.

Ý nghĩ thù hận sôi sục trong cơ thể, khiến bước chân của Hoàng Tuấn Kiệt trở nên vững chắc và nhanh nhẹn hơn. Hắn di chuyển giữa các hàng cây như một con báo. Đôi mắt hắn sáng ngời, khí thể hiện ngang như đang đi giết giặc. Đứng! Kẻ thù của hắn là bọn sát thủ không gồm máu tanh kia. Đồng thời Hoàng Tuấn Kiệt muốn đánh nhau một trận với Trác Phi Dương, muốn tranh giành thắng thua với hắn.

Cách thác nước gần mười mét, đột nhiên con chim hải âu kêu lên những tiếng chói tai. Theo phản xạ, Hoàng Tuấn Kiệt dừng lại, đưa tay ra hiệu cho ba người đàn ông đi theo sau. Từ lúc biết con chim hải âu có thể dẫn mình đến chỗ của Thư Phàm và Trác Phi Dương, Hoàng Tuấn Kiệt đã dùng tín hiệu liên lạc với hai nhóm còn lại. Lúc Hoàng Tuấn Kiệt đến nơi, cũng là lúc hai nhóm kia tiếp cận mục tiêu.

Gần mười tên sát thủ không biết mình đang bị ba nhóm người do Hoàng Tuấn Kiệt dẫn đầu, và ba nhóm người do phía bên nhà họ Trác do Tuấn Vũ dẫn đầu bao vây, vẫn vô tư ngồi gần thác nước lo chăm sóc tên sát thủ bị trúng độc.

Từ xa, Hoàng Tuấn Kiệt nhìn thấy Thư Phàm nửa đứng nửa quỳ dưới một gốc cây, tóc tai tán loạn, quần áo bị xé rách phân nửa, khuôn mặt dính đất cát, nước mắt không ngừng rơi, khuôn mặt nhỏ bé đã gầy đi trông thấy. Nhìn Thư Phàm bây giờ chẳng khác gì một cô gái vừa mới ốm dậy.

Hoàng Tuấn Kiệt lòng đau như cắt, hốc mắt đỏ hoe, khuôn mặt hắn trầm xuống, trái tim hắn đập gấp gấp trong lồng ngực. Vào giây phút trông thấy Thư Phàm, hắn rất muốn nhanh chóng xông ra cứu người, nhưng khi nhìn thấy nòng súng đặt đúng vào thái dương Thư Phàm, hắn lại tự dặn lòng là không nên manh động. Nếu không đây có lẽ là giây phút cuối cùng hắn còn được trông thấy Thư Phàm.

Thư Phàm nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của con chim hải âu. Biết nó đã trở về, trong lòng Thư Phàm có một niềm vui nho nhỏ. Thư Phàm thấy mình không còn cô độc trong trận chiến một mất một còn này nữa. Mối thù của Trác Phi Dương, Thư Phàm nhất định phải trả. Còn ân tình của hắn, Thư Phàm xin nguyện để kiếp sau trả hắn. Hắn là người đàn ông đầu tiên mang lại cảm giác ấm áp và hạnh phúc cho Thư Phàm. Hắn giống như một người thân trong gia đình. Thư Phàm thật lòng không muốn mất đi một người anh trai như thế.

Hoàng Tuấn Kiệt nén lòng chờ, hắn cẩn thận di chuyển gần đến chỗ Thư Phàm và bọn sát thủ đang đứng. Trời đã chuyển dần vào ban chiều, bọn sát thủ tin rằng đã giết chết được Trác Phi Dương, và đã bắt được Thư Phàm, nên bọn chúng không còn cần phải vất vả truy đuổi như mấy ngày vừa qua nữa.

Tiếng kêu của con chim hải âu, đã gọi bọn thú nhỏ trong rừng tụ tập lại gần thác nước. Đứng trong bụi rậm, chúng lấp ló cái đầu nhìn gần mười tên sát thủ và hình ảnh Thư Phàm đang bị trối dưới gốc cây.

Hình ảnh quý dị này khiến Hoàng Tuấn Kiệt và hơn mười đàn ông kinh ngạc đến mức há hốc mồm, mắt họ mở to hết cỡ để nhìn. Họ không hiểu nguyên nhân vì sao muông thú trong rừng lại kích động như thế.

Đã nhận được một bài học sâu sắc vào buổi chiều hôm trước, bọn sát thủ sau khi nghe những âm thanh kì lạ của con chim hải âu. Biết rằng con chim chính là nguyên nhân khiến muông thú trong rừng chống lại mình, bọn chúng lấp tức nổ súng bắn lung tung.

Muông thú trong rừng chạy và bay tán loạn, tạo nên cảnh tượng hỗn loạn chưa từng có. Lợi dụng cơ hội có một không hai này, Hoàng Tuấn Kiệt và hơn mười đàn ông lập tức hành động.

Mục tiêu duy nhất của Hoàng Tuấn Kiệt là đảm bảo an toàn và cứu thoát Thư Phàm khỏi vòng vây của bọn sát thủ.

Tiếng súng, tiếng bắn nhau nổ ra, làm vang cả một góc rừng. Trong khi những người đàn ông kia lo giải quyết bọn sát thủ, Hoàng Tuấn Kiệt lao đến bên cạnh Thư Phàm.

Thư Phàm trừng trừng nhìn hình ảnh Hoàng Tuấn Kiệt băng qua súng đạn, chạy về phía mình. Khi hình ảnh của Hoàng Tuấn Kiệt lọt vào trong đáy mắt, cũng là lúc trái tim của Thư Phàm tan chảy, trên môi Thư Phàm nở một nụ cười. Cuối cùng người đàn ông mà Thư Phàm, ngày chờ, đêm mong cũng đã đến.

Nhìn thấy nụ cười nở trên môi Thư Phàm, và những giọt nước mắt trong veo không ngừng lăn dài xuống má, trái tim Hoàng Tuấn Kiệt vừa cảm thấy ngọt ngào vừa cảm thấy chua xót. Hắn không ngừng tự trách bản thân mình đã khiến Thư Phàm chịu khổ.

Tên có nhiệm vụ canh gác và trông chừng Thư Phàm thấy có biến, hắn ta tuy rằng tiếc thân hình ngọc ngà của Thư Phàm, nhưng vì nghĩ trong lúc chạy loạn không thể mang cả Thư Phàm theo, nên bóp cò nổ súng.

Khi tên kia vừa mới chạm vào cò súng, Hoàng Tuấn Kiệt nhanh tay hơn đã bắn hai phát liên tiếp, một phát trúng vào cánh tay phải của hắn, phát còn lại xuyên vào đầu hắn.

“Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng gọi, mũi khịt khịt. Hắn rất muốn khóc, khóc vì xúc động và khóc vì sung sướng. Người con gái mà hắn lúc nào cũng đặt trong tim, cuối cùng cũng đã tìm được và bình an vô sự.

Dùng dao Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng cắt đứt dây chạc, ôm chặt lấy Thư Phàm vào lòng.

Thư Phàm vùi đầu vào ngực Hoàng Tuấn Kiệt. Có bao nhiêu nước mắt Thư Phàm đều tuôn hết cả ra. Bây giờ, Thư Phàm không còn cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, Thư Phàm muốn khóc cho thỏa, muốn làm nũng, muốn được ôm ấp, muốn được vuốt ve và an ủi.

Hoàng Tuấn Kiệt hít lấy mùi hương trên cơ thể Thư Phàm, cố hít lấy hơi ấm mà đã hơn nửa tháng nay hắn không có cơ hội để cảm nhận. Hắn ôm Thư Phàm thật chặt, muốn Thư Phàm hòa tan vào cơ thể hắn, vĩnh viễn cũng không chia lìa.

Vòng tay ôm của Hoàng Tuấn Kiệt tuy rằng khiến Thư Phàm đau, nhưng Thư Phàm thấy hạnh phúc và ấm áp. Chỉ cần có Hoàng Tuấn Kiệt ở bên cạnh, Thư Phàm không còn sợ gì nữa.

Mãi một lúc lâu thật lâu, Hoàng Tuấn Kiệt mới chịu buông Thư Phàm ra. Cởi áo khoác ngoài, Thư Phàm ôm gọn lấy thân thể gầy yếu của Thư Phàm.

“Em.....” Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng, lúng túng không biết nói như thế nào cho phải.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, đáy mắt long lanh lệ.

Hoàng Tuấn Kiệt đau xót, tay run run chạm nhẹ vào gò má Thư Phàm: “Anh...anh xin lỗi, anh....”

Bỗng nhiên, Thư Phàm túm chặt lấy cổ áo của Hoàng Tuấn Kiệt, dơ thẳng tay tát thật mạnh vào má hắn: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh là đồ vô trách nhiệm ! Đồ xấu xa ! Đồ ngu ngốc ! Anh có biết vì sự vô trách nhiệm của anh mà hơn nửa tháng vừa qua, tôi sống khổ sống sợ như thế nào không hả ?” Đấm đá liên tục vào người hắn, Thư Phàm cảm phân quát: “Hu hu hu ! Tôi hận anh ! Tôi căm ghét anh ! Tôi muốn giết chết anh !”

Trong khi mọi người còn đang lo giải quyết bọn sát thủ, phối hợp cùng cảnh sát Hồng Kông. Thư Phàm lo đánh đá, tát và mắng Hoàng Tuấn Kiệt cho hả. Hoàng Tuấn Kiệt đứng im để cho Thư Phàm đánh, hắn chẳng những không trốn tránh, không tức giận, mà ngược lại hắn còn say đắm nhìn Thư Phàm, môi nở một nụ cười như một thằng ngốc.

Thư Phàm vừa giận vừa thẹn, càng ra lực đánh hắn, đến khi đánh vào bụng hắn, vết thương chưa lành rỉ máu, Thư Phàm mới kinh hoàng nhớ ra hắn đang bị thương, chưa khỏi.

“Anh...anh không sao chứ ?” Thư Phàm hu hu khóc, tay luống cuống vén áo sơ mi của hắn lên. Gặp được hắn, khiến Thư Phàm vừa yêu vừa hận. Có lẽ yêu hắn nhiều hơn hận, nên khi thấy hắn bị thương, Thư Phàm đã cuống cả lên.

Nụ cười ngu ngốc vẫn nở trên môi Hoàng Tuấn Kiệt, mặc dù sắc mặt của hắn cũng gầy mòn và xanh xao chẳng khác gì Thư Phàm. Nhưng chỉ cần Thư Phàm không sao thì dù có phải mất cả cái mạng hắn cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Biết tin Trác Phi Dương đã chết, tâm trạng của Hoàng Tuấn Kiệt trầm xuống. Mặc dù hắn rất hận Trác Phi Dương vô cớ bắt và giam giữ Thư Phàm, khiến Thư Phàm rơi vào vòng nguy hiểm. Nhưng hắn không mong rằng Trác Phi Dương đã chết. Hơn nữa, hắn còn biết rằng Trác Phi Dương đã mấy lần cứu sống mạng của Thư Phàm. Kể ra hắn phải biết ơn Trác Phi Dương về điều đó, nhưng thâm tâm hắn lại sợ Thư Phàm vì điều này, cảm thấy áy náy và không còn muốn sống bên cạnh hắn nữa.

Thư Phàm tuy là một cô gái coi trời bằng vung, không sợ chết, nhưng không phải là một cô gái ngốc nghếch, không hiểu thế thái nhân tình.

Trong mấy ngày sống cùng Hoàng Tuấn Kiệt và Trác Phi Dương, Thư Phàm đã nhận ra được tình cảm của bản thân mình. Đã biết giữa yêu và thích khác nhau nhiều như thế nào ? Cũng hiểu giữa cảm kích và biết ơn, với yêu sâu sắc và yêu thật lòng sẽ khiến con người ta đi đến đâu. Tình cảm mà Thư Phàm dành cho Trác Phi Dương không phải là yêu, mà là cảm kích cảm kích và biết ơn. Còn đối với Hoàng Tuấn Kiệt là vừa yêu lại vừa hận.

Mỗi lần nghĩ về Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm lại hận không thể xông lên đánh hắn một trận. “Tên ngu ngốc và dằn dặt này chẳng những khiến mình bị Trác Phi Dương bắt oan, hơn nữa còn hại mình xuyt mất mạng mấy lần.” Càng nghĩ Thư Phàm càng căm tức, càng ra sức vận tại Hoàng Tuấn Kiệt.

Ngồi trên máy bay, Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu kêu khổ, chỉ còn biết để mặc cho Thư Phàm phát tiếc tức giận, mà không dám manh động hay ho he cầu xin tha thứ.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi mà không xử anh, tôi sẽ không phải làm người.” Thư Phàm quệt nước mắt. Vừa đau khổ vì mất đi một người bạn tốt, một người anh trai hiếm có trên đời, vừa căm tức Hoàng Tuấn Kiệt ngu ngốc khiến mình rơi vào hoàn cảnh không may. Thư Phàm oán hận ông trời bắt mình phải gặp một kẻ có vận mệnh xui xẻo như Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt thâm tình nhìn Thư Phàm. Hắn hiểu trong lòng Thư Phàm đang không ngừng tự trách bản thân mình, đang không ngừng ăn năn dằn vặt, nên hắn để mặc cho Thư Phàm đánh và cẩu xé hắn.

Thư Phàm càng nói càng buồn phiền, càng chua xót. Một tay quệt nước mắt, một tay Thư Phàm liên tục vận ngoéo tai Hoàng Tuấn Kiệt: “Vì sao ? Tại sao anh ấy lại phải chết ? Tại sao người đó không phải là em ? Em không muốn nợ ân tình của anh ấy.”

Hoàng Tuấn Kiệt đau xót, ôm chặt lấy Thư Phàm vào lòng. Hắn vỗ nhẹ vào lưng Thư Phàm, giọng nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Em đừng nói thế. Anh ấy đã coi trọng em nhiều như thế, anh ấy làm sao có thể để cho em chết trước mặt anh ấy được. Em đã biết, anh ấy mong muốn em sống, là muốn em sống thật tốt và vui vẻ. Em đừng phụ lòng trông mong của anh ấy.”

Mặc dù Hoàng Tuấn Kiệt thương tâm muốn chết, nhưng hắn không thể lấy oán báo ân. Hơn nữa Trác Phi Dương đã cố gắng cứu mạng của Thư Phàm, hắn không thể trở thành một kẻ vong ân phụ nghĩa. Nếu không có Trác Phi Dương cứu mạng của Thư Phàm mấy lần, có lẽ hắn đã không còn cơ hội để ôm ấp Thư Phàm trong vòng tay như thế này nữa.

Hắn nguyện với lòng, sẽ coi bỏ mẹ và em gái Trác Phi Dương là người thân của mình. Vì họ, hắn sẽ làm một điều gì đó, để trả ơn cứu mạng của Trác Phi Dương dành cho Thư Phàm.

Thư Phàm khóc rất nhiều, khóc đến khản cổ họng. Nếu không phải vì Hoàng Tuấn Kiệt cưỡng ép Thư Phàm lên máy bay, trở về đất liền. Thư Phàm đã tự mình đi dọc dòng thác để tìm tung tích của Trác Phi Dương rồi.

Dòng thác trực tiếp đổ ra biển, vòng xoáy của nó mạnh như thế, với một người có sức khỏe yếu như Thư Phàm, hơn nữa còn đang trong tâm trạng bất ổn, làm sao Hoàng Tuấn Kiệt có thể yên tâm để Thư Phàm đích thân đi tìm tung tích của Trác Phi Dương.

Hoàng Tuấn Kiệt đã huy động toàn bộ người đi theo cùng hắn ở lại, đi dọc theo thác nước, xuôi nguồn ra tận biển, để tìm Trác Phi Dương. Nếu Trác Phi Dương không chết, có thể hắn đã mắc phải một khe đá ngầm nào đó, và biết đâu ai đó có thể tìm thấy hắn.

Thư Phàm rất muốn ở lại tìm Trác Phi Dương, nhưng không còn đủ sức để bước đi. Cả tinh thần và thể xác của Thư Phàm đều đã phải làm việc quá độ, đã vượt quá giới hạn chịu đựng. Thư Phàm chỉ làm loạn được một lúc, đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, trên má vẫn còn vương nước mắt.

Hoàng Tuấn Kiệt thương tiếc, tay run run lau đi hai dòng nước mắt trên má Thư Phàm. Hắn thực lòng rất muốn san sẻ nỗi đau và mất mát trong lòng Thư Phàm, muốn Thư Phàm được sống vui vẻ và có thể vui cười giống như trước kia.

Hắn hối hận, thực sự rất hối hận, lẽ ra hắn không nên mang Thư Phàm sang đây, càng không nên chỉ vì một phút sao lãng nghe điện thoại, mà để lạc mất Thư Phàm.

Đi máy bay mất hơn hai tiếng. Về đến đất liền, đầu tiên Hoàng Tuấn Kiệt cho xe đưa Thư Phàm vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Hắn muốn Thư Phàm được nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng.

Chiều tối, sau khi nhận được cuộc gọi của Tuấn Vũ, báo tin vẫn chưa tìm thấy tung tích của Trác Phi Dương, Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào trầm tư. Hắn ngồi ngáy người ngắm nhìn Thư Phàm an lành chìm vào trong giấc ngủ. Tất cả mọi thứ xảy ra quá đột ngột, khiến nhiều lúc, hắn cho rằng mình đang mơ, đang tưởng tượng ra tất cả.

Cả đời hắn, đã mất mát quá nhiều, nên hắn không còn dám tin vào hạnh phúc và tình yêu nữa. Nhưng kể từ khi có Thư Phàm, hắn mới dần thả lỏng tâm tư của mình, dần chấp nhận cuộc sống có bị thương và đau khổ.

Nỗi đau trong lòng và trong tim, không giống như nỗi đau thể xác. Nỗi đau thể xác có thể khỏi trong vòng nửa tháng, hoặc mấy tháng, nhưng nỗi đau tinh thần lại kéo dài mãi mãi, cho đến khi tìm được một niềm an ủi mới. Hắn biết trái tim của con người có thể chứa được vạn vật, chỉ cần người đó chịu mở rộng lòng mình ra. Nhưng đối với hắn, đời này hắn chỉ yêu duy nhất một người mà thôi.

Vì Thư Phàm, hần sẽ dốc hết sức để tìm cho bằng được tung tích của Trác Phi Dương, sẽ thay Trác Phi Dương làm những gì mà hần vẫn chưa làm xong được. Đối với một người ăn oán rạch ròi, phân minh như Hoàng Tuấn Kiệt, hần không chịu được những việc làm khuất tất, không mấy trong sạch, và phải thực hiện trong lên lút, âm thầm.

.....

Tú Linh vừa mới biến mất được mấy tiếng đồng hồ, hai cô giúp việc trong nhà đã báo ngay cho Châu Kiệt Phong biết. Khi nhận được tin, Châu Kiệt Phong đã bỏ dở cả công việc buổi sáng để lái xe về nhà.

Do cả hai cô giúp việc đều đi vắng khi Vũ Gia Minh đến, mang theo Tú Linh đi, nên tạm thời Châu Kiệt Phong không biết ai đã bắt cóc Tú Linh, hơn nữa còn dám động vào con dâu tương lai của Châu gia.

Vũ Gia Minh chơi trò “Tiên hạ thủ vi cường”. Hần đã nghe trọn cuộc nói chuyện giữa Đào Tuyết Viên và Châu Kiệt Phong, nên biết cả hai đang âm mưu chuyện gì. Tú Linh là người phụ nữ hần vừa yêu, vừa coi trọng, làm sao hần có thể để cho Châu Kiệt Phong lừa cưới làm vợ.

Đầu tiên hần tiến hành bắt cóc Tú Linh, mang Tú Linh rời khỏi thành phố, về một vùng ngoại ô cách thành phố khá xa. Nơi đây nếu nói giống một cái nhà tù giam lỏng cũng không khác biệt lắm, chỉ khác biệt duy nhất là hần có thể để cho Tú Linh tự do đi lại trong trang viên rộng lớn, với đầy đủ máy camera theo dõi.

Sau đó, hần tiến hành dụ dỗ Tú Linh. Nói cho Tú Linh biết thân phận thật sự của mình, đồng thời cũng cảnh báo Tú Linh phải tránh xa Châu Kiệt Phong và Đào Tuyết Viên ra.

Tú Linh nửa tin nửa ngờ. Tuy nhiên cảm giác mãnh liệt mà Vũ Gia Minh mang lại không phải là giả. Ở bên cạnh hần, Tú Linh cảm thấy an toàn và ấm áp. Người đàn ông này mặc dù nhiều lúc khiến Tú Linh sợ hãi muốn chạy trốn, nhưng linh cảm mách bảo cho Tú Linh biết, anh ta tuyệt đối không làm hại gì đến mình, cũng không phải đang đóng kịch để lừa dối mình.

Vũ Gia Minh đã cho Tú Linh xem rất nhiều ảnh chụp cảnh hai người ôm hôn nhau, thậm chí hần còn biến thái cho Tú Linh xem cảnh hai người chụp ngủ chung với nhau.

Biết Tú Linh vẫn chưa lấy lại được trí nhớ, Vũ Gia Minh lại dùng chiêu cũ để lừa Tú Linh.

Tú Linh đáng thương bị Vũ Gia Minh lừa rằng ngày đầu tiên hai người ngủ cùng nhau là do Tú Linh dùng mỹ nhân kế để quyến rũ hần. Tú Linh chỉ còn biết đỏ mặt mắc cỡ, há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh khoái trá vì đã mang được thú cưng về bên cạnh mình, nên hần thập phần thỏa mãn chiều cổ và chiều chuộng Tú Linh hết mực.

Tuy rằng vẫn chưa thực sự tin tưởng hần, nhưng Tú Linh không có ý định ly khai hần. Kể từ lúc nghe tin mình phải kết hôn với Châu Kiệt Phong, Tú Linh lúc nào cũng lo sợ và hốt hoảng. Không hiểu tại sao, khi biết rằng mình không phải là vợ chưa cưới của Châu Kiệt Phong, mà chỉ là người vợ do hần sắp xếp để lừa mẹ hần, Tú Linh lại thấy vui vẻ và nhẹ nhõm cả người.

Hơn bảy giờ tối, Hoàng Tuấn Kiệt gọi điện cho Vũ Gia Minh.

Đang bón thức ăn cho Tú Linh, nghe thấy tiếng chuông kêu, Vũ Gia Minh nháy mắt, nói: “Em ăn cơm đi nhé ! Anh ra ngoài này nghe điện thoại một chút.”

“Anh đi đi !” Tú Linh đỏ mặt, bẽn lễn cúi đầu.

Vũ Gia Minh hài lòng, chồm người sang phía bên kia bàn, hôn phớt nhẹ lên môi Tú Linh.

Mặt Tú Linh không phải là ửng đỏ nữa, là đỏ bừng như gấc chín, trái tim đang khiêu vũ trong lồng ngực.

Vũ Gia Minh liếm mép, xấu xa nói thật chậm: “Môi em thật ngọt !”

Quá ngượng, Tú Linh vội cầm lấy cái thìa, gõ nhẹ vào mu bàn tay không an phận của Vũ Gia Minh: “Anh...anh đi nghe điện thoại đi.”

Vũ Gia Minh cười ha ha. Sau khi ám muội nháy mắt vài cái với Tú Linh, hần mới cảm lòng đi ra phòng khách nghe điện thoại.

Hoàng Tuấn Kiệt cười nhạt, hừ lạnh một tiếng: “Giỏi lắm Vũ Gia Minh ! Dám bắt mình phải chờ.”

“Chào !” Vũ Gia Minh tâm tình đang phấn chấn, nên không để ý đến giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi đã tìm được Thư Phàm rồi.” Hoàng Tuấn Kiệt cố nén giận, thông báo cho Vũ Gia Minh tin tức tốt.

Vũ Gia Minh không ngạc nhiên chút nào. Những gì mà hần cần biết, hần đều đã biết cả. Là một kẻ đa nghi, nên bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, hần đã sớm cài người làm nội gián. Tuy nhiên, ngoài mặt hần vẫn giả vờ kinh hi: “Thật sao ? Cậu tìm được cô ấy bao giờ ? ở đâu ? Cô ấy không sao chứ ?”

“Im mồm !” Hoàng Tuấn Kiệt cau mày, tức giận quát. Làm bạn bao lâu nay, chẳng lẽ hần không hiểu một kẻ giáo hoạt như Vũ Gia Minh.

Hắn thật lòng cũng không muốn nói điều này cho Vũ Gia Minh biết. Nhưng vì muốn Thư Phàm được gặp lại em gái, nên hắn đành phải nhờ vả Vũ Gia Minh.

“Ai chà !” Vũ Gia Minh giả vờ thương tâm kêu lên: “Cậu đừng là một kẻ vô ơn. Nếu không có sự trợ giúp của tôi, cậu có thể sớm tìm ra Thư Phàm như thế sao.”

“.....” Vũ Gia Minh im lặng không đáp. Những lời mà Vũ Gia Minh nói không phải hoàn toàn sai sự thật. Nghĩ đến hình ảnh đáng sợ của ngày hôm nay, cho đến tận lúc này, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn chưa hết sợ và đau lòng.

“Thôi nào ! Có chuyện gì thì cậu nói đi.” Vũ Gia Minh thu lại nụ cười. Hắn có thể đoán được tám, chín phần nguyên nhân Hoàng Tuấn Kiệt chủ động gọi điện cho hắn. Mặc dù hắn không muốn đưa Tú Linh đi ra ngoài, nhưng vì muốn Tú Linh sớm lấy lại được trí nhớ, hắn phải để Tú Linh tiếp xúc và nói chuyện với Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn tin rằng Hoàng Tuấn Kiệt và hắn đang trên cùng một chiến tuyến, nên Hoàng Tuấn Kiệt tuyệt đối sẽ không ngăn cấm hắn thân cận với Tú Linh giống như trước nữa.

“Sáng mai, cậu có thể đưa Tú Linh đến thăm Thư Phàm được không ? Sức khỏe hiện giờ của cô ấy rất yếu, nên cần có em gái ở bên cạnh động viên và an ủi.” Cuối cùng Hoàng Tuấn Kiệt cũng nói ra mục đích của cuộc gọi.

“Có vài điều, tôi cần nói trước với cậu.” Vũ Gia Minh vuốt tóc, một môi thờ dài. Đứng dựa người vào thành cửa, mắt cậu yếm nhìn hình ảnh Tú Linh đang vừa ăn tôm, vừa đùa nghịch, trên khóe môi hắn bắt gặp xuất hiện một nụ cười dung túng và sùng ái.

“Cậu nói đi.” Hoàng Tuấn Kiệt cũng đưa mắt, say đắm nhìn hình ảnh say ngủ của Thư Phàm, trái tim cùng hòa nhịp đập, lòng lâng lâng hạnh phúc, cảm xúc đang thăng hoa và dâng tràn.

Vũ Gia Minh nói tóm tắt tình trạng của Tú Linh cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe, đồng thời dặn dò hắn nên làm như thế nào cho phải trong ngày hai chị em Thư Phàm gặp mặt nhau.

Nghe Vũ Gia Minh nói, lòng Hoàng Tuấn Kiệt nổi lên một trận chua xót và thương tâm. Không ngờ ngay cả Tú Linh cũng gặp phải chuyện không may.

Mười giờ tối, bệnh viện trở nên vắng vẻ hơn buổi chiều và buổi sáng. Không muốn để Thư Phàm một mình ở lại bệnh viện, Hoàng Tuấn Kiệt quyết định ở lại chăm sóc Thư Phàm.

Từ lúc nhập viện, Thư Phàm ngủ li bì chưa tỉnh lúc nào. Hoàng Tuấn Kiệt thấy Thư Phàm ngủ được cũng tốt, ngủ được Thư Phàm sẽ tạm quên đi cái chết của Trác Phi Dương, tạm quên đi ý nghĩ muốn quay trở lại đảo tìm tung tích Trác Phi Dương, mà như thế hắn cũng có thể tạm yên tâm, không cần phải lo lắng về sự an toàn của Thư Phàm nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi cạnh mép giường, bàn tay nhỏ bé của Thư Phàm nằm gọn trong lòng bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt, trong đầu hắn không ngừng nghĩ ngợi, không ngừng tính toán. Hắn đang nghĩ làm thế nào mới tốt, mới khiến Thư Phàm nghe lời hắn, không tiếp tục tự đưa bản thân mình vào vòng nguy hiểm nữa.

Trên đảo hoang, Hoàng Tuấn Kiệt khẳng định bọn sát thủ vẫn chưa bị bắt hết, chúng đang sống chui nhui ở một xó nào đó, chỉ cần có cơ hội, chúng lại tiếp tục hoành hành và tìm cách giết hại những người dám cản đường của chúng, mà một trong số đó là Thư Phàm và Trác Phi Dương.

Hoàng Tuấn Kiệt không đoán được số phận của Trác Phi Dương, không biết hiện giờ hắn đã chết hay đang hấp hối.

Tâm trạng của Hoàng Tuấn Kiệt lúc này rất mâu thuẫn. Một mặt hắn mong Trác Phi Dương vẫn còn sống, mặt khác hắn lại muốn tách Thư Phàm ra khỏi Trác Phi Dương. Từ lúc quen biết Thư Phàm, đây là lần đầu tiên hắn thấy Thư Phàm lo lắng và thương nhớ về một người đàn ông nhiều như thế. Tình cảm chuyển từ tình bạn, sang tình anh em sau đó thành tình yêu nam nữ là một quá trình không nhanh cũng không chậm. Đối với hai người cùng trải qua sinh tử như Thư Phàm và Trác Phi Dương thì lại càng dễ dàng.

Tiếng vỗ cánh và tiếng kêu “gừ gừ” của một con chim gây sự chú ý của Hoàng Tuấn Kiệt.

Quay mặt theo hướng nhìn ra cửa sổ, Hoàng Tuấn Kiệt ngẩng mặt nhìn. Bên ngoài cửa sổ, nương theo ánh trăng và ánh sáng trắng đục của bóng đèn điện, hình ảnh một con chim hải âu to hơn một con chim bồ câu thông thường, có bộ lông màu xám, đang chao liệng, bay lên bay xuống, đôi mắt hấp háy nhìn vào phòng bệnh, miệng không ngừng phát ra những âm thanh “gừ gừ”.

Hoàng Tuấn Kiệt đặc biệt chú ý đến hình dạng và tiếng kêu của con chim hải âu. Mắt mấy giây sững sờ vì kinh ngạc, Hoàng Tuấn Kiệt nhận ra con chim hải âu này chính là con chim đã có công dẫn mình đến chỗ của Thư Phàm vào sáng nay khi hắn còn đang tìm tung tích của Thư Phàm ở trong rừng.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng dậy, sai bước lại gần cửa sổ. Con chim hải âu theo dõi nhất cử nhất động của Hoàng Tuấn Kiệt.

Khi cánh tay của Hoàng Tuấn Kiệt chìa ra ngoài cửa sổ, con chim hải âu nhảy lên, hai cánh xõa ra hai bên, từng sợi lông rung theo gió. Nó đang rũ cánh, ngụ ý muốn nói nó đang mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, tay vuốt ve đầu con chim hải âu. Con chim thuận thế dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay thô ráp của Hoàng Tuấn Kiệt. Tuy rằng chỉ vừa mới gặp mặt, nhưng cả hai cũng coi như đã quen biết từ lâu.

Hoàng Tuấn Kiệt mang con chim vào giữa phòng. Kéo ghế, ngồi xuống mép giường, Hoàng Tuấn Kiệt bảo con chim hải âu: “Mày có điều gì muốn nói với cô ấy không?”

Con chim hải âu hấp háy mắt nhìn hình ảnh ngủ say giống như nàng công chúa ngủ trong rừng của Thư Phàm. Trong miệng của nó phát ra những tiếng kêu “gừ gừ”, nó nhảy lên bụng Thư Phàm, móng chân cào nhẹ vào lớp vải chăn tạo nên những âm thanh “sột soạt”, nghe rất vui tai.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi im, ngắm nhìn hình ảnh con chim hải âu thể hiện niềm vui khi được gặp lại cô chủ nhỏ của mình.

Con chim hải âu nghịch ngợm lớp chăn đắp trên ngực Thư Phàm một lúc, cảm thấy đói mệt, nó dừng lại, nhảy lên vai Hoàng Tuấn Kiệt, đầu nó liên tục cọ cọ vào má hắn, miệng liên tục kêu “gừ gừ”. Con chim hải âu đang đói, nên nó đòi Hoàng Tuấn Kiệt cho nó ăn.

Ban đầu Hoàng Tuấn Kiệt không hiểu con chim hải âu muốn gì, nhưng sau khi thấy nó dùng mỏ quắp tóc, liên tục giật giật mấy cái, hắn biết con chim đang đói và đang đòi hắn phải cho nó ăn, nếu không nó sẽ làm loạn suốt đêm.

Gần bệnh viện có mấy cửa hàng bán thức ăn. Vốn không biết chim hải âu cần phải mua thức ăn gì, Hoàng Tuấn Kiệt đơn giản nghĩ chim nào ăn chẳng giống nhau, nên hắn yêu cầu một trong những vệ sĩ đi theo bảo vệ hắn đi mua thức ăn dành cho chim bồ câu.

Người vệ sĩ sau khi nhận được tin nhắn của hắn, đã vội vã đi mua ngay. Gần mười phút sau đó, Hoàng Tuấn Kiệt nhận được một túi thức ăn dành cho chim bồ câu khá to. Nhìn túi thức ăn in hình mấy chú chim bồ câu trên tay Hoàng Tuấn Kiệt, con chim hải âu khinh thường, liên tục dùng mỏ quắp tóc, giật liên tiếp mấy cái. Trong đầu nó nghĩ, người đàn ông này so với cô chủ nhỏ của hắn vẫn còn kém xa về khoản ngớ ngếch và ngốc nghếch.

Hoàng Tuấn Kiệt dùng dao cắt miệng túi. Vỗ nhẹ vào thân con chim hải âu, Hoàng Tuấn Kiệt nói: “Thức ăn đã có rồi, mày nhanh ăn đi.”

Con chim hải âu chưa từng ăn thức ăn dành cho chim bồ câu, nhất là thức ăn đóng gói sẵn. Vì tò mò, nó nhảy lên miệng túi, mỏ chúc xuống.

Mùi vị thức ăn tuy không được tươi ngon giống như ăn cá sống, và thơm ròn giống như ăn cá nướng, nhưng cũng không tệ lắm. Vì cái bụng đói, con chim hải âu nhiệt tình ăn uống.

Ngồi bên cạnh, khoe môi Hoàng Tuấn Kiệt co giật. Hắn rất muốn cười to, tự cười chế giễu chính bản thân mình. Không ngờ hắn cũng có ngày phải đi nuôi một con chim hải âu, hơn nữa con chim này còn tinh khôn hơn cả một con chó của cảnh sát.

Sau khi ăn đầy bụng, con chim hải âu bay trở về đậu trên vai Hoàng Tuấn Kiệt. Lúc còn ở trong rừng, nó đã quen đậu trên vai Thư Phàm, nên nó cũng coi vai Hoàng Tuấn Kiệt là chỗ đậu lý tưởng để rửa lông, rũ cánh, và nghỉ ngơi.

Hoàng Tuấn Kiệt thật rất muốn dùng tay bóp cổ con chim hải âu. Nó chẳng những xem hắn là một người hầu, bây giờ nó còn dám coi vai của hắn là một cái tổ để xoay vòng.

Con chim hải âu vờ như không hiểu Hoàng Tuấn Kiệt đang tức giận và bức mình nhiều như thế nào, sau khi đã rửa xong lông và cánh, nó dùng mỏ đập đập vài cái vào vai áo Hoàng Tuấn Kiệt.

Lúc Hoàng Tuấn Kiệt bạo phát, định dùng tay bóp cổ nó thật, con chim khôn ngoan bay vù đi, nó là bay mấy vòng trong phòng, sau đó hạ cánh an toàn bên cạnh khuôn mặt say ngủ của Thư Phàm, đôi mắt hấp háy, miệng “gừ gừ” tỏ vẻ hưởng thụ và cảnh cáo Hoàng Tuấn Kiệt không được phép bạo rống và gây ồn ào.

Hoàng Tuấn Kiệt vô đầu, bứt tóc. Tức giận điên người, mà không được bạo phát, khiến khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của hắn lúc xanh lúc trắng, trông rất hoạt kê.

Năm giờ sáng hôm sau, Thư Phàm tỉnh ngủ. Hơn một tuần chạy trốn, và sống chui nhủi trong rừng, đêm qua Thư Phàm mới được ngủ một giấc thật ngon, mà không còn phải lo lắng về tính mạng và nguy hiểm lúc nào cũng rình rập ở xung quanh mình.

Chiều hôm qua, sau khi được chuyển đến bệnh viện, bác sĩ đã tiêm một liều thuốc an thần khá nặng, nên sáng nay khi tỉnh dậy, đầu Thư Phàm có chút đau và choáng váng muốn nôn.

Hoàng Tuấn Kiệt vui sướng, cười tươi hỏi: “Em thấy trong người thế nào? Đã đói chưa? Có muốn ăn gì không?”

Thư Phàm chớp mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Hoàng Tuấn Kiệt. Bóp trán, mày nhíu lại khi mùi thuốc xộc vào lỗ mũi.

“Mấy giờ rồi?” Chống tay xuống giường, Thư Phàm từ từ ngồi dậy.

“Hơn năm giờ sáng.” Hoàng Tuấn Kiệt nhìn đồng hồ đang đeo trên cổ tay.

Tối hôm qua con chim hải âu đã xoay một góc chăn thành một cái ổ. Nó thỏa mãn ngủ một giấc bên cạnh Thư Phàm cho đến sáng nay.

Thư Phàm ngủ say nên không biết con chim hải âu đã theo mình đến tận bệnh viện vào tối hôm qua. Sáng nay, Thư Phàm cũng không chú ý đến nó. Khi tay Thư Phàm đập nhẹ vào đầu nó, khiến nó ai oán kêu lên một tiếng, đập cánh bay lên, Thư Phàm giật mình quay sang nhìn con chim hải âu đang vừa

kêu vừa chạy nhảy lung tung trên giường bệnh.

Thư Phàm há hốc mồm, mắt tròn tròn, tay chỉ chỉ vào thân hình không ngừng di chuyển của con chim hải âu: “Tại...tại sao mày lại ở đây?” Thư Phàm nghĩ đã là chim sống ở biển, thì vĩnh viễn sẽ ở lại biển. Không ngờ con chim hải âu này lại theo mình về tận đây.

Con chim hải âu mắt vừa ai oán vừa khinh thường nhìn Thư Phàm. Trong lòng nó không ngừng than thầm: “Đây là cách cô chủ chào đón tôi đấy hả? Biết thế, tôi cóc thèm đi theo cô. Hu hu hu! Cái đầu của tôi.”

Nếu Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm nghe được nỗi lòng của con chim hải âu, đảm bảo cả hai sẽ tức đến sùi bọt mép.

“Hơn mười giờ tối hôm qua, con chim hải âu tìm đến đây.” Hoàng Tuấn Kiệt trả lời thay cho con chim hải âu. Dù hẳn không có nói, con chim hải âu cũng không thể lên tiếng trả lời. Vì ngoài những âm thanh “gừ gừ”, nó không còn biết nói gì cả.

“.....” Thư Phàm chăm chú nhìn con chim hải âu. Tuy rằng không muốn nó đi theo mình vào thành phố, vì ở đây nó sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Nhưng được gặp lại nó, khiến Thư Phàm rất vui và cảm động.

Thư Phàm vươn tay, ôm lấy con chim hải âu vào lòng, tay vuốt nhẹ bộ lông mềm mượt của nó: “Tại sao mày lại bỏ biển theo tao về đất liền? Mày có biết như thế sẽ nguy hiểm lắm không? Ở đây vừa không có vùng trời tự do cho mày bay nhảy, cũng không có chúng đồng bạn của mày, cũng không có biển cho mày chơi đùa.”

Con chim hải âu cọ cọ đầu vào má Thư Phàm, miệng liên tục kêu “gừ gừ”.

Màn ân ái của Thư Phàm và con chim hải âu lọt vào đáy mắt Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn mừng vì Thư Phàm không ngay lập tức đòi hắn đưa trở về đảo tìm tung tích của Trắc Phi Dương. Hoàng Tuấn Kiệt cầu mong, con chim hải âu có thể giúp Thư Phàm tạm nguôi ngoai đi tâm sự ngổn ngang trong lòng.

Chơi đùa với con chim hải âu một lúc, Thư Phàm ngẩng đầu nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Cả đêm hôm qua anh không về nhà?”

“Không, tối hôm qua anh ở lại đây.” Hoàng Tuấn Kiệt bối rối vuốt tóc, mắt thâm tình nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm hơi ngượng, mắt chớp chớp: “Chắc anh cũng mệt rồi. Mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Anh không mệt.” Hoàng Tuấn Kiệt vội nói. Hắn không muốn xa rời Thư Phàm, không muốn để Thư Phàm ở lại một mình. Hắn rất sợ Thư Phàm lại bị bắt cóc thêm một lần nữa.

“Em muốn về nhà. Nếu anh không về, em làm sao có thể về.” Thư Phàm mỉm cười, neho mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Đã lâu rồi, Thư Phàm không có cơ hội được ngắm nhìn và gần gũi với Hoàng Tuấn Kiệt như thế này.

Hoàng Tuấn Kiệt ngây người, bối rối đến nỗi không biết nói gì.

Con chim hải âu hấp háy mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Nó nhảy phóc từ vai Thư Phàm chuyển sang vai Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm kinh ngạc nhìn con chim hải âu thân thiết với Hoàng Tuấn Kiệt, xem hắn như bạn của mình.

“Anh và con chim hải âu đã làm quen với nhau suốt cả buổi tối hôm qua?” Thư Phàm tin rằng chỉ có thể con chim hải âu mới thân thiết Hoàng Tuấn Kiệt như thế. Sống cùng với Trắc Phi Dương gần nửa tháng trong rừng, Thư Phàm chưa từng thấy con chim hải âu thân thiết với Trắc Phi Dương bao giờ, ngay cả đậu trên tay cũng chưa từng xảy ra.

“Không, cả đêm hôm qua con chim hải âu làm một cái ổ chần ngủ bên cạnh em.” Hoàng Tuấn Kiệt cười, đưa tay vuốt nhẹ vào đầu con chim hải âu. Con chim hải âu phối hợp cọ nhẹ đầu vào lòng bàn tay hắn, miệng kêu “gừ gừ”

Thư Phàm bị hình ảnh thân thiết của cả hai làm cho không khép nổi miệng. Nhớ đến tính cách nóng nảy của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm không dám tin là con chim hải âu có thể nhanh chóng kết bạn với Hoàng Tuấn Kiệt như thế.

“Bọn anh quen nhau từ trước. Sáng hôm qua, chính con chim hải âu đã dẫn anh đến chỗ em.” Hoàng Tuấn Kiệt vuốt ve lưng con chim hải âu, mắt âu yếm nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm mỉm cười, không nói gì. Giờ Thư Phàm đã hiểu được nguyên nhân vì sao Hoàng Tuấn Kiệt lại xuất hiện đúng lúc như thế. Hóa ra tất cả đều là do công lao của con chim hải âu.

Mỗi lần nghĩ đến con chim hải âu, trong lòng Thư Phàm lại dâng lên cảm giác ngọt ngào và yêu thương.

“Em đã đói chưa? Có muốn ăn gì không?” Hoàng Tuấn Kiệt ôm con chim hải âu, đặt chân nó đậu trên túi thức ăn dành cho chim bồ câu.

Thư Phàm lúc này mới để ý đến túi thức ăn trong phòng bệnh. Nụ cười càng lúc càng mở rộng trên môi Thư Phàm. Xem ra không chỉ có một mình Thư Phàm thích con chim hải âu, mà ngay cả Hoàng Tuấn Kiệt cũng bị nó dụ.

“Em đói rồi. Em muốn ăn.” Thư Phàm xoa xoa bụng, liếm đôi môi khô nẻ của mình. Mặc dù trong lòng Thư Phàm bây giờ rất đau, nhưng Thư Phàm tự nhủ phải cố gắng lên, phải kiên cường để đối mặt với tất cả.

“May quá ! Em muốn ăn ở đâu, để anh dẫn em đi.” Đối với Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt muốn cung chiều cả đời.

Chờ Thư Phàm vào phòng vệ sinh sơ tẩy qua cơ thể và thay quần áo, Hoàng Tuấn Kiệt cùng Thư Phàm đến một nhà hàng cạnh bệnh viện ăn cơm sáng.

Thư Phàm đã gần nửa tháng chưa được ăn cơm, nên ăn giống như hổ đói.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi người, ngồi ngắm nhìn Thư Phàm ăn cơm, tay thỉnh thoảng gấp và gỡ thức ăn cho Thư Phàm.

Nghĩ về những ngày sống trong rừng, nghĩ về cái chết của Trác Phi Dương, lòng Thư Phàm quặn đau, những giọt nước trong khóe mắt lại trực trào. Cấn chặt môi, cố ngăn dòng nước mắt, Thư Phàm xô ghế đứng dậy.

“Em... em cần phải vào nhà vệ sinh.” Thư Phàm cười gượng, đầu cúi thấp.

Hoàng Tuấn Kiệt đau xót, muốn nói với Thư Phàm rất nhiều điều, nhưng cuối cùng chỉ thốt ra một câu: “Ừ, em đi đi. Nhớ phải cẩn thận.”

“Em nhớ rồi.” Thư Phàm vẫn giữ nụ cười như không cười trên môi, chân loạng choạng bước đi.

Bên ngoài nắng đã lên cao. Mọi vật đều chìm trong nắng vàng, được nắng sưởi ấm. Nhưng Thư Phàm thấy lòng mình thật lạnh, thật cô đơn.

Có nằm mơ, Thư Phàm cũng không nghĩ đến trường hợp Tú Linh bị tai nạn giao thông, dẫn đến mất trí nhớ, điều còn khô hơn nữa là Tú Linh xuất bị lừa trở thành vợ của một người đàn ông khác.

Càng nghĩ Thư Phàm cảm tức, càng căm ghét Vũ Gia Minh. Hắn chẳng những vô duyên vô cớ bắt cóc Tú Linh, mang sang Hồng Kông, hơn nữa vì hắn, khiến hai chị em xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Chỉ một chút nữa thôi, tính mạng của cả hai đã không giữ lại được rồi.

Lần này, Thư Phàm quyết định bằng mọi giá phải mang bằng được Tú Linh trở về Việt nam và tránh xa mảnh đất Hồng Kông, mang lại toàn xui xẻo và tai ương này vĩnh viễn.

Do Thư Phàm nặng nề đòi xuất viện bằng được, Hoàng Tuấn Kiệt đành phải chiều theo. Hắn đã thay đổi địa điểm gặp mặt Tú Linh và Vũ Gia Minh. Bốn người hẹn gặp nhau tại nhà riêng của Vũ Gia Minh.

Tú Linh tạm thời không nhớ ra được Thư Phàm là ai. Tú Linh chỉ tin tưởng một mình Vũ Gia Minh, tin vào những lời nói nửa thật nửa giả của hắn.

Hơn chín giờ sáng, Hoàng Tuấn Kiệt lái xe đưa Thư Phàm đến nhà riêng, nằm ở vùng ngoại ô của Vũ Gia Minh.

Tâm tư của Thư Phàm hiện giờ giống như nước sôi lửa bỏng, nhiệt độ trong cơ thể Thư Phàm bốc cao ngàn ngút, sợ rằng ngay cả một quả trứng cũng có thể được luộc chín.

Trên đường đến nhà Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt khôn ngoan không nói một câu gì. Hắn và con chim hải âu ngoan ngoãn, ngồi im bên cạnh Thư Phàm, để mặc Thư Phàm rơi vào trầm tư và suy tính.

Hơn mười giờ sáng, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đến nơi.

Người làm trong nhà mở cửa cho cả hai.

Con chim hải âu đậu trên vai Thư Phàm, mắt nó quan sát bốn phía xung quanh, như thể cả ba đang đi vào hang sói.

Nhà riêng của Vũ Gia Minh là một căn biệt thự ba tầng, được xây dựng theo lối kiến trúc Phương Tây. Căn biệt thự khá xinh xắn, sơn màu trắng kết hợp với màu xanh rêu. Diện tích khu vườn rộng gần một hecta, trồng nhiều hoa cỏ, cây cảnh và cây ăn trái, ngoài ra còn có một bể bơi khá to.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đến vào ban ngày, nên có thể nhìn rõ được cảnh vật và lối kiến trúc của căn biệt thự. Trong nắng vàng, muôn hoa khoe sắc, đẹp rực rỡ, lung linh và mờ ảo. Đến đây, Thư Phàm có cảm giác mình đang lạc vào một thế giới đầy hoa và nắng.

Bình thường khi gặp được một vườn đầy hoa thế này, Thư Phàm sẽ reo lên vui sướng và chạy nhảy lung tung khắp nơi để ngắm hoa và ngửi từng bông hoa. Nhưng vào lúc này, Thư Phàm chỉ có một mong ước mãnh liệt là đâm vỡ mặt Vũ Gia Minh, và băm thây hắn thành trăm đoạn.

Tú Linh không biết chị gái và Hoàng Tuấn Kiệt đến thăm, cũng không nghe Vũ Gia Minh nhắc gì đến người chị gái này, nên Tú Linh không có tâm trạng hồi hộp và chờ mong. Tú Linh đang ngồi chơi đàn piano do Vũ Gia Minh dạy. Cả hai đắm chìm trong không khí lãng mạn riêng tư của chính mình, hoàn toàn không thêm để ý đến tâm trạng cau bẳn và bức bối của hai vị khách đang băng qua vườn, sắp vào đến cửa phòng khách.

Chưa bước chân vào phòng khách, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt có thể nghe thấy tiếng đàn piano, tiếng cười nói của Vũ Gia Minh và Tú Linh.

Con tức giận trong Thư Phàm bùng lên dữ dội. “Vũ Gia Minh chết tiệt ! Hôm nay, nếu tôi không đánh anh một trận, tôi tuyệt đối không còn mang tên Bạch Thư Phàm nữa.”

Hỏa khí trong người Thư Phàm bốc cao đến nỗi, con chim hải âu thức thòi vội chuyển sang đậu trên vai Hoàng Tuấn Kiệt. Còn Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu cười khở. Xem ra ngay cả hắn cũng không tránh thoát khỏi bị vạ lây.

“Vũ Gia Minh !” Thư Phàm đá mạnh vào cánh cửa phòng khách, tạo nên một tiếng “Phành” và “Rầm” thật to.

Âm thanh chói chói khiến mấy vệ sĩ đứng ngoài sân, và hai cô giúp việc đều giật mình, đồng loạt ngược mắt nhìn Thư Phàm.

Tú Linh giật mình kinh sợ. Vì quá hoảng hốt, tay ấn mạnh xuống phím đàn piano tạo nên một tiếng vang, không kém gì tiếng phá cửa của Thư Phàm.

Vũ Gia Minh khỏe môi co giật. Hắn sớm đoán trước được thái độ hùng hổ và căm tức của Thư Phàm khi đến đây. Nhưng không ngờ, còn vượt xa cả dự đoán của hắn. Với tình trạng này, chắc chắn sẽ có nhiều trò hay để xem.

Vũ Gia Minh không vội đứng lên, hắn vỗ nhẹ vào vai Tú Linh, nở một nụ cười trấn an: “Em đừng sợ. Họ là khách của hai chúng ta. Anh tin rằng khi em gặp mặt họ, em sẽ nhớ ra được một điều gì đó.”

Tú Linh ngơ ngác nhìn Vũ Gia Minh. Mặc dù không hiểu hắn nói như vậy, có nghĩa là gì. Nhưng vì tò mò và hiếu kì, Tú Linh quay lại nhìn.

Đầu tiên, Tú Linh nhìn lướt qua khuôn mặt cau có và tức giận của Thư Phàm, sau đó chuyển sang nhìn khuôn mặt tuấn tú và đẹp trai của Hoàng Tuấn Kiệt.

Tú Linh không có mấy ấn tượng với Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng đối với Thư Phàm thì lại có rất nhiều. Khi nhìn vào mắt Thư Phàm, Tú Linh cảm nhận được tình cảm của một người chị dành cho em gái, cảm nhận được nỗi nhớ thương và lo lắng của một người thân ruột thịt.

Mắt Tú Linh đỏ hoe, mũi cay cay, Tú Linh sụt sịt muốn khóc. Dù vẫn chưa thể nhớ ra được Thư Phàm là chị gái của mình, nhưng tình cảm chị em đã ngấm sâu vào trong trái tim Tú Linh, khiến Tú Linh không thể quên được.

Thư Phàm siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi. Cố gắng nhẫn nhịn mong muốn nắm vỡ mặt Vũ Gia Minh, Thư Phàm đau xót nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô em gái. Tú Linh trông gầy hơn khi vẫn còn đang sống tại Việt nam. Thư Phàm có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi và cô đơn của Tú Linh, khi phải một mình trải qua thời gian dưỡng bệnh tại bệnh viện, phải một mình đương đầu với mọi chuyện.

Tú Linh vốn là một cô gái ngây thơ, dễ thương và tốt bụng. Tú Linh xứng đáng được sống vui vẻ, không có ưu tư. Tất cả đều tại tên chết tiệt Vũ Gia Minh.

Thư Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, mắt căm phẫn trừng trừng nhìn Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh cười cười, quệt mũi, neho mắt nhìn Thư Phàm. Hắn rất thích điệu bộ muốn ăn tươi nuốt sống hắn của Thư Phàm.

“Tú Linh ! Lại đây !” Thư Phàm nghen ngào, vẫy tay gọi Tú Linh.

Tú Linh ngơ ngác nhìn Thư Phàm, đẩy mắt long lanh lệ.

“Tú Linh, lại đây, lại đây với chị. Chị sẽ đưa em về.” Thư Phàm cố nén nước mắt, lòng tự nhủ bằng mọi cách phải chữa khỏi bệnh mất trí nhớ cho Tú Linh.

Tú Linh chậm chạp bước lại gần Thư Phàm, mắt nhìn Thư Phàm không chớp.

Khi còn cách Thư Phàm một khoảng không xa cũng không gần, Tú Linh đột ngột dừng lại, nước mắt tuôn như mưa.

Thư Phàm khóc theo Tú Linh, chạy lại ôm chầm lấy em gái: “Tú Linh ! Tú Linh ! Cuối cùng chị cũng tìm được em rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh im lặng, nhìn cảnh hai chị em nhà họ Bạch ôm nhau, huyền thuyên nói chuyện, vừa cười vừa khóc như hai con chim sẻ.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng dựa vào bờ tường, mắt âu yếm nhìn Thư Phàm. Con chim hải âu cúi đầu, thỉnh thoảng dùng mỏ quắp tóc Hoàng Tuấn Kiệt, chân đập đập vài cái vào vai áo hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt đang mải mê ngắm nhìn Thư Phàm nên không mấy chú ý đến con chim hải âu. Nếu không, hắn đã không ngần ngại ném con chim hải âu xuống đất rồi.

Vũ Gia Minh kinh ngạc nhìn con chim hải âu đang đậu trên vai Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn vì hiếu kì, đã nhanh chóng bước lại gần Hoàng Tuấn Kiệt, vươn tay muốn chạm vào thân hình con chim hải âu.

Con chim hải âu căm tức dùng mỏ chỏ thật mạnh vào mu bàn tay hắn, khiến hắn kêu lên một tiếng, trừng mắt nhìn con chim hải âu.

Con chim hải âu chẳng những không sợ, nó còn dương oai dơ cao móng chân cào cào vào khoảng không trước mặt Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh bức mình muốn đập con chim hải âu một trận, nhưng vì sợ móng vuốt của nó có thể tặng cho mình mấy vết cào vào mặt, hắn đành phải ngậm ngùi, hậm hực đứng cách xa con chim hải âu và Hoàng Tuấn Kiệt mấy bước chân.

Thư Phàm kéo Tú Linh ngồi xuống bên cạnh mình, đôi mắt sắc bén ánh lên tia lửa giận của Thư Phàm mãnh liệt chiếu thẳng vào Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh cười cười, khoe môi hấn cong cong, hàm răng trắng sáng của hấn lộ ra dưới cặp môi mỏng có màu đỏ như son.

Thư Phàm càng nhìn Vũ Gia Minh càng thấy không vừa mắt, càng muốn đập hấn một trận.

“Vũ Gia Minh !” Thư Phàm nghiêng răng: “Tôi cảnh cáo anh, từ lần sau không được phép lại gần em gái tôi nữa bước.”

Vũ Gia Minh gãi mũi, xoa cằm. Hấn cười cợt hỏi: “Tại sao tôi không được phép lại gần cô ấy ? Chẳng lẽ tôi bị luật pháp ngăn cấm ?”

“Rầm !” Thư Phàm phẫn nộ đập bàn, tay chỉ thẳng vào mặt Vũ Gia Minh: “Vũ Gia Minh ! Đừng có không biết tốt xấu ! Nếu không phải tại anh vô cơ bất cóc, mang em gái tôi sang Hồng Kông, nó có bị tai nạn giao thông, dẫn đến mất trí nhớ không ? Hơn nữa, còn vì anh, nó xuýt trở thành vợ của một người đàn ông khác.”

Càng nói Thư Phàm càng tức. Đứng bật dậy như lò xo, Thư Phàm cầm phần rít giọng: “Nếu anh còn dám dờ dờ bắt cóc em gái tôi thêm một lần nữa, thì dù có phải liều mạng, tôi cũng chơi với anh. Hừ ! Em gái của tôi không phải là trò chơi của anh.”

Vũ Gia Minh thu lại nụ cười. Hấn không thích người khác lên giọng dạy bảo hấn, lại càng không thích bị người khác ngăn cấm không cho phép hấn lại gần Tú Linh.

Tú Linh bị Đào Tuyết Viên gián tiếp hại bị tai nạn giao thông, hấn cũng đau lòng, cũng sợ hãi chẳng kém gì Thư Phàm. Việc Tú Linh xuýt trở thành vợ của người khác, còn khiến hấn khổ sở và buồn bực hơn cả Thư Phàm.

Hấn thật lòng thích và thương Tú Linh, làm sao hấn có thể chấp nhận để Tú Linh lấy người khác. Chỉ cần nghĩ Tú Linh bị người người đàn ông khác cướp mất, hấn đã phát điên.

Nắm chặt tay Tú Linh, Thư Phàm hùng hổ lôi Tú Linh đi theo mình.

“Đứng lại !” Hai chị em chưa bước ra khỏi ghế, đã nghe thấy giọng nói trầm lạnh của Vũ Gia Minh.

“Anh muốn gì ?” Thư Phàm quay lại nhìn Vũ Gia Minh, ngữ khí cũng sắc lạnh chẳng kém gì hấn.

“Ngồi xuống đi, tôi có chuyện cần nói.” Vũ Gia Minh thương hại nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt và trắng bệch vì sợ của Tú Linh.

“Giữa tôi và anh không có gì để nói chuyện với nhau cả. Nếu anh còn nghĩ cho Tú Linh, thì hãy buông tha cho nó đi. Một cô gái ngây thơ và đơn giản như nó, không hợp với một người có tính cách như anh.” Thư Phàm trừng mắt cảnh cáo Vũ Gia Minh.

Trên đường đến đây Thư Phàm đã nghĩ rất nhiều. Bằng vào tính cách nóng tính và thương em gái của mình, Thư Phàm đã không ngần ngại ra tay đâm thẳng vào mặt Vũ Gia Minh, và đập phá đồ đạc trong nhà hấn rồi. Nhưng trải qua hơn nửa tháng vừa bị bắt cóc, vừa phải trốn chui trốn nhui trong rừng, trải qua mấy lần xuýt chết, đã dạy cho Thư Phàm nhiều bài học quý giá. Thư Phàm biết Tú Linh có tình cảm với Vũ Gia Minh, mà Vũ Gia Minh cũng thế. Có lẽ chuyện không may đó cũng không ai muốn nó xảy ra, cũng giống như chuyện Thư Phàm bị Trác Phi Dương bắt cóc. Chính vì điều này, Thư Phàm đã nhân nhượng cho Vũ Gia Minh rất nhiều.

“Tôi không thể buông tay, cũng không thể để cho cô ấy đi.” Vũ Gia Minh nhìn thẳng vào mắt Thư Phàm. Bất chấp Thư Phàm có đồng ý cho mình quen biết em gái hay không, Vũ Gia Minh cũng quyết giữ bằng được Tú Linh ở bên cạnh mình.

“Dựa vào cái gì mà anh dám tuyên bố không muốn buông tay ?” Thư Phàm cười nhạt: “Em gái tôi là gì của anh ? Là người tình hay đơn giản chỉ là một món đồ chơi của anh ?”

Người Tú Linh bắt gặp run lên, nước mắt tuôn ra như mưa. Tú Linh rất muốn chạy ra khỏi đây. Tú Linh không muốn nghe câu trả lời của Vũ Gia Minh.

Ban đầu Tú Linh hoàn toàn tin tưởng vào những gì mà Vũ Gia Minh đã nói, nhưng sau khi Thư Phàm xuất hiện, Tú Linh mới biết rằng mối quan hệ giữa hai người bất quá chỉ là một cuộc giao dịch, không hơn cũng không kém.

Thư Phàm thương hại, ôm lấy thân hình run rẩy của em gái vào lòng. Vỗ nhẹ vào vai Tú Linh, Thư Phàm nghẹn ngào nói: “Em gái ngoan, đừng khóc. Có chị đây rồi, sẽ không còn ai dám bắt nạt em nữa đâu. Chị sẽ đưa em trở về Việt nam, trở về với bố mẹ và bạn bè.”

Tú Linh ôm chặt lấy chị gái, những giọt nước mắt tủi hờn làm ướt đầm vạt áo sau lưng Thư Phàm.

Vũ Gia Minh bối rối vuốt tóc. Hấn giờ mới hiểu những giọt nước mắt của Tú Linh giống như những mũi kim đâm sâu vào lòng hấn. Nhìn người con gái mình thích thương tâm rơi lệ một, hấn thương tâm mười. Từ trước đến giờ hấn không hiểu mùi vị của ái tình là gì, nay hấn đã hiểu được rồi.

Một khi đã yêu, thì những tính toán nhỏ nhặt chẳng là gì cả. Vào lúc này, hấn không còn là chính mình nữa.

“Tôi sẽ không buông tay. Tôi sẽ giữ chặt lấy cô ấy.” Vũ Gia Minh đặt ly rượu xuống bàn, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đầy lệ của Tú Linh.

Tú Linh lạnh tránh đôi mắt thâm tình của Vũ Gia Minh. Đôi mắt của hấn đã hút hết mọi ý nghĩ phản kháng vừa mới nhen nhóm trong lòng Tú Linh.

“Không buông tay ?” Thư Phàm nhếch mép cười nhạt: “Thật buồn cười ! Anh tưởng anh là ông trời chắc ? Tú Linh là em gái duy nhất của tôi, là người tôi thương nhất. Tôi không cho phép bất cứ ai gây tổn thương cho nó.” Thư Phàm đẩy Tú Linh đứng phía sau, mặt đối mặt với Vũ Gia Minh.

“Cô ấy là...” Vũ Gia Minh lúng túng, ngập ngừng không biết nói như thế nào cho phải. Ý nghĩ muốn độc chiếm Tú Linh trở thành của riêng mình đã có từ lâu, nhưng hắn vẫn xem thường điều đó. Hắn cho rằng chỉ cần hắn hiểu và làm theo điều đó là được rồi. Nhưng đến hôm nay, hắn biết mình đã làm. Chỉ vì lòng ích kỉ của riêng mình, hắn đã khiến Tú Linh bị tổn thương, khiến cho mối quan hệ giữa hai người trở nên phức tạp.

Qua hơn nửa tháng không có Tú Linh ở bên cạnh, và xuyết mắt Tú Linh, hắn đã hiểu ra tất cả. Từ giờ phút này trở đi, hắn không muốn làm sai nữa, hắn sẽ sửa chữa lại mọi chuyện.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi nghe Thư Phàm và Vũ Gia Minh đối đáp với nhau. Trong lòng hắn ngổn ngang trăm mối. Người làm sai, không chỉ có một mình Vũ Gia Minh, mà còn có cả bản thân hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt hối hận đã chậm trễ không nói thật tình cảm của mình cho Thư Phàm biết trước khi mọi chuyện xảy ra. Hoàng Tuấn Kiệt hy vọng lần này hắn sẽ còn có cơ hội để làm điều đó. Hắn mong rằng mọi chuyện không diễn ra quá muộn.

“Là gì?” Thư Phàm hỏi dồn.

Nhìn em gái tuôn trào giọt lên như mưa, khóc đến đỏ cả hốc mắt. Khi nghe phải theo mình về Việt nam, khuôn mặt bỗng dưng trầm xuống. Thư Phàm đã hiểu Tú Linh đã yêu Vũ Gia Minh mất rồi. Thư Phàm sợ nếu cố tình tách em gái ra khỏi Vũ Gia Minh, sẽ chẳng bao giờ còn trông thấy nụ cười, khuôn mặt ngây thơ và hồn nhiên của Tú Linh nữa.

Mặc dù không ưa gì Vũ Gia Minh, thậm chí còn căm ghét hắn. Nhưng Thư Phàm biết chỉ có hắn mới mang lại nụ cười và hạnh phúc cho em gái. Là một người chị thương và hiểu em gái, Thư Phàm không thể nhẫn tâm cướp mất đi tình yêu đầu đời vừa mới chớm nở của em gái.

“.....” Vũ Gia Minh luống cuống, ngôn từ lộn xộn. Bình thường, hắn là một kẻ mau mồm mau miệng, nhưng khi bị hỏi đến vấn đề tình cảm, hắn lại ngượng ngùng như một học sinh tiểu học đang phạm lỗi.

“Nếu anh không chịu nói thật, thì từ nay về sau đừng hòng tìm gặp em gái tôi nữa.” Thư Phàm đe dọa, tay định kéo Tú Linh đi.

Tú Linh cúi đầu, nước mắt rơi tí tách xuống nền gạch, lòng tê tái vì đau.

Hoàng Tuấn Kiệt nheo mắt nhìn Vũ Gia Minh: “Chắc cậu cũng biết mục đích cuộc viếng thăm của tôi và Thư Phàm rồi. Nếu cậu không có gì để nói, thì chúng tôi đi đây.”

Để chọc tức Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt cố tình nháy mắt với hắn, môi nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng, tay vỗ nhẹ vào bả vai Vũ Gia Minh vừa tỏ vẻ khích lệ, lại vừa hàm ý trêu chọc.

Vũ Gia Minh làm sao chịu nổi đả kích này. Hắn dù gì cũng là một kẻ tự cao tự đại, hơn nữa hắn yêu Tú Linh nhiều như thế, căm hắn không được phép lại gần Tú Linh, có khác gì lấy đi mất lòng tự trọng, và bắt hắn phải sống trong đau khổ.

Vũ Gia Minh đứng dậy. Trước khi Thư Phàm kịp phản ứng, hắn đã kéo Tú Linh ngã nhào vào lòng hắn.

“Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, ai cũng đừng hòng mà cướp đi.” Vũ Gia Minh hung dữ rống lên, thanh âm của hắn khiến con chim hải âu sợ hãi bay vút đi.

Hoàng Tuấn Kiệt gạt người xuống để cười, hắn cười đến chảy cả nước mắt.

Thư Phàm há hốc mồm, mắt tròn tròn nhìn Vũ Gia Minh, tay chỉ chỉ: “Anh...anh...”

Tú Linh đông cứng cả người. “Phùng!” Chưa đầy một giây, màu đỏ lan từ gò má đến tận mang tai, lần xuống cổ, sau đó lan tràn toàn thân, trái tim Tú Linh đang khiêu vũ trong lồng ngực.

Mất mấy giây, Thư Phàm mới lấy lại được bình tĩnh.

Thư Phàm cắn phần quai: “Anh tưởng chỉ cần nói như thế, tôi sẽ chấp nhận để anh lấy Tú Linh sao?”

“Cô không chấp nhận cũng không được, Tú Linh đã thuộc về tôi rồi.” Vũ Gia Minh trắng trợn tuyên bố, mặc kệ khuôn mặt đỏ rực như hơ phải lửa của Tú Linh.

Vì lời nói của Vũ Gia Minh, Tú Linh xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ để chui xuống, ngay cả ý nghĩ tự sát vì xấu hổ cũng có.

“Cái gì!” Lần này đến lượt Thư Phàm rống lên: “Anh vừa mới nói cái gì? Anh...anh...” Thư Phàm tức đến nỗi muốn cầm dao giết người.

“Cô không nghe tôi vừa nói gì sao? Cô ấy đã trở thành người của tôi rồi.” Vũ Gia Minh ôm chặt lấy Tú Linh, vênh mặt thách thức Thư Phàm.

Cả người Thư Phàm đều run lên, môi cắn đến trắng bệch, trong đáy mắt có hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt.

Hoàng Tuấn Kiệt sợ Thư Phàm tức giận đến nổi phần uất công tâm. Hắn đứng lên, lại gần Thư Phàm, vừa ôm Thư Phàm vào lòng hắn vừa dỗ dành: “Em đừng giận, chẳng phải em cũng muốn Tú Linh tìm được hạnh phúc của mình là gì? Nay Vũ Gia Minh đã thừa nhận hắn yêu Tú Linh và muốn lấy Tú

Linh làm vợ, em nên vui mới phải.”

Thư Phàm vùi mặt vào ngực Hoàng Tuấn Kiệt. Cổ hít lấy mùi hương nam tính và mùi nước hoa trên cơ thể hắn, tâm trạng bức bối và cau có trong Thư Phàm dần dần tan biến.

“Em cũng rất vui khi Tú Linh tìm được tình yêu và hạnh phúc. Nhưng mà tên xấu xa kia đâu có nói là hắn yêu Tú Linh. Em sợ hắn chỉ đang mang Tú Linh ra để lừa thôi.”

“Nếu em sợ, sao chúng ta không bắt hắn làm giấy cam đoan.” Hiếm khi mới có cơ hội chính Vũ Gia Minh một trận, Hoàng Tuấn Kiệt phải lợi dụng triệt để.

Bên này, Vũ Gia Minh cẩn thận dùng khăn tay lau nước mắt cho Tú Linh.

“Em đừng khóc ! Hãy tin anh, những lời anh nói hoàn toàn là sự thật, anh không có lừa em.” Vũ Gia Minh dùng giọng ngọt ngào nhất để trấn an Tú Linh.

Tú Linh cúi đầu, ngượng ngùng không biết dùng thái độ gì để đối mặt với Vũ Gia Minh.

“Tú Linh ! Em nghe anh nói gì không ?” Vũ Gia Minh nâng cằm Tú Linh lên, đôi mắt thâm tình nhìn Tú Linh. Trong đáy mắt hắn giờ chỉ còn duy nhất một mình hình bóng của Tú Linh, trong trái tim hắn cũng thế.

Tú Linh chớp mắt. Để cho hai giọt lệ lạnh như pha lê lăn dài xuống má, Tú Linh nghe lòng mình mệnh mang hạnh phúc và vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Vì sự an toàn của Thư Phàm và Tú Linh, Hoàng Tuấn Kiệt đành nhượng bộ để Thư Phàm ở lại căn biệt thự riêng của Vũ Gia Minh.

Thư Phàm vốn định mang Tú Linh theo mình cùng Hoàng Tuấn Kiệt đến căn hộ riêng trên tầng sáu sống. Nhưng sau khi nghe Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh phân tích tình hình của cả bốn người, cuối cùng không chỉ có một mình Hoàng Tuấn Kiệt nhượng bộ, mà ngay cả Thư Phàm cũng phải đồng ý.

Vũ Gia Minh cố ý sắp xếp Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt một phòng trên lầu hai.

Hoàng Tuấn Kiệt vì mấy ngày chưa tắm rửa, nên mượn tạm phòng tắm của Vũ Gia Minh.

Thư Phàm cảm phần đá mạnh vào chân hắn: “Đồ xấu xa !”

Vũ Gia Minh mặc dù đau muốn hét ầm lên, nhưng vì giữ thể diện, hắn đành phải cố nén đau: “Tôi chỉ muốn tốt cho hai người thôi.”

“Không cần.” Thư Phàm càng ngày càng ghét Vũ Gia Minh. Chỉ cần nghĩ mai sau mình phải gả em gái cho một kẻ xấu xa và mặt dày giống như Vũ Gia Minh, Thư Phàm hận không thể dùng dao băm hắn mấy nhát.

Vũ Gia Minh đứng dựa người vào thành cửa. Thu lại nụ cười, hắn nghiêm túc hỏi Thư Phàm: “Cô đã biết nguyên nhân vì sao Trác Phi Dương cho người bắt cóc và giam giữ cô chưa ?”

Nghe Vũ Gia Minh nhắc đến Trác Phi Dương, bất giác Thư Phàm buồn hẳn: “Tôi có hỏi anh ấy mấy lần nhưng anh ấy không chịu nói.”

Thư Phàm ngược mắt nhìn Vũ Gia Minh. Thư Phàm nghi ngờ hỏi hắn: “Phải chăng anh đã biết được điều gì rồi ?”

Vũ Gia Minh nhếch mép. Hắn là một kẻ tự cao tự đại, hơn nữa lại đa nghi. Đối với hắn, trên đời này ngoài danh và lợi thì không còn thứ gì để vào mắt. Nhưng kẻ từ khi gặp, quen biết, rồi yêu Tú Linh, hắn đã không còn sống vô tình giống như trước kia nữa.

Từ lâu hắn đã coi Hoàng Tuấn Kiệt vừa là bạn thân vừa là đối thủ của mình. Hiện giờ hắn coi Thư Phàm là người thân của hắn, dù rằng hắn mới chỉ miễn cưỡng chấp nhận điều này. Tuy nhiên, hắn cũng không muốn người thân của hắn gặp phải vấn đề gì.

“Cô có biết Trác Phi Dương có một người em gái tên Trác Phi Tuyết không ?”

“Tôi không biết.” Thư Phàm nhìn về xa xăm: “Mặc dù chúng tôi sống gần nửa tháng trên hoang đảo, nhưng anh ấy không bao giờ nhắc về gia đình.”

“Cô thích Trác Phi Dương ?” Vũ Gia Minh hứng thú nhìn Thư Phàm. Nếu Thư Phàm thích Trác Phi Dương, vậy còn Hoàng Tuấn Kiệt ? Bỗng dưng, Vũ

Gia Minh thấy thương hại cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi thích anh ấy.” Thư Phàm đơn giản trả lời, không giải thích gì thêm.

Vừa hay, lúc đó Hoàng Tuấn Kiệt đi từ trong phòng tắm ra. Hắn vừa mới chồm đặt chân lên bậc cửa, đã nghe rõ ràng câu trả lời của Thư Phàm. Bước chân của hắn khựng lại, tay siết chặt lấy khăn tắm.

“Trác Phi Dương đã chết rồi. Chẳng lẽ cô vẫn còn thích hắn ?” Vũ Gia Minh khoanh tay, khuôn mặt trầm xuống.

“Tình cảm không dễ thay đổi như thế.” Thư Phàm quay lại nhìn Vũ Gia Minh: “Một người đã chết càng khắc ghi sâu hơn vào trí nhớ của một người còn sống.”

“Nếu thế thì tôi chúc mừng cô.” Vũ Gia Minh cười nhạt: “Tôi đang lo, nếu cô thích Hoàng Tuấn Kiệt khi gặp tình địch của mình sẽ khiến cô buồn và phiền lòng.”

Thư Phàm giật mình, mở to mắt nhìn Vũ Gia Minh: “Anh có ý gì ? Tình địch ? Ai là tình địch ?”

“Em gái của Trác Phi Dương – Trác Phi Tuyết.” Vũ Gia Minh trả lời. Ban đầu, hắn rất muốn trêu tức Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm. Nhưng sau khi nghe câu trả lời của Thư Phàm, hắn lại không vui nổi: “Trác Phi Dương bắt cóc cô có liên quan đến cô ấy.”

“.....” Thư Phàm im lặng, lòng buồn tê tái. Là một người thông minh, chỉ cần nghe Vũ Gia Minh nói sơ qua, Thư Phàm đã nắm được toàn bộ.

Thư Phàm luôn thắc mắc muốn biết nguyên nhân vì sao Trác Phi Dương lại cho người bắt cóc và giam giữ mình. Nhưng thật không ngờ, hắn làm tất cả chỉ vì cô em gái.

Thư Phàm cười buồn, đáy mắt đọng đầy lệ. Thư Phàm không biết mình nên vui hay nên buồn. Biết hai người đàn ông quan trọng trong cuộc đời mình, không hề có mối huyết hải thâm thù, Thư Phàm thấy nhẹ nhõm cả người. Nhưng một mặt, Thư Phàm lại thấy tức giận và bức mình. Mặc kệ vì nguyên nhân gì, lẽ ra cả hai không nên mang mạng người ra để đùa giỡn mới phải.

Thư Phàm tập trung vào suy nghĩ đến nỗi không phát hiện ra Vũ Gia Minh đã rút lui từ lâu.

Đứng trong phòng tắm, Hoàng Tuấn Kiệt soi mình trước gương. Tâm trạng của hắn rất nặng nề, nặng đến mức hắn muốn khụy xuống. Lòng hắn rất đau, đau đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, lồng ngực hắn co thắt, hắn không thở được.

Điều mà hắn lo ngại cuối cùng cũng đến. Người con gái mà hắn yêu đã thích và yêu một người đàn ông khác.

Vốc nước trong lòng bàn tay, Hoàng Tuấn Kiệt liên tục rửa mặt. Hắn muốn mình thật tỉnh táo. Hắn rất muốn hận, nhưng không biết hận ai. Rất muốn căm ghét, nhưng không biết nên căm ghét người nào. Có lẽ hắn nên hận và nên căm ghét chính mình.

Hắn trách bản thân mình không biết nắm chắc thời cơ, không biết tỏ tình đúng lúc. Nhưng hắn chợt nghĩ, liệu Thư Phàm có chấp nhận tình cảm của hắn khi hắn tỏ tình không ? có thay đổi khi gặp Trác Phi Dương không , hay là tất cả đều là do duyên số ? Thư Phàm vẫn sẽ không chấp nhận tình cảm của hắn và vẫn yêu Trác Phi Dương, cho dù hắn là người đến trước và cho dù hắn có tỏ tình trước đi chăng nữa ?

Câu trả lời bây giờ không còn quan trọng đối với hắn nữa. Tất cả đều đã quá muộn màng rồi. Thư Phàm đã chọn Trác Phi Dương, không phải là hắn.

Đứng trong phòng tắm đến gần một tiếng đồng hồ. Sau khi đã rửa trôi hết tất cả mọi phiền uất, cố nén xuống tất cả mọi tình cảm và nỗi đau xuống tận đáy lòng, Hoàng Tuấn Kiệt mở cửa phòng tắm, bước ra ngoài.

Thư Phàm đứng quay lưng lại với Hoàng Tuấn Kiệt, hai tay đặt trên thành cửa sổ, mắt nhìn về phương xa, khuôn mặt phẳng phất u tư.

“Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt bước lại gần Thư Phàm. Tay run run muốn chạm vào vai Thư Phàm, nhưng lại rụt rè không dám. Trong tai Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn văng vẳng câu trả lời: “Tôi thích anh ấy” của Thư Phàm.

“Anh đã tắm xong rồi ?” Thư Phàm quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, trên môi nở một nụ cười.

“Ừ.” Hoàng Tuấn Kiệt chưa xót, gượng nở một nụ cười. Từ giờ phút này trở đi, cuộc sống của hắn chỉ có thể lương cùng buồn khổ.

Thư Phàm chìm vào suy tư nên không để ý đến khuôn mặt tái nhợt, đáy mắt cô đơn và lạc lõng của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng im bên cạnh Thư Phàm. Trong mắt Thư Phàm không có hình bóng của Hoàng Tuấn Kiệt, còn trong đáy mắt hắn tràn ngập hình bóng của Thư Phàm, nhưng Thư Phàm lại vô tình không chịu hiểu.

Buổi trưa, bốn người cùng nhau ăn cơm.

Tú Linh rất vui vẻ và hạnh phúc. Tú Linh giờ chẳng những có được tình yêu của Vũ Gia Minh, hơn nữa còn có một người chị gái hết mực yêu thương và cưng chiều.

Vũ Gia Minh và Tú Linh ngồi một bên. Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm ngồi một bên.

Vũ Gia Minh mặc kệ ánh mắt của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, mặc kệ Tú Linh có xấu hổ hay không. Hắn vô tư gấp thức ăn và bón cho Tú Linh ăn.

Tú Linh không mấy tự nhiên, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của Vũ Gia Minh, Tú Linh không tự nguyện, đành phải há chiếc miệng xinh xắn đón nhận đĩa thức ăn do Vũ Gia Minh bón.

Thư Phàm nhìn hình ảnh ân ái của Vũ Gia Minh và Tú Linh. Tuy rằng không mấy vừa mắt, nhưng trong lòng cũng mừng thầm cho hạnh phúc của em gái. Chỉ cần Tú Linh được hạnh phúc và vui cười, Thư Phàm không còn đòi hỏi gì hơn.

Trong suốt bữa ăn, Hoàng Tuấn Kiệt trầm lặng, không lên tiếng nói gì. Có nhiều lúc, hắn ngồi suy tư, uống liền lúc mấy ly rượu.

Vũ Gia Minh mặc dù mãi đùa nghịch và bón thức ăn cho Tú Linh, nhưng ánh mắt sắc bén của hắn không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của Hoàng Tuấn Kiệt.

Lúc Hoàng Tuấn Kiệt gần bước ra khỏi cửa phòng tắm khi hắn đang nói chuyện với Thư Phàm, hắn đã vô tình nhìn thấy, nên hắn biết Hoàng Tuấn Kiệt đã nghe được câu trả lời của Thư Phàm.

Buổi chiều, hai chị em Thư Phàm kéo nhau lên phòng. Hai chị em lâu ngày mới gặp lại nhau, hơn nữa Tú Linh lại đang mất trí nhớ, nên có nhiều chuyện cần nói với nhau.

Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt ngồi dưới phòng khách.

“Uống đi !” Vũ Gia Minh rót cho Hoàng Tuấn Kiệt một ly rượu.

Hoàng Tuấn Kiệt đón lấy ly rượu trên tay Vũ Gia Minh: “Cảm ơn.”

“Cậu có tâm sự ?” Vũ Gia Minh mặc dù biết, nhưng vẫn cố ý hỏi.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt im lặng, nhăm nháp ly rượu trên tay.

“Có tâm sự gì thì cứ nói ra. Biết đâu tôi có thể giúp được cậu.” Vũ Gia Minh nghiêm túc nói. Bình thường hắn là một tên cọt nhọt, luôn trung ra điệu bộ vô lại và xấu xa. Nhưng khi có chuyện, hắn lại biến thành một người khác hẳn.

Hoàng Tuấn Kiệt xoay đáy ly trong lòng bàn tay. Hắn không muốn nói gì cả.

“Cậu đã nghe được câu trả lời của Thư Phàm đúng không ?” Vũ Gia Minh biết nếu không nói thẳng ra, Hoàng Tuấn Kiệt sẽ không chịu nói gì cả. Mặc dù Hoàng Tuấn Kiệt là một người nóng tính, nhưng hắn lại là một kẻ kín đáo trong chuyện tình cảm.

Hoàng Tuấn Kiệt thoáng giật mình, mặt hắn khẽ biến, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại đáng vẻ trầm tĩnh thường ngày.

“Có chuyện gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi, đừng cố giấu trong lòng nữa.” Vũ Gia Minh bực bội, cao giọng bảo Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt nhăn mặt: “Đây là cách cậu an ủi người khác ?”

“Cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng nói chuyện với tôi.” Vũ Gia Minh vui vẻ nở một nụ cười: “Cậu yên tâm, trong chuyện tình trường tôi là người có nhiều kinh nghiệm. Chỉ cần cậu hỏi, tôi nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời như ý nguyện.”

Nhìn Vũ Gia Minh vỗ ngực dương dương tự đắc, Hoàng Tuấn Kiệt cười nhạt: “Cậu hãy lo giải quyết rắc rối của chính mình đi.”

“Cậu nói thế là ý gì ?” Vũ Gia Minh trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu và Đào Tuyết Viên vẫn còn mối quan hệ dây dưa. Báo chí đều đã chụp ảnh và đăng tin hai người đã đính hôn. Cậu định giải quyết chuyện này thế nào ? Nếu để Thư Phàm mà biết được, cô ấy sẽ không chấp nhận cho phép cậu lại gần Tú Linh nữa bước đâu.” Hoàng Tuấn Kiệt cau mày nhìn Vũ Gia Minh. Hắn vì không muốn Vũ Gia Minh nhắc đến chuyện riêng tư của mình, nên đã khôn khéo nhắc đến chuyện cá nhân của Vũ Gia Minh.

Tâm trạng của Vũ Gia Minh đột nhiên trầm xuống, nụ cười trên môi hắn cứng đờ.

“Cậu đừng đánh trống lảng.” Mặt mày giãy, Vũ Gia Minh đã lấy lại được tự chủ: “Vấn đề của tôi, tôi đã nghĩ ra cách rồi. Còn cậu, cậu dự định làm gì ? Nên buông tay hay là cố giữ lấy ?” Vũ Gia Minh tóm gọn lại nỗi bất an trong lòng Hoàng Tuấn Kiệt thành hai câu trả lời. Hắn đoán trong lòng Hoàng Tuấn Kiệt hiện giờ rất mâu thuẫn, đang cân ai đó khôi phục lại lòng tin cho mình.

“Tôi cũng không biết nữa.” Hoàng Tuấn Kiệt vuốt tóc, lắc đầu cười khổ.

“Tại sao cậu lại không biết ?” Vũ Gia Minh chất vấn Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu có thích và yêu cô ấy không ?”

“Câu hỏi này cậu đâu cần phải hỏi. Nếu tôi không thích và không yêu cô ấy, tôi đâu cần phải phải khổ sở và đau lòng nhiều như thế này.” Mặc dù không muốn nói ra điều này, nhưng hắn vẫn phải nói. Dù sao việc hắn yêu Thư Phàm nhiều đến nỗi, ngay cả mạng của mình, hắn cũng không cần, là sự thật.

“Nếu cậu đã thích và yêu cô ấy, tại sao lại chần chừ, tại sao không giữ lấy cô ấy, mà lại chấp nhận buông tay?” Bằng vào tính cách của mình, Vũ Gia Minh tuyệt đối không bao giờ nói “không”, hẳn cũng không bao giờ chấp nhận từ “không” trong từ điển của mình.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt nhìn Vũ Gia Minh. Hẳn biết Vũ Gia Minh nói đúng, cũng biết Vũ Gia Minh nói thế là muốn động viên và khích lệ mình, nhưng...

“Hoàng Tuấn Kiệt!” Vũ Gia Minh cười khẩy: “Bây giờ tôi mới biết cậu là một kẻ hèn nhát như thế. Tôi tưởng một kẻ không sợ chết như cậu, sẽ không bao giờ lùi bước trong bất cứ chuyện gì. Nhưng không ngờ, chỉ vừa mới nghe câu trả lời của cô ấy, cậu đã chùn bước rồi.”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt một mực giữ im lặng, không đáp lại lời khiêu khích của Vũ Gia Minh.

“Đừng để mai sau phải hối hận!” Vũ Gia Minh cảnh báo cho Hoàng Tuấn Kiệt biết. Hẳn không muốn nhìn thấy Hoàng Tuấn Kiệt phải thương tâm khi bỏ qua một cơ hội tốt.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, uống cạn ly rượu trên tay: “Cảm ơn cậu.”

Nhìn vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh biết Hoàng Tuấn Kiệt đã lấy lại được niềm tin và lòng quyết tâm của mình.

Vũ Gia Minh hài lòng, rót thêm cho mình và Hoàng Tuấn Kiệt một ly rượu: “Uống đi! Uống mình chúng ta đã tìm được người con gái của đời mình.”

Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh chạm ly vào nhau, tạo nên một tiếng “keng.”

.....

Châu Kiệt Phong đã đi tìm Tú Linh hơn hai ngày nay. Càng tìm hình bóng Tú Linh càng mất hút. Hẳn không dám nói thật cho mẹ hẳn biết, lần nào mẹ hẳn hỏi về Tú Linh, hẳn chỉ biết viện cớ và nói dối, ngoài ra hẳn không còn cách nào khác.

Chiều nay, Châu Kiệt Phong không đến công ty. Hai ngày nay, hẳn không tài nào tập trung vào làm việc, đầu óc của hẳn lúc nào cũng tràn ngập hình bóng của Tú Linh.

Nằm trên giường, trong căn phòng mà hẳn sắp xếp cho Tú Linh, Châu Kiệt Phong thờ dài. Hẳn đã quá mệt mỏi. Đã hai ngày rồi, hẳn không có được một đêm ngon giấc, cũng không thể chợp mắt.

Hẳn không biết Tú Linh đã đi đâu và về đâu. Hẳn muốn cho người đăng báo tìm Tú Linh, nhưng lại sợ kinh động đến mẹ hẳn, sợ sẽ kéo theo những rắc rối không đáng có, nên hẳn đành nín nhịn. Hẳn chỉ dám thuê thám tử đi tìm Tú Linh.

Mặc dù, hẳn không muốn tin Tú Linh đã được Vũ Gia Minh mang đi, nhưng hẳn không thể gạt bỏ được suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Nếu điều này là sự thật, hẳn sợ rằng sẽ vĩnh viễn mất đi Tú Linh.

Chuông điện thoại reo vang, cắt ngang suy nghĩ của Châu Kiệt Phong.

Nhìn tên Đào Tuyết Viên hiện lên trên màn hình, Châu Kiệt Phong cau mày.

“Chào em!” Dù không có tâm trạng nói chuyện với Đào Tuyết Viên, nhưng Châu Kiệt Phong vẫn bắt máy. Hẳn tin Đào Tuyết Viên chủ động gọi điện thoại cho hẳn, nhất định có điều gì đó muốn nói.

“Chúng ta có thể hẹn gặp mặt ở đâu đó được không?” Đào Tuyết Viên cố giữ giọng nói bình thản, tuy nhiên không thể che dấu được giọng nói hơi run rẩy của mình.

Châu Kiệt Phong chăm chú lắng nghe giọng nói của Đào Tuyết Viên. Nếu những suy đoán của hẳn là đúng, thì nhất định Đào Tuyết Viên muốn nói cho hẳn biết hiện giờ Tú Linh đang ở đâu.

“Được rồi. Em nói tên quán đi.” Muốn biết mục đích của Đào Tuyết Viên, Châu Kiệt Phong gật đầu đáp ứng.

“Hẹn gặp anh lúc bảy giờ tại quán bar Thiên Đường.” Đào Tuyết Viên đang bức bối và chán nản, nên cô ta muốn quậy phá một bữa.

Châu Kiệt Phong nhíu mày càng lúc càng sâu. Hẳn không có tâm trạng đi quán bar, không thích những nơi ồn ào và náo nhiệt.

“Thế nào, anh không muốn đi?” Đào Tuyết Viên không còn giữ được bình tĩnh được nữa rồi. Cô ta đang giễu cợt hỏi Châu Kiệt Phong: “Nếu anh không đến, anh sẽ không biết được cô vợ tương lai của anh hiện giờ đang ở đâu đâu.”

Nghe giọng nói uy hiếp của Đào Tuyết Viên, Châu Kiệt Phong thờ dài. Làm một người thứ ba xen vào chuyện tình cảm của người khác thật mệt mỏi và không dễ chịu một chút nào.

“Anh sẽ đến đúng giờ.” Nói xong, Châu Kiệt Phong cúp máy.

Không cần đến gặp Đào Tuyết Viên vào lúc bảy giờ tối, tại quán bar Thiên Đường, Châu Kiệt Phong cũng đã đoán được Tú Linh hiện giờ đang ở cùng Vũ Gia Minh. Nhưng vì muốn biết Tú Linh đang được Vũ Gia Minh giữ ở đâu, cuối cùng Châu Kiệt Phong quyết định rời nhà, đến nơi ước hẹn.

Bây giờ tối, Châu Kiệt Phong vừa lái xe ra khỏi nhà, một chiếc xe ô tô màu xám đen bám theo phía sau. Chiếc xe đằng sau giữ một khoảng cách không quá gần cũng không quá xa với chiếc xe ô tô màu đen tuyền đằng trước.

Đến khi Châu Kiệt Phong gửi xe, và bước vào quán bar Thiên Đường, người đàn ông lái chiếc xe ô tô màu xám đen gọi điện cho Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh chỉ đơn giản nói một câu: “Làm theo kế hoạch.” Sau đó, hần cúp máy.

Quán bar Thiên Đường chìm trong thứ ánh sáng mờ tối, âm nhạc kích động, những thân hình không ngừng lắc lư và uốn **, mùi rượu và mùi thuốc lá xộc vào mũi Châu Kiệt Phong.

Chỉ bước chân vào đến cửa quán, Châu Kiệt Phong đã muốn quay trở ra. Hắn rất ghét những nơi hỗn tạp giống như quán bar và vũ trường.

Tuy quán bar Thiên Đường chuyên dành cho tầng lớp thượng lưu và khách VIP, nhưng đối với Châu Kiệt Phong, quán bar nơi nào cũng giống nhau.

Đào Tuyết Viên đã đến được hơn 10 phút, trước mặt cô ta đặt một chai rượu màu xám đen đã voi được non nửa. Cô ta vừa ngửa cổ uống cạn ly rượu thứ bốn, thì Châu Kiệt Phong bước đến.

“Chào em !” Châu Kiệt Phong cau mày nhìn Đào Tuyết Viên. Hắn không thích nhìn Đào Tuyết Viên uống rượu giống như đang uống nước lã.

“Anh đã đến rồi.” Đào Tuyết Viên cười. Cô ta vẫy tay gọi phục vụ: “Mang cho quý ông đây một ly rượu.”

Người phụ vụ nam nhanh chóng làm theo yêu cầu của Đào Tuyết Viên.

“Em đã uống bao nhiêu ly rượu rồi ?” Châu Kiệt Phong liếc mắt nhìn chai rượu đã voi được non nửa trên bàn.

“Em chỉ mới uống được vài ly.” Chờ phục vụ đặt ly rượu trên bàn, Đào Tuyết Viên chủ động rót rượu cho Châu Kiệt Phong.

“Uống đi ! Uống vì sức khỏe của chúng ta.” Đào Tuyết Viên cười cợt, thần trí của cô ta hôm nay không được tỉnh táo. Phải chịu một đả kích lớn, nên hôm nay cô ta muốn uống rượu thật say, say để quên đi nỗi đau trong lòng, say để quên đi chuyện thất tình.

“Em đừng uống nữa. Em đã uống nhiều rồi.” Châu Kiệt Phong lắc đầu thờ dãi. Hắn không hiểu Đào Tuyết Viên đã gặp phải chuyện gì, mà trở nên điên điên khùng khùng thế này.

“Anh không muốn uống với em ?” Nhìn ly rượu trước mặt Châu Kiệt Phong, Đào Tuyết Viên chán nản hỏi: “Chẳng lẽ ngay cả anh cũng không thể hiểu nổi tâm trạng buồn rầu và cô độc của em ?”

Châu Kiệt Phong cười khỏ. Hắn không ngờ Đào Tuyết Viên lại hỏi hắn câu này.

“Anh không muốn uống thì thôi.” Đào Tuyết Viên chồm người, định cầm lấy ly rượu trước mặt Châu Kiệt Phong.

“Được rồi, anh uống. Em đừng quậy phá nữa.” Châu Kiệt Phong cầm lấy ly rượu, uống ực một hơi cạn sạch ly rượu trên tay.

Đào Tuyết Viên hài lòng nở một nụ cười. Cô ta hưng phấn rót thêm cho Châu Kiệt Phong một ly rượu khác.

“Uống đi ! Uống đi để quên sầu !” Đào Tuyết Viên hô hào, ly rượu đụng mạnh vào miệng ly của Châu Kiệt Phong.

Châu Kiệt Phong dờ khóc dờ cười. Hắn đến đây để nghe Đào Tuyết Viên nói cho hắn biết Tú Linh hiện giờ đang ở đâu, không phải đến để cùng uống rượu giải sầu với cô ta.

“Uống đi ! Tại sao anh không uống ?” Đào Tuyết Viên thấy mình đã cạn sạch ly rượu, mà Châu Kiệt Phong vẫn chưa chịu uống, đã lên giọng chất vấn.

“Tuyết Viên !” Châu Kiệt Phong lựa lời nói: “Anh muốn nghe em nói mục đích của cuộc gặp này.”

“Uống với em xong rồi, em sẽ nói cho anh nghe.” Đào Tuyết Viên ra điều kiện với Châu Kiệt Phong: “Nếu anh không chịu uống, em sẽ không nói cho anh nghe.”

Châu Kiệt Phong rất muốn nói: “Nếu em uống say rồi, thì làm sao em có thể nói ?” Nhưng hắn đành cố nuốt trở lại vào trong.

“Thế nào, anh muốn đi về ?” Đào Tuyết Viên đáy mắt rung rung lệ, tay cô ta siết chặt đáy ly rượu: “Tại sao tất cả đàn ông mà em quen biết đều thích và yêu Tú Linh ? Tại sao em đã làm tất cả để khiến anh ấy chú ý đến em, đến cuối cùng anh ấy vẫn chọn Tú Linh ?” Quá cay đắng, Đào Tuyết Viên uống cạn ly rượu. Cô ta rót thêm một ly rượu nữa, vừa uống rượu cô ta vừa khóc.

“.....” Châu Kiệt Phong im lặng lắng nghe Đào Tuyết Viên nói. Nghĩ về Tú Linh, Châu Kiệt Phong không nén được tiếng thở dài. Đồng cảm nỗi đau trong lòng Đào Tuyết Viên, Châu Kiệt Phong cầm ly rượu, cùng cô ta uống cạn.

Một bên nghe Đào Tuyết Viên nói, một bên cùng uống rượu với cô ta. Chẳng mấy chốc cả hai đã uống gần cạn chai rượu.

Chưa có lần nào, Châu Kiệt Phong lại uống nhiều rượu như thế. Có thể hôm nay tâm trạng hắn nặng nề không vui, có thể những giọt nước mắt và những lời nói nghẹn ngào chất đầy tâm sự của Đào Tuyết Viên đã đánh động đến tâm sự trong lòng hắn, khiến hắn không kiềm chế được tình cảm của chính mình.

Hai người uống và uống, uống hết một chai rượu, lại gọi thêm một chai rượu khác.

Ban đầu, Châu Kiệt Phong còn nhớ đến mục đích đến gặp Đào Tuyết Viên, nhưng khi uống được hơn năm ly rượu, hắn đã hoàn toàn quên.

Đến khi hai người đều say, Đào Tuyết Viên đổ ngực xuống mặt bàn, ngủ ngay tại chỗ. Châu Kiệt Phong cố gắng gượng đứng dậy, móc ví trả tiền rượu.

Hắn đã quá say, say đến nỗi đi không vững. Tuy rằng bản thân mình cũng không thể lo nổi, nhưng hắn vẫn nhớ còn bạn đồng hành.

Một tay quàng vào eo Đào Tuyết Viên, ôm tay nắm lấy cánh tay quàng vào vai mình của Đào Tuyết Viên, hắn loạng choạng bước đi.

Trong ánh sáng mờ tối của quán bar, mắt đã sớm bị rượu làm cho mờ mờ ảo ảo, Châu Kiệt Phong và Đào Tuyết Viên liêu xiêu hết va vào chỗ nọ lại va vào chỗ kia. Những tiếng chuông rửa không ngừng vang lên.

Ra được cửa quán, Châu Kiệt Phong đã không còn chịu nổi thêm nữa. Cả thân người hắn đều rất nóng. Hắn muốn đi tắm, sau đó ngủ một giấc.

Châu Kiệt Phong thấy mí mắt mình nặng trĩu, từ từ hắn khụy xuống.

Từ trong bóng tối, hai người đàn ông cao lớn, mặt áo vét đen bước ra. Sau khi xác định Châu Kiệt Phong và Đào Tuyết Viên đều đã mê man, không biết gì. Họ dìu hai người lên xe ô tô.

Đề hai người dựa đầu vào nhau, ngủ mê mết ở ghế sau, một trong số hai người đàn ông lái xe đi.

Chiếc xe đi thẳng. Đi qua hai cái ngã tư, bốn cái ngã ba, cách quán bar Thiên Đường mấy trăm mét, chiếc xe ô tô màu xám đen dừng lại trước tiền sảnh một khách sạn bốn sao.

Chiếc xe ô tô màu xám đen vừa dừng lại, có hai người đàn ông đội sẵn trước tiền sảnh phụ giúp dìu Châu Kiệt Phong và Đào Tuyết Viên vào thang máy khách sạn.

Họ chọn đi cửa sau, hơn nữa tất cả đều đã được bố trí một cách cẩn thận và tỉ mỉ nên không có ai nhìn thấy bọn họ.

Thang máy dừng lại ở tầng lầu thứ bảy. Hai người đàn ông tiếp tục dìu Đào Tuyết Viên và Châu Kiệt Phong đến cửa phòng 702 thì dừng lại. Một nữ nhân viên trang phục màu trắng giúp họ mở cửa phòng.

Kế hoạch này đều do Vũ Gia Minh nghĩ ra. Hắn muốn trừng phạt Châu Kiệt Phong và Đào Tuyết Viên tội dám động đến Tú Linh, đồng thời hắn muốn cho hai người này dính vào một chỗ, để hắn và Tú Linh được yên.

Bảy giờ sáng hôm sau, trong khi Đào Tuyết Viên và Châu Kiệt Phong vẫn còn an giấc ngủ trên giường, năm phóng viên ồ ạt xông vào phòng. Họ thì nhau chụp ảnh, và chìa micro phỏng vấn hai người.

Ngồi uống cà phê sáng cùng Tú Linh, Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm, Vũ Gia Minh xuất bị sặc khi xem tin tức chiếu trực tiếp trên Tivi.

Thư Phạm không biết Đào Tuyết Viên là người gián tiếp hại Tú Linh bị tai nạn giao thông dẫn đến mất trí nhớ, cũng không biết Châu Kiệt Phong là người gần như thành công lấy được Tú Linh làm vợ, nên không mấy quan tâm.

Tú Linh đang mãi đùa nghịch và nói chuyện cùng chị gái, nên cũng không để ý.

Chỉ có Hoàng Tuấn Kiệt chú ý xem tin tức. Khi nhìn đến bộ mặt đắc ý và nụ cười gian trá của Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt lắc đầu ngán ngẩm, chịu thua tính cách có thù tất báo của Vũ Gia Minh.

Bị báo trí trực tiếp đưa lên truyền hình, Châu Kiệt Phong cùng Đào Tuyết Viên dù có không xảy ra chuyện gì, cũng không thể rửa sạch được thanh danh của mình.

Vũ Gia Minh đã thành công loại bỏ được địch thủ của mình. Kế hoạch của hắn xem ra rất thâm độc. Một mũi tên đã bắn trúng hai cái đích.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Sáng nay, ông Hoàng – trợ lý của ông Gia Huy gọi điện cho Hoàng Tuấn Kiệt, yêu cầu hắn về nhà dự tiệc của gia đình.

Hoàng Tuấn Kiệt không muốn tham dự, nhưng đã lâu như vậy rồi, hắn vẫn chưa về nhà lần nào, nên cuối cùng hắn nhận lời.

Vũ Gia Minh là bạn của hắn nên cũng được mời, hai chị em Thư Phàm cũng có phần.

Tú Linh đi xe cùng với Vũ Gia Minh. Thư Phàm đi xe cùng với Hoàng Tuấn Kiệt.

Bình thường, Hoàng Tuấn Kiệt là người luôn lên tiếng gọi chuyện trước với Thư Phàm. Nhưng kể từ khi nghe được câu trả lời của Thư Phàm, hắn trở nên trầm hẳn. Hắn ít nói, thường xuyên chìm vào trong suy tư.

Ban đầu, Thư Phàm không mấy để ý đến thái độ khác lạ của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng đã gần một ngày, một đêm rồi, hắn vẫn giữ thái độ trầm mặc, khiến Thư Phàm thấy bất an và lo lắng.

Thư Phàm không muốn hắn tỏ ra xa cách, không muốn hắn đối xử khách sáo và lạnh nhạt với mình. Thư Phàm thích bắt nạt hắn, thích được cùng tranh cãi và đấu khẩu với hắn giống như trước kia.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, tay chọc chọc vào vai hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt đắm chìm vào trong suy tư, khuôn mặt phẳng phất u buồn và mất mát, nên không biết Thư Phàm vừa mới gọi tên mình, cũng không biết Thư Phàm đang chăm chú nhìn mình.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm nâng cao thanh âm, tay chọc liên tiếp mấy cái vào ngực hắn.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt lúc này mới chú ý đến Thư Phàm. Tuy nhiên hắn không lên tiếng nói gì.

Thư Phàm giật mình khi nhìn thấy đôi mắt lạc lõng cô đơn và sầu khổ của hắn.

“Anh...anh không sao chứ ?” Thư Phàm lo sợ hỏi. Thư Phàm rất sợ hắn xảy ra chuyện gì.

“Không...không sao.” Hoàng Tuấn Kiệt lúng túng đáp. Hắn không có dũng khí nhìn vào mắt Thư Phàm. Hắn không dám hy vọng. Vì hắn sợ, một khi hy vọng nhiều thì càng thất vọng lắm. Hắn đã mất mát và đau khổ nhiều rồi, hắn không muốn phải chịu cảnh mất mát và đau khổ thêm một lần nữa.

Thư Phàm đặt nhẹ tay vào trán Hoàng Tuấn Kiệt.

“Anh đâu có bị sốt. Tại sao thần sắc trông lại xấu như thế ?” Thư Phàm cẩn thận kiểm tra nhiệt độ trên trán hắn và trên trán mình, miệng lầm bầm tự hỏi chính mình.

Sự động chạm của Thư Phàm khiến cơ thể Hoàng Tuấn Kiệt đông cứng, lòng hắn trào lên cảm giác chua xót và ngọt ngào đan xen. Niềm hy vọng mà hắn vừa cố đè nén xuống, lại có nguy cơ nhen nhóm lên. Ngày nào còn ở gần bên cạnh Thư Phàm, hắn biết ngày đó không thể nào buông tay.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt im lặng, không nói gì, bỗng dưng Thư Phàm thấy ngượng ngịu, mắt tự nhiên.

Bình thường, Thư Phàm là một cô gái hoạt bát, không sợ Trời cũng không sợ đất. Nhưng hôm nay, Thư Phàm lại biến thành một người khác hẳn.

Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt, mặt mũi dựa người ra sau ghế xe.

Thư Phàm ngơ ngậy ngồi trên ghế xe. Không có ai nói chuyện cùng, khiến Thư Phàm thấy khó chịu trong người.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm không chịu bỏ cuộc, lại dùng tay chọc chọc vào ngực Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh nói gì đi.”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt mở mắt nhìn Thư Phàm, cố ý chờ nghe Thư Phàm nói tiếp.

Thư Phàm mặt hơi ửng đỏ. Thấy gai hết cả người, khi bị ánh mắt nóng rực của Hoàng Tuấn Kiệt chiếu thẳng vào người.

Chờ một lúc, không nghe thấy Thư Phàm nói gì, cũng không ngẩng đầu lên nhìn mình, Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt lại.

“Uy ! Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm cảm tức khi thấy Hoàng Tuấn Kiệt có thể vô tư nhắm mắt ngủ, bỏ mặc mình ngồi một mình không có ai nói chuyện cùng.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt lại mở mắt ra nhìn Thư Phàm, kiên nhẫn chờ nghe Thư Phàm nói tiếp.

“Phùng !” Mặt Thư Phàm lúc này không phải là ửng đỏ nữa, mà đỏ rực như hơ phải lửa.

Lần đầu tiên bị một người đàn ông mãnh liệt chiếu thẳng vào người, Thư Phàm cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể tăng cao ngùn ngụt.

Hoàng Tuấn Kiệt để ý đến khuôn mặt đỏ như hơ phải lửa của Thư Phàm. Hắn rất muốn chạm vào má Thư Phàm, muốn kéo Thư Phàm vào lòng, sau đó hôn Thư Phàm cho thoả những ngày nhớ mong, nhưng...

Hoàng Tuấn Kiệt không dám nhìn Thư Phàm thêm nữa, từ từ hắn nhắm mắt lại. Lời nói của Thư Phàm vẫn còn văng vẳng bên tai. Hắn đã cố gắng xoá nó ra khỏi đầu, nhưng hắn không làm được.

Mỗi lần hắn muốn chạm vào Thư Phàm, muốn thân cận với Thư Phàm, hắn lại bị lời nói kia ngăn cản. Giữa hắn và Thư Phàm đã hình thành nên một bức tường vô hình. Bức tường này dày đến nỗi, cả hắn và Thư Phàm đều không thể phá bỏ, không thể bước qua.

Thư Phàm thấy Hoàng Tuấn Kiệt lại nhắm mắt ngủ. Thái độ vô tình và thờ ơ của hắn đã chọc giận Thư Phàm.

Thư Phàm bất chấp hắn có đồng ý hay không. Thư Phàm trèo lên ngồi trên đùi hắn, túm lấy cổ áo hắn, miệng quát to: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh đừng có khinh thường người khác một cách quá đáng ! Tôi đang nói chuyện với anh, tại sao anh lại dám ngủ hả ?”

Đây mới là tính cách thật của Thư Phàm. Một khi không hài lòng chuyện gì, Thư Phàm sẽ dùng võ lực để giải quyết.

Hoàng Tuấn Kiệt mở mắt. Đối diện với khuôn mặt bùng bùng lửa giận của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt bình tĩnh hỏi: “Em muốn anh phải làm gì ?”

“.....” Thư Phàm ngo ngác nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Nhớ đến những lời mà Vũ Gia Minh nói vào trưa hôm qua, tự dưng Thư Phàm thấy lo sợ vu vơ. Hắn...hắn không phải đang nghĩ về cô ta đấy chứ ?

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm đẩy mắt long lanh lệ: “Anh...anh...”

Lần này, đến lượt Hoàng Tuấn Kiệt bị Thư Phàm dọa cho sợ hãi. Ngồi thẳng dậy, Hoàng Tuấn Kiệt tay chân luống cuống, nửa muốn ôm Thư Phàm vào lòng, nửa lại không dám.

“Em...em đừng khóc.” Hoàng Tuấn Kiệt vụng về trấn an Thư Phàm: “Có chuyện gì uất ức thì em cứ nói ra, đừng để trong lòng.”

“Anh còn nói ?” Thư Phàm ai oán nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Tất cả là tại anh.”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt thở dài, tay luồn vào tóc.

Tiếng thở dài của Hoàng Tuấn Kiệt lọt vào tai Thư Phàm.

Thư Phàm thôi không còn khóc nháo nữa. Nhìn vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm ghen ngào hỏi: “Anh...anh có phải đã thích người khác rồi phải không ?”

Trải qua chuyện sống chết vừa rồi, Thư Phàm đã nhận ra được nhiều bài học sâu sắc cho mình, cũng biết mình sống thiếu thứ gì. Trong khoảng thời gian sống chui sống nhủi trong rừng, ngày ngày đối diện với cái chết, Thư Phàm đã nguyện với lòng là nếu có thể bình an trở về, việc đầu tiên mà Thư Phàm muốn làm là nói rõ tình cảm trong lòng mình cho Hoàng Tuấn Kiệt biết, sau đó cùng hắn đưa em gái trở về Việt nam, sống một cuộc sống bình an, không có ưu tư và không có nguy hiểm.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt lặng người nhìn Thư Phàm không chớp mắt. Tại sao mọi chuyện lại xoay vần ? Chẳng phải người thích người khác chính là Thư Phàm sao ? Tại sao bây giờ lại biến thành hắn ?

“Anh trả lời đi ? Có phải người con gái mà anh thích là Trác Phi Tuyết đúng không ?” Thư Phàm túm chặt cổ áo Hoàng Tuấn Kiệt, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn Hoàng Tuấn Kiệt.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt chỉ biết ngo ngác nhìn Thư Phàm. Mọi ngôn từ mà hắn muốn nói đều bay sạch ra khỏi đầu.

Lệ tuôn như mưa, Thư Phàm ghen ngào khóc, tay nắm mạnh vào ngực hắn: “Nếu tôi biết anh đã thích và yêu một người con gái khác, tôi đã không thích và yêu anh.”

Càng nói Thư Phàm càng kích động, lực trong nắm tay cũng tăng lên: “Tôi căm ghét anh ! Tôi hận anh ! Nếu có thể chọn, tôi thà rằng...”

Thư Phàm chưa kịp nói hết câu, bờ môi đã bị Hoàng Tuấn Kiệt nuốt lấy.

Thư Phàm bàng hoàng, mở to mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Hai giọt lệ lăn dài từ khoé mắt xuống má. Thư Phàm quên cả phản ứng, quên giãy dụa.

Đến khi đầu lưỡi của Hoàng Tuấn Kiệt luồn vào răng, đón lấy đầu lưỡi của mình, Thư Phàm mới ý thức được mình đang bị Hoàng Tuấn Kiệt chiếm tiện nghi.

Thư Phàm vẫn chưa nguôi giận, hơn nữa hắn dám thích và yêu người khác, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như thế.

Thư Phàm cố gắng đẩy hắn ra, nhưng đã muộn rồi.

Tình cảm trong Hoàng Tuấn Kiệt ồ ạt chảy ra cuộn cuộn giống như lũ tràn về. Hắn đã cố kìm nén tình cảm mãnh liệt của mình dành cho Thư Phàm. Hắn

tưởng rằng người mà Thư Phàm thích và yêu là Trác Phi Dương, nhưng hoá ra người đó lại chính là hần.

Vào giờ phút này, hần không còn phải cố đè nén nữa, cũng không còn muốn kiểm chế chính mình nữa.

Hần đang yêu và được yêu. Đối với hần trên đời này không còn niềm vui và hạnh phúc nào lớn lao hơn thế.

Điều khiến Thư Phàm cảm thấy ngượng nhất là gì, chính là bỗng dưng đi tỏ tình, hơn nữa còn ghen tuông gào khóc, túm cổ áo Hoàng Tuấn Kiệt, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn hần.

Nếu có thể quay ngược trở lại được thời gian, Thư Phàm sẽ lựa chọn không nên nói gì với, mà nên để cho Hoàng Tuấn Kiệt thổ lộ tình cảm của hần trước.

Giờ thì hay rồi, chẳng những để lộ cho hần biết mình yêu hần nhiều như thế nào, khi ghen thì đáng sợ ra làm sao, hơn nữa còn để lộ điểm yếu cho hần biết.

“Hu hu hu !” Thư Phàm khóc thầm đến trời đất đều tối đen, gào khóc đến quay cuồng cả vũ trụ.

Thư Phàm xấu hổ đến mức muốn đập đầu vào thành xe để tự sát.

Trong khi tâm trạng của Thư Phàm cực kì bi thảm, khuôn mặt và toàn thân không có chỗ nào không đỏ.

Hoàng Tuấn Kiệt lại lảng lảng vui sướng, người nhẹ bẫng tựa như một đám mây đang trôi lơ lửng trên trời.

Nếu không sợ Thư Phàm nổi điên đánh và mắng hần, hơn nữa có thể chọc cho Thư Phàm sinh khí không thèm nhìn mặt hần. Hoàng Tuấn Kiệt đã hét ầm lên, và thông báo cho toàn thiên hạ biết rồi.

Tuy không thể hét, cũng không thể bắc loa lên miệng thông báo cho toàn thiên hạ biết, khoé môi hần lúc nào cũng cong cong thành một nụ cười, ý cười tràn từ khoé mắt lan toàn đến toàn khuôn mặt. Nhìn Hoàng Tuấn Kiệt lúc này rất giống một con cún con cụp tai, đuôi lắc lắc.

Thư Phàm tận lực ngồi cách xa Hoàng Tuấn Kiệt. Mặt cúi gằm xuống, mặt đỏ rực như hơ phải lửa, mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn xuống tâm. Thư Phàm hận không có một cái khe nè để chui xuống.

Hoàng Tuấn Kiệt say đắm nhìn Thư Phàm. Nụ cười tươi rói và chói sáng trên môi hần thu hút vạn vật.

Biết Thư Phàm ngại và đang tìm cách trốn tránh mình, Hoàng Tuấn Kiệt chủ động kéo Thư Phàm vào lòng.

Thư Phàm giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Hoàng Tuấn Kiệt .

“Ngồi im ! Nếu không anh sẽ hôn em.” Hoàng Tuấn Kiệt khàn giọng, thổi hơi nóng vào tai Thư Phàm.

Thư Phàm đông cứng cả người. Hốt hoảng không dám giãy dụa nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt phì cười, hài lòng vì có thể chế ngự được một con mèo nhỏ, bốn chân đầy móng vuốt.

“Em thích Trác Phi Dương ?” Mặc dù không muốn nhắc lại câu trả lời của Thư Phàm, nhưng hần không thể không hỏi. Hoàng Tuấn Kiệt không muốn cả hai có thêm bất cứ bí mật và hiểu lầm nào nữa.

“Em thích anh ấy.” Thư Phàm nhỏ giọng đáp.

“Cái gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt đẩy Thư Phàm ra. Hần ghen tuông hỏi: “Tại sao em có thể vô tư nói thích một người con trai khác trước mặt anh ?”

“Em thích anh ấy thì có gì là sai ?” Thư Phàm ương bướng cãi lại.

“Em còn nói nữa ? Tại sao em có thể nói thích và yêu anh, trong khi đó em cũng thích và yêu một người con trai khác ? Em có biết là khi nghe em nói thế, anh đau lòng lắm không ?” Hoàng Tuấn Kiệt thu lại nụ cười. Nói một cách khác, hần cười không nổi nữa. Tuy không phải là một kẻ bạo lực trong tình yêu, cũng không muốn người yêu phải tuyệt đối phục tùng mình, nhưng hần không muốn trong trái tim của người con gái hần yêu tồn tại hình ảnh của một người đàn ông khác.

Thư Phàm ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Nụ cười rực rỡ nở trên môi Thư Phàm: “Nói như thế, buổi chiều và buổi tối hôm qua, anh buồn lòng và trầm tư không muốn nói gì là vì chuyện này ?”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt không trả lời. Nếu có thể hần rất muốn trừng phạt Thư Phàm. Thư Phàm không thấy hần đang rất đau buồn hay sao, mà Thư Phàm còn có thể cười được nữa ?

“Anh là đồ ngốc !” Thư Phàm chạm nhẹ vào đáy mắt Hoàng Tuấn Kiệt: “Em nói thích anh ấy, chỉ vì em coi anh ấy là một người bạn tốt và một người anh trai của mình. Tình cảm em dành cho anh ấy không phải là tình yêu nam nữ.”

Hoàng Tuấn Kiệt ngây người, nhìn thật sâu vào đáy mắt Thư Phàm. Khi thấy trong đáy mắt Thư Phàm ngoài hình ảnh của mình, không còn hình ảnh của

một người nào khác, tâm trạng bức bối và khó chịu trong Hoàng Tuấn Kiệt hoàn toàn tan biến.

“Em...em nói thật chứ?” Hoàng Tuấn Kiệt lắp bắp, thanh âm vừa khàn vừa run. Hạnh phúc đến quá bất ngờ và đột ngột, cho hắn cảm giác không thực. Hắn sợ rằng tất cả chỉ là mơ mà thôi.

Thư Phàm cười không đáp, tay vòng qua lưng Hoàng Tuấn Kiệt, nhẹ nhàng ôm lấy hắn vào lòng.

Thư Phàm muốn cảm nhận giây phút ấm áp ngọt ngào, riêng tư chỉ có hai người thế này. Mặc kệ mai sau có xảy ra chuyện gì, Thư Phàm tin rằng từ nay trở về sau không còn cô độc nữa, vì đã có Hoàng Tuấn Kiệt ở bên cạnh rồi.

Hoàng Tuấn Kiệt ôm siết lấy Thư Phàm, mắt từ từ nhắm lại. Hai trái tim cùng đập, ý nghĩ tương thông, tình cảm dâng tràn.

.....

Đến tư gia nhà họ Hoàng, hai chiếc xe lần lượt lái vào cổng. Đi qua khoảng sân rộng gần 1,000 mét vuông, chiếc xe rẽ phải, sau đó lái vào tầng hầm để xe.

Chờ tài xế mở cửa xe, Hoàng Tuấn Kiệt bước xuống.

Không chờ tài xế mở cửa xe cho mình, Thư Phàm tự mở cửa xe rồi bước xuống.

Thư Phàm phóng tầm mắt nhìn bao quát xung quanh.

Tầng hầm để xe rộng gần hơn 500 mét vuông, ước chừng có thể chứa hơn chục chiếc xe ô tô.

Hoàng Tuấn Kiệt ngậy người nhìn ngắm Thư Phàm.

Trưa nay, Thư Phàm mặc một chiếc váy màu xanh dương dài đến ngang bắp chân, mái tóc tơ mềm mượt buông xoã một cách tự nhiên xuống bờ vai thon thả trắng ngần, khuôn mặt trang điểm nhẹ, làm nổi bật lên màu da trắng hồng tự nhiên, đôi mắt to tròn đen láy chớp chớp trông hoạt bát và sinh động, đôi môi đỏ mọng, tô một ít son bóng khiến cho người khác cảm giác muốn được hôn. Nhìn Thư Phàm giống như gió xuân, mang lại tươi mát, năng ấm và sinh khí cho mọi người.

“Hôm nay, trông em rất đẹp!” Để Thư Phàm khoác vào khuỷu tay, Hoàng Tuấn Kiệt cúi xuống hôn phớt lên má Thư Phàm.

Thư Phàm đỏ bừng mặt, xấu hổ dùng tay đánh nhẹ vào ngực Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh đừng làm ầu, mọi người đang nhìn kia.”

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười. Hắn rất thích nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của Thư Phàm. Bây giờ hắn không còn phải lo lắng gì nữa. Thư Phàm đã trao trọn trái tim cho hắn rồi.

“Đi thôi!” Thư Phàm kéo Hoàng Tuấn Kiệt bước đi.

Hoàng Tuấn Kiệt sánh đôi cùng Thư Phàm đi vào tiền sảnh biệt thự của Hoàng gia.

Biệt thự của gia đình Hoàng Tuấn Kiệt cũng giống như biệt thự của những gia đình danh gia vọng tộc khác. Biệt thự gồm hai tầng, có hơn 10 phòng, tất cả đều được sơn màu trắng. Đồ nội thất trong tiền sảnh là nơi sang trọng và được trang trí lồng lộng lẫy nhất. Nơi đây thường xuyên tổ chức yến tiệc và tiếp khách, nên được chú ý nhất cũng không có gì là lạ.

Sân vườn được xây dựng theo lối kiến trúc phương tây, nơi có những bãi cỏ cao quá đầu người, được cắt tỉa gọn gàng và khéo léo.

Thư Phàm không phải là một người ưa chuộng của cải và ham giàu sang vinh hoa phú quý, nên không mấy quan tâm đến sự giàu có của gia đình nhà họ Hoàng.

Thư Phàm chỉ quan tâm đến nhân phẩm và tính cách của Hoàng Tuấn Kiệt, xem hắn có phù hợp và xứng đáng với tình yêu của mình không? Cũng may, Thư Phàm thấy hắn rất phù hợp và rất hài lòng với một người đàn ông có tính cách hào sảng, đĩnh thiên lập địa như hắn, nên Thư Phàm mới rung động và yêu hắn.

Sự xuất hiện của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, cùng với Vũ Gia Minh và Tú Linh gây sự chú ý và tò mò của mọi người có mặt trong tiền sảnh.

Hoàng Tuấn Kiệt là con trai trưởng của nhà họ Hoàng, không ai là không biết.

Hắn năm nay đã gần 30 tuổi, vẫn chưa có một mối tình vắt vai, cũng chưa từng nghe hắn nhắc đến việc kết hôn, càng khiến mọi người hiếu kỳ và để ý đến hắn. Nhiều gia đình có con gái chưa lấy chồng, đều muốn gả cho hắn.

Không xét về gia thế hiển hách của nhà họ Hoàng. Nhân phẩm, tích cách, đáng về anh Tuấn bất phàm cùng tài năng của hắn cũng đủ để làm điều đúng trái tim của các tiểu thư con nhà danh giá.

Bao nhiêu lâu nay, hiếm khi Hoàng Tuấn Kiệt chịu về gia đình dự tiệc, mỗi khi hắn về cũng không bao giờ đi cùng với một cô gái.

Việc Thư Phàm tình tứ khoác tay Hoàng Tuấn Kiệt đi vào trong tiền sảnh, đã làm nổi lên làn sóng đầu trong ngấm ngầm trong lòng các quý cô và các quý bà. Hiện giờ trong đầu họ đang có hàng trăm câu hỏi muốn được giải đáp. Trước tiên, họ muốn biết Thư Phàm là ai, bao nhiêu tuổi, làm gì, xuất thân ra sao, quen biết Hoàng Tuấn Kiệt khi nào, mối quan hệ giữa hai người là gì, vân vân và vân vân. ...

Lần đầu tiên trong đời, Thư Phàm thấy ón lạnh khi bị gần 100 đôi mắt phản chiếu vào người.

Thư Phàm đọc được trong mắt hần bao nhiêu ý nghĩ dồn nén. Trong đó có người nhìn chỉ vì tò mò và hiếu kỳ, có người nhìn vì muốn so sánh, có người ghen tị, có người căm ghét, có người giả vờ tỏ vẻ thanh cao khi coi Thư Phàm chỉ là một cô gái hám của đã dùng sắc đẹp để mê hoặc Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm càng nhìn càng choáng, thấy hoa mắt chóng mặt muốn nôn.

“Môn công phu biểu thị ý nghĩ ra ánh mắt của bọn họ thật lợi hại.” Thư Phàm bội phục, lòng tẩm tặc khen thầm.

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Một chàng thanh niên trẻ hơn 20 tuổi, mặc một bộ quần áo vét màu trắng, mái tóc màu bạc kim, khuôn mặt có vài nét tương tự Hoàng Tuấn Kiệt, tay bung ly rượu, bước đến gần cả hai.

Thư Phàm đánh giá thoáng qua người đàn ông trẻ. Ấn tượng đầu tiên mà Thư Phàm dành cho người đàn ông này là một cái hừ nhẹ.

Thư Phàm rất ghét những người đàn ông có đôi mắt sắc giống như điều hâu. Một người có đôi mắt giống như thế, không phải là một người tốt.

“Tôi tưởng anh không về ?” Người đàn ông trẻ chuyển rời tầm nhìn từ khuôn mặt trầm lạnh của Hoàng Tuấn Kiệt, sang khuôn mặt trái xoan của Thư Phàm.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt im lặng không đáp. Mỗi lần phải gặp người em trai cùng cha khác mẹ, hần đều không muốn nói gì cả.

Người đàn ông trẻ hứng thú nhìn Thư Phàm từ đầu xuống chân, lại từ chân lên đầu. Đôi mắt sáng quắc của anh ta nhìn Thư Phàm, giống hệt một con điều hâu đang đi săn mồi.

Thư Phàm càng lúc càng thấy ghét tên đàn ông không biết liêm sỉ này. Ngay lần đầu tiên gặp mặt, sao anh ta có thể trơ trẽn nhìn một người con gái như thế ?

Hoàng Tuấn Kiệt nắm lấy tay Thư Phàm, muốn kéo Thư Phàm đi. Hần không muốn thằng em trai trắng trợn nhìn ngấm thân thể Thư Phàm. Cách nhìn của cậu ta có khác gì lột đồ của người khác ?

“Anh giới thiệu đi chứ ?” Dường như đoán được ý định muốn kéo Thư Phàm rời đi của Hoàng Tuấn Kiệt, người đàn ông trẻ lên tiếng ngăn cản.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt trừng mắt nhìn người đàn ông trẻ. Hần không muốn dây dưa với thằng em trai luôn tìm cách đối đầu với mình.

Không cần Hoàng Tuấn Kiệt phải nhọc công giới thiệu, người đàn ông trẻ liền nắm lấy tay Thư Phàm. Hần cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay Thư Phàm: “Chào em ! Anh là Hoàng Tử Kì – là em trai cùng cha khác mẹ với Hoàng Tuấn Kiệt.”

Thư Phàm có cảm giác ghê tởm, nhộn nhạo muốn nôn khi bị Hoàng Tử Kì ấn môi vào mu bàn tay mình.

Khi Thư Phàm chưa kịp phản ứng, Hoàng Tuấn Kiệt đã thô bạo lôi tay Thư Phàm lại.

“Em vẫn chưa nói cho anh biết tên của em ?” Hoàng Tử Kì nhếch mép. Hần lạnh lùng thách thức nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Bạch Thư Phàm !” Thư Phàm ngọt ngào mỉm cười với Hoàng Tử Kì.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt hần từ lạnh chuyển sang nóng vì ghen và vì tức giận.

Hoàng Tử Kì nháy mắt với Thư Phàm, hần dùng giọng điệu ngọt ngào để hỏi Thư Phàm: “Em có muốn nhảy với anh một bài không ?”

Thư Phàm dịu dàng đáp lại: “Rất tiếc, chồng tương lai của em đã đăng kí trước rồi.” Thư Phàm rất điệu nghệ vẫy tay chào Hoàng Tử Kì, dựa đầu vào cánh tay Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh yêu ! Chúng ta đi được chưa ?”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt bị tài diễn xuất của Thư Phàm dọa cho ngu người. Hần ngờ ngác đi theo Thư Phàm như một cái máy, mà phía bên kia, nụ cười trên môi Hoàng Tử Kì đã sớm đông cứng từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Ông Hoàng bước lại gần Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu chủ ! Ông chủ mời cậu lên phòng. Ông chủ có chuyện cần nói với cậu.”

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày nhìn ông Hoàng. Hắn không muốn gặp mặt riêng cha hắn ở trong phòng, hơn nữa hắn không nỡ để Thư Phàm đứng một mình ở đây.

Như hiểu được suy nghĩ trong đầu Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm nói: “Anh đi đi ! Em ở đây chờ anh.”

Hoàng Tuấn Kiệt gật đầu, mắt thâm tình nhìn Thư Phàm: “Em đừng đi lung tung. Anh sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Em hiểu, anh đi đi.” Thư Phàm mỉm cười.

Trước khi quay người đi theo ông Hoàng lên lầu, Hoàng Tuấn Kiệt siết nhẹ tay lấy tay Thư Phàm. Không hiểu tại sao trong lòng hắn cảm thấy bất an.

Thư Phàm vỗ nhẹ vào mu bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt, ngầm trấn an tinh thần căng thẳng và hoảng loạn của hắn.

Nhìn nụ cười trên môi Thư Phàm, cơ thể căng cứng của Hoàng Tuấn Kiệt thả lỏng dần dần.

Thư Phàm đứng nhìn theo hình bóng Hoàng Tuấn Kiệt khuất sau hành lang dẫn lên lầu hai.

“Chỉ là Bạch Thư Phàm ?” Một cô gái mặc một chiếc váy màu trắng dài đến ngang gối, vóc dáng thuót tha, khuôn mặt thon dài, làn da trắng như men sứ, ngữ khí mềm nhẹ lên tiếng chào hỏi Thư Phàm.

Thư Phàm quay lại nhìn, mắt đánh giá thoáng qua cô gái mặc váy màu trắng trước mặt: “Cô là...?”

Không đợi Thư Phàm phải chờ lâu, cô gái tự giới thiệu: “Chào chị ! Em là Trác Phi Tuyết.”

Thư Phàm giật mình, chăm chú nhìn cô gái có vẻ đẹp mỏng manh yếu đuối trước mặt.

Trác Phi Tuyết cho Thư Phàm cảm giác đang nhìn ngắm một lọ thủy tinh trong suốt mong manh có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

“Tại sao cô lại biết tên tôi ?” Theo những gì mà Thư Phàm nhớ thì đây là lần đầu tiên gặp mặt của hai người. Thư Phàm nghe cái tên Trác Phi Tuyết qua cuộc nói chuyện với Vũ Gia Minh.

“Anh Hoàng Tuấn Kiệt vẫn thường xuyên nhắc đến chị.” Trác Phi Tuyết cười nhẹ. Tuy rằng đã cố che dấu đi nỗi đau trong lòng mình, nhưng ánh mắt bi thương vẫn không thể thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Thư Phàm.

Thư Phàm trong lòng mắng thầm Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm đang ghen, đang hờn giận.

Theo cách nói của Trác Phi Tuyết chứng tỏ hai người thường xuyên gặp mặt nhau, hơn nữa còn là bạn tốt. Nếu không, Hoàng Tuấn Kiệt đã không thổ lộ chuyện tình cảm riêng tư của mình cho Trác Phi Tuyết biết.

Càng nghĩ Thư Phàm càng tức, càng hờn ghen muốn đánh người.

“Chúng ta có thể tìm một chỗ nào đó nói chuyện được không ?” Trác Phi Tuyết thu lại nụ cười, đôi mắt buồn rầu nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm bắt gặp hình ảnh của Tú Linh qua khuôn mặt và đôi mắt của Trác Phi Tuyết. Thư Phàm là một người thương em gái, nay thấy có một người tương tự gần giống em gái mình, lòng Thư Phàm mềm xuống.

“Được rồi.” Thư Phàm mất vài giây lưỡng lự, sau đó nhận lời yêu cầu của Trác Phi Tuyết. Thư Phàm không sợ bị Trác Phi Tuyết hại, hay dùng ngôn ngữ sắc bén để hạ nhục mình. Thư Phàm không có tính cách nhút nhát như em gái, nên không sợ bị người khác ăn hiếp.

Thư Phàm và Trác Phi Tuyết đi ra sân vườn. Chọn một mê cung không có người lai vãng, cả hai quay lại, đứng đối diện với nhau.

“Có chuyện gì thì cô nói đi.” Thư Phàm khoanh tay trước ngực, mắt nhìn thẳng vào mắt Trác Phi Tuyết.

Trác Phi Tuyết cắn môi, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng.

“.....” Thư Phàm kiên nhẫn đứng chờ nghe Trác Phi Tuyết nói chuyện.

Mất một lúc lâu thật lâu, Trác Phi Tuyết mới ngẩng đầu nhìn Thư Phàm, miệng ấp úng nói: “Chị...chị có thể nhường anh Kiệt cho em được không ? Em...em...”

Thư Phàm há hốc mồm, mắt mở to nhìn Trác Phi Tuyết. Ban đầu, khi mới theo Trác Phi Tuyết ra đây, Thư Phàm tưởng sẽ có một trận thư hùng giữa hai người phụ nữ. Không ngờ, Trác Phi Tuyết hẹn ra đây chỉ vì muốn cầu xin mình buông tha cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tại sao tôi phải từ bỏ anh ấy ?” Thư Phàm cười nhạt. Phải trải qua chuyện sống chết mới nghiệm ra được chân lý của tình yêu, Thư Phàm làm sao có thể dễ dàng từ bỏ Hoàng Tuấn Kiệt như thế. Hơn nữa tình yêu đầu phải là hàng hóa, mà có thể mang ra để trao đổi và buôn bán.

Thư Phàm là người ghét nhất bị người khác mang ra để đùa bỡn. Chính vì lý do này, ấn tượng tốt đẹp ban đầu mà Thư Phàm dành cho Trác Phi Tuyết đều bay sạch.

“Nếu cô hẹn tôi ra đây chỉ vì muốn nói điều này, thì giữa tôi và cô không còn gì để nói nữa.” Thư Phàm tức giận, xoay người định bước đi.

“Chị Thư Phàm ! Coi như em cầu xin chị !” Trác Phi Tuyết cúi đầu, lau đi hai hàng nước mắt đang lăn xả rơi.

“Nín ngay !” Thư Phàm hung dữ quát: “Cô định dùng nước mắt để cầu xin tôi đấy à ? Tôi nói cho cô biết, dù cô có quỳ xuống tôi cũng không từ bỏ Hoàng Tuấn Kiệt. Tôi và anh ấy yêu nhau, đầu thế nào tôi bỏ là bỏ được.” Thư Phàm chán ghét nhìn Trác Phi Tuyết. Nếu không phải nghĩ Trác Phi Tuyết là một cô gái yếu đuối và là em gái của Trác Phi Dương, Thư Phàm đã dạy cho Trác Phi Tuyết một bài học rồi.

“Em xin chị, hãy nhường lại anh Kiệt cho em. Em đã đợi anh ấy ba năm rồi, hơn nữa...” Trác Phi Tuyết càng nói càng bi phẫn, càng khổ sở, nước mắt tí tách rơi.

Thư Phàm đã hết kiên nhẫn. Không muốn nói chuyện lời thôi với Trác Phi Tuyết, Thư Phàm đứng đứng bỏ đi.

Vừa bước được ba bước chân, Thư Phàm nghe Trác Phi Tuyết nói nốt mấy câu cuối: “Hơn nữa em và anh ấy đã có một đứa con gái.”

“Cái gì !” Thư Phàm nghe như có tiếng sét đánh thẳng vào đầu mình. Thân thể Thư Phàm chấn động.

“Cô vừa nói cái gì ?” Thư Phàm cứng ngắc, chậm chậm quay lại nhìn Trác Phi Tuyết, môi run rẩy hỏi. Dù có bị thiên lôi, sét đánh, Thư Phàm cũng không dám tin những gì mà Trác Phi Tuyết vừa nói.

“Em.....” Trác Phi Tuyết cúi đầu, mắt mờ mịt nước. Trác Phi Tuyết không dám đối diện với khuôn mặt phẫn nộ của Thư Phàm.

“Cô còn không mau nói đi !” Thư Phàm trầm lạnh quát nhỏ, tay chỉ thẳng vào mặt Trác Phi Tuyết: “Tất cả những gì mà cô vừa nói đều là lừa gạt đúng không ? Cô và Hoàng Tuấn Kiệt làm sao có thể có con chung. Tôi không tin.”

Hoàng Tuấn Kiệt theo đánh giá của Thư Phàm là một người đàn ông chính trực, thẳng tính và tốt bụng, tuyệt không phải là một kẻ bạc tình, vô nhân tính.

“Em không có lừa chị.” Trác Phi Tuyết lau nước mắt, khuôn mặt tái nhợt. Dù thân hình không ngừng run rẩy, nhưng ngữ khí kiên định nói: “Em và ấy đúng là có một đứa con gái hơn hai tuổi.”

“Cô là đồ lừa gạt ! Tôi không tin !” Thư Phàm kích động hét âm lên.

Chuyện Hoàng Tuấn Kiệt có con cùng với một người con gái khác khiến Thư Phàm đau lòng một, nhưng chuyện bị Hoàng Tuấn Kiệt phản bội khiến Thư Phàm đau lòng mười. Thư Phàm là một người yêu trẻ. Dù đứa trẻ ấy là do ai sinh ra, Thư Phàm cũng yêu cũng quý. Thư Phàm không trách, cũng không căm ghét đứa trẻ kia. Nhưng Hoàng Tuấn Kiệt dám lừa dối, không chịu nói thật mọi chuyện cho Thư Phàm biết, khiến con phẫn nộ và uất hận trong lòng Thư Phàm bùng lên dữ dội.

“.....” Trác Phi Tuyết cắn chặt môi, im lặng không nói gì. Mười đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, Trác Phi Tuyết tự nhủ với lòng là phải cố gắng lên.

Trác Phi Tuyết đã cố chờ Hoàng Tuấn Kiệt ba năm, chờ hắn hồi tâm chuyển ý, chờ hắn yêu mình. Nhưng càng chờ, hắn lại càng rời xa. Cho đến một ngày, Trác Phi Tuyết mới nhận ra mình đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian, đã bỏ qua quá nhiều cơ hội tốt. Và giờ đây, hắn đã yêu một người con gái khác.

Hết chán, Thư Phàm cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh và tự chủ.

“Tôi và cô đi gặp Hoàng Tuấn Kiệt. Chúng ta ba mặt một lời giải quyết cho xong chuyện này. Tôi cần nghe chính miệng Hoàng Tuấn Kiệt thừa nhận, tôi mới tin.” Thư Phàm lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Trác Phi Tuyết. Vào lúc này, Thư Phàm biến thành một kẻ hiên ngang vô thường.

Trác Phi Tuyết đứng trước đầu ngọn gió, làn váy và mái tóc khẽ bay bay, trông phiêu phiêu như một đám mây trên bầu trời.

Ngồi trong phòng làm việc của ông Gia Huy trên lầu hai, Hoàng Tuấn Kiệt trầm mặc chờ nghe ông Gia Huy nói trước.

“Cô gái mà con mang về tên là Bạch Thư Phàm ?” Ông Gia Huy hỏi Hoàng Tuấn Kiệt. Mặc dù không muốn xen vào chuyện tình cảm cá nhân riêng tư của con trai, nhưng mọi chuyện đã vượt xa ra khỏi tầm kiểm soát, nên ông không thể không hỏi.

“Cô ấy là Bạch Thư Phàm” Hoàng Tuấn Kiệt đơn giản nhắc lại tên của Thư Phàm cho ông Gia Huy nghe.

“Con và cô ấy yêu nhau ? Hai đứa dự định sẽ kết hôn ?” Ông Gia Huy lơ đãng khuôn mặt lạnh lùng của thằng con trai, vẫn tiếp tục câu hỏi của mình.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép, không đáp.

Ông Gia Huy cau mày nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Ông không hài lòng trước thái độ luôn tỏ vẻ lạnh nhạt và thờ ơ của Hoàng Tuấn Kiệt.

Cầm tách cà phê đặt trên bàn, ông Gia Huy nhấp một ngụm: “Con biết lý do vì sao bố cho gọi con lên đây không?”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt vẫn một mực giữ im lặng. Hắn không phải là một kẻ kiêu ngạo, nhưng khi gặp phải những người hắn không thích, hắn không muốn nói gì cả.

Ông Gia Huy thở dài. Ông biết lý do vì sao Hoàng Tuấn Kiệt lại căm ghét và hận thù ông nhiều như thế. Nếu không phải do ông sống quá bạc tình và vô trách nhiệm, bà Dung – mẹ hắn đã không chết, và hắn cũng không phải sống trong cô nhi viện mất mấy năm.

“Con có biết mình có một đứa con gái riêng hơn hai tuổi không?” Ông Gia Huy biết không thể chờ mong Hoàng Tuấn Kiệt mở lời nói chuyện với mình trước, nên đành phải tự biên tự diễn.

Hoàng Tuấn Kiệt giật mình sửng sốt, nhìn thẳng vào mắt ông Gia Huy. Hắn không tin là bố hắn mang hắn ra để đùa giỡn, cũng không tin bố hắn tìm một nguyên nhân hết sức ngu ngốc này để có cớ nói chuyện với hắn.

Nếu điều này là sự thật, tại sao hắn lại không có một chút ấn tượng, hơn nữa từ trước đến nay hắn đâu có yêu ai, cũng đâu có qua đêm những nhit với bất cứ cô gái nào đâu mà có thể có con gái riêng được?

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng thấy loạn cả lên. Sống hơn 20 năm, đây là lần đầu tiên hắn thấy mình chẳng khác gì một quân cờ cho người khác bài bố và sắp xếp.

Nhìn khuôn mặt biểu lộ sự kinh ngạc của Hoàng Tuấn Kiệt, ông Gia Huy biết cần phải giải thích thêm thì hắn mới nắm được vấn đề: “Con và Trác Phi Tuyết có một đứa con gái hơn hai tuổi.”

“Trác Phi Tuyết!” Vào lúc này, Hoàng Tuấn Kiệt không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi. Thanh âm của hắn dần dần tăng cao: “Tôi và Trác Phi Tuyết có một đứa con gái hơn hai tuổi?”

“Đúng.” Ông Gia Huy gật đầu đáp. Ông hài lòng vì Hoàng Tuấn Kiệt không còn giữ thái độ im lặng và thờ ơ nữa.

“Không thể nào!” Hoàng Tuấn Kiệt tức giận hét lên: “Tôi và cô ấy gặp nhau chỉ có mấy lần vào ba năm trước, sau đó mới gặp lại cách đây mấy hôm, làm sao có thể có con chung?” Hoàng Tuấn Kiệt không phải là một người đàn ông hồ đồ và lẳng nhăng. Hắn là một kẻ chung tình trong tình yêu. Một khi yêu ai, hắn sẽ yêu hết lòng. Sống 29 năm, mối tình duy nhất của hắn chỉ có một mình Thư Phạm.

“Điều này con phải rõ hơn bố chứ?” Ông Gia Huy trào phúng nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Lý do vì sao con và cô ta có con chung, con cũng không biết sao?”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt tay, trừng mắt nhìn ông Gia Huy. Hắn không thích ông Gia Huy dùng giọng điệu mỉa mai để nói chuyện với hắn.

Ông Gia Huy thu lại nụ cười nửa miệng của mình. Ông thức thời không chọc giận thêm Hoàng Tuấn Kiệt nữa. Nếu ông còn muốn tiếp tục lấy lòng hắn, ông phải tránh những câu nói và những hành động khiến hắn ghét mình thêm.

Trong khi hai cha con còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, tiếng gõ cửa phòng vang lên.

“Ông chủ!” Tiếng của ông Hoàng.

“Vào đi!” Ông Gia Huy nói.

Ông Hoàng mở cửa phòng. Bước lại gần chỗ ông Gia Huy và Hoàng Tuấn Kiệt đang ngồi, ông Hoàng khề khom người: “Ông chủ! Cô Thư Phạm xin gặp cậu Kiệt.”

Ông Gia Huy liếc mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Thấy khuôn mặt thẳng con trai đại biến, ông cố gắng che dấu ý nghĩ hả hê của mình vào trong đáy mắt. Hoàng Tuấn Kiệt xem ra đã gặp phải đối thủ của mình rồi.

“Cho cô ấy vào.” Ông Gia Huy cũng muốn gặp mặt Thư Phạm một lần, nên đồng ý để Thư Phạm vào phòng làm việc.

Hoàng Tuấn Kiệt tâm tình tồi tệ. Hắn không có dũng khí đối mặt với Thư Phạm. Bảo hắn làm gì cũng được, nhưng đừng bảo hắn phải xa rời Thư Phạm.

Nhận được sự đồng ý của ông Gia Huy, Thư Phạm cùng Trác Phi Tuyết đi vào trong phòng.

Khuôn mặt Thư Phạm lúc này lạnh lùng như băng đá. Không ai có thể dò được tâm tư của Thư Phạm. Thư Phạm đã nén chặt tình cảm của mình xuống tận đáy lòng, tự ép bản thân mình phải cứng rắn và bình tĩnh để ứng phó với mọi chuyện.

Thư Phạm không nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, ánh mắt Thư Phạm dừng lại trên khuôn mặt của ông Gia Huy.

Ông Gia Huy tuy đã gần 60 tuổi, nhưng trông vẫn còn rất trẻ. Mái tóc đã có vài sợi tóc bạc, nước da ngăm đen, đôi môi mỏng hơi héch lên cho thấy là

một con người bạc tình và cao ngạo. Đôi mắt ông ta rất sắc. Nhìn mắt ông Gia Huy, Thư Phàm lại liên tưởng đến đôi mắt của Hoàng Tử Kỳ. Cha con bọn họ trông thật giống nhau.

“Chào bác !” Sau khi đánh giá sơ qua ông Gia Huy, Thư Phàm lễ phép chào hỏi.

Lúc Thư Phàm quan sát ông Gia Huy, ông ta cũng kín đáo quan sát và đánh giá Thư Phàm. Thấy Thư Phàm cư xử phải phép, không có vẻ sợ sệt, cũng không quá cuồng ngạo, ông Gia Huy bắt đầu có ấn tượng tốt về Thư Phàm.

“Chào cháu !” Ông Gia Huy mặc dù miệng đối đáp với Thư Phàm, nhưng mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Tất cả mọi phản ứng, biến hóa trên khuôn mặt Hoàng Tuấn Kiệt đều không thoát khỏi đôi mắt sắc bén của ông Gia Huy.

“Chào chú !” Trác Phi Tuyết cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt ông Gia Huy. Nói gì thì nói, dù Trác Phi Tuyết có gan cầu xin Thư Phàm buông tha cho Hoàng Tuấn Kiệt, có gan nói ra sự thật mình và hắn đã có con riêng, cũng không có khả năng ứng đối lanh lợi và uyển chuyển như Thư Phàm.

“Hai đứa ngồi đi !” Ông Gia Huy chỉ tay xuống chiếc ghế trống bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt.

Từ lúc Thư Phàm và Trác Phi Tuyết bước vào phòng, Hoàng Tuấn Kiệt chưa từng ngừng đầu quay lại nhìn Thư Phàm. Hắn không biết phải dùng thái độ gì để đối diện với Thư Phàm.

Thư Phàm không khách sáo chọn một chỗ cạnh Hoàng Tuấn Kiệt. Trác Phi Tuyết rụt rè ngồi kế bên Thư Phàm.

Ông Gia Huy sâu sắc đánh giá Thư Phàm. Ông đang chờ xem bọn trẻ tự giải quyết rắc rối của mình thế nào.

Ông Hoàng bưng nước uống cho Thư Phàm và Trác Phi Tuyết.

Thư Phàm lúc này mồ hôi nhiều, hai nữa đang bị ngọn lửa thiêu đốt cơ thể, nên uống liền ngay một ngụm.

Khỏe môi ông Gia Huy co giật, ông nheo mắt nhìn Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt khổ sở, chân tay luống cuống. Hắn muốn giải thích cho Thư Phàm hiểu là hắn không hề biết gì về chuyện này cả, cũng không có gan làm chuyện có lỗi với Thư Phàm. Nhưng mọi ngôn từ mà hắn định nói, đều bay sạch ra khỏi đầu mỗi khi hắn mấp máy môi.

Uống cạn ly nước lọc, Thư Phàm từ tốn đặt chiếc ly trống xuống mặt bàn.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Tôi có chuyện muốn hỏi anh.” Thư Phàm mềm nhẹ hỏi Hoàng Tuấn Kiệt. Trong giọng nói của Thư Phàm không hề có giận dữ, cũng không có một chút hờn ghen nào, mà nhàn nhạt giống như nước lã.

Hoàng Tuấn Kiệt kinh hoàng, đông cứng người ngồi trên ghế sofa. Thà rằng Thư Phàm đánh và mắng chửi hắn, còn hơn dùng giọng nói lạnh lùng và xa cách này để nói chuyện với hắn. Hắn hiểu mỗi khi Thư Phàm nói chuyện khách sáo và xa cách với hắn, chứng tỏ Thư Phàm đang tức giận và phẫn nộ đến cực điểm.

“Em nói đi !” Hoàng Tuấn Kiệt cố giữ cho giọng nói của mình không run.

“Anh và Trác Phi Tuyết có một đứa con gái hơn hai tuổi ?” Thư Phàm nhìn thẳng vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm không cho phép hắn lẩn tránh ánh mắt oán hận và trách móc của mình.

“Anh...anh...” Hoàng Tuấn Kiệt gãi đầu. Hắn không biết phải trả lời Thư Phàm như thế nào cho phải. Hắn không nhớ một chút gì về mối quan hệ với Trác Phi Tuyết, làm sao hắn có thể khẳng định được hắn và cô ta có con chung hay không ?

“Sao anh không trả lời em ?” Thư Phàm trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Con giận trong Thư Phàm bắt đầu bùng nổ và bộc phát. Chỉ cần Hoàng Tuấn Kiệt tìm cách lảng tránh và chối quanh co, Thư Phàm sẽ không ngần ngại dạy cho hắn một bài học.

Hoàng Tuấn Kiệt không trả lời Thư Phàm, hắn quay sang nhìn Trác Phi Tuyết: “Anh nghĩ rằng em nên giải thích rõ mọi chuyện đi. Anh cần câu trả lời của em.”

Hoàng Tuấn Kiệt vẫn nhớ đến ơn cứu mạng của Trác Phi Tuyết, vẫn coi cô ta là một cô em gái nhỏ nhắn và dễ thương. Nhưng Hoàng Tuấn Kiệt tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô ta, nếu cô ta dám dựng chuyện để chia rẽ tình cảm giữa hắn và Thư Phàm.

Trác Phi Tuyết ngược đôi mắt ngập đầy nước lên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh...anh không nhớ gì sao ? Chuyện...chuyện xảy ra vào buổi tối ba năm trước.” Mặt Trác Phi Tuyết chuyển màu liên tục. Dù sao cô ta là một người mặt mỏng, phải nhắc lại chuyện phong hoa tuyết nguyệt của mình, không tránh khỏi xấu hổ và ngượng ngùng.

“Chuyện xảy ra vào buổi tối cách đây ba năm trước ?” Đầu Hoàng Tuấn Kiệt mờ mịt một mảnh.

“Anh...anh thật sự không nhớ gì ?” Trác Phi Tuyết chưa xót nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Mặc dù đã sớm biết hắn sẽ quên, nhưng không ngờ khi nghe được câu trả lời của hắn, lòng Trác Phi Tuyết lại đau nhói.

“Anh không nhớ gì cả, một chút ấn tượng cũng không có.” Hoàng Tuấn Kiệt thẳng thắn thừa nhận. Hắn là một người bộc trực, là một chính nhân quân

tử. Cho dù hần không yêu Trác Phi Tuyết, nhưng những việc mà hần đã làm, hần nhất định sẽ chịu trách nhiệm, huống gì Trác Phi Tuyết lại sinh cho hần một đứa con gái.

Thư Phàm im lặng ngồi nghe Trác Phi Tuyết và Hoàng Tuấn Kiệt chất vấn nhau. Ban đầu, Thư Phàm tức điên người, muốn dùng võ lực để giải quyết Hoàng Tuấn Kiệt. Nhưng sau đó, càng nghe Thư Phàm càng thấy Hoàng Tuấn Kiệt đúng là một người không có gan làm càn, mà không dám nhận lỗi.

Nếu hần không phải là cha của đứa trẻ, vậy người đó là ai ?

Buổi tối, Thư Phàm đi dạo quanh trong vườn. Tâm trạng của Thư Phàm rất nặng nề, lòng Thư Phàm nặng trĩu tâm sự.

Thư Phàm đang buồn chán và đang cô đơn. Mặc dù biết Hoàng Tuấn Kiệt không có khả năng là cha ruột của đứa bé kia, nhưng Thư Phàm vẫn không thể nào vui nổi. Thư Phàm tin rằng người cố ý gây ra chuyện này, có mối thù rất sâu đậm với Hoàng Tuấn Kiệt.

Nghĩ về những khó khăn, gian khổ và vất vả mà Hoàng Tuấn Kiệt đã phải trải qua, Thư Phàm lại thấy thương cảm và chua xót.

Bỗng dưng, Thư Phàm thấy hổ thẹn với chính bản thân mình. Trong tình yêu, việc hai người không tin tưởng lẫn nhau còn đáng sợ hơn cả chết chia lìa cả hai. Thư Phàm tự hứa với lòng, sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra thêm một lần nữa.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Thư Phàm lại càng hận kẻ thâm hiểm kia thấu xương. Thư Phàm thề với lòng là phải tìm bằng được kẻ đứng trong bóng tối gây ra tất cả mọi chuyện này là ai. Khi đã tìm được kẻ đó là ai rồi, Thư Phàm phải trừng phạt kẻ đó thật nặng cho hả lòng hả dạ.

Mặc dù không nghe Hoàng Tuấn Kiệt kể lại việc hần xuất bị mất mạng khi nhận được một cuộc gọi giả vào buổi tối cách đây hơn một tuần, nhưng Thư Phàm đã được ông Hoàng tí ni kể cho nghe.

Thư Phàm sợ, rất sợ một ngày nào đó Hoàng Tuấn Kiệt bị giết chết, và không bao giờ còn xuất hiện trước mặt mình nữa.

Kể từ lúc quen biết, rồi yêu Hoàng Tuấn Kiệt, cuộc sống vốn bình yên của Thư Phàm đã hoàn toàn bị đảo lộn. Thư Phàm đã đặt chân lên một con thuyền đầy phong ba và bão tố.

“Chị Thư Phàm !” Tú Linh mặc một chiếc váy màu trắng dài đến ngang gối, hai bím tóc đen đưa trước ngực, vừa chạy vừa ríu rít gọi tên Thư Phàm như chim sẻ.

Thư Phàm mỉm cười, quay lại nhìn hình ảnh chạy nhảy của cô em gái. Thư Phàm rất vui, khi thấy em gái lúc nào cũng tươi cười, căng tràn sức sống.

“Chị đang đi dạo à ?” Tú Linh chạy lại gần Thư Phàm, hai bàn tay ôm gọn lấy bàn tay phải của Thư Phàm.

“Ừ, chị đang đi dạo.” Thư Phàm xoa đầu cô em gái.

“Anh Hoàng Tuấn Kiệt đâu ? Anh ấy vẫn chưa về à ?” Tú Linh ngoái ngược ngoảnh xuôi, đang cố kiếm tìm hình bóng của Hoàng Tuấn Kiệt xung quanh.

Nhìn cách tìm kiếm của Tú Linh, Thư Phàm phì cười. Chẳng lẽ Tú Linh coi Hoàng Tuấn Kiệt là một con cún con nên mới có thể ẩn nấp trong từng luống hoa và chậu cây cảnh ?

“Chị và anh Kiệt cãi nhau đúng không ?” Tú Linh lo lắng nhìn Thư Phàm: “Từ chiều đến giờ, em thấy chị ít nói hần.”

“Chị và anh ấy không có cãi nhau, bọn chị chỉ giận nhau thôi.” Thư Phàm khô khan đáp. Dù sao được trêu đùa cô em gái dễ thương, mang lại nhiều niềm vui cho Thư Phàm.

“Chị...” Tú Linh phồng má, giận dỗi đi đi ngón chân xuống cỏ.

Thư Phàm không nhịn được cười, đã bật cười to.

Tú Linh vừa tức vừa thẹn, dơ cao nắm đấm đe dọa Thư Phàm.

Thư Phàm bỏ chạy, Tú Linh lập tức đuổi theo sau.

Hình ảnh mà Vũ Gia Minh nhìn thấy khi đi ra vườn là hình ảnh một bóng dáng nho nhỏ mặc một chiếc váy màu trắng như một nàng tiên đang đuổi theo sau một hình bóng chớp động mặc một chiếc váy màu vàng nhạt giống như hoa cúc.

Tiếng cười trong trẻo của hai chị em làm bùng lên sức sống và sinh khí cho căn nhà.

Vũ Gia Minh đứng lặng nhìn cảnh hai chị em nhà họ Bạch rượt đuổi nhau. Khoé môi hần cong cong, nụ cười ấm áp và hạnh phúc, ý cười lan tràn từ đáy mắt đến khuôn mặt.

.....

Hoàng Tuấn Kiệt có công việc đột xuất cần giải quyết, nên sau khi đưa Thư Phàm về căn biệt thự của Vũ Gia Minh, hần đã vội vã lái xe đến công ty.

Làm việc từ hơn ba giờ chiều đến hơn sáu giờ tối mới xong. Mấy ngày vừa qua, hần phải bôn ba khắp nơi đi tìm Thư Phàm, hơn nữa do tình hình sức khỏe kém nên không mấy khi đến công ty. Nay hần đã tìm được Thư Phàm, đưa được Thư Phàm bình an trở về, sức khỏe đã khá lên, hần có thể yên tâm quay lại làm việc được rồi.

Tạm hoàn thành xong công việc vào ngày hôm nay, dứt giấy tờ vào ngăn bàn, đóng khóa lại, cầm áo vét, Hoàng Tuấn Kiệt đứng lên.

Hần nôn nóng muốn gặp lại Thư Phàm. Từ khi xảy ra chuyện hiểu lầm kia, hần vẫn chưa có cơ hội giải thích cho Thư Phàm hiểu. Hần rất sợ Thư Phàm giận hần và hiểu lầm hần. Hần không muốn một lần nữa lại mất đi Thư Phàm.

Đóng cửa văn phòng, Hoàng Tuấn Kiệt cùng hai vệ sĩ bước vào thang máy. Mặc dù hần không thích đi đâu và làm gì cũng có vệ sĩ kè kè bên cạnh mình. Nhưng để đảm bảo an toàn cho bản thân, không còn cách nào khác, hần đành phải chấp nhận sự bất tiện và mất tự do này. Hần không chỉ muốn Thư Phàm được an toàn, mà ngay cả bản thân hần cũng đã biết quý trọng tính mạng của mình. Nếu hần chết đi, lấy ai bảo vệ và chăm sóc Thư Phàm cả đời ?

Xuống đến tầng hầm để xe, chờ vệ sĩ mở cửa, Hoàng Tuấn Kiệt khom người, bước vào trong.

Một trong hai người vệ sĩ lo lái xe, Hoàng Tuấn Kiệt ngồi ghế sau.

Khi chiếc xe ô tô đi cách xa cổng công ty hơn 100 mét, Hoàng Tuấn Kiệt nói: “Lái xe đến một cửa hàng hoa thì dừng lại.”

“Vâng, thưa cậu chủ.” Người vệ sĩ lái xe cung kính đáp.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười khi nghĩ đến khuôn mặt kinh ngạc vì bất ngờ của Thư Phàm. Quen biết Thư Phàm đã lâu như vậy rồi, thậm chí cũng đã tỏ tình, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt chưa từng tặng hoa cho Thư Phàm. Hần muốn lần này thể hiện thành ý cho Thư Phàm biết hần yêu và trân trọng Thư Phàm nhiều như thế nào.

Vượt qua một cái ngã tư, chiếc xe ô tô màu xám đen dừng lại trước một cửa hàng hoa khá to.

Hoàng Tuấn Kiệt tự mở cửa, rồi bước xuống xe.

Mở cửa kính, Hoàng Tuấn Kiệt đi vào trong cửa hàng. Nhìn những lẵng hoa đầy đủ sắc màu đang được bày bán trước mặt, tâm trạng của Hoàng Tuấn Kiệt tốt hẳn lên.

Ông chủ quán chào hỏi Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu muốn mua hoa ?”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt gật đầu, mắt liếc nhìn khắp một lượt.

“Cậu muốn mua hoa gì ?” Ông chủ quán hơn 50 tuổi, đã có kinh nghiệm bán hoa hơn 30 năm, nên ông hiểu hoa còn hơn cả hiểu chính bản thân mình.

Hoàng Tuấn Kiệt chỉ tay vào một lẵng hoa phong lan màu trắng, thân lá màu xanh non mềm.

Ông chủ quán lấy lẵng hoa phong lan cho Hoàng Tuấn Kiệt. Sau khi trả tiền cho ông lão xong, hần xách lẵng hoa ra khỏi quán. Ban đầu, hần định mua một bó hoa, nhưng lại nghĩ những bông hoa đó sẽ sớm tàn, nên hần quyết định mua tặng Thư Phàm một lẵng hoa. Hần muốn mỗi lần Thư Phàm tưới nước cho cây hoa Phong lan sẽ nhớ đến hần.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt đã ra, người vệ sĩ mở cửa xe cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Ngồi trên ghế xe, Hoàng Tuấn Kiệt chăm chú nhìn hai bông hoa màu trắng đang nở rộ. Hần hồi hộp không biết Thư Phàm có thích món quà do hần tặng không, hay là Thư Phàm sẽ tức giận và ghét hần thêm.

Chán nản, Hoàng Tuấn Kiệt bực mình không muốn nghĩ tiếp nữa. Đặt lẵng hoa sang ghế xe bên cạnh, Hoàng Tuấn Kiệt ngả người ra sau ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Chiếc xe chạy theo hướng về vùng ngoại ô, về căn biệt thự của Vũ Gia Minh. Tạm thời Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm sống chung cùng Vũ Gia Minh và Tú Linh. Vốn không ưa gì thằng bạn thân, Hoàng Tuấn Kiệt đã muốn mang Thư Phàm đi, nhưng vì Thư Phàm không nỡ xa em gái, nên cuối cùng Hoàng Tuấn Kiệt đành phải nhượng bộ.

Căn biệt thự của Vũ Gia Minh cách thành phố một khoảng khá xa, phải đi xe mất hơn 20 phút mới đến nơi. Con đường khá vắng vẻ, hai bên cây cối rậm rạp che kín đi ánh sáng của mặt trời, bóng tối tràn ngập khắp nơi.

Hoàng Tuấn Kiệt đột nhiên thấy có điều gì đó không ổn. Chiếc xe đang phóng với tốc độ càng lúc càng nhanh.

“Có chuyện gì xảy ra thế ?” Hoàng Tuấn Kiệt ngồi thẳng dậy, cau mày hỏi hai người vệ sĩ ngồi trên ghế xe đằng trước.

“Cậu chủ !” Người vệ sĩ lái xe run sợ nói: “Phanh xe không ăn.”

“Sao !” Hoàng Tuấn Kiệt trấn động. Hần đã biết chuyện không ổn ở đây là gì: “Đã thử đạp phanh chưa ?”

“Đã đạp rồi, nhưng không có tác dụng.” Người vệ sĩ lái xe toát mồ hôi lạnh vì sợ. Anh ta đã cố hết sức nhưng tốc độ chiếc xe chẳng những không giảm

một chút nào, mà ngược lại càng lúc càng tăng.

Con đường dốc gồ gề, khiến chiếc xe không có phanh lao đi với tốc độ bên bần. Một chiếc xe tải màu trắng lao thẳng vào đầu chiếc xe ô tô màu đen. Trong không gian vang lên những tiếng ma sát, tiếng chiếc xe lật nghiêng, tiếng la thất thanh của người đi đường. Sau đó tất cả đều trở nên tĩnh lặng một cách dị thường.

Lúc Thư Phàm, Vũ Gia Minh và Tú Linh nhận được tin Hoàng Tuấn Kiệt bị tan nạn giao thông, đồng hồ chỉ đúng con số chín giờ đêm.

Thư Phàm sắc mặt trắng bệch, đáy mắt long lanh lệ. Thư Phàm rất muốn khóc, nhưng kiên cường không để tuôn ra bất cứ một giọt lệ nào.

Trên đường đến bệnh viện, Thư Phàm ngồi im lặng trên ghế xe. Tất cả mọi giác quan trong cơ thể Thư Phàm đều đóng băng cả lại, bóng tối đang bao phủ lấy linh hồn Thư Phàm. Trong lòng Thư Phàm đang gào khóc, đang không ngừng cầu nguyện cho Hoàng Tuấn Kiệt, cầu nguyện cho hân tai qua nạn khỏi.

Nếu hân xảy ra chuyện gì, Thư Phàm cắn chặt môi đến tái nhợt. Thư Phàm không biết mình sẽ làm gì, nhưng có thể khẳng định Thư Phàm tuyệt đối không ngu ngốc chọn con đường tự sát theo Hoàng Tuấn Kiệt, mà Thư Phàm phải sống thật tốt, sống cho chính mình và sống thay cả phần của hân.

Tú Linh ngồi bên cạnh Thư Phàm, tay siết chặt lấy tay Thư Phàm. Tú Linh biết Thư Phàm hiện giờ đang rất đau khổ, đang muốn được yên tĩnh một mình, nên không dám lên tiếng khuyên nhủ gì.

Vũ Gia Minh ngồi trên ghế xe đằng trước. Hân đích thân lái xe đưa hai chị em Thư Phàm đến bệnh viện thăm Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt là người bạn thân của hân. Bạn thân gặp phải chuyện không may, hân cũng buồn rầu và lo lắng. Hân biết trong chuyện này, nhất định có kẻ nào đó đã âm thầm dõn trò. Hân quyết tâm phải điều tra cho rõ chuyện này. Hân không thể để kẻ đó nhón nhơ yên ổn, sống vui vẻ mãi được.

Đến bệnh viện, Thư Phàm theo Tú Linh và Vũ Gia Minh lên lầu ba của bệnh viện. Thư Phàm im lặng đi bên cạnh họ. Tâm tư nặng trĩu, lòng quặn đau, Thư Phàm rất muốn khóc, nhưng vì quá đau nên khóc cũng không nổi nữa.

Trước cửa phòng mổ, trên hành lang lầu ba, ông Hoàng cùng ông Gia Huy và mấy vệ sĩ thân cận đã có mặt từ sớm.

Ông Gia Huy mặc dù đau xót, nhưng ông vẫn kiên cường chống đỡ, trông ông như đã già đi thêm mấy tuổi.

Thấy ba người đã đến, ông Hoàng cung kính chào hỏi cả ba.

Thư Phàm gật đầu chào Ông Gia Huy và ông Hoàng. Thư Phàm đứng thẳng, lẳng lặng nhìn cánh cửa phòng mổ vẫn đóng im ỉm. Mỗi một giây một phút trôi qua, trái tim Thư Phàm lại trùng xuống.

Ông Hoàng và Vũ Gia Minh kéo nhau đến một góc, cách xa cánh cửa phòng mổ một đoạn.

“Chú Hoàng ! Đã điều tra ra được nguyên nhân gây ra tai nạn chưa ?” Vũ Gia Minh lạnh giọng hỏi. Hân đang phẫn nộ đến cực điểm.

“Ngày mai mới có kết quả chính thức, nhưng phía bên cảnh sát nói nguyên nhân chủ yếu là do phanh xe không ăn. Hình như là bị đứt.” Ông Hoàng siết chặt nắm đấm, mắt ông đục ngầu.

“Phanh xe không ăn ?” Vũ Gia Minh nghi hoặc hỏi lại ông Hoàng.

“Đúng, kết quả sơ bộ tạm thời là như vậy.” Ông Hoàng nhìn Vũ Gia Minh. Cả hai đều hiểu chuyện này thoát nhìn tưởng là một vụ tai nạn bình thường, nhưng không phải là như thế.

Chiếc xe ô tô chở Hoàng Tuấn Kiệt đều được kiểm tra hàng ngày, làm gì có chuyện thắng xe sắp bị đứt, họ lại không phát hiện ra. Nhất định có một kẻ nào đó đã lợi dụng sơ hở và mất cảnh giác của hai vệ sĩ, dùng kéo cắt gần đứt phanh xe.

“Chú đã phái người đi điều tra chuyện này chưa ?” Vũ Gia Minh đứng thẳng người, hai tay đút vào túi quần. Vào lúc này hân không lộ rõ vui buồn, cũng không ai biết trong đầu hân đang tính toán chuyện gì.

“Đã cho người đi điều tra rồi.” Ông Hoàng trả lời. Ông tin tưởng Vũ Gia Minh không có ý hại Hoàng Tuấn Kiệt. Nếu hân muốn hại chết Hoàng Tuấn Kiệt, hân đã làm từ lâu rồi, đâu cần phải bày ra nhiều trò như thế.

“.....” Vũ Gia Minh im lặng không nói gì, trong đầu hân không ngừng tính toán.

Hoàng Tuấn Kiệt hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh. Tính mạng của hân khó mà bảo toàn. Dù hân vượt qua được cửa ải do vết thương gây nên, cũng khó giữ được mạng sống khi bị bọn sát thủ ngầm ngầm hạ thủ.

Thư Phàm đứng bất động, mắt nhìn vào cánh cửa trước mặt. Tất cả mọi suy nghĩ của Thư Phàm đều tập trung vào Hoàng Tuấn Kiệt, chưa có lúc nào buông lỏng.

Vào khoảng khắc Hoàng Tuấn Kiệt đối diện với sinh tử này, Thư Phàm không biết nên cầu xin ai, không biết phải dùng thứ gì để đánh động đến lòng thương hại của Thượng Đế.

Thư Phàm không hiểu, không tài nào hiểu được lý do vì sao những người tốt bụng luôn sống đoan mệnh, luôn phải vượt qua gian nan khổ ải. Còn những người ác đức, lại sống trong nhung lụa, có thể đề đầu cười cở những người tốt.

Thư Phàm không mấy để ý đến đạo lý ở đời, nhưng bắt đầu từ phút giây này Thư Phàm để ý đến. Thư Phàm muốn đòi lại công bằng cho những người sống tốt bụng, muốn họ phải được đền đáp cho những gì mà họ đã làm.

Tú Linh nắm chặt tay chị gái. Thư Phàm đứng, Tú Linh cũng đứng theo.

Vũ Gia Minh quay trở về bên cạnh Tú Linh. Nhìn hai chị em Thư Phàm đứng dựa vào nhau, hắn bắt giác thờ dài.

Mấy ngày sống bên cạnh Tú Linh, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, bỗng dưng hắn lại thấy yêu những phút giây vui vẻ và tràn ngập tiếng cười ấy. Cuộc sống đượm mùi gương dao và máu tanh này khiến hắn thấy chán nản và mệt mỏi.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, cánh cửa phòng mở mở ra.

Ông Hoàng là người đầu tiên bước lên hỏi bác sĩ: “Tình hình của cậu Kiệt thế nào rồi?”

Một bác sĩ có vóc dáng hơi phốp pháp, mặt mũi trả lời: “Cậu ấy đang trong tình trạng nguy kịch. Ca mổ có thể nói là thành công, nhưng liệu cậu ấy có qua khỏi không, hoàn toàn phụ thuộc vào ý chí của cậu ấy.”

Khuôn mặt của hai vị bác sĩ mờ cho Hoàng Tuấn Kiệt không có nửa điểm vui mừng. Tuy rằng họ tạm thời giữ được mạng của hắn, nhưng không đảm bảo hắn có thể qua khỏi, mà rất có thể hắn không thể vượt qua được.

Thư Phàm cắn chặt môi, mùi máu tanh pha lẫn với nước bọt, khiến Thư Phàm lợm giọng muốn nôn, nhưng đồng thời cũng giúp Thư Phàm thanh tỉnh, không ngã quỵ xuống đây.

“Bác sĩ! Tôi có thể vào thăm anh ấy không?” Thư Phàm khàn giọng, đáy mắt long lanh lệ. Mặc kệ mai sau thế nào, Thư Phàm sẽ trân trọng từng giây từng phút bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cô là gì của cậu ấy?” Người bác sĩ có khuôn mặt góc cạnh nhìn Thư Phàm. Hiện giờ tình trạng của Hoàng Tuấn Kiệt rất nguy kịch, chỉ có người thân thiết mới được phép vào thăm Hoàng Tuấn Kiệt. Nhiều người vào thăm hắn, chỉ khiến hắn đến gần với cái chết nhanh hơn.

“Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy.” Thư Phàm không hề do dự nói ra. Bây giờ điều quan trọng đối với Thư Phàm là tính mạng của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cô có thể vào, nhưng nhớ đừng làm ồn.” Người bác sĩ thông cảm nhìn Thư Phàm, cũng hy vọng Thư Phàm có thể làm nên phép màu.

Ông Gia Huy mặc dù cũng muốn vào thăm Hoàng Tuấn Kiệt ngay, nhưng nghĩ đến tình cảm giữa Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, lại thôi. Ông thấy Thư Phàm còn quan trọng hơn ông gấp nhiều lần.

Thư Phàm đi theo bác sĩ vào phòng hồi sức của Hoàng Tuấn Kiệt.

Nhìn Hoàng Tuấn Kiệt nằm bất động trên giường, toàn thân quần băng trắng toát, khắp người cắm dây, Thư Phàm bật khóc. Nước mắt cuối cùng cũng phải chảy ra, Thư Phàm không còn kìm nén được nữa.

Run run bước lại gần mép giường, Thư Phàm khụy ngồi xuống, tay chạm nhẹ vào mu bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt nằm đấy, hắn nằm thật im, mạch đập trong trái tim hắn thật yếu ớt. Nhìn hắn giống như một người hấp hối sắp về với cõi vĩnh hằng.

Suốt cả một đêm, Thư Phàm thức canh chừng Hoàng Tuấn Kiệt. Có những lúc tưởng chừng như không qua khỏi, hắn sẽ vĩnh viễn cứ thế mà đi. Nhưng nhờ vào ý chí của chính mình và những lời gào khóc của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt đã ở lại.

Hoàng Tuấn Kiệt nằm đấy. Hắn không có đi, nhưng cũng không có tỉnh lại. Kiếp sống thực vật này còn duy trì, cho đến khi hắn đủ mạnh mẽ mở mắt, đủ mạnh mẽ đương đầu với tất cả.

Đối với Thư Phàm vào lúc này, chỉ cần hắn không chết, chỉ cần còn một tia hy vọng, Thư Phàm cũng phải bám vào.

Ông Gia Huy do sức khỏe yếu, nên sau khi vào thăm Hoàng Tuấn Kiệt một lúc, ông đã ra về.

Ở lại bệnh viện qua đêm chỉ có Thư Phàm, ông Hoàng và mấy vệ sĩ.

Tú Linh cũng muốn ở lại qua đêm với Thư Phàm, nhưng Thư Phàm và Vũ Gia Minh không cho. Cả hai lo cho tình trạng sức khỏe của Tú Linh. Tú Linh đang trong giai đoạn bình phục sau tai nạn, nên muốn Tú Linh về nhà nghỉ ngơi.

Con chim hải âu làm bạn với Thư Phàm. Nó an ủi Thư Phàm bằng cách cọ cọ vào má Thư Phàm, miệng kêu “gừ gừ”.

Có con chim hải âu ở bên cạnh, Thư Phàm thấy bớt cô quạnh và sầu khổ, đồng thời cũng thấy mình có thêm niềm tin.

Tin tức Hoàng Tuấn Kiệt hôn mê bất tỉnh ngay lập tức được gửi cho người đứng núp trong bóng tối.

Kế hoạch lần này thật phần mỹ mãn, được dàn dựng một cách khéo léo. Tuy Hoàng Tuấn Kiệt tạm thời vẫn chưa chết, nhưng hắn cũng chẳng khác gì một con cá đang hấp hối.

Người đứng trong bóng tối chỉ thị cho bọn sát thủ phản ngầm ngầm theo dõi tình hình chuyển biến của Hoàng Tuấn Kiệt. Có cơ hội, phải ra tay hạ thủ hắn ngay, không được phép chần chừ.

.....

Mười giờ sáng, Đào Tuyết Viên sau một ngày một đêm chạy trốn khỏi sự truy lùng của đám phóng viên và báo chí, đã gọi điện hẹn gặp Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh không muốn có bất cứ quan hệ gì với Đào Tuyết Viên nên từ chối không muốn gặp.

Đào Tuyết Viên tức giận gào lên: “Vũ Gia Minh ! Anh định hủy hôn với tôi thật sao ?”

Vũ Gia Minh cười nhạt: “Cô còn muốn gì nữa ? Muốn tôi lấy cô sao ?” Vũ Gia Minh siết chặt chiếc điện thoại di động trong tay. Hắn đã nhân nhượng rất nhiều cho Đào Tuyết Viên, nhưng cô ta lại không biết điều. Nếu cô ta còn tiếp tục gây rối, đừng trách hắn ra tay độc ác.

“Tôi nói trước cho anh biết, tôi sẽ không để cho anh được toại nguyện đâu. Hừ ! Anh tưởng có thể dễ dàng đến với Tú Linh như vậy sao ?” Đào Tuyết Viên vừa hận vừa bi thương. Cô ta hiện giờ đã đi vào đường cùng rồi. Bản tính của cô ta vốn xấu xa và ích kỉ. Một khi không yêu và không lấy được, cô ta thà rằng phá nát, còn hơn đem dâng cho người khác.

“Tôi cảnh cáo cô. Nếu cô dám làm gì Tú Linh, đừng trách tôi không nói trước.” Nói xong, Vũ Gia Minh lạnh lùng cúp máy. Hắn tức giận đến mức muốn giết người. Nghe giọng gào thét như điên của Đào Tuyết Viên, Vũ Gia Minh linh cảm nhất định cô ta sẽ không để yên cho Tú Linh.

Mỗi lần nghĩ đến Tú Linh, lòng Vũ Gia Minh lại mềm xuống. Tú Linh là một cô gái ngây thơ trong sáng và hồn nhiên, làm sao có thể là đối thủ của Đào Tuyết Viên.

Nhớ đến hơn tháng vừa qua, mình phải khổ sở đi tìm kiếm Tú Linh ở khắp nơi. Đến khi tìm được, Tú Linh xuất trở thành vợ của người khác. Vũ Gia Minh siết chặt nắm tay, mắt nổi lửa. Hắn tuyệt đối không thể để Đào Tuyết Viên hại Tú Linh thêm một lần nữa.

Chạy trốn và buông tha cho kẻ thù không phải là tính cách của Vũ Gia Minh. Khóe môi hắn nhếch lên, đôi con ngươi màu lam phát ra thứ ánh sáng sắc nhọn. Lần này, hắn sẽ không chừa một con đường sống cho Đào Tuyết Viên.

.....

Hơn 10 trưa, Trác Phi Tuyết bế một đứa bé gái hơn hai tuổi đến thăm Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm lặng lẽ nhìn đứa bé gái bi bô nói cười trong lòng Trác Phi Tuyết. Mặc dù biết đứa bé kia không phải là con gái của Hoàng Tuấn Kiệt, ngay cả chính mình cũng không có ghét trẻ con, nhưng Thư Phàm vẫn cảm thấy chua xót và đau lòng.

“Tôi có thể bế cháu bé một chút được chứ ?” Thư Phàm chớp mắt nhìn Trác Phi Tuyết.

Trác Phi Tuyết gật đầu, mỉm cười bảo con gái: “Để cô bế con nhé ?”

Đứa bé có khuôn mặt bầu bĩnh rất dễ thương, nước da trắng như men sứ giống hệt mẹ, đôi môi mọng màu hồng nhạt, chiếc mũi nhỏ nhắn thanh tú. Chỉ mới nhìn thoáng qua, Thư Phàm biết mai sau cô bé này sẽ là một tiểu thư xinh đẹp khá ái.

Khi nhìn đôi mắt của đứa bé, Thư Phàm giật mình, trong đầu thoáng hiện lên đôi mắt của của hai người đàn ông.

Chia tay ra phía trước, nở một nụ cười dễ mến, Thư Phàm dịu dàng nói: “Cháu tên gì ?”

Đứa bé hiếu kì nhìn Thư Phàm. Lúc đầu, nó có chút hơi sợ, nhưng sau đó nó bắt đầu làm quen với Thư Phàm.

Thư Phàm phải nín nó một lúc, nó mới để cho Thư Phàm bế.

Con chim hải âu vốn dĩ ứng với những thứ mềm mềm và phi nộn giống như những đứa trẻ, nó khôn ngoan bay vút ra ngoài cửa sổ, trước khi bị đứa bé đang được bế trong tay Thư Phàm vịn cổ và bắt lông.

Trong phòng bệnh không tốt cho sự hô hấp của đứa trẻ, nên Thư Phàm và Trác Phi Tuyết sau khi thăm Hoàng Tuấn Kiệt đã tìm một ghế đá ngoài hành lang bệnh viện ngồi.

Thư Phàm trêu đùa đứa bé, khiến cho nó cười khúc khích.

Nắm tay Trác Phi Tuyết hết nắm rồi lại thả, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, lòng ngón ngang trắm mối tơ vò.

“Cô có chuyện gì cần nói với tôi sao ?” Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Trác Phi Tuyết, Thư Phàm cũng có thể phần nào đoán được tâm sự của cô ta.

“Chị Thư Phàm !” Trác Phi Tuyết ngược mắt nhìn Thư Phàm: “Chị thật lòng yêu anh Kiệt ?”

“.....” Thư Phàm cười, không đáp, mắt nhìn về xa xăm. Đối với Thư Phàm, tình yêu không phải mang ra để khoe mẽ, cũng không thể chỉ chứng tỏ bằng lời nói, mà phải chứng tỏ bằng hành động, phải dùng thời gian để đo lường mức độ tình cảm của người đó dành cho mình.

“Đừng tự huỷ hoại chính mình.” Thư Phàm thâm thúy nhìn Trác Phi Tuyết.

Trác Phi Tuyết gạt mình, vội thu hồi lại ánh mắt, mặt cúi gằm xuống, tay mân mê vạt áo.

“Tôi nghĩ từ lâu cô đã biết câu trả lời của mình rồi.” Thư Phàm chua chát nói: “Tôi không dám phê phán cách làm người của cô. Nhưng cô có biết vì mình mà nhiều người gặp phải rắc rối và bất hạnh không ? Tôi mặc kệ cô có muốn đối diện với sự thật của chính mình hay không, cô cũng nên có một lựa chọn rõ ràng.”

Mỗi lần nghĩ về cái chết của Trác Phi Dương, Thư Phàm lại thấy thương tâm, lòng đau nhói. Thư Phàm thấy Trác Phi Dương chết thật oan uổng. Tại sao những người tốt như Trác Phi Dương và Hoàng Tuấn Kiệt luôn gặp nạn, còn những kẻ xấu lại luôn gặp may ? Phải chăng là do họ không thể sống tuyệt tình giống như những kẻ xấu kia, nên họ luôn chịu thiệt và luôn phải lãnh hậu quả do những kẻ xấu gây ra ?

Trác Phi Tuyết cúi đầu không nói gì, nước mắt tí tách rơi. Trác Phi Tuyết hối hận, thật sự rất hối hận. Sau khi biết được nguyên nhân vì sao anh mình lại chết, vì sao Hoàng Tuấn Kiệt bị người khác đem vứt xuống biển, Trác Phi Tuyết đã nhận được nhiều bài học sâu sắc cho mình.

"Thư Phàm nói đúng, đã đến lúc mình phải đối diện với sự thật tàn khốc mà mình luôn trốn tránh bao nhiêu năm rồi." Trác Phi Tuyết thở dài, chua xót lau đi hai hàng lệ dâng tràn trong khóe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Thư Phàm là bác sĩ nên có thể hiểu được bệnh tình của Hoàng Tuấn Kiệt. Nhìn nhịp tim của hắn trên máy, Thư Phàm không có lúc nào không lo sợ. Thư Phàm có cảm giác Hoàng Tuấn Kiệt có thể ra đi bất cứ lúc nào. Tình hình sức khỏe của hắn quá yếu, hắn còn sống cho đến bây giờ đã là một kì tích.

Thư Phàm không biết mình còn gắng gượng được bao lâu. Nếu Hoàng Tuấn Kiệt ra đi, thế giới xung quanh Thư Phàm sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Tú Linh vì thương chị gái, hơn nữa cũng rất quý Hoàng Tuấn Kiệt, nên thường xuyên đến bệnh viện thăm hắn. Mỗi lần Tú Linh đến đều đi cùng Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh không yên tâm để cho Tú Linh đến bệnh viện thăm Hoàng Tuấn Kiệt một mình. Hắn biết bây giờ không chỉ có một mình Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm gặp nguy hiểm đến tính mạng, mà ngay cả hắn và Tú Linh cũng trong tình trạng tương tự.

Tú Linh và Thư Phàm là hai nạn nhân của hắn và Hoàng Tuấn Kiệt. Nếu Thư Phàm không cứu Hoàng Tuấn Kiệt, mọi chuyện rắc rối đã không xảy ra. Cả hai chị em Thư Phàm đang sống vui vẻ và bình yên ở quê nhà.

Đã một tuần trôi qua, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Thành thạo máy đo nhịp tim của Hoàng Tuấn Kiệt lại vang lên những tiếng bip chói tai báo hiệu tình trạng nguy kịch của hắn. Mỗi lúc như thế, trái tim Thư Phàm dường như cũng ngừng đập theo Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm tự nhủ là mình không được khóc, phải kiên cường chiến đấu đến cùng, nhưng cũng có đôi khi Thư Phàm không ngăn được dòng lệ lúc nào cũng trào trào trên khóe mắt.

Bình thường khi không xảy ra chuyện gì, Hoàng Tuấn Kiệt ngủ an lành trên giường bệnh, Thư Phàm ngồi bên cạnh thủ thủ nói chuyện cho hắn nghe.

Ngoài Tú Linh và Vũ Gia Minh đến thăm Hoàng Tuấn Kiệt, còn có ông Gia Huy và ông Hoàng.

Trác Phi Tuyết thỉnh thoảng cũng bế con gái đến thăm hắn. Dần dần Thư Phàm trở thành bạn tốt của Trác Phi Tuyết.

Ban đầu, cả hai có nhiều khúc mắc và hiểu lầm, nhưng khi hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, giữa họ không còn khoảng cách nữa.

Mặc dù Trác Phi Tuyết vẫn không nói cho Tú Linh biết cha ruột của đứa bé là ai, nhưng bằng vào con mắt quan sát và khả năng tư duy nhạy bén của mình, Thư Phàm đã đoán ra được. Vì tôn trọng quyền lựa chọn của Trác Phi Tuyết, nên Thư Phàm giữ im lặng, không nói gì. Chỉ cần đứa bé không phải là con gái của Hoàng Tuấn Kiệt và hắn không làm chuyện gì có lỗi với mình, Thư Phàm sẽ bao dung tất cả.

Phải chăm sóc Hoàng Tuấn Kiệt nên Thư Phàm không thể bay đến đảo tìm kiếm tung tích của Trác Phi Dương. Ngày nào Thư Phàm cũng ngóng trông tin tức của Tuấn Vũ, cầu mong có thể sớm tìm được Trác Phi Dương, cầu mong hấn không chết và bình an trở về. Thư Phàm biết khả năng này là không thể xảy ra, nhưng không thể kìm nén được lòng mình.

.....

Sáng nay, theo thường lệ Tú Linh cùng Vũ Gia Minh đến thăm Hoàng Tuấn Kiệt. Ngồi một lúc, do có việc gấp, Vũ Gia Minh lập tức phải đi ngay.

“Tú Linh ! Em có muốn đi cùng anh không ?” Vũ Gia Minh không yên tâm để Tú Linh ở lại bệnh viện, nên muốn mang Tú Linh đi cùng.

“Không, em muốn ở lại đây với chị gái.” Tú Linh chớp mắt nhìn Vũ Gia Minh. Mặc dù không muốn rời xa hấn, nhưng Tú Linh không nỡ để chị gái ở bệnh viện một mình.

“Em đi theo cậu ấy đi. Chị còn nhiều việc phải làm, nên không thể chiều cổ em được đâu.” Bất gặp ánh mắt gắt gao của Vũ Gia Minh nhìn Tú Linh, Thư Phàm bữu môi đẩy Tú Linh đi. Thư Phàm dù không mấy hài lòng với ông em rể tương lai này, nhưng Thư Phàm phải công nhận một điều là không ai yêu và chiều chuộng Tú Linh nhiều bằng Vũ Gia Minh. Em gái đã tìm được hạnh phúc và tình yêu của mình, phận làm chị nên chúc mừng cho nó.

“Chị hai !” Tú Linh bất mãn khi bị Thư Phàm coi là một đứa trẻ: “Em không có làm phiền chị. Em ở đây chỉ muốn chị được vui thôi mà.”

Thư Phàm xoa đầu em gái: “Chị biết, nhưng ở đây không tốt cho người có sức khỏe yếu như em.” Thư Phàm không quên nói móc Vũ Gia Minh: “Hơn nữa, nếu chị giữ em ở đây sẽ có người bất mãn, không được vui.”

Vũ Gia Minh căm tức, trừng mắt nhìn Thư Phàm.

Tú Linh đỏ bừng mặt, ngượng ngùng cúi đầu, mũi giày để mềm đi đi xuống nền gạch.

Thư Phàm bật cười nhìn cử chỉ thẹn thùng của em gái. Cũng may, Tú Linh đã đủ tuổi để kết hôn. Nếu không, Vũ Gia Minh đừng hòng mà cướp Tú Linh đi.

Nghĩ đến đây Thư Phàm lại bực mình. Tất cả đều tại tên chết này. Nếu hấn không vô lý bắt cóc và mang Tú Linh sang đây, thì mọi chuyện đâu đến nông nổi này.

Thư Phàm xa xăm mặt, sẵn cao tay áo, chuẩn bị đánh Vũ Gia Minh một trận.

Tú Linh thấy Thư Phàm có dấu hiệu nổi điên muốn đánh người, đã vội vội vàng vàng lôi Vũ Gia Minh chạy đi.

Vũ Gia Minh khoái trá cười thầm khi được Tú Linh bảo vệ. Hấn vừa bước nhanh theo Tú Linh ra khỏi phòng, vừa vênh mặt thách thức Thư Phàm.

Thư Phàm ngao ngán thở dài: “Người ta nói con gái là ngoại nhân, thật không sai một chút nào. Bây giờ trong lòng nó chỉ có một mình Vũ Gia Minh, đâu thèm quan tâm đến người chị gái này nữa.” Tuy miệng than thở như thế, nhưng trong lòng Thư Phàm lại rất vui. Nếu đổi lại là Thư Phàm, Thư Phàm cũng sẽ lôi Hoàng Tuấn Kiệt chạy đi như thế.

Thư Phàm đi ra khép cửa lại, sau đó quay về chỗ ngồi quen thuộc cạnh mép giường.

Cầm cuốn sách, Thư Phàm bắt đầu đọc truyện cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe.

Hoàng Tuấn Kiệt không thể cử động được tay chân và mở được mắt, nhưng giác quan của hấn vẫn còn. Hấn có thể nghe được giọng nói của Thư Phàm.

Mỗi lần Thư Phàm đọc truyện cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe, nhịp tim trên máy đều tăng lên.

.....

Thư Phàm đọc được hơn 10 trang sách, cánh cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông trẻ bước vào.

Nghe thấy tiếng giày khua nhẹ trên nền gạch men, Thư Phàm ngược mắt nhìn.

Nhận ra người đàn ông trẻ này là ai, Thư Phàm không lên tiếng nói gì, tiếp tục cúi đầu nhìn trang sách cầm trên tay.

Hoàng Tử Kỳ cau mày nhìn Thư Phàm. Hấn không hài lòng khi Thư Phàm lơ đi sự có mặt của hấn.

“Tình hình của anh ấy thế nào rồi ?” Biết chờ Thư Phàm chú ý đến mình là vô ích, Hoàng Tử Kỳ bắt đắ đi lên tiếng hỏi.

“Vẫn thế.” Thư Phàm bực bội khi bị người khác cắt ngang mất nhã hứng đọc sách cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe. Thấy Hoàng Tuấn Kiệt được nhiều người đến thăm, Thư Phàm rất vui. Nhưng lại không thể vui nổi, khi người em trai cùng cha khác mẹ này xuất hiện.

“Cô không thích tôi ?” Hoàng Tử Kỳ có thể hiểu được cảm giác của Thư Phàm dành cho mình qua giọng nói không mấy thiện cảm.

“Tại sao tôi phải thích anh ?” Thư Phàm chán ghét, trả lời Hoàng Tử Kỳ. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Thư Phàm đã thấy ghét Hoàng Tử Kỳ. Sau khi

biết được sự thật kia, Thư Phàm lại càng chán ghét hắn nhiều hơn. Thư Phàm rất ghét những kẻ ném đá sau lưng, ghét những kẻ có gan làm mà không có gan nhận tội, lại bắt người khác phải lãnh hậu quả thay mình.

Giọng nói khinh thường của Thư Phàm đã chọc giận Hoàng Tử Kỳ: “Cô nên cẩn thận ăn nói một chút, đừng quá đáng quá. Tôi đến đây để thăm Hoàng Tuấn Kiệt, tôi không đến để gây sự với cô.”

“.....” Thư Phàm giữ im lặng, không thêm nói gì thêm nữa.

Hoàng Tử Kỳ chán nản. Hắn đến đây để thăm Hoàng Tuấn Kiệt là thật, nhưng đồng thời hắn cũng có chuyện cần thương lượng với Thư Phàm. Nếu Thư Phàm không nói gì, làm sao hắn dám mở miệng nhờ vả.

Thư Phàm chăm chú đọc sách, bỏ mặc Hoàng Tử Kỳ đứng giữa phòng bệnh.

Đứng một lúc lâu, không thể chịu đựng hơn được nữa, Hoàng Tử Kỳ lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai người: “Thư Phàm ! Tôi có chuyện cần thương lượng với cô.” Bình thường, hắn sẽ không chịu hạ mình như thế, nhưng đã đi vào ngõ cụt rồi, hắn không thể không khiêm nhượng.

Thư Phàm đặt cuốn sách trên mặt bàn gỗ kê gần giường bệnh của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Anh có chuyện cần thương lượng với tôi ?” Thư Phàm xoay người, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Tử Kỳ.

Hoàng Tử Kỳ gật đầu. Hắn bị Thư Phàm nhìn đến phát ngượng.

“Chuyện anh muốn nói là chuyện gì ?” Thư Phàm nhếch mép, cười lạnh trong lòng. Hoàng Tử Kỳ dù vẫn chưa nói là chuyện gì, Thư Phàm vẫn có thể đoán được. Đôi khi thông minh và nhạy bén quá cũng mang đến nhiều phiền toái và rắc rối không đáng có.

“Chúng ta có thể đi đâu đó nói chuyện được không ?” Hoàng Tử Kỳ hạ quyết tâm, một khi đã phải nhờ vả đến Thư Phàm rồi, thì cũng nên nói thật mọi chuyện cho Thư Phàm biết.

“Có chuyện gì thì anh cứ nói thẳng ra ở đây luôn đi.” Thư Phàm cự tuyệt, không muốn đi ra ngoài cùng Hoàng Tử Kỳ. Đối với Thư Phàm tính mạng của Hoàng Tuấn Kiệt quan trọng hơn mấy việc cá nhân riêng tư của Hoàng Tử Kỳ, hơn nữa hắn còn là người mà Thư Phàm căm ghét nhất.

“Cô....” Hoàng Tử Kỳ nghiêng răng. Hắn rất muốn bộc phát tức giận, và mắng Thư Phàm một trận. Nhưng nhớ đến việc mình phải nhờ vả Thư Phàm, cuối cùng hắn đành phải nén nhịn xuống.

“Nói nhanh đi ! Tôi không có nhiều thời gian.” Thư Phàm không kiên nhẫn giục Hoàng Tử Kỳ. Phải nhìn thấy hắn thêm một lúc nữa, Thư Phàm sợ mình sẽ nổi điên lên, cầm chổi đánh đuổi hắn ra khỏi đây.

Hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh, Hoàng Tử Kỳ lựa lời hỏi Thư Phàm: “Cô biết gì về Trác Phi Tuyết ?”

“Một chút.” Thư Phàm cộc lốc đáp.

Hoàng Tử Kỳ cố nén giận, bỏ qua thái độ thô lỗ của Thư Phàm. Hắn hỏi tiếp: “Cô có bao giờ nghe cô ấy nhắc gì đến đứa con gái hơn hai tuổi không ?”

Thư Phàm gi皱 cọt nhìn Hoàng Tử Kỳ: “Có gì thì anh cứ nói thẳng, đừng vòng vo Tam Quốc mãi.”

Hoàng Tử Kỳ thấy nói chuyện với Thư Phàm phải là người có sức chịu đựng phi thường, mới chịu nổi một người có tính cách giống như Thư Phàm.

“Coi như tôi chưa từng nói gì.” Hoàng Tử Kỳ bỗng dưng không còn hứng thú nhờ vả Thư Phàm nữa. Từ trước đến nay, hắn vẫn là một lãng tử thích trêu hoa nguyệt. Hắn chưa bao giờ coi trọng ái tình, cũng không muốn dính lấy một cô gái cả đời.

Nhìn Hoàng Tuấn Kiệt nằm mê man trên giường, băng quấn khắp thân thể, dây cắm đầy người, Hoàng Tử Kỳ thờ dài. Kỳ thực, hắn không hề căm ghét Hoàng Tuấn Kiệt, hắn chỉ ghen tị với tài năng và cách làm người của Hoàng Tuấn Kiệt thôi.

Hơn mười tuổi, hắn mới biết mình còn có một người anh trai trên đời. Lần đầu tiên gặp Hoàng Tuấn Kiệt, Hoàng Tử Kỳ thực thích người anh trai cùng cha khác mẹ này. Lớn lên một chút, hắn mới hiểu khoảng cách giữa mình và Hoàng Tuấn Kiệt quá lớn, lớn đến mức không có thứ gì có thể bù đắp được.

Hoàng Tử Kỳ biết nguyên nhân vì sao mẹ Hoàng Tuấn Kiệt chết, vì sao hắn phải sống trong trại trẻ mồ côi mất mấy năm. Nếu đem ra so sánh với Hoàng Tuấn Kiệt, Hoàng Tử Kỳ thấy mình may mắn hơn Hoàng Tuấn Kiệt nhiều, ít ra hắn còn được sống trong nhung lụa và giàu sang. Tuy rằng không được cha mẹ thương yêu, nhưng hắn không phải sống trong khổ sở và cô độc giống như Hoàng Tuấn Kiệt.

Đọc được ánh mắt chua xót và phiền loạn của Hoàng Tử Kỳ khi nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm tự dưng thấy thương cảm cho cả hắn và Hoàng Tuấn Kiệt. Hai người bọn họ vốn không có quyền lựa chọn cha mẹ cho mình, cũng không muốn mình sinh ra và lớn lên trong một gia đình lúc nào cũng đấu đá lẫn nhau.

Dần dần Thư Phàm không còn ghét Hoàng Tử Kỳ như ban đầu nữa. Mỗi người khi làm sai đều nên có một cơ hội để sửa chữa sai lầm của mình.

Hoàng Tử Kỳ chậm chậm bước ra cửa.

Thư Phàm nhàn nhạt nói với theo: “Chẳng phải anh có chuyện muốn tôi giúp là gì?”

Hoàng Tử Kỳ không dừng bước, tay nắm lấy núm khóa cửa: “Đúng là tôi có chuyện muốn nhờ cô thật. Nhưng bây giờ tôi không cần nữa.”

“Cô ấy đã có quyết định của riêng mình. Mặc dù hiện giờ cô ấy khó mà chấp nhận anh, nhưng chỉ cần anh cho cô ấy thấy thành ý của mình, cô ấy sẽ siêu lòng.” Thư Phàm cười, với tay cầm lấy cuốn sách đặt trên mặt bàn gỗ.

Hoàng Tử Kỳ giật mình, quay lại nhìn Thư Phàm.

Mất một lúc lâu, Hoàng Tử Kỳ mới lấy lại được tỉnh thần. Nhìn Thư Phàm chăm chú đọc cuốn sách trên tay, trên môi Hoàng Tử Kỳ nở một nụ cười.

Thư Phàm đã gợi ý cho hắn. Hắn đã biết mình cần phải làm gì.

“Cảm ơn.” Hoàng Tử Kỳ thật tâm cảm ơn Thư Phàm. Nhẹ nhàng khép lại cánh cửa, Hoàng Tử Kỳ bước đi.

Ngồi trong phòng bệnh, Thư Phàm nhỏ giọng đọc truyện cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe.

hiều tối, Vũ Gia Minh đưa Tú Linh đến một nhà hàng ăn com. Nhà hàng này được khai trương cách đây hơn sáu năm, gồm ba tầng, chuyên phục vụ món ăn Trung Quốc.

Vũ Gia Minh mỗi lần đi công tác, đều đến đây ăn com, nên có thể coi là khách quen của quán. Vì muốn Tú Linh được thưởng thức mỹ vị của thức ăn ngon, nên đặc biệt đưa Tú Linh đến đây. Hắn muốn chia sẻ thế giới riêng tư của mình với Tú Linh.

Tú Linh là người phụ nữ mà hắn chọn, là người phụ nữ sẽ đi cùng với hắn trong suốt cuộc đời. Hắn không muốn giữa hai người có khoảng cách và bí mật gì cần dấu giếm. Tuy không thể nói hết chuyện cá nhân riêng tư và chuyện làm ăn của mình cho Tú Linh biết, nhưng hắn sẽ cố gắng dung hòa cả hai thế giới lại.

Lần đầu tiên được đi ăn com ngoài với Vũ Gia Minh, Tú Linh khá hồi hộp. Tối nay, Tú Linh mặc một chiếc váy hoa màu vàng nhạt, hai bím tóc thả dài trước ngực. Trong mắt mọi người, Tú Linh lúc nào cũng giống như một nàng công chúa nhỏ.

Vũ Gia Minh mặc quần kaki màu cánh gián, áo vét màu trắng, áo sơ mi sọc kẻ màu xanh dương, hai nút áo gần trên cổ không cài cúc. Cách ăn mặc của hắn khá tùy tiện, nhưng không hề làm giảm đi diện mạo bề ngoài anh tuấn và đẹp trai của hắn, mà ngược lại còn khiến hắn tăng thêm vẻ gợi cảm và quyến rũ.

Vũ Gia Minh và Tú Linh chọn một chiếc bàn ở giữa quán trên lầu ba, gần cửa sổ. Từ trên cao, cả hai có thể nhìn bao quát khung cảnh xung quanh quán.

Tú Linh thỉnh thoảng được Vũ Gia Minh bón thức ăn. Đã quen được Vũ Gia Minh chăm sóc và chiều chuộng, Tú Linh không còn thấy ngượng ngùng như lúc đầu nữa.

Thực khách ngồi ăn uống trên lầu ba nhìn cảnh Vũ Gia Minh bón thức ăn và dùng khăn tay lau miệng cho Tú Linh, họ đều thầm ước ao và ghen tị. Kim đồng kết hợp với ngọc nữ đã tạo nên không khí đầm ấm và hạnh phúc cho nhà hàng.

Tiếng xì xầm và bàn tán của họ lọt vào tai Vũ Gia Minh. Hắn không mấy ngạc nhiên khi đi đâu cũng được mọi người chú ý. Tú Linh mãi đùa nghịch mấy con tôm trong bát, nên không biết mọi người đang để ý đến mình.

Vũ Gia Minh dùng tay bóc vỏ tôm cho Tú Linh, sau đó dùng đũa đưa vào miệng Tú Linh.

Tú Linh thuận thực phối hợp há miệng, cắn lấy con tôm đưa vào miệng mình.

Mấy thực khách ngồi gần bàn của hai người lại được một phen trầm trồ khen ngợi và ngưỡng mộ. Bây giờ còn có mấy ai có thể chăm sóc và chiều chuộng người yêu của mình như thế.

Tú Linh cũng không để Vũ Gia Minh bón thức ăn cho mình không. Gắp một miếng chả nem, Tú Linh đưa vào miệng Vũ Gia Minh.

“Ồ!” Một quý ông không kìm nén được sự kinh ngạc đã kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Vũ Gia Minh liếc mắt nhìn, miệng nhai miếng chả nướng. Hắn không thích mấy người đàn ông ngồi trên lầu ba nhìn Tú Linh chằm chằm. Tú Linh là của riêng một mình hắn, ai cũng đừng hòng mơ tưởng, ngay cả ngắm nhìn cũng không được phép.

“Vũ Gia Minh!” Đào Tuyết Viên hàm hàm tức giận tiến lại gần Vũ Gia Minh và Tú Linh. Hai ngày vừa qua, cô ta không đêm nào chợp mắt. Mỗi lần nhắm mắt để ngủ, những chuyện kinh khủng lại chầm chậm tái hiện lại trong đầu cô ta. Cô ta hận, hận những kẻ đã đưa tin tức và hình ảnh đó lên báo đài. Là con gái của chủ tịch Đào, cô ta không tránh khỏi bị người khác xâm xoi và dòm ngó.

Giờ thì ai cũng biết chuyện cô ta là một người đàn bà lăng nhăng, mang sẵn dòng máu phản bội trong người. Cô ta phải khó khăn lắm mới thuyết phục được ông Đào tìm mọi cách ép buộc Vũ Gia Minh đồng ý kết hôn với mình, nhưng khi chưa kịp đạt được giấc mơ của mình, chuyện đáng xấu hổ đó đã xảy ra.

Cô ta không biết nên trách chính mình ngu ngốc hay trách Châu Kiệt Phong đã không làm chủ được tình huống. Cô ta nhớ buổi tối hôm đó, chính cô ta là

người đã chuốc say Châu Kiệt Phong. Cô ta hối hận vì đã hẹn gặp Châu Kiệt Phong ở quán bar, hối hận vì đã ép Châu Kiệt Phong uống rượu say. Nếu cô ta đủ khôn ngoan và tỉnh táo, hiện giờ cô ta không cần phải sống trong khổ sở và thương tâm thế này.

Vũ Gia Minh ngẩng đầu nhìn Đào Tuyết Viên. Hấn chán ghét không muốn gặp cô ta, lại càng tức giận khi bị cô ta phá rối, làm mất nhã hứng thưởng thức bữa tối với Tú Linh.

“Vũ Gia Minh !” Đào Tuyết Viên nghiêng răng, mắt nổi lửa giận: “Anh dám ngang nhiên cùng Tú Linh hẹn hò nhau ăn tối ở nhà hàng ?” Đào Tuyết Viên chỉ thẳng tay vào mặt Vũ Gia Minh, trông cô ta chẳng khác gì một ả đàn bà đánh đá và chanh chua.

Tú Linh sợ hãi, giật mình ngược mắt nhìn Đào Tuyết Viên.

Vũ Gia Minh xa xăm mặt: “Cô muốn gì ?”

“Muốn gì ?” Đào Tuyết Viên cười nhạt: “Tôi tưởng anh phải biết rõ hơn tôi chứ ? Hừ ! Anh tưởng rằng tôi có thể dễ dàng bỏ qua cho anh như thế hả ? Nếu anh dám hủy hôn với tôi, tôi sẽ khiến cho anh thân tàn ma dại.” Đào Tuyết Viên cuồng ngạo tuyên bố. Cô ta vốn không phải là một kẻ dễ chọc, lại càng không thể bỏ qua cho người dám mạo phạm đến cô ta.

“Thân tàn ma dại ?” Vũ Gia Minh cười mỉa: “Cô định dùng cách gì để khiến tôi trở thành thân tàn ma dại ?” Vũ Gia Minh trào phúng hỏi tiếp: “Cô định thuê người giết tôi, hay là dùng cách nào đó khiến tôi phải khụy lụy cầu xin cô ?”

Vũ Gia Minh thu lại nụ cười nửa miệng của mình, ngữ khí của hắn trở nên sắc lạnh: “Cô tốt nhất nên biết điều và an phận một chút, nếu không tôi mới là người không dễ dàng buông tha cho cô. Ngay từ đầu, tôi đã nói không yêu cô và không muốn lấy cô làm vợ, tất cả đều là do cô tự chuốc lấy. Bây giờ mọi người đều biết cô và Châu Kiệt Phong qua đêm với nhau trong khách sạn, cô bảo tôi phải làm sao chấp nhận được sự thật này.” Vũ Gia Minh không một chút lưu tình chọc ngoáy vào nỗi hổ thẹn trong lòng Đào Tuyết Viên. Mặc dù chính hắn là người đã dựng nên tất cả, nhưng hắn vẫn đứng vững như không, thậm chí hắn còn đóng đặt vai người bị phản bội.

“Anh.....” Đào Tuyết Viên mím chặt môi, tay chỉ vào mặt Vũ Gia Minh, cả cơ thể cô ta run lên. Về tình và về lý cô ta đều chịu thua Vũ Gia Minh. Bây giờ hắn có quyền chê bai và từ bỏ cô ta. Còn cô ta không có quyền gì cả. Sức mạnh của công chúng và dư luận rất mạnh, Vũ Gia Minh đã biết dựa vào điều này để phản kích lại cô ta. Lần trước, nếu không phải do cô ta dùng kế đưa hắn vào bẫy, hắn cũng không muốn dùng cách tương tự để hại cô ta.

“Tú Linh !” Đào Tuyết Viên quay sang si nhục Tú Linh: “Cô cũng không hơn gì tôi đâu. Thật không ngờ, mấy hôm trước cô còn tình tứ khoát tay Châu Kiệt Phong, cùng hắn đi chào hỏi mọi người với tư cách là một người vợ chưa cưới. Tối hôm nay, cô đã mặt dày cùng hẹn hò ăn tối với một người đàn ông khác.”

Từ lúc Đào Tuyết Viên xuất hiện, gần mười thực khách ngồi trên lầu ba đã chú ý đến ba người. Họ đều ngừng ăn uống, ngừng nói chuyện và làm việc riêng để chăm chú lắng tai nghe ba người đấu khẩu với nhau.

Tú Linh dù sao cũng là một cô gái ngây thơ, hay động lòng thương người. Thấy Đào Tuyết Viên nói không hề sai, Tú Linh cúi đầu, nước mắt lưng tròng.

Vũ Gia Minh ghét nhất việc người khác dám dùng những lời lẽ khiếm nhã để hạ nhục mình trước mặt mọi người xung quanh. Hắn lại càng căm hận hơn, khi người đó dám gây tổn thương cho Tú Linh trước mặt hắn.

Đào Tuyết Viên hả hê khi thấy Tú Linh chỉ biết cúi đầu khóc, không dám phản kháng lại câu nào.

“Tú Linh ! Cô đừng tự cao tự đại. Cô đừng tưởng tôi nhường Vũ Gia Minh lại cho cô. Một khi tôi không có được anh ấy, thì cô cũng đừng hòng mà có được.” Đào Tuyết Viên càng nói càng chua ngoa, càng không coi ai ra gì. Cô ta đã bị hận thù che mờ mất lý trí. Vào lúc này, ngoài nói ra cho hả, cô ta không còn quan tâm đến vấn đề gì nữa, ngay cả sĩ diện của bản thân mình, cô ta cũng quên.

Vũ Gia Minh đứng dậy. Kéo Tú Linh vào lòng, Vũ Gia Minh trầm giọng quát Đào Tuyết Viên: “Cô đừng ăn nói hàm hồ ! Từ trước đến nay, đối với tôi, cô không là gì cả. Nếu không phải do cô gián tiếp hại cô ấy bị tai nạn giao thông, cô ấy đâu bị mất trí nhớ, đâu bị Châu Kiệt Phong lừa làm vợ chưa cưới.”

Một tay ôm siết lấy eo Tú Linh, Vũ Gia Minh đứng đối diện với Đào Tuyết Viên, mắt hắn ánh lên những tia nhìn phẫn nộ: “Tôi đã cố bỏ qua cho cô, cố không làm gì cô, nhưng nếu cô còn tiếp tục ngoan cố không chịu hiểu, cô đừng trách tôi độc ác và tuyệt tình.” Nâng cằm Tú Linh lên, Vũ Gia Minh dùng khăn tay màu trắng lau lệ trên má cho Tú Linh.

Bỏ mặc Đào Tuyết Viên đứng hóa đá một chỗ, Vũ Gia Minh cúi xuống hôn Tú Linh.

Đào Tuyết Viên căm hận đến mức siết chặt nắm đấm, môi mím chặt, mắt long lên sòng sọc. Cả đời cô ta cũng chưa từng bị người nào coi thường như thế. Cô ta là một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, không xét về gia thế, nguyên sắc đẹp của cô ta cũng đủ để làm điều đứng trái tim của biết bao nhiêu đàn ông, thế mà hết lần này đến lần khác, Vũ Gia Minh cự tuyệt cô ta.

Cô ta không hiểu mình thua kém Tú Linh ở điểm nào, tại sao Vũ Gia Minh không chọn cô ta, lại lựa chọn Tú Linh ? Tú Linh bất quá chỉ là một cô gái xinh đẹp khả ái, ngoài ra không còn thứ gì nữa cả.

“Vũ Gia Minh !” Đào Tuyết Viên gầm lên: “Anh hãy chờ đấy, chờ xem tôi trả thù anh thế nào. Tôi sẽ khiến anh phải hối hận, phải quỳ gối cầu xin tôi tha thứ.” Đào Tuyết Viên nhếch mép, mắt cô ta trừng trừng nhìn Tú Linh và Vũ Gia Minh. Cô ta thề với lòng là phải trả thù Vũ Gia Minh, phải khiến cho hắn sống trong đau đớn và tủi nhục, mà để làm được điều đó, chỉ có một cách duy nhất là hại Tú Linh.

“.....” Vũ Gia Minh không đáp lại lời khiêu khích của Đào Tuyết Viên. Hắn thừa hiểu những toan tính trong đầu cô ta. Tú Linh là người phụ nữ của hắn, đương nhiên hắn phải bảo vệ Tú Linh bằng mọi giá. Nếu hắn là một kẻ khiếp nhược, hắn sẽ sợ hãi và nhượng bộ Đào Tuyết Viên, nhưng rất tiếc, hắn không phải là một người như thế.

Đào Tuyết Viên đã khiến phần xấu xa nằm ẩn sâu trong Vũ Gia Minh sống dậy. Một khi cô ta đã cố tình chọc giận hắn, hắn không còn chần chờ và lưỡng lự giống như trước kia nữa.

Người Tú Linh không ngừng run rẩy, mặt trắng bệch vì sợ hãi. Tú Linh vùi mặt vào ngực Vũ Gia Minh, cơ thể nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại run lên.

Vũ Gia Minh cảm hận muốn tát thẳng vào mặt Đào Tuyết Viên, nhưng hắn cố nén nhịn. Hắn không muốn ra tay đánh người ở đây, hơn nữa Đào Tuyết Viên là một cô gái. Dù hắn không chấp nhận lấy cô ta làm vợ, báo chí cũng đã đưa tin. Vì không muốn làm to chuyện, Vũ Gia Minh chọn cách ngậm ngùi ra tay.

Vũ Gia Minh siết nhẹ tay Tú Linh, dắt Tú Linh đi theo mình.

Đào Tuyết Viên bộc phát tức giận, cô ta hung hăng dơ cao tay, định tát vào mặt Tú Linh.

Vũ Gia Minh nhắc gọn Tú Linh đứng sang bên cạnh, một tay nắm chặt lấy cổ tay đang hạ xuống với tốc độ điện xẹt của Đào Tuyết Viên.

Vũ Gia Minh tăng lực đạo vào cổ tay Đào Tuyết Viên, khiến cô ta xanh mặt vì đau, miệng oán hận hét âm lên: “Buông tay ! Đồ bạc tình ! Đồ phản bội ! Đồ nguy quân tử...” Có bao nhiêu ngôn từ dùng để chửi rủa, cô ta đều tuôn hết cả ra.

Vũ Gia Minh cười khẩy, hắn mĩa mai bảo Đào Tuyết Viên: “Đào tiểu thư ! Xin lựa lại lời ăn tiếng nói của mình. Cô phun ra nhiều ngôn từ thô thiển như thế, cô không thấy xấu hổ à ? Tôi tưởng với địa vị là một tiểu thư, cô phải được giáo dục một cách đoàng hoàng chứ ? Cô có biết bây giờ trông cô giống gì không ?” Nụ cười trên môi Vũ Gia Minh càng lúc càng sâu, hắn cọt nhả nói tiếp: “Bây giờ trông cô giống hết một cô ả đánh đá cá cây. Nếu cô đang đứng ở chợ, sẽ có rất nhiều người nhăm cô với một mụ hàng cá, hay một ả giang hồ. Tôi thấy cô nên về nhà học lại cách cư xử và ăn nói của mình đi.”

Vũ Gia Minh một tay bóp chặt cổ tay Đào Tuyết Viên, một tay bóp cằm cô ta, đầu hắn cúi thấp, nụ cười cọt nhả vẫn giữ trên khóe môi: “Cô có muốn chuyện của ngày hôm nay được đăng lên báo và lên Tivi không ? Tôi đảm bảo bố cô sẽ rất thích thú khi biết được chuyện này. Cô muốn chơi với tôi chứ gì ? Được thôi, tôi sẽ chơi với cô đến cùng. Nếu cô còn tiếp tục tìm cách hại Tú Linh thêm một lần nữa, cô đừng trách tôi ra tay độc ác với cô. Tôi không phải là một kẻ nói suông, cũng không phải là một người tốt hoàn toàn. So với một cô ả đánh đá và chanh chua như cô, tôi giỏi hơn cô nhiều. Nói về thủ đoạn, cô không đủ sức để đấu với tôi đâu.” Vũ Gia Minh sau khi bóp cổ tay Đào Tuyết Viên mạnh đến nỗi cô ta gần rơi lệ, hắn mới chịu buông tay.

“Hãy nhớ kĩ lấy lời tôi nói ngày hôm nay, tôi sẽ không nhắc lại lần thứ hai. Lần sau, tôi sẽ dùng hành động để nói chuyện với cô, không đơn giản là mấy lời cảnh cáo này đâu.” Nói xong, Vũ Gia Minh cười nhẹ, nắm tay dắt Tú Linh đi.

Dưới con mắt quan sát của mọi người xung quanh, ai cũng cho rằng Vũ Gia Minh đang mềm mỏng tìm cách trấn an và giảng hòa với Đào Tuyết Viên. Họ nghĩ Vũ Gia Minh là một chính nhân quân tử, mà có biết đâu những lời nói của hắn sắc bén chẳng khác gì lưỡi dao mỏng, đang cứa sâu vào lòng Đào Tuyết Viên.

Thân hình Đào Tuyết Viên rung lắc dữ dội, hai đầu gối chụm vào với nhau, sắc mặt của cô ta tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa. Cô ta không hề biết Vũ Gia Minh lại đáng sợ và tuyệt tình như thế. Theo ấn tượng của cô ta, Vũ Gia Minh là một chàng trai ôn hòa, hay cười. Nhưng đến hôm nay cô ta mới biết, tất cả chỉ là vỏ bọc bên ngoài của Vũ Gia Minh mà thôi. Hắn là một tên ác ma trá hình.

Từ lúc được Hoàng Tuấn Kiệt cứu về, Thư Phàm đã gọi điện về Việt nam được ba lần. Hai lần gọi cho gia đình, một lần gọi cho ông Phong – quản gia của Hoàng Tuấn Kiệt.

Tám giờ tối, không có việc gì để làm, buồn lòng Thư Phàm đi dạo trên hành lang bệnh viện cho khuây khỏa. Con chim hải âu đậu trên vai Thư Phàm, đầu nó cọ cọ vào má Thư Phàm.

Thư Phàm và con chim hải âu đã trở thành một đôi bạn thân. Tuy con chim hải âu không thể trả lời Thư Phàm, bù lại nó có thể nghe hiểu những gì mà Thư Phàm nói. Thư Phàm rất vui vì có thể tìm được một con chim hải âu thông minh để nuôi.

Thư Phàm không biết con chim hải âu sẽ làm bạn với mình bao lâu, nhưng Thư Phàm vẫn vui vẻ trò chuyện cùng nó, cho nó ăn và chia sẻ với nó, tâm sự hỗn loạn trong lòng mình.

Trước cửa phòng bệnh của Hoàng Tuấn Kiệt lúc nào cũng có hai vệ sĩ canh gác. Họ có nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn cho Hoàng Tuấn Kiệt. Bác sĩ và y tá ra vào đều phải trình thẻ và là những người mà giám đốc bệnh viện chỉ định. Chữa trị bệnh tình cho Hoàng Tuấn Kiệt gồm có ba bác sĩ. Nhiệm vụ chăm sóc hắn đã có Thư Phàm lo, nên không cần thuê y tá. Ngoài ra Thư Phàm còn là một bác sĩ giỏi, xét về chuyên môn Thư Phàm không thua kém gì ba bác sĩ kia.

Một bác sĩ trong trang phục áo blouse trắng, đeo ống nghe trước ngực, tay cầm một cuốn sổ bệnh án bước đến gần cửa phòng bệnh của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hai vệ sĩ đưa tay ngăn cản không cho phép người đàn ông hơn 30 tuổi bước vào phòng.

“Tôi là bác sĩ mới được chỉ định điều trị cho Hoàng Tuấn Kiệt.” Người đàn ông trẻ tự xưng là bác sĩ điều trị cho Hoàng Tuấn Kiệt chia sẻ đang đo trước ngực cho hai người vệ sĩ xem.

“Tôi không nghe giám đốc bệnh viện nói gì về việc này cả.” Một trong hai người vệ sĩ nói: “Tôi rất tiếc không thể cho bác sĩ vào, cho đến khi tôi chính thức được giám đốc bệnh viện thông báo về việc điều chỉnh lại nhân sự.”

Hai người vệ sĩ cẩn thận như thế cũng đúng. Tính mạng của Hoàng Tuấn Kiệt đang trong giai đoạn nguy kịch. Tuy hán không thể bị giết chết bằng súng, nhưng chỉ cần tiêm cho hán một liều thuốc độc, hay dùng gậy bịt chặt mũi hán, cũng đủ để giết chết hán.

Hoàng Tuấn Kiệt đã trở thành một phế nhân, ngay cả một đứa trẻ con cũng có thể giết chết được hán. Bệnh viện là nơi ra vào hỗn tạp của nhiều người, bọn sát thủ có thể trà trộn, giả dạng là bác sĩ và y tá để hại Hoàng Tuấn Kiệt.

Người bác sĩ trẻ không còn cách nào khác, đành phải xoay người bước đi. Một lát sau, anh ta quay lại cùng với một người đàn ông hơn 50 tuổi.

Hai người vệ sĩ từng gặp giám đốc bệnh viện, nên vẫn còn nhớ khuôn mặt của ông ta.

“Lẽ ra ba bác sĩ được chỉ định điều trị cho cậu Hoàng Tuấn Kiệt sẽ tiếp chữa trị cho cậu ấy đến khi khỏi hán mới thôi, nhưng vì một trong số họ bị tai nạn giao thông vào tối hôm qua, nên tôi chỉ định người khác thay thế.” Giám đốc bệnh viện giải thích cho hai vệ sĩ hiểu: “Hai cậu yên tâm, bác sĩ Hùng là một bác sĩ giỏi của bệnh viện, cậu ta có thể đảm nhận được vị trí của bác sĩ Lý.” Giám đốc bệnh viện cười, nói tiếp: “Việc thay đổi nhân sự này tôi đã gọi điện thông báo trước cho ông Gia Huy rồi.”

Có được sự đảm bảo của giám đốc bệnh viện, và nhận được cuộc gọi của ông Gia Huy, cuối cùng hai vệ sĩ có thể yên tâm để cho bác sĩ mới vào khám và chữa bệnh cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Giám đốc bệnh viện vừa đi khỏi, Thư Phàm đi dạo trở về.

Hai vệ sĩ gật đầu chào Thư Phàm.

Thư Phàm mỉm cười, chào lại.

Mở cửa phòng bệnh, Thư Phàm bước vào trong. Thấy trong phòng có một bác sĩ đang chăm chú nhìn Hoàng Tuấn Kiệt nằm bất động trên giường, Thư Phàm tiến lại gần.

Người đàn ông đứng quay lưng lại với Thư Phàm, khiến Thư Phàm không nhìn được khuôn mặt anh ta. Thư Phàm chỉ nhìn được bóng lưng, và vóc dáng cao lớn của anh ta.

Người đàn ông quá tập trung vào suy nghĩ đến nỗi không nghe thấy tiếng bước chân của Thư Phàm.

“Xin chào !” Thư Phàm tưởng đây là một trong số ba người bác sĩ đến khám và chữa bệnh cho Hoàng Tuấn Kiệt, đã lên tiếng chào hỏi.

Thư Phàm không nghe thấy anh ta nói gì. Vì tò mò và hiếu kỳ, Thư Phàm đứng đối diện với người đàn ông trẻ. Trong ánh sáng của bóng đèn điện, Thư Phàm có thể phần nào nhìn rõ được đường nét trên khuôn mặt anh ta.

Anh ta có khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao, đôi mắt mờ đục, mái tóc màu đen hơi rối, hình như anh ta đang mãi suy nghĩ một vấn đề gì đấy nên dáng vẻ ưu tư và hơi hoảng loạn.

Thư Phàm nhận ra người đàn ông này không phải là một trong số ba bác sĩ thường xuyên đến khám và chữa bệnh cho Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm nghi hoặc nhìn thật kĩ anh ta.

“Anh là.....?” Thư Phàm muốn xác minh thân phận thật sự của anh ta. Thư Phàm biết nếu không có nhận được sự cho phép của hai vệ sĩ, người đàn ông này không thể bước vào phòng, mà nếu có thể vào, trừ phi anh ta nhận được sự tín nhiệm của họ.

Người đàn ông lạ mặt lúc này mới giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Thư Phàm. Phát hiện sự có mặt bất thình lình của Thư Phàm trong phòng, khiến anh ta trấn động không ít.

“Cô là gì của bệnh nhân ?” Mất mấy giây kinh ngạc và sững sờ, anh ta gắng gượng giữ điềm tĩnh, hỏi ngược trở lại Thư Phàm.

“Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy.” Thư Phàm cau mày. Tuy đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Thư Phàm không mấy thiện cảm với người đàn ông lạ mặt này. Thư Phàm linh cảm sự xuất hiện của anh ta ở đây không hề đơn giản.

“Tôi là bác sĩ mới được giám đốc bệnh viện chỉ định thay thế bác sĩ Lý, tiếp tục khám và chữa bệnh cho Hoàng Tuấn Kiệt.” Người đàn ông lạ mặt đơn giản nói cho Thư Phàm biết thân phận của mình.

“Ba bác sĩ kia đâu ? Tôi thấy họ làm việc rất tốt kia mà.” Thư Phàm thắc mắc hỏi người đàn ông lạ mặt, nghi hoặc dành cho anh ta càng lúc càng lớn.

“Bác sĩ Lý bị tai nạn giao thông vào tối hôm qua.” Người đàn ông lạ mặt lảng tránh ánh mắt nhìn xăm soi của Thư Phàm. Anh ta không mấy tự nhiên khi bị đôi mắt sắc bén của Thư Phàm chiếu thẳng vào người.

“Bị tai nạn giao thông vào tối hôm qua ?” Thư Phàm vuốt cằm, rơi vào trầm tư. “Sao lại trùng hợp như thế ? Hoàng Tuấn Kiệt mới bị tai nạn giao thông cách đây hơn một tuần. Bác sĩ điều trị cho hắn bị tai nạn giao thông vào tối hôm qua, rồi đến sự xuất hiện của người đàn ông lạ mặt này.” Thư Phàm càng ngẫm nghĩ, càng thấy trong chuyện này có điều gì đó không ổn. Thư Phàm không tin đây chỉ là ngẫu nhiên. Tất cả đều có liên quan đến nhau, là một mắt xích liên hoàn.

Mặc dù nghi ngờ người đàn ông lạ mặt này không có ý tốt, nhưng Thư Phàm tự nhủ với lòng là phải kiên nhẫn, không được đánh động cho kẻ thù biết. Thư Phàm muốn quan sát nhất cử nhất động của anh ta, đặc biệt phải chú ý hơn nữa đến sự an toàn của Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm đứng một bên xem người đàn ông lạ mặt khám bệnh cho Hoàng Tuấn Kiệt. Đến lúc anh ta tìm thuốc cho Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm cẩn thận nhìn tên từng loại thuốc, cố gắng ghi nhớ vào đầu, thậm chí Thư Phàm còn len lén giấu một ít để thử nghiệm.

Chờ người đàn ông lạ mặt rời khỏi phòng bệnh, Thư Phàm khép cửa lại.

Ngồi xuống chiếc ghế, gần cạnh chiếc bàn gỗ, Thư Phàm đặt một ít thuốc giấu trong lòng bàn tay lên mặt bàn.

Thư Phàm ngửi từng viên thuốc, mùi thuốc tây xộc vào mũi khiến Thư Phàm thấy khó chịu. Biết rằng phải xét nghiệm, mới biết từng thành phần của thuốc, nhưng Thư Phàm vẫn muốn thử.

Lấy một chiếc túi đặt dưới gầm giường bệnh, Thư Phàm hí hoáy thử thuốc. Thư Phàm say mê nghiên cứu đến quên cả thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Châu Kiệt Phong biết đời này mình không thể có được Tú Linh. Từ lúc xảy ra chuyện đáng tiếc kia, hắn đã tự dần vật và hành hạ mình rất nhiều. Hắn muốn Tú Linh hiểu thành ý và chấp nhận tình cảm của hắn. Nhưng thứ gì vốn không phải là của mình, thì mãi mãi cũng không phải.

Mặc dù Vũ Gia Minh không phải là một chính nhân quân tử. Hắn cũng từng lừa dối và tổn thương Tú Linh nhiều lần. Nhưng Tú Linh vẫn chọn hắn. Tú Linh yêu hắn, nên không thể xa rời hắn. Điểm khác biệt duy nhất giữa Châu Kiệt Phong và Vũ Gia Minh không phải ai là người đến trước ai là người đến sau, mà là trái tim của Tú Linh lựa chọn ai.

Biết Tú Linh đang sống cùng với Vũ Gia Minh, Châu Kiệt Phong đã gọi điện hẹn gặp Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh mặc dù không muốn có bất cứ liên quan gì đến Châu Kiệt Phong, nhưng để giải quyết dứt điểm mối quan hệ dây mơ rễ má giữa Tú Linh và Châu Kiệt Phong, Vũ Gia Minh đã đồng ý gặp mặt. Hai người hẹn gặp nhau tại một quán cà phê khá nổi tiếng của thành phố.

Hơn 10 giờ sáng, Vũ Gia Minh đến nơi. Châu Kiệt Phong đến trước Vũ Gia Minh một lúc, khoảng độ hơn 10 phút.

Châu Kiệt Phong mặc một chiếc quần jean màu sùn xám, áo thun dài tay màu đen, mái tóc để tự nhiên, khuôn mặt phẳng phất ưu tư và u sầu. Chỉ trong vòng có hơn một tuần, trông hắn đã già dặn đi rất nhiều.

Vũ Gia Minh mặc quần kaki màu trắng, áo jacket đồng màu. Một tay đút vào túi quần, một tay vung vẩy tự nhiên, Vũ Gia Minh tiêu sái bước lại gần chiếc bàn giữa quán, nơi mà Châu Kiệt Phong đã ngồi đợi sẵn.

Kéo ghế, Vũ Gia Minh ngồi xuống. Hắn lười biếng ngồi dựa vào ghế sa lông mềm mại màu vàng nhạt, mắt liếc nhìn Châu Kiệt Phong.

Châu Kiệt Phong chậm rãi nhấp một ngụm cà phê. Cả hai giữ trầm mặc, không ai vội lên tiếng phá vỡ đi không gian yên tĩnh xung quanh.

Một nhân viên phục vụ nữ tiến lại gần, cô ta lịch sự hỏi: “Xin hỏi quý khách muốn uống gì ?”

“Cho tôi một ly cà phê Capuchino.” Bình thường Vũ Gia Minh sẽ không động đến thứ uống nước vừa ngọt vừa đắng này, nhưng hôm nay tâm tình hắn đang tốt nên hắn muốn uống thử.

“Quý khách làm ơn chờ một chút, chúng tôi sẽ mang ra ngay.” Cô phục vụ lịch sự khẽ khom người, sau đó xoay người bước đi.

Đồ uống mà Vũ Gia Minh gọi khiến khóe môi Châu Kiệt Phong nhếch lên: “Tôi tưởng cậu chỉ thích uống cà phê và rượu vang ?”

“.....” Vũ Gia Minh nhún vai, không đáp.

Châu Kiệt Phong đặt tách cà phê xuống bàn. Luồn tay vào tóc, Châu Kiệt Phong lựa lời hỏi: “Tú Linh vẫn khỏe chứ ?”

Cô phục vụ yến chuyển bưng khay đặt một tách cafe Capuchino, đi lướt qua từng bàn đến chiếc bàn của Vũ Gia Minh và Châu Kiệt Phong. Cẩn thận đặt tách cafe Capuchino trên mặt bàn kính, cô phục vụ rút lui.

Vũ Gia Minh bưng tách cafe Capuchino lên, hân hoan nhấm nháp hương vị Capuchino trên đầu lưỡi, hương thơm béo ngậy hòa quyện cùng mùi sữa tươi khiến hắn có cảm giác lâng lâng muốn say.

Châu Kiệt Phong bất đắc dĩ thở dài. Hắn dù nôn nóng muốn biết tình hình hiện tại của Tú Linh, nhưng vẫn phải kiên nhẫn chờ nghe Vũ Gia Minh nói. Xét về thủ đoạn và tính cách làm người, Vũ Gia Minh vẫn hơn hắn một bậc. Vũ Gia Minh chẳng những là kẻ giỏi dùng mưu, thủ đoạn cũng có thừa.

Nói như thế, không có nghĩa hắn sợ Vũ Gia Minh, mà là hắn tôn trọng quyền lựa chọn của Tú Linh. Hắn không muốn Tú Linh phải thương tâm và khổ sở, hơn nữa tình cảm mà hắn dành cho Tú Linh cũng không đủ sâu để hắn phải cố sống cố chết giữ Tú Linh ở bên cạnh mình bằng được. Có thể nói, tình cảm mà hắn dành cho Tú Linh chỉ hơn chút thích một chút, không phải là tình yêu bất diệt, khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm.

Một lúc đủ lâu, Vũ Gia Minh mới thôi không còn tiếp tục bắt Châu Kiệt Phong phải chờ đợi nữa.

“Cậu muốn biết tình hình hiện tại của Tú Linh cũng không sao, tôi sẽ nói cho cậu biết. Nhưng nếu cậu muốn lôi kéo Tú Linh về phía mình, thì hãy quên đi, vì tôi không bao giờ để điều đó xảy ra.” Trong lời nói của Vũ Gia Minh có ngữ khí vừa mềm mỏng vừa đe dọa. Hắn không bao giờ là một kẻ nói suông, hắn nói được làm được.

“Tú Linh có khỏe không?” Châu Kiệt Phong lơ đãng giọng nói không có một chút tình cảm của Vũ Gia Minh.

“Cô ấy khỏe.” Vũ Gia Minh nhàn nhạt đáp, khóe môi hắn hơi nhếch lên.

Châu Kiệt Phong bị Vũ Gia Minh nhìn đến phát lạnh. Hắn tưởng mình là một con ếch, còn Vũ Gia Minh là một con rắn. Bị một con rắn chiếu tướng đau có vui về gì.

“Chuyển dùm lời hỏi thăm của tôi đến cô ấy, nói với cô ấy rằng tôi thật lòng xin lỗi.” Châu Kiệt Phong cười buồn. Hắn tự coi mình là một kẻ vô duyên, một người đến sau nên không có may mắn nhận được tình yêu của Tú Linh.

“Tôi sẽ chuyển lời giúp cậu.” Vũ Gia Minh cười đáp. Hắn hài lòng vì Châu Kiệt Phong không còn cố chấp muốn lấy Tú Linh bằng được nữa. Vì điều này, giọng nói của hắn đã trở nên hòa nhã hơn.

“Tôi có thể đến thăm cô ấy chứ? Dù không thể trở thành chồng của cô ấy, tôi cũng đã coi cô ấy là em gái của mình, hơn nữa mẹ tôi cũng rất quý cô ấy.” Châu Kiệt Phong nhìn Vũ Gia Minh. Hắn biết Vũ Gia Minh khó mà chấp nhận lời thỉnh cầu của mình, nhưng hắn vẫn phải hỏi.

“Tạm thời không được.” Vũ Gia Minh trừng mắt nhìn Châu Kiệt Phong, giọng nói hòa nhã của hắn đã tan biến sạch: “Tú Linh vẫn chưa khôi phục lại trí nhớ. Cậu hãy chờ đến khi nào tôi và cô ấy lấy nhau, lúc ấy tôi sẽ mời cậu đến dự lễ cưới của hai chúng tôi.” Vũ Gia Minh trắng trợn tuyên bố. Quan điểm làm người của hắn, không có thứ được gọi là nhân nhượng và khách sáo. Một khi đã bị liệt vào đối thủ cần phải đề phòng và trừ khử, hắn sẽ không nói lòng cảnh giác.

Châu Kiệt Phong chán nản nhìn Vũ Gia Minh. Hắn thật không ngờ Vũ Gia Minh là một kẻ bá đạo và ngang ngược như thế.

“Tôi đã nói là buông tay, thì sẽ không còn cố chấp nữa.” Châu Kiệt Phong bức bối bảo Vũ Gia Minh: “Tôi tin rằng Tú Linh cũng rất vui khi biết được chuyện này.”

“Tôi nói không được là không được.” Vũ Gia Minh vẫn mắt nhìn Châu Kiệt Phong: “Nếu những gì mà cậu cần nói với tôi chỉ có thế, thì tôi đi về đây.”

Vũ Gia Minh đứng lên. Hắn không muốn nói chuyện lời thôi với Châu Kiệt Phong nữa. Tách cafe Capuchino vẫn còn nguyên, Vũ Gia Minh chỉ uống có hai thìa nhỏ.

“Tôi sẽ đến thăm cô ấy.” Châu Kiệt Phong kiên định nói: “Cậu không ngăn cản được tôi đâu. Cậu đừng tưởng chỉ có một mình cậu mới thật lòng yêu và lo lắng cho Tú Linh. Nếu tôi không tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy, tôi đã không dễ dàng buông tay như thế.” Châu Kiệt Phong nói cho Vũ Gia Minh suy nghĩ của mình. Hắn không thích Vũ Gia Minh cứ đề phòng hắn mãi. Nếu thế, hắn sẽ không bao giờ được gặp lại Tú Linh nữa.

Vũ Gia Minh cười nhạt: “Tôi cũng có một câu muốn nói cho cậu nghe. Dù cậu không muốn buông tay cũng không được. Ngay từ đầu tôi đã muốn Tú Linh là người phụ nữ của mình. Tôi yêu cô ấy và muốn lấy cô ấy làm vợ, ai cũng đừng hòng mà cướp đi.” Vũ Gia Minh nhìn thẳng vào mắt Châu Kiệt Phong, hân hoan nói tiếp: “Cậu có biết rằng khi nhìn thấy cô ấy xuất hiện trong biệt thự nhà mẹ cậu với tư cách vợ chưa cưới, tôi đã tức giận nhiều như thế nào không. Lúc đó, tôi rất muốn đâm vỡ mặt cậu, muốn trả thù cậu thật tàn khốc. Cậu chẳng những đâm bị thương cô ấy, cậu còn dám lợi dụng cô ấy nữa.”

“.....” Châu Kiệt Phong im lặng. Hắn bối rối không biết nên nói gì mới phải. Hắn tự biết mình sai khi lừa dối Tú Linh, nhưng một khi đã thích và yêu ai đó, thì sự lừa dối đó cũng là một thiện chí muốn được xích lại gần nhau hơn. Hắn chưa bao giờ hối hận vì mình đã làm thế, mà ngược lại hắn chỉ hận không thể quen biết và gặp được Tú Linh sớm hơn.

“Cậu tốt nhất nên tránh xa Tú Linh ra, tôi không muốn cậu lại gần cô ấy.” Vũ Gia Minh gằn giọng, mắt cảnh cáo nhìn Châu Kiệt Phong: “Tú Linh là một cô gái ngây thơ và tốt bụng, cô ấy không chịu được nhiều đã kích dẫu.”

Sau khi nói xong những lời cần nói, Vũ Gia Minh xoay người bước đi. Hẳn tin rằng Châu Kiệt Phong đủ thông minh để hiểu được ẩn ý của hắn. Nếu không, hắn sẽ không còn nhẹ tay như vừa rồi nữa.

Trong cuộc chiến giành tình cảm của Tú Linh, ngay từ ban đầu Vũ Gia Minh là một người thắng cuộc. Còn Châu Kiệt Phong vẫn mãi chỉ là một kẻ đến sau.

Hơn 11 giờ trưa, ông Gia Huy cùng ông Hoàng đến thăm Hoàng Tuấn Kiệt. Điều khác biệt duy nhất là lần này họ không chỉ đi có hai người, mà đi cùng với một người phụ nữ trung niên hơn 50 tuổi.

Thư Phàm nhìn thoáng qua người phụ nữ trung niên.

Bà ta có nước da trắng hồng, đôi môi hình trái tim, khuôn mặt tròn như trăng rằm, gò má cao, sống mũi thẳng, đôi mắt hẹp và dài. Nhìn chung bà ta là một mỹ phụ trung niên.

Thư Phàm lịch sự chào hỏi ba người. Dù không biết người phụ nữ kia là ai, nhưng Thư Phàm đoán bà ta là mẹ kế của Hoàng Tuấn Kiệt.

Quả nhiên, sau khi nghe ông Hoàng giới thiệu, Thư Phàm thấy mình đoán không sai một chút nào.

Ánh mắt người phụ nữ trung niên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt không có một chút thiện cảm. Bà ta thờ ơ nhìn lướt qua căn phòng. Đối với bà ta, việc Hoàng Tuấn Kiệt sống hay chết không có một chút quan hệ và ảnh hưởng, sợ rằng bà ta còn mong Hoàng Tuấn Kiệt nhanh chóng chết đi, để bà ta và thằng con trai được thừa hưởng toàn bộ tài sản của ông Gia Huy. Thế mới biết, sinh ra và lớn lên trong một gia đình tài phiệt có biết bao nhiêu đau khổ và tổn thương.

Thư Phàm không thích ánh mắt của bà ta khi nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, không muốn bà ta xuất hiện ở đây.

Ông Gia Huy mặc dù là người lấy mất đi nhiều thứ của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng ít ra khi về già, ông đã biết hối cải, biết cố gắng bù đắp lại những thiệt thòi mà Hoàng Tuấn Kiệt phải chịu. Còn bà Diễm Thúy – mẹ kế hắn sẽ không bao giờ quay đầu lại nhìn hắn. Trong lòng bà ta chỉ có ghét và căm hận. Bà ta căm hận xuất thân và dòng máu chảy trong huyết quản của Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm đứng một bên để ông Gia Huy ngồi xuống chiếc ghế cạnh mép giường bệnh.

Ông Gia Huy chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Hoàng Tuấn Kiệt. Sắc mặt của hắn thật tái, nhịp tim đập yếu ớt. Hơn một tuần qua, Thư Phàm đã cùng hắn chiến đấu với bệnh tật và tử thần. Đã có đôi lần, Thư Phàm tưởng rằng mình sẽ vĩnh viễn mất đi hắn. Cũng may, ông Trời đã lắng nghe tiếng cầu nguyện của Thư Phàm, ông đã để hắn ở lại nhân gian.

Ông Hoàng bước đến gần Thư Phàm, ông nhỏ giọng: “Tôi và cô có thể ra ngoài hành lang nói chuyện một chút được không?”

Thư Phàm gật đầu đáp: “Vâng.”

Thư Phàm liếc mắt nhìn hình ảnh ngồi trầm tư của ông Gia Huy, sau đó đi theo ông Hoàng ra ngoài hành lang bệnh viện.

Đến một góc cách cửa phòng bệnh của Hoàng Tuấn Kiệt hơn 5 mét, ông Hoàng và Thư Phàm dừng lại.

Thư Phàm đứng bên cạnh ông Hoàng, tay đặt vào lan can, phóng tầm mắt nhìn vào khoảng không trước mặt.

“Mấy ngày gần đây cô có phát hiện ra điều gì bất thường không?” Sau mấy giây giữ im lặng, ông Hoàng lên tiếng hỏi.

“Cháu không thấy có điều gì bất thường cả.” Thư Phàm cười đáp.

“Cô không phát hiện ra được điều gì?” Ông Hoàng nghi ngờ nhìn Thư Phàm. Ông không tin là một cô gái thông minh và nhạy bén như Thư Phàm lại không phát hiện ra được điều gì.

“Cháu đã nói rồi, cháu không thấy gì cả.” Thư Phàm quay sang nhìn ông Hoàng: “Nếu có điều gì đó bất thường, cháu đã báo cho chú biết rồi.”

Ông Hoàng xoa cằm, neho mắt nhìn Thư Phàm “Cô nói cũng đúng.”

“Chú gọi cháu ra đây chỉ để hỏi điều này thôi sao?” Thư Phàm tin rằng ông Hoàng còn điều gì đó muốn hỏi mình.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô phải cẩn thận. Hiện giờ vẫn chưa bắt được người chủ mưu thuê sát thủ giết cậu Tuấn Kiệt, cả cô và cậu ấy đều trong tình trạng nguy hiểm.” Ông Hoàng nhìn Thư Phàm. Tự dưng ông thấy lo lắng thay cho Thư Phàm.

“Cảm ơn chú! Cháu sẽ chú ý.” Thư Phàm mỉm cười, nhìn ông Hoàng. Thư Phàm là người hiểu rõ hơn ai hết hoàn cảnh của mình. Trước khi quen biết Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã là một cô gái không sợ trời không sợ đất, nay vì yêu Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm lại càng không coi nguy hiểm vào đâu.

Ngồi trong phòng bệnh một lúc, ông Gia Huy cùng bà Diễm Thúy bước ra ngoài.

Ông Hoàng nhanh chóng tiến lại gần, đứng bên cạnh ông Gia Huy.

“Cảm ơn cháu trong mấy ngày vừa qua đã vất vả và chăm sóc Tuấn Kiệt.” Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, ông Gia Huy đã có ấn tượng tốt với Thư Phàm. Hoàng Tuấn Kiệt xảy ra chuyện, Thư Phàm đã cùng chung vai gánh vác với hắn, cùng hắn vượt qua hoạn nạn càng khiến ông nể phục Thư Phàm hơn.

“Bác không cần phải cảm ơn cháu.” Thư Phàm bình thản đáp: “Anh ấy là người yêu của cháu.” Thư Phàm là một người không câu nệ tiểu tiết, cũng rất ghét những kẻ không biết tôn trọng tình yêu, không biết quý trọng tình cảm gia đình. Là một người yêu ghét rạch ròi và phân minh, một khi đã xác định yêu ai, Thư Phàm sẽ hết lòng hết dạ yêu người đó. Mặc kệ tương lai mai sau xảy ra chuyện gì, Thư Phàm cũng sẽ không rời bỏ Hoàng Tuấn Kiệt.

Ông Gia Huy cảm thấy thẹn với Thư Phàm, cảm thấy mình không thể so sánh được với tình cảm mà Thư Phàm đã dành cho Hoàng Tuấn Kiệt. Vẫn biết rằng, tình cảm giữa nam và nữ khác biệt rất nhiều với tình cảm giữa cha và con trai. Nhưng ông Gia Huy không phải là một cha tốt, cũng không thực hiện hết trách nhiệm của một người làm cha. Ông là người sinh ra hắn, nhưng lại bỏ rơi hắn, khiến hắn phải sống câu bơ câu bát, phải tự lực vươn lên.

“Cháu nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng lao lực quá. Mọi chuyện ở đây giao lại cho cháu.” Ông Gia Huy mệt mỏi, đôi mắt già nua mờ đục, giọng ông trầm buồn: “Nếu cháu cần gì, có thể trực tiếp phản phác cho mấy vệ sĩ, hoặc gọi điện cho ông Hoàng.”

“Cảm ơn bác, cháu nhớ rồi.” Thư Phàm cười, giữ thái độ lịch sự. Đối với những lời hứa hẹn của ông Gia Huy, Thư Phàm một chút cũng không thêm quan tâm. Từ trước đến nay, Thư Phàm vốn không bao giờ để tiền tài và của cải vào mắt.

“Cháu phải vào chăm sóc anh Kiệt. Cháu xin phép !” Thư Phàm khề khom người, cúi đầu chào ba người, sau đó kiên quyết bước đi. Nếu không phải nghi họ là người thân của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã coi họ là không khí rồi.

Bà Diễm Thúy cau mày nhìn Thư Phàm. Tính cách cao ngạo của Thư Phàm khiến bà ta sinh oán hận và căm ghét. Người ta nói một khi đã căm hận bất cứ ai thì ngay cả đường đi lối về của người đó cũng ghét, huống gì Thư Phàm đang là bạn gái của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cứ thêm người bảo vệ Tuấn Kiệt và Thư Phàm” Ông Gia Huy lạnh lùng ra lệnh: “Không được phép để họ xảy ra bất cứ chuyện gì.” Trái tim già nua của ông Gia Huy đã phải làm việc quá độ. Sắc mặt xám xịt, môi mím chặt, mồ hôi rịn ra đầy trán, ông lão đảo mắt muốn ngã quỵ.

Ông Hoàng và bà Diễm Thúy vội đỡ lấy ông Gia Huy.

Ông Hoàng thò tay vào trong túi áo vét của ông Gia Huy, lấy một lọ thuốc màu trắng đục. Đốc năm viên thuốc trong lòng bàn tay, ông Hoàng đưa cho ông Gia Huy.

Ông Gia Huy nuốt năm viên thuốc xuống cổ họng. Cầm chai nước ông Hoàng đưa, ông Gia Huy uống ực một ngụm.

Mất gần một phút, thuốc mới làm dịu đi cơn đau trong lồng ngực. Sắc mặt của ông Gia Huy đã khá hơn nhiều.

Được bà Diễm Thúy và ông Hoàng dìu đi, ông Gia Huy cùng họ bước vào thang máy.

Đứng trong phòng bệnh, Thư Phàm nhìn hình ảnh ba người dìu nhau bước đi qua khe cửa. Thư Phàm rơi vào trầm tư, trong đầu không ngừng tính toán.

Ba người vừa mới rời đi, người bác sĩ mới được chỉ định thay thế chữa trị cho Hoàng Tuấn Kiệt, lại tới khám và kiểm tra tình hình bệnh tật của hắn.

Thư Phàm lặng lẽ đứng bên cạnh, theo dõi nhất cử nhất động của người đàn ông có tên là Hùng.

Lần nào anh ta tập trung vào việc tiêm thuốc cho Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm cũng len lén giấu một ít trong lòng bàn tay để thử nghiệm.

Hơn hai mươi phút sau, anh ta rời khỏi phòng.

Thư Phàm đóng cửa, cài khóa. Bàn tay xò ra, cúi đầu nhìn ống thuốc thủy tinh trong lòng bàn tay, lòng mày Thư Phàm nhú chặt, lòng bất an trong Thư Phàm mỗi lúc một tăng. Dù vẫn chưa có kết quả xác định, nhưng Thư Phàm tin vào phản ứng hóa học mà mình đã kiểm nghiệm. Nếu điều này là thật, e rằng tính mạng của Hoàng Tuấn Kiệt khó bảo toàn.

Chậm chậm bước lại gần giường, kéo ghế, Thư Phàm ngồi xuống.

Nắm lấy tay Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm bật khóc. Thư Phàm thấy mình thật vô dụng. Thư Phàm không biết phải làm gì để cứu tình Hoàng Tuấn Kiệt, không biết phải làm cách nào để vạch trần tội ác của kẻ đứng núp trong bóng tối kia.

Chuyện Vũ Gia Minh hủy hôn với Đào Tuyết Viên cuối cùng cũng đến tai bố mẹ Vũ Gia Minh. Dưới sức ép của họ, cuối cùng Vũ Gia Minh phải đưa Tú Linh về nhà ra mắt gia đình, hắn không thể tiếp tục trốn tránh được nữa. Lần đầu tiên trong đời, hắn đối xử nghiêm túc và thật lòng yêu một cô gái.

Vũ Gia Minh không quan tâm bố mẹ hắn có chấp nhận cho phép hắn lấy Tú Linh hay không. Là một kẻ tự cao tự đại, ngạo mạn có thừa, hắn làm sao có thể để người khác kiểm soát cuộc sống của mình.

Tú Linh không có được tâm trạng thoải mái và bất cần như Vũ Gia Minh. Tú Linh rất sợ, sợ đến nỗi rụt rè không muốn đi cùng Vũ Gia Minh về ra mắt gia đình hắn, không muốn đối diện với sự thật.

Tâm trạng của Tú Linh hiện giờ chẳng khác gì một người đứng ngồi trên đồng lửa. Tú Linh không thể bình tĩnh ứng phó với bố mẹ chồng giống như lần đầu tiên gặp bà Ngân Hoa – mẹ Châu Kiệt Phong. Tú Linh nhận định bố mẹ Vũ Gia Minh tuyệt đối không dễ tính như bà Ngân Hoa, mà ngược lại họ là

những người vô cùng khó tính và khắc nghiệt.

Tú Linh cho rằng chỉ như thế, tính cách của Vũ Gia Minh mới ác liệt như thế. Nếu hắn được yêu thương và cưng chiều, hắn sẽ không sống trong nghi ngờ, sẽ không tính kế để hại người, cũng không tin tưởng ai cả.

Vũ Gia Minh đã thuyết phục và động viên Tú Linh rất nhiều. Hắn vừa vỗ về Tú Linh, vừa dùng giọng điệu đe dọa Tú Linh. Để trở thành người phụ nữ của hắn, Tú Linh bắt buộc phải vượt qua được cửa ải này.

Vũ Gia Minh không quan tâm kết quả của cuộc gặp này, hắn cũng không mấy để tâm đến. Nếu bố mẹ hắn chấp nhận, hắn sẽ cùng họ tổ chức một đám cưới linh đình. Còn nếu không, hắn sẽ tự tổ chức lấy đám cưới, mà không cần họ phải tham dự và chúc phúc cho hắn.

Ngồi trên ghế xe ô tô, mười đầu ngón tay đan xen, Tú Linh khổ sở cúi đầu, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Mặc dù đã được Vũ Gia Minh động viên và trấn an rất nhiều, Tú Linh vẫn không thể yên tâm được. Tú Linh sợ khi gặp mặt bố mẹ hắn, sẽ gây ra điều gì đó thất thố.

“Tú Linh !” Vũ Gia Minh vòng tay qua vai Tú Linh, kéo Tú Linh dựa đầu vào vai mình: “Em đang suy nghĩ gì thế ?”

“Em sợ.” Tú Linh run giọng nói: “Em sợ bố mẹ anh không thích em, sợ họ không chấp nhận em trở thành con dâu của họ.”

“Em đừng sợ, cũng đừng lo lắng.” Vũ Gia Minh nâng cằm Tú Linh lên. Nhìn thật sâu vào mắt Tú Linh, Vũ Gia Minh dịu dàng nói tiếp: “Em không nên nghĩ gì cả. Họ tuy là bố mẹ của anh, nhưng trong lòng anh từ lâu đã không còn coi họ là gia đình của mình nữa.”

Vũ Gia Minh cười chua chát. Hắn dù không muốn thừa nhận sự thật này cũng không được. Mẹ ruột của hắn đã chết rồi, người phụ nữ đó mới là người mẹ trong lòng hắn, là người duy nhất hắn kính trọng và tôn sùng. Bà tuy chỉ là một người phụ nữ phong sương, nhưng bà yêu thương hắn, hết lòng chăm sóc hắn. Nếu bà không chết quá sớm, hắn đã không phải sống khổ闷 mấy năm, không phải chịu cảnh mồ côi mẹ.

“Anh Minh !” Tú Linh gọi nhỏ, mắt đỏ hoe. Tú Linh chưa từng nghe Vũ Gia Minh kể về gia đình mình. Lúc nào hắn cũng trưng ra điệu bộ vô lại và xấu xa. Hắn rất hay cười và hay trêu chọc người khác, nhưng có biết đâu ẩn dấu sâu bên trong hắn là một con người cô độc và bị tổn thương. Hắn cũng chỉ là một con người bình thường, nên cần ai đó quan tâm chăm sóc và yêu thương. Đối với những người trải qua tuổi thơ thiếu thốn và mất mát như hắn, lại càng cần nhiều hơn bất cứ ai.

Vũ Gia Minh mỉm cười, lau đi dòng lệ trên khóe mắt Tú Linh. Hắn rất vui và mãn nguyện vì đã tìm được người phụ nữ của đời mình. Tú Linh hiểu hắn, chia sẻ cùng hắn mọi chuyện, như vậy là được rồi, hắn không còn đòi hỏi gì hơn nữa. Hắn không cần Tú Linh phải mang lại tiền tài và của cải cho hắn. Chỉ cần Tú Linh ở bên cạnh hắn, cùng hắn trải qua tuổi trẻ, trung niên đến tuổi già là được.

Tú Linh nhắm mắt lại. Để cho hai dòng lệ trên má lặng lẽ rơi, trên môi Tú Linh nở một nụ cười. Dù Vũ Gia Minh không nói gì, nhưng Tú Linh vẫn có thể cảm nhận được tình cảm sâu đậm mà hắn dành cho mình. Đã có được tình yêu của hắn rồi, Tú Linh không còn sợ gì nữa.

Đi xe ô tô mất hơn 20 phút, Tú Linh và Vũ Gia Minh đến biệt thự của nhà họ Vũ.

Biệt thự trông giống như một trang viên. Khu vườn xum xuê cây trái và hoa cỏ. Điều đặc biệt là trang viên của nhà họ Vũ không giống như những biệt thự của những gia đình danh gia vọng tộc khác. Đến đây cho Tú Linh cảm giác như đang ở trong trang trại của gia đình mình.

Trợ lý Tân lái xe vào garage để xe.

Chờ Trợ lý Tân mở cửa xe, Vũ Gia Minh bước xuống.

Tú Linh trèo qua ghế xe của Vũ Gia Minh để xuống.

Vũ Gia Minh bật cười. Hắn thấy cô vợ tương lai của mình thật trẻ con và đáng yêu. Mặc dù đã hơn 20 tuổi, nhưng tính cách của Tú Linh vẫn dễ thương như một đứa con nít hơn 10 tuổi. Vũ Gia Minh thích thế, thích Tú Linh vẫn mãi hồn nhiên, mãi vẫn là một đứa trẻ để cho hắn được cưng chiều và thương yêu.

Vũ Gia Minh nắm tay Tú Linh, cùng hắn sánh đôi đi vào trong tiền sảnh.

Tú Linh nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc. Nổi bất an trong lòng Tú Linh càng lúc càng tăng, chân run run bước theo Vũ Gia Minh.

“Trưa nay em muốn ăn gì ?” Vũ Gia Minh cười hỏi. Hắn cố ý đánh lạc hướng suy nghĩ của Tú Linh. Hắn không muốn Tú Linh lo lắng đâu đâu. Với một kẻ không coi trọng gia đình như hắn mà nói, việc bố mẹ hắn có hài lòng và có chấp nhận hay không, sớm đã bị hắn quăng sang một bên từ lâu rồi.

Tú Linh ngơ ngác nhìn Vũ Gia Minh. Đang mải suy nghĩ về vấn đề kia, tự dưng bị Vũ Gia Minh hỏi một câu không có liên quan gì đến chuyện gặp mặt bố mẹ hắn, khiến nhất thời Tú Linh lâm vào u mê, không thích ứng kịp.

Vũ Gia Minh cười thành tiếng. Hắn rất vui khi thành công chuyển được sự chú ý của Tú Linh.

Tú Linh phồng mồm, vừa giận vừa thẹn dơ nắm tay nhỏ, dấm nhẹ vào lưng hắn: “Anh lại trêu em ?”

“Anh đâu có trêu em, mà là anh hỏi thật.” Vũ Gia Minh vô tội nói: “Trưa nay em muốn ăn gì ?”

“Em không muốn ăn gì cả.” Tú Linh bẽn lẽn mỉm cười. Tú Linh hiểu được dụng ý của hấn, cảm giác ngọt ngào và ấm áp đang lan tỏa toàn thân.

“Trưa nay chúng ta đi ăn bún thịt nướng được không ? Anh nghe nói có một quán ăn khá nổi tiếng chuyên phục vụ món bún thịt nướng.” Vũ Gia Minh khơi gợi lòng tò mò và hiếu kỳ trong Tú Linh.

“Thật không ?” Hai mắt Tú Linh phát sáng, chiếc miệng nhỏ nhắn cong lên. Nhìn Tú Linh bây giờ giống hệt một con cún con đang cụp tai và vẫy đuôi khi được chủ nhân dụ dỗ bằng đồ ăn.

Vũ Gia Minh không nhịn được cười nữa, hấn bật cười to. Cô vợ tương lai của hấn không phải quá dễ thương, mà là siêu cấp dễ thương. Kiểu này, hấn làm sao có thể từ bỏ được.

Tú Linh kháng nghị, lại dơ cao nắm đấm nhỏ.

Vừa đi vừa cười đùa, chẳng mấy chốc Tú Linh và Vũ Gia Minh vào đến phòng khách của nhà họ Vũ.

Bốn người trong gia đình hấn đều đã ngồi đông đủ trên ghế sofa. Vũ Gia Minh có hai đứa em, một đứa em trai hơn 10 tuổi, và một đứa em gái hơn 20 tuổi.

Tú Linh thu lại nụ cười khi trông thấy bốn người đang ngồi trên ghế sofa. Tay Tú Linh bất giác siết chặt lấy tay Vũ Gia Minh, Tú Linh đang sợ hãi, không được tự nhiên khi bị bốn đôi mắt chiêm ngưỡng từ đầu xuống chân.

Tú Linh ấp úng, cúi đầu chào bố mẹ và hai đứa em của Vũ Gia Minh.

Hai đứa em của Vũ Gia Minh đều tò mò và hiếu kỳ muốn biết dáng vẻ bề ngoài của Tú Linh trông như thế nào mà có thể khiến một kẻ lẳng nhăng và không chung thủy trong tình yêu như Vũ Gia Minh bất chấp tất cả để cưới bằng được, thậm chí ngay cả con gái ruột của chủ tịch Đào cũng không lọt được vào mắt xanh.

Tú Linh theo ấn tượng của họ là một cô gái có sắc đẹp động lòng người, vóc dáng nhỏ nhắn dễ thương. Nhìn theo chiều hướng nào cũng chỉ là một con nhóc mặt búng ra sữa, chưa trưởng thành. Tuy rằng khá ái, có thể khiến người khác yêu mến ngay từ buổi đầu gặp gỡ, nhưng một cô gái như thế này thì giúp gì được cho sự nghiệp của Vũ Gia Minh ?

Vũ Gia Minh kéo Tú Linh ngồi xuống bên cạnh mình.

Đã đánh giá sơ qua về ngoại hình của Tú Linh, bố mẹ Vũ Gia Minh thu hồi tầm mắt, riêng hai đứa em của Vũ Gia Minh vẫn hiếu kỳ nhìn Tú Linh không chớp.

Tú Linh bị bọn họ nhìn đến gai cả người. Tú Linh ngồi cứng ngắc trên ghế sofa, ngay cả động cũng không dám động.

Vũ Gia Minh buồn cười nhìn Tú Linh. Từ lúc đặt chân vào phòng khách nhà họ Vũ, hấn vẫn chưa lên tiếng nói gì, ngay cả chào bố mẹ hấn một câu cũng không có.

“Chị tên là gì ? Năm nay bao nhiêu tuổi ? Chị bằng tuổi em đúng không ?” Cậu em trai của Vũ Gia Minh tìm cách làm quen với Tú Linh. Hình như cậu ta bắt đầu thích Tú Linh.

Tú Linh chớp mắt nhìn em trai Vũ Gia Minh, không mấy tự nhiên đáp: “Chị là Tú Linh, hơn... hơn 20 tuổi.”

Giọng nói trong trẻo, cử chỉ ngượng ngùng của Tú Linh khiến cậu em trai Vũ Gia Minh đỏ mặt. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu ta gặp được một cô gái dễ thương như Tú Linh.

Vũ Gia Minh trừng mắt cảnh cáo nhìn thẳng em trai. “Hừ ! Tú Linh mà nó cũng dám mơ tưởng đến ? Nó không muốn sống khả giả chắc ?” Dưới ánh mắt hình viên đạn của Vũ Gia Minh, cậu em trai le lưỡi rụt cổ.

Mẹ kế của Vũ Gia Minh nhìn Tú Linh, bà ta lạnh nhạt hỏi: “Cậu định kết hôn với cô ta thật ?”

“.....” Vũ Gia Minh cười nhạt, không đáp. Đối với bà mẹ kế này, hấn không mấy khi nói chuyện cùng. Một khi hấn đã không thích, thì dù có cạy răng, hấn cũng không thềm nói một câu.

Bà Kim Thủy – tên mẹ kế hấn nổi giận quát Vũ Gia Minh: “Cậu có biết vì cậu mà gia đình chúng ta bị chủ tịch Đào hủy bỏ hợp đồng làm ăn không ? Ông ta là một nhân vật lợi hại như thế nào, không phải là cậu không biết, đắc tội với ông ta, sẽ không có kết quả tốt.”

Vũ Gia Minh gھừ cọt nhìn Bà Kim Thủy, hấn nhếch mép hỏi: “Bà muốn tôi kết hôn với Đào Tuyết Viên, kết hôn để làm giàu cho gia đình ?” Vũ Gia Minh cười mỉa: “Nếu bà muốn, tại sao không gả con gái cho con trai nhà họ Triệu ?”

Em gái Vũ Gia Minh tái mặt, lạng cam nhìn Vũ Gia Minh.

Trong hai đứa em, đứa nào cũng sợ Vũ Gia Minh. Có thể nói hấn là nhân vật lợi hại, không một ai dám chọc. Nói về thủ đoạn và cách làm người tàn độc, thì hấn là nhân vật thứ nhất. Chỉ cần gây ra một bất lợi nhỏ cho hấn, kẻ đó sẽ bị lãnh hậu quả gấp mười lần.

“Mày đừng ăn nói hàm hồ. Gã con Kim Phụng cho tên công tử họ Triệu đẩy để nhanh chết sớm à ?” Bà Kim Thủy nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bóp cổ chết Vũ Gia Minh.

Tất cả công việc làm ăn trong gia đình đều do một tay Vũ Gia Minh quản lý. Bằng vào tài năng của mình, hắn đã từng bước đưa tập đoàn nhà họ Vũ vươn rộng ra bên ngoài. Ông Vũ Lâm – cha hắn tuy cũng có khả năng quản lý, nhưng không thể giỏi bằng hắn được.

Bà Kim Thủy sinh được một cô con gái đầu lòng, thằng con trai thứ hai mới chỉ có hơn 10 tuổi, nên không thể gánh vác công việc làm ăn của gia đình, cũng không thể giúp được gì cho ông Vũ Lâm.

Kim Phụng không có niềm đam mê kinh doanh, một lòng đi theo nghề thiết kế thời trang, tính cách hướng nội, ít nói.

Vũ Linh – em trai Vũ Gia Minh là một chàng trai hoạt bát, mau mắn mau miệng, tốt bụng và dễ thương, khác hẳn tính cách thâm trầm và ác liệt của Vũ Gia Minh.

Sự thành bại của gia đình nhà họ Vũ hoàn toàn phụ thuộc vào Vũ Gia Minh. Hắn chính là rường cột của gia đình.

Bà Kim Thủy mặc dù là một người đàn bà có dã tâm, nhưng không làm gì được. Con gái không quan tâm đến công việc kinh doanh của gia đình, con trai răm rắp nghe lời Vũ Gia Minh, thử hỏi bà còn làm gì được nữa. Có chăng, thỉnh thoảng bà còn biết dựa vào ông Vũ Lâm.

“Con nên suy nghĩ kĩ lại đi.” Ông Vũ Lâm bây giờ mới lên tiếng: “Nếu con hủy hôn với Đào Tuyết Viên sẽ gây ra nhiều sóng gió, hiện giờ mối quan hệ làm ăn với nhà họ Đào đang tốt đẹp, đừng gây thù chuốc oán với ông ta.”

“Nếu bố muốn, bố có thể bảo Đào Tuyết Viên chờ Vũ Linh mấy năm nữa, lúc đó cả hai gia đình sẽ kết làm thông gia.” Vũ Gia Minh khiêu khích nhìn ông Vũ Lâm: “Còn tôi không bao giờ có chuyện sẽ lấy Đào Tuyết Viên làm vợ. Người tôi yêu là Tú Linh, và chỉ có cô ấy mới là người phụ nữ mà tôi chọn.”

“Mày nên suy xét lại lựa chọn của mày đi.” Ông Vũ Lâm lạnh giọng bảo Vũ Gia Minh: “Nếu không quyền thừa kế sẽ không đến lượt của mày đâu.”

Vũ Gia Minh cười sảng sặc, hắn coi đây là chuyện khôi hài nhất thiên hạ.

Tú Linh càng lúc càng run, đầu cúi càng lúc càng thấp.

“Câm mồm !” Ông Vũ Lâm gầm lên: “Mày đừng quá cuồng ngạo ! Đừng tưởng mấy năm vừa qua tao giao công việc làm ăn của gia đình cho mày, thì mày có thể muốn làm gì thì làm. Biết điều thì mày hãy chia tay với con bé này ngay lập tức đi, sau đó đến nhà chủ tịch Đào xin lỗi và lấy Đào Tuyết Viên làm vợ.”

“Ông bắt tôi phải lấy Đào Tuyết Viên trong khi cô ta lên giường ngủ với một người đàn ông khác ?” Vũ Gia Minh cay đắng chất vấn ông Vũ Lâm. Hắn tưởng sau bao nhiêu năm hắn cố gắng làm việc vì gia đình nhà họ Vũ, bố hắn không còn coi hắn là một công cụ để kiếm tiền và làm giàu nữa, nhưng thật không ngờ, trong mắt của ông Vũ Lâm, ngoài người đàn bà tên Kim Thủy kia thì không còn coi một đứa con ngoài giá thú như hắn là gì nữa.

“Mày đã nhận được câu trả lời của tao rồi.” Ông Vũ Lâm lạnh nhạt trả lời Vũ Gia Minh. Ông ta chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của Vũ Gia Minh. Ông nhận nuôi hắn khi hắn gần 20 tuổi, cũng chỉ muốn đào tạo một kẻ làm thuê cho gia đình. Vũ Gia Minh mang lại nhiều giá trị lợi dụng cho ông ta.

“.....” Vũ Gia Minh cười nhạt, đôi mắt hắn lạnh băng. Nụ cười trên môi hắn dần dần héo tàn, cuối cùng thì mất hẳn.

Nếu nói rằng, hắn không chua xót là nói dối. Ai sinh ra mà chẳng mong muốn được cha mẹ mình thương yêu và chăm sóc. Hắn bắt hạnh khi phải mồ côi mẹ từ sớm, bắt hạnh khi có một người cha tuyệt tình và vô trách nhiệm. Nhưng bù lại, từ nay trở về sau hắn đã có Tú Linh bên cạnh mình.

Siết chặt lấy tay Tú Linh, Vũ Gia Minh nói: “Nếu thế, tôi cũng không còn gì để nói với ông nữa. Ông có chấp nhận cho tôi lấy Tú Linh hay không, đối với tôi không hề quan trọng. Tôi mang Tú Linh về đây không phải cầu mong ông đồng ý cho phép tôi lấy cô ấy, tôi mang cô ấy về đây vì tôi thiết nghĩ dù gì ông cũng là cha tôi. Nhưng thật không ngờ, ông vẫn chứng nào tật ấy. Nếu ông đã tuyệt tình với tôi như thế, ông cũng đừng trách tôi đối xử cạm tình với ông.”

Vũ Gia Minh nhìn thẳng vào mắt ông Vũ Lâm, trong đáy mắt hắn chứa toàn oán hận và căm phẫn: “Ông nghe cho rõ đây, tất cả mọi cổ phiếu trong công ty đều đã nằm gọn trong tay tôi rồi. Ông định cướp quyền thừa kế của tôi là hoàn toàn không có khả năng. Ông tưởng tôi ngu ngốc đến mức độ lao đầu vào làm việc như điên chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của ông thôi sao. Hừ ! Tôi đâu có ngu ngốc như thế. Ông muốn đấu với tôi, để xem bản lĩnh của ông có đủ cao không đã.”

Vũ Gia Minh đứng lên, hắn kéo Tú Linh đứng dậy theo: “Tôi sẽ không bao giờ đặt chân vào nhà họ Vũ thêm một lần nào nữa. Đám cưới của chúng tôi sẽ không có phần của các người.”

Nói xong, hắn nắm tay Tú Linh, cùng Tú Linh rời khỏi phòng khách, bỏ lại sau lưng tiếng rống gầm của ông Vũ Lâm và tiếng hét chói tai của bà Kim Thủy.

Chương 44

Đã hơn một tháng trôi qua, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Thư Phàm đã chờ đợi, chờ trong nỗi mòn mỏi lo sợ. Thư Phàm rất sợ, sợ Hoàng Tuấn Kiệt sẽ đột ngột bỏ mình mà đi. Thư Phàm đã chờ, chờ hẵn hơn một tháng rồi nhưng mà tại sao hẵn vẫn chưa tỉnh lại, tại sao hẵn không chịu lắng nghe tiếng nói chân thành xuất phát từ tận đáy lòng của Thư Phàm ?

Sáng nay cũng giống như mọi ngày khác, Thư Phàm ngồi trong phòng bệnh đọc truyện cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe. Thư Phàm không bao giờ từ bỏ niềm tin và hy vọng của mình. Mặc kệ phải chờ đợi hẵn bao nhiêu năm, Thư Phàm cũng chờ.

Đột nhiên tiếng máy đo nhịp tim kêu lên những tiếng bíp chói tai, Thư Phàm giật mình kinh sợ buông rơi cuốn sách xuống sàn nhà.

Đứng bật dậy, Thư Phàm sắc mặt tái nhợt, đầy mắt long lanh lệ, vội bấm chuông gọi bác sĩ phụ trách chữa trị cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Chưa đầy một phút sau, hai bác sĩ và hai cô y tá nhanh chóng chạy vào phòng.

Họ tiến hành sốc điện, soi đồng tử co giãn trong mắt Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm đứng chết lặng một chỗ, mắt mờ mịt nước nhìn hai bác sĩ, người ấn vào vai Hoàng Tuấn Kiệt, người dùng máy áp lên ngực hẵn.

Từng tiếng nói của họ vọng vào tai Thư Phàm như tiếng chuông ngân, đầu Thư Phàm trống rỗng, nước mắt tuôn như mưa. Thư Phàm cắn chặt môi, ngăn không cho tiếng nấc phát ra khỏi cổ họng.

Siết chặt nắm đấm, Thư Phàm tự nhủ với lòng là phải cố gắng lên, phải kiên cường vượt qua mọi chuyện. Thư Phàm không cho phép mình ngục ngã, không cho phép mình buông xuôi. Nếu Thư Phàm cũng yếu đuối, thì lấy ai đứng ra gánh vác mọi chuyện. Hoàng Tuấn Kiệt giờ chỉ còn lại một mình Thư Phàm. Có thể hẵn không thể mở mắt ra nhìn Thư Phàm, nhưng hẵn vẫn cảm nhận được sự hiện diện của Thư Phàm bên cạnh hẵn.

Một phút, hai phút trôi qua... năm phút, mười phút... màn hình đo nhịp tim trên máy tính là một đường thẳng, lúc đầu còn nhấp nháy sau đó mờ dần, rồi tắt hẵn.

Bác sĩ liên tục dùng máy sốc điện, những cú nẩy liên tiếp, nhưng không còn tác dụng nữa, trái tim Hoàng Tuấn Kiệt đã ngừng đập rồi.

Thư Phàm khụy chân xuống sàn nhà, hai tay bịt chặt miệng, nước mắt tuôn trào như thác lũ, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má.

Thư Phàm đã cầu mong ngày nào đó có thể cùng Hoàng Tuấn Kiệt sánh đôi trở về Việt nam ra mắt gia đình, sau đó cả hai sẽ cùng nhau tạo dựng một gia đình hạnh phúc, tràn ngập tình yêu và tiếng cười. Nhưng nay tất cả đã kết thúc rồi, Hoàng Tuấn Kiệt đã chết. Chết có nghĩa là hết, là kết thúc tất cả mọi ân oán trên đời, cũng kết thúc luôn mối lương duyên tốt đẹp của hai người.

Hai bác sĩ thờ dài, kéo tấm màn màu trắng đến ngang ngực Hoàng Tuấn Kiệt. Họ đã cố gắng hết sức nhưng đành lực bất tòng tâm. Quyết định ai sống hay chết không nằm trong khả năng của họ. Có đôi khi ý chí của con người có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay của tử thần.

“Chúng tôi rất tiếc.” Một trong hai vị bác sĩ vỗ nhẹ vào vai Thư Phàm. Ông ta mấp máy môi, định nói thêm điều gì đó, nhưng tự thấy vào lúc này thì không nên nói gì cả, tất cả những lời đó chỉ là một công thức sáo rỗng mà thôi.

Thư Phàm quỳ trên nền đất lạnh, quỳ rất lâu, quỳ đến khi hai đầu gối tê dại, nước mắt cũng không còn chảy ra nữa. Từ từ, Thư Phàm run rẩy đứng lên. Bị cơn choáng váng đánh úp, Thư Phàm liêu xiêu bước lại gần giường bệnh.

Hoàng Tuấn Kiệt nằm đấy, nằm thật im, sắc mặt của hẵn tái nhợt, thân nhiệt lạnh tựa băng, hẵn không còn thở nữa.

Thư Phàm khụy gối, run run cầm lấy tay Hoàng Tuấn Kiệt. Áp tay Hoàng Tuấn Kiệt vào má, Thư Phàm nghẹn ngào khóc nức nở. Thư Phàm có rất rất nhiều điều muốn nói cho Hoàng Tuấn Kiệt nghe, nhưng tất cả đã muộn rồi. Hẵn đã chết, đã bỏ Thư Phàm mà đi.

Thư Phàm không biết một người mất đi người thương yêu duy nhất của mình sẽ có cảm giác gì. Còn riêng đối với Thư Phàm, Thư Phàm thấy nỗi đau đang cào xé tim gan, bóng tối đang nuốt trọn mất linh hồn mình. Nỗi đau trong lòng Thư Phàm không thể diễn tả bằng lời, không bút mực nào có thể tả xiết. Hoàng Tuấn Kiệt là người con trai đầu tiên khiến Thư Phàm rung động, khiến Thư Phàm yêu, cũng là người duy nhất dạy cho Thư Phàm hiểu thế nào là ái tình.

Thư Phàm gất gao nắm chặt lấy tay Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm nắm thật chặt lấy, như thể sợ hẵn sẽ tan biến vào hư không, sẽ biến mất ngay lập tức. Không ! Thư Phàm không cho phép hẵn bỏ mình đi như thế, cũng không thể nhìn hẵn chết trước mặt mình. Nhưng Thư Phàm có thể làm được gì, Thư Phàm đâu có sức mạnh siêu nhiên, cũng đâu phải là một người có khả năng cải tử hồi sinh ?

Là một thầy thuốc tài năng thì thế nào, chữa khỏi được bệnh tật cho nhiều người thì sao, Thư Phàm cũng không thể cứu sống được Hoàng Tuấn Kiệt.

Đến khi ông Gia Huy, ông Hoàng, bà Diễm Thúy và Hoàng Từ Ki đến, Thư Phàm cũng không hay biết.

Thư Phàm khóc đến là người, gần như ngất đi.

Ông Gia Huy đau xót nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, trên mặt ông hiện lên vẻ ưu thương và sầu bi. Ông là người có lỗi nhiều nhất với Hoàng Tuấn Kiệt. Khi nhận ra sai lầm của mình, ông đã hối cải, đã cố gắng làm mọi thứ để bù đắp lại cho Hoàng Tuấn Kiệt, muốn cải thiện lại mối quan hệ căng thẳng và không mấy tốt đẹp giữa hai cha con, nhưng ông Trời không chiều lòng người, bắt một người đầu bạc phải tiễn một người đầu xanh đi trước.

Hoàng Từ Ki không nói gì, đôi mắt hần đục ngầu, mái tóc rối bù vì vô nát. Hần cũng thương tâm chẳng kém gì ông Gia Huy. Tuy rằng hai anh em chẳng mấy khi nói chuyện với nhau, và lần nào nói chuyện hần cũng dùng những lời lẽ sắc nhọn để chọc giận Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng hần làm thế cũng chỉ vì hần ghen tị và muốn Hoàng Tuấn Kiệt chú ý đến hần mà thôi. Hôm nay, tất cả đã kết thúc rồi, người anh trai mà hần vừa ngưỡng mộ vừa cảm thấy căm ghét và ghen tị đã không còn sống trên đời này nữa.

Bà Diễm Thúy đứng đứng nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Bà ta đã mong Hoàng Tuấn Kiệt chết từ lâu, nay Hoàng Tuấn Kiệt không còn nữa, thật đúng với nguyện vọng và mong ước của bà ta.

Vũ Gia Minh và Tú Linh cũng đến ngay sau đó.

Tú Linh ôm lấy chị gái. Tú Linh khóc theo Thư Phàm.

Vũ Gia Minh lặng lẽ đứng bên cạnh mép giường, đôi mắt hần đau buồn nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt là một người bạn thân, một tri kỉ và là một người anh của Vũ Gia Minh. Hần chết đi, để lại một người cô độc không có bạn tri âm, không tìm được một đối thủ xứng tầm. Nếu hần là một người phụ nữ giống như Thư Phàm và Tú Linh, hần cũng muốn khóc, muốn rơi lệ, muốn nói hết mọi tình cảm dồn nén bao nhiêu năm qua mà hần dành cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Trong phòng, mỗi người đều có những tâm trạng và tình cảm khác nhau khi nhận được tin Hoàng Tuấn Kiệt đã chết. Cách làm người của Hoàng Tuấn Kiệt khiến bất cứ ai cũng không thể chê trách. Nếu hần được sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình thường, có đầy đủ cả cha lẫn mẹ, được họ thương yêu và chăm sóc, cuộc sống và tương lai của hần sẽ khác đi. Và có lẽ đến bây giờ hần đang sống rất vui vẻ và thoải mái ở một nơi nào đó.

Khi bác sĩ vào phòng, kéo tấm màn màu trắng phủ kín khuôn mặt Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã gào lên, tay lật bỏ tấm màn. Thư Phàm không muốn họ đối xử với Hoàng Tuấn Kiệt như một người đã chết.

“Hoàng Tuấn Kiệt chỉ là đang ngủ thôi, anh ấy vẫn còn chưa có chết, anh ấy vẫn còn đang sống.” Thư Phàm không ngừng lầm bầm, miệng thì thảo nói chuyện, nước mắt giống như dòng suối nhỏ cứ tí tách rơi mãi.

Mọi người trong phòng lặng người, tất cả đều thương xót nhìn Thư Phàm. Họ không dám lên tiếng ngăn cản và khuyên can Thư Phàm.

Thư Phàm vì thương tâm quá độ, đã ngất xỉu trước khi bác sĩ chuyển Hoàng Tuấn Kiệt đến nhà xác của bệnh viện.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen, từng cơn mưa nặng hạt rơi xuống nhân gian. Phải chăng ông Trời đang khóc thương cho cái chết của Hoàng Tuấn Kiệt ?

Hoàng Tuấn Kiệt mất, đám tang nhanh chóng được tổ chức. Một điều lạ lùng là kể từ lần ngất xỉu trong phòng bệnh của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm không còn khóc, cũng không còn ngất xỉu nữa. Thư Phàm lạnh cảm, lạnh lùng và bình thản đứng nhìn hết thấy. Thư Phàm đứng nhìn người ta đem chôn cất Hoàng Tuấn Kiệt, đứng nhìn hần được đưa xuống huyệt đạo. Khi nắm mồ của hần được xây cất nên, Thư Phàm đứng lặng lẽ, nước mắt thấm ướt gò má, môi run run.

Mấy ngày gần đây, ngày nào trời cũng đổ cơn mưa rào, mưa thấm sâu vào lòng đất, mưa khiến lòng người thêm lạnh giá, thêm tê tái và cô đơn. Nỗi đau trong lòng Thư Phàm quá lớn, lớn đến nỗi cơ hồ Thư Phàm tưởng mình đã chết rồi.

Hoàng Tuấn Kiệt đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh. Hần ra đi, bỏ lại tất cả, bỏ lại Thư Phàm sống cô đơn một mình, bỏ lại mối lương duyên tốt đẹp của hai người. Có lẽ hần cũng không muốn thế, nhưng số phận của hần đã an bài, đã định sẵn cho hần phải rời xa Thư Phàm mãi mãi.

Ở tít trên cao kia, hần sẽ cầu nguyện cho Thư Phàm, sẽ chúc phúc cho Thư Phàm tìm được một người đàn ông thực lòng yêu Thư Phàm, tìm được một người có thể mang lại hạnh phúc và nụ cười trên môi Thư Phàm.

Con người ta khi phải lãnh chịu quá nhiều đau đớn và mất mát, trái tim sẽ đóng băng cả lại, tình ái cũng mất đi, niềm tin cũng không còn. Thư Phàm đã đánh mất tất cả, đã đánh mất đi niềm vui sống của mình, nụ cười cũng không còn nở trên môi nữa. Thư Phàm đã quên vì ai mà mình cười, vì ai mà mình vui vẻ sống.

Thư Phàm quỳ xuống trước nấm mộ của Hoàng Tuấn Kiệt, tay run run vuốt ve dòng chữ khắc trên tấm bia. Thư Phàm nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió thổi, lắng nghe tiếng nói tận sâu trong đáy lòng mình. Nước mắt làm mặn chất bờ môi, nước mắt sát thêm muối vào lòng và trái tim bị tổn thương của Thư Phàm.

Thư Phàm không biết trách ai, cũng không biết hận ai. Có chăng cũng nên là hận chính mình bất lực không thể cứu được người yêu, không thể dành giật lại hần từ bàn tay tử thần.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm thì thầm gọi tên Hoàng Tuấn Kiệt, tiếng nói vang vọng ra xa, được gió mang đi bay khắp thiên đàng địa cửu. Thư Phàm muốn nhờ gió gửi đi thông điệp nhớ thương của mình đến Hoàng Tuấn Kiệt, muốn hắn biết mình yêu hắn nhiều như thế nào. Thư Phàm sẽ không bao giờ quên hắn, không bao giờ quên.

Thư Phàm cười, vừa cười vừa khóc: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh nhớ gì không, có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không ? Lúc đó anh thật ngốc, cũng thật ngạo mạn. Nói thật, lúc đó em đã rất muốn dùng thuốc độc chết anh, trả thù anh tội dám dùng thuốc mê khiến em ngủ say, sau đó anh còn dám giam giữ em nữa. Nhưng mà....” Thư Phàm thút thít, nghẹn ngào: “Nhưng mà nếu anh không giam giữ em, có lẽ hai chúng ta đã không có nhiều thời gian ở bên nhau, cũng không biết rằng cuộc gặp gỡ đó là định mệnh của hai chúng ta.”

Tú Linh quỳ khóc bên cạnh Thư Phàm. Tú Linh không biết nói gì cả, chỉ biết rằng mình phải ở bên cạnh Thư Phàm. Tú Linh sợ Thư Phàm nghĩ quẩn, sợ Thư Phàm không vượt qua được cú sốc tinh thần. Mất đi người mình yêu thương, đối với bất cứ ai cũng là một nỗi đau quá lớn.

Vũ Gia Minh đứng bên cạnh hai chị em Thư Phàm, hắn cũng không lên tiếng nói gì, đôi mắt hắn rất sâu, sâu đến nỗi không nhìn thấy đáy.

Buổi chiều, nghĩa trang thật vắng vẻ, không khí se se lạnh, từng cơn gió thỉnh thoảng lại thổi qua, quét nhẹ những chiếc lá khô. Hàng cây phong linh rung rung, bay theo gió, từng chiếc lá vàng nhấp nhô bay lên bay xuống. Cánh lá mỏng phất phơ tựa như hàng trăm hàng nghìn cánh tay đang vẫy chào, tựa như những chiếc khăn tang đang tiễn đưa linh hồn của Hoàng Tuấn Kiệt lên thiên đường.

Thư Phàm quỳ trước mộ Hoàng Tuấn Kiệt, quỳ đến khi hai đầu gối tê dại, nước mắt không ngừng chảy, nỗi đau càng lúc càng đầy tựa như sóng trào đang mãnh liệt đập vào ghềnh đá. Tiếng nói vang vọng xa xăm đang gọi thần trí Thư Phàm bay xa. Thư Phàm đang ở đây, mà linh hồn đã phiêu lãng đến phương trời nào. Trong cõi trời đất, giữa thân và phật, giữa sống và chết, giữa thiên đường và địa ngục, Thư Phàm không biết mình nên đi đâu để tìm hình bóng của Hoàng Tuấn Kiệt, đi đâu để tìm lại những thứ mà mình đã đánh mất.

Hai người rất gần nhau, nhưng lại không thể cảm nhận được sự tồn tại của nhau, cũng không thể chạm vào. Từ nay về sau, mỗi khi nhớ đến Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm chỉ có thể cảm nhận được sinh khí của hắn bằng cách nhắm mắt lại và đặt tay lên trái tim mình. Ở đây, vĩnh viễn có một chỗ trống dành cho Hoàng Tuấn Kiệt, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Chết có thể khiến người ta chia cách nhau mãi mãi, nhưng không thể ngăn cản được tình yêu mà cả hai dành cho nhau, có khi còn khiến họ nhớ và yêu nhau nhiều hơn.

Thư Phàm sẽ nhớ mãi, nhớ mãi cái ngày gặp được Hoàng Tuấn Kiệt và nhớ mãi hình ảnh của hắn trong trái tim mình.

Quẹt nước mắt, chống tay xuống đất, Thư Phàm từ từ đứng dậy. Loạng choạng đứng không vững, thân hình không ngừng run rẩy, nhưng ánh mắt Thư Phàm vẫn quật cường, vẫn cao ngạo ngẩng cao đầu. Thư Phàm ngước mắt lên nhìn trời xanh, khóc môi Thư Phàm nhếch lên.

Thư Phàm oán hận sự bất công của ông trời, oán hận ông không phân biệt được người tốt và người xấu, oán hận ông không có thiên lý.

Thư Phàm thách thức với cái chết, cũng đã chuẩn bị tinh thần để đối đầu với tất cả. Thư Phàm muốn bọn người xấu phải trả giá. Hoàng Tuấn Kiệt chết đi, không có nghĩa là Thư Phàm sẽ bỏ qua cho họ, mà ngược lại Thư Phàm còn trả thù họ tàn khốc hơn.

“Vũ Gia Minh ! Việc tôi nhờ anh, anh đã làm đến đâu rồi ?” Thư Phàm quay lại nhìn Vũ Gia Minh, lạnh lùng hỏi hắn.

“.....” Vũ Gia Minh giật mình, lo sợ nhìn Thư Phàm. Bây giờ trông Thư Phàm đáng sợ quá, trông chẳng khác gì một sát thủ máu lạnh trong truyền thuyết.

“Anh vẫn chưa làm hay đã làm xong rồi, chỉ cần trả lời tôi một câu thôi.” Thư Phàm sắc mặt tái ngợt, ngữ khí sắc lạnh, đôi mắt ánh lên những tia nhìn phần nộ và căm thù.

“Xong rồi.” Vũ Gia Minh đáp. Hắn chỉ nói duy nhất hai từ, nhưng Thư Phàm đã đủ hiểu.

“Chúng ta đi về thôi.” Thư Phàm chậm chậm bước đi, mỗi bước chân là một giọt nước mắt, lòng Thư Phàm buồn đau, nỗi thống khổ đọng đầy, nghẹn ứ trong lồng ngực.

Tú Linh nắm chặt tay Thư Phàm, cùng Thư Phàm bước đi. Tú Linh cúi đầu, đếm từng nhịp bước chân đi.

Ba con người, mang ba tính cách khác nhau, cũng có ba suy nghĩ khác nhau. Buổi chiều hôm nay, họ đến đây đưa tiễn Hoàng Tuấn Kiệt, tiễn đưa con người họ yêu thương và trân trọng.

Từ phía sau một gốc cây cổ thụ được trồng ven đường gần nghĩa trang, hai người đàn ông bước ra. Chờ hình bóng Tú Linh, Thư Phàm và Vũ Gia Minh đi khuất, hai kẻ lạ mặt tiến đến ngôi mộ mới xây của Hoàng Tuấn Kiệt.

Nhìn hai bó hoa đặt cạnh tấm bia mộ, hai người liếc mắt nhìn nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt chết đi đã giải quyết được rất nhiều chuyện cho bọn họ. Từ nay, họ không còn phải đuổi giết hắn ở khắp nơi, cũng không còn phải nghe mệnh lệnh của cấp trên, không còn phải nghe những câu khiển trách, những lời lẽ đượm mùi máu tanh nữa. Hoàng Tuấn Kiệt đã chết rồi, chết là hết, là kết thúc tất cả mọi ân oán trên đời.

.....

Buổi chiều, ông Gia Huy ngồi một mình trong văn phòng làm việc trên lầu hai. Hoàng Tuấn Kiệt đã được chôn cất cách đây gần một tuần, cũng là ngần ấy thời gian ông Gia Huy tự nhốt mình trong phòng. Ông không muốn tiếp xúc và nói chuyện với bất cứ ai.

Sức khỏe của ông càng ngày càng yếu kém, sắc mặt không có một chút sinh khí, mà tái nhợt tựa như một người chết, đôi mắt ông mờ đục.

Ông Gia Huy ngồi đấy, ngồi thật im, ngồi bất động giống như một pho tượng làm bằng đá, mắt ông trừng trừng nhìn vào khoảng không trước mặt, suy nghĩ trong ông hỗn loạn, rồi dần dần trở nên mờ ảo, cuối cùng là một khoảng trắng vô tận.

Ông Gia Huy đang nhớ thương về Hoàng Tuấn Kiệt, đang tự tái hiện lại những kỉ niệm gần gũi và í ới mà hai cha con đã có với nhau. Ông hối hận vì mình đã không dành nhiều thời gian và dành nhiều tình cảm cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Ông hối hận, muốn bù đắp cho hấn nhưng đã không còn kịp nữa. Kịp chăng khi mà hấn đã chết rồi, thân xác hấn đã vùi sâu dưới lòng đất lạnh ? Thế mới biết, khi người thân ái còn sống, hãy biết quý trọng mà nâng niu và che chở.

Đột nhiên, trái tim ông muốn tổ tung, muốn vỡ ra thành từng mảnh. Đau, đau đến nỗi thân hình ông co quắp, khuôn mặt rúm ró, nhần nhúm lại như một mớ giẻ rách. Tay ôm lấy ngực, ông ngã lăn đùng xuống sàn nhà, tiếng va chạm liên tục vang lên.

Bước chân trên sàn nhà sạt sạt, tiếng hét, tiếng bước chân chạy, tiếng mở cửa, tạo nên những âm thanh hỗn độn, như vọng lên từ dưới địa ngục. Âm thanh này đâu dành cho một người sống, mà nên dành cho một người đã chết, một người đã khuất xa, cách đây mấy hôm.

“Ông chủ ! Ông không sao chứ ?” Ông Hoàng lao vào phòng, cố gắng nâng thân hình của ông Gia Huy dậy.

Ông Gia Huy túm chặt lấy vạt áo của ông Hoàng, miệng ông thều thào: “Thuốc...thuốc...” Thân hình ông Gia Huy co lại thành một đoàn, các thớ cơ trên mặt co giật, mặt ông càng lúc càng tái, càng nhợt nhạt, sắc màu phai nhạt như một tờ giấy bị ngâm lâu trong nước lạnh.

“Thuốc ? Thuốc nào ?” Ông Hoàng ngữ khí là lạ, khác hẳn với thái độ cung kính thường ngày.

Ông Gia Huy lấy hết sức bình sinh gia tăng lực vào lòng bàn tay, miệng lại thều thào nói: “Thuốc...thuốc trợ tim...trong...trong...” Một cơn co giật khiến ông Gia Huy sùi bọt mép, mặt trợn ngược, giọng nói đứt quãng, hơi thở hồng hộc.

Ông Hoàng gỡ từng ngón tay ông Gia Huy đang nắm chặt cổ áo mình ra.

Ông Gia Huy thống khổ ôm lấy ngực, nước dãi nhều ra càng lúc càng nhiều, những cú giật không ngừng ra tăng. Nhìn ông bây giờ giống hệt một kẻ bị bệnh động kinh đang lên cơn hấp hối, sắp từ biệt cõi đời.

Ông Hoàng ngồi xổm bên cạnh ông Gia Huy, hứng thú nhìn ông Gia Huy bị bệnh tật dày vò và hành hạ.

“Thuốc...thuốc.....” Ông Gia Huy nhìn ông Hoàng bằng đôi mắt cầu xin, tròng mắt ông xoay chuyển, đôi mắt không còn hiện lên những tia nhìn sắc bén và cao ngạo nữa, sắc màu trong mắt ông trong suốt và mờ nhạt, ánh sáng đang tắt dần.

“Đã đến lúc ông đi theo thằng con trai của mình rồi.” Ông Hoàng cười nhạt, đôi mắt sắc tựa dao: “Ông lẽ ra nên chết sớm đi mới phải, chết sớm đi để người khác không phải gánh tội thay ông, nhưng ông lại sống lâu quá.” Ông Hoàng thu lại khuôn mặt tươi cười của mình, ông ta nhe nanh múa vuốt, thâm trầm bảo ông Gia Huy: “Thằng con trai cả của ông thật đáng thương, nó là một đứa trẻ mồ côi, không được nuôi dưỡng tử tế. Lẽ ra tôi đã buông tha cho nó, không muốn hại chết nó, nhưng vì nó là con trai của ông, là kẻ kế thừa tài sản của ông nên tôi phải diệt trừ hậu hoạn do ông để lại.”

Ông Gia Huy vẫn co giật, mặt trợn ngược, khuôn mặt vặn vẹo khó coi.

“Cảm giác kẻ đầu bạc phải đưa tiễn một kẻ đầu xanh đi trước thế nào ?” Ông Hoàng dùng bàn chân đạp nhẹ vào thân hình co giật của ông Gia Huy: “Cảm giác không tệ đúng không ? Tôi muốn ông phải cảm giác mất đi người thân của mình, nếm trải cảm giác dằn vặt, ăn năn hối hận và nuối tiếc khi không làm gì được, muốn bù đắp mà không thể bù đắp được nữa.”

Ông Gia Huy cắn chặt môi, mắt căm phẫn trừng trừng nhìn ông Hoàng.

Ông Hoàng cuồng ngạo cười như điên: “Ông đang rất muốn chữa tôi đúng không ? Muốn chữa tôi là một kẻ phản bội, một kẻ ti tiện chứ gì ?” Ông Hoàng di bàn chân đi giày màu đen vào lòng bàn tay ông Gia Huy, khiến ông Gia Huy bật lên một tiếng kêu rên.

“Ông cũng sắp chết rồi. Để ông chết được nhắm mắt, tôi sẽ nói cho ông nghe nguyên nhân vì sao.” Ông Gia Huy cười nhạt, khuôn mặt vênh vảo đắc ý: “Tôi đã đi theo ông hơn 20 năm, hơn hai mươi năm làm đầy tớ trung thành cho ông. Tôi đã làm cho ông biết bao nhiêu việc, đã bán mạng cho ông, nhưng bù lại tôi được gì, tôi không được gì cả. Tôi chỉ là một con chó trung thành của ông thôi.” Càng nói ông Hoàng càng cao giọng, càng căm phẫn ông Gia Huy: “Ông là một kẻ tuyệt tình, một kẻ ích kỉ chỉ biết có mình. Tôi đã làm nhiều việc cho ông nhiều như thế, lẽ ra ông phải cho tôi một thứ gì đó mới phải. Nhưng không, ông không cho tôi thứ gì cả, ông bắt tôi phải cúc cung tận tụy với ông cả đời. Tôi là một con người, tôi cũng hoài bão của riêng mình, chỉ cần ông giao lại chức vụ phó chủ tịch của tập đoàn cho tôi, tôi sẽ vui vẻ để thằng Tuấn Kiệt kế thừa công ty. Nhưng đằng này....”

Ông Gia Huy bị một cơn co giật khiến cho thân hình này lên cao tựa như một quả bóng bàn rơi xuống mặt đất.

Ông Hoàng cười khẩy, nói tiếp: “Nhưng đằng này, ông lại giao lại toàn bộ công việc làm ăn cho thằng Tuấn Kiệt, ông bắt tôi phải đứng đằng sau lưng một thằng oắt con miệt còn hơi sữa, không có công trạng gì.”

“Vi... vì cái gì?” Ông Gia Huy gắng gượng phát ra tiếng. Khi biết Hoàng Tuấn Kiệt bị một người đàn ông bí ẩn thuê sát thủ giết chết, ông Gia Huy luôn nghĩ người đó là một trong số kẻ thù của gia đình, nhưng trăm triệu lần ông không nghĩ đến người đó lại chính là người thân tín bên cạnh mình.

Ông Hoàng là một người trung thành, một người bạn tốt, đã đi theo ông Gia Huy hơn 20 năm, cả hai đã trải qua biết nhiều thăng trầm trong cuộc sống, có những lúc tưởng chừng như không vượt qua được, nhưng nhờ đoàn kết cả hai lại vượt qua tất cả. Không ngờ đến ngày hôm nay, ông Gia Huy mới biết ẩn dấu sau bộ mặt hiền lành, thái độ cung tận tụy của ông Hoàng là một kẻ thâm hiểm, giỏi dùng mưu kế, tính toán hại người.

“Vì cái gì ?” Ông Hoàng bật cười: “Tại sao tôi phải phản bội lại ông sao ? Hừ !” Ông Hoàng kinh thường bảo ông Gia Huy: “Tôi không muốn làm một con chó suốt ngày phải đi theo sau lưng ông nữa, tôi muốn được làm chủ, muốn được hô phong hoán vũ.”

Ông Gia Huy cười khò, ánh mắt ông vừa bị phần vừa ưu thương.

Ai sinh ra cũng muốn được làm chủ, cũng có tham vọng được nhanh chóng làm giàu và đứng trên muôn người. Chỉ vì ích kỉ của cá nhân mình đã hại biết bao nhiêu người vô tội.

“Còn một việc tôi muốn nói cho ông biết nữa.” Ông Hoàng thâm độc nhìn ông Gia Huy đang hấp hối: “Người vợ đầu gối tay ấp của ông đã thuộc về tôi từ lâu rồi. Những viên thuốc mà ông uống hàng ngày đều được pha một ít độc rục. Ông thử tính xem, thời gian ông uống thuốc bao lâu, thì cũng gần ấy thời gian ông tích tụ độc tính trong người.” Ông Hoàng cười sang sảng, giọng cười của một con sói phải ẩn mình quá lâu nay mới lộ ra bộ mặt thật của mình.

“Mày....mày.....” Ông Gia Huy ghé tòm nhìn ông Hoàng. Mặc dù rất muốn giết chết kẻ phản trắc này, nhưng ông không còn đủ sức để làm việc đó. Cái chết sẽ đến rất nhanh với ông. Cuối cùng ông cũng có thể đi gặp mặt thẳng con trai của mình.

“Ông yên tâm mà ra đi đi. Vợ con ông đã có tôi chăm sóc rồi. Tôi sẽ tạm thời sẽ không làm hại gì đến thằng Tử Kỳ, nếu như nó không đối đầu với tôi. Nhưng nếu nó có lòng phản bội, thì cũng rất nhanh thôi, nó sẽ theo ông và thằng Tuấn Kiệt xuống dưới cừu tuyến.”

Trong khi ông Hoàng đang dương dương tự đắc, cười như một con thú điên, từ trong cánh cửa tủ được xây âm vào tường vang lên những tiếng lách cách. Năm, sáu bóng người đi ra.

Ông Hoàng giật mình, ngược mắt nhìn cánh cửa tủ tự động mở ra. Khi bị năm, sáu người đàn ông bao vây vào giữa, ông Hoàng kinh hoàng, biết mình gặp chuyện chẳng lành. Ông ta tưởng kế hoạch của mình hoàn toàn không có một khe hở, sẽ không bị người khác phát hiện ra. Nhưng không ngờ khi gần đến được đích, do quá ngạo mạn, ông ta đã không nghĩ đến trường hợp ông Gia Huy đã đề phòng ông ta từ lâu, và đã phát hiện ra sơ hở của ông ta.

Ông Gia Huy được một người đàn ông mặc vét đen nâng dậy.

Ông Hoàng mở to mắt nhìn cảnh ông Gia Huy bình thần dùng khăn tay lau đi nước dãi chảy ra khóe mép, trên môi ông Gia Huy nhếch lên một nụ cười lạnh lùng và khinh bỉ.

Ông Hoàng siết chặt nắm tay, thân hình trấn động, lão đảo, lùi lại phía sau mấy bước chân.

“Ông... ông không bị trúng độc ?” Ông Hoàng không dám tin vào mắt mình. Rõ ràng lúc này, ông ta thấy ông Gia Huy nằm co quắp dưới sàn nhà, mắt trợn ngược, khuôn mặt nhăn nhúm. Tại sao bây giờ ông Gia Huy lại bình thường trở lại, không có việc gì ?

“Tôi từng bị trúng độc, nhưng không phải hôm nay.” Ông Gia Huy nhàn nhạt trả lời. Trong mắt ông bây giờ chỉ còn lại cảm giác chán ghét và căm thù. Ông muốn ông Hoàng phải trả giá cho những gì mà ông ta đã gây ra. Mặc dù tình nghĩa hơn 20 năm đã có giữa hai người không thể phủ nhận được, ông cũng không bao giờ quên. Nhưng phản bội là phản bội, thuê sát thủ giết chết Hoàng Tuấn Kiệt và dùng thuốc để đầu độc ông là sự thật. Ông không thể bỏ qua cho ông Hoàng. Bỏ qua cho kẻ thù của mình, có nghĩa là đã tự đưa bản thân mình vào con đường tử lộ. Một khi đã có dã tâm làm phản, đã tuyệt tình muốn giết người để chiếm tài sản, đâu còn để ý đến đạo lý và tình người nữa.

“Ông... ông đã nghi ngờ tôi từ khi nào ?” Ông Hoàng không còn cười được nữa, đôi mắt của ông ta bây giờ chỉ có hoảng loạn và khiếp sợ. Ông ta hiểu tính cách làm người của ông Gia Huy. Ông Gia Huy không bao giờ tha thứ cho kẻ thù của mình, cũng không để cho kẻ đó được sống khả giả. Đôi khi có nhiều hình phạt trả thù còn khủng khiếp hơn cái chết gấp nhiều lần.

“Từ lúc thằng Tuấn Kiệt bị tai nạn giao thông. Tôi luôn nghĩ tại sao thằng Tuấn Kiệt luôn bị người khác phát hiện ra sơ hở của mình. Nó đi đâu làm gì cũng có một đồng vệ sĩ kẻ bên cạnh, mọi mối quan hệ và sinh hoạt của nó đều được bảo mật một cách kĩ lưỡng, nhưng không hiểu tại sao vẫn luôn bị lộ ra.” Ông Gia Huy ngồi xuống ghế. Cầm tách trà trên bàn, ông từ tốn uống một ngụm: “Điều này xảy ra chỉ có một khả năng là bên cạnh thằng Tuấn Kiệt có nội gián. Tình hình làm ăn của công ty dạo này thất thoát và thua lỗ rất nhiều. Ban đầu, tôi cho rằng do tài năng quản lý của thằng Tuấn Kiệt kém, nhưng sau khi ngầm ngầm cho người đi điều tra, tôi thấy không phải.”

Ông Gia Huy đặt tách cả phê xuống mặt bàn, mắt khinh miệt chiếu thẳng vào thân hình hơi run rẩy của ông Hoàng: “Ông đã bắt tay hợp tác với đối thủ của công ty, bí mật bán nhiều cổ phiếu ra bên ngoài với giá rẻ, hơn nữa ông còn cố tình cho người phá hoại, tung tin giả khiến cổ phiếu của công ty giảm mạnh, đây là còn chưa kể đến việc ông còn bòn rút tài sản của công ty để làm của riêng.”

Ông Hoàng càng nghe sắc mặt càng tái nhợt. Niềm kiêu hãnh, khuôn mặt dương dương tự đắc của ông ta sớm đã không còn. Ông ta tưởng rằng mình có thể đánh bại được ông Gia Huy, nhưng đến cuối cùng ông ta mới cay đắng nhận ra ông ta vĩnh viễn cũng chỉ là một con chó đi theo sau lưng ông Gia Huy mà thôi.

“Thuốc độc mà ông cho tôi uống, ông có biết vì sao hơn một tháng nay sức khỏe của tôi khá hơn nhiều không ?” Ông Gia Huy mỉm cười, neho mắt nhìn ông Hoàng.

Trong đầu ông Hoàng nghĩ đến một người, đột nhiên ông ta hiểu ra tất cả. Lòng căm phẫn và hối hận trong ông ta đang cào xé tim gan, ông ta hối hận đã không cho người giết chết Thư Phàm, đã bỏ qua không chú ý đến Thư Phàm vì cho rằng Thư Phàm là một người vô hại.

Nhìn vẻ mặt hết xanh rồi lại trắng của ông Hoàng, tâm trạng ông Gia Huy khá hẫng lên: “Tôi nghĩ ông cũng đoán ra người đó là ai rồi.”

“Cạch !” Cánh cửa phòng hé mở, Thư Phàm bước vào trong.

Ông Hoàng trừng trừng nhìn Thư Phàm, ông ta ai oán nhìn Thư Phàm không chớp mắt. Ông ta không thể nuốt nổi cục tức và uất hận này. Kế hoạch của ông ta hoàn hảo và tỉ mỉ như thế, tại sao có thể bại dưới tay một con nhóc mặt búng ra sữa, vết mũi chưa sạch ?

Nếu Thư Phàm biết ông Hoàng coi mình là một đứa trẻ con mặt búng ra sữa và vết mũi chưa sạch, Thư Phàm đã dùng độc được hái trong rừng độc chết ông ta rồi, hay là đem ông ta ra để thử nghiệm từng loại độc mà Thư Phàm mới điều chế ra.

Thư Phàm đi lướt qua ông Hoàng, hay tay chấp sau lưng, ung dung nhàn nhã như một lữ khách đi lạc đường, nên mới đi nhầm đến đây.

Thái độ cao ngạo và không coi ai ra gì của Thư Phàm đã chọc giận ông Hoàng. Từ lúc biết kế hoạch của mình bị thất bại có một phần do Thư Phàm gây nên, ông Hoàng đã nghĩ ra hàng trăm hàng nghìn cách để trừ khử Thư Phàm, bắt Thư Phàm phải nếm mùi khổ ải vì dám dính mũi vào chuyện của ông ta. Nhưng đáng tiếc, ông ta đang bị năm người đàn ông bao vây vào giữa, họ đều dí súng vào đầu ông ta, ngay cả động ông ta cũng không dám động thì làm ăn được gì. Ông ta có tức giận, có căm hận cũng chỉ dám thể hiện qua ánh mắt và khuôn mặt.

Vũ Gia Minh nói gót đi theo sau lưng Thư Phàm.

“Chào bác !” Thư Phàm mỉm cười, lễ phép chào hỏi ông Gia Huy.

Ông Gia Huy hiền từ nhìn Thư Phàm, từ lâu ông đã coi Thư Phàm là con dâu của Hoàng gia. Thư Phàm chẳng những là một cô gái thông minh, nhạy bén và tinh tế, Thư Phàm còn rất tốt bụng và hào sảng. Thư Phàm đã cứu ông một mạng, ơn nghĩa này ông không bao giờ quên.

“Chào chú !” Vũ Gia Minh nhìn ông Gia Huy, cười đầy ngụ ý. Kế hoạch lần này cũng có hần góp sức vào. Nếu không có hần, mọi chuyện đã không diễn ra một cách thuận lợi và thành công như thế. Thư Phàm là người nhạy cảm nên dễ dàng phát hiện ra những điều bất ổn của mọi người xung quanh. Vũ Gia Minh là người biến những nghi ngờ của Thư Phàm thành hành động. Khi đã nắm được một chút manh mối, hần ngay lập tức cho người đi theo dõi nhất cử nhất động của ông Hoàng, chân tướng dần dần hé lộ ra. Mặc dù đã có được bằng chứng trong tay, nhưng để cẩn thận tránh cho cá lọt lưới có thể nguy hại về sau này, Vũ Gia Minh và ông Gia Huy đã thực hiện khổ nhục kế.

Cả hai không nói cho Thư Phàm biết kế hoạch của họ, vì sợ một khi biết Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn chưa chết, Thư Phàm sẽ không thể diễn như thật. Nếu thế, ông Hoàng sẽ nghi ngờ, sẽ không đắc ý buông lỏng cánh giắc và để lộ ra sơ hở của mình.

Nhận được tin Hoàng Tuấn Kiệt đã chết, ông Hoàng mặc dù trong lòng vui sướng như điên nhưng vốn là một kẻ thâm trầm, không biểu lộ cảm xúc ra ngoài mặt, ông ta cẩn thận cho bác sĩ xác minh lại tình trạng tử vong của Hoàng Tuấn Kiệt.

Để lừa được ông Hoàng và người bác sĩ mà ông ta đã thuê, Vũ Gia Minh đã phải sử dụng rất nhiều thủ đoạn mới qua mặt được bọn họ.

Sau khi biết Hoàng Tuấn Kiệt đã chết thật, ông Hoàng cũng không vội hành động ngay. Ông ta chờ đến ngày Hoàng Tuấn Kiệt được chôn cất, chờ đến khi biển yên sóng lặng, lúc này ông ta mới hạ nốt liều độc được cuối cùng cho ông Gia Huy uống. Ông ta đã chờ hơn 20 năm rồi, ông ta không còn chờ đợi được nữa, huống gì Hoàng Tuấn Kiệt đã chết rồi.

Ông Gia Huy rất biết cách phối hợp diễn xuất, phù hợp với mong muốn của ông Hoàng. Nếu không phải ông Gia Huy trong tình trạng hấp hối sắp chết, ông Hoàng đã không ngu ngốc chưa đánh đã khai như thế. Ông ta chính mình nhận tội đã thuê sát thủ giết chết Hoàng Tuấn Kiệt, mọi tai nạn mà Hoàng Tuấn Kiệt phải chịu đựng trong thời gian vừa qua đều do một tay ông ta gây nên, hơn nữa ông ta còn nhận chính ông ta là người đã đầu độc ông Gia Huy. Nhân chứng, vật chứng đều đã có đầy đủ, ông Hoàng không thể chối tội được nữa.

Ông Hoàng cười cuồng ngạo: “Hừ ! Các người bắt được tôi thì sao ? Chẳng phải Hoàng Tuấn Kiệt đã chết rồi sao ?” Ông Hoàng vênh mặt, nhếch mép, thách thức nhìn ba người. Đối với ông ta, tuy rằng chưa đạt được mục đích của mình đã bị đánh bại, khiến ông ta căm hận và phẫn uất, nhưng bù lại ông ta hài lòng vì có thể khiến ba người bọn họ thương tâm và đau khổ. Đây là cách mà ông ta trả thù bọn họ. Ông ta muốn bọn họ phải sống trong nhớ thương và khổ sở suốt đời.

Vũ Gia Minh khoa trương thờ dài, tay ôm lấy ngực, bi thương kêu lên: “Ông nói đúng ! Hoàng Tuấn Kiệt đã chết rồi, hần không còn sống nữa.” Chỉ thẳng tay vào mặt ông Hoàng. Vũ Gia Minh thao thao bất tuyệt, vạch tội ông Hoàng: “Tất cả đều là do ông hại. Ông là một tên xấu xa bỉ ổi, một kẻ tiểu nhân, lòng lang dạ sói. Hoàng Tuấn Kiệt đâu có tội tình gì, hần đâu có làm chuyện gì có lỗi với ông, tại sao ông năm lần bảy lượt muốn giết chết hần ? Nếu ông muốn làm chủ tịch của tập đoàn nhà họ Hoàng, ông phải đường đường chính chính dùng khả năng của mình mà đấu với hần chứ ? Tôi tuy không dám nhận mình là một người tốt, nhưng cũng không bao giờ coi mạng người như cỏ rác giống như ông.”

Ban đầu, Thư Phàm tròn tròn mắt nhìn Vũ Gia Minh, miệng há hốc. Sau đó, Thư Phàm xa xăm mặt, lờ mắt nhìn hần. Mối thù giữa hần và Thư Phàm càng lúc càng tăng. Nghĩ lại mấy ngày vừa qua, mình thương tâm muốn chết, suốt ngày gào khóc gọi tên Hoàng Tuấn Kiệt. Thế mà tên chết tiệt kia không chịu nói cho mình biết, tất cả là kế hoạch của hần, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chưa chết, hần đã tính lại và đã được đưa đến một nơi bí mật để chữa bệnh.

Thư Phàm sờn tay áo, nghiêng rặng treo treo, tiếng nói rít qua kẽ răng: “Vũ Gia Minh !”

Vũ Gia Minh chột dạ, bắt giắc tránh xa Thư Phàm mấy bước chân, cười hi hi: “Có chuyện gì thì hãy từ từ nói, đừng sử dụng quyền cước.” Vũ Gia Minh khóc không ra nước mắt, người hấn sợ nhất không phải ai khác ngoài Thư Phàm. Chỉ cần không hài lòng một chút, Thư Phàm sẵn sàng sờn tay áo, tay đâm chân đá vào người hấn, chưa hết Thư Phàm còn có thể đọc thấu được suy nghĩ trong đầu hấn, chẳng thế mà kế hoạch hấn phải hao tâm khổ tứ suy nghĩ ròng rã mất hơn nửa tháng trời đã bị Thư Phàm phá giải trong vòng chưa đầy mấy ngày.

Vũ Gia Minh bắt đầu nguyên rửa Hoàng Tuấn Kiệt tìm đâu ra một cô gái thông minh và nhạy bén như Thư Phàm, hơn nữa còn hung dữ như sư tử Hà Đông. Cũng may là Tú Linh dễ thương và ngây thơ như một con cừu non, không giống tính cách của Thư Phàm một chút nào. Nếu không. Vũ Gia Minh vỗ vỗ ngực, thở hắt ra một hơi, khuôn mặt thiên biến vạn hóa.

Thư Phàm càng nhìn Vũ Gia Minh càng không vừa mắt, càng muốn đánh hấn một trận.

Ông Hoàng tức đến sùi bọt mép, mắt trợn trắng nhìn cảnh Thư Phàm sờn sỏ đâm đá túi bụi vào người Vũ Gia Minh, miệng không ngừng oán hận, rít giọng mắng hấn: “Tên chết tiệt ! Tên xấu xa và ngu ngốc này ! Tại sao anh không nói cho tôi biết là Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn sống ? Tại sao anh lại dám lừa dối tôi ? Thấy tôi khóc lóc thương tâm thì anh vui lắm hả ?” Thư Phàm càng mắng Vũ Gia Minh, càng dùng sức đâm đá túi bụi vào người hấn. Tuy rằng sức lực của một cô gái chân yếu tay mềm không mạnh bằng một người đàn ông nhưng cũng khiến Vũ Gia Minh ê ẩm cả người, miệng la oai oái.

Phía bên này, ông Hoàng run rẩy hết cả mình mẩy, những lời của Thư Phàm đâm sâu vào niềm kiêu hãnh trong lòng ông ta. Nếu Hoàng Tuấn Kiệt chết đi, ông ta còn vớt vát được một chút niềm vui và hả hê cho mình, nhưng thật không ngờ, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn chưa chết, tất cả chỉ là đang diễn kịch cho ông ta xem mà thôi. Chỉ có một mình ông ta ngu ngốc, tự cao tự đại cho rằng mình đủ thông minh và có thừa khả năng để đấu với cha chọ nhà họ Hoàng và Vũ Gia Minh.

Không ! Ông ta không là gì cả, ông ta bất quá chỉ là một kẻ ti tiện mà thôi. Một kẻ đâm lén sau lưng người khác, dùng thủ đoạn để vuron lên, núp sau gấu váy của đàn bà thì làm sao có thể ngẩng cao đầu được.

Ông Gia Huy để cho bọn trẻ đùa nghịch với nhau. Ông rất vui vì cuối cùng mọi chuyện cũng đã kết thúc. Ông hy vọng sau khi Hoàng Tuấn Kiệt điều trị khỏi bệnh, hấn sẽ cùng Thư Phàm tạo dựng một gia đình hạnh phúc, mối quan hệ căng thẳng và không mấy tốt đẹp giữa hai cha con sẽ được cải thiện. Ông Gia Huy tin rằng Thư Phàm là một cô gái nhiệt huyết, tràn đầy sức sống và năng động sẽ là cầu nối giúp ông và Hoàng Tuấn Kiệt xích lại gần nhau.

“Ông còn gì muốn nói với tôi không ?” Ông Gia Huy nhìn ông Hoàng. Làm bạn hơn 20 năm, cùng nhau trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống, cả hai cũng có nhiều giao tình và ân nghĩa. Ông Gia Huy không muốn đối xử với ông Hoàng một cách tuyệt tình quá.

“Thắng làm vua, thua làm giặc. Đã bắt được tôi rồi, muốn xử lý thế nào thì tùy, đừng giả nhân giả nghĩa.” Ông Hoàng nhếch mép cười khinh bỉ: “Ông là người như thế nào chẳng lẽ tôi không biết. Một kẻ tuyệt tình và cao ngạo như ông thì làm sao hiểu được cảm giác của một kẻ suốt ngày phải núp bóng sau lưng người khác như tôi.”

“Ông muốn làm gì ? Muốn làm chủ, muốn đoạt lấy địa vị của tôi ?” Ông Gia Huy lắc đầu thờ dãi: “Tôi biết là thiệt cho ông khi phải đi theo tôi, nhưng tôi chưa từng bạc đãi ông, cũng không coi ông là một công cụ của mình.” Ông Gia Huy nhớ lại thời gian cả hai còn phải vất vả và bôn ba khắp nơi tạo dựng sự nghiệp cho riêng mình. Trong thời gian đó, ông Gia Huy đã sử dụng rất nhiều thủ đoạn, tuyệt tình có, tàn ác có, thậm chí cả hai còn dính đến cả máu tanh. Ông có thể phản bội lại người vợ nghèo hèn của mình, bỏ rơi đứa con trai mấy tuổi để ra đi, nhưng ông luôn coi ông Hoàng là một người thân tín của mình. Địa vị của ông Hoàng chỉ đứng sau ông một bậc, ông không hiểu ông Hoàng còn muốn gì nữa. Chẳng lẽ ông Hoàng muốn ông phải dâng tất cả cho ông ta ?

Hoàng Tuấn Kiệt là con trai của ông, việc ông giao lại công việc làm ăn của gia đình cho hấn thì có gì sai. Hoàng Tuấn Kiệt đâu có đối xử hỗn hào và coi thường ông Hoàng. Tuy ông không thể tiếp tục quản lý công việc làm ăn của gia đình, nhưng còn có Hoàng Tuấn Kiệt. Ông Hoàng vẫn là người đứng ở vị trí thứ hai, không ai cướp của ông ta cả.

“Tôi không cam lòng, tôi không muốn mình vĩnh viễn chỉ là một người đứng ở vị trí thứ hai.” Ông Hoàng gào lên, tay chỉ thẳng vào mặt ông Gia Huy: “Tại sao tôi luôn phải đứng núp sau lưng ông ? Tài năng của tôi đâu có thua kém gì ông, mà có khi tôi còn hơn hấn ông. Nếu không có sự trợ giúp của tôi, liệu ông có được ngày hôm nay không ?”

Đối với thái độ phẫn nộ và những lời chỉ trích nặng nề của ông Hoàng, ông Gia Huy im lặng không nói gì. Ông lẳng lẳng nhìn ông Hoàng. Trong lòng ông có chua xót, có thống khổ và chán nản mệt mỏi.

Ngày hôm nay, ông đã mất đi một người anh em thân tín, mất đi lòng tin đối với người vợ đầu gối tay ấp của mình.

Xét cho cùng, ông mới là một kẻ thất bại, không phải ông Hoàng hay bà Diễm Thúy. Ông đã bị chính người thân của mình phản bội, bị chính họ đâm lén sau lưng. Ông là một kẻ tự huyễn hoặc chính mình, một kẻ ngỡ tưởng rằng có tất cả nhưng cuối cùng lại chẳng có thứ gì. Tuổi tác càng cao, ông lại càng cô đơn và buồn chán.

“Mang ông ta đi !” Ông Gia Huy lạnh lùng ra lệnh cho năm người vệ sĩ.

“Khoan đã !” Thư Phàm đột ngột lên tiếng.

Tất cả mọi người đứng trong phòng đều tập trung dồn ánh mắt chú ý vào Thư Phàm.

Thư Phàm chậm chậm tiến lại gần ông Hoàng, khoe môi Thư Phàm tươi cười, đáng vẻ gian trá và tà ác.

Khuôn mặt tươi cười của Thư Phàm còn đáng sợ hơn lúc Thư Phàm nổi giận, hóa điên muốn đánh người. Nụ cười của Thư Phàm chứa toàn sát khí và guom đao.

Ông Hoàng cảnh giác nhìn Thư Phàm, ông ta đề phòng hỏi: “Cô muốn gì?”

Thư Phàm mở túi xách hình vuông đeo bên mạn sườn. Từ trong túi, Thư Phàm lôi ra một viên thuốc màu hồng nhạt.

“Ông biết viên thuốc này có tác dụng gì không?” Thư Phàm cười hỏi, giọng nói lạnh lùng tựa băng đá, đôi mắt sắc bén quét vào thân hình hơi run rẩy của ông Hoàng.

“Viên thuốc này là kết quả của hơn một tháng tôi thử nghiệm các loại thuốc mà ông đã cho người tiêm vào cơ thể Hoàng Tuấn Kiệt.” Thư Phàm đưa viên thuốc cho một người vệ sĩ: “Cho ông ta uống để ông biết hại người khác sẽ có kết quả gì.” Thư Phàm còn cẩn thận nói cho ông ta tên từng loại độc mà Thư Phàm đã bào chế ra viên thuốc, ngay cả triệu chứng sau khi uống vào, Thư Phàm cũng không quên nói cho ông ta biết.

Vũ Gia Minh và ông Gia Huy toát mồ hôi lạnh, năm người vệ sĩ kinh sợ nhìn nhau. Riêng ông Hoàng tái nhợt mặt, run run chỉ tay vào mặt Thư Phàm: “Cô... cô...”

Ông Hoàng cổ sống cổ chết cũng không mở miệng uống viên thuốc do người vệ sĩ bắt phải uống.

Thư Phàm cười nhạt, lại mở túi xách lôi ra một ống kim tiêm: “Ông đừng lo, nếu ông sợ uống thuốc, tôi sẽ tiêm cho ông.” Thư Phàm thành thạo mở nắp ống kim tiêm, ra vẻ chuẩn bị cắm đầu mũi kim đầy nước vào người ông ta.

Thư Phàm có thể không hiểu gì về công việc kinh doanh, nhưng về lĩnh vực nghiên cứu và thử nghiệm thuốc, Thư Phàm là một thiên tài. Chỉ cần nhìn tên thuốc, Thư Phàm đã biết thuốc đó có tác dụng gì.

Người vệ sĩ lợi dụng cơ hội ông Hoàng chú ý vào Thư Phàm, miệng lấp bắp mắng chửi Thư Phàm, đã dứt ngay viên thuốc vào miệng ông ta, sau đó dùng sức bắt ông ta phải nuốt xuống.

Thư Phàm không nhịn được cười, đã cười đến chảy cả nước mắt, tâm tình Thư Phàm tốt dần lên. Thư Phàm đã tự hứa với lòng là khi nào tìm được kẻ chủ mưu đứng trong bóng tối thuê sát thủ giết chết Hoàng Tuấn Kiệt, sẽ trả thù kẻ đó thật tàn khốc. Nay đã tìm được rồi, Thư Phàm làm sao có thể quên lời hứa của mình.

Lúc ông Hoàng bị ba người vệ sĩ lôi ra khỏi phòng, ông ta không ngừng gào thét và mắng chửi Thư Phàm.

Thư Phàm vẫy vẫy tay chào ông Hoàng, môi cười toe toét.

Vũ Gia Minh khoe môi co giật. Hắn bây giờ mới biết ác ma thứ thiệt không phải là hắn, mà là Thư Phàm. Cách trả thù của Thư Phàm còn tàn độc hơn cả hắn.

Vũ Gia Minh vuốt mồ hôi lạnh, tự nhắc nhở bản thân mình là trăm triệu lần không nên đắc tội với Thư Phàm. Nếu không sẽ bị Thư Phàm cho uống thuốc độc giống như ông Hoàng vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Thư Phàm sau khi giải quyết xong chuyện của ông Hoàng, đã yêu cầu Vũ Gia Minh đưa mình đến chỗ của Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm đe dọa, nếu hắn không đưa mình đi ngay lập tức, sẽ thay ông Hoàng nhận mũi kim tiêm vào người.

Vũ Gia Minh đã biết bản lĩnh sử dụng độc của Thư Phàm, nên không dám chần chừ, vội đáp ứng đưa Thư Phàm đi ngay.

Ông Gia Huy còn việc gia đình cần phải giải quyết. Ông không đi cùng Thư Phàm và Vũ Gia Minh. Và lại, trong hơn một tuần vừa qua, ông đã đi thăm Hoàng Tuấn Kiệt một lần, thường xuyên nhận tin tức báo cáo lại tình trạng sức khỏe của Hoàng Tuấn Kiệt. Ông chỉ cần biết Hoàng Tuấn Kiệt đã tỉnh lại, và đang trong quá trình hồi phục là được.

Điều Thư Phàm không ngờ được là Hoàng Tuấn Kiệt vẫn nằm trong bệnh viện cũ, Vũ Gia Minh không chuyển hắn đi đâu cả.

Thư Phàm cảm thán, cảm thấy mình lẽ ra nên vừa học ngành y vừa tham gia một khóa huấn luyện về thám tử mới phải. Nếu Thư Phàm có một chút bản

lãnh của thám tử, Thư Phàm đã phát hiện ra điều bất thường về cái chết của Hoàng Tuấn Kiệt rồi. Tuy vẫn còn tức giận và oán hận Vũ Gia Minh lừa mình, không chịu nói thật cho mình biết kế hoạch của hắn. Nhưng Thư Phàm rất vui và hạnh phúc, vì Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn sống. Vậy là giấc mơ của Thư Phàm có thể tiếp tục thực hiện được rồi. Lần này, Thư Phàm sẽ nắm chặt lấy mọi cơ hội, sẽ tận dụng mỗi phút mỗi giây sống bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, sẽ không bao giờ buông tay hắn ra nữa.

Đến bệnh viện, Thư Phàm hồi hộp và nôn nóng muốn phi thân lên lầu thứ năm để thăm Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm ngỡ tưởng mình đang mơ. Chỉ vừa mới hôm qua, Thư Phàm còn gào khóc trong phòng, còn cảm bức ảnh của hắn, ngắm nhìn đến ngây ngẩn cả người, còn đau khổ đến ngất đi. Thế mà hôm nay, lại nhận được tin hắn vẫn còn chưa chết, hắn vẫn còn đang sống trên đời.

Thư Phàm vui quá, vui đến mức muốn hét âm lên.

Vừa đi theo Vũ Gia Minh lên lầu thứ năm, Thư Phàm vừa siết chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi, nổi giận muốn đánh người.

Vũ Gia Minh lo sợ, len lén liếc mắt nhìn Thư Phàm. Hắn cảnh giác không dám đứng quá gần Thư Phàm. Hắn sợ Thư Phàm bất thành linh nổi điên lên, dùng mũi kim tiêm độc kia cắm phập vào thân thể hắn.

“Vũ Gia Minh !” Thư Phàm cố nén giận gọi nhỏ: “Tình hình sức khỏe của Hoàng Tuấn Kiệt thế nào rồi. Anh ấy không sao chứ ?”

“Từ lúc tôi chuyển cậu ấy lên lầu năm, cậu đã tỉnh lại. Nói chung cậu ấy đang trong quá trình hồi phục.” Vũ Gia Minh cười, nhẹ giọng bảo Thư Phàm: “Lần nào tỉnh lại cậu ấy cũng đòi gặp cô bằng được. Nếu không phải do tôi hết lời khuyên cậu ấy và bảo cậu ấy phải cố nhẫn nhịn chờ đến khi kế hoạch được thành công, sợ rằng cậu ấy đã bất chấp tất cả để chạy đi tìm cô rồi.”

Thư Phàm cười cười: “Nói như thế có nghĩa là Hoàng Tuấn Kiệt đã tỉnh lại ngay vào ngày anh chuyển anh ấy lên tầng thứ năm ?”

“Hoàng Tuấn Kiệt chết tiệt ! Hắn đã tỉnh lại rồi cũng phải gọi điện thông báo cho mình một tiếng chứ ? Đằng này hắn lại rậm rập nghe lời và làm theo yêu cầu của Vũ Gia Minh. Hừ ! Để xem lúc nữa tôi dùng cách gì để chinh anh.” Thư Phàm bắt đầu giận lây sang cả Hoàng Tuấn Kiệt.

Vũ Gia Minh ngửi được mùi thuốc súng trong giọng nói của Thư Phàm. Tự dưng Vũ Gia Minh thấy ớn lạnh, và lo lắng thay cho sự an toàn của Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cô đừng trách cậu ấy. Nếu có trách và có giận, cô nên trách ông Hoàng đã bắt chúng ta phải khổ sở và nhẫn nhịn như thế này.” Vũ Gia Minh cố đánh lạc hướng lòng thù hận và tức giận của Thư Phàm sang một người khác. Nếu để Thư Phàm nổi điên lên ở đây, hắn không đảm bảo mình còn toàn mạng để trở về. Hắn còn chưa lấy vợ, hắn chưa thể chết được.

Tuy rằng hơi khoa trương một chút, nhưng Vũ Gia Minh hẳn bao lâu nay đâu có tự nhận mình là một người tốt. Hắn là một người yêu bản thân mình, cũng ích kỷ và cao ngạo chẳng kém, làm sao hắn có thể để cho chính mình chịu thiệt. Trong chuyện này, hắn đâu làm vì mình, mà hắn làm vì sự an toàn của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm. Hắn cũng nghĩ thay cho hạnh phúc và tương lai của cả hai. Lẽ ra Thư Phàm phải cảm ơn hắn mới đúng chứ ?

Nhìn khuôn mặt thiên biến vạn hóa của Vũ Gia Minh, Thư Phàm hận không thể đục năm, sáu lỗ trên mặt hắn. Hừ ! Khuôn mặt đẹp trai của tên xấu xa này không biết đã lừa biết bao nhiêu cô gái rồi ?

Thư Phàm không thèm chấp nhặt, và tính toán so đo thiệt hơn với hắn. Điều quan trọng nhất đối với Thư Phàm bây giờ là Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn sống. Còn những chuyện khác, Thư Phàm quyết định dẹp sang một bên.

Lên đến lầu năm, Thư Phàm cùng Vũ Gia Minh sánh đôi đi trên hành lang bệnh viện.

“Vũ Gia Minh !” Thư Phàm chân thành nói: “Cảm ơn anh ! Dù tôi vẫn còn rất tức giận chuyện anh đã giấu diếm tôi, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh. Nếu không có anh, mọi chuyện đã không được giải quyết một cách nhanh chóng và thuận lợi như thế, Hoàng Tuấn Kiệt cũng không thoát khỏi nguy hiểm.”

“Không có gì.” Vũ Gia Minh cười, hài lòng vì Thư Phàm không còn tiếp tục truy cứu chuyện hắn không nói kế hoạch của mình cho Thư Phàm nghe nữa: “Hoàng Tuấn Kiệt là bạn tốt của tôi, hơn nữa hiện giờ tôi và cô sắp trở thành người một nhà, tôi không muốn người thân của mình xảy ra chuyện gì.” Có thể Vũ Gia Minh không phải là một người tốt hoàn toàn, nhưng những người thật lòng đối xử tốt và chân thành với hắn, hắn sẽ dùng cách tương tự để đối xử lại với người đó.

Thư Phàm hiểu được ẩn ý trong giọng nói của Vũ Gia Minh. Tuy mối quan hệ giữa Thư Phàm và Vũ Gia Minh vẫn giống như nước với lửa, nhưng Thư Phàm không còn căm ghét hắn giống như trước nữa. Ngoài ra, hiện giờ Vũ Gia Minh và Tú Linh đã là một đôi, Thư Phàm không có lý do gì để ngăn cản cả hai đến với nhau. Hạnh phúc và niềm vui của em gái, cũng là hạnh phúc và niềm vui của Thư Phàm.

Đến một căn phòng thoát trông bình thường giống như những căn phòng khác, không có vệ sĩ canh gác, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy để vào được căn phòng này phải dùng mật mã mới mở được cửa.

Thư Phàm há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn. Thật khoa trương ! Thư Phàm lắc đầu ngán ngẩm. Đây nhất định là do Vũ Gia Minh nghĩ ra. Chắc hẳn cho rằng với cách này vừa không đánh động đến ông Hoàng, vừa không để cho người khác thâm nhập ra vào, xem ra Vũ Gia Minh là một con người chu đáo, đã tính toán rất cẩn thận.

Bấm một dãy mã số, Vũ Gia Minh đắc ý nói: “Với cách này, Hoàng Tuấn Kiệt có muốn chạy ra khỏi phòng cũng khó.”

Thư Phàm phì cười: “Anh đừng nói quá lên có được không. Anh ấy vừa mới tỉnh lại lấy sức khỏe đâu mà chạy ra khỏi phòng, sợ rằng ngay cả ngồi dậy

cũng phải có người nâng đỡ.” Nghĩ đến đây, bất giác Thư Phàm thấy đau lòng, đáy mắt long lanh lệ, nụ cười vụt tắt.

“Cô đừng lo lắng. Hơn một tuần vừa qua, bác sĩ chữa bệnh cho Tuấn Kiệt nói sức khỏe của hắn đang hồi phục rất nhanh. Hắn là một kẻ kiên cường, đâu có thể dễ dàng ngã quỵ như thế được. Có lẽ hắn nghĩ cô đang lo lắng cho hắn, và muốn nhanh chóng được lấy cô, nên hắn mới có quyết tâm cao độ như thế.” Vũ Gia Minh không quên trêu chọc Thư Phàm.

Thư Phàm xa xăm mắt. Vốn không có tâm trạng trêu đùa, hơn nữa vẫn còn đang giận Vũ Gia Minh, Thư Phàm trầm giọng cảnh cáo: “Vũ Gia Minh ! Anh có muốn thử mùi vị sống không bằng chết không ?” Thư Phàm kéo khóa túi xách, giả vờ lôi ông kim tiêm đứt trong ngăn túi xách ra.

Vũ Gia Minh nhảy bật lùi ra xa, tay xua lia lịa: “Không cần ! Tôi không muốn ném thử mùi vị bị độc được cắn nuốt đâu.” Vũ Gia Minh nịnh nọt cười hi hi: “Chẳng phải cô vẫn muốn gặp Hoàng Tuấn Kiệt là gì, đã đến tận đây rồi cô còn không mau vào đi.”

Thư Phàm nhếch mép cười nhạt, lừ mắt nhìn Vũ Gia Minh: “Nhớ cho kĩ !” Thư Phàm gằn từng tiếng: “Đừng có đại mà trêu tức tôi. Nếu anh dám bôn cọt tôi thêm một lần nữa, tôi chẳng những dùng độc hại chết anh, tôi còn cấm tiệt anh không được phép lại gần Tú Linh nữa bước.”

Vũ Gia Minh thật sự khóc không ra nước mắt. Hắn vẫn luôn tự hào là một tên ác ma khiến người người đều phải sợ hãi, nhưng đến khi gặp Thư Phàm, hắn mới biết Thư Phàm còn đáng sợ hơn cả hắn. Thư Phàm là một cô gái trí tuệ có thừa, liều mạng cũng chẳng kém. Với một cô gái có cá tính mạnh mẽ và thông minh như Thư Phàm, hắn có thể không nhận thua được sao ?

Vũ Gia Minh mở cửa phòng, Thư Phàm theo hắn bước vào trong.

Thư Phàm hít một hơi thật sâu, cố gắng ngăn dòng lệ trực trào trên khóe mắt. Thư Phàm run run, chỉ sợ khi mình đặt chân vào phòng, thứ mà mình nhìn thấy không phải là hình ảnh mà mình hằng mong, mà chỉ còn một chiếc giường băng trắng toát, trống rỗng không có bóng người.

Thư Phàm đứng chết lặng một chỗ gần cửa phòng, mắt mờ nước. Trên giường bệnh, Hoàng Tuấn Kiệt đang say ngủ, khuôn mặt bình thản, tựa như một lãng tử đi lâu ngày mới trở về nhà.

Thư Phàm bịt chặt miệng, nước mắt tuôn như mưa. Thư Phàm hạnh phúc quá, vui sướng quá. Thư Phàm vui sướng đến phát điên. Tất cả không phải là mơ, mà là thật. Hoàng Tuấn Kiệt đang nằm kia, rất gần với Thư Phàm. Hắn đang thở, nhịp thở đều đặn.

Mất một lúc lâu thật lâu, Thư Phàm mới lấy lại được tinh thần. Để cho nước mắt lặng lẽ rơi, Thư Phàm run run bước lại gần mép giường, vươn tay chạm nhẹ vào má Hoàng Tuấn Kiệt, miệng thì thầm gọi: “Anh Kiệt ! Anh Kiệt !”

Vũ Gia Minh biết hai người có nhiều chuyện cần nói với nhau, đã thức thời rời khỏi phòng.

Nước mắt trên khóe mắt lăn dài trên má, rớt xuống mu bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt. Từng tiếng tí tách vang lên, nghe như tiếng nhạc đang reo vui chào đón mùa xuân trở về. Đã qua rồi một mùa đông lạnh giá, tất cả đều có thể làm lại từ đầu, hòng chi giữa Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt không có khúc mắc nào cả. Thư Phàm yêu Hoàng Tuấn Kiệt, Hoàng Tuấn Kiệt cũng yêu Thư Phàm. Trên đời này chỉ có cái chết mới chia lìa được họ, ngoài ra không còn thứ gì nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt mở mắt. Người đầu tiên mà Hoàng Tuấn Kiệt nhìn thấy là khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Thư Phàm. Ngỡ tưởng rằng một trăm năm đã trôi qua, chỉ một cái chớp mắt đã thể hiện thiên ngôn vạn ngữ, tình ái dạt dào trên khóe mắt, hạnh phúc nở một nụ cười tươi thắm.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, nụ cười tươi mát như nắng xuân. Trong đáy mắt hắn long lanh lệ. Hắn cố thu gom lấy hình ảnh của Thư Phàm vào trong đáy mắt mình, cố hít lấy hương thơm hoa nhài mà hơn một tháng vừa qua hắn chỉ thấy trong giấc mơ của mình.

“Chào anh !” Một lúc lâu thật lâu, Thư Phàm dịu dàng cất lên tiếng nói, ngôn ngữ ý tứ đều đượm nồng yêu thương và nhớ nhung.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt chỉ cười, không nói gì, nắm ngón tay đan xen vào nắm ngón tay của Thư Phàm. Cuối cùng hắn cũng chờ đợi được ngày này, chờ đến một ngày hắn có thể đường đường chính chính cùng Thư Phàm đón nhận một cuộc sống không có ưu tư, cũng không có nguy hiểm.

Thư Phàm khụy gối xuống sàn nhà, đầu áp vào ngực Hoàng Tuấn Kiệt, mắt nhắm lại, tai lắng nghe tiếng nhịp đập trong trái tim hắn, mũi hít lấy mùi hương trên cơ thể hắn. Thư Phàm muốn cảm nhận lại hơi ấm tỏa ra từ cơ thể hắn. Đã một lần nắm lấy bàn tay lạnh giá của hắn, Thư Phàm không muốn trải qua cảm giác đó thêm một lần thứ hai.

Hoàng Tuấn Kiệt si ngốc nhìn Thư Phàm, khóe môi hắn cong lên.

Thời gian chậm chậm trôi. Trong phòng hai kẻ si tình ngắm nhìn nhau đến quên cả thời gian.

Mất hơn một tháng điều trị, cuối cùng Hoàng Tuấn Kiệt cũng có thể xuất viện về nhà. Trong thời gian Hoàng Tuấn Kiệt nằm viện, ông Gia Huy đã quyết định đệ đơn ly hôn bà Diễm Thúy, ông không muốn sống cùng với một người vợ có lòng phản trắc, có thể bắt tay hợp tác với ông Hoàng lên hạ độc được cho ông uống và kích động ông ta thuê sát thủ giết chết Hoàng Tuấn Kiệt.

Người chịu đả kích lớn nhất trong chuyện này là Hoàng Tử Kỳ. Ngay từ khi còn nhỏ hắn đã phải sống trong sự ghẻ lạnh của ông Gia Huy và bà Diễm Thúy. Tuy hắn không mồ côi cha mẹ nhưng cũng chẳng khác gì là một kẻ mồ côi. Hắn sống trong sung sướng và nhung lụa thì thế nào ? Nhưng thứ đó cũng đâu có thể mang lại hạnh phúc và nụ cười cho hắn. Tiền bạc vốn rất lạnh, khi chạm vào lại càng lạnh hơn. Chỉ vì một chữ “tiền”, hắn đã mất đi gia đình của riêng mình, cũng không còn tin vào tình yêu chân chính nữa.

Hoàng Tử Kỳ cũng giống như Hoàng Tuấn Kiệt, là hai đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi, không đoái hoài gì đến. Nhưng hai anh em bọn họ không phải là hai người xấu. Hoàng Tử Kỳ tuy sống phóng khoáng, hay trêu hoa nguyệt, nhưng hẳn chưa từng làm chuyện gì trái pháp luật và phi luân lý. Hoàng Tuấn Kiệt thì lại càng không có gì đáng để chê trách, hẳn là một chính nhân quân tử.

Thường ngày, ông Gia Huy hay đến thăm Hoàng Tuấn Kiệt, tình cảm giữa hai cha con tốt dần lên. Hoàng Tuấn Kiệt không còn căm ghét ông Gia Huy giống như trước nữa. Hẳn đã chịu gọi ông Gia Huy là cha, chịu chấp nhận dọn về sống cùng ông trong thời gian dưỡng bệnh ở nhà. Tất cả điều này đều nhờ công lao của Thư Phàm.

Thư Phàm đọc được trong mắt Hoàng Tuấn Kiệt, khát khao có một gia đình hoàn chỉnh, có được tình thương của cha. Thư Phàm chẳng những giúp Hoàng Tuấn Kiệt và ông Gia Huy làm hòa với nhau, Thư Phàm còn giúp nối lại khoảng cách giữa hai anh em nhà họ Hoàng.

Thư Phàm đã trở thành bạn tốt của Hoàng Tử Kỳ. Thư Phàm đã dần thuyết phục được Trác Phi Tuyết chấp nhận Hoàng Tử Kỳ, chấp nhận sự thật hẳn là cha ruột của con gái.

Đã ở Hồng Kông được hơn ba tháng rồi, Thư Phàm rất nhớ quê nhà, nhớ gia đình và bạn bè. Trong thời gian sống ở đây, thỉnh thoảng Thư Phàm có gọi điện cho bố mẹ, Tổ Nga, đồng nghiệp ở bệnh viện Gia Long. Thư Phàm đã xin lỗi giáo sư Lâm, mong ông hiểu cho hoàn cảnh của mình. Thư Phàm rất sợ khi trở về Việt nam, sẽ không còn có thể tiếp tục đến bệnh viện Gia Long làm việc nữa.

Mỗi lần nghĩ về vấn đề này, Thư Phàm lại căm hận Vũ Gia Minh thấu xương. Nếu không phải tại hắn, Thư Phàm đâu phải chịu cảnh xa nhà hơn ba tháng, chịu cảnh sống không bằng chết trong thời gian qua. Nhưng một mặt, Thư Phàm cũng phải cảm ơn Vũ Gia Minh. Nhờ có hắn, Thư Phàm đã nhận ra được tình cảm của mình. Nhờ có hắn, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt có nhiều thời gian ở bên cạnh nhau hơn. Người ta nói có trải qua hoạn nạn và thử thách mới biết ai thật lòng với mình. Thư Phàm đã tìm được hai người đàn ông có thể sẵn sàng hy sinh tính mạng để bảo vệ an toàn cho mình. Chỉ cần được như thế, Thư Phàm không còn cầu mong gì hơn nữa.

.....

Khi đã đi đứng được bình thường, tất cả các vết thương trên cơ thể đã lành sẹo, Vũ Gia Minh, Tú Linh, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt quyết định trở về Việt nam.

Về phía bên gia đình Vũ Gia Minh, không hy vọng gì họ chấp nhận Tú Linh làm con dâu của Vũ gia, nên Vũ Gia Minh không quan tâm. Hắn muốn tự tổ chức đám cưới, mà không cần họ phải có mặt, phải chúc phúc cho hắn. Tuy hắn không quan tâm đến ý kiến của gia đình hắn, nhưng hắn không thể không quan tâm đến ý kiến của gia đình hai chị em nhà họ Bạch.

Hoàng Tuấn Kiệt cũng muốn lấy Thư Phàm làm vợ, nên hắn và Vũ Gia Minh cùng chung một chiến tuyến. Hoàng Tuấn Kiệt không lo sợ vì hắn biết hắn không phải chiến đấu một mình.

Nhìn hai người đàn ông dương cung bạt kiếm, khí thế ngất trời như sắp phải đối đầu với cường địch lớn nhất của cuộc đời mình, Thư Phàm không nhẹn được cười. Thư Phàm chịu thua bọn họ. Thư Phàm tin rằng bố mẹ nhất định sẽ đồng ý gả mình cho Hoàng Tuấn Kiệt, sợ rằng họ còn rất vui mừng vì có được một người con rể giống như Hoàng Tuấn Kiệt.

Nghĩ đến đây, Thư Phàm lại không cam lòng. Thư Phàm có cảm giác mình là một quả bom nổ chậm trong nhà, lúc nào bố mẹ cũng muốn tống xuất mình ra khỏi nhà càng nhanh càng tốt.

Còn Tú Linh, Thư Phàm tin rằng Vũ Gia Minh sẽ gặp chút khó khăn. Trong mắt bố mẹ Thư Phàm, Tú Linh hãy còn nhỏ, còn đang đi học đại học, tính cách lại ngây thơ dễ thương, họ làm sao có thể yên tâm giao Tú Linh cho một người có tính cách đào hoa, hơn nữa lại thâm trầm, thâm hiểm như Vũ Gia Minh.

Chỉ cần nghĩ, Vũ Gia Minh sẽ bị bố mẹ mình làm khó, tâm tình Thư Phàm tốt hẳn lên. Thư Phàm cao hứng cười toe toét, sung sướng muốn hoa chân múa tay.

Vũ Gia Minh nghiêng răng kèn kẹt, hận không thể đánh bất tỉnh Thư Phàm, sau đó lên đem Thư Phàm đi bán. Nghĩ đến đây, tâm trạng Vũ Gia Minh cũng cao hứng và sung sướng chẳng kém gì Thư Phàm.

Chỉ tội cho Hoàng Tuấn Kiệt và Tú Linh, là hai người đứng ở giữa luôn phải giải hòa mối quan hệ như nước với lửa của Vũ Gia Minh và Thư Phàm. Mỗi lần Vũ Gia Minh gặp Thư Phàm là y như rằng cả hai lại gân cổ cãi nhau. Tuy rằng Thư Phàm luôn luôn thắng và khiến cho Vũ Gia Minh phải khiếp vía chạy mất dép vì hãi khoản dùng độc của Thư Phàm, nhưng cũng đủ khiến Hoàng Tuấn Kiệt và Tú Linh đau đầu, dờ khóc dờ cười. Mặc dù có đôi lúc cãi nhau và giận hờn, nhưng tiếng cười đùa không lúc nào thiếu. Sức sống thanh xuân tràn ngập trên khóe mắt, trên những khuôn mặt vui tươi, không có ưu tư và sầu khổ.

Trước khi trở về Việt nam, hai chị em Thư Phàm rủ nhau đi mua sắm. Đã sang đây hơn ba tháng rồi, nhưng họ chưa từng có cơ hội đi mua sắm một lần nào, nên lần này quyết định đi mua cho thỏa thích. Nếu phải là trước đây Thư Phàm sẽ không có mấy hứng thú với việc đi mua sắm tốn thời gian và tốn tiền này, nhưng sau khi trải qua một loạt những chuyện không may xảy ra liên tiếp, Thư Phàm đã để ý đến cuộc sống xung quanh mình hơn.

Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh vui vẻ chở hai cô vợ tương lai đi mua sắm. Tú Linh đi xe của Vũ Gia Minh. Thư Phàm đi xe của Hoàng Tuấn Kiệt.

Nơi họ đến là một siêu thị nổi tiếng của Hồng Kông. Đến đây có thể mua được mọi thứ. Hồng Kông được ví là thiên đường mua sắm không sai một chút nào. Lần đầu tiên đến một nơi sang trọng, bày bán nhiều hàng hóa cao cấp thế này, hai chị em Thư Phàm hết ngấm chỗ nọ lại dòm chỗ kia, trông như con nhóc được hai người lớn là Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt dẫn đi chơi.

Vũ Gia Minh nắm chặt tay Tú Linh vì sợ Tú Linh đi lạc.

Hoàng Tuấn Kiệt đi kè kè bên cạnh Thư Phàm, để Thư Phàm muốn lựa chọn gì thì chọn.

Thật ra Thư Phàm không có ý định mua sắm gì nhiều. Thư Phàm đến đây cốt xem có thứ gì đó phù hợp để mua tặng cho bố mẹ và bạn bè ở quê nhà thôi.

Tú Linh vốn hiếu động, thấy thứ gì hay cũng chạy lại xem, hại Vũ Gia Minh sợ hãi không dám buông tay, tinh thần lúc nào cũng cảnh giác cao độ. Nếu ví hần là một bảo mẫu và là một vệ sĩ của Tú Linh cũng không có gì sai.

Bất kể hai chị em Thư Phàm mua gì đã có mấy vệ sĩ đi theo phía sau bốn người xách dùm. Hai quý ông đi theo bên cạnh chị em Thư Phàm chỉ vì muốn đảm bảo cô vợ tương lai của mình không đi lạc và không bị người xấu bắt đi giống như trước kia.

“Vũ Gia Minh !” Đào Tuyết Viên cầm phấn gọi. Hơn hai tháng vừa qua, cô ta lúc nào cũng nung nấu ý nghĩ phải trả thù Vũ Gia Minh bằng được, phải bắt Vũ Gia Minh trả giá cho tội dám hủy hôn với cô ta. Cô ta đã nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng không có cơ hội thực hiện được. Cô ta muốn ông Đào gây sức ép cho bố mẹ Vũ Gia Minh, gián tiếp bắt Vũ Gia Minh phải kết hôn với mình nhưng đã hoàn toàn thất bại.

Vũ Gia Minh đã nắm được hầu như toàn bộ tài sản của nhà họ Vũ. Nếu hần muốn, hần có thể dễ dàng thu tóm tất cả, nhưng hần không muốn thế, hần muốn chừa lại một ít cho hai đứa em của hần. Mặc dù bố mẹ hần là hai kẻ tuyệt tình và không xứng đáng làm cha mẹ, nhưng hai đứa em của hần lại khác, chúng chưa bao giờ chống đối hần, cũng không bao giờ khinh miệt xuất thân của hần.

Không dùng được cách phản diện, Đào Tuyết Viên chọn cách đánh trực diện. Đầu tiên, cô ta tìm cách phá rối công việc làm ăn của Vũ Gia Minh, nhưng lần nào cô ta ra tay cũng thất bại thảm hại, thậm chí cô ta còn giúp hần nhanh chóng kí kết được hợp đồng hơn. Nếu cô ta biết rằng nhất cử nhất động của cô ta đều nằm trong bàn tay hần, cô ta đã không ngu ngốc và ngạo mạn như thế.

Vũ Gia Minh chán ghét nhìn Đào Tuyết Viên. Hần không vui khi vô tình phải gặp lại cô ta ở đây.

Tú Linh run sợ đứng nép vào mạn sườn Vũ Gia Minh. Dù vẫn chưa lấy lại được trí nhớ của mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy Đào Tuyết Viên, Tú Linh lại giống như một con mèo nhỏ bị dính nước mưa.

Thư Phàm đề ý đến biểu hiện trên khuôn mặt Tú Linh. Thấy em gái run rẩy đứng lố sau lưng Vũ Gia Minh, Thư Phàm khẳng định người phụ nữ này là tình địch của Tú Linh.

Thư Phàm quan sát từ đầu xuống chân Đào Tuyết Viên, lại nhìn từ chân lên đầu cô ta.

Đào Tuyết Viên bị Thư Phàm nhìn đến gai cả người, cô ta trừng mắt nhìn Thư Phàm, thái độ thù địch.

Thư Phàm gãi cằm, neho mắt nhìn Đào Tuyết Viên. “Hừ ! Dám động vào Tú Linh ? Cô ta không muốn sống chắc ?” Thư Phàm là một người chị hết lòng thương yêu và chiều chuộng em gái, giống như một con gà mẹ lúc nào cũng muốn bảo vệ đàn gà con của mình, ngay cả điều hâu cũng không sợ, thì một con tiểu hồ ly nhỏ bé này có là gì.

“Tôi nghe nói anh và cô ta sắp kết hôn ?” Đào Tuyết Viên bỏ qua Thư Phàm, cô ta chuyển rồi tầm mắt sang Vũ Gia Minh.

“.....” Vũ Gia Minh cười khẩy không đáp. Hần thấy mình không có nghĩa vụ phải báo cho cô ta biết chuyện riêng tư của mình.

“Tôi nhất định sẽ không để cho anh được như ý nguyện, tôi sẽ phá cuộc hôn nhân của anh đến cùng.” Đào Tuyết Viên vênh mặt đắc ý bảo Vũ Gia Minh: “Tôi không thể để cho cha của đứa trẻ trong bụng tôi lấy một người con gái khác được.”

Lời tuyên bố của cô ta chẳng khác gì tiếng sấm sét đánh thẳng vào thân hình gầy yếu của Tú Linh. Tú Linh lao đảo, sắc mặt tái nhợt, đáy mắt long lanh lệ, gần như ngã quỵ xuống nền gạch.

Vội vàng ôm lấy Tú Linh vào lòng, Vũ Gia Minh gầm lên: “Cô vừa nói cái gì ?”

Thư Phàm cũng kinh ngạc chẳng kém gì Vũ Gia Minh. Ngày trước, khi Trác Phi Tuyết nói có một đứa con gái hơn hai tuổi với Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã nửa tin nửa ngờ. Thư Phàm tin Hoàng Tuấn Kiệt tám phần, nghi ngờ hần hai phần. Thư Phàm tin hần nhiều như thế, vì tự xét thấy tính cách bộc trực thẳng tính, và dám làm dám chịu của hần. Hoàng Tuấn Kiệt không giống như một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, chỉ biết chạy trốn không dám nhận trách nhiệm.

Nhưng còn Vũ Gia Minh thì lại khác. Hần là là một kẻ thân đây thủ đoạn, hào hoa phong nhã, không biết đã trêu ghẹo bao nhiêu cô gái rồi. Một kẻ như hần có con rồi, không lạ một chút nào.

“Anh nghe rồi đấy, tôi đã có thai hơn hai tháng rồi. Chẳng lẽ anh đã quên mình đã từng làm gì với tôi.” Đào Tuyết Viên nhếch mép. Cô ta đã đi vào đường cùng rồi, cô ta nặc kệ Vũ Gia Minh có yêu và có muốn lấy cô ta không, cô ta cũng phải giữ bằng được hần bên cạnh mình, ép hần lấy cô ta bằng mọi giá. Ngay cả việc cô ta không thích mang thai và có con, cô ta cũng bất chấp.

“Cô đừng nói lung tung ! Không thể nào có chuyện đó.” Vũ Gia Minh vừa dỗ dành Tú Linh, vừa khổ sở không biết phải ăn nói và giải thích với Tú Linh thế nào đây.

Đào Tuyết Viên ghen tuông lồng lộn khi phải nhìn cảnh Vũ Gia Minh ôm ấp Tú Linh.

Chỉ tay thẳng vào mặt Vũ Gia Minh, Đào Tuyết Viên gầm lên: “Anh không tin cũng không được. Tôi đã có giấy chứng nhận của bác sĩ. Tôi mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, anh cũng phải có trách nhiệm với mẹ con tôi. Nếu không tôi sẽ không ngần ngại tung chuyện này cho báo chí và đài truyền hình biết, tôi còn kiện anh ra tòa với tội danh vô trách nhiệm.” Đào Tuyết Viên càng nói càng ác liệt, càng không coi ai ra gì.

Cô ta cố tình nói to tiếng để gây sự chú ý của mọi người xung quanh. Cô ta muốn lấy được sự đồng lòng của dư luận, muốn dùng họ để gây sức ép cho Vũ Gia Minh. Cô ta biết Tú Linh chỉ là một cô gái mong manh yếu đuối, hơn nữa lại quá ngây thơ và khờ dại, vốn không phải là đối thủ của cô ta, nên cô ta không lo. Chỉ cần cô ta thành công tách Vũ Gia Minh ra khỏi Tú Linh, cô ta đã có thể đạt được tâm nguyện của mình. Không nhận được sự che chở và bảo vệ của Vũ Gia Minh, Tú Linh có thể làm được gì?

Càng nghĩ cô ta càng đắc ý, càng tự tin vào kế hoạch của mình.

Thư Phàm cảm phẫn đứng chắn trước mặt Vũ Gia Minh và Tú Linh. Mặc dù Thư Phàm đau lòng muốn lôi Tú Linh đi và vĩnh viễn không cho phép Vũ Gia Minh lại gần Tú Linh, nhưng nhớ đến những việc mà Vũ Gia Minh đã làm cho mình và Hoàng Tuấn Kiệt, nhớ đến tấm chân tình mà hắn đã trao cho Tú Linh, Thư Phàm lại thôi.

Nhìn ánh mắt vênh vao và đắc ý của cô ta, tự dưng Thư Phàm có linh cảm nhất định trong chuyện này có điều gì đó không ổn. Vũ Gia Minh đúng là một kẻ lãnh nhăng không chung thủy trong tình yêu, nhưng hắn đâu ngu đến mức để lại hậu quả cho mình sau mỗi lần quan hệ với một cô gái.

“Cô nói rằng cô mang thai đứa con của Vũ Gia Minh?” Thư Phàm hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh để hỏi cô ta.

“Đúng thế.” Đào Tuyết Viên vênh mặt trả lời, thái độ ngạo mạn không cần che giấu: “Cô là ai mà cô có quyền hỏi tôi câu ấy?”

“Tôi là bạn của Vũ Gia Minh.” Thư Phàm mỉm cười đáp.

Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh và Tú Linh sững sờ nhìn Thư Phàm, họ không hiểu vì sao Thư Phàm không chịu nói thật thân phận của mình, mà lại phải nói dối.

Thư Phàm nháy mắt với ba người, ngầm nói rằng đừng có lên tiếng phá hỏng cuộc nói chuyện của mình.

Ba người mặc dù không hiểu mô tê át giáp gì, nhưng tin rằng Thư Phàm làm thế là có lý do, nên tất cả đều giữ im lặng, đứng một bên chờ nghe Thư Phàm nói chuyện với Đào Tuyết Viên.

“Cô cũng biết người mang thai không nên tức giận, nếu không sẽ động đến thai khí.” Thư Phàm ôn hòa nói tiếp: “Cô chắc là mang thai con so đúng không?”

Thấy nụ cười thân thiện trên môi Thư Phàm, Đào Tuyết Viên dù vẫn còn chưa nói lời sự phòng vệ với Thư Phàm nhưng giọng điệu không còn gay gắt như trước: “Đúng thế. Đây là lần đầu tiên tôi mang thai.”

Thư Phàm thân thiết nắm lấy tay Đào Tuyết Viên, nụ cười vẫn giữ trên môi Thư Phàm. Đào Tuyết Viên giật mình vì sự động chạm của Thư Phàm. Ban đầu cô ta định giật tay lại, nhưng thấy Thư Phàm không có ác ý, cô ta lại để yên.

Thư Phàm dịu dàng bảo Đào Tuyết Viên: “Mang thai lần đầu tiên rất nguy hiểm, cô có đi khám thai định kì không, đứa bé ổn chứ?” Giọng điệu của Thư Phàm quá ngọt ngào, ánh mắt hiền từ nhìn Đào Tuyết Viên giống như một vị lương y như từ mẫu nhìn bệnh nhân của mình, đã khiến thân hình cứng đờ của Đào Tuyết Viên thả lỏng. Hơn hai tháng nay, chưa có một người nào tử tế hỏi thăm và quan tâm đến cô ta giống như cách Thư Phàm đang làm.

“Bác sĩ nói tình hình thai nhi ổn định, không có biến chuyển gì nhiều. Mang thai được gần hai tháng, tôi đã đi khám thai được hai lần.” Đào Tuyết Viên nói xong, cô ta chột dạ nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm mỉm cười, nụ cười trên môi Thư Phàm càng sâu, ánh mắt Thư Phàm sắc bén nhìn Đào Tuyết Viên.

Thư Phàm vỗ nhẹ vào mu bàn tay Đào Tuyết Viên. Thư Phàm từ từ xoay người quay lại nhìn Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh bị Thư Phàm nhìn đến phát sợ, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa. Vũ Gia Minh tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ đắc tội với Thư Phàm, nhưng xem ra hôm nay tính mạng khó bảo toàn. Mặc kệ, cái thai kia có phải là của hắn không, tội dám khiến Tú Linh thương tâm, Thư Phàm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Vũ Gia Minh, lần quan hệ cuối cùng giữa anh và cô ta là khi nào?” Thư Phàm đột nhiên lên tiếng hỏi Vũ Gia Minh.

“Không được nói!” Đào Tuyết Viên gào lên. Bây giờ cô ta mới hiểu lý do vì sao Thư Phàm lại hỏi cô ta những câu hỏi vừa rồi. Hóa ra, Thư Phàm đang thăm dò cô ta, tìm sơ hở trong lời nói của cô ta để chứng minh là cô ta đang nói dối, đang bịa đặt ra tất cả.

“Các người nhìn xem! Kẻ bạc tình kia đã khiến tôi có thai, nhưng lại không dám nhận. Mọi người nói hắn có đáng làm người không?” Đào Tuyết Viên không còn kiềm chế được nữa, cô ta kích động hét to lên cho tất cả mọi người cùng nghe.

Tiếng xì xầm và bàn tán nổi lên. Mọi người đều chỉ trỏ và chê bai Vũ Gia Minh.

Tú Linh dù sao cũng chỉ là một cô gái mỏng manh yếu đuối, tâm mềm yếu, làm sao chịu đựng được đả kích này.

Tú Linh vùng chạy đi.

“Đứng lại !” Thư Phàm quát: “Nếu em bỏ chạy, chị sẽ không coi em là em gái của chị nữa.” Thư Phàm ngữ khí sắc lạnh, nghiêm túc nhìn Tú Linh.

Tú Linh run sợ, vừa chạy được hai bước chân đã vội đứng sững lại.

Vũ Gia Minh thấy Tú Linh bỏ chạy, đã gấp như kiến bò vào chảo nóng, vội vã phi thân đuổi theo. Sau khi nghe xong những câu nói của Thư Phàm, hắn đồ đoán không hiểu vì sao Thư Phàm không bênh vực em gái mình, mà lại quát to như thế.

“Vũ Gia Minh ! Lần cuối cùng anh và cô ta quan hệ là khi nào ?” Thư Phàm lạnh lùng hỏi. Thư Phàm đứng thẳng người, hai tay siết thành nắm đấm: “Anh phải nhớ cho thật kĩ.”

Phía bên kia, Đào Tuyết Viên không ngừng gào thét, cô ta nói oang oang như một cái loa phóng thanh.

Vũ Gia Minh lờ mờ nhận ra dụng ý của Thư Phàm, vì thế hắn nghiêm túc suy nghĩ, không còn dám phân tâm nữa. Chưa đầy một phút, hắn đã nhớ ra. Ngày hôm đó trùng với ngày Tú Linh mất tích nên hắn không thể nào quên.

Nghe được câu trả lời của Vũ Gia Minh, khoe môi Thư Phàm nhếch lên.

Bước lại gần Đào Tuyết Viên. Thư Phàm cảm phần nói: “Sau khi quan hệ, để biết mình có thai hay không phải chờ 14 ngày. Nếu tính thời gian cô và Vũ Gia Minh quan hệ đã vượt qua hai tháng rồi.”

“Không !” Đào Tuyết Viên vội phủ nhận: “Là tôi nói nhầm, tôi đã mang thai gần ba tháng rồi.”

“Tôi là một bác sĩ. Lúc này tôi đã bắt mạch cổ tay của cô. Trường hợp mà cô nói hoàn toàn không có khả năng. Nếu cô muốn, chúng ta có thể cùng đến bệnh viện khám lại, mà dù cô có thể trốn tránh được bây giờ nhưng sáu tháng sau, đứa trẻ đó là con của ai cũng sẽ lộ rõ ra thôi.” Lời nói của Thư Phàm khiến tất cả mọi người xung quanh sững sờ, không khí ồn ào náo nhiệt bỗng chốc trở nên im lặng như tờ.

Tú Linh rơi lệ, vừa khóc vì sung sướng khi biết cái thai mà Đào Tuyết Viên đang mang không phải là của Vũ Gia Minh, vừa khóc vì hối hận đã không tin tưởng Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh ngây ngốc nhìn Thư Phàm. Hắn không ngờ Thư Phàm có thể thông minh và nhạy bén như thế, chỉ bằng vài ba câu nói và bắt mạch ở cổ tay của Đào Tuyết Viên, đã lật tẩy được mảnh khoe lừa đảo của cô ta rồi.

Đào Tuyết Viên hận thù lao vào định cào xé mặt Thư Phàm. Hoàng Tuấn Kiệt sợ hãi vội ôm lấy Thư Phàm, nhấc gọn Thư Phàm đứng sang một bên, một tay nắm chặt lấy cổ tay Đào Tuyết Viên.

“Cô Tuyết Viên ! Đề nghị cô chú ý cách cư xử của mình !” Hoàng Tuấn Kiệt trầm giọng, cảnh cáo Đào Tuyết Viên: “Cô lừa dối người khác là cô không đúng. Cô ấy chỉ nói sự thật, hơn nữa Tú Linh là em gái của cô ấy. Nếu cô không muốn người khác không biết trừ phi cô không làm. Còn nếu không, cô không nên oán trách ai cả.” Hoàng Tuấn Kiệt xa xăm mặt nhìn Vũ Gia Minh. Nếu Thư Phàm bị tổn thương dù chỉ là một cọng tóc, hắn sẽ tính sổ với Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh cười khò. Hắn thấy số của mình thật xui xẻo khi quen biết Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm. Hai người này lúc nào cũng đe dọa đánh hắn.

“Buông tay ! Đồ điên, buông tay ra !” Đào Tuyết Viên nổi điên hét thét rồi lại đá loạn xạ vào người Hoàng Tuấn Kiệt.

“Dừng tay !” Thư Phàm quát, tay chỉ thẳng vào mặt Đào Tuyết Viên: “Ai cho phép cô đánh anh ấy hả ? Nếu cô muốn đánh thì nên tìm Vũ Gia Minh mà đánh.”

Vũ Gia Minh tròn mắt nhìn Thư Phàm. Hắn tức đến nghẹn cả họng: “Cô...cô....”

Không muốn cãi lý với Thư Phàm, cũng chán ghét không muốn có quan hệ dây dưa với Đào Tuyết Viên, Vũ Gia Minh ra lệnh cho mấy vệ sĩ đi phía sau: “Mang cô ta ra khỏi đây. Nếu cô ta còn lại gần, trong vòng năm mét phải tống cổ cô ta đi.”

Hai vệ sĩ lập tức nhận lệnh, họ tiến đến đứng chắn trước mặt Đào Tuyết Viên.

Mọi người xung quanh đã biết Đào Tuyết Viên là một á đàn bà lừa dối, thái độ của họ thay đổi 180 độ. Ban đầu họ chỉ trố và chê bai Vũ Gia Minh, bây giờ họ xoay qua chỉ trỏ và chê bai cô ta.

“Vũ Gia Minh ! Tôi căm hận anh ! Tôi nhất định phải bắt anh trả giá cho ngày hôm nay !” Đào Tuyết Viên lại gào lên, thanh âm the thé tựa như tiếng cửa kính bị đập vỡ.

Mọi người xung quanh khinh miệt nhìn Đào Tuyết Viên. Dù có yêu một chàng trai nhiều như thế nào, cũng không nên đề hèn dùng thủ đoạn và hạ mình như thế, huống hồ cô ta còn là một tiểu thư cang vàng lá ngọc nữa.

Không còn tâm trạng để mua sắm, bốn người rời khỏi siêu thị.

Trước khi quay trở về Việt nam, Thư Phàm quyết định phải trở lại đảo hoang tìm tung tích của Trác Phi Dương. Đã hơn ba tháng rồi, Thư Phàm vẫn chưa nhận được tin tức của hắn, cũng không thấy Tuấn Vũ nói gì. Thư Phàm đã gọi điện rất nhiều lần cho Tuấn Vũ để hỏi về Trác Phi Dương, nhưng lần nào gọi cũng nhận được một câu trả lời là vẫn chưa tìm thấy hắn. Chẳng lẽ hắn thật sự đã chết rồi ? Chẳng lẽ không còn cơ hội nào cho hắn ?

Thư Phàm rất đau khổ và buồn rầu. Có được tình yêu của Hoàng Tuấn Kiệt khiến Thư Phàm rất vui và hạnh phúc, hơn nữa hiện giờ người đứng trong bóng tối thuê sát thủ giết chết hắn đã bị bắt, đã bị tòa án phán xét xử tội. Thư Phàm không còn phải sống trong nom nớp lo sợ nữa. Nhưng hạnh phúc của Thư Phàm vẫn chưa thể trọn vẹn được.

Trác Phi Dương là người đàn ông Thư Phàm vừa biết ơn, vừa ngưỡng mộ. Thư Phàm đã coi Trác Phi Dương là anh trai kết nghĩa của mình, cũng đã nhận Trác Phi Tuyết làm em gái nuôi. Hiện giờ Trác Phi Tuyết và Hoàng Tử Kỳ đã trở thành một đôi, cả hai đã là người một nhà.

Hoàng Tuấn Kiệt cùng Thư Phàm bay đến đảo hoang.

Hoàng Tuấn Kiệt không yên tâm để cho Thư Phàm đi, nhưng thấy Thư Phàm kiên quyết quá, hắn đành phải nhượng bộ.

Hoàng Tuấn Kiệt vì sợ trong rừng vẫn còn nhiều tên sát thủ lẩn trốn, chưa bị cảnh sát Hồng Kông bắt, đã mang theo gần 10 vệ sĩ được trang bị đầy đủ súng ống, đi theo mình và Thư Phàm.

Thư Phàm không phản đối, đã ngầm đồng ý để Hoàng Tuấn Kiệt làm thế. Thư Phàm không muốn mạng sống của mình và Hoàng Tuấn Kiệt ra để đùa giỡn. Đã từng vào sinh ra tử nhiều lần, Thư Phàm càng biết trân trọng hơn sinh mạng của mình và Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm không bao giờ muốn trải qua cảm giác đó thêm một lần nữa. Thư Phàm rất sợ, sợ một ngày sẽ phải đối mặt với cái chết của Hoàng Tuấn Kiệt, sợ hắn khi đi ra ngoài sẽ bị bọn sát thủ giết chết.

Thư Phàm biết mình ngu ngốc và hơi mạo hiểm khi cùng Hoàng Tuấn Kiệt quay trở lại đảo hoang tìm Trác Phi Dương, nhưng ơn nghĩa của Trác Phi Dương, Thư Phàm không thể nào quên, cũng không thể làm một con rùa rụt cổ, nhát chết. Trác Phi Dương đã hy sinh cả tính mạng để bảo vệ Thư Phàm, Thư Phàm làm sao có thể vô tư sống vui vẻ trong khi hắn sống chết chưa rõ, vẫn chưa tìm được thân xác của hắn. Chỉ đến khi nào tìm được thân xác của hắn, Thư Phàm mới tin rằng hắn đã chết, còn nếu không, Thư Phàm vẫn tin rằng hắn vẫn còn đang sống trên đời, chỉ là vẫn chưa thể tìm được hắn mà thôi.

Mang theo niềm tin và hy vọng của mình, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đi sâu vào rừng, trở lại khu vực thác nước mà lần trước Hoàng Tuấn Kiệt đã cứu Thư Phàm.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đi men theo dọc thác nước. Gần mười vệ sĩ phối hợp cùng tìm Trác Phi Dương với hai người.

Tuấn Vũ cùng người bên tập đoàn nhà họ Trác sớm đã rút lui từ lâu, hình như bọn họ không còn tiếp tục tìm kiếm nữa, điều này đã khiến Thư Phàm nghi ngờ.

Sau hai ngày hai đêm tìm kiếm không có kết quả, Thư Phàm rơi vào trầm tư: “Anh Kiệt ! Anh thấy trong chuyện này có điều gì lạ không ?”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt âu yếm nhìn Thư Phàm. Hắn biết một khi Thư Phàm hỏi hắn câu này, chắc chắn Thư Phàm đã phát hiện ra một điều gì đấy.

Thư Phàm không chờ Hoàng Tuấn Kiệt trả lời mình, đã nói tiếp: “Em thấy rất lạ. Trác Phi Dương vẫn chưa tìm thấy được, tại sao Tuấn Vũ và gia đình nhà họ Trác lại không tiếp tục tìm kiếm tiếp, mà đã bỏ đi từ hơn một tháng trước.” Thư Phàm ngừng đầu, nhìn vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh có cho rằng Tuấn Vũ đang giấu chúng ta điều gì đó không ?”

Thư Phàm mỉm cười, đôi mắt rực sáng.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười theo Thư Phàm, nắm lấy tay Thư Phàm: “Em cho rằng đó là điều gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt dịu dàng ôm lấy Thư Phàm vào lòng. Nếu Trác Phi Dương vẫn còn chưa chết, và đã được Tuấn Vũ tìm thấy, Thư Phàm sẽ không còn thương tâm nữa, có thể cùng hắn tạo dựng một gia đình hạnh phúc được rồi.

“Nếu muốn biết câu trả lời xác thực của Tuấn Vũ, tại sao chúng ta không quay trở về đất liền và tìm gặp Tuấn Vũ hỏi cho ra lẽ.” Hoàng Tuấn Kiệt cười nói, lòng hắn đang reo vui, đang nãy liệt cuộn lên như sóng trào. Cuối cùng hắn cũng đã đạt được tâm nguyện của mình.

Thư Phàm đồng ý với lời gợi ý của Hoàng Tuấn Kiệt. Dù sao lang thang tìm tung tích Trác Phi Dương xung quanh thác nước cũng không phải là một cách hay. Nếu Trác Phi Dương đã được tìm thấy, họ có đi tìm cũng vô ích thôi.

Trước khi đến đây, Thư Phàm cứ đinh ninh cho rằng có thể gặp được Tuấn Vũ hay người bên tập đoàn của nhà họ Trác, nhưng lại không thấy ai cả, chính điều này đã khiến Thư Phàm nghi ngờ.

Thư Phàm muốn ở lại thêm một ngày nữa mới đi. Hoàng Tuấn Kiệt nôn nóng muốn đi ngay, nhưng vì tôn trọng nguyện vọng của Thư Phàm, hắn đành nhẫn nhịn xuống.

Một ngày này, Thư Phàm tiếp tục đi dọc theo men suối, vạch từng gốc cây mọc cạnh mép suối, tay thỉnh thoảng hái bông hoa này lại đến chiếc lá kia.

Hoàng Tuấn Kiệt không hiểu gì cả, cũng không biết những chiếc lá và bông hoa kia có tác dụng gì. Biết Thư Phàm có khả năng nhận biết được thảo

được, nên Hoàng Tuấn Kiệt yên tâm không sợ Thư Phàm hái phải cây có nọc độc, mà dù có hái phải, Thư Phàm cũng biết cách giải.

Đi gần đến cuối hạ lưu của thác nước, đột nhiên Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt nghe thấy tiếng cành cây gãy, tiếng nói chuyện thì thầm.

Con chim hải âu đậu trên vai Thư Phàm bay vút đi. Đôi mắt sắc bén của nó quan sát cảnh vật bên dưới từ trên cao.

Một lúc sau, nó quay lại đậu trên vai Thư Phàm, miệng nó liên tục phát ra những âm thanh kì lạ.

Nuôi dưỡng con chim hải âu hơn ba tháng, Thư Phàm đã phần nào hiểu được ngôn ngữ của nó, hiểu được ánh mắt của nó khi nhìn mình.

Thư Phàm vội nắm chặt lấy tay Hoàng Tuấn Kiệt, ngữ khí khẩn trương và sợ hãi: “Anh Kiệt ! Cách chúng ta mấy dặm có người lạ mặt.”

Hoàng Tuấn Kiệt cảnh giác nhìn xung quanh, gật đầu bảo Thư Phàm: “Anh biết. Chúng ta quay trở về lều thôi.”

“Những người này hình như rất quen thuộc với em.” Thư Phàm trầm giọng nói, đôi mắt ánh lên những tia nhìn căm phẫn và hận thù: “Em muốn họ phải trả giá cho những gì mà họ đã gây ra cho em và Trác Phi Dương.”

Hoàng Tuấn Kiệt cúi đầu nhìn Thư Phàm. Hắn đọc được sự phẫn nộ và tức giận trong đáy mắt Thư Phàm. Hắn hiểu vì sao Thư Phàm lại kích động như thế.

“Nếu muốn bắt chúng phải trả giá, trước tiên chúng ta phải chuẩn bị kĩ càng trước. Anh không muốn em xảy ra chuyện gì.” Hoàng Tuấn Kiệt rất sợ, sợ mất đi Thư Phàm thêm một lần nữa. Phải khó khăn lắm, hắn mới giải quyết được mọi chuyện ồn ào. Hắn không muốn cả hai lại dấn thân vào nguy hiểm, dẫn đến mất đi tính mạng.

“Anh yên tâm, em không ngu ngốc nữa đâu. Em hứa lần này sẽ không liều lĩnh giống như trước nữa.” Thư Phàm mỉm cười, trấn an Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt hài lòng vì Thư Phàm đã chịu nghe lời hắn.

“Đi thôi.” Hoàng Tuấn Kiệt nắm tay Thư Phàm dắt đi. Hắn phát tay ra hiệu cho gần 10 vệ sĩ đang đứng xung quanh lại gần hắn và Thư Phàm.

“Có một nhóm người đang đến gần chúng ta.” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng bảo nhóm vệ sĩ đi theo bảo vệ hắn và Thư Phàm: “Tôi muốn các cậu tìm cách bắt sống bọn chúng, không được để cho bọn chúng chạy thoát.”

Gần 10 vệ sĩ nhận lệnh của Hoàng Tuấn Kiệt, đã tìm một vị trí thích hợp, tất cả bọn họ đều đứng núp sau một tảng đá, hay một gốc cây to gần đấy.

Hoàng Tuấn Kiệt cùng Thư Phàm đứng núp sau một tảng đá khá to gần mép suối. Thư Phàm có cảm giác mình là một chiến sĩ đang mai phục chờ quân địch đến để giết chết.

Nhìn thái độ cao hứng và kích động của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt bất đắc dĩ thở dài. Hắn lắc đầu chịu thua tính cách không sợ chết và liều lĩnh của Thư Phàm. Một cô gái bình thường khi gặp phải chuyện này đã run cầm cập, hét ầm lên và bỏ chạy. Thế mà Thư Phàm chẳng những không sợ, ngược lại còn hưng phấn và háng hái muốn cầm súng xông lên bắn nhóm người kia, mỗi người một phát súng vào người. Hắn không hiểu mình nên mừng hay nên lo sợ khi có được một cô vợ tương lai như Thư Phàm.

Con chim hải âu không đậu trên vai Thư Phàm nữa, nó nhận nhiệm vụ đi do thám tình hình. Những tiếng kêu kì lạ của nó không ngừng vang lên.

Thư Phàm đọc được từng ngụ ý trong từng tiếng kêu của nó. Nhờ có Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt và nhóm vệ sĩ biết được phương hướng di chuyển của nhóm người lạ mặt, biết họ có bao nhiêu người và cách xa họ một khoảng là bao nhiêu.

Gần 10 phút sau, nhóm người lạ mặt đã tiến sát đến mép suối, nơi cuối thượng nguồn của dòng thác.

Đứng núp trong tảng đá, lấp ló cái đầu, Thư Phàm hiếu kì nhìn bốn người đàn ông lạ mặt đang mức nước rửa mặt. Khi người đang ông hơn 50 tuổi ngẩng mặt nhìn vào khu rừng rậm bên kia bờ suối, Thư Phàm nhìn rõ được khuôn mặt già nua, có nước da tái xanh, đôi mắt thâm quầng, mái tóc thưa thớt điểm bạc của ông ta.

Người đàn ông này vừa xa lạ lại vừa có chút thân quen với Thư Phàm. Thư Phàm cảm phẫn siết chặt nắm tay, mắt nổi lửa nhìn ông Phúc trừng trừng. Thật không ngờ, ông ta vẫn còn sống cho đến tận bây giờ. Thư Phàm tưởng ông ta đã chết rồi, hay đã bị cảnh sát Hồng Kông tóm gọn. Nhưng đáng tiếc, ông ta chẳng những chưa chết, còn tự do tự tại sống nhàn nhõ ngoài vòng pháp luật.

Nhớ lại phát đạn mà ông Phúc bắn vào sau lưng Trác Phi Dương. Nhớ lại gần nửa tháng phải sống chui sống nhủi trong rừng, cả ngày lẫn đêm phải chạy trốn khỏi sự đuổi giết của bọn chúng. Nhớ đến hình ảnh Trác Phi Dương bị bắn liên tiếp hai phát đạn vào người, thân hình bay thẳng xuống dòng thác chảy siết. Sự hận thù và căm hận trong Thư Phàm càng lúc càng cao, càng bùng lên mãnh liệt. Thư Phàm muốn ông Phúc phải trả giá cho những gì mà ông ta đã làm, phải đền bù lại những gì mà ông ta đã gây ra. Thư Phàm sẽ không bao giờ quên Trác Phi Dương chết như thế nào, không bao giờ quên ông Phúc đã gây ra tội ác gì.

Cảm nhận được thân hình hơi run rẩy của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt hỏi nhỏ: “Em không sao chứ ? Em bị lạnh sao ?”

“Người đàn ông đi đầu tiên kia là ông Phúc.” Thư Phàm chỉ tay cho Hoàng Tuấn Kiệt xem “Ông ta chính là người chủ mưu đứng sau lưng tất cả. Ông ta đã bắn Trác Phi Dương, đã cho người đuổi giết bọn em trong rừng.” Thư Phàm rít giọng, mắt ánh lên những tia nhìn sát khí và lạnh lẽo.

Hoàng Tuấn Kiệt đau xót, ôm lấy thân hình run rẩy của Thư Phàm vào lòng. Hắn vỗ về bảo Thư Phàm: “Em yên tâm, anh sẽ không để cho ông ta chạy thoát. Hôm nay bằng mọi giá anh sẽ bắt được ông ta, bắt ông ta trả giá cho những tội ác mà ông ta đã gây ra.”

Thư Phàm nắm chặt lấy ngực áo Hoàng Tuấn Kiệt: “Em không muốn anh mạo hiểm tính mạng vì em. Anh nhớ cho kĩ, tính mạng của anh là do mấy lần cứu được, nếu anh dám bỏ em mà đi, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Thư Phàm không dùng lời nói ngọt ngào để nói chuyện với Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng mỗi một từ mỗi một chữ đều là thâm ý mà Thư Phàm dành cho hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, đôi mắt đục ngầu, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Chỉ bằng mấy câu nói của Thư Phàm cũng đã đủ cho hắn hiểu Thư Phàm yêu hắn nhiều như thế nào.

“Em yên tâm, dù em có muốn đuổi anh đi, anh cũng không bao giờ rời xa em.” Bốn mắt nhìn nhau, ý nghĩ tương thông, tình cảm dạt dào. Chỉ một ánh mắt, một cái nhìn cũng khiến hai kẻ yêu nhau hiểu người kia đang nghĩ gì.

Ông Phúc và ba người đàn ông đi ngược lên mạn sườn của dòng thác. Vừa đi bọn họ vừa cảnh giác nhìn xung quanh, tai lắng nghe động tĩnh xem có biến hay không.

Gần mười người vệ sĩ áp sát gần bốn người đàn ông. Họ dần dần bao vây bốn người vào giữa.

Nghe được tiếng cành cây gãy, tiếng bước chân di chuyển, bốn người đàn ông liền nổ súng.

Tám người vệ sĩ nổ súng bắn lại bốn người đàn ông.

Đứng núp trong bụi rậm, bọn thú nhỏ trong rừng nghe những tiếng kêu kì lạ của con chim hải âu đã liên tục dùng đất, dùng sỏi, dùng trái cây ném túi bụi vào người bọn chúng. Bọn ong trong tổ kêu “vo vo”, nhằm thẳng vào mặt bọn chúng mà đốt.

Súng đạn có thể dùng để bắn chim chóc và muông thú, nhưng không có tác dụng với ong trong rừng. Chẳng mấy chốc, không cần phải tám vệ sĩ đích thân ra tay, bốn người đàn ông sớm đã hoảng loạn không có tinh thần chiến đấu.

Sống chui sống nhủi trong rừng hơn hai tháng nay, phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, không có lương thực, phải dựa vào trái cây và bẫy thú trong rừng để sống qua ngày, sức khỏe của họ đã yếu dần đi. Hôm nay, họ lại bị tám người đàn ông được trang bị đầy đủ súng ống bao vây vào giữa, bị bọn thú trong rừng phản kích, bị ong đốt, họ làm sao có thể chạy thoát.

Bốn người đàn ông bị ong đốt thành đầu heo. Khuôn mặt xưng vều, đau đớn kêu gào như lợn bị chọc tiết.

Thư Phàm cười lăn lộn, cười đến chảy cả nước mắt. Ngay cả Hoàng Tuấn Kiệt và tám vệ sĩ cũng không nhịn được cười.

Tám vệ sĩ trói bốn người đàn ông vào một gốc cây cạnh mép suối.

Từ trong chỗ nấp, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt bước ra.

Ông Phúc nhận ra Thư Phàm, ông ta gào lên: “Con quỷ cái ! Mày vẫn chưa chết sao ? Tao tưởng xác của mày đã sớm bị mục ruỗng rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt xa xăm mắt. Hắn ghét nhất việc người khác chửi rủa Thư Phàm trước mặt hắn, hơn nữa ông Phúc còn dám nguyền rủa cho Thư Phàm chết đi.

Hoàng Tuấn Kiệt dí súng vào thái dương ông Phúc, hắn lạnh lẽo bảo ông ta: “Nếu không muốn chết, thì hãy câm miệng đi.” Đôi mắt của Hoàng Tuấn Kiệt rất lạnh, lạnh như băng đá ngàn năm. Chỉ cần ông Phúc mở miệng chửi rủa Thư Phàm thêm một câu nào nữa, hắn sẽ không ngần ngại bắn vỡ óc ông Phúc. Dù sao đây cũng không phải là đầu tiên hắn nhìn thấy máu tanh. Đối với những kẻ tàn tạt lương tâm và có dòng máu phản trắc như ông Phúc, hắn không có một chút thương tiếc và do dự nào.

Thư Phàm ngồi xổm trước mặt ông Phúc: “Còn nhớ tôi không ?” Thư Phàm cười cười, nheo mắt nhìn ông Phúc: “Trong mấy ngày sống trong tòa lâu đài, tôi cảm ơn ông đã chăm sóc và chiều cố đến tôi. Để cảm ơn ông, tôi sẽ không giết chết ông ngay, tôi muốn ông nếm trải cảm giác chết từ từ, chết trong đau đớn và thống khổ.” Thư Phàm mở túi xách, từ trong túi Thư Phàm lôi ra bốn viên thuốc màu đen.

“Ông biết đây là thuốc gì không ?” Thư Phàm cười hắc hắc, giọng điệu cười của Thư Phàm chẳng khác gì tu la địa ngục chuẩn bị đoạt mạng của bốn người đàn ông.

Tám vệ sĩ và Hoàng Tuấn Kiệt đã biết được tài dùng độc của Thư Phàm, bọn họ đều vuốt mồ hôi lạnh, tám đôi mắt nhìn nhau, ai cũng tự nhủ với lòng là không nên đắc tội với Thư Phàm. Nếu không, Thư Phàm sẽ bắt bọn họ phải uống thuốc độc giống như ông Hoàng và bốn người đàn ông này.

Ông Phúc khinh bỉ nhìn Thư Phàm: “Mày đừng hòng dọa được tao ? Thuốc độc ? Ha ha ha !” Ông Phúc cười như một con thú điên: “Mày định lừa ai thế hả ? Một bác sĩ quê mùa như mày thì biết gì về thuốc độc ?”

Thư Phàm thu lại nụ cười, khuôn mặt trầm xuống. Ông Phúc có thể nói thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không nên chê bai tài dùng độc của Thư Phàm. Nếu không...hừ... Thư Phàm nhếch mép, phất tay, bảo hai vệ sĩ: “Cạy mồm của ông ta ra.”

Hai vệ sĩ lập tức dí súng vào thái dương ông Phúc, quát bảo ông ta: “Mở miệng ra !”

Ông Phúc khinh bỉ, không chịu mở miệng.

Hai vệ sĩ định dùng quyền cước với ông ta, Thư Phàm cười nhạt nói: “Không cần thiết.”

Thư Phàm lấy một hộp kim dùng để châm cứu trong túi xách ra. Thư Phàm cắm vào những huyệt đạo trên người ông Phúc khiến khuôn mặt ông ta biến dạng một cách kì dị.

Ba người đàn ông bị trời cùng ông Phúc sợ tới mức mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa. Họ không hiểu Thư Phàm đã cắm vào những huyệt đạo nào mà ông Phúc trông chẳng khác gì một người chết trong trạng thái hoảng loạn và kinh hoàng. Nếu ai đã từng xem xác ướp Tsui chắc hẳn sẽ hình dung được khuôn mặt của ông ta bây giờ. Miệng ông Phúc há to, da mặt nhăn nhúm, mắt trợn ngược.

Tám người vệ sĩ, và Hoàng Tuấn Kiệt thức thời không dám lên tiếng phá vỡ mất nhã hứng của Thư Phàm. Họ hiểu nếu dám chọc giận Thư Phàm, đối tượng tiếp theo sẽ là họ. Thư Phàm không phải là một sát thủ, tay không vấy máu, nhưng cách trả thù của Thư Phàm còn độc hơn cả trực tiếp giết chết họ.

Thư Phàm ném hai viên thuốc vào miệng ông Phúc: “Vì ông không tin tài dùng độc của tôi, nên tôi cho ông thử nghiệm một chút.” Thư Phàm nhờ một người vệ sĩ đổ nước sôi vào miệng ông Phúc, để ông ta nuốt xuống hai viên thuốc và không nhổ ra ngoài, Thư Phàm cắm hai cây kim vào cổ ông Phúc.

Ông Phúc trừng trừng nhìn Thư Phàm, ông ta hận không thể ăn tươi nuốt sống Thư Phàm. Chưa đầy một phút, sắc mặt ông Phúc tái nhợt, ông ta không ngừng rên la, người run bần bật, miệng thều bọt dãi, trông chẳng khác gì một con chó điên.

Thư Phàm không vội bắt ép ba người đàn ông đi cùng ông Phúc uống thuốc ngay, mà muốn họ được tận mắt chứng kiến quá trình ngấm thuốc và bị thuốc độc hành hạ của ông Phúc.

Ông Phúc có cảm giác trong cơ thể mình có hàng vạn hàng nghìn mũi kim đang đâm vào từng tế bào, từng ngóc ngách trong cơ thể. Đầu tiên, ông ta thấy mình như đang bị chiên trong một vạc dầu, ông ta nóng đến mức có cảm giác mình sắp bị chiên chín. Sau đó, ông ta thấy toàn thân lạnh cóng, rét run cầm cập. Cứ như thế cảm giác nóng và lạnh không ngừng dầy vò ông ta, khiến ông ta sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Tám vệ sĩ và Hoàng Tuấn Kiệt thấy may mắn vì mình không phải là ông Phúc, họ không muốn trở thành đối tượng thử thuốc của Thư Phàm.

Ba người đàn ông đi cùng ông Phúc kinh hồn táng đờm. Họ cố gắng vùng chạy thoát, cố gắng không mở miệng uống viên thuốc đem ngòm do Thư Phàm bảo chế, nhưng mà không được.

Sau khi đã đùa giỡn và trả thù đủ, Thư Phàm mới tạm thời buông tha cho ông Phúc và đồng bọn của ông ta.

Hoàng Tuấn Kiệt thấy tâm trạng Thư Phàm đã vui vẻ và không còn ủ rũ như mấy ngày vừa qua nữa, hẳn cũng vui hẳn lên. Chỉ cần Thư Phàm muốn, hẳn sẽ làm bất cứ điều gì.

Trở về đất liền, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt giao ông Phúc và đồng bọn của ông ta cho cảnh sát Hồng Kông.

Hoàng Tuấn Kiệt gọi điện hẹn gặp Tuấn Vũ.

Tuấn Vũ từ chối không gặp. Hắn chỉ nói một câu: “Đến lúc cần gặp, ông chủ sẽ chủ động tìm hai người. Còn bây giờ, ông chủ không muốn gặp ai cả.”

Nghe được câu trả lời của Tuấn Vũ, hai mắt Thư Phàm đầm lệ, nhào vào lòng Hoàng Tuấn Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt và Tú Linh đi máy bay cá nhân của Vũ Gia Minh trở về Việt nam.

Ngồi trên máy bay bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, đối diện với Tú Linh và Vũ Gia Minh, Thư Phàm xa xăm mắt, cảm phần quát: “Vũ Gia Minh ! Anh là tên xấu xa ! Sao anh có thể khiến Tú Linh mang thai, trong khi hai người vẫn chưa kết hôn ?” Tuần trước, vô tình phát hiện những triệu chứng khả nghi của Tú Linh, Thư Phàm đã bắt mạch cho Tú Linh. Thư Phàm tá hỏa khi phát hiện ra cô em gái của mình đã mang thai được hơn một tháng rồi.

Vũ Gia Minh chẳng những không cảm thấy hổ thẹn một chút nào, mà ngược lại hắn còn cao hứng cười toe toét: “Tôi làm thế thì có gì là sai, sớm muộn gì cô ấy cũng là vợ của tôi. Và lại, chẳng phải cô vẫn lo sợ tôi không được bố mẹ cô chấp nhận tôi làm con rể của họ là gì. Tôi phải cẩn thận đề phòng chứ

?” Vũ Gia Minh mặt dày nói toẹt ra mục đích của mình. Hắn không thèm che dấu, thậm chí hắn còn vênh mặt, cho mình làm đúng.

“Vũ Gia Minh !” Thư Phàm tức điên lên, hận không thể đâm vỡ mặt Vũ Gia Minh. Thư Phàm còn muốn tuôn ra một tràng, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tú Linh, Thư Phàm lại nén nhịn xuống. Dù sao Vũ Gia Minh cũng thật lòng yêu Tú Linh, muốn lấy Tú Linh làm vợ. Vốn là một kẻ thân đây thủ đoạn, không bao giờ chịu thiệt, hắn tính toán trước như thế cũng đúng. Thư Phàm vừa bội phục hắn vừa lắc đầu chịu thua hắn. Thư Phàm mong hắn đối xử thật tốt với Tú Linh. Nếu không.hừ. Thư Phàm mãnh liệt chiếu thẳng ánh mắt sát khí vào mắt Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh ớn lạnh, cười cười nhìn Thư Phàm.

Tú Linh sức khỏe vốn yếu kém. Mang thai lần đầu tiên nên tránh khỏi cảm giác nôn ọe, ăn không ngon, ngủ không yên. Cũng may, Thư Phàm là một bác sĩ nên có thể chiều cô và chăm sóc cho Tú Linh.

Vũ Gia Minh thấy sắc mặt tái nhợt của Tú Linh, đau xót hỏi: “Em thấy trong người thế nào ? Có muốn nằm nghỉ không ?”

Tú Linh bịt chặt miệng, lắc đầu nói: “Em không sao, chỉ thấy hơi choáng váng một chút thôi.”

Vũ Gia Minh cuống lên, vội vỗ nhẹ vào lưng Tú Linh: “Thư Phàm ! Tình trạng thai nghén này của Tú Linh có kéo dài lâu không ? Nếu cô ấy cứ nôn ọe suốt ngày và không ăn được thứ gì thế này, phải làm sao ?”

Thư Phàm bĩu môi, cảm tức định mắng Vũ Gia Minh một trận. Nhưng thấy hắn lo lắng và yêu Tú Linh nhiều như thế, lại thôi: “Tình trạng này không kéo dài lâu đâu, chỉ mất hai tháng đầu thôi. Sau hai tháng, Tú Linh sẽ trở lại bình thường.”

Vũ Gia Minh đau lòng nói: “Sao lại lâu như thế, không có cách gì trị dứt được tình trạng thai nghén này sao ?”

Thư Phàm xắn tay áo lên: “Nếu không muốn nó bị thai nghén hành hạ, anh không nên bắt nó mang thai mới phải.”

“Như thế sao được.” Vũ Gia Minh phủ nhận: “Nếu cô ấy không mang thai, tôi làm sao có thể thuận lợi lấy được cô ấy. Hơn nữa, tôi rất thích trẻ con, tôi muốn cô ấy sinh cho tôi một cô công chúa thật dễ thương và xinh đẹp giống như cô ấy.”

Thư Phàm tròn mắt, há hốc miệng nhìn Vũ Gia Minh. Thư Phàm thật sự rất hâm mộ Vũ Gia Minh. Nhìn ánh mắt âu yếm và yêu thương của hắn dành cho Tú Linh, Thư Phàm biết em gái nhất định sẽ có được hạnh phúc. Vũ Gia Minh tuy không phải là một người tốt hoàn toàn, nhưng hắn thật lòng yêu Tú Linh, muốn cùng Tú Linh tạo dựng một gia đình. Thư Phàm tin Tú Linh nhất định sẽ sinh được một tiểu công chúa hay một tiểu hoàng tử giống Vũ Gia Minh và Tú Linh.

Hoàng Tuấn Kiệt từ lúc lên máy bay, hắn không nói một câu gì cả. Hắn ngồi im nhìn cánh âu âu yếm yếm của Vũ Gia Minh và Tú Linh. Hắn đang ghen tị với hạnh phúc và may mắn của bọn họ.

Tú Linh là một cô gái dễ thương, biết nghe lời, mọi chuyện đều thuận theo sự sắp xếp của Vũ Gia Minh. Còn Thư Phàm thì lại khác, hắn phải thuận theo sự sắp xếp của Thư Phàm. Nếu Thư Phàm không muốn hắn động chạm vào người, thì dù ngay cả móng tay cũng không được phép động. Nếu không, hắn có nguy cơ không còn được nhìn thấy Thư Phàm nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt càng nghĩ càng rầu rĩ không vui. Tại sao Vũ Gia Minh luôn là người may mắn trong tình yêu hơn hắn ? Bất cứ điều gì, Vũ Gia Minh cũng đi trước hắn một bước ? Hắn là một kẻ nhu nhược và bất lực trong tình yêu như thế sao ?

Thư Phàm chú ý đến khuôn mặt không vui của Hoàng Tuấn Kiệt : “Anh Kiệt ! Anh đang nghĩ gì thế ?”

Hoàng Tuấn Kiệt im lặng nhìn Thư Phàm. Hắn không muốn nói gì cả. Hắn đang giận dữ, nên muốn được yên tĩnh một mình.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Em hỏi anh, sao anh không nói ?” Thư Phàm phồng mồm, không hài lòng khi Hoàng Tuấn Kiệt lờ mình đi.

Hoàng Tuấn Kiệt chống tay xuống đầu gối, nghiêng đầu nhìn Thư Phàm. Đôi mắt rất sâu, tràn đầy tình ý và phiền muộn.

Thư Phàm bị Hoàng Tuấn Kiệt nhìn đến gai cả người. Mỗi lần Hoàng Tuấn Kiệt không muốn nói gì, là y như rằng hắn đang giận dữ và đang không vui.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh không sao chứ ?” Thư Phàm rụt rè hỏi Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm rất sợ hắn giận mình, không chú ý đến mình nữa.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt một mực giữ im lặng. Hắn lẳng lặng nhìn Thư Phàm, đôi mắt của hắn càng lúc càng sâu, càng buồn chán.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Anhanh” Thư Phàm chỉ tay, tức giận đến giậm chân: “Tại sao anh không nói gì cả ? Nếu anh không vui thì cứ nói thẳng ra, anh nói thì em mới biết được chứ ? Anh cứ giấu ở trong lòng, em làm sao mà biết được, em có phải là con giun trong bụng anh đâu.”

Vũ Gia Minh đột nhiên xen vào: “Hắn đang ghen tị với tôi, ghen tị vì tôi sắp có con, còn hắn vẫn chưa có.” Vũ Gia Minh xấu xa nói tiếp: “Nếu cô muốn hắn vui, tại sao không sinh cho hắn một đứa con ?”

Thư Phàm xấu hổ đỏ bừng mặt. Thư Phàm cảm tức, trừng mắt nhìn Vũ Gia Minh: “Vũ Gia Minh ! Anh không nói không ai bảo là anh bị câm. Biết điều thì đừng xía vào chuyện của người khác, nếu không đừng trách tôi ra tay độc ác.” Thư Phàm vuốt hai cánh tay, dơ cao nắm đấm, chuẩn bị đấm đá túi bụi vào người Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh giả vờ ủy khuất kêu lên: “Tôi chỉ thay Hoàng Tuấn Kiệt nói ra mong muốn của mình. Cô không biết điều cảm ơn tôi thì thôi, tại sao còn đe dọa muốn đánh tôi ?”

“Vũ Gia Minh ! Anh thực sự muốn chết ?” Thư Phàm nhào lên, thoi ngay một quả đấm vào mặt Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh vội vàng nghiêng đầu tránh sang một bên, miệng kêu oai oái: “Cô định hại chết em về tương lai của mình hả ? Nếu tôi chết rồi, em gái cô sẽ trở thành quả phụ đấy.”

Thư Phàm hét chịu nổi nữa rồi, quyền cước đấm đá liên tiếp vào người Vũ Gia Minh.

Tú Linh lắc đầu thờ dài. Bịt chặt miệng, cảm giác nhộn nhạo muốn lại trào lên trong cổ họng.

Vũ Gia Minh thấy thế, lo lắng vội ôm lấy Tú Linh vào lòng: “Tú Linh ! Em thấy trong người thế nào ? Có muốn ăn gì không ? Cả ngày hôm qua, em đã không ăn được thứ gì rồi.”

Nhắc đến đồ ăn, Tú Linh lại muốn nôn.

Thư Phàm gõ mạnh vào đầu Vũ Gia Minh, miệng mắng chửi: “Ngu ngốc ! Anh nhắc đến đồ ăn vào lúc này có khác gì khiến Tú Linh muốn nôn nhiều hơn.”

“Vậy phải làm sao ? Cô ấy đã gầy yếu thế này, nếu không ăn gì, cô ấy sẽ bị suy dinh dưỡng mất.” Vũ Gia Minh vừa hối hận vừa thấy thương tâm. Hẳn yêu Tú Linh, muốn Tú Linh sinh thật nhiều con, nhưng với tình trạng này hẳn không còn muốn Tú Linh sinh thêm đứa nào nữa. Có lẽ chỉ cần một đứa thôi là đủ.

Thư Phàm khinh thường nhìn Vũ Gia Minh: “Nếu anh muốn Tú Linh ăn được, uống được, thì khi nào gặp mẹ tôi, anh bảo mẹ tôi dạy anh món canh hầm mà Tú Linh thích ăn, đảm bảo Tú Linh sẽ khỏe trở lại.” Thư Phàm gian trá nở một nụ cười. Chỉ cần có thể làm khó và hành hạ Vũ Gia Minh, Thư Phàm sẽ bắt Vũ Gia Minh làm thật nhiều việc. Thù mới và nợ cũ, Thư Phàm sẽ tính dần dần với Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh không nghĩ nhiều. Nếu có thể khiến Tú Linh khỏe lại, thì bất hấn làm gì hấn cũng làm, huống gì chỉ là nấu một món ăn đơn giản: “Cô nói thật chứ ?”

“Tôi lừa anh làm gì.” Thư Phàm nghiêm túc nói. Điều này hoàn toàn là sự thật. Mặc dù muốn hành hạ chết Vũ Gia Minh, nhưng Thư Phàm không dám đem sức khỏe của em gái ra để đùa.

“Nếu thế, khi nào gặp mẹ vợ, tôi nhất định sẽ cầu xin bà dạy tôi món canh hầm đó.” Vũ Gia Minh nắm lấy tay Tú Linh, mắt thâm tình nhìn Tú Linh không chớp.

Tú Linh xấu hổ đỏ mặt. Cảm động rơi lệ, mặt vùi vào ngực Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh vòng tay ôm lấy eo Tú Linh. Trên môi Vũ Gia Minh ngọt ngào nở một nụ cười.

Hoàng Tuấn Kiệt càng nhìn cảnh Vũ Gia Minh và Tú Linh âu âu yếm yếm ôm nhau, lòng hẩn càng phiền muộn và buồn chán. Đến bao giờ Thư Phàm mới hiểu được tình ý của hẩn đây, mới chịu cùng hẩn tạo dựng một gia đình đầm ấm và hạnh phúc, sinh cho hẩn những đứa con bụ bẫm. Thư Phàm suốt ngày chỉ biết vui đầu vào nghiên cứu và thử nghiệm thuốc, hoàn toàn bỏ mặc một người chồng tương lai như hẩn.

Thư Phàm hết nhìn nhìn Vũ Gia Minh và Tú Linh rồi lại len lén quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt đang trầm tư ngồi bên cạnh. Từ dung, Thư Phàm thấy có lỗi với Hoàng Tuấn Kiệt. Ngẫm lại những lời mà Vũ Gia Minh vừa nói, Thư Phàm thấy hẩn nói đúng. Người đàn ông nào khi thật lòng yêu thương một cô gái cũng muốn cùng cô ta sinh con, muốn chứng tỏ kết quả tình yêu của hai người.

Thư Phàm ngượng ngùng nắm lấy tay Hoàng Tuấn Kiệt, đầu cúi thấp, khuôn mặt đỏ bừng.

Hoàng Tuấn Kiệt gạt mình Thư Phàm. Khi bắt gặp khuôn mặt thẹn thùng của Thư Phàm, nụ cười dần nở trên môi Hoàng Tuấn Kiệt, hai lòng bàn tay áp sát vào nhau, mười ngón tay đan xen.

Vừa trở về Việt nam, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh theo hai chị em Thư Phàm về quê ra mắt bố mẹ vợ tương lai.

Bố mẹ Thư Phàm choáng váng khi đột nhiên xuất hiện hai người con rể rơi từ trên xuống, hơn nữa cả hai lại quá anh tuấn và xuất sắc. Xét về gia thế và địa vị của cả hai, bố mẹ Thư Phàm không có điều gì để chê trách, thậm chí họ còn sợ hai đứa con gái của họ không xứng với Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh.

Đúng như những gì mà Thư Phàm đã dự đoán, bố mẹ Thư Phàm đã đồng ý gả Thư Phàm cho Hoàng Tuấn Kiệt, mà không làm khó hẩn nhiều. Còn Vũ Gia Minh thì lại khác, họ không yên tâm gả Tú Linh cho Vũ Gia Minh. Thứ nhất, họ lo lắng Tú Linh hãy còn nhỏ tuổi, còn đang đi học. Thứ hai, tính cách của Tú Linh quá ngây thơ và trẻ con, không thích hợp lấy chồng sớm như thế này.

Nhưng họ không gả cho Vũ Gia Minh cũng không được, Tú Linh đã mang thai đứa con của Vũ Gia Minh. Bố mẹ Thư Phàm đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, miễn cưỡng gật đầu đồng ý gả Tú Linh cho Vũ Gia Minh, với điều kiện hẩn phải hết lòng chăm sóc và yêu thương Tú Linh suốt đời. Nếu không, họ sẵn sàng bắt Tú Linh phải ly hôn với Vũ Gia Minh, và lúc nào cũng mở rộng cổng chào đón Tú Linh trở về.

Vũ Gia Minh khóc không ra nước mắt. Hắn chưa lấy vợ, đã nghe bố mẹ vợ đề cập đến vấn đề ly hôn và linh tính những thứ khác rồi. ...Hắn thấy số của mình thật xui xẻo. Đối với Thư Phàm và bố mẹ vợ tương lai, một ác ma như hắn phải thu lại móng vuốt của mình. Hắn phải khúm núm và xum xoe nịnh nọt. Vì tình yêu với Tú Linh, hắn phải hạ mình rất nhiều.

Hơn một tháng sau, tại một khách sạn năm sao bên Hồng Kông, đám cưới ghép của Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt cùng tổ chức một lúc. Trong cùng một ngày, bố mẹ Thư Phàm gả đi hai người con gái. Họ tuy rằng hơi buồn nhưng cũng rất vui mừng vì hai đứa con gái đã tìm được hạnh phúc của mình.

Ông Gia Huy, Hoàng Tử Kỳ, Trác Phi Tuyết, Tổ Nga, Tuấn Hùng, Trợ lý Tân, cùng đông đảo bạn bè của hai bên gia đình của tham dự đầy đủ. Bố mẹ Vũ Gia Minh không đến tham dự, chỉ có hai đứa em của Vũ Gia Minh đến. Vì chuyện này, Vũ Gia Minh đã phải khổ sở giải thích rất nhiều lần, bố mẹ Thư Phàm mới hiểu và thông cảm cho hắn. Thư Phàm cũng đã giúp Vũ Gia Minh rất nhiều. Mặc dù không thể thích nổi một người giống như Vũ Gia Minh, nhưng vì hạnh phúc của em gái mình, và vì những gì mà Vũ Gia Minh đã làm cho mình và Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm đã thuyết phục bố mẹ mình chấp nhận Vũ Gia Minh làm con rể.

Thư Phàm và Tú Linh ở trong một căn phòng trên lầu hai của khách sạn, chờ đến giờ cử hành hôn lễ thì bước ra ngoài. Hai chú rể mặc dù nôn nóng muốn được nhìn thấy cô dâu của mình, nhưng vì quy định trước lúc cử hành hôn lễ không được gặp cô dâu nếu không sẽ gặp phải chuyện không may, nên cố nén nhịn.

Tú Linh mặc váy cưới màu trắng, ngồi trên giường, mười đầu ngón tay mân mê vào nhau, tâm trạng căng thẳng và hồi hộp lo sợ. Tú Linh rất run, và hơi hãi. Mỗi người phụ nữ cũng chỉ được mặc váy cưới một lần, Tú Linh sợ mình sai sót gây ra lỗi lầm gì đó.

Trái ngược với tâm trạng căng thẳng và bồn chồn lo lắng của Tú Linh, Thư Phàm lại rất bình thản, thậm chí Thư Phàm còn cầm một cuốn tạp chí y học, mắt chăm chú đọc, hoàn toàn không có dáng vẻ của một cô dâu sắp lấy chồng.

Tú Linh bội phục nhìn chị gái. Tại sao lúc nào Thư Phàm cũng có thể bình tĩnh xử lý mọi chuyện, còn Tú Linh lại không làm được ? Tú Linh rất yếu đuối và hay khóc. Nếu không phải do Vũ Gia Minh bá đạo và chủ động trong mọi việc, sợ rằng cả hai sẽ không bao giờ đến được với nhau.

Bà Huyền nhìn hai con gái bằng ánh mắt hiền từ và thương yêu.

“Mẹ !” Tú Linh sụt sịt, vui mặt vào ngực bà Huyền.

“Con gái ngọc đường khóc ! Hôm nay là ngày con lấy chồng, con phải vui lên chứ ?” Bà Huyền cố ngăn dòng nước mắt trào trong khóe mắt. Bà rất muốn khóc, nhưng lại cố gượng cười. Bà sợ sẽ khiến Tú Linh thương tâm, khóc theo mình. Về phần Thư Phàm, bà không hề lo một chút nào. Nhìn cảnh Thư Phàm ung dung, ngồi đọc tạp chí y học thế giới là bà đã biết. Người trên đời này có thể khiến Thư Phàm khóc và rơi lệ, họa chăng chỉ có Hoàng Tuấn Kiệt, chỉ khi nào Thư Phàm đối diện với chuyện sinh tử của những người mà Thư Phàm yêu thương.

“Mẹ ! Con không muốn lấy chồng, con muốn sống với mẹ.” Tú Linh tự xét thấy bản thân mình chưa làm được gì cho bố mẹ để báo hiếu công ơn sinh thành và nuôi dưỡng đã vội đi lấy chồng, khiến Tú Linh bứt rứt không yên.

Bà Huyền vỗ nhẹ vào lưng Tú Linh, bà cảm động nói: “Con không lấy chồng sao được ? Con sắp làm mẹ rồi thì phải mạnh mẽ lên chứ ? Con mà nói thế, con rể sẽ trách mẹ không biết dạy con.” Bà Huyền phì cười. Bà còn nhớ lúc Vũ Gia Minh đến cầu hôn, hai ông bà không đồng ý gả Tú Linh cho Vũ Gia Minh, Tú Linh đã buồn rầu mất mấy ngày, mất đồ hoe, giận dỗi không muốn ăn cơm. Thế mà hôm nay, đến ngày cưới, Tú Linh lại đột nhiên nói không muốn lấy chồng.

Tổ Nga xăm soi chỗ nọ lại nhìn chỗ kia. Tổ Nga chưa từng đến một khách sạn nào lại sang trọng và đẹp đẽ như khách sạn này, nên muốn ngắm nhìn cho thỏa mắt. Ban đầu khi nhận được tin Tú Linh sắp lấy chồng, mà người đàn ông đó lại chính là người đã bắt cóc Tú Linh mang đi trước công trước đại học, Tổ Nga đã bị sốc đến nỗi á khẩu cả ngày không thốt một câu. Sau đó lại nhận được tin Tú Linh có thai hơn một tháng, Tổ Nga lại càng bị sốc hơn nữa. Giờ thì hay rồi, cả hai chị em Thư Phàm đều cưới cùng một ngày.

Nhưng Tổ Nga không buồn lâu vì Tổ Nga cũng đã tìm được tình yêu của đời mình. Trong thời gian hai chị em Thư Phàm mất tích, Tổ Nga thường xuyên đến tìm Tuấn Hùng để hỏi về tin tức của họ, tình cảm dần dần nảy sinh. Thấy Tú Linh và Thư Phàm đã lấy chồng, Tổ Nga cũng muốn được lấy chồng. Nếu không có gì thay đổi, cuối năm nay, Tổ Nga và Tuấn Hùng sẽ lấy nhau.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở, một người phụ nữ lao vào phòng, cô ta thô bạo dùng gót giày đóng mạnh cánh cửa lại, tạo nên những âm thanh chói tai.

Bốn người trong phòng giật mình nhìn Đào Tuyết Viên đang đứng giữa phòng. Khuôn mặt cô ta lạnh như băng đá, hai mắt phẫn nộ và căm hận nhìn Tú Linh, trên tay cô ta lấp lánh một khẩu súng.

Thư Phàm hốt hoảng biết có chuyện không may, vội ném cuốn tạp chí trên bàn, Thư Phàm đứng chắn trước mặt Tú Linh và bà Huyền.

Tổ Nga sợ đến mức ôm chặt lấy đầu, miệng hét ầm lên. Tú Linh run rẩy, sắc mặt tái nhợt, gần như ngất đi. Bà Huyền lần đầu tiên mới thấy cảnh này, tất cả đều vượt quá sức chịu đựng và tưởng tượng của bà.

“Bạch Tú Linh ! Tôi nay tôi sẽ giết chết cô ! Ha ha ha !” Đào Tuyết Viên cuồng dại cười như điên: “Hừ ! Cô tưởng rằng tôi sẽ để cho cô lấy được Vũ Gia Minh sao ? Không đời nào và không bao giờ ! Thứ mà tôi không có được, thì cô cũng đừng hòng mà có được. Tôi sẽ giết chết cô, vì chỉ có giết chết cô, Vũ Gia Minh mới phải sống trong đau khổ và dằn vặt. Nghe nói cô đã mang thai đứa con của anh ấy ?” Đào Tuyết Viên chìa thẳng súng vào mặt Thư Phàm.

“Tránh ra !” Đào Tuyết Viên quát: “Nếu không muốn chết, thì nên tránh sang một bên. Nếu không, đừng trách tôi độc ác.” Đào Tuyết Viên kích động, nước dãi bay tứ tung. Vào lúc này, cô ta không còn là chính mình nữa. Cô ta chỉ tâm tâm niệm niệm một điều là có thể giết chết Tú Linh, biến cuộc sống của Vũ Gia Minh thành địa ngục. Vì sao cô ta không có được hạnh phúc, vì sao Vũ Gia Minh không chọn cô ta ? Tại sao tất cả những người đàn ông mà cô ta quen biết, đều thích và yêu Tú Linh ? Cô ta thấy mình đâu có thua kém gì Tú Linh, thậm chí cô ta còn thấy mình hơn hẳn Tú Linh về mọi mặt. Xét về sắc đẹp, cô ta thuộc diện chim sa cá lặn. Xét về danh thế và địa vị, cô ta là con gái của chủ tịch Đào, là một tiểu thư cành vàng lá ngọc. Cô ta đã năm lần bảy lượt hạ mình cầu xin tình yêu của Vũ Gia Minh, tại sao hắn không thể tiếp nhận tình cảm của cô ta, mà cứ nhất quyết phải lấy Tú Linh bằng được.

Cô ta hận, hận tất cả bọn họ. Nếu cô ta không có được hạnh phúc thì Vũ Gia Minh và Tú Linh cũng đừng hòng mà có được.

Buổi chiều hôm mà tình cờ gặp Vũ Gia Minh và Tú Linh ở siêu thị. Lúc đó vì quá quần trí, cô ta mới bịa đặt nói đứa con trong bụng cô ta là của Vũ Gia Minh. Lẽ ra cô ta đã thành công, nhưng không ngờ, Thư Phạm đã phá hỏng tất cả. Vì điều này, cô ta đã bị dư luận và báo chí phi nhử. Buổi tối hôm đó, cô ta đã uống rượu rất say, uống say đến nỗi, cô ta bị trượt chân ngã sòng xoài ra xuống nền gạch, cô ta đã bị sảy thai. Từng chút từng chút một, nỗi đau và hận thù ngấm sâu vào xương tủy cô ta, đầu óc suy nghĩ và cảm xúc của cô ta, khiến cô ta nung nấu quyết tâm trả thù.

Hơn một tháng, cô ta lùng xục kiếm tìm Vũ Gia Minh và Tú Linh khắp nơi. Phải khó khăn lắm, cô ta mới moi được tin tức Vũ Gia Minh đã đưa Tú Linh về Việt nam. Khi biết ngày hôm nay Vũ Gia Minh sẽ tổ chức đám cưới tại một khách sạn năm sao trong thành phố, Đào Tuyết Viên đã mua ngay một khẩu súng, cài trang lựu vào đây tìm Tú Linh.

Vũ Gia Minh tuy rằng đã cho người canh gác ở cửa, đã dặn dò vệ sĩ không được để cho Đào Tuyết Viên vào cửa, nhưng làm sao có thể đề phòng đến trường hợp cô ta cài trang cho mình xấu đi.

“Đào Tuyết Viên !” Thư Phạm đứng thẳng người. Thư Phạm không sợ chết, cũng không coi nòng súng đen ngòm kia vào đâu. Thư Phạm tự nhủ với lòng là phải bảo vệ bằng được Tú Linh, bà Huyền và Tổ Nga an toàn thoát ra khỏi đây: “Cô buông súng đi ! Bắn chết Tú Linh, cô cũng không có lợi gì cả. Nếu Tú Linh chết, cô sẽ phải đối diện với cảnh sống lao tù, hận thù trong lòng cô cũng không thể hóa giải.”

“Câm mồm !” Đào Tuyết Viên gầm lên: “Mày thì biết gì, hiểu được gì ?” Đào Tuyết Viên vằn mắt, trong mắt cô ta chuyển từ màu đen thành màu trắng: “Mày đâu hiểu được cảm giác yêu mà không được yêu là gì ? Nếu không phải tại may xia vào, tao và anh Gia Minh đã lấy nhau rồi, đứa con của tao cũng không bị mất. Tao phải giết chết hai chị em mày, bắt hai đứa chúng mày phải đền tội.” Đào Tuyết Viên càng nói càng kích động, ngữ khí ác liệt và hung tợn.

Thư Phạm thờ dãi, thương hại nhìn Đào Tuyết Viên: “Cô nói rằng cô yêu Vũ Gia Minh ?”

“Tao yêu anh ấy.” Đào Tuyết Viên lại gào lên, mắt long sông sọc, nước miếng bay tứ tung.

“Cô không hề yêu Vũ Gia Minh.” Thư Phạm nhìn thẳng vào mắt Đào Tuyết Viên: “Nếu cô thật lòng yêu Vũ Gia Minh, cô nên chúc phúc cho hắn mới phải. Đẳng này, cô tìm đủ mọi cách ép hắn phải kết hôn với cô. Cô làm thế chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của cô mà thôi. Tình yêu của cô chẳng khác gì một liều thuốc độc, độc chết người yêu thương nhất của mình. Cô khiến cho người khác phải sợ hãi, phải tránh xa cô.” Thư Phạm không sợ nòng súng kia có thể xả đạn bất cứ lúc nào. Thư Phạm nói muốn nói thẳng nói thật cho cô ta nghe. Thư Phạm muốn thần trí hoảng loạn và u mê của cô ta nhanh tỉnh lại.

“Câm mồm ! Mày là ai mà dám lên giọng dạy đời tao ?” Bàn tay cầm cò súng của Đào Tuyết Viên run run, cô ta nghiến răng nói: “Tao yêu anh ấy, chỉ có tao mới mang lại hạnh phúc cho anh ấy. Còn cô ta chỉ là một con búp bê xinh đẹp, dùng để trưng bày mà thôi.”

Tú Linh đã sợ đến mức đứng không vững. Hơn hai tháng không ăn uống được nhiều, ngủ cũng không đủ giấc, sức khỏe đã trong tình trạng kiệt quệ. Nay phải chịu thêm cú sốc tinh thần này nữa, linh hồn Tú Linh sớm đã không còn một mảnh.

“Cô có thể hy sinh tính mạng vì Vũ Gia Minh không ?” Thư Phạm đột nhiên hỏi: “Cô nói rằng cô yêu Vũ Gia Minh rất nhiều. Cô yêu hắn nhiều như thế, chứng tỏ trong lòng cô ngoài hắn ra thì không còn người thứ hai. Nếu có một ngày Vũ Gia Minh bị bệnh suy tim, cần lấy trái tim của cô để thay thế, cô nguyện cho hắn chứ ?”

Đào Tuyết Viên ngậy ngẩn cả người, cô ta nghẹn họng, mắt trân trối nhìn Thư Phạm. Cô ta không biết phải trả lời thế nào.

“Hai kẻ yêu nhau thì đâu còn coi trọng sinh mạng của mình, có thể sẵn sàng hy sinh tính mạng của mình cho người mình yêu. Vũ Gia Minh thật sự đang bị bệnh, hắn sắp chết rồi. Trái tim của hắn đang trong thời gian đột quy. Cô cũng biết người bị bệnh tim rồi đấy, người đó có thể chết bất cứ lúc nào.” Thư Phạm trợn mắt nói dối, nói không ngượng miệng, nói một cách trôi chảy như thật.

Tú Linh, bà Huyền và Tổ Nga liếc mắt nhìn nhau, họ không hiểu gì cả. Tuy nhiên họ tin rằng Thư Phạm nói thế là có mục đích của mình.

“Cô nói dối ! Tôi không tin ! Vũ Gia Minh trông khỏe mạnh như thế kia, thì làm sao bị bệnh tim được.” Đào Tuyết Viên run giọng nói, thanh âm nghẹn ngào như một con thú bị tổn thương, đã bị dồn vào đường cùng.

“Cô cũng biết hắn là Tổng giám đốc tập đoàn nhà họ Vũ, hắn làm sao có thể để lộ thông tin này ra bên ngoài. Tôi hôm nay nói cho cô biết, để cô lựa chọn. Nếu cô muốn lấy một người bị bệnh sắp chết, thì cứ việc, tôi không ép cô.” Thư Phạm cười nhạt, nói tiếp: “Cô muốn bắn chết Tú Linh vì cô muốn Vũ Gia Minh thương tâm và đau khổ chứ gì ? Tôi sợ rằng cô không thành công được đâu, vì một người như Vũ Gia Minh đâu còn sống được bao lâu nữa mà thương tâm và đau buồn, sợ rằng hắn còn mừng vì có thể nhanh chóng được đoàn tụ với Tú Linh trên thiên đường.” Vừa nói Thư Phạm vừa cầu nguyện ngàn vạn lần đừng xảy ra thật. Nếu không, Thư Phạm sẽ hối hận suốt đời.

“Cô nói láo ! Tôi không tin !” Đào Tuyết Viên nắm chặt lấy báng súng, ngón tay đặt vào cò súng run run.

“Nếu cô không tin tôi, cô có thể trực tiếp đi hỏi Vũ Gia Minh.” Thư Phàm cầu mong cô ta vì xúc động sẽ bỏ đi. Và như thế, Thư Phàm có thể cứu thoát được Tú Linh, Tổ Nga và bà Huyền được rồi.

Thần trí Đào Tuyết Viên nửa tỉnh nửa mơ. Cho đến tận hôm nay, cô ta cũng không biết mình có thật lòng yêu Vũ Gia Minh không ? Trước khi kịp nghĩ gì, cô ta đã dùng thủ đoạn để bắt ép Vũ Gia Minh lấy cô ta. Nếu Vũ Gia Minh thật sự sắp chết, vậy cô ta giết chết Tú Linh thì có ích gì, làm thế chẳng phải cô ta đã toại nguyện cho bọn họ hay sao ?

Trong khi cô ta còn đang phân vân và tính toán, tiếng gõ cửa vang lên: “Thư Phàm, Tú Linh, đã đến giờ cử hành hôn lễ rồi.”

Bốn người trong phòng nín thở. Đứng ngoài cửa, Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt đang nôn nóng muốn nhìn thấy cô vợ tương lai của mình.

Không nghe thấy tiếng trả lời của Tú Linh và Thư Phàm, Vũ Gia Minh lại tiếp tục gõ cửa: “Tú Linh ! Thư Phàm !”

Đào Tuyết Viên sợ hãi, dí súng vào đầu Tú Linh, miệng quát khế Thư Phàm: “Bảo bọn họ đi ngay lập tức, nếu không mày không còn nhìn thấy cô em gái này nữa đâu.”

Thư Phàm lo sợ nhìn Tú Linh bịt chặt miệng, nước mắt thấm qua kẽ ngón tay, sợ đến mức thân hình không ngừng run rẩy.

“Cô đừng manh động, để tôi nói với bọn họ.” Thư Phàm rất sợ Đào Tuyết Viên không khống chế được mình, sẽ nổ súng bắn chết Tú Linh.

Gắng gượng giữ cho giọng nói của mình được bình thường, Thư Phàm nói: “Bọn em đang sửa soạn, lúc nữa bọn em sẽ ra.”

Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh nghe được câu trả lời của Thư Phàm, cả hai thở phào nhẹ nhõm. Bốn mắt nhìn nhau, họ đang nghĩ hai chị em Thư Phàm đang thẹn thùng.

Nói thêm vài câu, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh bước đi.

Nghe tiếng bước chân xa dần của bọn họ, Đào Tuyết Viên mới thả lỏng lực đạo trong lòng bàn tay. Tú Linh sắp bị cô ta bóp đến nghẹt thở.

“Cô nên đi đi !” Thư Phàm đau xót nhìn sắc mặt tái nhợt của Tú Linh: “Cô còn trẻ, còn có thể tìm được người đàn ông thật lòng yêu cô, đừng cố chấp nữa.”

“.....” Đào Tuyết Viên khinh thường không nói gì.

Đèn trong khách sạn đột nhiên phụt tắt. Hàng loạt âm thanh kính vỡ, tiếng phá cửa, tiếng bước chân liên tục vang lên.

Thư Phàm, Tú Linh, Tổ Nga, bà Huyền và Đào Tuyết Viên kinh sợ.

Đào Tuyết Viên quá sợ hãi, đã nổ súng. Thư Phàm theo phản xạ, vội ôm lấy em gái vào lòng, hai chị em lăn tròn xuống sàn nhà.

Tổ Nga và bà Huyền hét lên. Thư Phàm lịm dần đi, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ lồng ngực gần trái tim. Tú Linh đã sớm ngất đi, sớm không còn cảm giác.

Năm bóng đen đột nhập vào phòng, đánh bất tỉnh ba người phụ nữ. Khi còn một chút lý trí, Thư Phàm thấy cơ thể mình được nhấc bổng lên, một giọng nói trầm âm vang bên tai: “Thư Phàm !” Sau đó tất cả đều rơi vào im lặng.

Lúc đèn điện trong khách sạn vụt tắt, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh biết ngay có biến, cả hai lo sợ vội chạy đi tìm Thư Phàm và Tú Linh. Khi hai người mang theo mấy vệ sĩ chạy vào phòng, chỉ thấy bốn người phụ nữ nằm sõng soài trên sàn nhà, trên tay Đào Tuyết Viên cầm một khẩu súng, chiếc váy của Tú Linh dính đầy máu.

Vũ Gia Minh chưa bao giờ kinh sợ như thế, hấn nhào xuống ôm chầm lấy Tú Linh. Run sợ kiểm tra thân thể của Tú Linh. Khi phát hiện ra Tú Linh chỉ ngất đi vì quá hãi, trên người không có bất cứ vết thương nào cả, lúc này thân thể cứng đờ của hấn mới thả lỏng, sắc mặt tái nhợt dần có sinh khí.

Hoàng Tuấn Kiệt hoảng loạn đi tìm Thư Phàm khắp nơi. Nhìn vết máu trên thân váy của Tú Linh, Hoàng Tuấn Kiệt càng sợ hãi hơn. Hấn sợ rằng, người bị thương chính là Thư Phàm. Nhìn khẩu súng mà Đào Tuyết Viên đang nắm trong tay kia thì biết.

Cánh cửa của căn phòng đã bị phá hỏng. Trên sàn nhà có dấu vết người đột nhập vào. Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh biết người nào đó đã đến đây mang Thư Phàm đi. Có thể Thư Phàm đang bị thương rất nặng, sợ rằng không thể qua khỏi được.

“Vũ Gia Minh !” Hoàng Tuấn Kiệt túm cổ áo hấn: “Nếu Thư Phàm xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu. Chỉ vì tính lãng nhãng và hào hoa của cậu, hai chị em Thư Phàm mới gặp nạn.” Càng nói Hoàng Tuấn Kiệt càng cảm hận. Bây giờ Thư Phàm sống chết không rõ, cũng không biết ai đã bắt cóc, mang mất Thư Phàm đi.

Vũ Gia Minh thở dài. Hấn mừng vì Tú Linh không sao, nhưng cũng đau buồn vì Thư Phàm xảy ra chuyện. Hoàng Tuấn Kiệt nói đúng, nếu không có Thư Phàm, sợ rằng người bị linh phát đạn đó vào người chính là Tú Linh. Mục tiêu của Đào Tuyết Viên khi cầm súng đến đây không phải là Thư Phàm, mà là Tú Linh, chính hấn đã hại hai chị em Thư Phàm.

Không muốn mất nhiều thời gian cãi nhau với Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt lao ra ngoài. Hắn hy vọng người mang Thư Phàm đi vẫn còn chưa đi xa, và hẳn có thể tìm thấy Thư Phàm ở gần đây. Ba người vệ sĩ chạy theo Hoàng Tuấn Kiệt.

Vũ Gia Minh sai người nhanh chóng đưa Tú Linh, Tổ Nga và bà Huyền vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Mặc dù ba người chỉ bị ngất, và tinh thần hơi hoảng loạn, không bị thương về thân thể, nhưng hắn vẫn muốn chắc chắn cả ba không có việc gì, nhất là Tú Linh.

Cừ người bảo vệ Tú Linh, bà Huyền và Tổ Nga xong, Vũ Gia Minh tiến hành thẩm vấn Đào Tuyết Viên. Hắn căm thù và hận Đào Tuyết Viên thấu xương. Cô ta chẳng những phá hỏng ngày vui của hắn, phá hỏng ước nguyện muốn được kết hôn với Tú Linh từ lâu, cô ta còn xuýt chút nữa bắn chết Tú Linh. Tuy rằng cô ta chưa đạt được mục đích của mình, nhưng Thư Phàm đã bị thương nặng, sống chết chưa rõ.

Hắn là một kẻ có thù tất báo, có oán tất trả. Hắn làm sao có thể bỏ qua cho cô ta. Hắn muốn cô ta phải trả gấp mười lần những gì mà cô ta đã gây ra. Hắn có rất nhiều cách để trả thù cô ta. Nếu chỉ đơn giản, giao cho cô ta cho cảnh sát thì đơn giản cho cô ta quá, hắn muốn từ từ hành hạ cả tinh thần lẫn cả thể xác của cô ta.

“Trời cô ta lại.” Vũ Gia Minh cầm hận ra lệnh cho hai vệ sĩ.

Hai vệ sĩ nhận lệnh. Họ trời nghiêng Đào Tuyết Viên vào ghế.

“Đào Tuyết Viên !” Vũ Gia Minh lạnh lùng nói: “Cô đã bắn bị thương Thư Phàm ?”

Đào Tuyết Viên vừa tỉnh lại. Hình ảnh đầu tiên mà cô ta nhìn thấy là khuôn mặt lạnh lùng như băng đá của Vũ Gia Minh. Cô ta tưởng rằng mình đang mơ.

“Thư Phàm hiện giờ đang ở đâu ? Là kẻ nào đã mang cô ấy đi ?” Vũ Gia Minh đập nhẹ vào thành ghế, khiến Đào Tuyết Viên sợ hãi kêu lên một tiếng, sắc mặt tái mét.

“Cô tốt nhất thành thật trả lời cho tôi. Nếu không cô đừng trách tôi ra tay độc ác.” Vũ Gia Minh phát tay, ra hiệu cho vệ sĩ.

Hai vệ sĩ lên đạn, họ dí súng vào đầu cô ta.

Đào Tuyết Viên có thể liều mạng cầm súng vào khách sạn, thậm chí cô ta còn nung nấu quyết tâm muốn giết người, nhưng vốn là một kẻ nhát chết, cô ta làm sao có thể chịu đựng được hai nòng súng lạnh giá đang dí vào thái dương mình.

“Nói mau ! Là kẻ nào đã mang Thư Phàm đi ? Cô đã bắn bị thương cô ấy ở đâu ?” Vũ Gia Minh không kiên nhẫn quát Đào Tuyết Viên. Hắn mặc dù không mấy ưa Thư Phàm. Nhưng nếu không có Thư Phàm, hắn đã không thuận lợi lấy được Tú Linh như thế. Nếu không có sự can đảm của Thư Phàm, Tú Linh có lẽ đã bị Đào Tuyết Viên bắn chết rồi. Nghĩ đến đây, Vũ Gia Minh lại càng căm hận Đào Tuyết Viên hơn, càng muốn hành hạ cô ta, muốn cô ta sống không bằng chết.

“Em...em không...không biết...” Đào Tuyết Viên run cầm cập đáp. Cô ta chưa bao giờ thấy khuôn mặt hung ác của Vũ Gia Minh như thế. Vũ Gia Minh bây giờ trông chẳng khác gì một trùm mafia đang xét xử kẻ phản bội trong tổ chức của mình.

“Không biết ? Cô định lừa tôi chắc ?” Vũ Gia Minh lạnh giọng, đôi mắt sắc bén của hắn đục ngầu: “Cô bắn bị thương cô ấy, cô lại nói cô không biết. Cô muốn tôi bắn một phát vào người cô thì cô mới nhớ ra được đúng không ?” Vũ Gia Minh lên đạn, khẩu súng chĩa thẳng vào mặt cô ta: “Cô muốn tôi bắn vào đâu ? Vào khuôn mặt xinh đẹp của cô hay vào đầu cô ?”

Đào Tuyết Viên sợ tới mức muốn ngất đi, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa. Cô ta gào khóc, cầu xin Vũ Gia Minh: “Em...em...thật...thật sự không biết ai đã mang Thư Phàm đi. Lúc...lúc ấy điện bị cúp, em chỉ.....chỉ thấy có năm bóng đen, sau đó thì bị đánh ngất, nên không biết gì cả.....” Đào Tuyết Viên thành thật khai báo. Cô ta biết Vũ Gia Minh đang cầm hận cô ta thấu xương, hận không thể xả hơn mười lỗ thủng trên người cô ta, nên cô ta không dám nói có nửa điểm lừa dối, cô ta không muốn chết.

Nhìn cánh cửa bị đập phá, nhìn những dấu vết trong phòng, Vũ Gia Minh biết cô ta không nói dối.

“Cô đã bắn bị thương Thư Phàm ? Cô bắn cô ấy bao nhiêu phát đạn, cô đã bắn trúng cô ấy ở đâu ?” Vũ Gia Minh gần từng tiếng, nhiệt độ trong cơ thể hắn tăng lên, khẩu súng trong tay hắn run run chứng tỏ hắn đang tức giận đến cực điểm.

“Anh...anh Minh !” Đào Tuyết Viên rơi lệ, cô ta nhìn Vũ Gia Minh bằng đôi mắt cầu xin.

“Trả lời mau ! Tôi đếm đến ba, nếu cô không nói thật.....” Vũ Gia Minh nhếch mép, ngón tay đặt tại cò súng khê di chuyển.

Đào Tuyết Viên hét lên, vội nói nhanh: “Đừng đếm ! Xin anh đừng đếm ! Em bắn cô ấy một phát đạn, vì quá tối nên em không biết trúng vào đâu.”

“Khốn khiếp ! Cô là một người đàn bà độc ác và ti tiện.” Vũ Gia Minh chửi rủa: “Khi cô tính kế lừa tôi vào bẫy, tôi đã cố gắng bỏ qua cho cô, đã cho cô nhiều cơ hội để sửa chữa, nhưng cô vẫn chứng nào tật ấy, thậm chí cô còn dám cầm súng để giết người.”

Vũ Gia Minh ngồi dậy. Hắn dùng giày nâng cằm của Đào Tuyết Viên lên, cúi gần mặt của cô ta, Vũ Gia Minh cười lạnh: “Cô còn nhớ những gì mà tôi đã nói khi chúng ta gặp nhau ở nhà hàng không ? Tôi nói rằng lần sau nếu cô còn tiếp tục, tôi sẽ không dùng lời nói nữa, mà sẽ dùng hành động để trả thù cô thật tàn khốc.” Vũ Gia Minh dùng sức, khiến khuôn mặt Đào Tuyết Viên vặn vẹo khó coi, sắc mặt của cô ta đã trắng bệch như tờ giấy bị ngâm lâu trong nước lạnh.

Thân hình Đào Tuyết Viên không ngừng run lên, nước mắt vì sợ hãi đã tuôn ra như mưa, mỗi cô ta run run, nhìn cô ta lúc này chỉ là một con thú đã bị bắt nhốt, sắp bị sói giết thịt. Cô ta vĩnh viễn cũng không phải là đối thủ của Vũ Gia Minh.

“Mang cô ta đi !” Vũ Gia Minh hét hàm, ra hiệu cho hai người vệ sĩ.

Họ lập tức tiến đến, luồn tay vào nách Đào Tuyết Viên, họ nhấc bổng cô ta lên.

“Vũ Gia Minh ! Anh định mang tôi đi đâu ?” Đào Tuyết Viên không ngừng giãy dụa, miệng la hét. Cô ta cố sống cố chết không muốn bị mang ra khỏi đây. Cô ta linh cảm nếu rời khỏi đây, cô ta sẽ gặp phải chuyện không may.

“Tôi chỉ muốn cô được ném một chút mùi vị địa ngục của nhân gian thôi. Cô hãy từ từ mà thưởng thức.” Vũ Gia Minh nhếch mép cười nhạt, chán ghét không thêm nhìn cô ta.

Hai vệ sĩ đánh mạnh vào đầu Đào Tuyết Viên, khiến cô ta ngất xỉu ngay tại chỗ.

Đào Tuyết Viên bị tống vào một xe tải. Cô ta bị trói gô lại trông như một con heo, miệng bị nhét giấy. Chiếc xe tải trở cô ta đi sâu vào tận trong rừng. Trong rừng có một căn nhà gỗ, Đào Tuyết Viên bị xích nhốt trong một cũi sắt khá to. Vũ Gia Minh muốn cô ta trải qua cảm giác bị bắt nhốt, bị giam giữ như một con chó, để cô ta hiểu ra rằng trăm ngàn lần không nên đắc tội với hắn. Nếu Tú Linh bị cô ta bắn chết, hắn còn trả thù cô ta khủng khiếp hơn, không chỉ đơn giản là bắt nhốt.

Vũ Gia Minh chuyển lòng thù hận từ Đào Tuyết Viên sang ông Đào. Hắn muốn cha con nhà họ Đào phải trả giá cho những gì mà họ đã gây ra. Hắn đã cố nhẫn nhịn, cố bỏ qua cho họ, nhưng họ lại không biết điều. Ông Đào dám dùng quyền lực của mình để bắt ép hắn, năm lần bảy lượt đều dồn hắn đến đường cùng, con gái của ông ta xuýt bắn chết Tú Linh – người phụ nữ hắn yêu hơn cả tính mạng mình. Thù mới nợ cũ, hắn sẽ tính một lần với ông Đào.

Trong khi Vũ Gia Minh bận giải quyết chuyện ân oán cá nhân của mình, Hoàng Tuấn Kiệt đã lái xe đi tìm Thư Phàm khắp nơi. Hắn không biết hiện giờ Thư Phàm đang ở đâu, bị thương có nặng lắm không và ai là người đã mang Thư Phàm đi ?

Nghĩ đến những vết máu rải rác trong phòng, và thân váy đầy máu đỏ tươi của Tú Linh, lòng Hoàng Tuấn Kiệt thất lại, trái tim hắn đập yếu ớt trong lồng ngực. Thêm một lần nữa, hắn lại có nguy cơ mất Thư Phàm vĩnh viễn. Tại sao hắn luôn luôn là kẻ không may mắn trong tình yêu ? Phải khó khăn lắm, hắn và Thư Phàm mới đến được với nhau, tại sao ông Trời vẫn còn muốn thử thách hắn ? Nếu lần này hắn thật sự mất đi Thư Phàm, hắn thề sẽ không còn làm người tốt nữa, chính tay hắn sẽ cầm súng giết chết Đào Tuyết Viên, sẽ phá nát gia đình nhà họ Đào.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Hoàng Tuấn Kiệt đã đi tìm Thư Phàm ròng rã suốt một tháng trời, nhưng vẫn không có kết quả gì cả. Thư Phàm giống như một con chim đang bay trên trời, một con cá đang lặn dưới nước. Hoàng Tuấn Kiệt chỉ là một người trần mắt thịt, một con người bình thường, hắn đâu có siêu năng lực để biết Thư Phàm đang ở đâu.

Nếu hắn là một siêu nhân, hắn có thể bảo vệ được Thư Phàm ở khắp mọi nơi, không để Thư Phàm xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng thật đáng tiếc, hắn không có khả năng đó, hắn không thể tránh được súng đạn, cũng không tránh được vận mệnh của cuộc đời mình.

Trong thời gian này, Vũ Gia Minh sử dụng rất nhiều thủ đoạn. Hắn đang dần thành công khiến tập đoàn của nhà họ Đào suy yếu. Bằng cách ép ông Đào phải từng chút từng chút một nhượng bộ cho mình, Vũ Gia Minh đã thâm nhập sâu vào công việc làm ăn của ông Đào.

Vì sự an toàn của con gái, vì những bằng chứng mà Vũ Gia Minh đang nắm giữ, ông Đào phải chịu cảnh để cho Vũ Gia Minh mặc sức bài bố.

Không chỉ có một mình Vũ Gia Minh căm thù ông Đào, Hoàng Tuấn Kiệt cũng căm thù cha con ông Đào chẳng kém. Vì Đào Tuyết Viên, Hoàng Tuấn Kiệt đã mất đi Thư Phàm. Hắn đã đi tìm Thư Phàm hơn một tháng rồi, nhưng càng tìm lại càng không thấy. Mỗi lần hắn đến gần được mục tiêu của mình, lại bị mất dấu.

Người bắt cóc Thư Phàm rất giỏi che dấu hành tung của mình, khiến Hoàng Tuấn Kiệt khổn đốn lao đao.

Nếu Thư Phàm đã chết đi, chết đi trong vòng tay hắn, hắn sẽ không phải sống trong cảm giác vừa thương tâm, vừa đau khổ, vừa có chút chờ mong, lại vừa khôn quẫn vì bất lực thế này. Hắn đã tự trách và dằn vặt mình rất nhiều. Chỉ trong vòng có hơn một tháng, hắn đã gầy sọp đi, hắn không thể ngủ được, cũng không nuốt nổi thứ gì, trông hắn đã già đi mất mấy tuổi, tóc rối bù xù, râu ria không buồn cạo. Tuy nhiên, hắn vẫn ăn mặc gọn gàng và chỉnh chu, vẫn kiên cường chống trời với tất cả.

Hoàng Tuấn Kiệt càng ngày càng trở nên lạnh lùng và xa cách. Hắn không muốn mở miệng nói chuyện, cũng không muốn tiếp xúc với ai cả. Hắn đi ra ngoài cả ngày, đến nửa đêm mới về nhà. Nghi ngơi lấy sức một chút, sáng sớm ngày mai, hắn lại lái xe đi. Tình trạng đó cứ kéo dài và tiếp diễn mãi, sợ rằng chưa đến lúc tìm được Thư Phàm, hắn đã sớm ngã quỵ rồi.

Vũ Gia Minh vừa cảm thấy hối hận vừa cảm thấy có lỗi với Hoàng Tuấn Kiệt, đã hết lòng giúp đỡ hắn. Vũ Gia Minh đã cử rất nhiều người đi tìm tung tích của Thư Phàm. Bằng vào khả năng và thủ đoạn của mình, hắn đã tìm được manh mối có liên quan đến Thư Phàm.

Sang đến ngày thứ 50 kể từ lúc Thư Phàm bị mất tích, Vũ Gia Minh sau khi nhận được tin tức do thám từ báo cáo, đã vội vã lái xe đến tìm Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt đang ngồi trong văn phòng làm việc, hai tay đút vào túi quần, mắt đau khổ nhìn ra bên ngoài tầm cửa kính trên tầng lầu thứ sáu.

Hoàng Tuấn Kiệt rất nhớ Thư Phàm, nhớ nhiều đến mức, hắn muốn phát điên lên. Ngày nào vẫn còn chưa tìm thấy được Thư Phàm, ngày đó hắn còn tiếp tục đi tìm, tìm cho đến khi nào hắn thấy được Thư Phàm thì thôi. Thư Phàm là người con gái mà hắn chọn, hắn vĩnh viễn chỉ yêu duy nhất một mình Thư Phàm, và chỉ có Thư Phàm mới xứng là vợ của hắn.

Vũ Gia Minh đi thang máy lên lầu thứ sáu.

Vệ sĩ đứng gác cửa nhìn thấy Vũ Gia Minh, đã cúi đầu chào.

“Hoàng Tuấn Kiệt ở trong văn phòng chứ ?” Vũ Gia Minh nén kích động và nôn nóng hỏi.

“Vâng, cậu chủ đang ở trong phòng.” Người vệ sĩ cung kính đáp.

“Tôi muốn gặp cậu ấy.” Vũ Gia Minh tiến lên phía trước, tay nắm lấy núm cửa, chuẩn bị mở cửa để bước vào trong.

Người vệ sĩ đang tay ngăn cản: “Xin lỗi cậu Gia Minh ! Cậu chủ dặn dò là không muốn gặp ai cả.”

Vũ Gia Minh hừ lạnh, thu lại nụ cười của mình: “Tránh ra !”

“Cậu Gia Minh ! Xin cậu đừng làm khó tôi !” Người vệ sĩ vẫn cung kính báo Vũ Gia Minh. Hơn một tháng nay, Hoàng Tuấn Kiệt hi vọng vô thường, phận làm vệ sĩ riêng của hắn, anh vệ sĩ đã cố gắng hết sức làm tròn bổn phận và nghĩa vụ của mình, sợ không dám làm sai bất cứ điều gì.

Vũ Gia Minh lạnh lùng bảo người vệ sĩ: “Tôi có việc quan trọng cần nói cho Hoàng Tuấn Kiệt biết. Nếu cậu tiếp tục ngăn cản tôi, hại Hoàng Tuấn Kiệt không tìm được Bạch Thư Phàm, cậu có chịu trách nhiệm được không ?” Vũ Gia Minh mặc dù tức muốn điên lên, muốn dùng võ lực với người vệ sĩ, nhưng vẫn cố gắng duy trì hình tượng cao ngạo và ông chủ của mình.

Nghe Vũ Gia Minh nhắc đến Thư Phàm, người vệ sĩ vội nói: “Cậu nói thật chứ ? Cậu đến đây tìm cậu chủ vì cậu đã có tin tức về cô Bạch Thư Phàm ?” Người vệ sĩ rất vui, chỉ cần Hoàng Tuấn Kiệt tìm được Thư Phàm, anh ta có thể thoát khỏi tâm trạng lúc nào cũng phải sống trong cảnh hồi hộp lo sợ bị Hoàng Tuấn Kiệt trừng phạt rồi.

“Nhiều lời ! Còn không mau tránh ra ?” Vũ Gia Minh lạnh lùng quát.

Người vệ sĩ thức thòi, đứng tránh sang một bên, tay lịch sự mở cửa thay cho Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh tức giận phất tay áo, sải bước đi vào trong phòng.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng quay lưng lại với Vũ Gia Minh. Trong ánh sáng vàng vọt của căn phòng, Hoàng Tuấn Kiệt trông thật cô đơn, thật sầu khổ.

Vũ Gia Minh thở dài. Lúc này hắn tức giận phừng phừng muốn mắng chửi và đánh người, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ sầu khổ và bi ai của Hoàng Tuấn Kiệt, hắn lại buồn thay cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Vũ Gia Minh tiến đến gần Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi đã nói không muốn gặp ai cả.” Hoàng Tuấn Kiệt tưởng Vũ Gia Minh là người vệ sĩ đứng gác cửa, đã lạnh lẽo lên tiếng.

“Ngay cả người bạn tốt của cậu, cậu cũng không muốn gặp sao ?” Vũ Gia Minh thương xót nhìn khuôn mặt tái xanh, gầy xẹp của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt quay sang nhìn Vũ Gia Minh: “Cậu đến đây làm gì ?” Mỗi lần nhìn thấy Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt lại không thể quên được nguyên nhân vì sao Thư Phàm bị Đào Tuyết Viên bắn, bị kẻ lạ mặt mang đi.

Vũ Gia Minh định trêu tức Hoàng Tuấn Kiệt, trả thù tội hắn dám đối xử lạnh nhạt với mình, nhưng biết hắn đang đau khổ vì mất đi người con gái mình yêu, nên lại thôi.

“Tôi đến đây vì muốn nói cho cậu biết, tôi đã cho người tìm được tung tích của Thư Phàm rồi.” Vũ Gia Minh mỉm cười, thông báo tin tức tốt cho Hoàng Tuấn Kiệt biết. Vũ Gia Minh không còn cảm thấy áy náy và cảm thấy có lỗi với Hoàng Tuấn Kiệt nữa. Những việc mà hắn nên làm, hắn đã làm cả rồi, hơn nữa Thư Phàm đâu có chết, có một niềm vui kinh hi đang chờ đón Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu bảo sao ?” Hoàng Tuấn Kiệt run giọng nói to, hai tay bấu chặt lấy vai Vũ Gia Minh: “Cậu biết Thư Phàm đang ở đâu thật sao ?”

Vũ Gia Minh gật đầu, nhìn Hoàng Tuấn Kiệt bằng con mắt cảm thông và chia sẻ.

“Cô ấy đang ở đâu ? Cô ấy không sao chứ ? Ai đã bắt cóc và mang cô ấy đi ?” Hoàng Tuấn Kiệt nôn nóng, hỏi dồn. Hắn cảm thấy dòng máu nóng đang rần rập chảy khắp cơ thể, lòng hân hoan reo vui. Hắn muốn hét âm lên vì sung sướng.

Vũ Gia Minh vỗ nhẹ vào vai Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu đừng nôn nóng ! Cậu nghe mình nói đã.”

“Còn không mau nói đi ! Cậu muốn mình chết vì nôn nóng sao ?” Hoàng Tuấn Kiệt cầu mong, mãnh liệt cầu mong Thư Phàm không sao. Nếu không...nụ cười trên môi Hoàng Tuấn Kiệt vụt tắt: “Cô ấy vẫn còn sống đúng không ? Vết đạn kia...” Hoàng Tuấn Kiệt không còn nói nổi nữa, mắt hắn đục ngầu, cổ họng nghẹn lại, thanh âm run run.

“Cậu yên tâm, cô ấy vẫn còn sống. Chỉ có điều...” Vũ Gia Minh nửa muốn nói, nửa lại lưỡng lự không muốn.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn Vũ Gia Minh, mặt hắn xa xăm xuống. Hắn nghiêng răng cắn cào và đe dọa Vũ Gia Minh: “Vũ Gia Minh ! Có gì thì cứ nói thẳng ra, đừng úp úp mở mở nữa. Nếu cậu không mau nói thật cho tôi biết, thì dù có phải liều mạng tôi cũng quyết dùng súng giết chết cậu.”

Vũ Gia Minh cười khỏ, bực mình bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu coi tôi là gì hả, là kẻ thù của cậu hay sao mà lúc nào cậu cũng đe dọa giết tôi ?”

“Nếu người mất tích là Tú Linh, cậu có nôn nóng có kích động muốn biết tin tức về cô ấy bằng mọi giá không ? Thư Phàm đã cứu Tú Linh một mạng, đã cứu cả hai mẹ con cô ấy, cậu còn muốn thế nào nữa ?” Hoàng Tuấn Kiệt càng nói càng cao giọng: “Cậu định thử thách lòng kiên nhẫn của tôi đúng không ? Hơn một tháng vừa qua tôi điên cuồng đi tìm cô ấy, cậu không phải là không biết. Tôi mặc kệ kẻ nào đã bắt cóc cô ấy mang đi, chỉ cần cô ấy còn sống, với tôi không còn điều gì quan trọng hơn thế.” Hoàng Tuấn Kiệt nói ra thâm ý của mình. Hắn yêu Thư Phàm, yêu Thư Phàm rất nhiều, yêu nhiều đến nỗi ngay cả mạng của mình cũng không cần. Thử hỏi trên đời này, hắn còn tiếc điều gì nữa.

Vũ Gia Minh đưa cho Hoàng Tuấn Kiệt một tệp hồ sơ: “Nếu cậu muốn tìm cô ấy, hãy đi theo điện chỉ ghi trong này. Mọi chuyện đều phụ thuộc vào quyết định của cậu.”

Hoàng Tuấn Kiệt khó hiểu nhìn Vũ Gia Minh. Tuy còn nhiều thắc mắc muốn hỏi Vũ Gia Minh, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt không muốn nghĩ nhiều nữa. Điều hắn quan tâm bây giờ là có thể nhanh chóng tìm được Thư Phàm.

Vũ Gia Minh xoay người bỏ đi. Hắn đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình. Những thứ còn lại, hãy để cho Hoàng Tuấn Kiệt tự giải quyết lấy.

Kéo ghế, Hoàng Tuấn Kiệt ngồi xuống. Tay run run lôi bốn tờ giấy trong tệp hồ sơ ra.

Đáy mắt Hoàng Tuấn Kiệt long lanh lệ, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Cuối cùng, hắn cũng đã tìm được Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt đọc lướt qua tờ giấy. Mất hơn 10 phút, hắn mới lấy lại được thần trí. Tay bịt chặt miệng, xô ghế đứng dậy, Hoàng Tuấn Kiệt lao ra khỏi phòng.

Ngồi trên xe ô tô, Vũ Gia Minh nở một nụ cười, miệng lầm bầm: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Không ngờ cậu cũng đã đuổi kịp được tôi rồi.”

Chiều thu, từng chiếc lá vàng bay bay trong gió, không khí tràn ngập nắng ấm và sắc vàng.

Một người con gái ngồi trên xe lăn, mặc một bộ quần áo bệnh nhân, trên tay cầm một cuốn sách, mắt đang chăm chú đọc.

Trong khu vườn của bệnh viện, màu sắc của lá, của hoa hòa quyện với màu mắt của Thư Phàm tô điểm thêm cho bức trang mỹ lệ và hài hòa.

Tiếng bước chân khua sán sạt trên nền gạch, tiếng lá khô gãy vụn dưới gót chân tạo nên những âm thanh vui tai. Đáy mắt của người đàn ông tràn ngập nhu tình và yêu thương. Hình ảnh của Thư Phàm thu gọn vào trong đáy mắt của anh ta. Trái tim anh ta đập bình ổn trong lồng ngực. Biết là không thể có được Thư Phàm, nhưng vẫn cố chấp muốn thử.

Hơn một tháng qua, Trác Phi Dương đã hết lòng chăm sóc Thư Phàm, đã thuê những bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho Thư Phàm.

Ngày Thư Phàm lấy chồng, Trác Phi Dương chỉ muốn đến chào hỏi Thư Phàm, muốn biết trong lòng Thư Phàm, mình xếp ở vị trí thứ mấy. Biết Thư Phàm sắp lấy Hoàng Tuấn Kiệt, Trác Phi Dương rất đau khổ và buồn bã, nhưng cũng mừng thay cho hạnh phúc của Thư Phàm. Hắn tự xét thấy mình là người đến sau, hơn nữa hắn chưa từng nói cho Thư Phàm biết tình cảm thật trong lòng mình, cũng không có bất cứ hứa hẹn gì với Thư Phàm.

Hơn ba tháng, hắn nằm trên giường bệnh, đối diện với cái chết từng giờ. Trong thời gian đó, đã từng có lúc, tính mạng của hắn không giữ lại được. Nhưng vì muốn thêm một lần nữa, có thể nhìn thấy Thư Phàm, hắn đã cố gắng vượt qua tất cả.

Đến lúc hắn tỉnh lại, hắn phát hiện ra, Hoàng Tuấn Kiệt yêu Thư Phàm chẳng kém gì hắn, thậm chí còn yêu Thư Phàm nhiều hơn cả hắn. Thấy Thư Phàm khóc lóc và sầu khổ vì cái chết của Hoàng Tuấn Kiệt, hắn đã biết mình mãi mãi cũng không thể có được tình cảm của Thư Phàm, trái tim Thư Phàm đã trao trọn vẹn cho Hoàng Tuấn Kiệt. Khi biết Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn chưa chết, hai người đã không quản gian lao và khó nhọc đi vào tận rừng sâu để tìm hắn, hắn quyết định không tiếp tục theo đuổi và tìm cách tranh giành Thư Phàm với Hoàng Tuấn Kiệt nữa.

Và lại, hắn cảm thấy có lỗi với Thư Phàm. Nếu không phải do hắn hồ đồ hiểu lầm Hoàng Tuấn Kiệt là một kẻ phụ tình, lừa dối em gái hắn, khiến em gái

hắn có thai mà không chịu nhận. Thư Phàm sẽ không phải chịu nhiều thử thách như thế, không phải trải qua chuyện sinh tử, sống chết trong gang tấc. Và biết đâu, Hoàng Tuấn Kiệt cũng sẽ không bị giết chết hụt mấy lần, Thư Phàm và hắn đã tạo dựng một gia đình hạnh phúc từ lâu.

Nhưng nghĩ đi cũng phải tính lại, nếu hắn không bắt cóc Thư Phàm, không giam giữ Thư Phàm trên đảo hoang, hắn đã không có được dành nhiều thời gian bên cạnh Thư Phàm như thế, cũng không được cùng Thư Phàm trải qua nhiều chuyện.

“Em đang đọc gì thế ?” Trác Phi Dương mỉm cười, đứng trước mặt Thư Phàm. Thân hình cao lớn của hắn che khuất đi ánh sáng.

Thư Phàm ngược mắt lên nhìn Trác Phi Dương, trên môi nở một nụ cười: “Em đang đọc tạp chí y học thế giới.”

“Em đang bị bệnh, sao không để cho đầu óc được nghỉ ngơi.” Trác Phi Dương khom người, cầm lấy tờ tạp chí trong tay Thư Phàm.

“Không có việc gì làm, em thấy buồn chán.” Thư Phàm cười đáp. Thư Phàm thấy rất khó chịu khi đi đâu và làm gì cũng phải có người giúp đỡ. Tuy rằng tính mạng đã không còn nguy hiểm, nhưng sức khỏe vẫn chưa thể phục hồi.

“Em có thể tiếp tục nghiêm cứu và thử nghiệm thuốc khi em khỏi bệnh. Còn bây giờ, em nên ngoan ngoãn làm một bệnh nhân cho tốt, để cho bác sĩ và y tá chăm sóc cho em.” Trác Phi Dương cười buồn, neho mắt nhìn Thư Phàm. Thư Phàm đã không còn là của hắn nữa, cả thân xác và trái tim của Thư Phàm đã thuộc về Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn mãi mãi cũng chỉ là một người đến sau.

Thư Phàm nhìn Trác Phi Dương. Đã có một lần Trác Phi Dương hỏi Thư Phàm rằng trong lòng Thư Phàm, ai là người quan trọng nhất, Thư Phàm đã không ngần ngại trả lời hắn, người đó là Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm là một người nhạy cảm và tinh tế. Thư Phàm hiểu tình cảm của Trác Phi Dương dành cho mình. Tuy cảm thấy có lỗi và áy náy với hắn, nhưng trong tình yêu không thể có lòng thương hại. Thư Phàm không muốn làm khổ Trác Phi Dương, không muốn mối quan hệ thuần khiết và trong sáng giữa mình và Trác Phi Dương bị vấy bẩn. Thư Phàm muốn Trác Phi Dương mãi mãi là một người anh trai mà mình ngưỡng mộ và tôn sùng, hơn là một người tình nhưng mà không yêu.

Trác Phi Dương hiểu được tấm lòng của Thư Phàm, chính vì thế hắn không ngược ép Thư Phàm phải chấp nhận tình cảm của hắn. Hắn có thể hy sinh tính mạng của mình để bảo vệ Thư Phàm, thì trên đời này, còn điều gì mà hắn không làm được. Hạnh phúc và niềm vui của Thư Phàm cũng chính là hạnh phúc và niềm vui của hắn.

Hắn thà rằng đứng từ xa nhìn Thư Phàm mỉm cười và sống vui vẻ, còn hơn bắt ép Thư Phàm sống bên cạnh hắn, mà lúc nào cũng buồn bã và rầu rĩ không vui. Có được thân xác Thư Phàm thì sao, điều hắn cần đầu phải là thứ đó, hắn muốn có được trái tim của Thư Phàm. Muốn Thư Phàm toàn tâm toàn ý yêu hắn. Nếu đã không có được, hắn nên buông tay, nên chúc phúc cho Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt.

“Thư Phàm ! Anh có thể ôm em một lúc được không ?” Trác Phi Dương đột nhiên nói ra yêu cầu của mình. Hắn không cần Thư Phàm phải hôn hắn, hắn chỉ muốn Thư Phàm đáp lại tình cảm của hắn bằng một cái ôm thân thiết và ấm áp như hai người bạn thân lâu ngày mới gặp nhau, như hai anh em ruột thịt.

Thư Phàm nhìn thật sâu vào mắt Trác Phi Dương, khóe mắt ướt đầm lệ. Thư Phàm cảm động trước tấm chân tình mà Trác Phi Dương dành cho mình. Đang rộng vòng tay, Thư Phàm run giọng nói: “Được.”

Trác Phi Dương mỉm cười, mắt dịu dàng nhìn Thư Phàm. Hắn nhấc bổng Thư Phàm lên, nhẹ nhàng ôm lấy Thư Phàm vào lòng.

Hình ảnh mà Hoàng Tuấn Kiệt nhìn thấy là cảnh ôm ấp của Thư Phàm và Trác Phi Dương.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa ghen vừa hận. Siết chặt nắm đấm, Hoàng Tuấn Kiệt nện mạnh gót giày trên nền gạch. Hắn rất muốn đấm vỡ mặt Trác Phi Dương, muốn hắn phải trả giá cho tội bắt cóc Thư Phàm hai lần. Hắn luôn lo sợ Thư Phàm có tình cảm với Trác Phi Dương, luôn sợ Thư Phàm sẽ siêu lòng, không còn tiếp tục yêu hắn nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt tự xét thấy Trác Phi Dương không thua kém gì mình, thậm chí còn hơn cả hắn về cách làm người và địa vị của hắn.

Trác Phi Dương đã nhìn thấy Hoàng Tuấn Kiệt từ lâu. Có thể nói hắn cố ý làm thế để trả đũa Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn ghen tị với may mắn của Hoàng Tuấn Kiệt. Tuy hắn cũng yêu Thư Phàm nhiều chẳng kém gì Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng Thư Phàm không chọn hắn, người mà Thư Phàm chọn là Hoàng Tuấn Kiệt.

“Buông cô ấy ra !” Hoàng Tuấn Kiệt trầm giọng quát Trác Phi Dương, mắt hắn bùng bùng lửa giận, mười khớp ngón tay kêu răng rắc. Đây là lần đầu tiên, hắn đối diện với tình địch của mình.

Trác Phi Dương chẳng những không buông Thư Phàm ra, hắn còn ôm chặt lấy Thư Phàm, không để cho Thư Phàm giây dựa muốn thoát ra.

Trác Phi Dương thách thức nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn cười nhạt: “Hình như cậu đến không đúng lúc rồi. Tôi và cô ấy đang tâm sự với nhau.”

“Buông cô ấy ra !” Hoàng Tuấn Kiệt cao giọng quát to, răng nghiến chặt. Các khớp ngón tay của hắn căng cứng, thớ cơ trên mặt hắn giật giật. Hắn đã tức giận đến cực điểm. Khi biết Thư Phàm vẫn còn sống khiến hắn mừng đến phát điên, nhưng hắn không vui nổi khi thấy cảnh ôm ấp của Thư Phàm và Trác Phi Dương. Mặc kệ vì nguyên nhân gì, Thư Phàm để cho Trác Phi Dương ôm, trăm triệu lần hắn cũng không muốn. Thư Phàm là người con gái của hắn, ai cũng không được phép động vào, huống hồ Trác Phi Dương là tình địch của hắn.

Từ lúc nghe thấy tiếng quát của Hoàng Tuấn Kiệt, cảm nhận được hơi thở và mùi hương của hắn, Thư Phàm vừa mừng vừa sợ, vừa ghen ngào muốn khóc vừa thấy mình thật may mắn vì đã không chết, vì có thể gặp lại hắn. Thư Phàm mong từ nay về sau sẽ không còn xảy ra chuyện gì nữa. Thư Phàm không muốn bỏ lại một mình Hoàng Tuấn Kiệt sống trên đời, không muốn rời xa hắn.

Thư Phàm chống tay vào ngực Trác Phi Dương, nhỏ giọng cầu xin Trác Phi Dương: “Làm ơn buông em ra ! Em muốn gặp Hoàng Tuấn Kiệt.” Thư Phàm biết mình làm thế là ích kỉ, sẽ khiến Trác Phi Dương đau lòng và thương tâm. Nhưng ngay từ đầu, người mà Thư Phàm chọn là Hoàng Tuấn Kiệt, sự thật này không thể thay đổi được.

Trác Phi Dương thờ dài, cổ nén bị thương và buồn khô, nhẹ nhàng đẩy Thư Phàm ra.

Hoàng Tuấn Kiệt vội vàng ôm lấy ngang người Thư Phàm, ôm chặt lấy Thư Phàm vào lòng.

“Thư Phàm ! Thư Phàm !” Hoàng Tuấn Kiệt xúc động gọi, đầy mắt hắn long lanh lệ. Bóng tối trong lòng hắn không còn nữa, bây giờ đã tràn ngập reo vui và ngọt ngào hạnh phúc. Thư Phàm vẫn còn sống, vẫn còn thở, trái tim vẫn còn đập, thân thể ấm áp, mùi hương hoa nhài đang bao phủ lấy xúc giác của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt siết Thư Phàm thật chặt, hắn muốn hòa tan thân thể Thư Phàm vào thân thể mình, muốn Thư Phàm là một phần của thân thể hắn, vĩnh viễn cũng không chia lìa.

Hoàng Tuấn Kiệt vui mặt mình vào hõm vai Thư Phàm. Nhắm mắt lại, mũi hắn di chuyển từ đỉnh đầu Thư Phàm xuống cổ Thư Phàm. Hắn muốn hít lấy mùi hương hoa nhài trên tóc Thư Phàm, muốn cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ thân thể Thư Phàm, muốn lắng nghe nhịp đập trong trái tim Thư Phàm. Đã lâu rồi, hắn không còn cảm giác mình đang sống nữa. Hôm nay sức sống một lần nữa lại quay về, mất đi Thư Phàm cũng có nghĩa là hắn đã mất đi tất cả.

Thư Phàm để cho Hoàng Tuấn Kiệt ôm mình, để cho hắn hôn mình. Nước mắt không ngừng rơi, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má, hạt lệ trong vắt như pha lê, rửa trôi đi những đau khổ và phiền muộn mà cả hai đã phải chịu đựng trong những vừa qua.

Dần dần Thư Phàm vòng tay lên cổ Hoàng Tuấn Kiệt, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt hân hoan hạnh phúc, đắm chìm trong những nụ hôn ngọt ngào dài bất tận, đắm chìm trong vòng tay ấm áp của Thư Phàm. Trái tim hắn đã lấy lại được những nhịp đập gấp gáp và rộn ràng của mình, chỉ khi nào gặp được Thư Phàm, hắn mới rung động, mới không còn là chính mình.

Trác Phi Dương đã bỏ đi từ lâu. Hắn biết không nên đứng ở đây để chịu thêm bị thương và sầu khổ. Mặc dù hắn đã quyết tâm từ bỏ Thư Phàm, nhưng khi nhìn cảnh Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt âu yếm bên nhau, hắn lại không thể dè nén được tình cảm trong lòng mình.

Trác Phi Dương vừa bước đi, vừa ngẩng mặt nhìn mây trời. Trong trời đất mênh mông và rộng lớn này, biết đến bao giờ, hắn mới tìm được người con gái của đời mình.

Buổi tối Trác Phi Dương và Hoàng Tuấn Kiệt hẹn gặp nhau ở một khu đất trống trong thành phố. Hai người đàn ông có nhiều chuyện cần phải giải quyết với nhau. Kể từ lúc biết Thư Phàm là do Trác Phi Dương bắt đi, Hoàng Tuấn Kiệt đã thề với lòng rằng khi nào gặp được Trác Phi Dương, sẽ đánh hắn một trận, bắt hắn phải trả giá cho tội dám bắt cóc và giam giữ Thư Phàm, hại hắn hai lần sống dở chết dở. Hắn yêu Thư Phàm rất nhiều, yêu nhiều đến nỗi, Thư Phàm chỉ vừa mới biến mất, đã lấy đi tất cả thế giới của hắn.

Trác Phi Dương cũng muốn gặp riêng Hoàng Tuấn Kiệt, cũng muốn đánh hắn một trận. Mặc dù hắn đã tình nguyện nhường lại Thư Phàm cho Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng không có nghĩa là hắn có thể quên được tình cảm của mình dành cho Thư Phàm. Hắn cũng yêu Thư Phàm nhiều như Hoàng Tuấn Kiệt, đâu có thể nói quên là quên được. Hắn chỉ có thể quên khi hắn tìm được tình yêu của đời mình. Nhưng rất tiếc, hắn sợ rằng cả đời này hắn cũng không thể quên được Thư Phàm, không thể tìm được một người con gái đặc biệt giống như Thư Phàm.

Thư Phàm là một người độc nhất vô nhị, là người duy nhất khiến hắn rung động, hắn yêu hết mình, ngay cả tính mạng, hắn cũng sẵn sàng hy sinh cho Thư Phàm. Một người con gái đặc biệt như thế, thử hỏi trên đời này làm gì có người thứ hai, làm sao có thể xuất hiện một người con gái khiến hắn sẵn sàng hy sinh tất cả cho người con gái gái ấy. Nếu không tìm được, hắn cũng không cưỡng cầu, cũng không thấy buồn lòng, tất cả đều là do hắn lựa chọn, do hắn tình nguyện, không ai ép hắn cả.

Tám giờ tối, Hoàng Tuấn Kiệt lái xe đến một khu đất trống, cây cối mọc um tùm, nơi đây vắng vẻ không có mấy người qua lại. Hai người đàn ông đều là những người có máu mặt ngoài xã hội, nên không muốn người khác biết họ xông vào đánh nhau như hai kẻ điên.

Lái xe sâu vào tận trong khu đất trống, tắt máy, mở cửa, Hoàng Tuấn Kiệt bước xuống. Hoàng Tuấn Kiệt không đi một mình, hắn đi cùng với hai vệ sĩ.

Trong thời gian qua xảy ra quá nhiều chuyện, nguy hiểm đến tính mạng. Hoàng Tuấn Kiệt biết mình không được an toàn. Hắn vì không muốn Thư Phàm lo lắng và thương tâm vì mình, đã chấp nhận việc đi đâu và làm gì cũng có vệ sĩ kè kè bên cạnh.

“Đứng ở đây đợi tôi. Không có mệnh lệnh của tôi, không ai được phép tiến lên.” Hoàng Tuấn Kiệt muốn tự mình giải quyết mọi chuyện với Trác Phi Dương. Và lại, hai người không phải là kẻ thù của nhau. Họ đều yêu Thư Phàm, đều muốn Thư Phàm được sống hạnh phúc và vui vẻ. Nếu một trong hai chết đi, đều khiến Thư Phàm đau khổ và thương tâm. Họ hẹn gặp nhau ở đây, chỉ vì muốn một lần được đối đầu với nhau, muốn được tranh tài cao thấp mà thôi.

Hai người vệ sĩ cung kính đứng gọn sang một bên, nhường đường cho Hoàng Tuấn Kiệt bước đi.

Hoàng Tuấn Kiệt rào bước, tiến lại gần Trác Phi Dương.

“Cậu đã đến rồi.” Trác Phi Dương đã đến được một lúc. Hắn đứng thẳng người, khuôn mặt lạnh lùng như băng đá, đôi mắt sắc bén và lạnh lẽo nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, trên người mặc một bộ vét màu đen. Trong ánh sáng mờ nhạt của bóng đèn điện, bị cây cối bao phủ, mái tóc màu đen hòa cùng bộ vét màu đen, trông Trác Phi Dương âm u như một bóng ma.

“Tôi đến rồi.” Hoàng Tuấn Kiệt nhìn thẳng vào mắt Trác Phi Dương, khuôn mặt của hắn cũng lạnh lùng chẳng kém gì Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nhếch mép: “Tôi yêu Thư Phàm. Tôi sẽ tuyệt đối không buông tay, nếu như cô ấy không mang thai đứa con của cậu.” Trác Phi Dương thẳng thắn nói cho Hoàng Tuấn Kiệt biết suy nghĩ trong lòng mình. Khi hắn đến tìm Thư Phàm đứng vào ngày Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt kết hôn, hắn đã có ý định mang Thư Phàm đi. Nếu Thư Phàm không chấp nhận tình cảm của hắn, ít ra hắn cũng có thể làm khó được Hoàng Tuấn Kiệt. Dù sao chưa làm gì đã đầu hàng, không phải phong cách làm người của hắn.

“Cậu không buông tay cũng không được. Tôi sẽ không bao giờ buông tay, không bao giờ để Thư Phàm lấy người khác, hơn nữa người cô ấy yêu là tôi.” Hoàng Tuấn Kiệt nghiêm túc bảo Trác Phi Dương. Hắn tuy hiểu tình cảm của Trác Phi Dương dành cho Thư Phàm nhiều cũng chẳng kém gì hắn, biết ơn công cứu mạng của Trác Phi Dương, nhưng trong tình yêu không thể đem ra để trao đổi và mua bán. Hắn có rất nhiều cách để trả ơn Trác Phi Dương, đầu nhất thiết phải đánh đổi hạnh phúc của cả cuộc đời mình.

“.....” Trác Phi Dương im lặng, căng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn biết Hoàng Tuấn Kiệt nói đúng. Người Thư Phàm yêu là Hoàng Tuấn Kiệt, người cô ấy chọn là hắn, cả hai chẳng những đã tổ chức đám cưới, còn sắp có con. Hắn chỉ là một người đến sau, một kẻ thứ ba xen vào chuyện tình cảm của hai người bọn họ. Nhưng hắn không giống như những kẻ khác, hắn yêu được cũng có thể từ bỏ được, hắn hy sinh nhiều cho Thư Phàm như thế, làm sao có thể nhìn cảnh Thư Phàm sống trong sầu khổ và cô đơn. Hắn nguyện làm tất cả, chỉ vì hắn muốn Thư Phàm được sống hạnh phúc và vui vẻ.

“Mặc dù tôi rất hận và căm ghét cậu, vì cậu đã hai lần bắt cóc và giam giữ Thư Phàm. Nhưng tôi vẫn thật lòng cảm ơn cậu, đã cứu mạng cô ấy mấy lần.” Hoàng Tuấn Kiệt chân thành nói, ngữ khí thản nhiên không cần che giấu. Hắn là một kẻ ân oán phân minh, hận là hận, yêu là yêu, căm ghét là căm ghét, hắn tuyệt đối không nhầm lẫn. Trác Phi Dương là người hắn vừa biết ơn vừa căm hận.

“Tôi không cần cậu phải cảm ơn tôi. Tôi làm tất cả vì tôi yêu Thư Phàm. Hy sinh cho người mình yêu, đâu cần phải tính toán so đo thiệt hơn.” Trác Phi Dương nhàn nhạt trả lời Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn muốn nói cho Hoàng Tuấn Kiệt biết hắn yêu Thư Phàm nhiều cũng chẳng kém gì Hoàng Tuấn Kiệt, muốn nói rằng chỉ cần Hoàng Tuấn Kiệt không đối xử tốt với Thư Phàm, hắn sẽ cướp Thư Phàm đi.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa bức mình vừa lo sợ. Trác Phi Dương là một đối thủ đáng gờm, chỉ cần sơ sẩy một chút, hắn có nguy cơ mất Thư Phàm bất cứ lúc nào.

“Hãy chăm sóc Thư Phàm cho thật tốt, hãy yêu cô ấy cho thật lòng. Nếu không, tôi sẽ không buông tha cho cậu. Tôi tự nguyện buông tay vì tôi tôn trọng quyết định của cô ấy, vì nghĩ cậu có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Còn nếu không, lúc đó cậu đừng hòng mà tìm thấy Thư Phàm, tôi sẽ mang cô ấy đi thật xa, đến một nơi mà vĩnh viễn cậu cũng không thấy được.” Trác Phi Dương nghiêm lạnh, ngữ khí sắc bén, tuyên bố cho Hoàng Tuấn Kiệt biết quyết định của mình. Trác Phi Dương là một con người luôn dùng hành động để chứng minh tất cả, hắn không thích nói nhiều, cũng không thích tranh cãi. Một khi hắn đã quyết định làm bất cứ việc gì, hắn sẽ làm đến cùng. Từ trước đến nay, hắn chưa từng thất bại, cũng chưa từng bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Thư Phàm là người đầu tiên, hắn không muốn gây tổn thương và bắt ép phải nghe theo sự sắp xếp của hắn.

“Cậu sẽ không bao giờ có cơ hội làm được điều đó đâu, bởi vì Thư Phàm vĩnh viễn là người con gái tôi yêu nhiều nhất, vĩnh viễn là người vợ mà tôi đã lựa chọn. Trừ phi tôi chết đi, nếu không ai cũng đừng hòng mà cướp cô ấy đi.” Hoàng Tuấn Kiệt cười lạnh. Hắn muốn dập tắt niềm hy vọng mong manh của Trác Phi Dương.

Hoàng Tuấn Kiệt ghen tị với may mắn của Trác Phi Dương khi được cùng sống với Thư Phàm hơn nửa tháng trong rừng, được đồng sinh cộng tử với cô ấy. Hắn không muốn việc này xảy ra lần thứ hai. Nếu không, hắn sẽ san bằng tập đoàn của nhà họ Trác, đánh bầm dập Trác Phi Dương. Có một đối thủ đáng gờm như Trác Phi Dương khiến Hoàng Tuấn Kiệt thấy không dễ chịu một chút nào.

“Cậu đe dọa tôi cũng vô ích. Một khi tôi đã muốn làm gì, tôi sẽ làm bằng được. Cậu tưởng rằng có thể ngăn cản được tôi sao ?” Trác Phi Dương khinh miệt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn chưa từng để ai vào mắt, ngoài Thư Phàm ra, ai hắn cũng coi thường, cũng chán ghét không muốn nói chuyện cùng.

Hoàng Tuấn Kiệt không muốn cãi nhau lời thôi với Trác Phi Dương nữa. Hắn cời áo vét, đưa cho một người vệ sĩ đứng bên cạnh, nói lỏng cúc tay áo ở cổ tay, tháo bỏ cả vạt.

“Chúng tay hãy giải quyết mọi chuyện ở đây đi.” Hoàng Tuấn Kiệt nhìn thẳng vào mặt Trác Phi Dương, khí thế đàng đàng sát khí. Trước khi đến đây, Hoàng Tuấn Kiệt đã muốn đánh Trác Phi Dương một trận, hắn không thể yên tâm ra về khi chưa làm được việc gì.

“Cậu muốn đánh nhau với tôi ?” Trác Phi Dương cười nhạt, nhếch mép, lạnh lùng hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Cậu cần tôi phải nhắc lại sao ?” Hoàng Tuấn Kiệt bức bối, cao giọng quát.

“Tôi không phải là một kẻ thô thiển. Tôi không muốn động quyền cước với cậu. Và lại, nếu đánh nhau, cậu cũng chưa chắc thắng được tôi.” Trác Phi Dương lạnh lùng cao ngạo đứng thẳng người, khuôn mặt phẳng lặng như gương, lạnh lẽo như băng đá của hắn khiến người khác phải run sợ.

“Chưa thử làm sao cậu biết, tôi sẽ đánh thua cậu ?” Hoàng Tuấn Kiệt không còn kiên nhẫn nữa. Hắn ghét nhất việc phải đầu khẩu với người khác.

“Cậu đi về bệnh viện chăm sóc Thư Phàm đi. Tôi không muốn tốn thời gian với cậu.” Trác Phi Dương xoay người bỏ đi. Lúc đến đây, hắn cũng muốn

đánh nhau với Hoàng Tuấn Kiệt một trận, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, hắn thấy làm như thế không đáng một chút nào. Nỗi đau thể xác đâu có thể sánh bằng nỗi đau tinh thần. Đánh bị thương Hoàng Tuấn Kiệt chỉ khiến Thư Phàm thương tâm và mệt mỏi hơn mà thôi. Chắc cô ấy cũng không muốn hai người đàn ông đầu đá và xâu xé lẫn nhau vì mình.

“Trác Phi Dương!” Hoàng Tuấn Kiệt cầm phần gọi: “Tối nay cậu đừng hòng mà ra khỏi đây, nếu cậu không đánh nhau với tôi.” Ngực khí của Hoàng Tuấn Kiệt chắc nịch, không để cho Trác Phi Dương có con đường rút lui.

Trác Phi Dương không buồn chấp, hắn chậm chậm bước đi.

Hoàng Tuấn Kiệt xông lên phía trước, dơ nắm đấm vào mặt Trác Phi Dương.

Theo phản xạ, Trác Phi Dương nghiêng đầu né tránh sang một bên: “Cậu thực sự muốn đánh nhau?” Trác Phi Dương đã tức giận lắm rồi. Hắn năm lần bảy lượt nhường Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt lại không biết điều, nếu thế đừng trách hắn ra tay độc ác.

“Phi lời!” Hoàng Tuấn Kiệt ra tay nhanh hơn.

Trác Phi Dương né tránh những đòn sát thủ của Hoàng Tuấn Kiệt. Ban đầu, Trác Phi Dương không tình nguyện, chọn cách lẩn tránh, nhưng ngay sau đó, hắn đã không kiềm chế được chính mình, vì thế hắn bắt đầu phản công.

Hai người đàn ông xông vào quần thảo nhau. Những tiếng bình, bốp bốp, hự, chát bụp không ngừng vang lên.

Hoàng Tuấn Kiệt bị trúng đòn vào mặt, một bên mép chảy máu, hai tròng mắt tím đen. Trác Phi Dương khá hơn Hoàng Tuấn Kiệt, hắn không bị thương ở mặt, nhưng cũng trúng mấy cú đấm vào bụng và một cú đá vào đùi non.

Vệ sĩ của Trác Phi Dương và Hoàng Tuấn Kiệt đứng gọn một bên xem cảnh hai ông chủ lớn của mình đánh nhau như dân giang hồ.

Hai người đánh nhau đến khi mệt không thể thở được, cũng không còn sức lực để mà đánh tiếp nữa, mới chịu dừng lại.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trác Phi Dương ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển, khuôn mặt cả hai đều biến dạng thảm hại, đầu tóc tán loạn và rối bù, quần áo xộc xệch, khắp mình mẩy đều thâm tím.

Hoàng Tuấn Kiệt bật cười, cười thật to, hắn ngửa cổ lên trời, tiếng cười của hắn vang xa, cả đời hắn cũng chưa bao giờ thấy sáng khoái như thế, có thể đã lâu rồi, hắn chưa được đánh nhau, có thể do hắn đã tìm lại được Thư Phàm, tìm lại được tình yêu của đời mình, có thể do hắn sắp được làm cha, và có thể do hắn đã được đánh nhau với Trác Phi Dương một trận đúng như ước nguyện bấy lâu nay của mình.

Trác Phi Dương nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn cũng bật cười theo Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn thấy Hoàng Tuấn Kiệt là một con người rất thú vị, tính cách hào sảng và nóng tính, có ba phần tương tự Thư Phàm. Hắn đã hiểu vì sao Thư Phàm lại yêu và chọn Hoàng Tuấn Kiệt. Một con người sống có tình và có lý như Hoàng Tuấn Kiệt, làm sao Thư Phàm có thể không yêu và không rung động, huống chi Hoàng Tuấn Kiệt lại là người đến trước.

Cầm nước khoáng và mấy lon bia do hai vệ sĩ đưa, Hoàng Tuấn Kiệt cùng Trác Phi Dương ngồi uống với nhau.

“Cậu bắt cóc Thư Phàm vì nghĩ rằng tôi là cha của cháu gái cậu?” Hoàng Tuấn Kiệt vẫn có thắc mắc từ lâu muốn hỏi Trác Phi Dương, nên lần này hắn muốn hỏi cho ra lẽ.

“Đúng thế.” Trác Phi Dương gật đầu đáp: “Ban đầu, khi em gái tôi mang thai, tôi đã gặng hỏi nó rất nhiều lần về cha của đứa bé, nhưng nó không chịu nói. Về sau này, tôi cho người điều tra, và nắm được một chút manh mối, em gái tôi mới chịu nói cho tôi biết.” Trác Phi Dương cười khổ. Nếu em gái hắn thành thật hơn một chút, hắn đã không phải sống khổ sở như bây giờ.

“Tôi và em gái cậu chỉ gặp nhau có mấy lần. Trong ấn tượng của tôi, cô ấy hẳn còn là một đứa trẻ con. Tôi coi cô ấy như em gái của mình.” Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi nói: “Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ là sẽ yêu cô ấy, hơn nữa làm chuyện có lỗi với cô ấy lại càng không.” Hoàng Tuấn Kiệt ngược mắt nhìn sao trên trời: “Mà cho dù tôi không yêu cô ấy, khi biết cô ấy có thai với tôi, tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

Trác Phi Dương quay sang nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn hiểu Hoàng Tuấn Kiệt nói được làm được, Hoàng Tuấn Kiệt không phải là một kẻ vô trách nhiệm, một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, hắn là một chính nhân quân tử. Thư Phàm chọn Hoàng Tuấn Kiệt, nhất định sẽ có được hạnh phúc. Hắn có thể yên tâm được rồi.

Mọi khúc mắc và hiểu lầm đã được tháo bỏ. Hoàng Tuấn Kiệt và Trác Phi Dương ngồi uống bia với nhau, cả hai không nói gì nhiều, nhưng họ không còn coi nhau là kẻ thù nữa. Cả hai cùng yêu Thư Phàm, cùng mong muốn Thư Phàm có được hạnh phúc và niềm vui. Dù Thư Phàm chọn ai, với họ cũng không còn quan trọng, một khi đã yêu thật lòng, đều không muốn người con gái mình yêu bị tổn thương và phải thương tâm rơi lệ vì mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Trời sắc rợp một màu vàng chói mắt. Trong vườn hoa bướm bay đầy, từng chiếc lá xanh rung rinh trong gió, hương thơm hòa quyện. Trời đang độ thu sang, không khí chìm trong nắng vàng, mặt đất đầy cỏ tươi, phiến lá vàng rơi rụng đầy sân, cây hoa hòe đã trở hoa.

Khu vườn ấy từ lâu đã vắng bóng người xem, vắng tiếng cười, vắng bàn tay mảnh khảnh, thường hay đuổi bướm, hái hoa. Châu Kiệt Phong lặng lẽ đứng trên lầu hai, mắt đắm đắm nhìn xuống khu vườn phía dưới. Hắn đang nhớ đến Tú Linh, nhớ đến người con gái khiến hắn yêu và rung động.

Nắng hắt qua song cửa cửa, phản chiếu vào phòng. Tà áo, mái tóc bay bay, đôi mắt Châu Kiệt Phong in hình của nắng, của lá, của gió và của hoa. Hắn đứng lặng lẽ như thế, đứng rất lâu, tâm tư phiền muộn, không vui.

Tú Linh đã thuộc về một người đàn ông khác, cô ấy đã có thai hơn bốn tháng. Hắn là một kẻ vô duyên trong tình yêu, là người đến sau. Hắn yêu Tú Linh, muốn lấy Tú Linh làm vợ. Hắn đã lừa dối Tú Linh, tìm đủ mọi cách giữ Tú Linh bên cạnh mình, nhưng trời không chiều lòng người, thứ gì không thuộc về mình, thì vĩnh viễn cũng không được.

Châu Kiệt Phong nhìn chăm chú luống hoa cúc đang trở bông, từng cánh lá mỏng màu vàng đang rung rinh bay theo gió. Mùi hương hơi nồng và hắc bay vào mũi hắn.

Nhớ đến hoa cúc, Châu Kiệt Phong lại nhớ đến người con gái tên Đào Tuyết Viên. Còn nhớ hôm nào, cô ta mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đến dự tiệc đính hôn của hắn, lúc ấy hắn có một cảm xúc khó tả, một niềm vui nho nhỏ, len lén ngấm vào tim.

Hắn không yêu Đào Tuyết Viên, chưa bao giờ yêu, đối với cô ta, hắn chỉ có thích, tình cảm vượt trên tình bạn một chút. Chuyện xảy ra ở khách sạn, hắn cảm thấy có lỗi với cô ta, muốn bù đắp cho cô ta, nhưng cô ta lại không cần, người mà cô ta yêu là Vũ Gia Minh, cũng giống như hắn yêu Tú Linh, cả hai đều là kẻ thứ ba trong tình yêu.

Khi biết Đào Tuyết Viên có thai, hắn vừa mừng vừa lo. Mẹ hắn từ lâu đã muốn có cháu bé bông, mặc kệ hắn có yêu cô ta hay không, hắn cũng muốn giữ lại được con này, muốn cùng cô ta chăm sóc và nuôi dưỡng nó nên người, nhưng...

Châu Kiệt Phong sâu kín thờ dài. Hơn ba tháng nay, không ngày nào hắn không tâm phiền ý loạn. Đứa bé đã mất rồi, Đào Tuyết Viên đã bị xảy thai, cô ta còn dám cầm súng giết người. Cũng may Tú Linh không có việc gì, nếu không hắn sẽ hối hận suốt đời. Hắn cho rằng vì hắn nên Tú Linh và Vũ Gia Minh mới gặp nhiều trắc trở như thế, nếu hắn không cố chấp muốn giữ Tú Linh bên cạnh mình bằng được, có lẽ mọi chuyện đã không đi đến bước đường cùng này.

Hơn hai tháng vừa qua, hắn đã nghĩ thông suốt. Dù hắn không yêu Đào Tuyết Viên, cũng đã từng hận cô ta không biết quý trọng sinh linh bé nhỏ trong bụng mình, nhưng hắn vẫn muốn một lần đến trại giam thăm cô ta.

Đào Tuyết Viên hiện giờ đang bị giam giữ trong tù. Tòa án đã phán quyết cô ta tội mưu sát, mức tù gần 10 năm. Ông Đào đã thuê luật sư giỏi bào chữa cho cô ta nhưng không ăn thua. Với những bằng chứng mà Vũ Gia Minh đã thu thập được, cùng với tài hùng biện của luật sư riêng, Đào Tuyết Viên vẫn bị phán quyết mức án cao nhất. Nếu ông Đào không phải là một ông chủ lớn, có máu mặt ngoài xã hội, sợ rằng Đào Tuyết Viên đã phải lĩnh mức án tử chung thân rồi.

Bà Ngân Hoa từ sau khi biết được sự thật, biết Tú Linh bị mất trí nhớ, biết con trai mình đã lừa dối Tú Linh, bà trở nên thâm trầm và ít nói hơn. Bà đã mong Tú Linh trở thành con dâu của mình biết bao. Ngờ tưởng rằng lần này con trai sẽ tìm được hạnh phúc, sẽ nghiêm túc kết hôn nhưng thật không ngờ, tất cả chỉ là đóng kịch cho bà xem mà thôi.

Bà không trách Tú Linh đã quay trở về bên cạnh Vũ Gia Minh, cũng không trách Tú Linh không còn muốn lấy con trai bà nữa. Tú Linh không oán trách, không giận Châu Kiệt Phong lừa dối đã là may mắn lắm rồi. Tuy nuối tiếc vì Tú Linh không thể trở thành con dâu của mình, bà vẫn coi Tú Linh là con cháu trong nhà.

Buổi chiều hai mẹ con bà Ngân Hoa đến thăm Tú Linh.

Vũ Gia Minh không vui về một chút nào khi phải tiếp hai mẹ con họ.

Trong phòng khách của nhà họ Vũ, bà Ngân Hoa thân thiết nắm lấy tay Tú Linh: “Con gái ! Con đã có thai mấy tháng rồi ? Con không ăn uống được gì đúng không ? Sắc mặt của con kém quá, con đã gầy đi không ít.”

Một bên bà Ngân Hoa thao thao bất tuyệt, hỏi Tú Linh. Một bên Vũ Gia Minh và Châu Kiệt Phong âm thầm nhìn nhau.

“Cậu đã thuê luật sư giỏi nhất, dùng thủ đoạn để bắt Đào Tuyết Viên phải tù lâu thật lâu ?” Châu Kiệt Phong nhìn vào mắt Vũ Gia Minh. Hắn không thể đọc được suy nghĩ trong đầu Vũ Gia Minh.

“Cậu đến đây vì cậu muốn cầu xin cho cô ta ?” Vũ Gia Minh nhếch mép cười nhạt, ánh mắt hắn sắc bén như dao, lạnh lẽo như băng đá.

“Không phải. Tôi đến đây chỉ vì muốn thăm Tú Linh, hơn nữa có một câu tôi muốn hỏi cậu.” Châu Kiệt Phong trầm giọng. Hắn vừa hận vừa bội phục khả năng dùng mưu kế của Vũ Gia Minh. Trước kia, hắn vẫn luôn cho rằng do mình say rượu nên mới làm càn, nhưng khi tỉnh táo suy nghĩ lại, hắn thấy có rất nhiều chi tiết không đúng và hết sức phi lý. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra điều đó là gì.

Không muốn bà Ngân Hoa và Tú Linh biết được câu chuyện mình sắp nói. Vũ Gia Minh và Châu Kiệt Phong kéo nhau ra sân vườn.

“Cậu muốn hỏi tôi lý do vì sao cậu và Đào Tuyết Viên ngủ với nhau trong khách sạn chứ gì ?” Vũ Gia Minh thẳng thắn thừa nhận, không thẹn chối quanh co. Hẳn là một người thông minh và nhạy bén, hẳn đương nhiên hiểu Châu Kiệt Phong không đến đây chơi không. Và lại, sắc mặt của Châu Kiệt Phong đã nói lên tất cả.

“Cậu thừa nhận chính cậu đã dờ dờ, đưa tôi và Đào Tuyết Viên nhốt cùng một chỗ ?” Châu Kiệt Phong nghiêng răng, đứng thẳng, hai tay siết thành nắm đấm.

“Đúng thế.” Vũ Gia Minh hiện ngang đối diện với đôi mắt căm hận của Châu Kiệt Phong. “Chính tôi là người đã sai vệ sĩ mạng cậu và Đào Tuyết Viên trong tình trạng say khướt đến khách sạn.”

“Khốn kiếp ! Sao cậu có thể bỉ ổi và đê tiện như thế ? Dù cậu có hận việc tôi dám dám bị thương, và lừa dối Tú Linh đi chẳng nữa, cũng không nên dùng cách không có lương tâm này để trả thù tôi.” Châu Kiệt Phong phẫn nộ, gầm lên một tiếng, tay túm chặt lấy cổ áo của Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh nhàn nhàn nở một nụ cười, hần bình thản nhìn thẳng vào mắt Châu Kiệt Phong: “Đê tiện và xấu xa, bỉ ổi và khốn kiếp ? Cậu mắng thật hay !” Vũ Gia Minh trào phúng nói: “Nếu đem tôi so với cậu, thì vẫn còn kém xa cậu về khoản mặt dày. Tú Linh là người con gái của tôi, ai cũng không được phép động vào. Lẽ ra tôi đã muốn trả thù cậu một cách thật nặng tay. Tỷ như khiến cậu thân bại danh liệt, khiến cậu bị tai nạn giao thông, hay khiến cậu vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời này.” Vũ Gia Minh thản nhiên nói, như thể những việc đó chỉ là chuyện bình thường, không ghê gớm một chút nào cả.

“Tôi giúp cậu và Đào Tuyết Viên ở cùng một chỗ thì có gì là sai ? Nếu cậu không động tâm với cô ta, tôi cho người mang cậu và cô ta vào khách sạn cũng trở thành vô ích.” Vũ Gia Minh cười chế giễu Châu Kiệt Phong, mặt Châu Kiệt Phong lúc xanh lúc trắng, bàn tay nắm cổ áo Vũ Gia Minh run run.

Vũ Gia Minh thỏa mãn ngắm nhìn khuôn mặt biến hóa liên tục của Châu Kiệt Phong: “Tôi đã đánh cược với khả năng suy đoán của chính mình. Tôi cá cược cậu sẽ không động vào cô ta khi say rượu năm phần, ngang với trường hợp cậu sẽ động tâm với cô ta. Kết quả, tôi thắng, cậu thua. Cậu đã không khống chế được mình, chính cậu và cô ta đã quán quýt, dây dưa với nhau, không phải lỗi tại tôi, tôi chỉ giúp hai người đến được với nhau mà thôi.” Vũ Gia Minh luôn luôn tự tin vào trí thông minh và phán đoán của bản thân mình, hẳn ít khi nào tính toán sai. Chỉ khi nào dính vào một chữ “tình”, hẳn mới trở nên rối trí, không biết phải làm gì tiếp theo. Còn khi đối diện với kẻ thù, hẳn lại trở thành một người khác hẳn.

Châu Kiệt Phong dơ cao nắm tay, đâm thẳng vào mặt Vũ Gia Minh: “Đồ khốn kiếp ! Đồ đê cáng ! Cậu không phải là người ! Cậu có biết vì cậu tôi đã mất đi một đứa con không hả ? Vì cậu, tôi đã bị dư luận phi nhử.” Châu Kiệt Phong càng nói càng căm hận, xông lên đánh túi bụi vào người Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh để cho Châu Kiệt Phong đánh mình hai quả đấm, sau đó hần bắt đầu phản công: “Châu Kiệt Phong ! Cậu trách tôi cũng vô ích thôi. Tôi đã tạo dựng cơ hội cho cậu như thế, cậu lại không biết tận dụng, cậu còn trách gì ai ? Nếu có trách, hãy trách bản thân cậu ngu ngốc, không biết nắm vững thời cơ.” Vũ Gia Minh thoi một quả đấm vào bụng Châu Kiệt Phong, khiến Châu Kiệt Phong rên một tiếng, mặt nhăn nhó vì đau.

“Nhớ cho kĩ ! Tôi không làm sai gì cả. Cậu là người có lỗi với tôi trước, tôi chỉ lấy lại những gì mà tôi đã đánh mất. Nếu cậu còn quan tâm đến Đào Tuyết Viên, đừng có dại mà chọc tức tôi thêm, nếu không tôi sẽ bắt cô ta phải từ từ mục xương trong tù.” Vũ Gia Minh như mãnh sư đâm liên tiếp vào người Châu Kiệt Phong, mồm cú mồm bằng tay phải từ dưới lên trên cầm Châu Kiệt Phong, đã đẩy thân hình Châu Kiệt Phong ngã về phía sau.

“Dừng tay lại ! Hai đứa đang làm gì thế hả ?” Đi từ trong nhà ra sân vườn, bà Ngân Hoa kinh hoàng khi thấy con trai và Vũ Gia Minh đang đánh nhau như hai tên đầu đường số chợ.

Vũ Gia Minh phui tay áo, tiêu sái đứng lên, quay lại cười với bà Ngân Hoa: “Cháu và Kiệt Phong chỉ đang luyện tập để giãn gân cốt thôi. Dù sao bọn con trai cũng có nhiều chuyện để nói với nhau.”

“Nếu muốn nói chuyện với nhau, sao không ngồi xuống nói chuyện cho từ từ, tại sao lại động chân động tay ? Hai đứa đâu còn nhỏ nữa, đã gần 30 tuổi rồi, sao vẫn còn hành động giống như một đứa con nít ?” Bà Ngân Hoa đau lòng nhìn khuôn mặt tím bầm của thằng con trai. Bà lắc đầu thở dài không thể hiểu được tại sao đàn ông luôn dùng thân thể của mình trước khi dùng đến cái đầu.

Châu Kiệt Phong lạnh lùng nhìn Vũ Gia Minh, hần khinh bỉ quay người đi.

Vũ Gia Minh cười cười, lấy tay xoa cằm. Hần không coi thái độ khinh bỉ của Châu Kiệt Phong vào đâu. Muốn đấu với hần, hừ...hãy chờ kiếp sau đi.

Đi được 10 bước chân, Châu Kiệt Phong dừng lại, hần rít giọng bảo Vũ Gia Minh: “Vũ Gia Minh ! Cũng sẽ có một ngày tôi sẽ đánh thắng được cậu. Đừng tưởng, tôi như thế là đã bỏ qua cho cậu, không còn tiếp tục đến quấy rầy cuộc sống riêng tư của cậu nữa. Chỉ cần cậu khiến Tú Linh khóc, không mang lại hạnh phúc cho cô ấy, tôi sẽ trực tiếp đến cướp cô ấy đi. Dù cô ấy có sinh cho cậu bao nhiêu đứa con, tôi cũng sẽ coi chúng như con của mình, sẽ thay cậu chăm sóc và nuôi dưỡng chúng.”

Nói theo cách của Châu Kiệt Phong chẳng khác gì nguyên rủa cho Vũ Gia Minh chết đi. Vũ Gia Minh căm tức, hét ầm lên, tay chỉ thẳng vào mặt Châu Kiệt Phong: “Châu Kiệt Phong ! Đồ miệng thối ! Cậu hãy chống mắt lên mà xem, tôi sẽ sống thật dai, thật lâu, sống thật hạnh phúc, tôi sẽ khiến cho cậu tức chết vì ghen tị thì thôi.”

Châu Kiệt Phong nghiêng răng nghiêng lợi. Biết mình miệng lưỡi không thể bằng được Vũ Gia Minh. Châu Kiệt Phong mang một bụng tức giận đi về.

Bà Ngân Hoa ngẩng mặt lên trời. Bà oán hận trời đất không phân biệt được tốt xấu. Tại sao ông trời có thể mang hạnh phúc đến cho Vũ Gia Minh, còn con trai bà luôn phải chịu cảnh lận đận trong tình yêu ?

Thở dài náo nức, bà Ngân Hoa chào từ biệt Tú Linh, đi theo con trai ra cổng.

Tú Linh đã nghe câu được câu mất. Tú Linh không ngờ Vũ Gia Minh lại thủ đoạn như thế. Là một cô gái có tâm mềm yếu và hay thương người, Tú Linh đau lòng khi biết Đào Tuyết Viên đã bị xảy thai, hơn nữa đứa bé ấy lại là con của Châu Kiệt Phong.

Tú Linh thương tâm rơi lệ, nước mắt tuôn như mưa. Tú Linh tự trách bản thân mình là một kẻ luôn đem lại vận rủi cho người khác. Tú Linh không muốn Đào Tuyết Viên và Châu Kiệt Phong đau khổ vì mình. Nói cho cùng họ cũng chỉ là hai kẻ đáng thương trong tình yêu.

Đào Tuyết Viên yêu sâu đậm Vũ Gia Minh, tình yêu của cô ta mang theo sự chiếm hữu và ích kỉ. Cô ta không hiểu thế nào là cho và nhận, cô ta chỉ muốn chiếm lấy. Có lẽ nếu cô ta mềm mỏng và khéo léo hơn một chút, thiện lương và trong sáng hơn, cô ta đã có được trái tim của Vũ Gia Minh rồi, và biết đâu Tú Linh không còn cơ hội nữa.

Châu Kiệt Phong lại càng đáng thương hơn Vũ Gia Minh. Hắn là một người tốt, một người biết nghĩ cho người khác. Tuy hắn lừa dối Tú Linh là sai, nhưng hắn chưa từng gây hại cho Tú Linh, cũng không bắt ép Tú Linh phải tiếp tục làm đám cưới với hắn, khi biết Tú Linh đã phát hiện ra được sự thật, và đã lựa chọn Vũ Gia Minh. Hắn mất đi Tú Linh đã đau khổ lắm rồi, giờ đây hắn lại phải chịu thêm cú sốc, khi mất đi đứa con chưa kịp thành hình trong bụng Đào Tuyết Viên.

Lần đầu tiên trong đời Tú Linh phản kháng lại Vũ Gia Minh: “Anh Minh ! Em muốn được yên tĩnh một thời gian. Cầu xin anh đừng đến tìm em.” Tú Linh thu dọn hành lý, cương quyết rời khỏi nhà.

Vũ Gia Minh cuống lên, rồi rít nịnh nọt Tú Linh: “Tú Linh à ! Em đừng giận anh nữa có được không ? Anh đã biết sai rồi, từ lần sau anh sẽ không làm như thế nữa.” Mặc dù ngoài miệng hắn nói thế, nhưng trong đầu lại nghĩ thầm, hừ muốn anh bỏ qua cho bọn họ ư ? Không bao giờ !

Tú Linh càng thương hại cho bọn họ, càng khiến Vũ Gia Minh muốn trả thù họ hơn.

Tú Linh gỡ tay Vũ Gia Minh đang nắm chặt lấy quai túi hành lý: “Anh Minh ! Hãy để em đi đi ! Em thật sự rất cần khoảng thời gian riêng tư để suy nghĩ lại mọi chuyện. Ở bên cạnh anh khiến em không thể chịu đựng được cảm giác thống khổ trong lòng mình. Xin anh hãy hiểu cho em, em không muốn ai bị thương tổn vì em cả, nhưng hết lần này đến lần khác, em khiến những người mà em yêu thương gặp nạn, gặp phải những chuyện không may.” Tú Linh vừa nói vừa khóc, nước mắt lăn dài xuống gò má nhợt nhạt.

Ánh nắng ban chiều phủ xuống gương mặt đầm đìa nước mắt của Tú Linh. Gấu váy màu trắng bay bay, mái tóc dài đến ngang eo được buộc gọn sau gáy thành thoàng có những sợi tóc bay lên cao, Tú Linh lúc này thật thê thương và buồn bã.

Vũ Gia Minh bắt lực nhìn Tú Linh. Nhìn người con gái mình yêu phải thương tâm rơi lệ, lòng hắn đau đớn như bị kim đâm. Hắn ngàn vạn lần không muốn Tú Linh phải khóc, phải rơi lệ vì một người đàn ông khác, nhưng hắn không làm được, hắn không thể bá đạo, cũng không thể dùng sức mạnh để ngăn cản Tú Linh.

Tú Linh là một cô gái thiện lương, dễ xúc động và hay khóc. Hắn yêu Tú Linh cũng chính vì những đức tính này. Tú Linh đang mang thai đứa con của hắn, hắn làm sao có thể to tiếng mắng Tú Linh, dùng bạo lực nhốt Tú Linh ở trong nhà. Hắn sợ Tú Linh sẽ khóc đến héo mòn, sẽ tự hành hạ và dày vò chính mình.

“Tú Linh ! Anh. . .” Vũ Gia Minh thở dài, bối rối luồn tay vào tóc. Hắn khổ sở không biết dùng từ ngữ nào để khiến Tú Linh siêu lòng không đòi bỏ đi nữa.

Tú Linh nắm lấy tay Vũ Gia Minh. Cổ nén nổi đau vào trong. Tú Linh mỉm cười, dịu dàng nói: “Anh Minh ! Anh yên tâm, em không đi lâu đâu, chỉ một tuần thôi. Em muốn đến sống cùng chị gái và Tuấn Kiệt. Em và chị Thư Phàm đã lâu ngày không gặp nhau rồi, hai nửa chị ấy đang dưỡng bệnh, nên em muốn ở bên cạnh chăm sóc cho chị ấy, coi như là để cảm ơn chị ấy đã cứu mạng em.”

Vũ Gia Minh còn muốn nói một câu gì đấy, nhưng đã bị Tú Linh ngăn lại: “Anh Minh ! Em xin anh !” Nước mắt lại lăn dài trên gò má trắng mịn của Tú Linh. Tú Linh trông thật mỏng manh yếu đuối, tựa như một cánh liễu đang bị gió mưa vùi dập.

Vũ Gia Minh ôm siết lấy Tú Linh vào lòng. Hắn không muốn rời xa Tú Linh một chút nào. Có đôi khi Tú Linh còn mạnh mẽ và dũng cảm hơn đáng về mỏng manh yếu đuối bề ngoài. Giọng nói tuy dịu dàng, nhưng ánh mắt lại quật cường, không muốn thỏa hiệp.

Cuối cùng Vũ Gia Minh đành phải lái xe đưa Tú Linh đến căn hộ của Hoàng Tuấn Kiệt. Trên đường đến nhà Hoàng Tuấn Kiệt, Tú Linh im lặng, mắt nhìn ra bên đường. Vũ Gia Minh rầu rĩ không vui, mắt đắm đắm nhìn Tú Linh không rời.

Thư Phàm vốn căm ghét và không ưa gì Vũ Gia Minh. Qua chuyện em gái và mình xuất mất mạng trong ngày cưới, Thư Phàm càng căm hận Vũ Gia Minh nhiều hơn. Nay thấy em gái tay xách hành lý, vùi đầu vào ngực mình mà khóc, Thư Phàm đau xót vô nhẹ vào lưng Tú Linh, một mặt nghiêng rằng nghiêng lợi muốn ăn tươi nuốt sống Vũ Gia Minh.

Để cho hai chị em Thư Phàm an ủi nhau trong phòng riêng, Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt đi dạo trong vườn.

“Cô ấy đã biết được sự thật ?” Hoàng Tuấn Kiệt cười hỏi Vũ Gia Minh. Trong lòng hắn không ngừng cười thầm và vui sướng khi người khác gặp họa, đặc biệt người đó lại là Vũ Gia Minh.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Đừng tưởng tôi không biết trong đầu cậu đang nghĩ gì.” Vũ Gia Minh cảm tức hét lên. Hắn hận Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm, tại

sao cả hai không hiểu cho nỗi khổ của hần, tại sao cả hai luôn cười nhạo và luôn chống đối hần ?

Hoàng Tuấn Kiệt cố gắng che dấu tâm tư gian trá của mình bằng cách vo tay thành nắm đấm, cho lên miệng, khê ho “khự” một tiếng.

Vũ Gia Minh khinh thường nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Bớt giả vờ đi ! Muốn cười nhạo tôi thì cứ cười đi, rồi cũng có ngày cậu phải chịu đựng giống như tôi cho mà xem. Thư Phàm mạnh mẽ và hiếu động như thế, cô ấy làm sao có thể ngồi im một chỗ. Sợ rằng mai sau, cậu phải sẽ phải chịu cảnh ngủ một mình dài dài. Ha ha ! ” Vũ Gia Minh khoái trá cười to. Hần hài lòng vì có thể nâng cao được uy thế của mình, cảm giác tìm được người đồng liêu không tệ một chút nào.

“Im mồm !” Hoàng Tuấn Kiệt bức bối quát. Hần vừa xấu hổ, vừa thấy không cam lòng. Nhưng gì Vũ Gia Minh nói không phải hoàn toàn sai sự thật. Thư Phàm là một cô gái hi nộ vô thường, hay làm việc tùy hứng. Nếu tâm trạng Thư Phàm vui vẻ, hần mới có cơ hội thân mật với Thư Phàm. Còn nếu không, Hoàng Tuấn Kiệt thở hắt ra một hơi. Xem ra ngày tháng chinh phục cô vợ chưa cưới còn gặp phải rất nhiều gian truân, phải tốn nhiều tâm tư mới thuận hóa được một con mèo nhỏ đầy móng vuốt như Thư Phàm.

Đang cao hứng cười như to, đột nhiên khuôn mặt Vũ Gia Minh trầm hẳn xuống: “Trong thời gian Tú Linh sống ở đây, phiền cậu và Thư Phàm chăm sóc cô ấy.”

Hoàng Tuấn Kiệt vỗ vai Vũ Gia Minh: “Cậu yên tâm. Tú Linh là em gái của Thư Phàm, cũng là em gái của mình. Mình và Thư Phàm sẽ hết lòng chăm sóc và khuyên nhủ cô ấy sớm trở về bên cạnh cậu. Mình nghĩ có dù chuyện gì, cậu cũng phải cho Tú Linh có thời gian thích ứng với tất cả.”

Vũ Gia Minh gật đầu, trên môi nở một nụ cười buồn: “Cậu nói đúng. Mình sẽ cho cô ấy thời gian để suy nghĩ, nhưng hy vọng không phải là quá lâu, nếu không mình sẽ không đợi được đâu.” Vũ Gia Minh ngược mắt lên nhìn trời xanh, từng đám mây màu trắng đục đang lững lờ trôi, phía cuối chân trời có những tia sáng màu vàng chói. Trời đang chuyển về dần về đêm, bóng tối rất nhanh sẽ bao phủ xuống nhân gian.

Vũ Gia Minh ở chơi một lúc, rồi cáo từ ra về. Hần muốn ở lại đây cùng Tú Linh, nhưng khi thấy Tú Linh rầu rĩ không vui, gượng gạo tránh mặt mình, Vũ Gia Minh đành nén lòng mình lại.

Buổi tối, Tú Linh ăn cơm cùng Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt.

Sức khỏe của Thư Phàm đang trong quá trình hồi phục. Tuy đi đứng có chút khó khăn, nhưng đã khá hơn.

“Tú Linh ! Em có muốn cùng chị đi du lịch một chuyến không ?” Thư Phàm đang nhai thức ăn, bỗng dừng nghĩ ra điều gì đấy đã quay ngay sang hỏi Tú Linh đang ngồi bên cạnh.

“Đi du lịch ? Đi đâu ?” Tú Linh mờ mịt nhìn Thư Phàm. Nhìn thân thể gầy yếu của chị gái, Tú Linh không hiểu một người đang dưỡng bệnh, lại đang mang thai có thể đi được đâu ?

Hoàng Tuấn Kiệt lo sợ nhìn Thư Phàm. Hần khó khăn nuốt nước bọt, hần linh cảm Thư Phàm sắp nói ra một chuyện kinh hãi thế tục gì đấy.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hần, tiếp theo Thư Phàm nói: “Chị muốn đưa em đến một nơi thật xa, đến một nơi Vũ Gia Minh không thể tìm thấy em.” Thư Phàm cười hắc hắc, đôi mắt phát ra hào quang, khuôn mặt ửng hồng, trông như thể vừa mới nhặt được mấy trăm vạn tiền mặt.

“Cái gì ?” Cả Tú Linh và Hoàng Tuấn Kiệt đều kêu to. Cả hai đều bội phục đầu óc tinh quái của Thư Phàm, bội phục tính cách có một không hai của Thư Phàm.

Thư Phàm và Vũ Gia Minh thật giống nhau. Cả hai luôn sợ người khác không có việc gì để làm, nên luôn nghĩ ra cách chọc phá cho họ bận rộn.

“Chị Thư Phàm, chị định làm gì, mà lại muốn mang gấu em đi ?” Tú Linh rụt rè hỏi Thư Phàm. Tú Linh bắt đầu thấy hối hận khi đòi Vũ Gia Minh đưa mình đến đây bằng được.

“Thế nào, em không muốn làm theo lời chị ?” Thư Phàm trừng mắt, đe dọa nhìn Tú Linh. Chỉ cần Tú Linh nói “không” một tiếng, Thư Phàm sẽ không ngần ngại dùng bạo lực bắt ép Tú Linh đi.

“Chị Thư Phàm ! Chị...” Tú Linh nghẹn họng, không biết phải nói gì cả. Trong lòng Tú Linh không ngừng gào thét, chân tự động xê dịch, chuẩn bị chạy trốn ra khỏi đây.

“Em dám !” Thư Phàm lạnh lùng lên tiếng, lừ mắt nhìn Tú Linh: “Nếu em dám ra khỏi đây, chị sẽ không coi em là em gái của chị nữa. Em có biết chị ghét Vũ Gia Minh nhiều như thế nào không hả ? Vì hần, hai chị em mình, mẹ và Tổ Nga xuyết mất mạng, vì hần, em thương tâm khóc lóc. Chị đã từng thề với lòng rằng chỉ cần hần tổn thương em một chút, chị sẽ phải nghĩ cách trừng phạt hần thật nặng, nay có coi hội, chị làm sao có thể bỏ qua.” Thư Phàm không vui, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Thư Phàm mặc kệ Vũ Gia Minh yêu Tú Linh nhiều đến đâu, có thù mà không báo, có oán mà không trả, không phải là phong cách làm người Thư Phàm. Huống hồ, Thư Phàm đâu có dùng thuốc độc hại chết Vũ Gia Minh, đâu có cầm súng bắn chết hần, dùng dao đâm hần, hay dùng võ, đánh bầm dập thân thể hần, Thư Phàm chỉ muốn hần sống trong cảnh thấp thòm lo âu, sợ hãi khi đột nhiên thấy Tú Linh bị mất tích mà thôi.

Hoàng Tuấn Kiệt mặc dù không muốn Thư Phàm di chuyển nhiều, nhưng hần luôn là người luôn chiều theo mọi mong muốn của Thư Phàm, muốn Thư Phàm được vui vẻ, nên đành bắt đầu hỏi Thư Phàm: “Em định mang Tú Linh đi đâu ?”

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Đã lâu rồi anh chưa đi du lịch đúng không ?” Thư Phàm xoa cằm, cười cười, hỏi lại Hoàng Tuấn Kiệt.

“Đúng thế. Hơn 10 năm rồi, anh bận nhiều việc, nên không có thời gian để đi du lịch.” Hoàng Tuấn Kiệt thâm tình nhìn Thư Phàm. Chỉ cần Thư Phàm không đưa ra chủ ý nguy hiểm đến tính mạng, hắn sẽ chiều theo Thư Phàm.

“Nếu thế lần này cả ba chúng ta đi thôi. Em muốn được bay sang Nhật.” Thư Phàm cười tươi như hoa nở, sung sướng muốn hoa chân múa tay.

Tú Linh dò dẫm nhìn chị gái. Tú Linh không thể tưởng tượng được Thư Phàm lại là một cô gái tùy hứng như thế. Mấy phút trước, còn hăm hăm muốn lái xe đến nhà Vũ Gia Minh để đập cho hắn một trận, bây giờ lại muốn mang mình đi du lịch cùng.

Không để Tú Linh có cơ hội phăng kháng, sẵn tiện quần áo của Tú Linh đều mang đủ, Thư Phàm giục Hoàng Tuấn Kiệt phải đi ngay trong đêm.

Hơn 9 giờ tối, cả ba được ba vệ sĩ và tài xế hộ tống đến tận cổng sân bay quốc tế Hồng Kông.

Tú Linh chẳng khác gì con rối, mặc cho Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt bài bố và sắp xếp. Đến khi ngồi trên ghế máy bay, trong khoang hạng nhất, Tú Linh vẫn còn chưa lấy lại được thần trí, ngỡ tưởng rằng tất cả chỉ là đang mơ.

Chỉ tội cho Vũ Gia Minh cả đêm đều không ngủ được, gọi điện hơn chục cuộc cho Tú Linh, nhưng lần nào Tú Linh cũng không bắt máy, nghe sao được khi mà Thư Phàm đã tịch thu điện thoại của Tú Linh và tắt nguồn từ lâu.

Suy nghĩ suốt cả một đêm, Vũ Gia Minh quyết tâm mang Tú Linh về nhà bằng được, mặc kệ phải dùng cách gì, hắn cũng không bao giờ để Tú Linh rời xa hắn nửa bước nữa. Chỉ xa Tú Linh có hơn 10 tiếng đồng hồ, hắn đã không chịu được rồi, nếu bắt hắn không được gặp Tú Linh trong vòng một tuần, hắn sẽ hóa điên vì nhớ nhung mất.

Sáng sớm tinh mơ, Vũ Gia Minh quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù, mắt thâm quầng, vội vã lái xe đến nhà Hoàng Tuấn Kiệt.

Đến nơi hắn tá hỏa khi biết cả ba đã thu xếp hành lý, đi ngay trong đêm.

“Hoàng Tuấn Kiệt ! Bạch Thư Phàm !” Vũ Gia Minh cảm hận rống to, dơ cao nắm đấm, ngửa cổ lên trời. Tiếng hét của hắn khiến chim chóc bay tán loạn, người làm trong nhà sợ hãi tìm chỗ trốn, sợ hắn nổi điên lên đánh người.

“Biết ngay hai kẻ điên này không có ý tốt mà. Hừ ! Nếu tôi không sớm tìm được Tú Linh, tôi sẽ không tha thứ cho các người.” Sau khi hét và chửi rủa chán, Vũ Gia Minh bắt đầu tra hỏi người làm trong nhà Hoàng Tuấn Kiệt.

Trước khi rời khỏi nhà, Thư Phàm đoán thế nào sáng sớm hôm sau Vũ Gia Minh cũng lái xe đến đây đòi mang Tú Linh về, nên đã dặn trước người làm trong nhà, dặn họ trăm triệu lần không được nói cho Vũ Gia Minh biết mình và Hoàng Tuấn Kiệt đưa Tú Linh đi đâu, nếu không. ... Thư Phàm chỉ cười lạnh, không nói gì tiếp.

Nụ cười của Thư Phàm chẳng khác gì tu la địa ngục, muốn đoạt mạng của họ, mấy người làm trong nhà đều toát mồ hôi hột, run run hứa hẹn đủ điều. Họ còn muốn sống, không ai ngu dại muốn mình trở thành đối tượng thử thuốc của Thư Phàm.

Kết quả sáng nay, Vũ Gia Minh chỉ hỏi được một mớ tin tức giả, hại hắn mệt bỏ hơi tai nhưng không tìm thấy được Tú Linh.

“Bạch Thư Phàm ! Nếu để tôi mà tìm được cô, tôi sẽ giết chết cô.” Đến ngày thứ hai vẫn chưa tìm được Tú Linh, Vũ Gia Minh gầm lên như thú điên.

Tuy nhiên bằng vào khả năng và thủ đoạn của mình, Vũ Gia Minh sớm tra ra được chuyến bay mà cả ba đã đi. Vũ Gia Minh ngay lập tức cho người đặt mua vé, bay sang nhật tìm Tú Linh.

Khi Vũ Gia Minh sang đến Nhật, cả ba đã sớm rời khỏi. Cứ thế, ba người chơi trò mèo vờn chuột với Vũ Gia Minh, bắt Vũ Gia Minh phải đuổi theo mình khắp nơi. Thư Phàm chưa bao giờ cao hứng như thế, có thể khiến Vũ Gia Minh khổ sở và rối trí, Thư Phàm hả lòng hả dạ cười suốt trên quãng đường đi du lịch.

Hơn một tháng sau, trạm cuối cùng mà Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt và Tú Linh dừng lại là sân bay tại Việt nam. Bố mẹ Thư Phàm sớm đã trở về Việt nam khi Hoàng Tuấn Kiệt tìm được Thư Phàm và mang được Thư Phàm bình an trở về.

Thư Phàm muốn họ sớm trở về Việt nam, vì xét thấy ở bên Hồng Kông không an toàn, họ có thể bị giết chết bất cứ lúc nào.

Hoàng Tuấn Kiệt muốn lần này sẽ không tổ chức đám cưới tại Hồng Kông nữa mà sẽ tổ chức ở Việt nam. Hai bên gia đình đều tán thành ý kiến này của Hoàng Tuấn Kiệt.

Trong thời gian đi du lịch cùng với Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, đã có đôi lần Tú Linh lên lút định gọi điện thoại cho Vũ Gia Minh, muốn báo cho hắn biết mình vẫn bình an và khỏe mạnh, nhưng dưới sự kiểm soát gắt gao của Thư Phàm, Tú Linh không lúc nào có cơ hội để làm điều đó. Thư Phàm từng bảo Tú Linh rằng: “Nếu em muốn kiểm chứng lại tình yêu của Vũ Gia Minh dành cho mình, hãy cho cả hai có khoảng thời gian xa nhau. Xa nhau không phải là kết thúc, chỉ là một quá trình để bắt đầu lại từ đầu, để hâm nóng lại tình cảm của cả hai mà thôi.” Tú Linh đã nghe lời Thư Phàm, không còn cố chấp muốn gọi điện cho Vũ Gia Minh bằng được nữa.

Tú Linh, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt về quê được một ngày, Vũ Gia Minh đuổi kịp đến nơi.

Hơn một tháng mới được gặp lại Tú Linh, khiến Vũ Gia Minh nhớ Tú Linh đến phát điên. Hắn ôm lấy Tú Linh thật chặt, ngấu nghiến hôn Tú Linh, khàn giọng gọi tên Tú Linh mãi.

Tú Linh khóc nức nở trong vòng tay Vũ Gia Minh.

“Bạch Thư Phàm ! Hoàng Tuấn Kiệt !” Vũ Gia Minh sau khi đã ôm và hôn Tú Linh cho thỏa nỗi nhớ mong. Hắn bưng bưng lửa giận quá to, chỉ tay vào mặt hai người đang vô tư ngồi xem phim trong phòng khách.

Thư Phàm cau mày, quát to chẳng kém gì Vũ Gia Minh: “Anh nói nhỏ một chút đi ! Đây là nhà riêng của bố mẹ tôi, không phải là nhà của anh. Nếu anh dám mạnh động, tôi sẽ tố cáo anh ra khỏi đây, và như thế, anh đừng hòng mà đòi gặp lại Tú Linh nữa.”

Vũ Gia Minh tức đến sùi bọt mép, mắt tròn trũng nhìn Thư Phàm. Hắn gằn từng từ từng chữ: “Bạch Thư Phàm ! Tôi hôm nay nếu không tính xỏ với cô, tôi không phải là người.”

“Vũ Gia Minh !” Hoàng Tuấn Kiệt lạnh lùng lên tiếng: “Nếu cậu dám gây thương tích cho Thư Phàm dù chỉ là một cọng tóc, tôi sẽ giết chết cậu.”

Hòa khí trong người Vũ Gia Minh bốc cao ngàn ngút, hai lỗ mũi và hai lỗ tai xi ra khỏi trán, mặt hắn đỏ bừng vì cáu, trông hắn chẳng khác gì một tên hỏa thần đang nổi cơn thịnh nộ.

Thư Phàm cười đến thích ý, cười đến chảy cả nước mắt.

Bố mẹ Thư Phàm, ông Gia Huy, Hoàng Tử Kỳ, Tuấn Hùng, Tổ Nga và Trác Phi Tuyết đều cố nén cười, vai run run. Họ buồn cười đến mức đau cả bụng.

Một lúc lâu, trong nhà tràn ngập tiếng cười, tiếng đuổi nhau chạy rình rịch, tiếng la hét của Vũ Gia Minh và Thư Phàm. Hai người bọn họ vốn không ưa gì nhau, nên cứ hề gặp nhau lại gây sự cãi nhau.

Bé Tuyết Cầm – con gái của Trác Phi Tuyết và Hoàng Tử Kỳ cười như nắc nẻ, hai tay búp măng vỗ bôm bốp vào nhau. Người lớn trong nhà, ai cũng yêu thích con bé.

Gần nửa tháng sau, đám cưới lần thứ hai được tổ chức tư gia của Vũ gia Minh. Cả hai không muốn tổ chức đám cưới ở khách sạn năm sao giống như Hồng Kông, cũng không mời nhiều bạn bè và phóng viên báo chí giống như trước, với họ mà nói chỉ cần lấy được hai chị em Thư Phàm, cùng nhau tạo dựng một gia đình ấm áp và hạnh phúc là họ đã mãn nguyện lắm rồi.

Ngày Thư Phàm và Tú Linh lấy chồng, có hai người đàn ông đứng lặng lẽ, ngắm nhìn họ từ xa. Mặc dù họ đau khổ vì không lấy được người mình yêu, nhưng họ mừng thay cho hạnh phúc của cả hai, mong sao nụ cười trên môi chị em nhà họ Bạch mãi mãi nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ngoại Truyện: Kế Hoạch Sinh Con

Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh theo hai chị em Thư Phàm trở về Việt nam. Ban đầu Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh dự định sẽ về ra mắt bố mẹ tương lai ngay sau khi hạ cánh xuống sân bay, nhưng công việc ở Việt nam bẻ bộn, cả bốn người đành lui lại thành một tuần sau mới về.

Thư Phàm không mấy để tâm đến chuyện này, cưới trước hay cưới sau cũng không quan trọng. Vốn là một người cuồng công việc, yêu thích nghiên cứu và thử nghiệm thuốc, sau khi hạ cánh xuống sân bay, chưa kịp nghỉ ngơi, Thư Phàm đã cấp tốc bắt tắc xi đến bệnh viện Gia Long, mặc kệ sự ngăn cản của Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm gặp lại giáo sư Trần, bác sĩ Phương và các đồng nghiệp trong khoa nội. Mọi người đều tò mò hỏi han Thư Phàm, họ muốn biết hơn ba tháng vừa qua Thư Phàm đã đi đâu và làm gì, mà đến nỗi biến mất một cách đột xuất như thế.

Thư Phàm chỉ cười, giải thích sơ qua, làm người đôi khi không phải cứ nói thật mới là tốt.

Thư Phàm năm nay 24, đang là sinh viên thực tập năm cuối. Hơn ba tháng vừa qua, Thư Phàm đã bỏ lỡ rất nhiều bài giảng của giáo sư Trần, cũng không có cơ hội cọ sát với thực tế.

Giáo sư Trần đã giúp Thư Phàm hệ thống lại kiến thức, cho Thư Phàm mượn tài liệu, bạn học trong trường cho Thư Phàm mượn vở ghi chép của họ, giải thích cho Thư Phàm những chỗ mà Thư Phàm không hiểu được.

Ngày hôm đó, Thư Phàm đi đến hơn chín giờ tối mới trở về tòa cao ốc Hoàng Thị. Buổi chiều, Hoàng Tuấn Kiệt gọi điện hơn sáu lần, Thư Phàm cũng

không buồn nghe.

Về đến nhà, Thư Phàm trước tiên đi tắm, sau đó ăn cơm do ông Phong – quản gia của Hoàng Tuấn Kiệt nấu.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi nhìn Thư Phàm ăn cơm, buồn bực vì Thư Phàm luôn lờ mình đi.

Chờ Thư Phàm ăn xong, Hoàng Tuấn Kiệt đi theo Thư Phàm về phòng ngủ. Hắn tưởng Thư Phàm sẽ đi ngủ ngay, nhưng nào ngờ Thư Phàm lại vui đầu vào một đồng sách đặt trên mặt bàn gỗ.

“Thư Phàm!” Chờ đã gần một tiếng rồi mà đầu Thư Phàm cũng không buồn ngẩng lên và nói với mình một câu, Hoàng Tuấn Kiệt không chịu thêm được nữa.

“.....” Thư Phàm nhìn những con chữ biến hóa trên trang giấy trắng tinh, tất cả tâm trí đều tập trung vào việc ghi nhớ kiến thức để chuẩn bị cho kì thi sắp tới.

“Thư Phàm!” Hoàng Tuấn Kiệt nâng cao thanh âm. Nếu lần này Thư Phàm không để ý đến hắn nữa, hắn sẽ tước cuốn sách trên tay Thư Phàm.

“.....” Thư Phàm nhăn trán, có một dòng ghi chú Thư Phàm không hiểu. Tay cầm một cái bút, Thư Phàm ghi chép dòng ghi chú được đánh mực đỏ trên trang sách lên một cuốn sổ tay hình vuông.

Hoàng Tuấn Kiệt thờ dài, tay luồn vào tóc. Tại sao đường tình duyên của Vũ Gia Minh luôn thuận lợi, còn hắn thì không?

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng uất ức, càng không phục. Vũ Gia Minh sắp có con, hắn cũng muốn có. Tuy hơi buồn cười, nhưng hắn thấy xứng đáng. Có con chung với người mình yêu, hơn nữa sắp lấy làm vợ thì có gì sai? Hoàng Tuấn Kiệt muốn Thư Phàm để tâm đến hắn nhiều hơn, không phải suốt ngày chỉ vui đầu vào nghiên cứu và thử nghiệm thuốc.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng dậy, hai tay chống xuống mặt bàn gỗ, gian thân hình nhỏ nhắn của Thư Phàm vào giữa.

Thư Phàm đang ghi chép, gửi thấy mùi hương quen thuộc của Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm ngẩng đầu lên nhìn: “Hoàng Tuấn Kiệt! Anh không thấy em đang bận học bài sao?” Thư Phàm không hài lòng khi bị Hoàng Tuấn Kiệt phá rối tập trung vào việc học hành của mình.

“Đã khuya rồi sao em vẫn còn chưa đi ngủ? Bài vở để ngày mai học cũng được.” Hoàng Tuấn Kiệt gấp cuốn sách trên mặt bàn gỗ.

Thư Phàm dùng thước đánh vào mu bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh đi ngủ trước đi, đừng quấy rầy em học bài. Sang tháng em phải làm luận văn tốt nghiệp rồi.”

“Anh biết em lo lắng, nhưng em cũng phải để ý đến sức khỏe của mình. Em phải nghỉ ngơi cho tốt, thì mới học hành tốt được chứ?” Hoàng Tuấn Kiệt đặt cằm lên đỉnh đầu Thư Phàm.

“Em không cảm thấy mệt. Khi nào buồn ngủ, em sẽ đi ngủ. Anh mệt thì đi ngủ trước đi.” Thư Phàm vỗ nhẹ vào mu bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt như đang dỗ dành và trấn an một đứa trẻ con.

Hoàng Tuấn Kiệt phật lòng. Nghĩ đến điệu bộ ra vẻ ta đây và những lời nói khiêu khích của Vũ Gia Minh vào sáng nay, Hoàng Tuấn Kiệt lại tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thư Phàm kiên quyết đẩy Hoàng Tuấn Kiệt ra, tiếp tục vui đầu vào những trang sách dày cộm in chì chít chữ.

Hoàng Tuấn Kiệt thất thểu quay trở lại giường, nằm lẩn qua lẩn lại, buồn bực nhìn Thư Phàm.

Tiếng đồng hồ kêu “tích tắc”, tiếng gió thổi kêu vi vu ngoài cửa sổ. Trong phòng một mảnh tĩnh mịch.

Hoàng Tuấn Kiệt không ngủ được. Hắn hết nằm nghiêng lại nằm ngửa, mắt nhìn lên trần nhà. Một lúc sau, hắn lại nằm nghiêng, ánh mắt buồn bã nhìn Thư Phàm. Hắn thấy mình chẳng khác gì một người tình bị bỏ rơi. Nhìn những cuốn sách dày cộm đặt trên bàn, hắn đang so sánh mình với chúng, đang tự hỏi đối với Thư Phàm thứ gì mới là quan trọng, hắn hay là những cuốn sách kia.

Thời gian lặng lẽ trôi. Hơn hai giờ sáng, đèn bàn vẫn sáng, Thư Phàm vẫn ngồi bất động như núi, hai ngón tay mảnh khảnh thỉnh thoảng lại lật giở trang sách, khuôn mặt dăm chiêu như có điều khó nghĩ.

Tiếng thờ dài của Hoàng Tuấn Kiệt vang lên trong đêm tĩnh mịch. Phương Đông le lói ánh sáng, ngày mới sắp bắt đầu.

Sáng hôm sau, Hoàng Tuấn Kiệt uể oải dậy đánh răng rửa mặt. Thư Phàm ngủ gật trên mặt bàn, cuốn sách lật giở đến giữa trang.

Hoàng Tuấn Kiệt rầu rĩ không vui, tay cào vào mái tóc rối, ngồi trên giường ngắm nhìn Thư Phàm say ngủ. Tính toán một chút, Hoàng Tuấn Kiệt bế Thư Phàm lên giường ngủ. Hắn muốn Thư Phàm được ngủ ngon, không phải bận tâm suy nghĩ bất cứ việc gì.

Sự động chạm của Hoàng Tuấn Kiệt khiến Thư Phàm giật mình mở mắt. Thấy hắn, Thư Phàm mỉm cười: “Mấy giờ rồi?”

Hoàng Tuấn Kiệt ôm Thư Phàm vào lòng, đáng vẻ lười biếng: “Ngủ thêm một lúc nữa đi, bây giờ vẫn còn sớm.”

Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt lại, khoe môi nhếch lên. Hắn thích nhất được cùng Thư Phàm trải qua giây phút bình yên và ấm áp thế này.

Thư Phàm nhòm người ngồi dậy, bị Hoàng Tuấn Kiệt kéo xuống. Thư Phàm phản kháng, tay đánh nhẹ vào ngực hắn: “Anh Kiệt, buông em ra ! Em sắp muộn giờ đến bệnh viện làm việc rồi.”

“Năm thêm một lúc nữa đi. Em không cần phải lo muộn, anh sẽ lái xe đưa em đi.” Hoàng Tuấn Kiệt định nói: “Em không cần phải đến bệnh viện làm việc, anh sẽ nuôi em cả đời.”, nhưng lại sợ Thư Phàm giận, nên hắn chỉ dám nghĩ trong đầu mà không dám nói ra miệng.

Nằm ôm Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt đột nhiên thấy không đủ, hắn muốn làm hơn thế nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt mở mắt, say đắm nhìn khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp của Thư Phàm. Cả hai thật gần nhau, hơi thở hòa quyện. Hoàng Tuấn Kiệt cúi xuống, môi chạm vào môi Thư Phàm. Thời khắc này, Hoàng Tuấn Kiệt muốn kéo dài vĩnh viễn. Thư Phàm nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn của Hoàng Tuấn Kiệt. Vừa hay lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Thư Phàm đổ chuông. Thư Phàm xấu hổ đỏ mặt vội đẩy Hoàng Tuấn Kiệt ra, vùng dậy như lò xo.

Người gọi điện cho Thư Phàm là một cô bạn học cùng lớp. Sáng nay giáo sư Trần có buổi tổng kết ôn tập, sợ Thư Phàm quên nên gọi điện nhắc nhở.

Sau khi nghe điện thoại xong, Thư Phàm vội vội vàng vàng chạy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay quần áo, cơm sáng chưa kịp ăn đã cầm túi xách rời khỏi nhà.

Hoàng Tuấn Kiệt ngăn cản vô hiệu, đành bất đắc dĩ lái xe đưa Thư Phàm đến bệnh viện Gia Long. Trên đường đi đã mua cho Thư Phàm một suất cơm.

“Em nhớ phải ăn cơm sáng, không được để bụng đói.” Đây là lần thứ năm, Hoàng Tuấn Kiệt dặn dò Thư Phàm.

“Em biết rồi mà, em sẽ ăn hết suất cơm do anh mua cho em.” Thư Phàm hôn phớt lên má Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt chưa kịp phản ứng, Thư Phàm đã vẫy tay, tươi cười chào hắn, chạy biến vào trong sân bệnh viện.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng lặng nhìn theo, vừa cười vừa lắc đầu, kế hoạch sinh con của hắn xem ra rất khó để mà thực hiện, nhưng hắn sẽ cố gắng.

Một tuần đã trôi qua, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt chỉ nói chuyện được dăm ba câu. Thư Phàm bận ôn thi để làm luận văn tốt nghiệp, ngoài thời gian thực tập ở bệnh viện, rảnh rỗi đến thư viện đọc sách, khi về đến nhà, Thư Phàm lại ôm một đống sách. Hoàng Tuấn Kiệt lo giải quyết công việc tồn đọng ở công ty, tuy sổ sách đã có nhân viên trong công ty làm nhưng hắn phải đích thân kiểm tra nếu không muốn công ty nhanh chóng bị phá sản, thành ra cơ hội để hắn thực hiện kế hoạch của mình đã gian nan lại càng gian nan hơn.

Vũ Gia Minh và Tú Linh lại khác. Vũ Gia Minh có rất nhiều thời gian rảnh để hộ tống Tú Linh đi mua quần áo cho đứa con sắp chào đời, đưa Tú Linh đến bệnh khám thai, thậm chí hắn còn có dự định sẽ đưa Tú Linh về quê mà không chờ Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đi cùng.

Xẩm tối, Vũ Gia Minh gọi điện cho Hoàng Tuấn Kiệt.

“Hoàng Tuấn Kiệt, tối nay có muốn đến bar uống rượu với tôi không ?” Vũ Gia Minh ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc, chân đạp nhẹ vào thành ghế, khiến chiếc ghế xoay tròn một vòng. Bộ dạng của hắn khi không có ai luôn vô lại và tùy tiện như thế.

“Tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi như cậu.” Hoàng Tuấn Kiệt hậm hực trả lời Vũ Gia Minh. Hắn không quên nói mát Vũ Gia Minh: “Tôi tưởng cậu bận chăm sóc Tú Linh.”

Vũ Gia Minh cười nhạt, nắm đầu ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn gỗ: “Cậu có đi uống rượu với tôi không, chỉ cần trả lời một câu thôi.”

“Không đi.” Hoàng Tuấn Kiệt cộc lốc đáp.

“Ha ha ha !” Vũ Gia Minh được dịp chọc tức Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu đang ghen tị với tôi chứ gì ? Có cần tôi chỉ dạy cho cậu vài chiêu không hả ? Yên tâm, tôi sẽ không lấy tiền tư vấn của cậu đâu.”

Hoàng Tuấn Kiệt tức điên lên: “Câm miệng !”

Vũ Gia Minh cười to: “Hoàng Tuấn Kiệt, cậu là một con rùa rút cổ. Thư Phàm là một cô gái ương bướng, đầy bản lĩnh. Nếu cậu không chủ động, sẽ chẳng bao giờ có kết quả đâu. Cậu hy vọng cô ấy sẽ hiểu được mong muốn của cậu sao ? Ha ha ha ! Cậu hãy chờ đến mùa quý đi nhé !”

Miệng lưỡi của Vũ Gia Minh vốn sắc, mỗi khi hắn mở miệng đều chọc đúng vào chỗ đau của người khác. Mặc dù đã làm bạn với nhau hơn 10 năm, nhưng Hoàng Tuấn Kiệt vẫn không thể chịu được.

“Vũ Gia Minh, biết điều thì câm miệng đi, đừng để tôi phải lái xe đến tận nhà cậu, để đâm vỡ mặt cậu.” Hoàng Tuấn Kiệt buồn chán ngồi phịch trên giường. Hắn đã gọi điện hỏi Thư Phàm khi nào hết giờ làm để hắn đi đón, Thư Phàm nói tối nay tăng ca nên không về nhà.

Càng nghĩ càng tức, Hoàng Tuấn Kiệt cúp máy. Vứt điện thoại xuống đuôi giường, thân hình Hoàng Tuấn Kiệt cũng đổ xuống theo.

Nằm vắt tay trên trán, mắt nhìn lên trần nhà, Hoàng Tuấn Kiệt nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Ngẫm lại những điều mà Vũ Gia Minh đã nói, hẳn biết Vũ Gia Minh nói không hề sai. Dù hẳn không muốn thừa nhận, nhưng sự thật vốn đúng là như thế. Thư Phàm là một cô gái bản lĩnh, có tự chủ, không thích người khác kiểm soát cuộc sống của mình. Đã đến lúc hẳn phải thay đổi chiến thuật rồi.

Hết một tuần, công việc ở công ty đã tạm ổn, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh cùng hai chị em Thư Phàm trở về quê.

Thời kì thai nghén của Tú Linh đã qua, Tú Linh đang dần lấy lại được vị giác của mình. Trong thời gian này, cũng may Thư Phàm thông thạo y dược đã kê nhiều đơn thuốc an thai cho Tú Linh uống.

Trang trại của gia đình Thư Phàm rộng hơn một hecta, đất canh tác chủ yếu trồng hoa màu. Đứng trước một căn nhà cấp bốn sơn màu trắng, xung quanh là một vườn hoa, xa xa là một cánh rừng thông xanh bạt ngàn, phong cảnh hài hòa và hữu tình, có núi và có rừng, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh bỗng thấy yêu thích mảnh đất này.

Bố mẹ Thư Phàm trạc ngoài 40 tuổi. Bà Dung là một người phụ nữ có vóc dáng thon gầy, nước da hơi ngăm đen do phơi nắng và làm việc trên cánh đồng. Ngược lại ông Tùng có vóc dáng cao to khỏe mạnh, khuôn mặt chữ điền phúc hậu.

Lần đầu tiên gặp mặt bố mẹ vợ tương lai, Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt không tránh khỏi hồi hộp và lo lắng. Ngoài xã hội, hai người dù có thành công và làm nên sự nghiệp to lớn đến đâu, đối với hai người thương con gái như bố mẹ Thư Phàm mà nói cũng chỉ là những người bình thường đến xin hỏi hỏi cưới con gái của họ mà thôi.

Bố mẹ Thư Phàm không đồng ý gả Thư Phàm và Tú Linh ngay, mà muốn có thời gian quan sát hai chàng rể tương lai.

Hoàng Tuấn Kiệt là một con người chính trực, có cách sống điềm đạm, ngôn ngữ và cử chỉ đúng mực, nhanh chóng lấy được lòng của bố mẹ Thư Phàm.

Vũ Gia Minh gặp nhiều khó khăn hơn Hoàng Tuấn Kiệt. Thứ nhất, bố mẹ Thư Phàm lo Tú Linh hãy còn đang đi học đại học, tính cách lại non nớt, dễ tin người, hay bị người khác lừa gạt. Thứ hai, Vũ Gia Minh có diện mạo bề ngoài đẹp hơn cả một nữ tử, đôi mắt lại quá sắc bén, họ sợ con gái họ bị Vũ Gia Minh khi dễ và không chung thủy.

Ngày thứ ba ở trang trại, Hoàng Tuấn Kiệt đã cùng Thư Phàm ra cánh đồng làm việc. Thư Phàm cầm một cái thùng có vòi hoa sen, nhẹ nhàng và cẩn thận tưới nước cho từng luống hoa cúc. Hoàng Tuấn Kiệt phụ trách xách nước cho Thư Phàm. Ông Tùng và bà Dung mỉm cười nhìn cả hai.

Khi còn ở thành phố, Vũ Gia Minh sung sướng và tự cao tự đại bao nhiêu, thì khi về quê gặp bố mẹ Thư Phàm lại càng rầu rĩ và chán nản bấy nhiêu. Bố mẹ Thư Phàm mặc dù biết Tú Linh đã mang thai con của Vũ Gia Minh, vẫn gây khó dễ cho hẳn. Họ yêu con gái họ hơn việc để ý đến lời xì xầm bàn tán của hàng xóm xung quanh.

Buổi tối, nhà Thư Phàm có khách. Người đến thăm gia đình Thư Phàm là một người đàn ông hơn 20 tuổi, độ tuổi xấp xỉ với Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt để ý thấy bố mẹ Thư Phàm dường như rất thích chàng trai trẻ này. Họ nói chuyện và cười đùa không ngớt.

Thư Phàm bận tắm rửa, một lúc mới ra gặp chàng trai tự xưng là Huân kia.

Thư Phàm vừa xuất hiện trước cửa phòng khách, Huân đã đứng bật dậy, chạy nhanh lại nắm lấy tay Thư Phàm: “Thư Phàm, Huân đã về rồi đây.”

Hoàng Tuấn Kiệt chúm mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay đang siết chặt lấy tay Thư Phàm của Huân. Tên oắt con này là ai, mà dám động chạm vào Thư Phàm? Nếu không phải nghĩ cần phải giữ phép tắc và cư xử cho phải đạo, Hoàng Tuấn Kiệt đã hất bỏ tay Huân ra khỏi tay Thư Phàm rồi. Vì không thể làm gì, Hoàng Tuấn Kiệt chỉ còn biết oán hận nhìn khuôn mặt tươi cười, nhìn bàn tay đang vỗ vai Huân của Thư Phàm.

“Thư Phàm còn nhớ những gì đã hứa với Huân không?” Huân chớp mắt nhìn Thư Phàm, gò má có nước da trắng mịn như con gái hơi ửng đỏ.

Thư Phàm ngơ ngác nhìn Huân: “Lời hứa gì?”

Bố mẹ Huân là hàng xóm láng giềng với gia đình Thư Phàm. Huân kém Thư Phàm hai tuổi. Trước đây, Huân vẫn thường xuyên sang nhà Thư Phàm chơi, cho đến khi Thư Phàm và Tú Linh lên thành phố học đại học, Huân cũng sang nước ngoài đi du học. Huân vẫn được xem là bạn thanh mai trúc mã với hai chị em Thư Phàm. Gia đình hai bên vẫn thường xuyên gắn ghép Huân với Tú Linh, nhưng Huân lại chỉ thích có một mình Thư Phàm, mặc dù Thư Phàm lớn tuổi hơn Huân.

Huân xụ mắt nhìn Thư Phàm: “Thư Phàm không nhớ gì sao? Buổi tối tổ chức liên hoan trước khi Huân lên máy bay du học, Huân có hỏi Thư Phàm một câu và Thư Phàm đã gật đầu đồng ý.” Huân vì thích Thư Phàm, nhất quyết gọi thẳng tên Thư Phàm, không muốn xưng chị em.

Hoàng Tuấn Kiệt không thể nén nhịn được nữa. Thư Phàm là của hắn, ai cũng đừng hòng mà mơ tưởng.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng dậy, sải chân đến gần Thư Phàm. Kéo Thư Phàm đứng sát vào người, trừng mắt nhìn Huân.

Huân kinh ngạc nhìn Hoàng Tuấn Kiệt. Từ lúc bước vào nhà họ Bạch, Huân không mấy chú ý đến Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm ngưng ngưng, cố gắng gỡ tay Hoàng Tuấn Kiệt ra khỏi vai. Trước mặt bao nhiêu người thế này, tại sao Hoàng Tuấn Kiệt dám diễn cảnh ôm ấp ấp ?

“Anh là ai ?” Huân bức bối chất vấn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy.” Hoàng Tuấn Kiệt đánh gãy hy vọng mong manh của Huân. Để tránh đêm dài lắm mộng, Hoàng Tuấn Kiệt không ngần ngại nói rõ quyền sở hữu Thư Phàm cho Huân nghe.

“Cái gì ?” Huân gần như hét lên, thần thờ nhìn Thư Phàm: “Người đàn ông này đang nói dối đúng không ? Phàm làm sao có thể....?”

Vũ Gia Minh xoa cằm, thích thú ngồi xem trò hay. Hắn khoái trá cười thầm, mấy ngày gần đây hắn luôn phải chịu ánh mắt hình viên đạn và không khí căng thẳng trong nhà họ Bạch, nay thấy người khác gặp họa, nhất là Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, bảo làm sao hắn không vui cho được.

“Tháng sau, chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới.” Hoàng Tuấn Kiệt không vui khi thấy Thư Phàm trầm mặc, không nói gì. Hắn không thích Thư Phàm nghĩ về một người con trai khác. Mặc kệ trước đây hai người từng có quan hệ thân thiết thế nào, bây giờ Thư Phàm đã là của hắn, hắn muốn Thư Phàm toàn tâm toàn ý yêu hắn.

“Phàm không thể lấy anh ta được. Trước kia Phàm đã hứa sẽ suy nghĩ kĩ lại lời tỏ tình của Huân khi Huân du học thành tài là gì ? Phàm có biết vì câu nói đó, Huân đã cố gắng nhiều như thế nào không ?” Huân đau khổ nhìn Thư Phàm. Từ bé Huân đã thích Thư Phàm rồi, đã từng ngốc nghếch tỏ tình biết bao nhiêu lần, khó khăn lắm mới nghe được một câu: “sẽ suy nghĩ kĩ lại” của Thư Phàm.

Bố mẹ Thư Phàm ý tứ đã rút lui từ lâu. Trong phòng khách chỉ còn lại Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt, Tú Linh và Vũ Gia Minh, cùng Huân.

Huân nắm lấy tay Thư Phàm: “Phàm có thể cho Huân thêm một cơ hội nữa được không ? Huân đã học thành tài rồi, Huân có thể chăm lo cho Phàm.”

Hoàng Tuấn Kiệt tức giận, quát nhỏ Huân: “Cậu nên hiểu lý lẽ một chút. Thư Phàm đã trở thành người vợ hợp pháp của tôi. Việc cậu dám ngang nhiên tỏ tình, nắm tay cô ấy trước mặt tôi đã là một điều cấm kỵ, cậu còn dám tranh giành cô ấy với tôi.” Hoàng Tuấn Kiệt càng nói càng lạnh lùng, đôi mắt đen sâu của hắn bốc lên hai ngọn lửa cao ngùn ngụt.

“Anh Kiệt ! Đề em nói chuyện với cậu ấy.” Thư Phàm mỉm cười trấn an Hoàng Tuấn Kiệt, tay kéo Huân ra cửa.

Hoàng Tuấn Kiệt muốn đi theo Thư Phàm. Thư Phàm đã quay lại bảo Hoàng Tuấn Kiệt: “Đừng đi theo em. Em sẽ quay về nhanh thôi.”

Vũ Gia Minh giễu cợt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Không ngờ đã về đến tận Việt nam, vẫn có người muốn tranh giành Thư Phàm với cậu. Số của cậu xem ra thật khổ.”

“Vũ Gia Minh !” Hoàng Tuấn Kiệt ngoài cười nhưng trong không cười: “Muốn tôi đâm vỡ mặt cậu ngay bây giờ không ?”

Vũ Gia Minh xoa xoa mũi, cười nói: “Cậu đừng nổi nóng lên với tôi. Nếu cậu muốn xả giận, cậu nên đâm thẳng vào tường, mặt tôi không phải là cái bao cát của cậu.”

“Vũ Gia Minh !” Hoàng Tuấn Kiệt lại rống lên.

Vũ Gia Minh biết mình đã chọc giận Hoàng Tuấn Kiệt. Theo phản xạ có điều kiện, hắn nghiêng đầu tránh cú đâm thẳng vào mặt của Hoàng Tuấn Kiệt, chân lập tức chạy cách xa Hoàng Tuấn Kiệt hơn hai mét.

Tú Linh lắc đầu thờ dãi. Hai người đàn ông mặc dù đã trưởng thành, nhưng hơi một chút lại gây sự đánh nhau, ngay cả Thư Phàm cũng thế. Tú Linh tưởng chỉ có một mình mình mới trẻ con, nhưng thấy ẩn chứa sâu bên trong mỗi con người đều có tính cách hồn nhiên của một đứa trẻ.

Hoàng Tuấn Kiệt mặc dù đã dặn với lòng là không nên xem cảnh Thư Phàm và Huân nói chuyện với nhau, vì sẽ phải thấy những cảnh không nên thấy, nhưng hắn không thể ngăn cản được sự nghi kỵ trong lòng mình, cuối cùng hắn quyết định chọn một chỗ sau một gốc cây khá to, đứng cách xa Huân và Thư Phàm một đoạn.

Hai người nói gì với nhau, Hoàng Tuấn Kiệt nghe câu được câu mất, nhưng hình ảnh cả hai ôm nhau thì lại rõ mồn một.

Hoàng Tuấn Kiệt hóa đá, trái tim đông cứng, hơi thở ngưng trệ, lòng hắn đau đớn như bị kim châm. Hơn một tuần nay, ngày nào hắn cũng buồn bực, không vui. Thư Phàm ít khi nào quan tâm đến cảm xúc và suy nghĩ của hắn. Ban ngày Thư Phàm vui đầu vào công việc, tối lại tập trung đọc sách, nghiên cứu và thử nghiệm thuốc, có mấy khi để ý đến hắn, bây giờ Thư Phàm còn cười nói và ôm một chàng trai khác. Lẽ nào trong lòng Thư Phàm, hắn lại không đáng giá một phần lượng nào ?

Ngày hôm sau, do bận việc, hai nửa ở đây chơi cũng đã được gần một tuần, ba người quyết định quay trở về thành phố. Tú Linh đang mang thai, bố mẹ Thư Phàm không muốn Tú Linh đi theo Vũ Gia Minh.

Vì muốn lấy được Tú Linh, muốn lấy lòng bố mẹ vợ tương lai, Vũ Gia Minh đành phải thuận theo sắp xếp của họ.

Về đến thành phố, Thư Phàm vẫn lao đầu vào công việc như trước, không biết sóng gió đã nổi lên từ lâu.

Hoàng Tuấn Kiệt càng ngày càng ít nói. Hắn lặng lẽ thực hiện tốt bổn phận của một người bạn trai chu đáo. Buổi sáng lái xe đưa Thư Phàm đến bệnh viện, buổi chiều lái xe đến đón Thư Phàm về tòa cao ốc Hoàng Thị. Buổi tối cùng nhau ăn cơm. Thư Phàm muốn học bài, hắn sẽ không ép Thư Phàm phải đi ngủ sớm nữa, thậm chí ngay cả nói chuyện hắn cũng lười không muốn nói, thành ra cả hai mặc dù sống cùng nhà, chia sẻ cùng một không gian, hít thở chung một bầu không khí, tưởng chừng như hai người bạn bình thường.

Buồn bực và phiền muộn trong lòng Hoàng Tuấn Kiệt cứ tích tụ dần dần, cho đến một ngày hắn trông thấy Thư Phàm và Huân đứng trước cổng bệnh viện nói chuyện với nhau, Huân còn nắm tay và tặng hoa cho Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt tay lái, rất muốn xông lên đánh Huân một trận như tử, nhưng mà..... Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi, ngồi ngả người ra sau ghế. Hắn có thể cảnh cáo, có thể dùng bạo lực tách Huân ra khỏi Thư Phàm, nhưng còn Thư Phàm thì sao, liệu Thư Phàm có thôi không còn nghĩ đến Huân nữa không, hay là....?

Càng nghĩ Hoàng Tuấn Kiệt càng buồn khổ. Mỗi một lúc lâu thật lâu, Hoàng Tuấn Kiệt mới có dũng khí mở cửa xe bước xuống.

“Anh Kiệt !” Thư Phàm reo vui khi thấy Hoàng Tuấn Kiệt, vô tư không chịu hiểu mình đã gây tổn thương cho hắn nhiều như thế nào.

Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn Huân: “Em muốn về bây giờ chứ ?”

“Anh có muốn cùng em và Huân đi ăn cơm tối không ?” Thư Phàm ngược mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt sững sốt trong giây lát, khỏe môi hắn dần dần nhếch lên. Hắn rất muốn nở một nụ cười và nói một câu xã giao, nhưng hắn cười không nổi, những lời muốn nói đều nghẹn ứ trong cổ họng. “Anh bận rồi.” Đây là câu duy nhất mà hắn có thể nói.

“Anh bận việc gì ? Không thể đi ăn cơm tối cùng em và Huân sao ?” Thư Phàm hơi hoảng hốt khi nhìn thấy khuôn mặt phảng phất u buồn và thất vọng của hắn.

“Anh có việc, anh đi trước đây.” Hoàng Tuấn Kiệt xoay người bước đi, bóng dáng cô đơn và lặng lẽ.

Khi chiếc xe ô tô màu xám đen của Hoàng Tuấn Kiệt hòa vào dòng xe cộ đông đúc đang lưu thông trên đường, bó hoa trên tay Thư Phàm chủ xuống đất. Thư Phàm đứng thất thần nhìn theo. Thư Phàm linh cảm, chính mình đã khiến Hoàng Tuấn Kiệt buồn bã bỏ đi, chính mình đã đẩy mối quan hệ giữa hai người càng lúc càng xa.

“Thư Phàm” Huân nhìn theo hướng của Thư Phàm. Nhìn khuôn mặt nặng trĩu tâm sự và không vui của Thư Phàm, Huân hiểu mình mãi mãi chỉ là một đứa em trai trong lòng Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt mới là người đàn ông Thư Phàm chọn, Thư Phàm yêu và muốn lấy làm chồng.

“Phàm đi theo anh ta đi. Bữa tối hôm nay coi như Huân thất hứa vậy.” Huân cười khổ. Tình cảm vốn không thể cưỡng cầu, không thể bắt ép người khác yêu mình.

“Cảm ơn Huân.” Thư Phàm cười, thấy lòng mình nhẹ nhõm và thanh thản hẳn: “Khi nào rảnh rồi, chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Thư Phàm vẫy tay chào Huân, bắt một chiếc xe tắc xi, bảo anh tài xế chở mình về tòa cao ốc Hoàng Thị.

Trên đường về nhà, Thư Phàm nhớ lại những kỉ niệm vui buồn đã có giữa hai người, nhớ lại quãng thời gian hai người về nước. Thư Phàm không nhận được cười khi nhớ lại hình ảnh Hoàng Tuấn Kiệt lóng ngóng vụng về lần đầu tiên cầm lấy cái cốc đi cốc đất, lần đầu tiên mặc quần áo nông dân đi xách nước cho mình tưới hoa.

Nước mắt đọng đầy hốc mắt, Thư Phàm xúc động rơi lệ. Nghĩ lại hơn nửa tháng vừa qua mình thật vô tâm, đã quên mất Hoàng Tuấn Kiệt cỡ nào trân trọng và cỡ nào đáng quý.

Hoàng Tuấn Kiệt đến một quán bar khá nổi tiếng trong thành phố, lần này quá buồn chán, hắn chủ động gọi điện mời Vũ Gia Minh đi uống rượu.

Vũ Gia Minh đang buồn bực khi chưa được bố mẹ Thư Phàm chấp nhận gả Tú Linh cho mình, đã nhận lời Hoàng Tuấn Kiệt.

Hai người chọn một góc khuất trong quán, im lặng ngồi uống rượu với nhau.

Vũ Gia Minh chỉ ngồi im được một lúc, hắn bắt đầu ồn ào, kể lể đủ thứ chuyện. Hoàng Tuấn Kiệt vừa uống rượu, vừa lắng nghe hắn nói. Đôi khi hắn không hiểu vì sao mình và Vũ Gia Minh có thể làm bạn lâu như thế, tính cách của hai người hoàn toàn không giống nhau. Một người bụng đầy mưu kế, lời lẽ sắc bén, thích chọc ghẹo người khác. Một người lại thâm trầm, sống ngay thẳng.

“Hoàng Tuấn Kiệt, cậu và Thư Phàm cãi nhau đúng không ?” Vũ Gia Minh tao nhã lắc nhẹ rượu trong ly.

Hoàng Tuấn Kiệt uống nốt số rượu trong ly, buồn bã trả lời Vũ Gia Minh: “Tôi và cô ấy chưa từng to tiếng cãi nhau. Tất cả đều là do tôi suy nghĩ quá

hiều.”

Vũ Gia Minh thâm thúy nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Cậu có phải là thằng ngốc không ? Nếu cậu không hài lòng và không thích một việc gì đấy, cậu phải trực tiếp nói rõ cho cô ấy hiểu chứ ? Cậu cứ giấu mãi trong lòng như thế, hai người làm sao có thể hiểu được nhau.”

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn màu rượu vang trong ly: “Tôi biết nói gì với cô ấy bây giờ ? Nói rằng tôi không thích cô ấy kết bạn với con trai, không muốn cô ấy đi làm, chỉ muốn cô ấy ở nhà nghỉ ngơi. Nói rằng tôi thấy mình không bằng đồng sách vở và những thứ thuốc lung tung mà cô ấy đang điều chế. Nói rằng tôi muốn nhanh chóng có một đứa con với cô ấy sao ?”

Hoàng Tuấn Kiệt chưa xót, nở một nụ cười buồn: “Tôi biết cậu nhất định đang chế giễu cười thâm tôi, nhưng tôi cũng không ngại nói cho cậu nghe. Tôi đúng là đang ghen tị với may mắn của cậu, làm bất cứ chuyện gì cậu cũng nhanh chân hơn tôi.” Bình thường dù có bị đánh chết, Hoàng Tuấn Kiệt cũng nhất định không thừa nhận mình ghen tị với may mắn của Vũ Gia Minh. Nhưng hắn đang phiền muộn, đang chuech choáng say, hắn muốn nói ra tất cả những điều hắn đã tích tụ trong lòng từ lâu, huống hồ Vũ Gia Minh là bạn thân của hắn.

Vũ Gia Minh không cười nhạo hắn, ngược lại còn động viên hắn: “Cậu đừng bi quan, đừng tự làm khổ chính mình. Thư Phàm yêu cậu, cô ấy sẽ hiểu được tâm ý của cậu nếu cậu chịu nói ra suy nghĩ trong lòng mình.”

“.....” Hoàng Tuấn Kiệt không đáp lời Vũ Gia Minh, tự tay rót cho Vũ Gia Minh và mình một ly.

Cả hai chén tạc chén thù, nói hết chuyện trên trời dưới đất.

Thư Phàm đi qua đi lại trước cổng tòa nhà Hoàng Thị, vừa đi vừa nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay. Hơn sáu giờ tối, Thư Phàm bắt tắc xi về nhà, cứ tưởng sẽ gặp Hoàng Tuấn Kiệt, nào ngờ hắn đi đến tận giờ này vẫn chưa về, hơn nữa điện thoại cũng không chịu nghe.

Thư Phàm bồn chồn lo lắng trong dạ, lòng thầm nguyện cầu là hắn không xảy ra chuyện gì. Từng mắt hắn một lần, Thư Phàm không muốn trải qua cảm giác đáng sợ đó thêm lần thứ hai.

Hơn 11 giờ đêm, Tuấn Hùng lái xe đưa Hoàng Tuấn Kiệt về toà cao ốc Hoàng Thị.

Thư Phàm vừa giận vừa thương khi thấy Hoàng Tuấn Kiệt say khướt, được Tuấn Hùng dìu xuống xe.

Thư Phàm chạy lại đỡ lấy một bên vai của Hoàng Tuấn Kiệt. Từ lúc quen biết Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm chưa từng thấy hắn uống rượu say. Nếu không phải gặp chuyện gì đó buồn lòng, hắn sẽ không buông thả bản thân đến mức độ này.

Thư Phàm và Tuấn Hùng dìu Hoàng Tuấn Kiệt lên lầu sáu.

Đặt Hoàng Tuấn Kiệt nằm ngay ngắn trên giường, Tuấn Hùng ngồi chơi một lúc, sau đó cáo từ ra về.

Thư Phàm dùng khăn mặt ướt lau mặt và thay quần áo cho Hoàng Tuấn Kiệt. Tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể trần của Hoàng Tuấn Kiệt, nhưng Thư Phàm vẫn đỏ bừng mặt, chân tay luống cuống. Hoàng Tuấn Kiệt là người Thư Phàm yêu, nên không tránh khỏi ngại ngùng và những ý nghĩ xấu hổ liên tục lướt qua đầu.

Không dám nhìn bờ ngực trần của Hoàng Tuấn Kiệt lâu, Thư Phàm hấp tấp đi vào trong phòng tắm, giặt sạch khăn rồi phơi trên một thanh nhựa vắt ngang gần chiếc gương treo giữa phòng tắm.

Tối nay, Thư Phàm không học được một chữ nào vào đầu, tất cả suy nghĩ đều tập trung vào Hoàng Tuấn Kiệt. Vẫn luôn tự hào mình là một người thông minh và nhạy cảm, nhưng Thư Phàm lại chịu không thể hiểu được tâm sự của Hoàng Tuấn Kiệt, không biết vì sao hắn lại buồn và không vui ? Tại vì ghen sao ? Thư Phàm nhớ lại thái độ của hắn vào chiều nay trước cổng bệnh viện và hành vi uống rượu say của hắn tối nay.

Thư Phàm ngồi trên mép giường, tay quên mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Hoàng Tuấn Kiệt. Đột nhiên, Thư Phàm có một mong ước mãnh liệt muốn được hôn vào môi hắn.

Thư Phàm cúi đầu, đặt nhẹ một nụ hôn lên môi hắn, thì thầm nói vào tai hắn: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Em yêu anh !”

Ngay lúc đó, Hoàng Tuấn Kiệt mở mắt nhìn Thư Phàm.

Thư Phàm vì không phát hiện ra hắn đã tỉnh, tiếp tục nói câu: “Hoàng Tuấn Kiệt ! Em yêu anh” đến mấy lần. Đến khi cả cơ thể bị Hoàng Tuấn Kiệt ôm gọn vào ngực, trời đất xoay chuyển, đã thấy mình bị đặt dưới nệm, lúc này Thư Phàm mới mở to mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái khe nê để chui xuống.

Hoàng Tuấn Kiệt âu yếm nhìn Thư Phàm, trên môi nở một nụ cười ngọt ngào: “Em nói rằng em yêu anh ?”

Thư Phàm đỏ mặt tía tai, đòi nào chịu nhận, vội lắc đầu lia lịa: “Không ! Là do anh ngủ mơ nghe nhầm, em không nói gì cả.”

Hoàng Tuấn Kiệt nheo mắt: “Là em đã cởi quần áo của anh ?”

Thư Phàm mấp máy môi, nhưng sớm đã xấu hổ đến á khẩu rồi.

“Em nói thử xem, anh phải làm gì để báo đáp em đây?” Hoàng Tuấn Kiệt cắn nhẹ vào vành tai Thư Phàm.

Thư Phàm run bắn cả người, tay chống vào ngực Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh..anh đi ngủ đi. Chắc...chắc anh cũng mệt rồi.”

Thư Phàm rất muốn vùng bỏ chạy, nhưng khổ nỗi cả thân hình đều cứng ngắc ngay cả động cũng không dám động. Hoàng Tuấn Kiệt đang không mặc gì, chỉ hơi giầy dựa một chút, thân hình qua lớp quần áo mỏng của Thư Phàm sẽ gắn chặt vào nhau. Đây là kiểu tự làm thì tự chịu ! Thư Phàm khóc không ra nước mắt, tự trách mình quá đa sự, Hoàng Tuấn Kiệt chỉ bị say rượu thôi, đâu nhất thiết phải cởi hết cả quần áo của hắn như thế.

Hoàng Tuấn Kiệt gian trá nở một nụ cười. Đầu hắn cúi xuống thật thấp, không kịp để cho Thư Phàm có cơ hội phản kháng, hắn hôn Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt ba phần say vì rượu, bảy phần say vì Thư Phàm. Đêm nay còn rất dài, hắn đã phải khổ sở chờ đợi hơn bốn tháng rồi, hắn không muốn chờ đợi hơn nữa.

Tám giờ sáng hôm sau, ông Phong nghe thấy có một tiếng hét thất thanh của Thư Phàm, cùng tiếng thân hình rơi phịch xuống sàn nhà. Tiếp theo ông Phong nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Hoàng Tuấn Kiệt, một lúc sau ông không còn nghe thấy thanh âm gì nữa.

Nhìn bữa ăn sáng đã bày trên bàn, ông Phong mỉm cười. Bên ngoài nắng chói chang, không khí trong lành và ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.